Camelian Propinațiu

Luminarea Poporului

Probleme de Bază ale Românilor
văzute în
Reacții şi deflagrații alese (2002-2011)

Editura Virtuală AGO
2011

Camelian Propinațiu

Luminarea Poporului

Probleme de Bază ale Românilor
văzute în
Reacții şi deflagrații alese (2002-2011)

Editura Virtuală AGO
2011

Luminarea Poporului – sfârşitul istoriei postromânismului
- prefaţiune -

> Luminarea poporului este cea mai înaltă datorie.... A nu sprijini lupta pentru luminarea poporului, ori a lupta contra existenţei ţării, e tot una...
>
> Spiru Haret

1. Cui se adresează *manualul* pentru postaci profesionişti *Luminarea Poporului*

Sub forma unei culegeri de bune practici şi exemple concrete de postări reuşite sau nereuşite tot atât de instructive, *manualul* pentru postaci profesionişti *Luminarea Poporului* se adresează tuturor actorilor civici, politici şi spirituali care înţeleg că Marea Recuperare de către Neamul Românesc (NR) *a istoriei netrăite*, rău aşezat în calea năvălirilor barbare, apoi căzut sub asuprirea unor imperii străine nu civilizatoare, ci deznaţionalizante *colonial,* nu se poate realiza decât pe baza unei Infrastructuri Intelectuale consistente, pentru care există mai toate resursele naţiunii sau averile puşcăriabililor, nu deocamdată şi voinţa politică sau filantropică, deoarece diplomectualii nu se plâng că bibliotecile universitare şi orăşeneşti au rămas hidos de neatractive, ci se complac în *complicitatea cu barbaria* Stăpânilor, autoamăgindu-se sufleteşte prin postromânismul urii de sine că dacă n-am avut o istorie ca a Franţei sau a Turciei, nici nu vom mai avea, din vina poporului, căruia nu-i rezistă celula.

Cum lumea bună a bloggerilor s-a diversificat enorm după 1 ianuarie 2007, odată cu fofilarea RO în UE, incluzând mai toate *personalităţile* care vor să se exprime plenar, la taifas cu masile, iar la diferitele sugestii şi reclamaţiuni ale celor mulţi şi umili, editorialiştii muezini din balcoane răspund pogorându-se tot mai des în subterana puturoasă a textului, ca să ia la mişto unele subcomentarii incomode, prezenta carte de învăţătură pentru postaci despre Luminarea Poporului înfăptuieşte, virtual, marea unire a tuturor idealiştilor ce se simt buni români şi mai cred în progres, sunt optimişti, concep şi admit ca creatori că Marea Recuperare a istoriei culturale *netrăite* este mai importantă decât Sincronismul *Dacă-ai-la-ce* şi vor din tot sufletul să-şi adauge la CV-ul Europass calitatea de *postac profesionist*, care ca orice meserie de succes se fură preîntâmpinând eşecurile autoînvăţării, plagiind totodată *bunele practici uzuale în răstălmăcirea sau completarea adevărului omenesc,* care era caraghios şi imperfect încă de pe vremea lui Platon. De aceea şi sunt aproape egal statistic reuşite sau nereuşite aceste *reacţii* şi *deflagraţii* acoperind exemplar, selectiv-semnificativ, o vastă activitate din ultimii zece ani a Propinaţiului, ba chiar pledează, unele dintre ele, pentru învăţătura din greşeli, ca la fotbal când ratezi, prostia regretată cu sinceră căinţă fiind adesea mai iute regeneratoare a agerimii minţii şi a şpiţului decât orice succes ameţitor în rezolvarea problemelor de bază ale românilor, în momentul în care *naţiunea, adormită în postromânism*, se fragmentează pe nesimţite şi se dizolvă în vidanja globalizării, pe când *Neamul Românesc, mai activ decât oricând în Istorie*, în realitate făgăduieşte şi înfăptuieşte o eroică expansiune, nu de la Nistru pân' la Tisa*, ci de la Sydney la Tamisa via Phuket ori via Honolulu*.

Prin REACŢIE înţelegem răspunsul direct, telegrafic, superficial în documentare şi adesea necugetat, la gândirea altuia postată pe web gratuit sau cu simbrie, gândire autentică sau simulată doar pentru a manipula, gândire

liberă sau gândire cu Stăpân, Stăpân din cleptocrație sau din xenocrație, după caz.

Prin DEFLAGRAȚIE se înțelege un răspuns relativ elaborat, când problematica este gravă sau extrem de gravă şi te sileşte să-ți aduni, în sens giratoriu, argumentele sau să te documentezi făcând uneori, ca nespecialist, treaba profesioniştilor sau „direcțiilor" care n-au catadicsit să se *angajeze* din comoditate, prudență sau incurie, aşa încât după arderea lentă tot la explozie ajungi.

De reținut: r**eacția** ar trebui să fie efectul revoltei la neobrăzare şi incompetență, sau iluzia că ai o soluție mai bună decât preopinentul, sau încă – extrem de rar la homosapul contemporan – aprobarea entuziastă a ideilor altuia, e drept aflat mai sus decât tine în ierarhia publicistică. **Deflagrația** este însă mai mult rodul amărăciunii cauzate de postromânism: fie că ai de a face cu un om pe care îl respecți şi constați indignat că din interes, prostituție sau constrângere minte de îngheață oceanul webar, fie că te afli fără putere, exasperat, dinaintea unui material *excelent*, menit însă intoxicării alor tăi de către *vreun institut întreg*, străin, greu localizabil pe mapamond în est, în vest sau în sud, şi ți s-a năzărit ție *c-aşa ți-a fost scris*, de către Cel ce chiar *SCRIE* în cerime, *deasupra* editorialiştilor şi postacilor, să improvizezi tu, ca nespecialist, ceea ce ar fi fost de datoria unui tehnician de vârf sau a unei întregi Direcții, să contracareze postările inamicale ale Duşmaniei (DŞ), fiind şi bine remunerat de contribuabil întru această sarcină explicit prevăzută în fişa postului.

De reținut, totuşi: criteriul după care *deosebim* reacția de deflagrație, în spațiul public românesc sau global, rămâne Criteriul lui Moceanu: o **reacție** este sensibil mai scurtă decât o **deflagrație**, de aceea e şi expusă uitării imediate în torentul mesajelor.

De reținut şi aplicat: cea mai expeditivă tactică în subterană, pentru cine îşi are Itinerariul lui Spiritual personalizat, 1001 de cărți şi trăiri bune de parcurs în zece ani, este cea copilărească, *dai cu piatra/ cu bâta-n baltă, şi fugi*, rareori meritând calitatea polemicii să te şi angajezi în acea **conflagrație** a forumiştilor, pe care ai declanşat-o adesea fără să vrei şi n-ai timp de prăpădit ca s-o şi canalizezi *corect româneşte*, încăierându-te tu cu sconcsul, ratonul, tonomatul, cameleonul, mancurtul, separatistul, renegatul, corectitudinara şi alți năimiți, unii chiar din redacția portalului, alții de pe la partide sau de pe la *servicii*, de-ale noastre sau *de-ale lor*, operând din RO sau din DŞ.

Nu, nu ai totdeauna timp disponibil, de fapt nu ai niciodată destul „sânge în instalație" să performezi conceperea a câte un cărțoi sau măcar să scoți o broşurică, ori de câte ori sunt plasate pe web, prin nechezolii cu Stăpân, insanități de către cleptocrație sau xenocrație, iar răgetele conflagrației din subterana postacilor sunt grăitoare că *poporul simte deficitul de luminare*, conştientizează penuria de *leduri* călăuzitoare cum să se apere de postromânism, de marasmul că din lipsă de Infrastructură Intelectuală şi de Cadre Didactice (adevărate, culte şi înstărite, respectate, nu *fraieri*!), nu se va mai forma vreodată în RO, RR (România Risipită a românilor din jurul României) sau DRO (Diaspora Română) vreun Tineret Idealist.

Plus că, până la Marea Recuperare ce precede sau nu Mântuirea Neamului, aşa cum în *oligopedagogia* noastră nu se formează scobitori în piatră clasici, nu există nici acel cadru sacru al vorbei săpate în stâncă, adică *responsabilitatea intelectualului* deştept pentru enunțul împrăştiat în eterul virtual ca în vântul interstelar. Nu se mai păstrează ele colecțiile ziarelor tipărite înainte de 29 martie 2004 NATO, ba chiar de 1 ianuarie 2007 UE, iar variantele online se opresc bine periate în trecutul recent! Ca să nu fie expuşi ridicolului analiştii ce şi-au schimbat odată cu Stăpânii şi convingerile, dar să te mai aştepți să-şi adune vomiturile, de pe unde le-a împroşcat subteran alde

sconcsul, ratonul, hiena, căţeaua, postănacul, samsarul, tonomatul, cameleonul, popândăul, mancurtul, dihorul, separatistul, bananierul, compradorul, cocalarul, leoaica, renegatul, corectitudinara, secătura, licheaua, nebunul liber, rezidentul, maidanezul, desantatul, racolatul, boseacul, ţuţărul, milogul civic, troliul sau dervişul!

Dar ce este un *led*? Un *led* este un intelectual, de regulă pregătit universitar, care face observaţie romanescă şi luminează poporul, deoarece îşi dă seama că terenul, intravilan sau extravilan, e bun, doar că lăsat în paragină de cleptocraţie (KX).

Apariţia a tot mai multe *leduri*, ieşite la lumină din rândurile postacilor profesionişti, este o realizare epocală a oamenilor din subterană, cu perspectiva alungării acelor demoni ai blocajului comunicării, zidit prin investiţii masive ale DŞ în *neîncrederea reciprocă*, de s-a ajuns până acolo în postromânism că *nici poporul nu mai aşteaptă nimic de la intelectuali, nici intelectualii de la popor!*

Dar dialectica ne învaţă că racul progresează. De aceea, nu te mira că vei număra chiar şi la tine-n răboj, ortacule, enunţuri vechi cu care tu însuţi nu mai eşti de acord şi te şi miri cum *dreaq* de ai putut susţine tu cândva aşa naivităţi pe aşa vremi! Dar cu toate că, în principiu, discursul unui postac ar trebui să fie de la sine redundant, ca simplificare a ideilor altuia, sau banalizare a profunzimilor geniului naţional, citite prin etern aceiaşi ochelari de armăsar reducţionişti, noi avem nevoie de multă bunăvoinţă bătrână, goetheană, pentru că *adevărul trebuie repetat mereu fiindcă şi minciuna este propovăduită fără încetare*. Deci poţi lesne obosi, fiindcă jocul nechezolilor cu abureala/minciuna pare totdeauna bănos, c-aşa-i homosapul, o entitate fără de virtute, adică tot mai *virtuală*, încât raritatea onestităţii şi geniului la noi în cei 22 de ani, cât ai României Regale Mari, ai Epocii Mooye (1989-2011), cum a fost ea botezată pe web în 1999, după altercaţia tv a Ronei Hartner cu Vadim, ne impune a sublinia cu tărie, prefaţând ca ortaci pedefeul *Luminarea Poporului*, că oportunitatea care particularizează această culegere de *probleme şi problemuţe de bază ale românilor* e că, pe parcursul alcătuirii ei, edagonul Propinaţiu şi-a putut *fixa*, ca orice educator de *Genii Obligate (GO)*, o idee originală, deci pesimistă filozofic, despre *limitele literaturii*, amăgitoare teologic ca zidurile Bizanţului cât amar de vreme noi românii *nu ne-am îndeplinit neam ca Neam Misia Istorică* pe meleag. Şi atunci prozatorul decepţionat s-a despărţit pe nesimţite de *ficţiune*, cum odinioară de *lirism*, deci şi de identitate ca *maptex*, ca maşinărie producătoare de text, întorcându-se literar *înainte de Dinicu Golescu*, primul nostru luminător intrat boiereşte în UE, limitându-se la a supravieţui doar ca un modest furnizor de opinii, panseuri şi atitudini matinale, de prânz şi predominant de seară, emise de jos în sus, spre muezinul stilat din balcon urlătoriu, în cantităţi mici, uşor digerabile, fără pauză, respectând în plin postromânism dictonul străbunilor noştri daco-romani, *nulla dies sine linea*.

Şi nu ne îndoim că modestia Propinaţiului, nejustificată la un *intelectual-fără-stăpân*, dar afirmată la atâtea propinaţii sub bolte reci, se va deosebi în vreun fel de a înainte-mergătorilor săi Zaharia Carcalechi, de au scos la 1826 *Povăţuitorul tinerimei către adevărata şi dreapta cetire* atribuindu-l mai mediatizatului Gheorghe Lazăr, lângă a cărui statuie o merită pe a sa amintind c-a fost editor Golescului, şi bănăţeanul Damaschin Toma Bojincă de-şi apăra pe la 1828 pe ai lui chiar într-o limbă în creştere, mai obişnuită cu înjurăturile fireşti la cei mulţi şi asupriţi de nomenclaturile imperiilor: *Respundere desgurzătoare la cârtirea cea în Halle în anul 1823 sub titula Erweiss dass die Walachen nicht romischer Abkunft sind*.

Ce ar fi urmat după jalnica Trilogie *Nechezol*, practic terminată încă din anii de suspans 1997-1999, până să se anunţe intenţia occidentalilor de a se lăţi cu băncile şi şuncile lor peste Galiţia Mare de la Baltică la Pont, repauzatul Propinaţiu,

autosuspendat ca prozator nu şi ca globe-trotter, dă din umeri şi din aripi că *nu ştie*, deoarece s-a dumirit ca un stol de păsări Simurg că tocmai *aceste* subcomentarii din ce în ce mai rafinate de la o lună la alta, mai artistice, îl exprimă *şi literar*, ca pe orice om din subterană, profet al extincției vesele a Neamului, cu sclavi fericiți, ceea ce a zădărât mulți Stăpâni de pitbulli webistici, mai ales de când o zis că *multă lume amărâtă mai bine câine decât om sub Tricolorul murdar*, şi postacul „Camelian Propinațiu" e mirosit, mânjit şi lătrat ca un „Cameleon Popândău". Show, pe el!

Prefăcându-se a uita toți duşmanii *viața ca o pradă* că edagonul recent, deci impur, se trage totuşi dintr-un harnic prozator român contemporan, lăsător testamentar arghezian de cărți cu mulți prieteni, cum ar fi *La un colț de cotitură*, despre imposibilitatea de a cuprinde şi cerceta prin Craii de la Răsărit Lucrarea lui Dumnezeu, sau *Oligopedagogia*, despre absurditatea de a învăța *ceva* tu, neuns, pe altul, ci numai *Muşcătura* ne doare pe toți, despre *nonsensul de a nu scrie*, numai ea a impresionat liric, ca orice blestem, pe Generația Pupici înainte de Marele Cutremur Catastrofal, sugerând că poezia cu p mare, arta, cultura şi civilizațiunea încă nu ne deosebesc ontologic semnificativ, ca rinoceri mafioți sau ca primari agresivi, de statutul asociațiilor de câini ucigaşi carnivori, *needucați* să poată prețui un paşnic şi smerit postac din *clasa de mai jos de mijloc a spiritului*, în corespondența, reacțiile, deflagrațiile, conflagrațiile şi alte feedbackuri de-ale lor, de sconcşi îmbuibați, etalând la noi în gubernie când *invidie*, când *ură* pentru nepieritoarea lui prioritate de a fi *cel dintâi cărtărescolog român*, astăzi depăşită ca importanță de reflecția sa de pionierat asupra *postromânismului şi problemelor de bază ale românilor* din RO, RR şi DRO în WO, dezbătute subteran pe net între Epocile Mooye şi Wash – semnificativ! – nu de comoda Autoelită, nici de nechezolii de ambe spețe, ci de ratonii subintelectuali, desantații diplomectualii, samsarii kilointelectuali, renegații microintelectuali, nebunul liber, milogul civic şi bananierii Duşmaniei, din acest motiv ignorându-se public că toate purced şi cură de la o veşnică dilemă a executivului, de la a se implementa *acum* sau a se tot amâna – ca sfârşit al istoriei postromânismului – *Luminarea Poporului*, până după spiritualizarea crizei, în sensul că interesul mediatic pentru capodopere ține doar cât s-a finanțat publicitatea, evidențiindu-se aici contradicțiile antagoniste pe probleme de fetişismul mărfii, că *o depunem în raft şi doar promitem s-o şi citim*, între orice editorialist şi postacii Epocii Mooye neîntronându-se respectul, maiestatea tăcerii, decât în caz că s-a stabilizat drept dominantă concluzia cocalară, lansată de vreun desantat creativ, că Scriitorul şi Exegetul sunt în intimitate cei mai buni prieteni, vorbiți la sfat de taină literară în scopul comercial ca să mențină consensual interesul scandalagiu asupra capodoperei!

De reținut: cu alte alese cuvinte/keywords, din chimia acestei retrospective alchimice structurate naturist ca să nu se omoare prea mult Veronika, deducem ca ortaci, că edagonul poporului Camelian Propinațiu, *educator de la Academia de Geniu Obligat (EdAGO)*, se comportă alchimic în farmacia globală ca un fel de unguent tricolor *Chameleon Propionate*, peste rănile însiropate ale Neamului, pomadă în trei culori incisive cu care te oblojeşti la măsea când te doare timpul pierdut, dac-ai scris şi tu DEGEABA aproape 1500 de pagini la trei cărți ilizibile din pricina unui Adevăr despre Mântuirea Neamului care *altfel* nu putea fi rostit, şi acum îți vine brusc, după atâta *Nechezol* în trei volume, să te zgârii pe ochi cu un fulger, ca Oedipul enescian, că trebuia să concepi şi să naşti numai *bestselleruri* fără problemuri, cinic proiectate lăutăreşte pe principiile bănoase ale postromânismului biruitor, să le consume prioritar fesenistele şi obraznica xenocrație, tot mai privatizată în orizontul tricolor de aşteptare, nici măcar cleptocrația *noastră* să se-mbuibe, semn că trăim pe

culmile unei prosperități nevisate şi nemeritate, şi să-ți inducă *adevărata senzație de succes* macabru, dacă Neamul tău tot e pe cale de dispariție, urmând pe al cetitorilor.

Din această perspectivă lichidatoristă, pentru ce partizani şi-ar bate capul cu a desluşi unii altora, pe net, în profunzime, parabolă cu parabolă, Trilogia *Nechezol*, dedicată *înlocuitorilor de intelectuali* din cercetare, educație şi poezie, mai rar un asemenea auxiliar țepos ca *Luminarea Poporului* în vreo 800 de pagini: cu timpul, criticul sau istoricul literar sau iubitorul de cancanuri cenacliere care urmăreşte din interes paremiologic, prescurtându-le, aceste *reacții* ale unui *prozator român contemporan autosuspendat*, i-ar descifra, deci ghici, şi enigmatica operă mai adânc, pentru că postacul fost scriitor român hiperexigent nu poate, în spațiul public infestat de bacilii postromânismului, să se mai slujească de sistemul de semne şi simboluri din propriul text, ci este pe web tot atât de neajutorat şi de sincer cu Tineretul Idealist, ca la Judecata de Apoi sau ca la spital, internat la Chirurgia valorilor inversate.

El se demască totalmente.

Dar pentru a cuprinde o câtime maximă din enunț, hermeneutul optzecist dator e a scormoni şi-n „contextul de kkt“ în care s-a produs *reacția* maquisardului dezarmat din subterană, nu tu tufiş, nu tu lemn-câinesc. Şi atunci el ajunge să se izbească de dispariția cu timpul de pe servere a materialului care a provocat-o, se indispune, bea, urlă, se enervează şi... gata *deflagrația*! Imaginează orice, ca nebunul liber, sau dă din colț în colț de situații mai jenante, când între postac şi pagina online s-a interpus un obstacol, fie debitul mic al conexiunii, fie, vai! eterna cenzură, banalizată şi mascată de însăşi fusta plisată din tergal gri a Coanei Anastasia globale.

Noroc că cititorul fericit, răsfățat, spre deosebire de biograf nu are vreo obligație de a pune accent grav pe context. El poate „servi“/consuma *reacțiile* ca atare, ceea ce în ultimă analiză se trăgănează tocmai din efemeritatea presei *qua* presă, efemeritate de la care purcede inconsistența oricărei *deflagrații*. De unde şi năravul că scriitorul, ca *postac* sub postmodernitate, nici nu verifică toată noaptea dacă i-au băgat-o ăia online sau nu *reacția* prin care s-a uşurat, dar e dator când i le adună secretara să precizeze totuşi, pentru bieții critici sau istorici literari, fie şi abreviat, cotidianul sau blogul, data aproximativă, preopinentul, topicul, threadul sau orice alt indiciu ajutător reconstituirii genezei *conflagrației* din subterana editorialului.

Onorată asistență, am plăcerea a vă avertiza că, simțindu-se bazată pe un sacrificiu uman – postacul profesionist canibalizând cu poftă prozatorul român contemporan –, ediția de față va picura, vasăzică, în sufletele osârduitorilor întru Luminarea Poporului, un spor de evlavie şi de emulație pe făgaşul Marii Recuperări, călăuzitor către acea strungă țepoasă înspăimântătoare la originea căreia burghezia de merit întru Mântuirea Neamului percepe, din perspectiva banalității, loteria paradisiacului *ca pe o primire în spațiul Schengen*. Nu întâmplător atunci, gând şi noroc bun datu-i-a câinele albit sub vremi şi Tricolor, de pe coperta studiului *Postromânismul*, celui mai sfios postac, *prozatorul român contemporan autoeditat şi autosuspendat* Camelian Propinațiu, să-şi adune *reacțiile* şi *deflagrațiile* în folosul partizanilor săi ortaci, ca pe un manual de bune practici în ale forumitului constructiv, câte şi în ce stare postări s-au mai găsit de către secretară, săraca, fără diacritice, pe web, probând unor Friends că focusarea conştiinței unuia pe ale altora *abjecții ascensionale*, nu fu rodul unei furii maidaneze de moment împotriva giganticei maşinării industriale a capitalului străin sau în contra insolenței desantaților, renegaților, zdrențelor şi mancurților, ci emanațiunea unei ample rezistențe civice a postacilor în contra tornadei *postromânismului* ca derapaj periculos de la Luminarea

Poporului, de pe când propagatorii săi din Ţară şi din Duşmania nice nu se chiteau, în hiclenia lor legendară, că a mai rămas în RO, după fanarioţi, bolşevici, Mineriade şi vexaţiuni antieminesciene compradore, vreun exemplar de bun român, de ortac în abataj, care i-ar putea monitoriza din subterană ca un plăieş cu ochii împăienjeniţi de vinars/tequila, spre a se combate-n vidanjclas, mezelclas şi upercutclas, *teza niciodată expusă dar totdeauna presupusă*, parcă în derâdere faţă de explozia social-politică dar – paradoxal – nu şi intelectuală, din Decembrie 1989, cum că *Neamul Românesc (NR) a intrat în faza finală a îndatorării şi falimentării*, a descompunerii morale, *şi-a mâncat mălaiul şi nu va mai exploda*, e pe cale de dispariţie, mai întâi ţara până-n 2112, mai apoi limba până-n 2222, *asta ar fi Calea* spre craterul vulcanului stins, numai că Tineretul Idealist nuanţează prin voluntariat salvator întreaga prognoză.

Da, domnilor, poate că da, investindu-se în *incultura dregătorilor* cât trebuie, de către Duşmania din toate părţile, lăsându-i să moară proşti fără a-i constrânge Bruxelles-ul/Strasbourgul/Washingtonul să parcurgă liste de cărţi bune din Bazinul de Spiritualitate, naţiunea poate va pieri, va fi dezmembrată şi reciclată, *de la Nistru pân' la Tisa*, cât se lăţeşte prin proiect şi vidanja globalizării. Dar Neamul Românesc nu va fi părăsit de Dumnezeul său! De ce? Fiindcă niciodată *n-ai cu ce* înlocui unicatele!

Nu, fraţi români, Neamul Românesc va supravieţui global, diseminându-şi altarele *de la Sydney la Tamisa*, atât via Phuket cât şi via Honolulu, şi chiar mai mult decât atât: bazat pe Infrastructura Intelectuală a altora, cum cucul pe cuiburile altor păsări cu vocaţie cântătoare, el va desăvârşi local, chiar desţărat, Marea Recuperare, dăruindu-şi Umanităţii cuceririle lui spirituale şi dobândind negreşit Mântuirea!

În consecinţă, această Prefaţiune la o culegere de *reacţii* şi *deflagraţii* pentru uzul postacului profesionist, dar şi pentru curajul Ucenicului Neascultător, demnitatea Profesorului Ştiecarte sau smerenia Filantropului Mizericordios, nu e un buldozer ceauşist alimentat cu pasionalitate demolatoare, vizând postările altui păcătos *om din subterană* sau ale unui editorialist consacrat prin *conflagraţii* ca iscusit moralist muezin de la balcon, ci se instituie textual numai din nostalgie şi consolări mângâietoare, ca un Letopiseţ instructiv al pierderii noastre de tempo civic şi de timp naţional, vreme de două cincinale, de la 2002 la 2011, separate ca de un Canal dejist de condamnarea solemnă a bolşevismului la 18 decembrie 2006, FĂRĂ A-L REPRIMA, nici a face accesibile online, întru Luminarea Poporului, măcar colecţiile *Scânteia, România liberă* şi *Scânteia tineretului* de sub Ocupaţia Sovietică (1944-1958), fiindcă Muzeu al Bolşevizării Ireversibile nu s-a amenajat din al lui Ceauşescu de Istorie, faraonic în colonadele oglindite funerar în Dâmboviţa, – s-a schimbat de tot destinaţia culturală a impozantei clădiri, cum şi din 1991 a Muzeului European al Închisorii Reeducării de la Piteşti, cu deplina complicitate la acest demolator prim gest de postromânism-posteuropenism a diplomectualilor noştri, marşrutizaţi pe taxonomia îngerilor, dintre care s-a distins pe meleag chiar Arhanghelul Mihail.

De aceea, să nu se mire niciun desantat din Duşmania că scopul suprem al acestei cărţi povăţuitoare este a armoniza eforturile, să pună umărul toţi postacii fantastici la Luminarea Poporului, întru Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite fiindcă ni s-au ars şi pustiit etapele, de la catedralele gotice la *Sonata Lunii, Elegiile Duineze şi En attendant Godot,* reconstituindu-se astfel cu timpul *până şi mişcarea civică* în sânul masilor, cum era ea, fermecătoare, idealistă şi neofticată de ura de sine, la 15 noiembrie 1990, după care a năboit ca un mâl de tsunami postromânismul pe ea.

Vasăzică, mai ales în infectul context Sulina 2011, cianotic pentru suveranitate

fiindcă s-a schimbat ca loc de *închinare/„turcire“* Istanbulul cu Bruxelles-ul, *Luminarea Poporului* se cuplează cu preambulul ei, *Postromânismul*, născut ca o prefaţă în contra *Kitschului orbitor* şi ca o pledoarie pentru *Geniul înaripat/obligat*, necesar supravieţuirii în Copleşitoarea Complexitate (Coco, CC). Dispunem, DA, la momentul potrivit, de o *carte providenţială* obligatorie pentru tot postacul, pentru românii ca români şi, vădit prioritar, pentru obeza noastră clasă politică, cea mai vizibilă a societăţii, din moment ce constatăm că şi-a asumat *uie* pentru ea Eradicarea Corupţiei, şi atunci *suntem liberi* civic pentru a ne apuca de Combaterea Incompetenţei şi, cum frumuseţea va salva lumea, de Reeducarea Nesimţirii, fiecare din şase *Sectoare* ale Capitalei contribuind estetic, dintr-o Filarmonică-n *Centru* să mai încropim şase excentrice şi dintr-o Sală Dalles, chit că deja comercializează itemi spirituali, să clonăm şase *malluri culturale*, dar mărețe cât Beaubourgul, expunând ce pinacotecă mucegăieşte nepedepsit prin depozite, sau se substituie cu falsuri, mai cu seamă arta contemporană, da, la Bucureşti, unde să se ţină cu filantropi sau din averile puşcăriabililor, în *sezon* de şapte luni necaniculare pe an, pentru şapte burghezii culte, *Salonul Anual al graficienilor, pictorilor, sculptorilor şi instalatorilor*.

Ci numai în funcţie de poziţionarea electorală faţă de un *postromânism acceptat*, speră minuni *experţii noştri occidentali în demagogie*, plătiţi ca consilieri profesionişti, cum că ei pot defini la infinit Viitorul în formule scăldate-n veninul urii de sine şi pe darwinismul social care, ca ochii şarpelui, rechinului sau varanului, să ameţească recuperator masele neluminate, prostite de lipsuri, întunericite de şmecheri.

Dar se va vedea că nu te poţi afirma electoral mâine, pentru cele două-trei Camere, *inclusiv cea corporatistă*, nici măcar acolo la tine-n UE, între Epocile Mooye şi Wash, dacă nu ai idee de o Luminare a Poporului mai presus decât să-l înveţi a vota, şi de Marea Recuperare, sau de Eradicarea Corupţiei, Combaterea Incompetenţei şi Reeducarea Nesimţirii esteticeşte, ca modalităţi de acumulare a capitalului pentru investiţii în Infrastructura Intelectuală, prin concentrarea averilor inexplicabile sau prin mecenariatul preventiv, care e cea mai nobilă contribuţie indirectă a puşcăriabililor şi inrecluzionabililor la însăşi Mântuirea Neamului, prin Reconstituire de *ruinuri* şi Sincronism *Dacă-ai-la-ce*, combinat cu Ratrapagiul a ce *n-a fost să fie*.

Totul datorat recuperator nu Nimicului, adică incompetenţei editorialistului, nici trufiei nechezolilor sau diplomectualilor cumularzi, nici umorului diavolesc al ratonilor, căci *Dumnezeul virtual a umplut netul cu ce a putut*, ci jumătăţilor de măsură ale pubintelectualilor înstrăinaţi de norodul amărât şi neştiutor. De aceea, e şi uşor de observat, ca popândău confruntaţional neinvitat la dezbatere, nici la chef, că s-au început din voinţa Celui de Sus această carte profetic în chiar anul 2002, premergător manifestului capitulard *Imposibila Lustraţie* din 8 ianuarie 2003 şi s-a finişat în toamna lui 2011, când din pricina clasei politice, analitice şi intelectuale, incapabile să absoarbă fonduri europene, NR constată *că am ieşit pe jumătate din agregatul euroatlantic* şi, mâniat, el promite votiv un curent radical agrar justiţialist, de ordine făcătoriu, cine n-a demisionat la *măgăriile şefului incompetent sau nesimţit* trebuind *să redea* din averea familiei ce fonduri europene nerambursabile nu s-au absorbit din incurie şi câtă suveranitate s-a vândut pe de-a moaca, bănuindu-se însă mare comision la dobânzi şi la cantitatea *de zece ori cât datoria ceauşistă*, angajată la acest *Al Doilea colţ de cotitură*, tot *fără* dezbatere publică, întocmai reiterat la fel identic ca la 2 iunie 1997, când cu cedările teritoriale, ageamiu (să zicem) negociate.

Tocmai din aceste motive financiar-bioetice structurale, în contextul cocoţării universitarilor refuzaţi la export şi bestsellarilor noştri pe culmile unei prosperităţi nevisate şi nemeritate, deasupra unui pustiu spiritual cu crâşme pline, precum

cafeneaua exoticului Pierre Loti deasupra cimitirului Eyüp din fundul Cornului de Aur, apreciem noi că era o necesitate inconturnabilă, pentru edagonul Camelian Propinațiu, scoaterea acestui pedefeu la luminarea poporului şi a ortacilor săi, fiind şi îmboldit de protectori şi de mecenați. Dar ca educator lucid la Academia de Geniu Obligat (EdAGO) şi mai ales ca *intelectual-fără-stăpân*, el trebuia *să se delimiteze de alți critici ai Autoelitei* prin chiar modelul paidetic al combaterii prin Liste de cărți bune a Inversiunii Valorilor, opunând solipsismului/pârțagului de monopol *un pluralism* al Autoelitelor, concordant cu esența postmodernității şi înfiripabil spontan de îndată ce s-ar colecta de la marii capitalişti minimum 4-5 miliarde euro, pentru a mări atractivitatea bibliotecilor pentru Generația Pupici, achiziționându-se carte occidentală universitară serioasă în limbile originale, materiale multimedia recente şi soft didactic, restul cheltuielilor privind digitizarea întregii prese vechi, începând cu cea din intervalul 1916-1956, iar aia bolşevică – integral! Să vedem cine ce-a scris!

De reținut: s-a cules deci din periodicele online totul existent, de către edagon, ortaci şi secretară, *cât se poate de constructiv fiind autocenzurate postările încă din elaborare*, pentru a nu fi întrebuințată abuziv de către sconcşi, desantați, mancurți, samsari, hiene şi cocalari autoritatea Propinațiului bazată pe notorietatea de a fi *cel dintâi cărtărescolog român* al nostru, printre nesimțiți care încalcă des Principul Conservării Valorilor de Patrimoniu, cum că *n-ai cu ce înlocui unicatele,* altele nemaiformându-se când Infrastructură Intelectuală *occidentalizată pentru autodidacți* nu găseşti mai nicăieri în Capitală (nici în Centru, nici în Sectoare) sau în Teritoriu, *indiferent cum tai halvaua sfărâmicioasă a regiunilor*. Şi nici Emanciparea Cadrelor Didactice n-a reuşit salarial, ca să atragi în Sistem antrenori spirituali pentru *viitorii postaci profesionişti*, capabili să citească 1001 cărți bune în patru ani *liberi* de liceu, sau în următorii zece ani *trudiți* în câmpul muncii, când colegii lor petrec exact acelaşi timp de viață chiorând la joace, sau robind la 2-3 joburi doar ca să-şi ia yacht de zgonhen să se înece-n Bosfor ori trăgând de fiare până la hernie şi insuficiență.

Ce-i drept, neprevenit, sconcsul, postănacul, popândăul, ratonul, samsarul, mancurtul, cameleonul, cocalarul, extremistul, renegatul, infiltratul sau desantatul s-ar putea să închidă indispus acest pedefeu, *Luminarea Poporului* (2002-2011), dezamăgit în orizontul de aşteptare, ce i s-a înnorat din senin constatând că globe-trotter-ul Propinațiu *nu şi-a propus să-şi instige partizanii la desființarea Autoelitei cu pivoții ei, megaintelectualii*, ci s-a mulțumit doar s-o dojenească din interior, ca şi cum s-ar fi pitulat el însuşi acolo ca un fel de *seismectual* notoriu al ei. Şi nici măcar nu s-a luat în gură cu *nechezolii* de ambe spețe, pentru că şi formele fără fond sunt cu timpul productive pe plan cultural în această, a Galiției Mari, Biafră spirituală cu capitala Moscova. Iar când s-a ridicat, de atâtea ori, problema dărâmării din funcție a vreunui intelectual instituționalizat, nesmintit a obiectat: spuneți mai întâi *CINE va fi instalat în loc?* Fiindcă, nouă, *românilor noi*, Infrastructura Intelectuală jalnică şi Oligopedagogia nu ne permit, în Epoca Mooye şi mai ales, după renunțarea la principiul suveranității, în Epoca Wash, decât simple *rotiri de cadre*, în cercul restrâns al *ultimilor* specialişti, de regulă autodidacți ca majoritatea nechezolilor de spețа întâi.

Singura critică adusă civic celor responsabili civic este că mişcarea noastră civică nu şi-a anunțat imediat, *falimentul* civic, încetarea activității civice, intrarea în adormire civică, durerea că fu pusă jos şi poate chiar violată ciVic de vechile structuri ale activiştilor, şi ale şefilor de promoție, încă înainte de a-şi da seama şi Emil Constantinescu de anumite nereguli, cu toate că Rona Hartner i-a reproşat limpede simbolic digital civic anchetatorului tv Vadim pe 11 ianuarie 1999, la Marius Tucă

Show, că-ți permiți tu, domnule, ceaușism după ceaușism doar pentru că ne aflăm în *Epoca Mooye*, deoarece Revoluția de la Timișoara a fost împușcată la București!

Dealtfel, la cel mai înalt nivel decizional, nerevenirea la monarhie în ziua lansării *Apelului către lichele*, 30 Decembrie 1989, a creat implicit *instituția președintelui suspendabil*, cum ortacii au luat în considerare și la 29 martie 2004, sărbătorind la Ortaköy Princess Hotel primirea-n NATO, și tot acolo, de Revelion 2007, când cu *fofilarea-n UE*, regretând cu veselie, după delimitarea cam prea solemnă de bolșevism, că n-au avut și ei reprezentanți în *eșalonul doi PCR*, și nici măcar în *eșalonul trei UTC*, lângă cine fără Aia din Decembrie, ar fi fost poate în nomenclatura lui Nicu Ceaușescu, nu într-a președinților aleși, pentru a reuși intelectualii noștri *ceva* măcar în acest capitol al Reconstituirii, dacă unionismul a mai fost amânat, așteptându-se poate o inițiativă... UE privind recuperarea Transnistriei!

Deci noi adulții idealiști, mai ales cei 11 edagoni din Kuzguncuk, de pe malul răsăritean, asiatic, al Bosforului, cu toate că 11 ianuarie 1999, *botezul Epocii Mooye*, este simetric cu 11 decembrie 1999, trecând prin eclipsa din 11 august, prevestitoare a pagubă, oligopedagogie, datorii și mofluzire, ar fi trebuit să ne alarmăm imediat ortacii din Ortaköy, de pe malul european, unde șezum și plânsem, ca și Tineretul Idealist și poporul neștiutor, asupra *stagnării civice* aduse de postromânism, imediat după colțul de cotitură din 2 iunie 1997 sau cel mai târziu la 5 martie 1998, când cu scuiparea Eminescului de la Ateneu fără ca alde Răzvan Rădulescu și T.O. Bobe să fie *ajutați* de misticii profesioniști bestsellari foarte religioși de la *Dilema* să ecranizeze o *Moartea sculptorului Gheorghe Anghel* în toată grozăvia ei de *caz* Nicolae Labiș, Marin Preda sau Grigore Vieru, cu schimbare de diagnostic, din cancer în infarct, pentru a nu fi asistat medical. Neuitându-se că scena nocturnă la Pasărea, la mănăstire, cu norul călugărițelor, „în negru cu iz ușor de negură“, ajutând *ele* la turnarea bronzului ce va fi flegmuit de Autoelită, are în sine un ce sacru carele *justifică pe deplin* înălțarea Catedralei Mântuirii Neamului, chiar și finanțată de la buget!

Nu să ne dăm seama că i s-a întâmplat ceva mortal democrației abia în 2000, când cu susținerea megaintelectuală a *tovarășului* Ion Iliescu contra aceluiași Vadim, carele „tribun“, adică nomenclaturist netemător de tribunale, *nu s-a reabilitat ca Adrian Păunescu* prin fapte eroice și filantropice în Basarabia, și abia tocmai la întunecatul 8 ianuarie 2003, silabisind consternați manifestul capitulard *Imposibila Lustrație* al canonicului N. Manolescu, să ne dumirim c-*am pierdut Războiul Civic!* Al doilea ca importanță după *Războiul Sfânt* (1940-1945), purtat împotriva *ambelor* totalitarisme muncitorești. Ca să nu ne mai mirăm la 11 iulie 2007 că Autoelita supramediatizează asurzitor un bestseller Orbitor 3 proiectat de-a dreptul ostentativ cu *public țintă fesenist*, unde ne ciocnim *de securistul de omenie* recuperator de manuscrise literare de la colegi și de *nomenclaturistul gazetar agricol onest*, care *a crezut*, în... bolșevism, tocmai în anii terorizării țărănimii noastre să intre la colhoz!

Din fericire, miracolul acestui popor român, dintre cele mai adânc înrădăcinate în Europa, e că a rezistat enigmatic consecințelor fiecărui război pierdut.

Și onoarea popoarelor mici, dacă nu pot dezlănțui războaie, stă în a face din senin Revoluții. De aceea, nu e nicio enigmă, ortaci, *singurul scop al pierderii de timp cu **reacții** impulsive și **deflagrații** îndelung rumegate, este a trezi din stagnare și adormire mișcarea noastră civică,* întru a o călăuzi la acea comunicare/cuminecare și înfrățire cu masile largi populare și cu Tineretul Idealist de care dispunea și beneficia, cu asupra de măsură, prin intelectualitatea noastră progresistă, la 15 noiembrie 1990**,** când și diferențele mecatronice dintre bărbați și femei erau parcă mai pronunțate.

2. Istoricul glorios al webzinelor şi blogurilor unui prozator autosuspendat

Trăim pe culmile disperării unei prosperităţi nevisate şi, ca să mai ajungi în subterană un respectat postac profesionist, *autosuspendat* de balconul muezinului editorialist, cele mai bine gândite strategii le-au experimentat deja atitudinarii, analiştii şi moderatorii de succes, care sunt în consens că cel mai rău e să fii postac, cum scrie şi pe poarta cimitirului de intelectuali Bellu, că *fericirea* cerească*, gloria* pământească! Adică Sus-Jos, geniu/hoit care depinde şi de a fi, *în calea trecătorilor*.

De reţinut: poziţionează-te constant ca *independent neutru de centru*, asigurând invariabil celor de sus o critică de jos perfect echidistantă, fără ură şi părtinire, ceea ce nu e deloc simplu, depăşeşte puterile omului singuratic în atâta *complexitate* câtă găseşti în peisajul antropizat sau pe oceanul webar. Până-ţi formezi echipa de ortaci şi protectori, dimpreună cu *geniul obligat* (GO) cerut de popor pentru a-i rezolva problemele încâlcite de *cleptoxenocraţie* (KX) şi de indiferenţa pubintelectualilor la *întunericirea masilor* (IM), măsoară-ţi cuvintele când eşti provocat prin postromânism, şi-ţi va fi poate mai uşor, fiindcă rolul tău e de glosator obscur, ţie aşa ţi-a fost scris, doar *să completezi* materialul, nu să-l reciclezi profesional pe Autor, să faci meditaţii tu cu El dezvăluindu-i *lista ta* de contacte sau de cărţi bune, când aprecierea necesarului de formare al propagandistului e treaba Stăpânului paginii, singurul abilitat să-şi premieze slugile în funcţie de atingerea scopului manipulator propus, care-i de regulă *întunericirea masilor largi populare*, să auză mai acut tânguirea muezinului când le cheamă la vot. Şi numele candidatului!

Viclean ca şerpii de subsol inundat şi ca vulpea sub corbul cu caşcaval din grăsimi vegetale hidrogenate trebuie să fie postacul, bun diplomat şi chiar un exemplu de reeducare a nesimţirii, când poate că el e *urmaş de deţinut politic* şi Infrastructura Intelectuală precară-l constrânge să-şi scuipe subcomentariul pe o platformă de ziar sau de tv din zestrea vreunei *urmaşe de torţionar bolşevic*, sub vreun material plătit mult mai scump chiar decât foarte răspândita publicitate a urii de sine, de către diversioniştii reptilieni, şerpilieni şi gorilieni instruiţi de Duşmania, nu că n-ar şti, în naivitatea ei, Redacţia, că materialul e infectat de postromânism şi de pledoarii economic dezastruoase pentru RO, ba chiar contributor la Întunericirea Masilor.

Dar nu toţi ortacii sunt buni de ortaci, să treacă Bosforul din Ortaköy în Kuzguncuk şi să fie avansaţi edagoni, dacă mecenaţii şi protectorii aprobă finanţarea. Mulţi n-au curaj să privească în Sus faraonic spre Marea Complexitate, deoarece nu e mai deloc rezolvată pe Terra chestiunea Geniului Obligat, cum să dobândeşti, ca sistem expert uman, doza de geniu *sintetic*, învăţând/furând *praxiologie aplicată* de la alţii eficienţi, deşi ne potopesc cărţi şi site-uri de îndrumare a vieţii, sexului şi dietei, ca cu telecomanda. În consecinţă, degeaba vinzi niscai terenuri mafiei imobiliare *ca să trăieşti ca rentier*, pe malul asiatic al Bosforului, ancorat la Kuzguncuk, sau să hălăduieşti/flanezi ca globe-trotter pe mapamond, alungat de clima umedă, ceţoasă, de raritatea parcurilor şi a plajelor, de megafoanele minaretelor, dacă tu nu te lepezi concomitent de cariera expirată de *scriitor*, adică *postac de ficţiuni, deci de false-interogaţii*, autosuspendându-te ca să te faci *postac profesionist*, axat de finanţator pe probleme de bază, deci *bazat*, carele îşi varsă, ca o conductă de canalizare scurtcircuitată, *toate* nevoile omeneşti presante de exprimare, numai pe net în subsol, atât cu picătura prin subcomentariile de seară, cât şi cu polobocul sau sacaua, însumându-le selectiv la fiecare zece ani, ca *scriitor autoeditat*, răspândit viral numai prin pedefeuri, ca cel mai ieftin antidot la înteţirea în Epoca Wash a politicii de *întunericirea masilor* (IM), aduse la pauperizare spirituală maximă.

Într-adevăr, acumularea în ingrațiosul an 2011, din *reacții* și *deflagrații*, a prezentului manual exemplar pentru postaci profesioniști, *Luminarea Poporului*, urmează canonizării Trilogiei *Nechezol*, dedicată de Propinațiu, ca intelectual-fără-stăpân, *înlocuitorilor* de intelectuali, apreciată de ortaci și protectori ca mai rezistentă la intemperii decât ce-au publicat în postromânism domnii Liiceanu, Patapievici sau Pleșu și compusă din romanele *La un colț de cotitură* (cercetarea), *Oligopedagogia* (educația) și *Mușcătura* (poezia), fără a se naște de niciun fel *conflagrații*, deși despre oricari alte domenii, ca politica, justiția, showbizul, șmenul sau economia, de mult amar de legislaturi sau vacanțe judecătorești *nu mai e nimic de spus*. Mai toate scrisorile de mulțumire ale beneficiarilor acestor trei cărți/pedefeuri cu ficțiuni l-au convins pe scriitorul din ce în ce mai autoeditat, mai gratuit, mai autosuspendat, mai serios, mai diseminat și mai accesibil, că a ales până a cules în Trilogia *Nechezol* mai tot ce a avut fictional de plastifiat, deoarece pentru preaputernicii noștri decidenți financiari și politici, pușcăriabili sau inrecluzionabili, de incultura, incompetența și nesimțirea cărora depinde VIITORUL, va să zică Reconstituirea, Sincronismul și Ratrapagiul, deci însăși Mântuirea Neamului, literatura *aproape că nu mai există*, dăunându-și prostuții tot lor, că dacă ei au jipane mai mari ca driculețul, *nici nu-și mai pot reprezenta* că e tot niște muritori, sau că blestemul nemulțumiților de scurtarea vieții (înfometare, frig, neacordarea asistenței medicale), le va poci genetic descendența până la al nouălea sau la al 81-lea neam.

Totodată, ortacilor care-i obiectau că stimulează ca un antiled *întunericirea masilor*, neproiectându-și textul astfel încât *să re-exprime lăutărește* ideile și simțămintele beneficiarului, ferindu-l cu duioșie maternă de disconfortul restructurării Weltanschauungului, lăsându-l adică să moară prost, autosuspendatul prozator român contemporan Propinațiu le-a răspuns c-a testat și epuizat *toate* canalele de comunicare cu cititorul: *La un colț de cotitură* s-a publicat clasic de către Editura Nemira, redactor de carte fiind disidentul ieșean Dan Petrescu; *Oligopedagogia* a scos-o, cu bune rezultate, la aproape propria editură EdAGO, iar pentru *Mușcătura*, canonizată mai mult pe bază de geniu maidanezian decât de inspirație luciferică, a obținut într-un timp record reacțiile pozitive ale fanilor și protectorilor, ca și sfaturile dușmanilor, concomitent, recurgând tocmai la mesageria cea mai directă, care e **flotarea liberă a pedefeului la bursa online**, ca pe YouTube: te satisface un item, votezi cu el, nu te exprimă lăutărește chiar ce părere ai tu, nu e *oful* tău, atunci treci, nene, la altul, că sunt miliarde de oferte pe net, ca într-un mall cultural borgesian infinit.

În plus, când ai ca edagon contacte cu frumuseți aspirante la condiția de ortac, deci la îndrumare duhovnicească pe traseul spiritual de 1001 lecturi și trăiri bune, nimic nu e mai strângător de inimă decât să dăruiești cu dedicație o carte tipărită și să citești imediat, în niște ochi stelari, genoși, *groaza că va trebui s-o și citească*, pe când *pdf*-ul e un vector mult mai prietenos pentru integrarea în absolut, deoarece lasă spațiu de retragere scuzei că „eu nu prea pot citi pe ecran, ci doar pagini printate!".

Din iubire prea mare de acest popor ingrat, mai notează secretara/biografa sa, postacul profesionist Propinațiu, *intelectual-fără-stăpân*, el nu fu membru vreunui partid, nici înainte de 1989, nici după. Doar *cotizant* de rând al Alianței Civice, câțiva ani, tocmai cam când își definitiva el în taină Trilogia *Nechezol*, observând cu veselie bolnăvicioasă cum după colțul de cotitură din 2 iunie 1997, mușcătura antieminesciană din 5 martie 1998 și pactul cu oligopedagogia din 11 august 1999, *postromânismul* a regizat o așa *întunericire a masilor* încât *lupta de stradă* contra abuzurilor Puterii nici nu se mai poate concepe, lipsindu-ne Tineretul Idealist, iar finala prezidențială pe 2000 va fi una Vadim cu un Iliescu în ipostaza de prim

preşedinte cu adevărat *sprijinit pe* Autoelită.

– Dar Stăpân mediatic şi-a găsit Propinaţiu?... Lasă-l tu pe Iliescu! obiectă el.

– Nu prea. Numai când explodase presa după Revoluţie, edagonul cu rădăcini sănătoase, basarabene, ne-a povestit nouă, ortacilor, pe sub platanii verzui coclit din Ortaköy şi din Kuzguncuk, că era cât pe-aci, a visat să se facă odată gazetar! Chinuit de idei, intrase în jocul ielelor, îl posedau nenumărate propuneri *constructive,* dar cu timpul a băgat de seamă că *ele,* ideile salvatoare sau echivalentul lor, apăreau mereu ici-colo, însă politiceşte, administrativ, nu se întâmpla, dom'le, nimic! Nimeni nu le băga în seamă. Nu din vid de soluţii n-a început România noastră Marea Recuperare, ci din lipsă de *interes*! Pentru că la mijloc şi în spate erau *alte* interese. Iar măsamedia a ajuns un obscen mijloc de manipulare, şi doar atât, sub pretext că informează.

– Domnilor, presa tipărită sau tastată a rămas soarele negru ca delfinul al *întunericirii masilor* (IM), de care se tem din veac toţi alchimiştii şi vrăjitoarele.

– Nimic mai indefinit decât noţiunea de *ştire*! chicotiră delfinii Bosforului.

– Cine dracu-şi mai aminteşte ştirile de săptămâna trecută? mugi tot el.

– Am căpătat libertatea în decembrie 1989, iar urmarea e vacarmul infernal, în care adevărul şoptit pe jumătate trebuie *să-l cauţi* ca pe consoartă în Marele Bazar, numai postacul din adâncurile cisternei mai putând azi călăuzi pe cititorul năucit.

De reţinut: providenţial, deci tehnic, s-au produs *încă două* revoluţii după Aia din Decembrie, una că în urma muncii de lămurire duse de Golania cu feseniştii au apărut televiziunile şi telecablul, e drept că emanând ele adesea un abur antieducativ şi dezinformant, iar a doua că s-a răspândit peste numai un deceniu destul net ca să fie „servite“ publicaţiile, de pe la 11 decembrie 1999 încolo, tot mai des pe suportul online, care şi-a permis inteligenţa sondajului gratuit *să obţină de la postaci feedback instantaneu,* plus un plus de manipulare prin *comentarii dirijate*, încât profesioniştii cu simbrie dintre postaci sunt azi avertizaţi, poate chiar din redacţie, pândesc apariţia materialului, cu *reacţia* gata pregătită, pentru a fi cât mai vizibil prima expusă!

De reţinut: totuşi, *deficitul enorm de dezbatere serioasă* privind deciziile majore a avortat *răspunderea privind catastrofele româneşti* pe prea puţini politicieni şi pubintelectuali, încât tot se luau până la urmă nişte măsuri ferme privind *dispersia vinovăţiilor în mulţime*, de se inventa ea supapa subcomentariului editorialelor au ba!

La colţul de cotitură din 2 iunie 1997, când prin Tratatul cu Ucraina de la Neptun RO a cedat *fără dezbatere* cu postacii şi cu poporul, *nici înainte, nici după*, Cernăuţii, Bugeacul şi Herţa, a devenit clar că se-ntâmplă mistere jenante cu elitele şi că intelectualii afirmaţi civic, pubintelectualii, pot şi ei greşi sau se pot mânji.

Asasinarea mitului Poetului Naţional, la 5 martie 1998, prin celebrul număr Dilema 265, sub pretextul reabilitării manualelor şcolare şi a auxiliarelor pentru meditaţii, *dar s-a dat cu bâtele în Eminescu, nu în autorii şi editorii bazaconiilor (!),* a avut grele consecinţe, imprognozabile: *prăbuşirea lirismului* încât editurile refuză Poezia, dispariţia iubirilor gingaşe solicitându-se cuplului doar performanţă cu p mare în sex (fără pupici, *nici înainte, nici după*, porno, ca pe video) şi, în fine, prăvălirea statutului scriitorilor de nu-i mai cheamă nimeni pe la tembeliziuni, să-şi dea cu părerea despre disfuncţiile Cetăţii. În plus, Poetul, spre deosebire de prozator sau de eseistul iresponsabil, a ajuns mai mult o fiinţă *autoeditată* şi s-ar putea lesne încadra în mişcarea de masă a postacilor de jos, dacă subiectele editorialiştilor ar fi oleacă mai puţin prozaice, rămânând loc berechet şi pentru reducerea etalărilor de nesimţire.

Colac peste pupăză, la 11 august 1999, s-a produs în ţara noastră o eclipsă de Soare *totală*, iar cadrele didactice epuizaseră deja salariul pe vară, care trebuia să le

ajungă până prin octombrie, foamete umilitoare ce a declanşat în anul 2000 cele mai stăruitoare greve româneşti de după 1929-1933, *o adevărată Mizeriadă*, dar pubintelectualii noştri, mai toţi universitari şi bestsellari îmbuibaţi, s-au ruşinat să se solidarizeze cu astfel de elemente subnutrite, marcându-se astfel reperul de la care în preuniversitar *România nu mai are profi sau dirigi, ci fraieri* care nu pot practica, în dispreţul elevilor, părinţilor, presei şi al autorităţilor locale, decât oligopedagogia: pot învăţa *pe unii elevi supradotaţi* cum să ia bacul, dar nu mai pot *să le dea şi educaţie*!

Instaurarea *postromânismului*, prin dispreţul elitelor faţă de Reconstituirea unei moşteniri multimilenare, faţă de jertfirea geniului pentru Luminarea Poporului şi faţă de ledurile subsalariate care ar fi putut compensa Infrastructura Intelectuală precară a României, nu putea să nu solicite presant Propinaţiului şi *altfel* de reacţii publicistice, anume unele de consum un pic mai cotidian decât nişte reflecţii livreşti cu un *ce* postum cu iz egiptean de Eyüp mumificator în chiar esenţa lor, că nu-s deloc lesne de gustat sau de digerat, de s-ar implementa vreo lustraţie pe-aici sau nu.

Şi totuşi, aşa cum semnala acelaşi edagon Propinaţiu, în *Ziarul Poporului* nr. 29 din 3 noiembrie 2002, s-a iniţializat la români, pe nesimţite, un eon bugetar cu totul nou, impunându-se ca necesară deja **o nouă filozofie a felierii pibului**:

Din momentul trecerii României sub umbrela automată NATO, se modifică radical la noi conceptul de „siguranţă naţională“, deoarece niciun barbar nu ne mai poate ataca întru deznaţionalizare prin ***tăierea limbii*** *şi prin impunerea unei istorii cum vrea el. De acum înainte, pibuitorii trebuie să acorde felii mai mari la cercetare, educaţie şi cultură, adică la domeniile prin care poate rezista naţia la globalizarea care ne diluează zi de zi şi în proporţii de masă identitatea, bazându-se pe un tineret tot mai incult din motive obiective.*

Numai că pibuitorii nu prea înţeleg de vorbă bună ca vitele truditoare, şi atunci trebuie să le-o zici cu vorbă literară, cu blesteme sau cu vrăji. Şi nu de azi, de ieri.

Iată de ce, lucid *intelectual-fără-stăpân*, Propinaţiu, chiar înainte ca euroatlanticii să se lăţească spre Baltică şi Balcani, a elaborat trilogia *Nechezol*, în romanul *La un colţ de cotitură* mângâind aurolacii cercetării, în *Oligopedagogia* deplângând neînfiinţarea Partidului Cadrelor Didactice, iar în *Muşcătura*, ultimul roman publicat dar primul scris, jelindu-se că *pe Poezie a luat-o dracu*! Pe scurt, el **s-a exprimat deja**, şi la timp, adjudecându-şi respectul şi aplauzele în picioare ale optimiştilor/postacilor Neamului Românesc din subterană, deoarece încheindu-se, la apus de soare (şi ce Apus!), la 18 august 2011 la Sulina, Epoca Mooye (22 de ani cât ai României Mari Regale, dar sterpi), *acum chiar că nu mai e nimic de făcut* împotriva dizolvării ruinurilor în vidanja globalizării sau să te mai gândeşti pozitiv *că ai cu ce* să te mai opui civic în contra descreşterii permanente, cât o ţine Epoca Wash, a nivelului de lecturi şi de trăiri al amărâţilor. Deci, ca *prozator român contemporan autosuspendat*, maestrul nostru spiritual nu mai trebuie să *scrie* chiar nimica şi nici ca autor implicat civic bărbăteşte în cetate el nu se mai merită pentru ca să se milogească pe la uşi, sensibilizând prin Luminarea Poporului autorităţile pe diferite probleme în calitate de părinte al lor duhovnicesc, fiindcă practica politică, administrativă şi electorală ne înţelepţeşte că *tot nu se va face nimica* global, local sau individual.

De acum înainte e şi logic vidul ca evoluţie spirituală *obligată* de la sine, că Camelian Propinaţiu nu mai trebuie să fiinţeze *aici* decât **ca postac pur**, focusat glonţ pe Ideea editorialistului la care subcomentează, încât scopul suprem al politicii sale de a nu tăcea va fi de acum încolo, **lepădându-se de literatură** ca eremitul de lumesc, numai să *convingă* pe creatorii români mai tineri sau mai vârstnici sau, din ce în ce mai mulţi, *străini*, de necesitatea de bronz de a se realiza, cu sau fără Reconstituire,

Marea Recuperare, în scopul ca şi aceste regiuni din auriferul spaţiu carpato-pontic-danubian de la Nistru pân' la Tisa, beneficiind de occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale şi de Emanciparea Corpului Didactic pe meleag, *să-şi rezolve definitiv cu restanţele spirituale*, concret la Antichitate, Gotic, Renaştere, Clasicism, Impresionism şi Expresionism, acumulate de regulă *motivat* prin asuprirea de către diferite imperii, ca şi prin năvălirile barbare sau prin Inversiunea repeţită a Valorilor.

Stimulându-i pe ortaci, *intelectual-fără-stăpân*, edagonul Propinaţiu, spera că şi alţi antrenori culturali, părinţi duhovniceşti şi directori sunt angoasaţi că *problemele de bază ale românilor* nu se prea mai pot rezolva cu mijloacele democraţiei (!), cât îmbuibaţii nu practică filantropia (caritatea, nici la alegeri!), iar Autoelita nu-i încurajează *de teamă* să nu apară spontan din finanţări *mai multe* Autoelite concurente ca nişte hurii neepilate la acelaşi ciolan descărnat, monopolizat prin fragilul *Apel către lichele*, să respecte fomistele astea, pătate hiene, principiul teritorialităţii, al bârlogului spiritual deja adjudecat.

Observând încă de pe când se striga în 1990 *Moarte intelectualilor!* incapacitatea cărturarilor de a se *înmulţi*, dacă nu sunt cultivaţi ca ursuleţii panda, adică prin investiţii masive în Infrastructura Intelectuală, dar având o concepţie radical-agrară şi justiţialistă despre sex, lume şi viaţă, edagonul nostru Camelian Propinaţiu, începând de la data de 21 aprilie 2002 şi în prezent, a pus în mod gratuit la dispoziţia Partidului Amărâţilor din România (PAR) pagina sa duminicală a *Ziarul Poporului* (fondat în 1907), cu variantă online pe răbdătoarea platformă *home.ro*.

Scopul suprem era şi este nobil, chiar dacă radicalist: acordarea de dialog social şi de asistenţă tehnică şi eroică pentru amărâţi prin Casa Poporului, de unde parlamentarii ar fi fost imediat evacuaţi şi, prin ordonanţă de urgenţă, în sălile şi cabinetele retrocedate la Popor ca incinte sacre, fiecare intelectual instituţionalizat (jurist, economist, universitar, medic, gastronom, editor etc.) din Bucureşti, în loc de alte taxe de solidaritate şi reţineri, ar fi fost obligat ca 10% din activitate să şi-o desfăşoare prestând *consultanţă gratuită* pentru amărâţi, prin rotaţie, învăţându-i cum să-şi rezolve necazurile cu autorităţile, cu mafia pieţelor şi cu KX (pronunţat *chix*), unde anume *să reclame abuzurile protejându-şi bine identitatea*, cum să organizeze *flagrantul* pentru luare de mită/şpagă, de ce sunt mai de preferat *CAR*-urile parohiale băncilor sau cum să se organizeze ei sindical la patron, periodicul oferindu-le în final amărâţilor şi *Liste de cărţi şi trăiri bune*, în cadrul proiectului *Luminarea Poporului*.

Cu anii, detestata Casă a Parlamentarilor ar fi ajuns un respectat şi veritabil sacru *loc de consiliere socioumană* a Poporului nostru, ce să consume el mai sănătos şi *cum să se apere de autorităţi*, sau cum să lucreze cu băncile, unde *întunericirea masilor* (IM) a fost maximă, fără ca diplomectualii, pubintelectualii sau nechezolii să le explice consumatorilor, măcar prin măsamedia, la ce miraj se expun şi ce rău e s-ajungi la mila Străinului şi la a recuperatorilor cât ori fi ei de *amiabili*! Un adevărat sediu sacru al dialogului social, *al etalării rolului uneori progresist al intelectualului în societate,* încât să se revină curând în telepresă şi pe net la titulaturi populare, cum ar fi *artist al poporului*, economist al poporului, învăţător, medic, nutriţionist, somelier, sexolog sau avocat/postac al poporului, pentru orice vedete ale poporului.

Totodată, observând prăpastia care s-a căscat între aforismele Autoelitei şi eresurile Gloatei întunericite cinic deliberat de KX prin telepresă, din cauza oligopedagogiei cronice şi a lipsei acute a unei clase de mijloc intelectuale care să funcţioneze ca o curea de transmisie, tot edagonul Propinaţiu a pus *free* la dispoziţia Partidului Cadrelor Didactice pagina sa de web *Prioritatea Naţională*, a cărei finalitate era nu numai eficientizarea luptei necurmate contra *asupririi învăţământului*

preuniversitar de către cel universitar, ci şi asigurarea de şanse reale pentru copiii amărâților din țară sau pentru ai coloniştilor noştri din Diasporă, prin înființarea unui TVR Didactic, care să predea din nou şi mai pe înțeles pentru adulți absolut toată *materia*, nu competențe, ca pe un fel de *teleenciclopedie continuă*, 24 de ore din 24.

Lansată mai târziu, *Prioritatea Națională* a recuperat complet, în vara lui 2002, pe *home.ro*, decalajul numeric față de *Ziarul Poporului*, în perspectiva însă tragică a fuzionării celor două periodice/proiecte, ca să se asigure unitatea de comandă şi acțiune, dar şi ca un paliativ la *deficitul de colaboratori serioşi*, nu în orice candidat de ortac zăcând o mentalitate de martir, după cum chiar cadrele didactice, în feedbackul emis, au evitat să se bage mai civic, eventual ca edagoni, fiindu-le teamă de directori, de inspectorii generali impuşi politic, de autoritățile locale primar agresive şi de părinții sau elevii foarte bogați, sponsori ai unor instalații de artă ca fântâni arteziene copilaşi cu delfini sau totemuri ornamentate cu felinare. Paradoxal, ele nu s-au plâns de salarii, cerând doar să se interzică generarea de manuale ilizibile, *intangibile pentru elev*, universitarilor, inspectorilor, cercetătorilor, bestsellarilor şi birocraților care nu muncesc *cu normă întreagă* la clasă şi deci nu *cunosc userul real*, elevul, educabilul. De asemenea, s-a cerut vehement nu numai încetarea asupririi învățământului preuniversitar de către cel universitar, ci şi *reducerea semnificativă a căpuşării învățământului de stat* de către veterinari, softişti, ingineri, economişti, traineri, frizeri, coafeze, sanitari, experți în metrologia calității şi alți şmecheri, reabilitarea cadrelor didactice având a se realiza peste 90% doar *pe bază de pedefeuri, prezentări ppt şi alte materiale accesibile online*, respectându-se cu sfințenie *principiul optimismului pedagogic* c-ar fi cu toatele nişte elemente *capabile de autoînvățare* performante ca şi idealul de elev al societății cunoaşterii permanente.

După cum s-au deconspirat, ortacii şi edagonii (educatorii de la Academia de geniu Obligat) cei mai apropiați lui Camelian Propinațiu au ritualul că se reunesc anual cu protectorii, pentru propinațiile lor cuminți, la câte o cafenea cu priveliște spre Ortaköy Camii şi spre Pod, raportând apoi pe sub platanii, pinii şi palmierii cartierului sau pe malul înflorit al Bosforului, cu privirile ațintite spre Kuzguncuk în Asia, cât au mai contribuit fieşcarele la creşterea prin Ratrapagiu a culturii române ca vas comunicant între civilizații atât de depărtate ca Orientul de Occident, pierderea balcanismului fiind tot castrare identitară a Reconstituirii rodnicelor începături interbelice şi o piedică la fundarea capitalei multiculturale a Galiției Mari la Giurgiu-Ruse. Iar în caz că se revăd în Bucureşti, pe la târguri de carte, pe la nunți şi bairamuri, concerte de gală sau mari expoziții, edagonii şi ortacii preferă să practice conversațiuni peripatetice în parcurile complotiştilor, pe aleile animate de unde, prin tremurul frunzişurilor agitate de cuplurile care-şi perindă la soare joggingul sau animalul, i se zăreşte din când în când cupola ca aurul vreunui lăcaş pătrat, aşa măreț inginerit din betoane încât să le evoce moscheile Istanbulului, de la care vechi şi noros post-Bizanț parcă aşteaptă toți dulcea alinare după vexațiunile, persecuțiile şi sfaturile neroade împroşcate asupra românilor de otcârmuitorii Bruxelles-ului/Strasbourgului.

Împreună cu ortacii/discipolii săi, scriitorul care iubeşte poporul, ca edagon, ca educator la Academia de Geniu Obligat (AGO), şi-a propus începând chiar cu 29 martie 2004, odată protejați noi românii definitiv sub umbrela NATO ca-ntr-un harem, popularizarea vieții noastre spirituale în străinătate, pe atunci ICR neavând aşa dezvoltare globală ca azi, nefăcându-se simțit decât la Paris, Berlin, Roma, Veneția, Budapesta, nu şi la Istanbul. Până la deschiderea umbrelei de tot, trebuia să fie deplin funcționale, deja proiectatele încă din 2002, la maptexul edagonului, poet şi filozof de *versuri negre,* Ioil Borgiah, de la Biblioteca din Alexandria, webzinele *The*

Postmodern Pithecanthropus şi *Le Misanthrope Miséricordieux*, dedicate îmblânzirii homosapului postmecatronic prin adevăratul lirism transumanist-prometeist, strâns urmate de mai filozoficele *El Antropófago pulido* şi *Der kleiner Übermensch*.

Vasta întreprindere a edagonilor noştri anticipa în cel mai mare secret evoluţia internetului spre *capacitatea de a lega oamenii* indiferent de limbi, poezia ajutată de lirismul computerului putându-se exprima *dadaist* în toate graiurile *deodată*, desigur MyDadaEnglish (*mde*) rămânând dominantă, dar nu şi obligatorie. Căci viaţa cea reală a norodului nostru flămând, trudit şi asuprit, pe culmile unei prosperităţi nevisate şi nemeritate, neluminat civic pentru dialog social, dar talentat, trebuia explicată *prin necuvinte alese* străinului filozof din Duşmania, spre ruşinarea clasei politice, a celei financiare ce o stăpâneşte şi a celei intelectuale, formatoarea spirituală a amândurora, vectorul mediatizării propuse constând dintr-un pachet de reviste online în limbi de circulaţie mondială, cum ar fi: engleza, franceza, spaniola, germana, italiana, rusa, araba, turca, chineza, coreeana şi japoneza. Partea bună fiind progresul în însuşirea de către ortaci a acestor limbi, cele mai reuşite performanţe fiind ale unui băiat, Orlando, pasionat de limba turcă şi ale unei fetiţe, Orlando, care a avansat foarte repede în subtilităţile limbii coreene. Partea rea fiind că sponsorii potenţiali, constatând anvergura multiculturală a proiectului şi temându-se că vom huzuri prea mulţi pe culmile unei prosperităţi nevisate şi nemeritate, au început să se îndărăpteze de la destinaţii ca *The Postmodern Pithecanthropus, Le Misanthrope Miséricordieux, El Antropófago pulido* şi *Der kleiner Übermensch*, ceea ce a creat grave suspiciuni privind favorizarea de către *orice* îmbuibat hrăpăreţ a trendului spre *întunericirea masilor largi populare*. Iar partea îngrozitoare fiind că mulţi ortaci şi edagoni aveau pe atunci prieteni generoşi, care însă se fac şi azi că nu-i mai cunosc, nu din pricina deosebirilor de avere, fiindcă au şi ei destulă cât să-şi permită un Itinerariu Spiritual complet (călătoriile goetheene obligatorii, în *toată* Italia dar şi la Marrakech, la Phuket, la Honolulu sau, mai nou, la Fukushima), ci fiindcă în anii ratării Schengenului ne-am tot desfătat cu deschideri de *arhive ale turnătorilor*, reieşind la iveală tot mai mulţi efebi care s-au dovedit a fi atraşi de câte vreun guru nu pentru cinstea obrazului sau faima modelului paidetic, ci marşrutizaţi să-l fileze şi eventual să-l influenţez pozitiv ce va vota, cum suspectăm şi *elitele informatoare nerecrutate*!

De reţinut: în binecuvântata noapte de vineri 10 spre sâmbătă 11 decembrie 1999, destinul românesc a apucat miraculos la Helsinki *calea Marii Recuperări*. Au venit euroatlanticii! Dumnezeul strămoşilor noştri le-a dat gând bun de şi-au exprimat dorinţa de a se lăţi un pic spre Răsărit, recunoscând în linii mari importanţa spirituală a Galiţiei Mari ce se cuprinde între Marea Adriatică, Marea Neagră şi Marea Baltică.

Chiar dacă există suspiciunea unor ortaci cum că Lituania, Letonia şi Estonia au fost cedate de URSS, practic fostului nostru aliat german, contra unor garanţii de diplomaţie secretă privind păstrarea regiunii militare Kant-Königsberg şi a uneia similare Puşkin-Transnistria, cu preţ dezunirea românilor, important era că *ne puteam apuca imediat* de îndeplinirea Misiei noastre Istorice atât ca Sincronism *Dacă-ai-la-ce*, cât şi ca Mare Recuperare propriu-zisă, adică Reconstituire a ce s-a *demolat* (inclusiv România Regală Mare cât de cât) sau Ratrapagiu a ce *nu s-a exprimat* în universal la Dezbaterile de la care Noi *am absentat motivat, fiindcă n-a fost să fie*.

De fapt, tocmai acea noaptea de insomnie şi propinaţii, în 11 decembrie fiind ziua edagonului Soljeniţîn, a generat spontan mai multe proiecte de webzine, menite a spune pe nume Lumii (WO) ce-am învăţat Noi românii din/în Lagărul Istoriei, proiecte cu titluri alese de maptexul poetului de *versuri negre* Ioil Borgiah, pentru început amintitele *The Postmodern Pithecanthropus, Le Misanthrope Miséricordieux* şi apoi mai filozoficele *El Antropófago pulido, Der kleiner Übermensch*.

Ioil Borgiah

The POSTMODERN PITHECANTHROPUS

NeoDADApostAnthropology

*__1) NeoDADAistic Poems
*__2)Homo... sapiens dadaisticus
*__3)Philosophy in MyDadaEnglish
*__4)H O M E
*__5)Handbook of Humanism
*__6)Pseudopoems
*__7)Antipoems
*__8)Cyberpoems
*__9)Metapoems
*__10About DADA/Postmodernism
*__11Real/Lyrical Poetry
*__12)IB-LINKS for Sanctus

Man

I am Happy
only Happy
in this litle world.

I eat another man

I eat another man
and I am hungry,
because
I am greater than
my cherubic food...

Christ
Michelangelo
Beethoven

Transhumanism

Le Misanthrope Miséricordieux

Please send email to borgiah@yahoo.com if you have any poems for this review.

0 1 9 5 4
Gap Coupon Codes

The POSTMODERN PITHECANTHROPUS Neodadaistic Literary, Philosophical and Stochastic Review

Essai

Le Misanthrope Miséricordieux

Delirium periodique

---

tohu-bohu cyber-magazine de la pensee postmoderne, neodadaiste et posthumaniste, avec certaines pages poetisee en myDadaFrench pour faire la condition humaine un peu plus desagreable a l' homme sans identite de la societe postindustrielle

---

FONDATEUR : Ioil Borgiah

Cine ştie ce vastă resurecţie planetară a Lirismului ar fi putut ieşi de aici, şi cât ar fi îmblânzit ea, îu, pe *homosapul postmodern*! Numai că noua reînviere globală a Poeziei nu era un criteriu de aderare RO, tocmai când trebuia *să facem totul ca să ne jertfim pentru UE*, de să ne integrăm cu succes la 1 ianuarie 2007, sub umbrela NATO deschisă efectiv începând cu 29 martie 2004, vorba *umbrelă* trimiţând un ortac la ploile bacoviene, iar altul murmurând versul *Liceu – cimitir al tinereţii mele*, şi edagonul Propinaţiu cerând *linişte*! *linişte! aşezaţi-vă liniştiţi, liceeni neascultători!*

Iar proiectul *Liceanul Neascultător* a iniţiat atunci de urgenţă, imediat după aderarea la NATO, poate primele *Liste de cărţi bune* de la noi de după Revoluţie, făcând ce nu mai făcuse nimeni pentru Generaţia Pupici, tare grăbiţi s-o critice având tupeul nişte adulţi păcătoşi, miştocari, arghirofili, burtoşi, guralivi, fesenişti, urâţi, farisei şi îngălaţi profesional, care au ratat tot ce se putea rata: terminarea până în 1990 a clădirii Bibliotecii Naţionale, transformarea noului Muzeu de Istorie ceauşist în Muzeu al Revoluţiei Anticomuniste, recuperarea Basarabiei, monarhia, reprimarea dură a bolşevismului sub toate formele sale, evitarea întunericirii masilor şi a împingerii postromânismului până la ura de sine că s-ntâmplat să fie românul român.

De reţinut: *Liceanul Neascultător*, deşi încremenit prin 2005 în câteva pagini cu *Liste de cărţi şi trăiri bune*, revelatorii pentru un *Itinerariu Spiritual*, a avut totuşi o influenţă vastă, culegând ecouri de peste tot din mediul preuniversitar şi chiar din cel universitar, unde era ca şi acum lipsă de părinţi duhovniceşti, tocmai când, nerespectându-se *clauza preeminenţei Marii Recuperări*, că într-o localitate *numărul băncilor sau farmaciilor nu poate întrece pe al bibliotecilor, librăriilor, cluburilor şi al celorlalte locaţii culturale*, Generaţia Pupici a început să silabisească, să decodeze şi să transcodeze cu tot mai mare dificultate cărţile, presa şi subtitrările, din vina filozofiei educaţionale cocalare, care i-a impus pragmatismul de să se preocupe intens doar de examenele terminale, fără a-şi mai forma *un vast bagaj de cultură, cum au oamenii educaţi*, cizelaţi numai acolo unde nu e oligopedagogie, nici bulibăşie.

Deci dacă tineretul nostru nu s-a scârbit în totalitate de cititul cărţilor bune, trebuie că a contribuit cu o câtime şi această pagină web *Liceanul Neascultător,* destul de frecventată pentru că în mod revoluţionar penetra *opreliştea penibilului,* relansând însuşi conceptul de *listă de cărţi*, care e un simbol pentru angajarea întregii vieţi pe un itinerariu spiritual pentru parcurgerea căruia, de regulă, nu-ţi ajung toate zilele şi toate nopţile, cum anticipau şi precursorii noştri iluminişti Zaharia Carcalechi, Dinicu Golescu, Damaschin Bojincă, Heliade, Bariţiu, Cipariu, Mureşanu, Bărnuţiu, Asachi, Kogălniceanu, Aron Pumnul, Bălcescu, Russo, Alecsandri şi tot mai mulţi alţii.

De implementat cândva: finalitatea încă de pe atunci gândită pe ascuns ca scop final, de edagonul Propinaţiu şi de junii ortaci mai iniţiaţi, era *generalizarea constituţională a obligaţiei de a fi cult* pentru *toţi* cetăţenii, din RO şi eventual RR, nu numai pentru candidaţii la alegerile locale, generale, prezidenţiale şi europarlamentare, prin instrucţiunile anexe de aplicare a legii, precizându-se normele metodologice privind transferul de sponsorizări minimale de la cine nu citeşte spre care scrie ceva sau măcar achiziţionează sau împrumută minimum de 24 cărţi anual.

Putem prognoza, pe cinstite, că în viitor, nu numai în UE, ci şi în RO, în Grădina Maicii Domnului, când sfredelul globalizării va ajunge la osul maxilar, *testul de cultură* va fi tocmai *pavăza universală* împotriva emigranţilor analfabeţi, şmecheri, cocalari şi leneşi, care sunt atraşi ca nişte muşti la miere de paradisul tău şi vrei să scapi de ei într-un mod infailibil, cât se poate de politicos şi civilizat.

În orice caz, clasa politică va suferi cele mai multe vexaţiuni şi reabilitări.

Când va veni la putere Tineretul Idealist, autoformat în RO şi RR sau

exploatând în DRO Infrastructura Intelectuală a altora, el va legifera negreşit *deconspirarea de către orice politician sau demnitar a Itinerariului Spiritual propriu* şi a Bazinului de Spiritualitate, ca asimilabile cu declaraţia de Avere şi Interese, *cu aceleaşi sancţiuni pentru fals, umflare sau omisiune,* sarcina de la popor a elaborării bateriilor de teste de verificare a *progresiilor* revenind Partidului Cadrelor Didactice, ca o compensaţie morală pentru subsalarizarea cronică, în scopul restabilirii statutului.

De reţinut: *Ziarul Poporului,* perceput ca organ politic, n-a trezit ostilităţi, fiindcă toată lumea *ştie* că nu te bagi în politică decât ca să furi, *cu condiţia să nu te prindă*, sau dacă te prinde concurentul tău la acelaşi ciolan, să scapi ieftin. Căci unde nu-i mişcare civică, nici bibliotecă atractiv *centru de documentare* în orice comunitate/parohie, acolo libertatea electorală e doar dreptul de a-ţi alege singur hoţomanul. Unul mai milos sau mai chipeş! În schimb, periodicul *Prioritatea Naţională,* lovindu-se de amplele investiţii publicitare ale DŞ într-un postromânism împins până la ura de sine *că te-ai născut român, sau în RO,* lansând/relansând conceptul de Luminarea Poporului, de predarea teleenciclopedică din nou la TVR Didactic a noţiunilor elementare preuniversitar, a întâmpinat o turbată şi veninoasă indiferenţă din partea nechezolilor de ambe speţe, echivalentă unor maşinaţiuni, justificarea lor fiind, conform investigaţiilor unor ortaci, o reactualizare în ultimă analiză a *tezei nerentabilităţii recuperării Basarabiei*. (Într-adevăr, cântărind *interesele* homosapului bestsellar, admiţi că realfabetizarea adulţilor foarte inculţi, asemeni dispariţiei hotarului de pe Prut, *nu extinde semnificativ piaţa de carte* de o aşa manieră încât marii importatori şi *dealerii de traducţii* să fie intim interesaţi de astfel de demersuri unioniste, realfabetizante sau reeducative neprofitabile!)

Tulburător de puternic a fost şi scepticismul unor cititori că nu se va uita *nici dreaq,* niciun elev la TVR Didactic, darmite proful sau diriga! Cât despre *adult,* el se va simţi în continuare mai bine exprimat lăutăreşte *reînvăţând patriotism* şi *viaţă de familie* din seriale exotice *cu intrigi şi război*, de pe la chinezi, coreeni, turci, indieni, sud-americani realist-magici... Mai rău, candidaţii de ortaci diplomectuali universitari, cum au auzit de *Emanciparea cadrelor didactice din preuniversitar,* au prins a strâmba din nas c-ar fi jenant a se băga ei cu aceste „ciurucuri“, eşuate prin şcoli ca *refuzate* de patroni sau la export, altminteri suprapregătite pentru misiunile lor *elementare* la catedră, scopul educaţiei nefiind parcurgerea unui Itinerariu Spiritual sau măcar *îmblânzirea omului*, ci doar cum cere telepresa, ca *elevul să ia bacul,* iar mai mult de atât e periculos chiar pentru sistemul nostru universitar, fiindcă atât ne-ar mai lipsi pe sărăcia asta, *resurecţia mişcării studenţeşti*, un Tineret Idealist care să-şi ceară drepturile, eventual revigorând şi mişcarea sindicală, anesteziată de patronat prin demersul proteiform cel mai caleidoscopic în rău, care este *întunericirea masilor*!

Doamnelor şi domnilor de la lansare, fenomenul cel mai puţin prevăzut după Revoluţie la noi e că *naţiunea* s-a cam pulverizat, fiecare seminţie conlocuitoare gravitând spre capitala sa, pentru un creator maghiar nefiind mai atractivă decât a Budapestei infrastructura intelectuală a Bucureştiului, mai ales sectorial, pe când NR se dezvoltă biruitor nu numai de la Nistru pân' la Tisa, ci el s-a lăţit de la Sydney la Tamisa şi la Toronto şi mai departe, spre Honolulu şi Tahiti, *global*.

Totuşi, *Prioritatea Naţională* a militat paşnic permanent pentru ca istoricii RO să fie ajutaţi, stimulaţi şi îmboldiţi să opună ceva, oricât de depăşiţi ar fi, la impresionanta Corvinus Library – Hungarian History, care are deja o superioritate paralizantă în materiale gata traduse în English USA, tot cam ca la 1918-1940: http://www.hungarianhistory.com/lib/index.htm

Rumanian-Hungarian affairs:
http://www.hungarianhistory.com/lib/rum.htm

Altminteri, România şi Ungaria, ca „singurele naţiuni eterogene în oceanul panslavismului“ (cf. Mihai Eminescu – *Geniu pustiu*) trebuie să-şi însuşească modelul de reconciliere franco-german, inclusiv un tv *Arte* înfiinţând. Pentru început, ai noştri au a dezvolta masiv TVR Cultural, adăugând eventual un TVR Didactic şi un Radio România Multicultural, cu 2-3 subiecte la bac din literatura minorităţilor. Apoi, să tragă KX toate concluziile bugetare din sincera recunoaştere a superiorităţii infrastructurii intelectuale a Budapestei faţă de a Bucureştiului, ale cărui sectoare nu sunt spiritual mai ofertante întru *sanctus* decât nemărginirea Bărăganului apropiat.

De reţinut: partea bună a acestor proiecte ambiţioase a fost, previzibil ca-n vis, un alt proiect vast, *al revistei Academiei de Geniu Obligat (AGO)*, apărând de probă mai multe numere, atrăgându-şi numeroşi colaboratori preţioşi. Partea rea a fost însă făcătura că, după ce pe Camelian Propinaţiu, ca *intelectual-fără-stăpân* şi editor de webzine, cum ar fi *Ziarul Poporului*, *Prioritatea Naţională* sau *Liceanul Neascultător* l-au părăsit juriştii, economiştii, sociologii şi profesorii universitari sau preuniversitari pe care intenţiona să-i implice mai serios în Luminarea Poporului prin chiar Casa Poporului, din senin nici edagonii Ioil Borgiah, Armand Hrestic şi Brenda Stress n-au mai vrut deloc să colaboreze la *Revista AGO*, sustrăgându-se sub diverse pretexte aproape puerile, ceea ce a dat apă plată la moară sconcşilor, dihorilor şi ratonilor care au răspândit legenda „autosuspendării“ lor sub influenţa pernicioasă a serviciilor mai mult sau mai puţin secrete, de stat sau private, din RO, din RR, din DRO şi mai ales din Duşmania (DŞ).

În aceste momente grele, de strivire a omului singur (*Homo solus*) sub Copleşitoarea Complexitate (Coco, CC), bloggerul Propinaţiu, scoţând chiar părăsit de edagonii cei mai apropiaţi paginile web *Ziarul Poporului*, *Prioritatea Naţională* şi *Geniul Obligat*, a primit însă un sprijin salutar, la un colţ de cotitură dintre cele mai tragice, de la maestrul Picior-de-Porc. Lui i s-a alăturat în combaterea oligopedagogiei profesorul Dudu Străchinaru din Căgiurzia, dând dovadă de tact, erudiţie şi inteligenţe multiple, cu deosebire de inteligenţă emoţională, ori de câte ori Profesorul Ştiecarte, care a evadat din Arhipelagul Şcolar ajungând la universitate şi în diplomaţie, s-a făcut că *se derobează*, absentând de la obligaţia de a da *Liste de cărţi bune* Liceanului Neascultător şi de la a obţine finanţare de la Filantropul Mizericordios pentru premiile în cărţi de zgonhen destinate olimpicilor noştri *supradotaţi, copii de export*. Dar cel mai mare devotament, în a îngriji şi tămădui muşcătura veninoasă a Sorţii, l-a dovedit delicata poetă şi prietenă Tahoma Lucida, căreia îi mulţumeşte şi pe această cale, urându-i succes în noua ei viaţă politică, inclusiv ca virtuală preşedintă cândva, implicată în valorificarea Infrastructurii Intelectuale pe principiile acelei Mari Recuperări a istoriei netrăite (*Virtus Romana Rediviva*), care este însăşi chezăşia Mântuirii Neamului, dacă se modifică în timp util Constituţia, proclamându-se România *stat naţional unitar, CULTURAL şi indivizibil*, care-ţi obligă guvernul să aloce minimum 7% din pib la educaţie şi 5% la cultură, până se diseminează şi la Bucureşti bunul obicei de origine divină al filantropiei la îmbuibaţi.

De reţinut: de fapt, renunţarea indecisului edagon Propinaţiu la *Revista EdAGO*, emanaţie a Academiei de Geniu Obligat, a fost deplin prilejită şi pecetluită de un fapt divers, picătura care a umplut paharul fiind eşecul de a momi câţiva roacheri, dintr-un eşantion reprezentativ, să citească nişte pagini din scurta carte a lui Reiner Kunze: *Anii cei minunaţi* (*Die wunderbaren Jahre*), Universalia, 2000.

Constatându-se că pe ei, ca şi pe mulţi ortaci, nu-i interesa trecutul recent, ci doar prezentul imediat, *cum se distrează diseară*! N-au acceptat neam o lectură care le-ar fi luminat minţile că în Est, galiţienii, de la Adriatică şi Pont la Baltică, de la Trieste şi Edirne la Dorpat şi la Helsinki, au suferit *traume istorice care i-au întârziat în dezvoltare*, deci nu sunt de la ADN/celulă ineficienţi şi inapţi *pentru cea mai înaltă civilizaţie*, cum tot importă idei criptorasiste nechezolii noştri, lemnificând postromânismul, încât orice ratat îşi poate acum justifica lenea, incultura şi prostia.

De reţinut, recapitulativ: scopul *Ziarului Poporului*, clarificat şi enunţat când a revenit în 2000 Iliescu la Cotroceni, a fost să existe un periodic care să (re)proclame, *de câte ori este cazul*, în principiu duminica, Puterea Popooorului! (La noi, tot cam astfel şi există unele hebdomadare, a căror perenitate ţine doar de *existenţa sigură a unui organ*, cu public fidelizat, unde să se poată publica prompt de către Stăpân proteste vehemente la ce nu-i place lui.) Dar diminuarea frecvenţei apariţiei publicaţiei ZP se explică, hm, tocmai prin uşurarea pe care ne-a adus-o primirea RO în NATO, care înseamnă că de acum înainte, protejaţi în contra năvălirilor barbare, dispunem de o clepsidră cu nisip infinit, cum nici Borges n-a imaginat, cât să ne sincronizăm – nechezolic – cu experimentalismul occidental instalator şi – cu adevărat creator – să înfăptuim Marea Recuperare a istoriei netrăite, care constă în *a reconstitui* ce a fost bun dar s-a demolat şi *a construi* ceea ce a fost împiedicat să apară, omenirea aşteptând şi de la români să nu mai fie restanţieri în mallul spiritual planetar, la Antichitate, Gotic, Renaştere, Clasicism, Impresionism şi Expresionism. (La Postmodernism, e-n regulă!)

Treptat, pe măsură ce au evoluat şi facilităţile de comunicare oferite de internet, webzinele s-au transformat în bloguri cu acelaşi nume, *Ziarul Poporului*, respectiv *Prioritatea Naţională*, numai din *Liceanul Neascultător derivându-se* blogul *Geniul Obligat*, mai selectiv şi greoi funcţional, deoarece *presiunea pe liceeni să ia bacul* a început încă de pe atunci să crească insuportabil, încât ai fi fost nesimţit ca Profesor Ştiecarte să le propui, disipându-le energiile, *şi alte cărţi* decât culegerile de comentarii, numai geniile, naturale sau sintetice, adică obligate de haos şi complexitate, mai fiind azi capabile în România să dobândească pe lângă diplome şi o cât de cât cultură generală, compatibilă cu concursuri dificile de genul *dacă vrei să ai bani mulţi* sau cu stări extatice de creier mobilat, stabile fără exces de energizante.

Toate aceste măreţe realizări demonstrează orbitor-asurzitor justeţea concepţiei radicaliste a edagonului Camelian Propinaţiu şi a ortacilor săi despre genealogia *Luminării Poporului* ca sfârşit al istoriei postromânismului: partea bună a cunoscutelor webzine/bloguri, *Ziarul Poporului*, *Prioritatea Naţională* şi *Liceanul Neascultător/Geniul Obligat*, rodul lor, fiind că, printr-o interogaţie mereu reiterată asupra misiei noastre în istorie şi în lume, ele au cartografiat complet *Problemele de bază ale românilor*, încât s-a configurat aproape de la sine în vara lui 2007, ca *studiu de fezabilitate*, controversata carte *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobelul românului Cărtărescu*, precursoare tocmai a Raportului final privind *Postromânismul*.

Dealtfel, anul 2006 este anul în care clasa noastră politică şi formatoarea ei, clasa intelectuală, şi-au dat seama, umilite des de Străin, amândouă, că la 1 ianuarie 2007 noi *intrăm în UE fără glorie*, nerealizând ele Misia Istorică de până atunci, care **era şi este** *Reconstituirea*, acoperirea *Hiatusului* (1940-1996) adus de *Năpasta* fracturii teritoriale sovieto-fasciste din 1940, cele mai dureroase neîmpliniri fiind: 1) nerecuperarea Basarabiei după modelul unionist al aliatului nostru german; 2) nerevenirea, după modelul iberic, la monarhia bipartidă liberalo-ţărănistă, care ar fi echilibrat pe probleme *reale* (valorificarea solului blagoslovit şi a hărniciei ţărănimii)

sistemul nostru politic; 3) aducerea la putere a nomenclaturii, eşalonul 2 sub Iliescu şi eşalonul 3 sub Băsescu, *în locul reprimării dure, pe deplin meritate, a bolşevismului*.

În aceste condiţii, lupta ideologică s-a înteţit zi de zi, Marea Recuperare fiind un pic mai mult decât Reconstituire, ea presupune a da la popor şi ce *n-a fost să fie!*

Vai! unionismul a primit lovituri grele, până la a avea în *Cotidianul*, ziar fondat de marele luptător naţional Ion Raţiu şi ajuns de izbelişte, o pagină online de manipulare permanentă demoralizantă, zisă *Cât ar costa Unirea cu Basarabia*: sume în *miliarde* ce se vor dovedi dealtfel insignifiante, ca un fel de pedeapsă cerească, faţă de cât se va îndatora ţara asta în scurtă vreme, după ce unii publicişti miştocari se vor pripăşi pe la alte organe băsiste, poporul indignat de postromânismul lor nemaisusţinând băneşte asemenea insanităţi. (Iar monarhismul a fost zdruncinat în aceeaşi măsură, prin familiaritatea miştocară faţă de Autoelită, arătată de preşedintele Băsescu ramurii Lambrino, cea aproape definitiv suspendată de la şansele la întronare încă din România clasică, Mare, Regală.)

A rămas doar *să ne facem că am condamnat bolşevismul* (din care mulţi pubintelectuali instituţionalizaţi provin ca eşalon trei), şi s-au iscat de aici multe controverse, reieşind de fapt în evidenţă, dinaintea Providenţei, tocmai *limitele exprimării postacului ca blogger*, spovedania lui, ostentativ monitorizat, nu poate fi, din prudenţă cărturărească şi din jenă umană, niciodată completă. Divergenţa opiniilor, la *topicele triste* pe *culmile râioase* ale unei prosperităţi nevisate şi nemeritate, era atât de mare încât trebuia cu timpul să renunţi la propriul punct de vedere *acasă*, la tine pe blog sau pe webzină, aşteptând zadarnic *să-ţi bată cineva la poartă* în interfon/domafon, şi să navighezi să joci mai mult *în deplasare*, acolo unde editorialistul circar oferea, tehnic şi ca mentalitate, *posibilitatea de a fi contrazis* de poporul din subterană, încins de conflagraţia iscată de un vreun subiect fierbinte încă, şi totdeauna mai trist.

Deci din primăvara lui 2006, profitând de înmulţirea vertiginoasă a spaţiilor alocate de presa online şi de bloggeri *subcomentariilor*, postacul tot mai profesionist Propinaţiu a dus o vie activitate de sensibilizare a editorialiştilor şi a celorlalţi postaci asupra *adevăratelor interese vitale* ale poporului privit cu duioşie, după o îndelungată *observare romanescă*, firească la un prozator nici experimentalist, nici filolog, nici plagiator/adaptor pe-aici al Sincronismului *Dacă-ai-la ce*. De fapt, pentru mulţi comozi mauşi de bibliotecă virtuală, facilitatea subcomentariului a permis a practica, fără ieşiri pe teren, această *cercetare sociologică*: cumu-i norodul în subterană, în groapa cu varani a postacilor şi a demascărilor. Ce revelaţie! Ce aplicaţii ideologice, politice şi financiare! Să-i citeşti direct în creieraşii secţionaţi, *cu ce* cugetă el, care-i sunt ideile *primite*, ce *simte* el electoral şi după! Mai amuzant fiind că se poate modela, pe eşantion reprezentativ Facebook, alegându-ţi Friends numai din categoriile componente şi bine proporţionat, însuşi Neamul Românesc din RO, RR şi DRO! Şi poţi estima după like-uri cât de grave/sinucigaşe au ajuns, după o uriaşă şi costisitoare manipulare, dispreţul sau indiferenţa/nesimţirea lui faţă de propriile sale *probleme de bază*, desigur în folosul KX şi DŞ, deocamdată *burghezia de merit* profitând şi ea cu neruşinare de postromânism, neîmboldită de o concurenţă ucigătoare a se apuca de filantropie, ca şi poporul să aibă milă de dânsa. E a doua mare facilitate a Erei Gates, după cea cu vomiturile postacilor, că pe reţelele de socializare te poţi lesne convinge de ce bănuiai, că după injectarea a atâta ură de sine de miliarde de euro în căpăţâni, în burţi şi în inimi, *mai nimeni nu mai e interesat vital de o Românie cu intelectualitate funcţională, întreagă, de Reconstituire, de Marea Recuperare ca Ratrapagiu, de Sincronism*, de Mântuirea Neamului, de însăşi Luminarea Poporului ca sfârşit al

istoriei postromânismului, azi **Regula Atomizării Postmoderne** fiind, postacule, ortacule, că **nimic din idealurile tale nu place**, de să-l satisfacă până-n *like*, şi pe răsfăţatul cu care socializezi, dacă are ce mânca şi ce conduce!

Dar numai o mică parte din reacţiile şi deflagraţiile Propinaţiului ca *intelectual-fără-stăpân* a reuşit ulterior secretara a le recupera, multe site-uri evaporându-se sau proprietarul ştergând pagini sau blocându-le la un anume an, unii editorialişti ruşinându-se de trecut dacă şi-au schimbat de mai multe ori Stăpânul.

S-a pierdut astfel şi mult probatoriu privind faptele sale bune, de *postac bodyguard al megaintelectualilor şi seismectualilor Autoelitei*, carele adesea îşi indigna şi chiar depărta pe anumiţi ortaci susţinând că *n-ai cu ce înlocui unicatele,* altele neformându-se la începuturile Epocii Wash, pentru că Infrastructură Intelectuală bună nu găseşti mai nicăieri în Capitală sau în Teritoriu, *indiferent cum tai halvaua sfărâmicioasă a regiunilor*, nici Emanciparea Cadrelor Didactice n-a prea reuşit salarial în preuniversitar, să mai atragă, pentru pregătirea de bac, critici ca Lovinescu, Cioculescu sau Călinescu profesori liceali interbelici, iar în cel universitar, oliolio, din cauza Fugii Creierelor (FgC) şi a Inversiunii Valorilor (InVa) pe alocuri încă se mai lucrează cu *garnitura a şaptea de refuzaţi la export,* mai rău şi decât la clasa politică! În orice caz, e un fapt adevărul de *autobiografie* că postacul Propinaţiu nu s-a opus nicidecum, de pildă, numirii megaintelectualului Vladimir Tismăneanu în 2006 coordonator al Comisiei Prezidenţiale pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, dimpotrivă l-a tot apărat ştiindu-l politolog cu multă carte disidentă, respectat de americani, având şi avantajul cunoaşterii familiare a dedesubturilor sistemului, ţinând mai degrabă de oportunitate a şti bine că *nu numai evreii au adus comunismul în România* sau a avea amintiri din copilărie cu odraslele lui Dej, Cea, Leonte Răutu, Cornel Onescu, Nicolae Doicaru şi Silviu Brucan, la şcoala nomenclaturii comuniste de pe bulevardul Jdanov. Dealtfel, o carte mai consistentă în 650 pagini despre bolşevismul românesc n-a mai scos nimeni! Şi să mai şi îndrăznească vizionar unionist să includă capitolul *Represiuni comuniste în Moldova sovietică*!!! Printre obiecţii rămânând însă mirarea că în *Raportul* valorificat solemn la 18 decembrie 2006, nu s-a accentuat cu suficientă putere banalitatea că nu *naţional-comunismul* (planul secret ceauşist de a cuceri Polonia, Ucraina şi Rusia) sau *protocronismul* au fost principalele cusururi ale comuniştilor români, ci faptul că ei erau marxişti! Altminteri, mare haz cu ortacii făcea Propinaţiu, observând cum Condamnarea Comunismului pică în 18 decembrie 2006, nici două săptămâni înainte de acea fofilare a RO în *uie* de la 1 ianuarie 2007, cam tot aşa *in extremis* cum s-a dat şi *Legea nr. 187/1999 privind accesul la propriul dosar şi deconspirarea securităţii ca poliţie politică*, publicată în *Monitorul Oficial* nr. 603 la *9 decembrie 1999*, iară de ziua lui Soljeniţîn, în 11 decembrie 1999, aflarăm uluiţi de la Helsinki despre disponibilitatea euroatlanticilor de a se extinde până la baltici şi pontici, cu excepţia oropsitei Basarabii, iarăşi ajunsă şpagă între marile puteri.

Oricum, ultimul an de suveranitate dar şi de creştere a numărului băncilor şi farmaciilor pe când al librăriilor şi bibliotecilor diminua, 2006, a fost un an în care s-au încrucişat tăios multe idei, fără a se observa că trăim deja pe culmile unei prosperităţi nevisate şi nemeritate, deci am putea fi şi niţeluş culţi, rafinaţi. Prin septembrie, copleşit de complexitate, pe când RO plutea ca o placă tectonică pe carosabilul umed, intrând direct în UE, aflându-se cu ortacii în Elveţia, edagonul Propinaţiu va fi meditat şi el, incitat de coliziune şi de tălăngi în fapt de seară, lângă ţintirimul din Appenzell, la realitatea webară românească, accesată de departe, o

îngerelă suvenir sensibilizându-l cu răceală că nici azi nu vine moara, morărița (publicul) la sac, *la text,* ci autorul trebuie să-i dea ce să macine *atunci când o prinde cu fălcile deschise şi cu buzele prehensile gata să apuce tema zilei*.

Deci ai şanse mai mari la *cititor* mişunând, ca postac profesionist şi scriitor autosuspendat, *decât să zaci la tejghea,* mai bine te dedici comerțului *ambulant*, să-l cauți pe unde citeşte *el*, decât să-l aştepți să catadicsească să-ți intre-n prăvălie ca să consulte webzinele din ce în ce mai scufundate în inflația adusă de invenția blogurilor.

Decisivă în *diminuarea apetitului de a ne împrăştia prin webzine* fiind totuşi invenția cealaltă, **subcomentariul**, admis de tot mai multe publicații occidentalizate după 1 ianuarie 2007, multe cu totală deschidere față de postaci, lăsându-i să-şi facă de cap, să-şi dezvăluie necenzurat goliciunile în întregime, ceea ce a permis pentru mulți profesionişti *observație romanescă dezolantă*, exploatată de postromânism tot întru *întunericirea masilor* şi stimularea urii de sine că *aşa-i românul,* când de fapt era vorba doar de sconcşi, ratoni, dihori, cameleoni, lesbieni, desantați, recrutați, racolați, hiene, infiltrați, secături, renegați, zdrențe, chibiți, suspecți, tonomate sau mancurți!

De reținut: lucrul cel mai greu ca bun român nemăsluit şi *postac profesionist* este să înduri înjurături de la *anumiți specialişti de elită care nu sunt şi postaci*, adică să înregistrezi unele insulte asezonate leit după profilul tău psihologic, cu informații *corecte*, dureroase, şi să polemizezi totuşi cu aceste elemente insolente, plătite să susțină în infernul subteran idei pernicioase pentru popor, replicându-le tu şfichiuitor chiar şi atunci când au tupeul nechezolic de a te interpela că *de ce te ascunzi în spatele anonimatului* atunci când tragi un semnal de alarmă că *abuzul de postromânism duce de râpă Autoelita*, ca şi cum măsamedia de după 1989 ar fi doar o colecție de polemici serioase, între autori consacrați, şi nu doar o încopciere de monoloage divergente, ale căror emitenți nu prea pot *să cuprindă o idee în valoarea ei*, ca Adevăr pentru români acum, ci se ghidează după brand, dacă e firmată sau nu.

Dar orice ortac acceptat la agapa de la Ortaköy Princess Hotel ştie un singur lucru: că *Propinațiu nu a folosit niciodată alt heteronim decât Camelian Propinațiu*! Deci nu s-a retras ca edagon după zidul anonimității sau în spatele binefăcătorilor săi, indiferent de unde a purtat bătălia subterană online, postându-şi reacțiile şi deflagrațiile de la Bucureşti, de la Căpriana sau Năpădeni, de la Zurich, de la Londra, de la Madrid, de la Perugia, de la Reims sau de la Kuzguncuk (Mica Cozie, Cozinița).

Dacă vreun *organ* a vrut să-l găsească, l-a dibuit fără bătaie de cap, identificându-l din satelit, pe la mijlocul lui mai 2011, chiar fofilat în uriaşa manifestație civică din Taksim Meydani pentru dreptul la intimitate, pornografie şi poezie, să nu mai fie văduvit internetul turc de vorbe cheie ca *girl*, *partner*, *animal*.

Norocul lui e că *arta postacilor români* nu a ajuns încă să rivalizeze cu a prozatorilor regali ai lui Tudor Vianu, şi mai ales cu a acelor profesionişti postmoderni, care îşi proiectează însă textul castrându-l de idealuri ca şi cum ar fi *un produs al clientului-ca-producător*, cum îți nimereşte lăutarul *cântecul tău,* de fapt necomunicându-i nimic prin seducătoarea/costisitoarea viagră, ci *doar întărindu-i* ceea ce vrea dobitocul cu banii s-auză mai des, confirmându-i cât e el de deştept, de şmecher, de hoț, de succesiv, şi iaca bestsellerul!

Dar când prin studiul culegerilor exemplare de *reacții* şi *deflagrații*, postacii noştri îşi vor însuşi *arta literară a aforismului şi a tabletei*, devenind nişte adevărați profesionişti, atunci ei vor deranja toată măsamedia şi, enervați, stăpânii ei financiari sau politici, vor ordona multe demascări, temători să nu le scape electoratul captiv, hipnotizat de lătrătura tv a canaliei de uliți, sau, pe web, de tot ce bagă din RO sau din

DŞ (Duşmania) tonomatul, sconcsul, ratonul, dihorul, postănacul, samsarul, cameleonul, popândăul, mancurtul, separatistul, lesbianul, bananierul, hiena, compradorul, cocalarul, renegatul, hipercorectitudinara, nebunul liber, rezidentul, secătura, desantatul, racolatul, eroul civilizator, boseacul, nimfomana, milogul civic, ţuţărul, troliul, maidaneza şi dervişul.

De reţinut, singuraticule: diversitatea asta a speciilor de primari agresivi să nu te demobilizeze niciodată, fiind deja exemplară abaterea Propinaţiului de la trebi ficţionale şi saltul lui ca postac profesionist de la *reacţie* şi *deflagraţie* la o amplă *conflagraţie* pe vreo 600 de pagini cu întreg aliotmanul *postromânismului*: în 2007, la 10 ani de la Tratatul de la Neptun şi la 9 de la *asasinarea mitului eminescian* performată de Autoelită prin *Dilema* 265, celălalt mit unionist al basarabenilor, Ştefan cel Mare, ca şi *mitul Unirii pure*, fiind lovite ulterior tot de candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat, care în *Orbitor* 3 la infama pagină 420, pune-n guriţa unui fesenist cu două mame naţional-comuniste – truc complet necreditabil naratologic! – acest discurs perceput de basarabeni ca rasist şi ca dictat poate din DŞ:

Căci Ştefan cel Mare, mărunt de statură dar mare figură este cel care, inspirat de Duhul Sfânt (...), a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toţi voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toţi moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarităţi ideologice, i-a legat pe ţărani de glie, dar a şi unit cele trei ţări Româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăţi de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Ţara Românească».

Era ca o lovitură de cuţit în spate (*Dolchstoss*) dată de intelectualitatea cosmopolită de la Bucureşti, deja ruptă de norod şi de stradă (de macadam, de caldarâm, de cuburile de granit, de Baricadă, de Piaţa Universităţii, de bordurile lui Videanu), intelectualităţii unioniste de la Chişinău, care încă era cu poporul şi pentru popor, iar acesta *o respecta, o urma şi o proteja.*

De reţinut: amuzant este că ulterior, la tradiţionalul *Târg de obiecţii de la Ortaköy*, din 9-10 mai 2009, seara, la intimul local din Kuzguncuk „Mica Cozie" („Coziniţa"), sub zâmbetele îngăduitoare ale lui Ibrahim Bey, ortacii noştri candidaţi de postaci profesionişti au reuşit să demonstreze edagonilor că *Eminescu avea totuşi mult păr pe el* şi, deci, ei sunt nişte educatori *expiraţi* şi naivi, idealişti, necunoscători de adevărurile brutale descoperite de cercetătorii şi practicienii din ştiinţele manipulării! Concret, dacă într-un bazin electoral de spiritualitate, un actor de pe piaţa de manipulare investeşte 100 000 de dolari în enunţul *Socrate e un bou*, şi nu se pot găsi filantropi care să plătească tot 100 000 de dolari unor megaintelectuali sau seismectuali pentru contrapropaganda că *Socrate nu e un bou*, atunci aşa rămâne în conştiinţa gloatei, că *Socrate e un bou ca toţi boii*, atât ca judecată de valoare cât şi ca sentiment diplomectual carierist al comportamentului avizat de intuiţia că *nu e bine să te mai afişezi cu el*, de nici presimţirea eroică c-ar umbla cu tine Socrate printre cocalari n-o mai ai nici tu ca altădată, când ţi-e a te peripatetiza despre om prin livada cu vişini turceşti de sub muscel sau pe malul cândva grecesc al Bosforului, la timpul înflorii ca cireşii japonezi a *erguvan*-ului, gingaşul copăcel întrebuinţat, zice-se, de însuşi Iuda, pentru a-şi potoli remuşcările de turnător al Celui mai Bun dintre creştini!

De reţinut: KIO (*Kitsch orbitor şi geniu înaripat – Nobelul românului Cărtărescu*) a fost scrisă de Propinaţiu pentru prietenii basarabeni, la rugămintea lor,

prin abatere de la trebi din fericire scurtă, în canicula şi toamna lui 2007, dintr-o suflare, *valorificând tocmai reacţiile şi deflagraţiile preexistente* în webzine/bloguri şi închegând o primă monografie de care „cel mai mare scriitor postbelic" avea atâta nevoie, pentru ca punându-se în serviciul poporului *şi acesta respectându-l, urmându-l şi protejându-l* de ratoni, de dihori şi de sconcşi, să poată aspira liniştit la suprema consacrare Nobel, independent de ICR, Suhrkamp şi lobbistica ce s-ar mai face. Concepută ca trilogie critică totală şi exhaustivă, KIO ca operă neterminată, „deşchisă", are ca sarcină de la norod să adâncească necontenit în volumul doi examinarea ideologică, împreună cu postacii/ortacii, a textului cărtărescian de 1400 pagini, luminând în subsoluri *semnificaţiile noi* deduse din procedeele artistice, retorice şi naratologice etalate de scriitorul filolog şi încheindu-se desigur călinescian în ultima treime, cu un multaşteptat bestseller, anume *o Viaţă a candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat*, aşa cum se configurează ea din puţinul ce ni-l lasă întrevăzut diaristul, mai zgârcit şi decât Thomas Pynchon cu detaliile privind omenescul pe care parazitează *maptexul*, maşinăria producătoare de text.

Pe sub leandrii din Kuzguncuk, lângă Harmony Gallery, unde tocmai se tocmea pentru o gravură brâncoveană un pictor elveţian sau alsacian, Marius Ghizdavu, vai, a oftat din greu Propinaţiu, încremenind statuar pe ortaci: uluit am fost, dragilor, după 2007, de *revelaţia necitirii* bestsellerului *Orbitorului 3*! Rareori am putut avea interlocutor, fie el şi bucureştean, care să fi ajuns efectiv cu lectura la *infama* pagină 420! Aşa că geaba-mi aşteptaţi să grăbesc pedefeul cu viaţa asta. Pentru alţi postaci, nici că are rost, fiindcă primul impuls e adesea să-l întrebi pe nechezol sau pe dihorul cel fără de Dumnezeu: cum îl cheamă pe Stăpânul dumitale? N-ar reţine ratonul/sconcsul ce e de reţinut, ci doar bârfa, anecdoticul...

Mulţi din cei care au descifrat primele sute de pagini ale studiului meu de fezabilitate m-au aplaudat antibăsist, şi mai mulţi, care au frunzărit mai departe, *m-au acuzat însă c-aş fi un vechi de prin 1980 prieten de navetă de-al candidatului Nobel,* înţeles cu el (!), după evadarea noastră din Arhipelagul Şcolar de la şcolile vecine 41 şi 42, să-i fac publicitate (că ducea lipsă!). Oricum, pagina 420, ca orice pagini similare de pe oceanul webar, azi nu mai deranjează pe nimeni în postromânism, aşa de departe a ajuns *ura de sine a românilor*, stimulată sau nu de Duşmania prin editorialiştii şi postacii ei! Nici măcar demagogia patriotardă nu mai este posibilă! Te sinucizi politic cu ea, râsu' dracu'!

Şi când te uiţi în ceţurile Istanbulului, cum îşi pun cu mândrie turcii drapelul roşu cu semilună albă să străjuiască peste tot, te apucă pandaliile!

Iacă dar, pe scurt, de ce m-am abătut încă o dată de la trebi, mai periferic decât la 2007, şi din ce subcomentarii îmi rămăseseră nevalorificate, am încropit în 2011 monografia *Postromânismul*. Domnilor ortaci şi protectori, credeţi-mă că tot greul prelucrării resturilor a stat în încâlcirea savantă a enunţurilor, a *citatelor*, să le fac *inutilizabile ca lozinci extremiste*, de regulă prin rafinarea unei topici foarte încărcate!

Cu alte cuvinte, în devenirea sa ca postac profesionist din prozator român contemporan, Propinaţiu, *intelectual-fără-stăpân,* a folosit iniţial *postromânismul* ca pe un termen polemic în KIO, apoi a scris subcomentarii în detaliu despre el, fiindcă alţi postaci nu înţelegeau conceptul şi nu ştiau de unde să-l apuce ca să-l muşte mai adânc sub Tricolorul murdar. Poate că atunci, pe canicula lui 2007, l-a trăsnit chiar revelaţia că răbdarea de a-şi şlefui arghezian, dar documentat, *contribuţiile de postac din subterana diferitelor editoriale*, îi poate furniza zilnic plăceri mai intense decât să-şi stoarcă gâfâind pe bază de proiect încă vreun roman ilizibil, după o Trilogie *Nechezol* care, ah-vai-vai, deşi apreciată de ortaci, duşmani inteligenţi şi protectori

generoşi ca mai rezistentă la coroziune decât ce-au publicat deocamdată filozofii Liiceanu, Patapievici şi Pleşu, rămâne enigmatică, pesemne silind autorul însuşi *să ghicească* ce *dreaq* a voit să înjure între două *propinaţii*, prin cutare procedură de procesare a ideilor şi a vorbelor despre Cercetare, Educaţie şi Poezie (CEP), ministerele cele mai afectate de rahitismul Infrastructurii Intelectuale de la noi din republică, cauzatoare că intelectualii nu ni se mai înmulţesc.

Pe urmă, studiind presa şi webul împreună cu ortacii, protectorii şi edagonii asociaţi, a constatat că *postromânismul* e o boală mai avansată decât se credea, o tristă realitate, deoarece deja s-a încărcat pandemic un listoi lung de teme care nu mai interesează pe nechezoli „de niciun fel“: istoria naţională, recuperarea Basarabiei, integritatea Ardealului, Romlagul, asasinatele/cazurile Labiş, Gheorghe Anghel, Marin Preda, Vieru, crimele reprimării ceauşiste a Revoluţiei Române şi crimele Contrarevoluţiei iliesciene, literatura română prepostmodernă (în principal paşoptiştii şi Eminescu), Biblioteca Naţională, viitorul Neamului Românesc, Piaţa Matache, birocraţia cadastrului, inconvenientul de a fi bucureştean sectorial cu densitate a Infrastructurii Intelectuale pe cap de locuitor cam cât a Bărăganului etc.

Dimpotrivă, *doctrina postromânismului că avem un trecut de kkt, te pişi pe el ca otomanii, habsburgii şi ţariştii*, deci viitorul va fi gazos (inclusiv prin fracturarea de către Străin a şisturilor), urmând a se rata Marea Recuperare cu Mântuirea Neamului cu tot, constatăm ca postaci lucizi, profesionişti, că s-a cuplat cu inima de câine a multor nechezoli şi diplomectuali, care au împins ultraliberalismul până la un darwinism social care să permită cleptocraţiei, după ce că s-a privatizat în cea-a vrut ea pe alese şi, neştiind să pună capitalul să muncească, a vândut apoi ţara xenocraţiei aventuriere *cu tot cu viitor*, până în 2112 urmând a se achita dobânzile şi până în 2222 datoria, – să aibă tupeul politic să-şi mai înzecească profiturile şi prin lipsirea bugetarilor şi neputincioşilor de asistenţă sanitară sau de hrană pe săturate, căldură şi lumină pentru televizor, de salarii şi pensii decente, de posibilitatea de a-şi cumpăra ultimele apariţii de pe listele de cărţi sau trăiri bune.

De reţinut: ironia sorţii că Propinaţiu trebuia să aibă alt destin, dar ursita lui a fost să rămână lângă popor, chibiţând la *întunericirea masilor*. A vândut pământul bunelului ca să poată avea lipsa de griji a rentierului, liniştea scrisului azi în garsoniera din Kuzguncuk, şi mai ales ca să poată călători boiereşte, documentându-se *câţi stânjeni măsoară Infrastructura Intelectuală a altora* şi mereu oftând radical-agrar ca globe-trotterul Dinicu Golescu, funcţionând local patru licee nemţeşti şi o universitate nemţească la Istanbul, însă când i s-a sugerat să vânză şi Ţara, el a evocat către ortacul Orlando martiriul sfântului voievod Brâncoveanu şi a protestat jignit, îmbarcându-se pe schela de la Eminönü, alegând un caic cu destinaţia Ortaköy şi refuzând să se lăfăiască huzurind într-un lux nemeritat în valea de ozon de pe ţărmul oriental asiatic, deşi ar fi trezit, turcindu-se la Kuzguncuk sau pe insula Buyukada, infinit mai mult respect tuturor guguştiucilor din balcon şi viermilor neadormiţi din subterană, a căror *lovire peste mordă* o viza în 12-20 noiembrie 2011, ambiţionându-se a tipări şi a lansa *Luminarea Poporului*, 817 pagini, cu 40% *indirim/skidki*, la al 30-lea Istanbul Book Fair, ţinut la pavilionul RomExpo al lor, TÜYAP, foarte ex-centric, situat tocmai în suburbia Büyükçekmece, dar tentant prin participarea masivă a anticarilor şi prin invitatul de onoare, Egiptul, anunţându-ni-se şi prezenţa edagonului Ioil Borgiah, de la Biblioteca din Alexandria.

Încurajat de modul de a experimenta fără odihnă al Bioseei, al Vieţii rătăcitoare în Univers, edagonului Propinaţiu, deşi ţara îl voia prost din lipsă de

Infrastructură Intelectuală şi de Cadre Didactice nu nechezoli, zice duşmanii că i s-a năzărit într-un experiment imaginar tip Einstein, că este el însuşi *seismectual* şi, trăgând nădejde vană a se căftăni urcând treapta instituţională şi de avere dintre *Cei 52*, ipotetic ca el, şi *Cei 12* megaintelectuali, unicate, s-ar fi limitat la o florală critică *din interior* a Autoelitei şucărite doar *cu naţional-comunismul, nu cu bolşevismul*, dojenindu-o nu-şi bate capul cu Reconstituirea de după Hiatus şi Marea Recuperare. Ba dimpotrivă, după ce că n-au generat curent monarhic, unionist şi antibolşevic, uite că abuzând de *autopublicitate prin scandalul postromânismului*, strada, masile, e limpede că *nu-i vor apăra nicidecum pe pubintelectuali*, dacă feseniştii, propulsaţi de foametea din ţară la putere, îi vor epura din toate instituţiile băsiste, după liste negre deja alcătuite, unele datând chiar din august 1991, când s-a destrămat URSS!

Dar în realitate, ledul edagon Propinaţiu numai glumeşte cu ortacii, ca pe terasa Ortaköy Princess Hotel, cu ochii în piscina oglindind Podul spre Asia şi semiluna astronomică, experimentul imaginar dovedind doar că orice *critică din interior* duce la pârţag şi excludere din Autoelită şi că singura soluţie este *înc-o Revoluţie*, pe spirit dar fără spirt pentru propinaţii, care s-o completeze pe-aia politică din 1989, adică *s-ajungem şi intelectualiceşte la pluralism*, la circa 40-50 de Autoelite, toate de calitate chiar mai superioară în Epoca Wash decât *unicatele* Epocii Mooye. Cum? În mod organic: băgând imediat 2-3 miliarde de euro în biblioteci atractive, achiziţionându-se carte occidentală universitară serioasă *în limbile originale*, materiale multimedia recente şi soft didactic, restul cheltuielilor privind doar digitizarea *întregii* prese vechi, începând cu cea din intervalul 1916-1956, iar aia bolşevică integral, să vază masile largi populare *cine ce-a scris*, nu să le manipuleze din *citate* alese pubintelectualii cleptoxenocraţiei şi ai Duşmaniei până la *întunericire*.

Concret, ăştia bogaţii, stăpânii, îmbuibaţii *care nu mai ştie pe ce să dea banii*, neimpunându-şi la fiece zece ani un Itinerariu Spiritual de 1001 de cărţi, sejururi şi trăiri bune, ca să fie de popor pomeniţi, poate şi neverificaţi fără milă de fisc, tocmai ei au sarcina de la Partidul Cadrelor Didactice să admire pe YouTube *Joe and Rika Mansueto Library – University of Chicago* şi, coordonaţi de vreun club select cu apucături arhitectonice ziditoare întru Luminarea Popoarelor, să doteze cu un cabinet biblioterapeutic similar, ca cu un ochi spre cer, toate centrele universitare de stat sau private din RO şi RR, poate unul va tolera denumirea *Biblioteca Mircea Eliade*.

De reţinut: consternanta renunţare a edagonului Propinaţiu la literatura de ficţiune, după Trilogia *Nechezol*, ca şi cum tocmai când înălţăm Catedrala Mântuirii Neamului s-ar fi închinat la Ortaköy Camii ca mahomedan, întru a se califica ca adevărat postac profesionist cinstit, care să-şi rafineze ca un caligraf coranic până la o formulă artistică exemplară subcomentariile din subterană, este un fapt. Iar faptele se interpretează de către postaci. Chiar conceptul său de *postromânism* a încăput pe mâna *adevăraţilor* specialişti în manipulări, un încercat şef de promoţie emiţând ipoteza tulburătoare, culeasă de un ortac, cum că sila de România şi ura de sine a românilor au ajuns aşa de departe, ca stare a opiniei publice, încât e suflare în vânt a demola pe toţi „intelectualii băsişti“, fiindcă strada nu mai e cu ei de când n-au consiliat pe guvernul Boc *să aibă milă de populaţie*. Dimpotrivă, trendul e că s-ar sparge ca o beşică de spumă într-un secol chimeric imaginea umflată de ICR a candidatului Nobel, în indiferenţa generală sau cu tot protestul sarcastic al fanului său Propinaţiu, întors plouat de pe meleaguri turceşti sărace în alcooluri, deci în lirism.

– În concluzie, cum trebuie interpretată abandonarea Literaturii de ficţiune de către edagonul Propinaţiu, după atâta joc cu raki, webzine, bloguri şi subcomentarii?

– Ca un protest civic cum te-ai autosuspenda! Ca un surogat individual de reacție populară la opiniile prezidențiale de la Sulina din 18 august 2011, privind *cedarea masivă de suveranitate* către Statele Unite ale Europei şi, nefericit concomitent, urgența extragerii aurului de la Roşia Montana cu cianuri, din spălătura cărora ne vom putea fierbe cafeaua scriitoricească.

Fiindcă s-a dat declarația aia *fără dezbateri în prealabil*, exact ca la colțul de cotitură din 2 iunie 1997 de la Neptun, zidindu-se pe vecie *un alt colț de cotitură,* care desparte la 18 august 2011 Epoca Mooye de Epoca Wash!

La tabăra de vară de la Sulina, organizată pentru tinerii români care trăiesc în diasporă, observația băsesciană, adresată şi României să achieseze, că „numai prin cedarea masivă de suveranitate Europa mai poate rămâne o putere economică şi militară", m-a pus pe gânduri, pentru că eu, spre deosebire de Merkel, Sarkozy şi Barroso, credeam că soluția e să se dezvolte instantaneu Galiția Mare, de la Adriatică la Pont şi pân'la Baltică, modificându-se Constituțiile, declarându-se peste tot STAT CULTURAL şi obligând guvernele să aloce minimum 7% din pib la educație şi minimum 5% la cultură, întru Marea Recuperare a istoriei netrăite din pricina aşezării la loc rău, în calea năvălirilor barbare şi a lățirii imperiilor deznaționalizante! Ce dacă Europa, cum s-a zis la Sulina „va rămâne o carte de istorie a lumii, în care vei putea citi despre cele mai sofisticate culturi". *Cărțile sunt mai rezistente decât regimurile politice!* Şi, s-o spune pe-a dreaptă: sub ceauşism, cărțile şi chiar ziarele se caligrafiau mai îngrijit decât ce împroaşcă publiciştii de azi, când huzurim pe culmile unei prosperități-libertăți-superficialități nevisate, cu şoselele şi cârciumile arhipline.

Mulți ortaci au criticat complicitatea Autoelitei la neconstituționalitatea că un preşedinte, adică pe româneşte *un nechezol de monarh,* poate glumi cu suveranitatea, care e ca cinstea miresei, fără a-şi trece opiniile printr-un referendum, mai ales că le cuplează cu extracția pe bază de cianuri a vreo trei sute tone de aur *care să fie scoase din țară* de Străini! Tot aşa s-a rezolvat fără a întreba poporul şi chestiunea *înstrăinării* Cernăuților şi Bugeacului fără a se obține *garanții* de la Marile Puteri că vom primi în schimb Transnistria, când vom deveni majoritar unionişti.

Dar Propinațiu le-a repetat doar sfatul să fie precauți că au de a face cu unicate! Şi că e cât se poate de amuzant jocul orb că nici editorialistul muezin din balcon, nici postacul din subterana inundată ca o cisternă, nimeni nu ştie exact ce viol ne mai rezervă viitorul cu V mare, obscen. Ca radical agrar antixenofob ajuns rentier, prozatorul român contemporan autosuspendat se întreabă dacă nu cumva *chiar până-n apropiatul 2022*, peste 51% din terenul agricol din RO, azi lăsat prerie neproductivă, va fi în proprietatea Străinului, pragul recentei tranziții de la Epoca Mooye la Epoca Wash fiind tocmai vânzarea deja până prin 2011 a 7000-8000 kilometri pătrați din trupul țării, către Străini, ca teren pur arabil blagoslovit, nu şi văgăunile, *suprafață cam cât un județ mare precum Timişul* sau cât două județe mici ca Covasna sau cât aproape jumătate (!) din pământul cel disputat al unei țări mici cât Israelul!

Dar lepădându-se de obligațiile agrariene, după lungi tocmeli cu investitorii turci la un raki îndoit/albit cu apă, iacătă că cele mai mari fericiri şi preamăriri le va dobândi Propinațiu dăruindu-se ca postac profesionist Neamului Românesc, *de la Nistru pân' la Tisa şi de la Sydney la Tamisa via Phuket ori via Honolulu*, acumulându-se deja nenumărate semnale că e pe drumul cel bun, drumul Luminării Poporului întru sfârşitul postromânismului. Şi e de crezut că nici nu se aştepta edagonul Propinațiu, cătrănit de obişnuirea cu *renunțarea la suveranitate* de la Sulina, pe canicula din 18 august 2011, care a Neamului Românesc resemnare de a umbla

fără e chiar borna temporală a trecerii, ca dintr-o gubernie în alta, de la Epoca Mooye a sterilităţii intelectuale, la Epoca Wash de înecare şi dizolvare a identităţii noastre în vidanja globalizării, la un aşa de an final de vis:

> **13-23 decembrie 2011** – diseminarea pe la ortaci şi protectori a pedefeului *Postromânismul*, în care se varsă toate vomiturile şi zoaiele Epocii Mooye.
>
> **28 decembrie 2011** – planificata lansare cu ocazia celei mai mari sărbători a românilor, Revelionul, la Ortaköy Princess Hotel în Europa sau la Coziniţa (Kosinitza) Kuzguncukului pe malul asiatic al Bosforului, a pedefeului *Luminarea Poporului,* într-o atmosferă de optimism electrizant, care aruncă o rază de speranţă firmată, ca pe un os de neon câinilor eutanasiabili ai unor stăpâni puşcăriabili dar inrecluzionabili, în Epoca Wash a achitării tuturor datoriilor noastre.

3. Aprecieri critice şi reguli de subcomentare inteligentă emoţional

A te face postac profesionist presupune smerenia de a renunţa nu numai la deşertăciunea literaturii, ci şi să mai tipăreşti cărţi, deoarece cariera asta exemplară, mai mult a Angelusului de vecernie, când trebuie să luminezi orbitor poporul *priponit de cleptoxenocraţie în semiîntuneric tv,* e ca şi cum te-ai retrage din lume pentru a te călugări sub un nume nou, mai curat decât cel vechi, nemânjit încă sub aceleaşi stele.

Ar fi ca şi cum, încântat de *Bazarul de Cărţi (Sahaflar Çarşısı),* nimerindu-l ieşind din Kapali Çarşisi cu gând să fotografiezi culori exotice de mirodenii tocmai la Misir Çarşisi, apoi încântat de atâta carte accesibilă, în româneşte sau cu nostalgia webzinelor deocamdată ţinute în adormire de edagoni, în engleză (*The Postmodern Pithecanthropus*), franceză (*Le Misanthrope Miséricordieux)*, spaniolă (*El Antropófago pulido)*, germană (*Der kleiner Übermensch)*, italiană, rusă, arabă, turcă, chineză, japoneză şi coreeană, ţi-ai închiria o chiţimie ieftină în pitorescul dar zgomotosul cartier Balat, cu geamlâc spre Golful de Aur, dacă în liniştitul Kuzguncuk un apartament nu-ţi permiţi, cu tot atâţia vizitatori postumi cât ai căbănuţei lui Noica, ai mansardei lui Cioran, ai chiliei lui Steinhardt sau ai garsonierei lui Ţuţea.

Din capul locului trebuie admis că un scriitor *tipărit* sau *instituţionalizat* (consilier, universitar, jurist, economist, diplomat, gazetar, filozof, analist etc.) nu mai e bun, pe oceanul webar, decât să scoţi din infatuarea lui de baştan decât cel mult un *editorialist*, niciodată însă un bun *postac* român, care trebuie să aibă smerenie şi simţire joasă, de maidanez cotonogit chiar sub tricolorul murdar, ingenuitatea aceea imaculată a cititorului nepăţit, în toate încrezătoriu iniţial printre Străini.

De aceea, tocmai înălţarea Catedralei Mântuirii Neamului ar trebui să dea de gândit şi de băut multor pubintelectuali, că nu e deajuns pentru Luminarea Poporului să publici, pe bani, un articol, săptămânal, trebuie şi să fii dus la biserică.

Deci postacul profesionist se va convinge ca ursul la circ, dacă nu s-a dumirit deja, că nu poate fi LIBER el, într-o lume-n care superbogatul te poate manipula până şi-n closet, pe centură sau în confesional, decât atunci când se va afirma ca *scriitor autoeditat*, culegându-şi singur la intervale regulate cam de zece ani, pentru posteritatea românească, cele mai reuşite ideologic, retoric sau artistic *reacţii* şi *deflagraţii* sub formă de pedefeuri mai uşor de răspândit decât să ţi-o scoţi la Gallimard cartea, cu o probabilitate acolo de a te vinde în 300-400 de exemplare, fără conflagraţie necitite nici alea de purcica roz occidentală, chit că asta ar însemna să fii venerat în ţară ca postac universal recunoscut, validat de euroatlantici.

De reținut: pentru a fi un respectat profesionist chiar după înregimentarea politică ca tonomat, mancurt sau sconcs, postacul începător, chiar accesând pe principiul *să gândim global cum ne descurcăm local să le mulgem individual,* fonduri europene nerambursabile, absorbindu-le bananier sub genericul *Banii europenilor, banii voştri!*, trebuie să se resemneze a însăila nu *cărți* (care se tipăresc efectiv pentru dedicații cu pix şi pupici), ci *pedefeuri downloadabile free online*, chit că nu-ți vor improviza diplomectualii simandicoşi *prezentări* nici ca prieteni, considerându-le ilegale sau neserioase fără ISBN. Astă marfă ca de pe vapor, singura de calitate accesibilă poporului, cel mai uşor multiplicabilă, a produce ți se pare şi ție, să fim sinceri, că e ca şi cum n-ai scrie, dar adevărul cel mai probat în vidanja globalizării rămâne că *numai sub acoperirea de Neica Nimeni ne putem câştiga Libertatea în ziulica de azi*, odată întorşi de la dezalcoolizare.

Istoriceşte, greşind tocmai pentru că au avut veleități literare, bun postac ar fi putut fi Tudor Arghezi (de aceea l-au şi propus unii ca înlocuitor de Eminescu), faimos miniaturist interbelic, dealtfel a scos *Biletele de papagal,* colaboratori la marea revistă în miniatură fiind marii stilişti Sadoveanu, Topârceanu, Galaction, Geo Bogza, Emil Botta sau Eugen Ionescu.

Sub Cea, al cărui mare păcat național-comunist în Epòcă nu e că fu patriot ci c-a fost marxist, în *România literară*, arta tabletei mulți am învățat-o de la amintitul Geo Bogza şi Ana Blandiana şi cam la acest nivel de concizie şi frumusețea limbii, dar şi a istoriei/geografiei, trebuie să ajungă *arta subcomentariului la români* măcar în Epoca Wash, postacul profesionist mai având a fi nu numai *maus de bibliotecă virtuală*, ci şi un veritabil *şoarece de bibliotecă subfinanțată*, probând o vastă cunoaştere a arhivelor de tot felul, precum arătau criticii interbelici regali.

Ortacilor mei, preponderent fii de muncitori şi de țărani, recrutați de secretară dintre postacii mai tineri şi mai activi pe bază de portofoliu virtual, eu le recunosc ca echivalentă cu a mea, conform modelului paidetic postmodern, cultura cu care ei intră în comunitatea spirituală a NR, chiar dacă soarta şi destinul mi-au permis de am citit mai multe liste de cărți bune decât ei, reabilitându-mi rezistența la băutură. Însă unele secrete tainice rămân exoterice şi altele esoterice, creierul la traversarea carosabilului metafizic, comportându-se adesea ca un blat de pizză uitat de junele motociclist între transcendent şi transcendental. Şi ar fi cea mai mare prostie a cleptoxenocrației şi a burgheziei de merit să nu practice filantropia acolo unde statul, tot de ele secătuit, nu-şi mai poate permite a băga minimum 7% din pib în educație şi minimum 5% în cultură (percepută şi ca a doua şansă pentru adulți de a consuma pentru prima oară în viață valori autentice). Căci muncile stereotipe le fac azi roboții industriali, iar mâine *huboții* (roboții cu chip uman), exploatarea omului de către om (patron), singura aducătoare de profit, neputându-se exercita decât asupra unui lucrător superior, *capabil de creativitate,* care are *atâta calificare câtă cultură* injectează în el accesarea unui bazin de spiritualitate pe bază de listă de lecturi şi trăiri revelatorii chiar şi în RO.

De reținut: a nu realiza la începuturile Epocii Wash, după atâta scârbavă Epocă Mooye (1989-2011), tranziția de la un ocean webar cu *postaci amatori* la unul dominat de *postaci profesionişti*, cum mulți editorialişti eficienți rămân la Stăpân, ar genera nesmintit *o adevărată criză a informării* în RO, RR şi DRO, cu urmări grave, inclusiv diminuarea în cascadă a ratei profitului mogulilor şi nababilor, baronilor şi corsarilor, prăbuşindu-se însuşi bugetul, ceea ce n-ar conveni nici cleptocrației, nici xenocrației şi nici măcar tehnocrației emanate mai mult de la burghezia noastră de merit, care geme şi horcăie sub povara taxelor de tot felul. A te face postac orbitoriu de la obraz, de se ocupă cu Luminarea Poporului, cere în contextul etalării neruşinate a ce au furat îmbuibații fără să fie prinşi, un legământ de castitate, nesupunere şi

sărăcie, plus renunțarea, odată cu despărțirea de senzualitate, la absolut orice pretenție luciferică de a mai crea, de *a mai scrie* ficțiune, într-o lume cu suflet hâd, incapabil de a mai rezona şi la altceva decât la prețuri în supermarket şi la strămurarea publicitară.

De reținut: subcomentariul este un gen publicistic şi deci foarte literar.

Aceste „bilete de papagal", ades repetate ici colo pentru că şi minciuna este clonată mereu – ele gratuit, ea finanțată din belşug –, pot trăi independent de context, ca lumina desprinsă de putregai, ceea ce probează *inconsistența ştirilor*, semn divin că şi viața noastră în Epoca Mooye fu deşertăciune sterilă până în august 2011, numai Marea Recuperare putând să ne mai asigure în Epoca Wash, până în 2022, 2112 sau 2222, multsperată Mântuirea Neamului, indiferent dacă ratăm sau nu Reconstituirea (oblojirea rănilor Hiatusului bolşevic de după Năpasta din 26 iunie 1940, prin generarea de unionism, monarhism şi reprimare dură a bolşevismului greu muritor).

Posibilitatea online de a reacționa imediat, ca în agora, la un discurs, este o cucerire democratică euroatlantică de nădejde, iar a nu face gestul de *a comenta*, când ai toate facilitățile, este o ingratitudine față de cei care sub totalitarism au plătit cu viața pentru Adevăr, expunându-şi totodată persecuțiilor familiile şi prietenii.

Nu este bine să taci chiar dacă eşti sceptic că vorba ta va fi auzită de cineva.

De reținut: într-adevăr, e o datorie a spune Adevărul, nu o libertate, doar că nu întotdeauna are rost să-ți răceşti gura de pomană, aducând din propria experiență de viață prețioase completări/obiecții gratuite materialului pus de gazetar în interesul Stăpânului sau să coordonezi tot pe de-a moaca munca de furnicuțe a postacilor nu întotdeauna corecți, aşa că fii şmecher măcar ca postac de profesie experimentat,deci *nu fi niciodată idiot, imbecil, nesimțit, retardat, prost, fraier sau idealist!*

Nu fi idiot!

Tot perdantul aici nu găseşte altă explicație pentru insucces decât nenorocul de fi român în RO. Astfel, toată cleptoxenocrația n-are a se teme de organizarea vreunei reale mişcări civice în viitorul apropiat, dar între *Sincronismul Dacă-ai-la-ce* şi *Ratrapagiu a ce n-a fost să fie*, nu poți uita uşor că la muşcătura din 5 martie 1998, semnificația e colosală, după renunțarea la Reconstituire în 2 iunie 1997, băgându-se la popor, ca nişte păr de pisică de Angora pe gât, renunțarea la Eminescu, la Poetul Național, pe motiv cum că valoarea unui poet n-are tangențe cu Mântuirea Neamului, ci stă în *universalitatea* producției sale lirice! De exemplu, Goethe sau Nietzsche sunt valoroşi pentru că ei sunt universali, nu pentru că au scris pentru germani. Formal e corect, dar ce uită promoterii e că clasa noastră intelectuală de la noi e mai inferioară rău decât aia politică şi decât țărănimea radical-agrară, deoarece şi-a îndeplinit cel mai puțin *sarcinile specifice,* n-a făcut niciun micron *aici*! Deci până la universalitate, *alo, intelectualii, ciocul mai mic!* Trebuie rânit mai întâi bălegarul de la coada vacii.

Reacția postacului desăvârşit de semna Arghezi, că *fiind foarte român, Eminescu este universal*, e cenzurată cu astuție de toți nechezolii, mai pe înțelesul poporului părându-li-se oribilitatea pentru tot idiotul efeminat de postmodernitate, că protolegionarul de la Ateneu se purta neepilat!

De reținut: câtă vreme am ratat Luminarea Poporului, Reprimarea Bolşevismului, Monarhia, Recuperarea Basarabiei, Reconcilierea de tip franco-german Arte cu bulgarii, ungurii şi ucrainenii, ba chiar cu turcii, austriecii şi ruşii, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale şi Emanciparea Cadrelor Didactice, *n-avem ce universaliza*, ce da la export altceva decât *postromânism*, adică băşcălie deplasată, pe unele aspecte mai negative, mai toate germinate-n mizerie şi *exagerate statistic* sinistru în stilul brucanian injectat încă de la Revoluție.

A,daa! Negreşit, poate aduce succesuri a te afişa publicului consumator numai cu idei *firmate*. Adică afirmate de Autoelită. Prin urmare, dacă ai ca postac o idee la care ţii, cel mai productiv e s-o expui în şablonul „aşa cum zicea şi Şpârlă...". Şpârlă fiind unul dintre cei 12 megaintelectuali sau dintre cei 52-53 seismectuali ai momentului. Fiindcă oricum, nu-i mai citeşte nimeni complet, să te verifice, Autoelita compunându-se mai mult din personalităţi *despre care se vorbeşte*, aşa şi explicându-se de ce n-avem unionism, monarhism, antibolşevism, mişcare civică salarială pentru Emanciparea Cadrelor Didactice cât să poată vizita librăriile megaediturilor de lux sau violenţe stradale solicitând investiţiile fireşti de 8-9 miliarde euro în creşterea urgentă a atractivităţii bibliotecilor publice.

Aia e! După ce că suntem oameni limitaţi ca hard, ne lipseşte şi capacitatea de a drămălui o idee pornind de la *adevărul* ei, nu de la *cine* este emiţătorul, uitându-se atenţionarea de mai sus, că şi ăla poate fi un CopyPaste! Uitată este, domnilor ortaci, precauţiunea barocă: nu criticaţi simfoniile regilor, că nu se ştie cine le-a compus!

Mda, CoCo a atras postmoderna diversitate şi împrăştierea unghiurilor din care fenomenul poate fi descris. Tocmai de aceea, nu fi idiot: a merge ca în totalitarism cu o singură tabără şi a birui sau a te prăbuşi cu ea, e ca un blestem de a încremeni în proiect, rămânând cu dinţii la stelele cele foarte îngăduitoare, pe sub energia cărora ne integrăm în absolut pe culmile unei prosperităţi nevisate şi nemeritate. Dimpotrivă, tocmai inconsecvenţa optimizează apropierea maximă a traiectoriei tale de cea corectă divin, cu care odată având tangenţe, s-o mai abandonezi chiar că ai fi idiot.

Nu fi imbecil!

Nu te da drept atoateştiutor! Mai ales dacă eşti diplomectual, rişti să repeţi eroarea nechezolilor noştri *de a se pricepe la câte-n lună şi-n stele*. Selectează, aşadar, cu probitate şi celeritate, în fiecare seară, numai temele care te preocupă cu adevărat. Şi documentează-te la bibliotecă despre gândacul ghebos al grâului, nu doar pe internet sau desprăfuind ce hârţoage ai şi tu prin casă. Un postac profesionist, spre deosebire de scriitorul filolog care e şi universitar, este doar atât, un modest postac. În altceva decât subcomentariile de subterană, bucuros nu se mai bagă!

Datoria sa e să-şi exprime corect gramatical ideile lui proprii, radical agrare şi justiţialiste, care e de dorit să fie inteligente, documentate, duioase şi cu frică de Dumnezeu, deci *extrem de puţine*, pe care să le repete în diferite tonalităţi la infinit, ca pe nişte bannere-n vânt, de câte ori netrebnicia clasei politice şi intelectuale arată la popor că respectiva problemă *tot nu s-a rezolvat*!

De reţinut: postacul român trebuie să se deosebească simţitor de imbecilul universal şi de megaintelectualul român tocmai prin modestia de a nu se socoti, ca un nechezol sau ca un cocalar, specialist de elită în mai toate domeniile materiale şi spirituale, inclusiv unele „ocrotite" de Duşmania la firul ierbii, până cresc şi se umflă ca bulgărele de zăpadă, cancerigenă sau nu.

Dar pentru aceasta, postacul valoros trebuie să închidă televizorul/monitorul şi, în timpul strict autolimitat pe web în favoarea cărţilor bune, el să nu mai citească nici presa centrală, suspicios asupra Stăpânului *câtă vreme nu sunt etalate la loc vizibil structura de proprietate a organului şi originea din RO sau din Duşmania a profitului*. Mai ales postacul care se confruntă cu mancurţi sau renegaţi trebuie să-şi ascută la maximum inteligenţa polemică/profetică, frecventând asiduu bibliotecile şi mediatecile webului occidental şi exotic, devenind *omul cult*, care e mai modest decât *omul informat* în *dificiles nugae*, fiindcă priveşte dintr-o perspectivă mai

dumnezeiască, mai mult decât planetară, baclavaua prezentului nostru paralizant.

De reținut: adorați la noi chiar fără de geniu sintetic, puterea pubintelectualilor asupra masilor şi decidenților politici e nefiresc de mare, aşa că în munca webistică de *câinească monitorizare populară*, desfăşurată de postacii noştri, în idealismul lor, cu cinicii editorialişti, seară de seară, reeducându-i în perspectiva venirii poporului în Capitală, trebuie păzite chiar din faşa fractalului haotic unele *principii antiderapante*. Oricât de imbecil ai fi, trebuie să recunoşti în sinea ta nemărginită că cu toate că un megaintelectual nu poate fi *desființat* nici măcar dac-ar retrograda Steaua, micile lor greşeli, chiar şi *tăcerile* lor, au nişte consecințe în Luminarea Poporului, descrise de teoria catastrofelor, care admite că fluturele dupe buturuga mică răstoarnă carul mare.

Totuşi, nu te aştepta ca obiecția unuia din subterană să fie luată în seamă la balcoane într-un plurivers mediatic, unde nu contează decât *adevărurile propulsate publicitar*, plătite, aşa că singura ta şansă de a fi auzit de ăia din şezlong este *să ai idei puține, dar fixe*, pe care să le repeți neobosit pe ambalaje seducătoare, colorate de geniul tău obligat în ale packagingului, revenind până la urmă ca o yală tot la sloganuri, la constelații de keywords, cum judecă şi gloata, cu modul ei greoi de a fi şi cu urechile ciulite maidanez numai spre scârța-scârța incorect pe carosabil a *derapaj*.

Omul, citind o singură carte, caută câte două-trei idei, mai asemănătoare cu ale lui, nu fi imbecil! Ideea de bază a Întunericirii Masilor e *să dai fiecărui cititor ceea ce caută*. Primul sosit, primul servit. Neîmpovărându-l cu obligația de a citi sute sau chiar mii de pagini după cât de grafoman te-a făcut Epoca Mooye în perspectiva Epocii Wash,când de la picături se trece la adevărate torente, care de care mai imbecil.

Nu fi nesimțit!

Postacul nostru de seară trebuie să fie permanent treaz, într-o atmosferă de chilie cu iz de energizant cenuşiu metalic, practicând evaluarea trecutului, analiza prezentului şi dirijarea viitorului, însă cu flexibilitate, *evitând recurent cocalarea pe direcția spectaculoasă a proiectului editorial*. El mai trebuie să emită, în sinea sa, profeții lucide pentru începuturile Epocii Wash, ca stagnarea progreselor privind Infrastructura Intelectuală (inclusiv Academică), Luminarea Poporului (lipsind ledurile performante) sau Marea Recuperare (cu pivotul ei Luminarea Discipolului), precum şi să elaboreze cele mai dure *studii de nefezabilitate*, al căror scop e a dezvălui *de ce totuşi NU s-au realizat unele imperative istorice după Hiatus* (1940-1996), cum ar fi Recuperarea Basarabiei, Proclamarea Monarhiei, Reprimarea Bolşevismului, Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței şi Reeducarea Nesimțirii – toate inexplicabile pentru urmaşii care ne vor blestema zi de zi, mai ales după 2112, când vor stabili *răspunderile* şi vor pedepsi parodic, *în procese virtuale* derulate în 7D, pe cei mai inteligenți dintre marii vinovați politici şi pe complicii lor intelectuali, artizani de informații sau financiari deştepți.

Dar postacul nostru e de reținut că îşi va pierde prietenii webari *dacă va fi nesimțit* şi se va lua în gură cu *ledurile*, cramponându-se de falimentul lor jenant în Luminarea Poporului, aprovizionarea studentului cu cărți, Monarhia bipartidă, deconstrucția/demolarea bolşevismului, fixarea conceptului de autolichele, desăvârşirea Bibliotecii Naționale de să prindă din urmă pe-ale francezilor (Tolbiac) şi britanicilor (St Pancras), canalul TVR Didactic, Wikipedia Românească, proiectul ideal al Catedralei Mântuirii Neamului prin concurs internațional, analizele de nevoi, emanciparea personalului din educație şi Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei.

Concret, postacul român trebuie să aibă bun-simțul de a nu-i contrazice pe

megaintelectuali, seismectuali şi pe diplomectualii informați, poate mai competenți ca el, având în vedere că Epoca Mooye s-a încheiat cu bine şi ne-au primit şi pe noi românii în Epoca Wash.

De reținut un singur lucru. Stai la un loc, în subterană, postacule! Nu-ți atribui singur, din nesimțire, situarea în Autoelită, măcinat de invidie neputincioasă! Oi fi şi tu tot profesionist şi tot postmodern, dar ți se poate lesne demonstra că neliniştea ta privind postromânismul e caducă, fiindcă ai probleme de topică indecentă, ca subordonata la subordonată. Nu ştii nici să scrii, nici să proiectezi cartea în funcție de segmentele de public dispuse s-o cumpere. Plus că faci confuzie între literatură şi politică! Habar n-ai cum se proiectează un bestseller!

Nu fi nesimțit nici în a te răcori presupunând că *înjurătura ta contează*.

Aş! Puterea postacului e ca de cățeluş de apartament, care nici nu ştie în natură să ridice piciorul când se uşurează de predilecție pe valorile naționale maidaneze. Sau e ca şi cum ai scheuna de dincolo de uşa apartamentului când îi ia unii băieți deştepți, cu card cu tot, pensia, pe palier, lu' stăpână-tău!

Nu-ți risipi timpul scheunând la poştaş, nici urlând la luna astronomică! Nici pe al tău, că e cel mai prețios, nici pe al altora. Spre a-şi ascuți simțurile, postacul profesionist trebuie să se întrebe cu ochii pe ceas, ca şi scriitorul sau artistul care deține conştiință, *dacă nu cumva Opera sa este superfluă*, mai existând în arhive sau depozite de artă torente de multe altele similare. Şi să n-o mai scrie deloc dacă a mai fost scrisă o dată de alții sau dacă expectează că nu va fi citită până în 2112.

Nu toate editorialele necesită completări, obiecții sau linkuri spre diferite dezvoltări ale materialului, dacă numărul vizualizărilor afişate e neglijabil, aşa că mergi tot înainte, ortacule, pe optimismul că, de regulă, în presa noastră online, a ziarelor, grupurilor sau bloggerilor, majoritatea postărilor de autori serioşi *sunt perfecte şi, odată citite, nu mai e nimic de spus*!

Totdeauna să te întrebi atunci dacă luminezi cu ceva topicul corolei de minuni a lumii sau nu cumva îl întuneci şi mai mult, ca un nesimțit.

Nu fi retardat!

Trăim în postmodernitate şi nimeni nu mai vede mai mult decât două-trei fețe/boturi ale icosaedrului realului, dacă icosaedru o fi.

Postacul profesionist trebuie să fie ca un zeu care îşi poate arăta simultan fața aurorală fiecărui revoltat. A nu înțelege că, deşi popimea poate înmormânta religia, *sacrul e indestructibil*, sună a declarație postmodernă de retardare.

Nu te simți niciodată mai satisfăcut, dumnezeieşte, decât după ce ai luminat poporul, ca blogger sau ca postac sau ca scriitor autoeditat, chiar dacă nu ai niciun cititor. Mergi tot înainte cu certitudinea că serviciile din RO, din România Risipită (RR, a românilor din jurul României), din DRO şi din DŞ te vor înregistra, iar zeul îşi va apleca fața de cenzor transcendent asupra reacției, deflagrației sau culegerii tale de intervenții exemplare, alese printre mătănii de lacrimi populare, în folosul postacilor progresişti.

Important este ca adevărurile să fi fost scrise, nu uitate.

Fiindcă ritualul este o relație între sacerdot şi zeu, *vin nu vin poporenii la templu*. Când ciuma loveşte şi pe ăla care şi-a spurcat altarul, iarba țintirimului aude crescând bisericuța oficiind din ecouri sub stele, cum şi cărțile, în strivitoarea lor mare majoritate, se autocitesc. Iar unde dragoste nu e, se iubesc pietrele şi dunele pustiului.

Ca să devii postac profesionist, un clasic al subcomentariului, trebuie să renunți nu numai la a face pe prozatorul român contemporan (căci pe Poezie a luat-o

Dracul de mult, v. *Muşcătura*), dar şi de blogul propriu, drăguţul de el, trebuie să te laşi, smerindu-te din iubire pentru masile largi populare, vai, a sunat toaca de Angelus să te lepezi şi de el, în lumina oblică a soarelui negru al Alchimistului.

Nu trebuie să intervii din subterană, ca subcomentator, decât la *două-trei teme*, progresiste, la care te pricepi cu adevărat, fiindcă ai avut cumva oportunitatea să te documentezi şi ţi-ai construit deja lexicul şi figurile retorice care să-ţi permită să zbieri într-o modalitate inteligibilă pentru poporul retardat, a cărui luminare te preocupă, criteriul suprem de reuşită fiind să-i închidă în nas/rât politicianului însuşi televizorul, care e ca o bilă de plumb la piciorul fugarului nostru spre viitor.

Cu sufletele vândute fă un pas înapoi, fiindcă nu se poate decât monologa, exploatând eventual, ca un geniu obligat român, informaţia sintetică a analiştilor că democraţia din RO e garantată în fapt de UE, nu de mâţii cei ogârjiţi ai societăţii civile. Curios că şi eşalonul trei, mai cu totul adunat din cadre de origine nomenclaturistă (fii, nepoţi), e ultraliberal când cere creşterea plusvalorii prin reducerea cheltuielilor statului cu bugetarii, pensionarii, asistaţii, cultura şi educaţia, dar rămâne dezinteresat de reala concurenţă, ca şi de formarea de tigri civici prin solidaritatea/iubirea dintre intelectualitate şi ţărănime, muncitorime, funcţionari şi alte categorii, spaima aparatului de stat fiind ca nu cumva poporul să se apuce să recupereze *din averea incompetenţilor* fondurile europene neabsorbite, a căror sumă pe cap de activist e chiar măsurariul înapoierii bolşevismului românesc, care după Revoluţie şi Contrarevoluţie *a reuşit să implementeze aproape maximul teoretic al răului* ce îl poate genera o nomenclatură angajată să nu mai construiască socialismul pentru popor, ci capitalistul în interes propriu!

Dar fii în pas cu moda şi admite şi tu odată că atâta vreme cât se amână occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, nebăgându-se în reţeaua bibliotecilor, de minimum 8-9 miliarde de euro, într-o primă urgenţă, carte universitară şi de referinţă serioasă, măcar în engleză, franceză, spaniolă, germană, italiană, rusă, arabă, turcă, chineză şi coreeană, poate şi japoneză, fără a mai sta la mila şi capriciul producătorilor de traducţii, viaţa noastră spirituală în RO şi chiar în DRO va fi dominată de nişte nechezoli de speţa întâi, formaţi în biblioteci foarte lacunare.

Pe scurt, nu fi retardat! Care subintelectual nu ştie decât româneşte, dă-l în mă-sa că ăla nu e intelectual decât de Epocă Mooye, nu de Epocă Wash!

Dar care ştie, e de respectarisit! Din această cauză poporul, ţara din bordeie, din bordeiele cu termopan, îţi cere să te porţi cu iubire cu ei, ca cu nişte *unicate*, evitând demolarea vreunui megaintelectual sau seismectual, fiindcă tot tu te pomeneşti, pe urmă, că nu vei avea cu ce-l înlocui: nici în funcţie, nici în aportul externării culturii române dintr-un lazaret moral atât de retardat.

Nu fi prost!

Tentaţia imediată, odată simţindu-te cult după ce ai parcurs o listă de numai 50 de prime lecturi sau trăiri revelatorii/obligatorii, este să te iei de *ce se vede* mai mediatizat, anume de Autoelită, de cei 52-53 seismectuali şi pe cât posibil de chiar megaintelectualii anului, maxim 12, uitând că periculozitatea maximă pentru Marea Recuperare vine mai mult de la nechezolii de ambe speţe, de la desantaţii bananieri ai Duşmaniei şi de la urmaşii *cu origine nesănătoasă, bolşevică,* fii sau nepoţi, ai nomenclaturii ceauşiste, ba chiar strănepoţi ai celei dejiste!

Unicitatea RO în UE pare a ţine de bizareria că la noi, după înscenarea teroristă, cruzimea mineriadei şi rasolirea lustraţiei, principala consecinţă a Contrarevoluţiei (1989-1996) este miracolul că eşaloanele doi şi trei ale nomenclaturii

par a fi singurele furnizoare de capitalişti, previzibil unii incompetenţi/proşti şi răi, incapabili de filantropie, de donaţii către muzee şi filarmonici, *deci obligaţi să se milogească pe la străini*, poate-or şti ăştia cum să valorifice întreprinderile, terenurile sau clădirile luate pe de-a moaca, instinctul hoţesc călăuzindu-i la a încheia parteneriate, aproape fără excepţie, tot cu nişte aventurieri, cu şmenari, cu puşcăriabili în ţările lor sau cu mafioţi siniştri!

De reţinut: nu fi prost să ignori tocmai tu că Inversiunea Valorilor şi stimulata Fugă a Creierilor, plus Întunericirea Masilor au permis bolşevismului românesc să facă în RO, şi chiar în RR şi DRO, *răul cel mai mare cu putinţă teoretic*, **de după căderea sistemului marxist** şi trecerea *la construirea capitalismului*, în cei 22 de ani ai Epocii Mooye (1989-2011) epuizându-se *abia tranziţia*, adică redirecţionarea *de pe drumul construirii* societăţii socialiste multilateral dezvoltate, *pe autobanul implementării* orânduirii capitaliste, cu activiştii şi pentru familiile/clanurile de activişti, plus interlopii şi aventurierii. Încât, înecat în perdeaua de fum a unei prese tot mai tabloidizate, mai ales la băutură (cel mai mare duşman al postacului profesionist, fiindcă îl face şi obraznic, şi inexigent) sau când ai certuri la domiciliu că nu vă mai ajungeţi cu banii de la o lună la alta, cel mai regretabil e când uiţi care este *adevăratul* duşman şi loveşti tocmai în cei ce sunt cu tine de aceeaşi parte a baricadei, de regulă fără vreo posibilitate de a-ţi retrage ce venin ai împroşcat!

Şi atunci, cu ce a greşit Autoelita?

Nu s-a *înmulţit*, domnilor! Bătându-se doar pentru interesele impuse de clasa politică şi financiară, cum observa ortacul 07 zis Perpessicius, *ea a neglijat bibliotecile şi emanciparea cadrelor didactice*, neputând oferi cleptoxenocraţiei (KX) şi burgheziei de merit (BM) abia înmugurite o forţă de muncă creativă, aducătoare de acele profituri uriaşe care să ne permită Marea Recuperare şi deci Mântuirea Neamului. Consecinţa e că tot o singură Autoelită avem după 22 ani, şi anume cam tot aia, chiar dacă au decedat unele personalităţi, fiindcă înlocuitorii sunt tot un fel de clone ale dispăruţilor, purtătoare invariabil ale genei corosive spiritual a postromânismului automiştocar, cu pivotul său sofisticat antieminescianismul, care mai bine am fi donat dvd-ul Manuscriselor la *Gallica*, fiindcă la francezi nu s-ar mai putea sabota accesarea online!

Astfel, cu adâncă durere, sub genericul *alo, intelectualii, ciocul mai mic!*, vai, trebuie să convenim, stimaţi ortaci, că clasa intelectuală nu a ajuns încă la *pluralism*.

După 22 de ani cât ai României Regale Mari, ea are doar *o singură* Autoelită, spre deosebire de clasa politică, care se poziţionează astfel, paradoxal, ca un exemplu luminos, *mai aproape de UE, în învăţarea democraţiei*, fie şi ca *pluralism* al mai multor fesenisme, dovedindu-se că politologii formaţi la *Iskra* şi refolosiţi ca *stalinişti democraţi* pentru *stupid people* sunt răi profeţi sau n-au luat în seamă variabila că, pe când activiştii vor juca la Bruxelles *cu eşalonul 3*, universitarii/cercetătorii nu vor putea selecta decât, practic, *din garnitura a şaptea*, a refuzaţilor la export, reprezentativa lor pentru meciul de la Stanford sau Harvard cerut de Corvinus Library încă de prin 1996 (*Here you will find some books on Hungarian history, published in the United States of America, in the English language*), dar de care serviciile noastre ori n-au aflat, ori sunt corupte de universitari/cercetători de pe-aici să tacă, îngroziţi, bine informaţi de vastitatea în muncă a mii de cărţi a decalajului propagandistic:
http://www.hungarianhistory.com/aloldal.htm

În concluzie, singurele *derapaje permise a se critica*, din subterană, ca postac treaz sau beat profesionist, la materialele, dealtfel rare (adesea valorificări în scop autopublicitar ale unor crize), ale celor 12 megaintelectuali şi ale celor 52-53

seismectuali ai momentului, sunt *numai cele atârnătoare de postromânism*, inclusiv abținerea de la a scrie canonic Istoria Revoluției, lăsând miracolul renașterii noastre spirituale, premisă a Marii Recuperări și a Mântuirii Neamului, pe seama cărților scremute ale amatorilor, revanșarzilor și năimiților!

În rest, numai elogii! Nu fi prost! Că *alte unicate* nu mai sunt *și nici nu se mai pot forma*, dată fiind precaritatea Infrastructurii Intelectuale (disprețul/ura bogaților KX pentru biblioteci/arhive) și selecția negativă prin subsalarizare a Corpului Didactic, numai refuzați la export sau ciurucuri sau cel mult neveste casnice frumușele de mici burghezi și ștabi locali, care nici nu pot fi *stimulate* cu sporuri mizere să citească doar cărți bune, pentru ca elevii lor să ia măcar bacul! Cel mult, de subliniat cu delicatețe, numai în caz de abuzuri flagrante, unele aspecte privind *asuprirea învățământului preuniversitar și a studențimii de către universitari* și să fie ajutați să se lumineze radical agrar țăranii, inclusiv prin mediatecile parohiale!

De reținut, prostule: toate relele recente ni se trag de la *retractilitatea intelectualilor* (jena lor de a se *înmulți*) și de la sinuciderea politică a țărăniștilor în 2000, care n-au răspuns salarial pozitiv la greva profesoarelor prin Emanciparea Cadrelor Didactice și occidentalizarea bibliotecilor. Dimpotrivă, ageamii, poate și turnătorii senili, lansați de după silueta Seniorului Coposu, au crezut că, arătându-se inflexibili, duri, cu profele fomiste, își vor scoate/trage de la norod *încă* o legislatură, cum i s-a dat de acesta, cu satisfacție barbară, lui Iliescu, după minereasca politică *Moarte Intelectualilor* din 1990-1992! Îmbuibații nefilantropi ai KX (pronunțat *chix*) trebuia să-i ierte însă pe nomenclaturiștii CDR și să nu implementeze pe vecie un *președinte suspendabil* și un *pluralism din partide feseniste,* în locul clasicei monarhii bipartide liberalo-țărăniste – că socialiștii încă n-au ce-mpărți din ce-au furat comuniștii și „nu mai știe" să pună capitalul să muncească, „să cace bani"!

Țărănimea, o clasă socială care încă își exercită la noi *mai multe funcții specifice decât intelectualitatea*, și chiar suplinește unele spirituale de-ale acesteia, nu mai este reprezentată politic și filozofic de nimeni, deși muncește din greu să ne țină pe toți paraziții, și în țara împiedicată să devină eminamente agricolă, și pe ogoarele din străinătate. În consecință, postacul prost sau beat, resimțind absența curentului radical agrar, lovește cu tupeu în pubintelectuali că nu îl generează ei, ca Haret sau Iorga, pe semănătorism, dar n-are curajul niciun sconcs să se afișeze pe web ca un *adorator al țărănimii* și să-și pună căciulă/clabăț pe freză! Or, la 18 august 2011, șansele NR de a realiza Reconstituirea încă erau menținute relativ intacte de către Providență, încă se mai putea readuce la tron Regele Mihai, uitându-se tot mapamondul la zecile noastre de televiziuni, ca în decembrie 1989, restaurație cu puternic *efect simbolic* privind reînnodarea firului istoric de la Năpasta din 26 iunie 1940, de unde a fost forfecat de Dușmania, adică încă se mai putea iniția după modelul aliatului german Reconstituirea, recuperarea măcar a Basarabiei, cu efect încurajator pentru conaționalii din România Risipită (RR) să nu-și lepede identitatea oricât le-ar sifona subvențiile culturale cuvenite canaliile de la București.

De reținut: țăranii își vor dona pământurile Străinului și se vor face muncitori de bloc, iar *muncitorul se mai descurcă*, deci maxima vulnerabilitate tot cărturarii o au, fiindcă afundarea lor în Bazinul de Spiritualitate e un nonsens și pentru upercutclas, și pentru vidanjclas. De aceea, *regula de aur ca să nu fii prost* rămâne o varietate de reeducare a nesimțirii: poți supune două trei obiecții pertinente judecății unuia mai deștept și mai citit decât tine, dar nu te apuca tu să-l contești, să-l dărâmi din funcție, că riști să-i iei locul și să-ți apuci urechili-n Coco fără să te descurci ca el!

Numai un postac de *valoare* el însuși, adunată citind ca albina nenumărate liste de cărți bune sau descoperind traiul ăl bun, poate concepe efectiv că

megaintelectualii Autoelitei au, independent de protectori, o intrinsecă fragilitate teatrală, ca de menajerie de sticlă: ei *pot* fi criticați, de regulă pentru opțiunile strategice, cum e postromânismul, nu pentru jocul tactic fără cusur, care poate presupune uneori slugărnicie față de KX şi chiar față de DŞ. Dar nici măcar *seismectualii* nu pot fi nimiciți, pentru că la începuturile post-Mooye ale Epocii Wash, ratându-se proiectele Infrastructura Intelectuală şi Emanciparea Cadrelor Didactice, noi n-avem cu cine să le înlocuim pe aceste unicate din funcțiile pentru care deontologia CEO secretă cere că *cine vrea schimbarea, mai întâi să spună pe cine aduce în loc!* Această regulă de aur a muncii cu intelectualii instituționalizați, adică criteriul *Dacă ai cu ce*, poate scuti pe postaci de multe altercații neprincipiale de parc-am fi la rectificarea bugetului şi dăm la slăbănogi doar probe de prostie crasă.

Mai pe înțelesul masilor: nu fi prost, n-ai cu ce-nlocui Steaua în fotbalul românesc până nu se formează şi în RO, pe baza unei Infrastructuri Intelectuale occidentalizate şi după Emanciparea Cadrelor Didactice, o adevărată burghezie de merit (BM) din care să se recruteze mari investitori sportivi mai culți şi mai rafinați.

De reținut: a nu fi prost înseamnă în esență a fi precaut cu Autoelita, îngrijorat că *e constituită din unicate gingaşe greu substituibile* tocmai datorită Infrastructurii Intelectuale amărâte de la noi, neatractivă, lovită de obsolescență. Cei 12 megaintelectuali şi cei 52-53 seismectuali ai momentului, în general nu pot fi schimbați, în orice experiment virtual, decât cu elemente mai slabe şi mai scumpe. Cum se întâmplă şi cu electrocasnicele, din ce în ce mai puțin fiabile, zice Ilie de la Sculărie, proiectate înadins ca să cumperi mereu *altele noi*, dar mai *de unică folosință*, ca tot ce e făcut pe un vapor prost!

Nu fi fraier!

Mai ales când Necuratul îți dă ghes să iscodeşti pe ce agenți de influență editorialişti s-o bazat Duşmania de n-avuseşi tu-n Epoca Mooye (1989-2011) nici curent unionist, nici trend monarhist real şi nici măcar un vis de reprimare a bolşevismului, te simți ciugulit, căci a trage foloase publicitar-instituționale ca *atitudinar de profesie* e altceva, pubintelectualule, decât Luminarea Poporului de către postacii publici subcomentatori webistici în perspectiva Marii Recuperări prin geniul obligat de Copleşitoarea Complexitate (Coco) al tuturor contributorilor oneşti.

Nici nu prea ai la ce să te aştepți, fiindcă kilointelectualul nu prea dă *like*-uri, el primeşte. Pentru păzirea sufletului, este bine primit să-l fereşti pe ăl de sus de teme grele, precum Timişoara-n sânge, Baricada, enigmele iliesciene ale Terorismului şi Mineriadei, Cleptocrația, Autoelita, sau absurde, ca Postromânismul, Luminarea Poporului, Marea Recuperare, Mântuirea Neamului, sau urgente ca Reconstituirea şi altele, care generează-n cititor sau cititoare doar indiferență, nepăsare, indolență, dedublare, distincție, detaşare şi decuplare, iară nu cutremurarea/scuturarea sufletului.

Nu fi fraier: homosapul vrea să fie fericit cu orice preț şi bine face!

În consecință, critica Autoelitei trebuie exercitată *din interior*, ca şi cum ai face parte din ea. Dar dacă nu te simți că te ține la iubire celula, atunci lasă pe alții să se preocupe, că oricum se mănâncă nechezolii între ei, când din lipsă de fonduri, *scopul comunicării pe spirit nu mai e reabilitarea situației encefalului în lume, ci doar desemnarea Intelectualului Dominant* întru accesarea unui ciolan descărnat!

Fireşte, orice scriitor autoeditat trebuie să se aştepte să fie deranjat de la creație de filantropi care vor să se afirme sponsorizând tipărirea pe hârtie de lux a pedefeurilor lui, dar postacul mai fraier, incapabil de a demara o afacere profitabilă pe cont propriu sau care n-are norocul de a moşteni suficient capital încât să viețuiască

modest ca rentier, este bine să-şi însuşească *o meserie cinstită*, într-o branşă cât mai depărtată de nimicurile filologice, omorâtoare matematic a lirismului/idealismului.

De reţinut: nu fi, bă, fraier, ci du-te, învârtindu-te de ceva pe-*acolo*! Chiar dacă „ţara“ (adică nomenclatura KX) te vrea fraier, tu nu e cazul să te strofoci a te apuca *aici* de Marea Recuperare, fără a dispune în prealabil de Infrastructura Intelectuală adecvată la standard Tolbiac-St Pancras, înzecindu-ţi chinul şi riscând a te deprofesionaliza ca un fraier, dintr-un expert universal ca Eliade într-un nechezol, numai pentru ca îmbuibaţii din RO să arate la alţii străini că şi pe meleag se întâmplă de-alea culturalele şi chiar se produce până şi... *spirtualitate*... spi-ri-tualitate, cele mai înalte piscuri de civilizaţie fiind la muzică simfonică, *să aplauzi între părţi, sculat şi-n picere, ca tac-tu sau bunică-tu pe la congresele bolşevice*!

Soluţia radicală e ca un fel de sacrificiu, iar Camelian Propinaţiu l-a făcut, domnilor ortaci şi protectori, după ce s-a exprimat de tot prin Trilogia *Nechezol*, dedicată înlocuitorilor de intelectuali şi locuitorilor RO, adică *să te laşi de literatură şi de alte vane tentaţii*, specializându-te ca POSTAC PROFESIONIST, nebăgându-te decât la *topice triste*, cele mai dureroase ale Neamului Românesc, documentându-te obligatoriu într-o bibliotecă serioasă, chiar dacă nu prea avem.

Şi nu uita că manipularea externă e mai puţin virulentă decât aia internă, singura vinovată că generează un electorat din ce în ce mai fraier.

Nu fi idealist!

Postacul profesionist, trebuie să se limiteze doar la o serie de teme *cu adevărat importante* şi *să nu posteze nimic pe web dacă nu e cazul*, folosindu-şi seara pentru lecturile mai grele din lista de urgenţe a propriului Itinerariu Spiritual, cum şi stă bine unui *idealist*. Ba te poţi abţine de la a te băga şi când vrăjeala e strivitor finanţată!

Dacă apreciezi tu că *s-au investit în România* de către DŞ sau de către KX (cleptoxenocraţie) peste 10 milioane de euro într-o manipulare, la proprietarul ziarului, la editorialist şi la tonomate, corectitudinară, bananier, cocalar, ratoni, dihori şi sconcşi, nu te mai zbate să-ntorci tu, căscăundule, din subterana ta ca o groapă cu lături de peşte pentru prizonierii Şogunului, rezultatul, fiindcă fii tu sigur c-au şpăguitără ăia şi arbitrii, şi chiar federaţia şi până şi fifa jocului! Aşa că n-ai decât *tactica ironiei* rezervată să te răzbuni, haz de necaz, postezi şi tu ceva în genul cocalar, de pildă *Respect maxim la care nu mai are nevoie neam de Eminescu!*

Apoi te amuzi singur, încântat că câţi români, mai ales juni universitari carierişti, o ia-n serios, dându-ţi like-uri cu argumente de coşmar, vindecându-te astfel de idealismul că *mai vii şi tu cu idealurile*, pe când KX ne-ndeamnă *să facem totul ca să ne jertfim pentru UE*, să ne primească-n Schengen şi-n Zona Euro!

Dealtfel, Propinaţiu, *intelectual-fără-stăpân*, într-o seară cu chef la Mica Cozie (Coziniţa) a Kuzguncukului, *plaja fiind în altă parte*, parcul mic iar negurile umede de la trei mări, cam prea dese, supărătoare osului, îi spunea lui Ibrahim Bey, dar s-auză şi ortacii de admirau tablourile, sau invers, sau pisica baudelairiană din uşă, că nu e bine, ca postac de profesie experimentat, *să fii idiot, imbecil, nesimţit, retardat, prost, fraier sau idealist!*

De ce, domnule?

Pentru că atacul la Poetul Naţional nu se va termina niciodată! Imaginează-ţi *ca un fel de fundaţie*, un capital care generează permanent finanţare atractivă şi nu se va opri nici la anul 2022, când peste 51% din terenul ăsta agricol blagoslovit va fi în proprietatea Străinului, nici la 2 iunie 2097 când nu vei mai găsi cu totul 10 milioane români în RO şi în jurul României (RR), şi vom ajunge şi minoritari la Bucureşti, care

dealtfel nici nu va mai fi Capitală, marii investitori preferând Giurgiu-Ruse!

De reținut, efendi idealistule: nu te încrede că democrația asta, să ai postac la publicația online, va rămâne lărgită multă vreme; ea ține de criză şi merge mână-n mână cu tabloidizarea. Când profiturile vor creşte iar, nu-ți va mai permite niciun pubintelectual să-l contrazici, ci numai dilema *ori să-l lauzi, ori să-l înjuri* într-un mod din care să reiasă că numai un dobitoc, un fascist, un protocronist, un misogin antilesbian sau un zoofil ar putea să fie contra a ce manipulează el pe bani/avantaje.

De reținut: ca să ai ortaci şi protectori trebuie să porneşti de la zero, nu de la o idee generoasă, romantică! Toate încercările multora în 22 de ani de a opune *ceva similar* Autoelitei s-au sfârşit printr-un mecanism simplu, omenesc, prea omenesc, acela *al ororii individului de superioritate*. A te integra într-o haită măruntă preexistentă nu se poate decât dacă eşti foarte mediocru şi nu ameninți pe nimeni în ierarhie. Altfel, liderul va intra în panică, va pune pe alții să te şicaneze sau te va ataca şi zgorni el însuşi. În ale politicii şi în ale spiritului, nimeni nu e naiv. Singura ta şansă este să pleci de la zero şi să-ți aduni propria haită în zece-cincisprezece ani, cum se agonisesc averile, *timp în care nu vei mai posta nimic serios pe web*, de adunat într-un *pdf*, şi s-ar putea să cam regreți când vei fi o personalitate talentată şi erudită, cu mulți fani, dar cu operă dezamăgitoare, supraevaluată publicitar, *de nerecitit*!

De reținut: vasăzică, dacă postezi din RO sau RR ca idealist visând Reconstituirea, din câte numeroase *obiective, subiecte, idealuri, teme* ți-ai propus, listează-le şi taie tu singur cu mânuța ta câte două din trei, ca infezabile din start. Apoi, ca postac, preocupă-te doar de câteva, pândindu-le să le ataci ori de câte ori apar, precum mortăciunile, la suprafața oceanului mediatic pe care navighezi.

Lansând mereu şi mereu nu acelaşi comentariu, ci variațiuni şi reexprimări convergente constant spre aceeaşi lozincă, vei obține cu perseverență rezultate uimitoare ale cicălelii, chiar supunerea spre rezolvare *mai Sus* a unora dintre stările negative semnalate politicienilor, complicilor lor intelectuali şi Stăpânilor lor. Dar te vei obişnui şi cu gândul că nimic nu se face fără bani mulți! Căci experiența de postac este profund formativă spiritual, în sensul că după ani grei de scuipați încasați, apare ea şi smerenia, acum ştii dinainte *ce se poate şi ce nu se poate*. Nu tot ce zboară mai sus de bloc sau pluteşte ca hoitarul/albatrosul ucis se mănâncă, aşa că oricât de înalt copleşitor e un tsunami mediatic, postacul realist/neidealist să stea deoparte, să gloseze dezinteresat şi perfect lucid că o campanie de presă poate îmbuna clasa politică în proporție de o milionime, iar ca un postac să impună țării o idee bună, speranța de viață a Universului nu ajunge să se actualizeze o probabilitate aşa apropiată de zero, încât aproape că nu se mai merită neam să fii idealist aici-şa.

Căci cum nici măcar un megacreştin filantrop caritabil ca Gigi Becali n-are interes să atragă investitori s-aibă fotbalul nostru *mai multe Stele*, tot aşa şi Autoelita nu va milita să se colecteze 6-7 miliarde euro pentru a se mări atractivitatea bibliotecilor publice, achiziționându-se carte occidentală universitară serioasă în limbile originale, materiale multimedia recente şi soft didactic, digitizându-se şi presa din secolul lui Armand Hrestic, 1912-2011, ca să se formeze astfel atât de numeroşi universitari culți idealişti încât să beneficiem de *pluralismul mai multor Autoelite*, care s-ar sfâşia între ele în interesul Luminării corecte a Poporului.

Şi totuşi, nu te descuraja! Pe când mai era prozator român contemporan, Propinațiu a suferit cel mai tare când uneori, experimentând dinadins ca radicalist agrar, a fost injuriat de căciulă chiar pentru difuzarea, fără a preciza sursa, *a unor aforisme cugetate de unii clasici gânditori idealişti dintre cei mai celebri absolut*!

Numai că de când el a căpătat pe sub platanii alb-verzui din Ortaköy şi Kuzguncuk (ce atâta Montmartre!) o filozofie atitudinară de postac profesionist,

lăsându-se de ficțiuni/fantezii, şi se simte mai bine exprimat ca postac în epocă decât era ca scriitor idealist tipărit, nedifuzat şi necitit, acum i se rupe *în trei virgulă paişpe* de tot ce debitează despre căciula lui de mazil din Năpădeni sconcsul, ratonul, postănacul, samsarul, tonomatul, cameleonul, popândăul, cârtița, mancurtul, scroafa din dud, separatistul, bananierul, compradorul, dihorul fără de Dumnezeu, cocalarul, renegatul, corectitudinara, milogul civic, nebunul liber, rezidentul, desantatul, boseacul, țuțărul, generalul parapsihopupu, hiena, troliul, racolata sau dervişul.

De reținut: vrei să scrii să publici să tipăreşti să exporți să scoți bani la familia ta, atunci *proiectează-ți textul* cu tot cinismul, eventual pentru *producție de export, unde cel mai bine cotat e postromânismul*, adică să confirmi la purcica roz occidentală exact ceea ce se aşteaptă ea de la un bestsellar despre Neamul Românesc (NR), că e pe cale de dispariție, de dizolvare în vidanja globalizării fără a-şi fi îndeplinit Misia Istorică pe meleag, ratându-se recent de către intelectuali, odată cu Marea Recuperare, vai, şi Mântuirea Neamului, contraperformanță regretabilă ce ne va expune şi în continuare mai târziu, ca seminție, Damnării Veşnice!

De reținut: dacă vrei să îndrepți lumea cu umărul, postacule idealist, atunci RENUNȚĂ încă de tânăr, gata a te călugări:

1. la Literatură, cu pivotul ei Poezia, pentru că ea nu ajută la Noua Revoluție, la Luminarea Poporului; literatura nu mai e azi decât un mijloc de comunicare între filologi, adesea un joc ficțiune-eseu pentru stabilirea *intelectualului dominant* care să fie numit şef, manager, administrator de fonduri şi deplasări sau ambasador.

2. la tipărirea/retipărirea a ceea ce ai comis nebunia *să scrii deja*, şi-ți pare rău să distrugi de tot ce cu atâta trudă şi absență dintre cei dragi ai agonisit în Cer.

Într-adevăr, singura chemată azi este truda josnică a postacului. Nu numai *Eminescu* a fost „lichidat“ prin 1998, ci şi, în deceniul următor, însuşi *Scriitorul* ca scriitor la români, ajuns un entuziast în a demonta făcătura mitului eminescian, fără a scormoni însă şi în *negocierea recentă a demitizării* Luceafărului! Căci aşa i-a fost scris scriitorului/postacului, să fie inegală relația de într-ajutorare dintre *ăla de sus* şi *ăia de jos*. Funcția editorialistului, impură când ai Stăpân, cum Eminescu nu tolera, se reduce strict la băgarea temei comandate de şi mai sus, prilejuindu-ți uneori *ție, postacule*, să-ți dai cu părerea pe unde eşti mai documentat, păzindu-te totuşi să nu fii *idiot, imbecil, nesimțit, retardat, prost, fraier sau idealist*. Anticipând faza, ideal este şi va fi ca tu, postac singuratic/fantomatic, de după dispariția scriitorului în naufragiul moral, să te specializezi, aşadar, pe câteva teme proprii, ca să fii întotdeauna, în rarele tale intervenții, *mai bun decât editorialistul tău*, ceea ce nu obții decât după 1001 lecturi şi trăiri bune, care te înalță cu 1001 de capete deasupra neluminaților şcolii vieții, pe principiul *metempsihoza acum*, şi te dezbară complet de a mai fi aşa idealist.

4. Teme de bază cele mai atrăgătoare ca să-ți atragi o popularitate de vis

Desigur, *renaşterea prozei politice româneşti* e şi ea un garant clasic pentru Marea Recuperare, dacă nu şi pentru dispariția literaturii prin upgradarea/înnobilarea cititorului în *votant* (donator de like-uri) interactiv, polemica nemaifiind posibilă pe butuci decât atunci când doi amici, vecini sau cumnați caută *împreună*, în termeni biblici, „adevărul“ şi, odată găsindu-l în fân, neliniştiți, îl despică în patru cu laserul.

Dau sfat de succes neromânesc: starea bibliotecilor, oligopedagogia, misterele Revoluției, activiştii şi securiştii volatilizați fără *mea culpa*, Romlagul, ocupația sovietică, privatizările frauduloase, pagubele bugetare aduse de needucați, inculți, de grosolănie şi incompetență (infinit mai mari decât generează *luxul* de a fi corupți sau *groaza* ca de terorişti de a iniția Lustrația), sodomizarea postmodernă a iubirii,

denigrarea necontenită a valorilor româneşti (voievozi, Eminescu, ţara, personalităţi, ortodoxie, regi, viitor), măsamedia neobligată a-şi declara la loc vizibil finanţatorii şi proprietarii, Marele Cutremur Catastrofal, precaritatea unei Infrastructuri Intelectuale patibulare ce te stimulează să plagiezi, începutul deşertificării Grădinii Maicii Domnului – nimic din toate acestea nu e benefic să bage pe net, în cancelarii, puburi sau cafenele, postacul avid după audienţă.

N-o să ia niciun *like*! Investiţiile străine în postromânism au fost, pare-se, cele mai rentabile. Postacul care vrea succes, trebuie să fie pe trend, **iar trendul nu e român**. Şi nici sărac, bugetar, amărât! Nicio milă pentru biblioteci, editori sau profe! Bezna ca ideal aici-şa! *Nu fi prost să fii deştept şi să nu te vadă bine şeful!*

Cât despre praxiologia propusă pentru *omul din subterană*, Şcoala de la Ortaköy recomandă ca postacul profesionist, în caz că cititorul a fost manipulat într-un sens de editorialist sau de alţi postaci, *să nu păcătuiască manipulând şi el, fie şi în sensul contrar*, ci are doar datoria de a-i da victimei *de gândit*! De a o nelinişti.

– Dar cum poate scriitorul, sufocat între Epoca Mooye şi Epoca Wash, să dea cuiva de gândit? *Când nu mai e nimic de gândit*, ba chiar plouă-n monitor cu sfătuitori şi decizii care au mai fost rumegate o dată!

– Deloc simplu, cum explica ortacului edagonul în metrobuz: nu poţi stăpâni copleşitoarea complexitate (Coco), generată de măsamedia, decât revenind la originea cuvântului şi rostindu-ţi comentariile într-un *mătalimbaj*! Adică scriind sibilinic, *enunţul spunând şi altceva decât spune*, fiindu-ţi sarcina complet îndeplinită moral *dacă manipulatul se prinde că e manipulat*. Nici nu mai trebuie să-l dezmanipulezi tu, documentându-te vast asupra „adevărului“, deoarece manipulatul avizat printr-un mătalimbaj, se dezmanipulează singur!

Toate balegile spirituale mărturisesc că, deşi trăim statistic în lapte şi miere, *pe culmile râioase ale unei prosperităţi nevisate şi nemeritate*, Luminarea Poporului este în ziulica de azi totalmente *abandonată* 100% de către diplomectualii universitari dominanţi decidenţi recrutaţi pesemne *din garnitura a şaptea,* ca editorialişti, pubintelectuali, nechezoli, dihori sau chiar ca mari postaci. Abandonată cuuui? Tocmai televiziunilor ce ţin NR priponit în semiîntuneric, deoarece aşa cum scopul educaţiei e numai ca elevii să ia bacul, aşa şi misiunea noastră istorică ca Neam s-a redus nu la Marea Recuperare deci Mântuirea Neamului, ci la *să facem totul ca să ne jertfim pentru UE*, de să ne lase-n Schengen şi-n Zona Euro, iar în perspectivă, să achităm până-n 2112 DATORIA cea externă, precum şi dobânzile până-n 2222, fără a crâcni la *contradicţia simultaneităţii Marii Îndatorări cu Marea Austeritate*, sesizabilă numai de către spirite fine atât de sensibile încât nu sunt bune şi *să se bată* pentru idealuri.

Iar idealul idealurilor, anulând Hiatusul (1940-1996) de după Năpasta din 26 iunie 1940, e Reconstituirea, precedată de Regula Ţepeş că o guvernare preia gestiunea celeilalte, *judecând corupţii*, confiscându-le averile pentru uriaşe investiţii în cultură sau educaţie, nu să nu se-ntâmple decât rotaţia cadrelor aceluiaşi Stăpân colectiv KX. Dar preocupându-ne neadormiţi de Luminarea Poporului şi de Marea Recuperare, ca Sincronism, Ratrapagiu şi Reconstituire, întru a argumenta Mai SUS prin îngerii emisari sau observatori jegoşi că ne merităm pe deplin Mântuirea Neamului, nu numai intrarea-n Schengen/Euro, e dezirabil ca postacii noştri profesionişti să amintească din subterană necontenit editorialiştilor de la balcoane, că peste numai trii anişori, în 2014, se împlinesc 25 de ani de la Revoluţia Română, aia preluată de la Chişinău la Timişoara şi ciuruită la Bucureşti, cu idealişti cu tot, de către contrarevoluţionari, *înainte de a-şi fi exprimat Sensul*, care era ÎNMULŢIREA

FRENETICĂ A ELITELOR, a cititorilor de liste de cărţi şi pedefeuri bune, prin *investiţii gigantice* în Infrastructura Intelectuală (10-11 miliarde euro ne trebuie urgent numai pentru a mări atractivitatea bibliotecilor), ca să le accesezi de oriunde din RO, RR, sau DRO, şi prin Emanciparea Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie între aforismele Autoelitei şi eresurile Gloatei, practicându-se orbitor de către toate ledurile Luminarea Poporului pe parcursul Marii Recuperări ce cauţionează Mântuirea Neamului *ca să nu fie damnat veşnic* pentru indolenţa că nu s-a exprimat în universal tot atât cât frăţiorii de gintă latină italieni, francezi şi spanioli, din cauza unei plutocraţii mai mult agramate şi nesimţite decât rea la inimă, cooperantă utopic dacă i s-ar fi explicat băbeşte proiectul soteriologic.

Iată de ce *Luminarea Poporului* o recepţionăm ca pe un concept operaţional care vine de la sine, fie *înainte* de vreo Revoluţie, fie imediat *după*, noi având ca exemplu firescul că în 23 decembrie 1989, la Europa Liberă, cel mai lucid dintre disidenţi în haosul de atunci, Liviu Cangeopol, e drept, aflat în SUA, observa din capul locului *necesitatea unui proiect*, fiind şi logic că: „Dacă poporul român şi-a spălat acum multe din păcatele pe care le-a datorat obedienţei (...), prin sângele care a curs, prin victimele făcute de călăii ceauşişti (...), intelectualitatea română trebuie să dea dovadă că a înţeles acest moment istoric. Şi să-şi recunoască greşelile şi să ajute din plin la redresarea morală, culturală, economică şi politică a României de azi. (...) Intelectualul este dator să îndrume, să deschidă ochii celor mulţi. Este dator să arate ce este bine şi frumos, este dator să slujească adevărul."

Şi mai este dator intelectualul/universitarul să-i citească pe exilaţii DRO, pentru a nu mai conştientiza doar de la postaci care-s datoriile sale! Ca să nu se reîntâmple ca între un pubintelectual fesenist şi unul civic să se considere „inelegant a polemiza" asupra criminalilor Revoluţiei, Contrarevoluţiei şi Involuţiei sau asupra crimelor bugetare tot astfel cum legăturile de orgoliu de castă dintre „aleşi" coloraţi politic contrar sunt mai puternice decât ale fiecăruia cu segmentul de pulime (XX) care l-a trimis la Casa Poporului „Nicolae Ceauşescu".

Într-adevăr, dragi ortaci, dacă e să extragem *ideile principale* ale Epocii Mooye (1989-2011), cea mai principală se gândeşte că *intelectualitatea nu este mai brează decât clasa politică*. Arhitecturile sunt caricaturi puerile dreptunghi-triunghi, la indicaţiile clientului, iar urbanismul e poate cea mai vizibilă făţiş varietate de corupţie/prostituţie profesională. Relaţia dintre universitarul fără curs măcar pdf şi studenţimea pusă cu botul pe labe, în umilinţă şi muţenie, e una clientelară, fiind notoriu preferabil pe alocuri să cumperi *o refolosibilă lucrare* de la îndrumător riscului de a propune o investigaţie originală şi să ţi se dea în capul nonconformist autodemascat. Pe reţelele de socializare, constaţi că publicul intelectual e atât de dependent de americanism, nu doar pentru că *aşa face toţi*, despre *asta* ai ce comunica, ci şi din *grosolănia/infirmitatea că nu mai ştie franţuzeşte*! Viaţa artistică eveniment în postromânism se cam reduce la sezonul monden KX Festival Enescu (vedete simfonice în acustica gândită pentru aplauze şi ovaţii a Sălii Palatului), la filme proiectate pentru orizontul de aşteptare occidental înnorat de postromânism, şi la carte mai mult străină de târguit, tradusă în pripă. Plus îngălarea de *a nu simţi dureros* starea bibliotecilor publice, inexistenţa aparatului occidental producător de *cercetare corectă*, care te scuteşte de *plagiatul prin intermediul citatelor de zgonhen*.

Dimpotrivă, politicienii ne-au băgat miraculos în NATO şi în UE, pe când pubintelectualii românaşi n-au adus încă la popor absolut niciun Nobel şi nici nu şi-au propulsat vreo universitate în top 700 pe mapamond. În plus, învăţarea democraţiei de către politicieni a urcat până la *pluralismul a mai multor partide,* fie şi criptocomuniste/feseniste, pe când viaţa spirituală este şi azi dominată de *o singură*

Autoelită, tot aia de la 30 decembrie 1989 sau 2 iunie 1997, 5 martie 1998, 11 august 1999 sau 8 ianuarie 2003, de-ți vine să extrapolezi trendul că şi după 18 august 2011 nomenclatura spirituală va rămâne oloagă şi cancerată de Inversiunea Valorilor (InVa) şi Fuga Creierelor (FgC) pe toată durata Epocii Wash a dizolvării identității noastre, până prin 2112-2222, cu mătalimbaj cu tot, în vidanja globalizării.

Alo, intelectualii, ciocul mai mic!

Ah (AH de la Armand Hrestic?)! Ah, toată mizeria trecutului o cunoşteau dureros şi românii regali, dar ei măcar au înțeles că Literatura face Istoria, biruind prin lirism InVa. Iar Fuga Creieraşelor, după romanticul paşoptism, nici nu exista. Sarcini urieşeşti precum Luminarea Poporului, Reconstituirea sau Ratrapagiul cereau, şi mumele năşteau, aproape numai Tineret Idealist! În schimb, postromânismul de azi subminează statutul intelectualului în RO, după ce parcă i-a amorțit şi encefalul şi măduva spinării! Căci din perspectiva omului necăjit recent, RO e o țară de kkt, te pişi pe ea, cu o intelectualitate îngălată, care nu practică din egoism Luminarea Poporului şi *nu se simte* că n-are biblioteci occidentalizate, nici profesori (pre)universitari culți, mai fiind şi dominată, de la 1989 până poate la 2069, de o Autoelită una şi-aceeaşi autoclonată, stagnare ce structural o pune dinapoi față de clasa politică, deja cunoscătoare a *pluralismului* şi putând arunca din supermaşină pe pistă mănuşa euroatlantică asudată codaşilor: *alo, intelectualii, ciocul mai mic!*

Dar Luminarea Poporului întru ca grabnic să se apuce în RO şi DRO, de la Nistru pân' la Tisa şi de la Sydney la Tamisa, la Toronto şi mai departe spre Honolulu, de Marea Recuperare, este un ideal măreț atât de înalt şi de productiv în emoții încât merită din iubire să te jertfeşti complet pentru el, reacționând pe unde afli din întâmplare că se discută Sincronismul *Dacă-ai-la-ce* sau Marea Recuperare, atât ca Reconstituire la demolări, cât şi ca Ratrapagiu la ce nu s-a exprimat cândva, fiindcă nu există amnistie fiscală la *restanțele spirituale*, concret la Antichitate, Gotic, Renaştere, Clasicism, Impresionism şi Expresionism, unde am rămas cu mari goluri, gropi şi găuri de la tunurile date, dar ele se pot acoperi cu prefecți şi primari patrioți.

Munca cea grea cu omul de jos trebuie însă demarată azi nu mâine, deoarece cuțitul canibalic al ratării nației a ajuns la claviculă, iar clepsidra cu nisip auriu păstrat de la Balcic e pe terminate. Şi nu e primul impas de acest gen în istoria noastră multimilenară! Respectând proporțiile şi statuile, observăm că aşa cum Eminescu a renunțat la multă poezie ca să-şi scrie blogul politic, întocmai părintele nostru duhovnicesc, Propinațiu, ca tânăr radicalist sufleteşte, a renunțat la a mai scrie în proză, *s-a autosuspendat*, pentru a se preocupa intens numai de a impulsiona pe clasa politică şi pe formatorii ei, pubintelectualii, să se apuce mai degrabă de Marea Recuperare. Idealul ar fi Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale şi Emanciparea Cadrelor Didactice până-n 2014, dar cum nu ni se înmulțesc filantropii nici cât zimbrii, astfel de ținte rămân de neatins, săracele, altfel decât după o veritabilă Nouă Revoluție, înfăptuită de Tineretul Idealist întru Mântuirea Neamului prin modificarea prin surprindere a Constituției, proclamându-se România *stat național unitar, CULTURAL şi indivizibil*, care-ți obligă prin mătalimbaj, prin spiritul ei, *orice* guvern să aloce *minimum 7% din pib la educație şi 5% la cultură*, la un calcul simplu numai pentru reabilitarea bibliotecilor publice reieşind că ne trebuie de urgență colectate de la puşcăriabilii noştri resurse de 10-11 miliarde de euro, în special pentru importul masiv de carte universitară serioasă *în limbile originale*, fiindcă nu ne putem mulțumi doar cu ce traduc, cu țârâita şi pe alese, două-trei megaedituri, care mai dau probă şi de postromânism dacă le verifici *semnificația globală a discursului cataloagelor lor*,

de regulă dinadins nedotat online cu facilități pentru subcomentarii de la postaci.

Ci mulți fost-au chemați la imperativul recuperator şi s-a iscat multă presă. Adecă nişte pubintelectuali au mârâit în gazeta lor nemțească, *Fama Lipschii,* fiind cetiți de alți pubintelectuali tot din gaşca lor. Noncomunicare sadea, cu poporul! Deci s-a făcut tot autopublicitate concurențială, prin intimidarea hienelor, desemnându-se *intelectualul dominant*, vag decantându-se materiile cenuşii, concret s-au nominalizat care sunt cei 12 megaintelectuali şi care sunt cei 52-53 seismectuali ai momentului! Or, problema e Luminarea Poporului *efectivă*, pe termen mediu şi lung, cum dai de el, cum îl seduci să te asculte când îl sfătuieşti să citească şi cum ajungi cu mesajul iluminist la inima sa împietrită sustenabil şi durabil de suferinți, iar în perspectivă, de şocul congenital că până-n 2022, conform trendurilor, peste 88% din tineret va veni pe lume la noi prin cezariană.

Iacă dar de ce, retrospectiv, până la muşcătura antieminesciană din 5 martie 1998 asistăm neputincioşi la cum se cuceresc nişte poziții în ierarhia valorilor, iar imediat după sacrilegiu şi urcarea sacilor în căruță, rupându-se prin aderarea fățişă la postromânism de către privilighenție *contactul cu strada, cu masile*, nu mai există pentru popor intelectualiceşte decât încremenirea în proiectul de a conserva cu ghearele şi cu incisivii ciolanul descărnat dobândit, ceea ce ne-a şi condus pe noi scriitorii şi postacii la manifestul capitulard *Imposibila Lustrație* din 8 ianuarie 2003 (că Revoluția, Tranziția şi Integrarea le datorăm *şefilor de promoție* ai Securității!) sau la lansarea în 11 iulie 2007 a unui bestseller supramediatizat orbitor-asurzitor, cu țintă publicul fesenist sadea, *singurul cu bani*, adevărată *cronică de familie de muncitori cu aspirații nomenclaturiste împlinite*, trăitori într-un decent bloc de *securişti de omenie*, prelungire a Inspectoratului General al Miliției până spre Aleea Circului, tatălui ficțional, gazetar agricol al cumplitei colectivizări, absolvent de Academie Ştefan Gheorghiu, întrucât A CREZUT EL SINCER în bolşevism, nu şi în național-comunism, dăruindu-i-se drept premiu, după obiceiul tagmei ilegaliste, *o biografie contrafăcută genealogic*, printr-o exotică scenă de sex, paradigmatic pentru postromânism, dintre nobilul polonez Witold Csartarowski şi gingaşa evreică Miriam! Dincolo de inventarea, tot cu gândul la un public țintă bogat şi cu relații, a unui *colonel securist recuperator de manuscrise confiscate de colegii săi* (!) spre *a le returna* (!!!) nenumăraților scriitori disidenți optzecişti, culmea fiind autocenzura că-n această reconstrucție a anilor '80, *Orbitor 3*, datorată celui mai important prozator român, lipsesc ca rase complet de vreun critic citit, cuvintele supărătoare pentru criptocomunişti/fesenişti, precum Solidarność, Walesa, Papa Ioan Paul II, Soljenițîn, Miklós Haraszti, Gheorghi Markov, Jan Patočka, Liviu Babeş, Paul Goma, Şalamov!
Totuşi, *tocmai grație postacilor*, Epoca Mooye e deosebit de bogată spiritual, s-a spus *totul şi contrariul totului* în ea. Invariant e doar enunțul că *nu mai are rost să scriem cărți*. Dar, *prozatori români autosuspendați, noi ne putem afirma ca postaci* profesionişti, cum există şi *poeți* profesionişti sau *filozofi de profesie* profesionişti.

Dealtfel, intervine tocmai acum o *pauză* în lupta ideologică din RO şi RR, după care ne concentrăm pe Marea Recuperare, evident în DRO, folosind *ca pasărea aceea ce se cheamă cuc* Infrastructura Intelectuală a altora, probabil mai întâi la Istanbul, şi tot pe urmele lui Dimitrie Cantemir, în URSS, unde istoricul Gheorghe Buzatu încă din 1996 a realizat cartografierea preliminară a resurselor, *Românii în arhivele Kremlinului*, adevărat program provocator de cercetare, a cărui continuare amplă ar fi fost o urgență națională absolută de n-am fi fost vrăjiți şi pietrificați de dulcele venin al postromânismului.

Rolul hotărâtor al postacului în exprimarea durerilor şi-amarului Neamului Românesc din RO, RR şi DRO se adânceşte, vasăzică, din ce în ce mai tare în

subterana textelor online şi în mătalimbaj, deoarece Infrastructura Intelectuală deficitară şi interdicția Emancipării Cadrelor Didactice impun, conform poate scenariului băgat de DŞ, ca editurile românilor să-şi dispute între ele un *public cultivat din ce în ce mai restrâns* şi nişte filologi tot mai inexistenți ca scriitori.

Căci nu întâmplător *librăriile*, câte sunt necanibalizate de bănci şi farmacii (fenomen tipic Inversiunii Valorilor), se adresează *publicului bogat,* fesenist, nu cititorului de performanță, *căutător de texte mai insipide*! Iar biblioteci cu cărți noi, nu dejiste, nu-s pentru Partidul Amărâților, să ducă şi pensionarul o viață demnă.

Practic elitele se citesc şi se urăsc între ele. Şi fac asta chiar şi când nu mai publică nimeni nimic, care e scopul suprem al Inversiunii Valorilor, *să avem numai prozatori români contemporani autosuspendați,* cum e pesemne şi jocul DŞ! De aceea, e mai bine să nu te mai apuci de *scris,* ci s-accepți influențarea pozitivă de la bunul sfătuitor nerecrutat, că *Alooo, intelectualii, ciocul mai mic!* şi doar să-ți presari ideile ca o dronă/solniță exact la țintă, sub balconul muezinului editorialist.

Ceea ce ar trebui să fie *cartea ta*, în actualele condiții, e mai bine s-o reduci la *nişte enunțuri esențiale* şi să foloseşti tagurile şi motoarele de scotocire întru detectarea pe ce pagini se discută *în acea seară* ce te frământă. Şi acolo-şa, băgându-te-n vorbă, să practici cu modestie Luminarea Poporului pas cu pas, forum după forum, *că nu-i aşa*. Căci pe Messenger, pe Facebook (care-i doar un Messenger cu fofezele ferestrelor larg deschise, ca în Cartierul Roşu al Amsterdamului spre viața de noapte) şi chiar pe blog, *NU comunici!* Pentru că te adresezi numai *prietenilor,* care în principiu au idei apropiate de ale tale şi deci sunt tot atât de luminați precât tine!

Iar cum nimic nu-i e mai urât luminosului Apollo decât *nişte leduri perverse din Autoelită care se luminează reciproc*, însăşi viața internautică te va ajuta *să te laşi de literatură* în sens clasic şi să devii postac profesionist, un *prozator român contemporan autosuspendat,* chinuit obsesiv de Luminarea Poporului mereu insuficientă şi de Marea Recuperare mereu abandonată din cauza năvălirilor barbare, ultima în Era Gates. Ajuns la suprema smerenie a autocastrării lirice a prozatorului (*I'm nobody! Who are you?/ Are you nobody, too?*), te vei învrednici de *miracolul vorbirii în limbi*, în toate deodată, adică în *MyDadaEnglish (mde)*, ca să postezi din subterană subcomentarii pertinente, care vei vedea singur cum pică din cer exact la acele *topice triste* la care*, în țara noastră subdezvoltată postcolonial, te pricepi tu de fapt cel mai bine şi, deocamdată, nu te întreabă nimeni – ca mătalimbaj – ce avere/jipan ai*, ca să-ți astupe *boieroaica nouă* gura, de să-ți stea adevărul în gâtlej.

Făcând *ciocul mai mic* şi autosuspendându-te ca *scriitoraş*, zburând ca albina din zarzăr în zarzăr înflorit, vei fi astfel *sigur*, enunț cu enunț. de publicul adunat când e mai sensibilă/ receptivă societatea, nu să-şi permită răsfățații pubintelectuali de sus să te răsfoiască năzuros, uneori la decenii după ce violul spiritual s-a consumat!

Luminarea Poporului

Luminarea Poporului nu se reduce la a publica un articolaş, pe bani, într-un periodicel, cu gândul şmecher să-ți adune masteranzii sau doctoranzii contribuții de-astea de rubricuță într-o *carte a anului* pe care gaşca ta să ți-o laude asurzitor şi să ți-o mult premieze, atrăgând şi mai mulți diplomectuali să te admire, din cer sau din subteran văzându-se însă divin în această meteahnă doar un spectacol ruinător, absurd, jenant, ticălos chiar, ca o deturnare de fonduri: *o mulțime de leduri luminându-se orbitor între ele*, în timp ce electoratul şade rumegând alături, priponit în semiîntunericul tv.

De aceea, postacul profesionist aproape că urăşte cărțile scumpe şi e fan ahtiat

după publiciştii autoeditaţi, deoarece pedefeurile pe de-a moaca se armonizează mai duios cu un popor pauperizat şi îndatorat Străinului decât ediţiile pentru „bibliofili“ cu dare de mână adesea agramaţi, stocate necitite în rafturi de lux, aduse din import exotic de curieri ai vanităţii, ai fuduliilor june, dar şi ai pârţagului senil din te miri ce.

Plus că dacă nu funcţionează sistemul editorial, *dacă nu se citeşte cartea*, nu funcţionează nici lectura online! Căci webzinele, blogurile, în masa lor viabilă, nu sunt decât cercuri clientelare de *cunoscuţi*. De aici şi succesul Facebook, care exploatează aceste insule, singurul adaos fiind deschiderea ferestrelor, cam cum *înainte* ai fi cooperat de bunăvoie cu filajul şi cu băieţii de la tehnică, fiind util totuşi multora să asculte, să vadă azi un chiolhan filozofic, unde Trimalchio se laudă, pe unde a mai voiajat el şi ce nebunii i-au mai făcut beizadelele sau cotarlele de lux.

Din păcate, nici a semna scrisori *deşchise* de unică folosinţă, folosinţa autopublicitară, nu te aşază printre *leduri*, fiindcă Luminarea Poporului într-un mediu neprietenos îţi impune *cele mai grele sacrificii*, cumulardule, inclusiv a te face postac profesionist Jos, ceea ce presupune a renunţa definitiv şi irevocabil la catedra de universitar, absurdă într-o ţară fără biblioteci actualizate, şi la cariera bănoasă de scriitor teleast, la filozofie şi chiar la preoţie şi la administrare de cimitir sau la alte farafastâcuri, smerindu-te, toată energia documentării şi a rafinării enunţurilor fiind focalizată de-acum încolo, cu sau fără ţâfnă, pe postarea de subcomentarii, *în anonimatul unui nume de împrumut*, ca şi cum te-ai călugări să te rogi pentru ca ţara ta RO să nu dispară în 2112, nici limba noastră în 2222, iar la 2 iunie 2097 (la un veac de la *colţul de cotitură*), când nu vei mai găsi cu totul 10 milioane de români în RO şi în jurul României (RR), mai toţi născuţi prin cezariană din cauza InVa şi a FgC, să nu fim cu totul minoritari la Bucureşti, chiar dacă Giurgiu-Ruse, cu mărețe poduri dunărene antice/clasice Apolodor şi baroce, ne va fi atunci capitala!

De reţinut: smereşte-te, diplomectualule cărpănos şi arghirofil, că nici măcar prezenţa ta seară de seară, pe toate paginile care discută *chestiunea clipei* pentru NR din RO şi DRO, nu e destul mântuirii tale! Mai trebuie şi să-ţi rafinezi în forme clasice intervenţia, încât ajungând la o formulă memorabilă, la *aceleaşi* neclarităţi să postezi invariabil *acelaşi* răspuns canonizat, irefutabil, de o limpezime de cleştar.

Cu cât vor fi mai solide temeliile, cu atât mai durabilă fi-va zidirea.

Şi ne-o permitem, fiindcă deja trăim, după statistici, pe culmile râioase ale unei prosperităţi nevisate şi nemeritate, deci putem „servi“ şi delicatese spirituale.

Practic, vom pătrunde-n spaţiul Schengen, deci şi în zona Euro, doar atunci când subcomentariile noastre, ale postacilor profesionişti, vor fi fantastice, adică tot atât de pertinente multicriterial precât editorialele presei româneşti!

Căci strategia cea mai productivă, întru pregătirea telepoporului pentru asimilarea virtuţilor euroatlantice, e a muta cât mai multe *leduri* în subsol.

Da, un popor e cu atât mai luminat în periculoasa Epocă Wash cu cât dispune de mai multe *leduri* în subterană, dar cum a arătat Propinaţiu încă în LCC prin 1997, noi n-avem deocamdată aparatură de cercetare performantă, nici maxitaxiuri rapide care să lege fluent terminalul intermodal stelist de la Ghencea de Cetatea Ştiinţei de la Măgurele, *da, dar alţii au* şi pot măsura corect radiestezic fenomenul kirlian că un monitor *cu text necomentat* luminează obrajii şi fruntea internautului mai slab şi mai cadaveric decât unul care afişează *acelaşi* comentariu *însoţit de unele intervenţii lămuritoare* de-ale postacilor/ortacilor *iniţiaţi* şi *culţi*, trecuţi prin Bazinul de Spiritualitate, capabili după intima purificare să evidenţieze şi să completeze toate ideile principale mai pozitive şi mai sănătoase ale textului.

De reţinut: ca măsură profilactică anti InVa, banalitatea că un popor pe cale de dispariţie e cu atât mai luminat cu cât are mai multe *leduri*, chiar dacă cele mai

productive sunt şi rămân cele care se exprimă multimediat, prin televiziune, eventual şi pe internet, nu neapărat prin cărţi/pedefeuri. De aceea, deocamdată televiziunea nu poate pieri. Se vede în SUA. Fără menajeria ei de sticlă, internauţii şi chiar presa n-ar avea despre ce pălăvrăgi! Dar tu nu te descuraja! Fiindcă există aici două şcoli de gândire şi postare a ei.

Cu toate că totul în Luminarea Poporului depinde de *leduri*, de intelectuali, de enciclopedişti, de capacitatea lor de a se organiza în sindicate puternice, care să uşureze prin imitaţie dialogul social dintre patron şi angajată, dintre cleptoxenocraţie (KX) şi pulime (XX), *şcoala editorialului* te învaţă să ai un Stăpân nu numai al tău ci şi al ideilor tale, pe care să le ciopleşti eşalonat cum le vrea El, pe când *şcoala postacului* numai ea te înalţă spiritual, fiindcă îţi creează şi dă *abilitatea de a preţălui competent o Idee pentru valoarea ei în sine*, nu pentru câtă publicitate s-a investit în ea, *adevărul ei* contând, ca sumă de monologuri, mai mult decât rangul enunţătorului!

Exigenţele vesticilor, mai înaintaţi decât noi pe Schengen şi pe Euro, vin din bogata lor practică a cercetării-dezvoltării, miza iniţializării reformei pe spirit fiind la noi ca acolo că, fără Luminarea Poporului, cât să se simtă şi să-şi dea seama nechezolimea – şi să le ceară – că *ea n-are biblioteci atractive*, noi nu vom beneficia niciodată de Infrastructură Intelectuală adecvată *la discreţie*, deci nici poporul de o iluminare adecvată, sau măcar de o milă de la bogaţi ca pe vremea Sămănătorismului. Să nu uităm că, literar, sub ocupaţia sovietică, Luminarea Poporului e blocată de prin 1956, odată cu mutarea Fabricii de Scriitori la facultate, inventându-se atunci de către ultimii consilieri sovietici *poezia filologică*, neînţeleasă de popor, ci doar de cronicarul literar, de la acest blocaj al comunicării cu masile, cu XX, paşi înainte nemaiîndrăznind nimeni, încât arieratul în dotarea sistemului bibliotecilor publice a ajuns în 2011 la 12-13 miliarde euro numai în materie de carte universitară serioasă în limbile originale.

Grav este însă că problema e insolvabilă băneşte fără presiuni occidentale.

Niciodată RO nu va fi exclusă din UE pentru lipsă de educaţie şi de cultură sau pentru InVa. Xenia şi pivotul ei DŞ, adică practic capitalul străin, n-au niciun interes să opereze cu sclavi deştepţi, demni. Dimpotrivă, bănuim că va *stimula* Întunericirea Masilor! Culmea este însă că nici Autoelita nu s-a zbătut pentru Infrastructură Intelectuală sau pentru Emanciparea Cadrelor Didactice. Evident, pentru că ea nu avea nevoie de *mai multe* Autoelite, concurente la infimele noastre facilităţi şi la îngusta noastră piaţă literar-artistică, acest paradox fiind şi cea mai circular închisă piedică la Luminarea Poporului cu leduri peste tot.

Infrastructura intelectuală

Din capul locului e de avertizat, ca idee violentă emoţional, prognoza explicită că cum nu s-a ctitorit mai nimic în ăştia 22 de ani ai Epocii Mooye (1989-2011), nu se va face nici de acum înainte pentru Infrastructura Intelectuală, care la Bucureşti, exceptând Teatrul Naţional şi localul nedotat al Bibliotecii Naţionale sau ăla părăsitul din motive de postromânism al Muzeului de Istorie de lângă Operă, n-a mai înregistrat progrese vizibile de pe timpul sovietic al lui Gheorghiu-Dej, căruia-i datorăm intelectualiceşte şi Sala Palatului pentru Festivalul Enescu, şi pavilionul pentru Târgul de carte Gaudeamus!

Datorită stagnării interesate KX/DŞ în ce priveşte investiţiile în Infrastructura Intelectuală, cea mai grea critică ce o poate procrea zilnic un postac prolific dospeşte şi iradiază/emană din interioritatea postromânismului însuşi, vinovaţi fiind mai toţi.

Legea că numărul băncilor şi farmaciilor nu poate fi mai mare decât al

librăriilor, bibliotecilor, expozițiilor şi teatrelor s-ar da imediat ce RO ar fi declarată Stat Cultural. Şi când burghezul nostru va deveni filantrop, la 52 drumuri după marfă la Istanbul, de două ori pe an, de Paşte şi de Crăciun, va lua şi nişte cărturari cu el, să-i aleagă din Bazarul de Cărți (Sahaflar Çarşısı) şi din fantasticele anticariate turceşti, două TIR-uri de *carte universitară serioasă în limbile originale*, pe care să le doneze la biblioteci, asigurându-se neapărat şi că donația/pomana va fi primită, răsplătind personal autoritățile culturale şi bibliotecarii pentru munca lor suplimentară şi pentru *înțelegere*, pentru mila lor de poporul neluminat, dimpotrivă, întunericit!

Dar există nu numai răspunderi economice, uşor de stins prin filantropie, ci şi răspunderi intelectuale, care uneori rămân ca nişte stigmate, ca la vite când s-ar înfiera singure cu sigla înroşită-n foc. Pentru că la noi clasa politică e vădit superioară celei intelectuale, ea a realizat integrarea-n UE, economia de piață şi alegerile, pe când nechezolii cei infatuați n-au reuşit să ne dea societatea civilă şi nici să ia vreun Premiu Nobel. Mai supărător fiind raționamentul că Autoelita are *aceleaşi* interese ca Cleptoxenocrația (KX), să țină poporul priponit în semiîntunericul televizionar şi viața spirituală imobilizată în Inversiunea Valorilor (InVa). Evident, ca să evite concurența altei Autoelite, vedem toți! De-aia nici nu se progresează orbitor în Luminarea Poporului! Pentru că Autoelita şi-a format un public subtil stabil, mai mult din sclavii fericiți, are standardul jinduit slujind un Stăpân clepto sau xeno, iar dacă s-ar înmulți cititorii ca omizile, *ei ar putea întreține mai multe Autoelite* la care s-ar duce din curiozitate şi o parte din publicul captiv, al propriilor fani.

De reținut: Luminarea Poporului nu e un business. Cine scrie la ziar, pe bani, *nu e actant civic*, e publicist pe bani, cu Stăpân, chiar dacă nu e permanent cu ciocoii pe bani împotriva poporului flămând şi dorit de delicatese spirituale. În fond, nici Marea Recuperare nu aduce *câştig garantat*, de aceea şi avem nevoie de Tineretul Idealist, pe când Infrastructura Intelectuală ar putea fi tentantă pentru mulți investitori sau filantropi, mai ales dacă se implică şi Generația Pupici, ca utecistii de odinioară brigadieri, să presteze în construcții anumite munci în mod gratuit *prin voluntariat de trecut în CV*, mai distrându-se în colectiv pe şantier fără bani şi făcând şi muşchi!

Oricum, postacii realizează la seral *cea mai amplă muncă de voluntariat din RO* şi ei sunt singura instituție informală credibilă în acest sens al gratuității absolute.

Cum nu prea mai avem *critici*, înmulțindu-se ca nechezoli ai lor *promoterii* pe bani, numai postacii idealişti mai luptă cu disperare în țara asta contra Inversiunii Valorilor stimulate de KX şi DŞ! Cinste lor!

De aceea, activitățile de postac trebuie luate în seamă şi la angajări, şi la premiile anuale ale diferitelor organe mediatice sau ale fundațiilor de import-export.

Anual, trebuie ales pe bază de portofoliu Postacul Anului.

Nu avem nici în locul Halei Matache o *Cetate a Muzicii* şi nici măcar *Cetatea Ştiinței* la Măgurele, aici neputându-se comunica rutier cu Capitala decât prin maxitaxi, care n-ar prididi dacă s-ar vota proiecte vaste, inspirate de *Ciudad de las Artes y las Ciencias* din Valencia, *Technorama* din Winterthur sau *Science City* din Calcutta, dar să nu ne descurajăm, putem achiziționa exponatele de zgonhen şi tot vom înjgheba noi cândva, cu sau fără bani, şi noua Infrastructură Intelectuală!

Dar până atunci numai instituția postacului profesionist poate acoperi găurile de tun din şvaițerul Infrastructurii Intelectuale în postromânism.

Emanciparea Corpului Didactic

Câtă vreme vor lipsi din RO o Infrastructură Intelectuală solidă şi un Partid al Cadrelor Didactice care s-o însuflețească, nu vom simți deloc progresul economic real

reflectându-se în viața noastră spirituală cotidiană. Nu rezultă decât stagnare, faliment, marasm, dezmăț şi îndatorare pe termen lung în acele țări unde politicienii se recrutează din *eşalonul trei* bolşevic, iar formatorii supercalificatei forțe de muncă, prin InVa şi FgC, vin pe alocuri ca abia *garnitura a şaptea* de refuzați la export ca să ne populeze vacanțele mediului universitar, furnizor de diplome şi diplomectuali.

Şi nici nu te poți înălța spiritual, ortacule, până la integrarea în absolut ca Autoelita. Nici măcar nu vei reuşi să te afirmi electoral pentru cele două-trei camere, ori ca europarlamentar între Epocile Mooye şi Wash, dacă nu ai tu nicio idee de Luminarea Poporului şi de Marea Recuperare, sau de Eradicarea Corupției, Combaterea Incompetenței şi Reeducarea Nesimțirii ca modalități de acumulare a capitalului pentru investiții judicioase în Emanciparea Cadrelor Didactice şi în Infrastructura Intelectuală, prin concentrarea averilor inexplicabile sau prin mecenariatul preventiv la care pot fi momiți toți puşcăriabilii printr-o ofertă utopică rezonabilă de *liste de cărți şi trăiri bune*.

Căci Epoca Mooye încheindu-se la Sulina în 18 august 2011, pe înserat, când cu oferta prezidențială privind renunțarea RO la suveranitate, trebuie să recunoaştem toți că după 1989 noi am uitat Năpasta din 26 iunie 1940, ratând lamentabil Reconstituirea şi, în consecință, nu ne-am apucat de Marea Recuperare şi uite că nici cu Producția Sincronică euroatlantic nu stăm prea bine, deci nechezolii noştri s-au pus într-o mare primejdie politică, *a epuizării vremii lor fără a înnimeri Sensul Istoriei*. De ce? Neînmulțindu-se şi nepreocupându-se de Infrastructura Intelectuală, adică bazându-se doar pe ce traduc propriile edituri, în loc să importe prin Biblioteca Națională carte universitară occidentală serioasă, de 12-13 miliarde euro, în limbile originale, nechezolimea noastră azi e din ce în ce mai clar că *nu mai poate mări productivitatea muncii*, nu poate rezista concurenței capitalului străin, nu poate spori pibul RO în ritm UE, ne dă doar falimente şi o perpetuă criză, a moralei şi a lecturii.

Iată de ce, pentru a-şi mări profiturile Autoelita nu se poate sprijini pe ea însăşi, ci pe jecmănirea altora, bineînțeles odată cu stăpânii ei, nababi sau moguli, şi de aici ni se trage *asuprirea învățământului preuniversitar de către cel universitar* prin mecanisme obscure, dar limpezi pentru orice economist marxist.

Căci viața spirituală a unei seminții pe cale de dispariție nu se reduce numai la învățământul superior, deşi tocmai omul religios a resimțit primul nevoia de a înființa, ca boaită, universități profitabile. Fenomenologia tainei trebuie să fie o fațetă a culturii de masă, orice fel de cetățean fiind chemat, dacă nu şi ales, să se pronunțe ca postac despre cele mai incitante probleme metafizice ale ființei conştiente de sine în Univers, precum şi despre Bioseea, despre jurnalul rătăcirilor Vieții până a dat de Om.

Altfel spus, un postac profesionist onorabil e un fel de cadru didactic online.

Iar Corpul Didactic este cel mai frumos şi mai inteligent corp profesional din RO, în ciuda subsalarizării nimicitoare pilotate şi implementate în sistem, fățiş, începând de la 11 august 1999, când s-a intrat într-un colaps oligopedagogic (KO), care nu e nici în interesul KX, nici în al Autoelitei să-l deblocheze, patronii temându-se de o muncitorime cultă sindical, iar pubintelectualii de *concurența mai multor Autoelite.*

Scârbit de înjositoarea cârdăşie a bogaților, postacul profesionist trebuie atunci să militeze sistematic din subterană pentru Emanciparea Corpului Didactic, cu aceeaşi ardoare tragică precât pentru Infrastructura Intelectuală, de cuplajul acestor două deziderate depinzând hotărâtor Luminarea Poporului ca şi formarea în țară, sau măcar întoarcerea din WO, a Tineretului Idealist pentru o Nouă Revoluție, care să redeschidă larg calea Marii Recuperări şi *să se facă* în sfârşit ceva.

Pe scurt pe doi, detaliat, muezinului diplomectual editorialist urlător în balcon

trebuie să i se bage bine în căpăţână că *asuprirea învăţământului preuniversitar de către cel universitar trebuie să înceteze cu desăvârşire*, interzicându-se pe vecie prin Constituţie generarea de manuale sau auxiliare pentru gimnaziu şi liceu, *intangibile pentru elev*, universitarilor, inspectorilor, cercetătorilor şi birocraţilor paraziţi care nu profesează *cu normă întreagă* efectiv şi evident că nu cunosc userul real, interesele şi capacităţile sale. De asemenea, e de militat căcălău pentru *reducerea semnificativă a căpuşării învăţământului de stat* de către veterinari, ingineri, softişti, economişti, traineri, mari experţi în metrologia calităţii şi alţi şmecheri, reciclarea cadrelor didactice având a se realiza în proporţie de 90% numai pe bază de materiale accesibile online ca pdf-uri, respectându-se *principiul optimismului pedagogic* că mai întâi chiar dânsele ar fi *capabile de autoînvăţare*, nu s-o ceară numai de la chinuitul de elev, căruia pe alocuri nu i se recunosc *drepturile asertive* nici în Săptămâna Asertivităţii!

De reţinut: paradoxal, redarea demnităţii Partidului Cadrelor Didactice nu se reduce la dublarea imediată a salariilor sau la triplarea lor, care sunt doar nişte banale arierate. Prioritare rămân reparaţiunile morale. Modificarea Constituţiei cu enunţul „Regatul Român/RO este un stat naţional unitar, CULTURAL şi indivizibil“ atrage şi organizarea *Examenului de patriotism şi cultură generală pentru candidaţii la locale, generale, prezidenţiale sau europarlamentare*. Este o chestiune de onoare şi ratrapaj încredinţarea itemilor testului grilă de patriotism şi cultură generală, să fie elaboraţi în principal de profesorii gimnaziali, care duc greul educaţiei, ca şi organizarea examenelor şi simulărilor. Previzibil, *rezultatele examenului la patriotism vor fi publice, dar neeliminatorii*, deoarece opoziţia KX şi a Autoelitei va fi îndârjită, cu recursuri la Bruxelles şi la Washington, existând interese uriaşe ca Neamul Românesc să nu aibă lideri capabili de patriotism şi de cultură generală, dar postacul profesionist nu trebuie să se descurajeze şi să se îndărăpteze numai dintr-atâta zarvă şi nebunie.

În concluzie, a fi un bun postac român înseamnă a milita azi cu realism şi eficient, folosind argumentaţia de tip Toulmin, nu numai pentru Emanciparea Cadrelor Didactice prin triplarea salariilor, ci şi *pentru un Parlament Tricameral*, pentru ca legile să fie cât de cât gândite, *di trii ori*, de politicieni patrioţi, în general culţi. Luminarea Poporului cu pivotul ei Marea Recuperare presupune atunci, constituţional, *a adăuga la Camera Deputaţilor şi Senat o a treia cameră, Camera Experţilor*, aleasă *pe principii neocorporatiste* sau pe recomandări din partea mediului academic, civic, cultural şi religios, suprapusă în bună parte, şi pe drept cuvânt, cu Autoelita, dar numai cu avizul Partidului Cadrelor Didactice, după emancipare.

Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR)

Refuzând Reconstituirea, întoarcerea oarecum la cum eram la Năpasta din 26 iunie 1940, RO şi-a pierdut suveranitatea, dar o ţară e ca o minoră ce nu şi-a păzit virtutea şi, în consecinţă pentru un postac umanist, tot ce e metafizic permis *a se judeca* se află în conexiune cu spiritul, deci nu poţi condamna decât acea intelectualitate debusolată care generează o clasă politică egal coruptă ca cleptocraţie sau xenocraţie: alegerile sunt formale, *n-ai din ce alege*, ţara e îndatorată până-n 2112-2222, deciziile strategice se cam iau afară, tocmai din respectarea lor născându-se puterea la Bucureşti, nu citim nimic serios, iar fotbalul nostru rămâne incalificabil.

Călătorii străini prin RO şi RR au astfel impresia că în primii 22 de ani Mooye de după Revoluţie, românii n-au făcut decât să mănânce, să halească până şi lacrimi şi sfinţi, *deoarece au flămânzit sub bolşevism suficient de mult încât să divinizeze anumite alimente*, în special tocătura din te miri ce pentru grătar. De asemenea, tot fiindcă nu li se dădea, ei au reacţionat prin consum media excesiv, până la ghiftuire,

au abuzat de programe tv cât mai străine. Iar dacă au avut totuşi nişte bani, muncind la străini sau vânzându-le pământ străinilor, i-au stocat în megacoteţe galben-roşii geometrizate de constructori inocenţi, total necunoscători de arhitectură sau de Marea Recuperare, făr' un pom, măcar la zăvozi, cel mult boltă de vie căpşunică, şi fără arte plastice sau pian în livingul expus la hoţi, la inundaţii şi la cutremure.

În străinătate, robind, studiind sau vizitând, românii s-au purtat ca şi cum ar fi trecut ca-n filme prin vitrina celor câteva shopuri bolşevice de odinioară, hulpavi de bunuri materiale adesea ieftine, cartuşe, blugi, casetofoane, sau culinare, numai Tineretul Idealist înţelegând să se folosească de Infrastructura Intelectuală a altora (uriaşele biblioteci, muzee, arhive, universităţi, cetăţi ale ştiinţei etc.) pentru parcurgerea unui Itinerariu Spiritual bazat pe o judicioasă *Listă de cărţi şi trăiri bune*.

De aceea, un prozator/cineast, chiar clasic în viaţă, dacă are ceva de scris şi de exportat, nu poate ignora că *pe piaţa euroatlantică există un orizont de aşteptare ostil românilor* şi nu poate avea succes decât mulându-se pe prejudecăţile existente, iară nu punând umărul fragil la răsturnarea lor.

Mai rău e însă că în universul mediatic occidental se speculează această ostilitate în formule care merg, necombătute de nimeni, până la *un antiromânism cu unele conotaţii vădit rasiste*, de care ne mai râdem noi, dar nu e deloc bine!

Căci nu ştie nici diavolul cum ar reacţiona civilizaţia euroatlantică dacă ar zace 3 săptămâni cu benzinăriile închise, s-ar fasciza/bolşeviza sau nu. Dar e totuşi uşor de anticipat că, în caz de speranţă în *impunitate* a unor demagogi sceleraţi, NR ar fi *dintre cele mai expuse la o politică de genocid*, îndeosebi prin tolerarea relei imagini, adesea posibil lucrată de Duşmania, că n-are ce căta-n UE aşa de primitiv! Iar antiromânismul, dând un nobil sens existenţei postacului profesionist, de *să aibă cu ce lupta*, se propagă şi în RO, unde nici *nu ştim ale cui sunt ziarele, televiziunile şi platformele*. Şi chiar dacă ştim, nu e exclusă difuzarea oricând acolo de materiale *comandate*, impresia generală rămânând că orice Xeno sau Clepto poate publica la noi *orice*, dacă plăteşte cât i se cere, în Epoca Wash, pe aceste culmi râioase ale mancurtizării.

Iar postacul profesionist *ştie* bine că se publică la noi *orice* publicitate plătită.

Ba chiar bănuieşte că dacă în marile redacţii şi platforme o fi plătit de contribuabil vreun agent român nedemascat, atunci cu siguranţă că se mai află tot acolo vreo trei specialişti din Est, din Vest şi din Sud!

De aceea, nu există principii, direcţie. Te poţi pomeni în majoritatea periodicelor online cu materiale vădit comandate de către cele mai reacţionare forţe ale Cleptocraţiei sau ale Xenocraţiei, direct din RO sau chiar din Duşmania.

Noţiunea de *ştire* nu este definită printr-o lege organic legată de protecţia consumatorului. De aceea, ziarele ştiriste şi televiziunile de *campanie electorală permanentă* primesc licenţe de funcţionare fără a li se impune obligaţia *elementară* de a avea corespondenţi permanenţi în ţările cu români din România Risipită (RR) sau în capitalele marilor puteri.

Habar n-avem de evoluţiile recente din Ungaria, din Ucraina, din Serbia, din Turcia şi mai ales din Republica Moldova!

Şi nici corespondenţe serioase din Diasporă n-avem, să putem verifica în ce măsură România îşi protejează ca o leoaică iubitoare pe puii ei!

Chiar în postromânism, nu e prea târziu să înfiinţăm Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), măcar semnalizându-se pe un site prin voluntari diferitele vexaţiuni din presă, politică sau societate, pretutindeni în lume şi cu precădere în RO, pentru a se condensa o imagine de ansamblu. Dacă ne vom convinge ca nu există antiromânism, cu atât mai bine!

Prin consultarea rapoartelor periodice ale ISMAR se va putea eficientiza şi munca postacului profesionist, care are în subteran a se confrunta cu 90% din otrava urii de sine, editorialistul mai păstrând Sus decența legală, pe când postacii teleghidați din DŞ îşi permit în subcomentarii a răspândi cele mai veninoase injurii la adresa Neamului Românesc, parcă n-ar plăti contribuabilul şi păzitori ai imaginii de țară!

Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR)

Frățiorii noştri mai mari de gintă latină francezi, s-ar părea că n-au pierdut mai nimic din *tezaurul lor mediatic* deoarece au expertiză patriotică în conservarea unui astfel de patrimoniu, de care se ocupă Institutul Național al Audiovizualului (*L'Ina est une entreprise publique culturelle de l'audiovisuel chargée de la sauvegarde, de la valorisation et de la transmission de notre patrimoine audiovisuel.*):
http://www.institut-national-audiovisuel.fr

Dar ei stochează nu numai ce se dă la televiziuni. La Biblioteca Națională, francezii au nişte roboți, de care vrem şi noi, fiindcă înregistrează tot ce se publică webar, astfel încât *strănepotul va putea consulta blogul străbunelului*! (Poate că şi la noi, serviciile care se ocupă cu ce comunici pe mobil şi pe email *întru a intimida luptătorii anonimi în contra corupției să mai sesizeze ce abuzuri comite cleptoxenocrația*, ar putea primi firescul ordin de a păstra pentru viitorime tot ce e deversat de români sub formă de bloguri, Scribd, Calaméo şi presă online în spațiul public, dar postromânismul ne opreşte miştocar de la aplicațiile culturale.)

De reținut: este o sarcină deosebit de importantă de la popor pentru Consiliul Național al Audiovizualului nostru să-i convingă pe politicienii care îl desemnează membru cu membru, să proclame RO Stat Cultural şi să se găsească la guvern, la filantropi sau la puşcăriabili resurse financiare pentru o bază de date compatibilă cu aceasta:

http://www.ina.fr/

Altminteri, e uşor de observat că cine nu intervine pe vreun forum, nu e activ nici civic! Şi nu e o scuză disconfortul că *forumul, ca orice maidan e şi MPU, că poți vorbi cu altul, e şi Mineriadă, că poți înjura în față orice mare scriitor publicist!* Mai mult încă, crearea în anul 2006, ultimul premergător aderării noastre la UE, a condițiilor publicistice webare prielnice inițializării demarării de către edagoni şi ortaci a analizei ocupaționale pentru *elaborarea standardului profesional al postacului profesionist*, a evidențiat valoarea de patrimoniu a tot ce spune poporul din subterană, în comentariile ataşate sub filozofiile bugetare, aforismele şi adesea elucubrațiile editorialiştilor. Fără îndoială că serviciile de analiză-sinteză, ale noastre şi *ale lor*, au înregistrat şi posedă bună parte din aceste manifestări relevante pentru starea opiniei publice, precum şi pentru *adevărata* gândire (sic!) a gloatei, care este concepția ei, ce-are ea în cap, care sunt valorile ei mai preferate. Dar nu e deajuns.

Toate materialele noastre, români, trebuie stocate sistematic, legal, pe servere durabile, într-un singur loc, înființându-se **Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol**, subordonat nu ca ICR Parlamentului/Preşedinției, ci Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT), deoarece de invazii cu tancuri şi taburi te mai apără NATO, dar de omorârea Limbii şi Identității prin diminuarea continuă a Infrastructurii Intelectuale şi prin subsalarizarea Cadrelor Didactice nu te scapă nici dracu, decât poate *afirmarea peremptorie a vitalității Limbii Române* prin cât mai multe subcomentarii de calitate emise de postacii profesionişti, *al căror număr trebuie să crească permanent prin proliferarea*

Listelor de cărți bune, ca şi prin diferite *creații, scrise de scriitori*, dar accesibile ca preț, adică ideal prezentate preponderent sub formă de *cărți în regia autorului, cu cheltuieli minime,* deci difuzate de la om la om, sau ca *pedefeuri*.

Evident, tot în hrubele fostului edificiu monumental din Parcul Carol, al bolşevicilor trecuți în nemurire, trebuie însilozate şi mostrele printate pentru Depozitul Legal *ale tuturor scriitorilor autoeditați*, din ce în ce mai numeroşi, chiar printre profesioniştii notorii, deja majoritari în cultura noastră, şi al căror corp social, instituționalizat sau nu ca **Uniunea Scriitorilor Profesionişti Autoeditați din România (USPAR)**, merită a fi luat în seamă şi îndeobşte respectat, recunoscut instituțional măcar pentru rolul lor ecologic hotărâtor în protejarea pădurilor noastre prețioase pentru exportatori, să nu se mai facă maculatură necitită din ele.

De reținut: totuşi, ca postac profesionist conştient de realități şi de nechezolime sau ca scriitor autoeditat român, dacă înainte de a-ți disemina ideile ai generat şi laşi în urma ta nişte *manuscrise scrise cu pixul, maculatoare*, adună-le tu singur şi distruge-le *integral*, fiindcă, ajunse *postume*, îşi vor bate joc de ele în presa aniversară toți sconcşii şi toți ratonii, deci nu fi ca Maiorescu idealist de l-a lăsat pe Eminescu, Poetul Național, expus celor mai grozave batjocuri, donând Academiei lada de hârțoage în loc s-o ardă de tot ca feseniştii pe Biblioteca Fundațiilor Regale.

Recuperarea Tineretului Idealist

Trăim pe culmile râioase ale unei prosperități nevisate şi nemeritate. Mult deasupra unui popor sărac şi întunericit, ne permitem, spre extratereştri înălțându-ne, pe bază de liste de cărți şi trăiri bune să ne apucăm de Marea Recuperare, ca să nu ne plictisim şi să nu ratăm nici Mântuirea Neamului, care este cel mai dificil şi complex *examen terminal* conceput de teologii homosapului Bioseei actuale în *acest* Univers.

Orice edagon cărunt dator este, precaut ca un părinte duhovnicesc, să explice atuncea ortacului imberb că are a rezolva următoarea dilemă în viață: ori îşi ia două-trei-patru joburi în Ortaköy şi *adună* un cont consistent, ori aplică în Kuzguncuk principiul acțiunii minime şi *se limitează* la strictul necesar parcurgerii Itinerariului Spiritual, adică să-şi procure bani de permise la biblioteci, de internet, concerte şi muzee, în Istanbulul de domiciliu, poate şi pentru pelerinajele vădit obligatorii, spre a desluşi în Lume, la fața locului – Capelă Sixtină infestată de turişti – ce e confuz pe Google Earth, pe YouTube şi pe alte baze de date accesibile ieftin online.

Unii se vor mulțumi cu puțin, alții se vor adapta perfect în DRO, unde sunt mai respectați decât în RO şi, dintre ei, nu puțini se vor dezromâniza dinadins, lepădându-se de o identitate pe care au resimțit-o ca pe o lepră invindecabilă în alt loc decât la spitale euroatlantice sau exotice. Oricum, ca renegați, dintre ei se vor recruta cei mai corosivi postaci propovăduitori ai postromânismului lichidatorist.

Şi totuşi, *Neamul Românesc şade,* scrutând zariştea şi aşteaptă, ca la 1848, întoarcerea Tineretului Idealist, risipit în lume, după ce neopaşoptiştii au fost atacați cu gloanțele teroriştilor şi cu bâta minerului la cele două contrarevoluții feseniste.

Întru a-i primi, ca Infrastructură Intelectuală trebuie să recunoaştem însă că, pe lângă faptul că sunt neatractive (arhitectură, mobilier, dotări, zâmbet), bibliotecile noastre nu prea au nici cărți! Pentru că traducțiile nu fac o literatură. Fie comanzi ca editor tinerilor cărți despre Revoluție, Reconstituire, Ratrapagiu şi Sincronismu, fie imporți carte universitară serioasă în limbile originale. Iar Profesorul Ştiecarte susține că a le da la liceeni *lecturi elementare* este cea mai mare prostie. Îi jigneşti! Generației Pupici i se cuvine a i se oferi romane de 1681 pagini, precum *Război şi Pace,* sau unele scrise *dincolo* de Literatură, presupunând Itinerariu Spiritual, sau măcar unele în

limbi cât se poate mai străine, pentru că *este chitită pe performanță* şi nu serveşte (*non serviam!*), nu se-ncurcă pe-aici cu nişte răhățişuri de fast food literar. Ci nu clasa politică e datoare *să simtă* delabrarea bibliotecilor, ci aia intelectuală trebuia *să se simtă* că *n-are cu ce* şi să zbiere ca plodul după țâță. Dar în percepția recentă a unor postaci, Autoelita, ca şi nechezolimea, se teme nu numai de întoarcerea Tineretului Idealist, ci şi de pură Luminarea Poporului cu leduri, de posibila concurență care s-ar ivi ridicându-se din rândurile muncitorilor, țăranilor, funcționarilor, pensionarilor şi asistaților noi luceferi şi vipuri, în contra stabilității/imobilității asigurate sufocant de InVa, cum se întâmpla frecvent în România Regală, saltul miraculos din casa de la Muzeul Satului direct în fotoliul academic, diplomatic sau ministerial, dată fiind dinamica fără egal a mobilității sociale monarhice de pe vremuri.

După cum se ştie, în anul Sulinei roşu montan 2011, situația intelectualului e mai rea decât în România Regală, fiindcă înainte de a se apuca de vânat derapaje, Autoelita trebuia să se ocupe *de propria ei reproducere, de înmulțire*, adică de Emanciparea Cadrelor Didactice şi de Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, de care beneficiind şi Filantropul Mizericordios, nu numai Liceanul Neascultător sau Profesorul Ştiecarte, am avea acum chiar în RO, nu numai în DRO, un Tineret Idealist performant, a cărui venire se apropie totuşi vertiginos şi cumva implacabil, cam ca Marele Cutremur Catastrofal anticipat statistic să amplifice din senin audiența televiziunilor.

Fiindcă Generația Ligii Culturale nu putea să se înşele văzându-ne ca pe italieni, francezi şi spanioli, adică *apți pentru cea mai înaltă civilizație* şi capabili a ne îndeplini Misia Culturală, în RO şi-n WO, ca frații noştri de Gintă Latină. De aceea, scriitorii Români de talent cât al lui Labiş sau al lui Preda, sau artiştii compatibili cu sculptorul lui Eminescu, neuitatul Gheorghe Anghel de la Mănăstirea Pasărea, încă mai sunt supărător de numeroşi acasă, *da, mai avem*, iar a te menține în top la Bucureşti e un chin, trebuie mereu să supralicitezi, precum politicienii, între două idei alegând-o tocmai pe-aia mai deşucheată, care-ți aduce mai mulți simpatizanți şi protectori, chiar dacă ea este ca un aliment perisabil, cu termen de expirare strâmt.

Deci cui se va adresa Tineretul Idealist pentru o Nouă Revoluție?

Radical-agrar răzgândindu-se, scriitorul care iubeşte poporul cugetă că tot țeranul, sireacul, îşi exercită, pe ogoare-n RO şi la căpşunării în DRO, cele mai multe dintre funcțiunile specifice categoriei sale filozofice patriarhale, dintre care o perspectivă despre lume *pe principiul minimei acțiuni* „merge şi aşa“, *precum şi conservarea limbii române când e incapabil în RR să asimileze profund, ca traducătorii/trădătorii nechezoli, o alta*, a Străinului, al cărui rol se tot umflă şi orice profet bine informat străvede că intelectualii fesenişti reformatori culți, *băsişti*, pe care tot Băsescu nu-i va apăra public de represaliile feseniştilor inculți, *iliescieni*, îşi vor căuta unii poate alt popor în postromânismul Wash, consolidând DRO. Cu alte cuvinte trendul va fi că Tineretul Idealist, în loc să se-ntoarcă în mediul radical agrar, fără mediateci, se va pripăşi pe-acolo *pe la ăia* şi deci Marea Recuperare va fi realizată mai mult *de la Sydney la Tamisa* via Phuket ori via Honolulu, exploatând la greu imensa Infrastructură Intelectuală a altora, cum tu n-ai una de 8-9 miliarde euro în guberniile regionale *de la Nistru pân' la Tisa*. Mai interesant încă: prin voluntariat, vor colabora la a noastră Marea Recuperare din DRO şi WO şi numeroşi *neromâni buni străini* generoşi conştienți, odată inițiat, Tineretul Idealist al lumii implicându-se energic în reconstituirea a ceea ce n-a fost să fie *la toate* popoarele care au suferit asuprire de tip colonial şi deznaționalizări.

În definitiv, şi lui Dumnezeu i-ar place ca *toate* neamurile să se mântuiască, nu doar NR şi imperialiştii hrăpăreți care au asuprit deznaționalizant coloniile (meritând

a fi în veac pedepsiţi la toată enciclopedia chinurilor Iadului), ceea ce este şi o motivaţie în plus pentru „progresii“ întru a ne ruga cât mai mulţi şi mai cucernic pentru întoarcerea Tineretului Idealist, după care nu vom mai şueta la mişto despre datoriile esenţiale şi dobânzi, ci în sfârşit cu fireasca gravitate a celui bolnav de moarte vom mărturisi Tot.

Rezistenţa prin Marea Recuperare

A citi cărţi rare şi a scrie cărţi şi mai rare e mai mult o egoistă Supravieţuire prin Cultură, eventual o Claustrare aristocrată/abstractă, decorativă, dar nu o *Rezistenţă prin Cultură*, adică o Luminare a Poporului, cum ar fi fost cea diseminată prin clare didactic pedefeuri gratuite, care act umil tot nu se poate compara cu o carieră eroică de disident sau de opozant făţiş la regimul clipei istorice, cu asumarea tuturor riscurilor, inclusiv distrugerea operei, cum chiar după 1989, o păţi din partea organelor feseniste *Jurnalul* martirului Gheorghe Ursu.

Îndoielile şi retractilitatea omului stradal, de n-a mai stat el la cheremul atitudinarilor, călăuzitori spre mai nimic, au apărut la noi încă de *la colţul de cotitură din 2 iunie 1997,* când s-au cedat teritorii ale României Regale Mari fără o dezbatere publică serioasă şi fără asigurări ferme privind protejarea pe vecie a identităţii românilor din jurul României, din România Risipită (RR), încât să-şi poată aduce aportul orice nou Emil Loteanu la Marea Recuperare şi, deci, la Mântuirea Neamului, că se termină frumos sau nu Catedrala. Căci a renunţa la *masa teritorială critică*, depăşită la 1 Decembrie 1918 de ne transforma în putere respectabilă a Spiritului, e şi o renunţare la Misia Culturală, cum ne arată însăşi Capitala prin complicitatea la a avea primari agresivi urbanistic, necunoscători de normele UE privind densitatea infrastructurii intelectuale pe cap de alegător.

Pe urmă, în 5 martie 1998, ne-a zguduit *muşcătura antieminesciană* din *Dilema* dlui Pleşu, confirmând că nu e în regulă ceva cu Autoelita, incapabilă să evalueze importanţa Poetului Naţional pentru unioniştii basarabeni, pentru monarhişti şi pentru antibolşevism (cât mai trăiau supravieţuitori ai Romlagului şi ai Rezistenţei Româneşti), sau mai rău, arătându-se de sus dispreţuitoare a efortului Reconstituirii României Regale Mari după Hiatusul 1940-1996, din motive de comoditate şi bestseller facil, de unde şi *stagnarea* asta, bătuta pe loc în bătătura civică, combătându-se lătrător de către pubintelectuali şi nechezoli, *fără a deranja pe nimeni*, mai mult *fantoma Legiunii*, mişcare ce oricum a zdrobit-o pe vecie Mareşalul Antonescu (inclusiv conservându-i dosarele pentru ocupantul cekist), şi – ocolindu-se controversele dejismului ocupaţiei sovietice – stafia bâlbâită a *naţional-comunismului* (?!) marxistului Ceauşescu, la rândul lui mitraliat direct în eternitate de „fiul unui revoluţionar, unui patriot, el însuşi patriot“, supra-votatul civic din decembrie 2000, total protejat şi azi prin frica puzderiei de tineri istorici atitudinari de a solicita din partea megaediturilor comenzi de uriaşe cărţi incomode despre Contrarevoluţie şi Mineriade, pe care marii editori sunt atât de bine dispuşi a le publica!!!

În fine, de 11 august 1999, la eclipsa totală de soare, s-a instaurat la noi în Sistem *oligopedagogia,* nemaiputându-se da la elevişori *decât pregătire de examene, nu şi educaţie* (exceptând ce dă popa!), deoarece majoritatea cadrelor didactice şi-au epuizat până la acest termen insignifiantele lor salarii pi trii luni, urmând ca până la octomvrie să supravieţuiască din expediente sau prin cultură, ceea ce şi explică de ce în anul apocaliptic 2000 s-au putut organiza tocmai cu ele *cea mai amplă şi mai lungă mişcare grevistă din România postbelică*, dar universitarilor diplomectuali le-a fost jenă să se cupleze cu profele în protest, deşi majoritatea sunt şi frumoase, şi deştepte.

Ah, ce bine era să fi avut noi postacii posibilitatea de a scrie încă de la 2 iunie 1997 în hebdomadarele „Dilema", „22" şi „România literară" (care e fără feedback şi azi), cincinal până-n 8 ianuarie 2003 *cât încă se mai putea salva* spiritual Epoca Mooye, revelându-se nechezolilor *adevărata măsură a opoziţiei Neamului Românesc la persiflarea valorilor naţionale*, cum că n-avem decât trecut de kkt, iar viitorul e gazos! Nu exista în acei ani dramatici decât la privilegiaţi internet, *nu funcţiona instituţia subcomentariului,* care atrăgându-le postacii editorialiştilor atenţia asupra percepţiei monstruoase a *primelor lor derapaje spre postromânism*, poate că Pronia ar fi ferit Autoelita de falimentul politic firesc totdeauna când s-a rupt cineva de popor, precum, vorba lui Stalin, legendarul Antheu de Geea, furnizoarea de agent termic şi de energie, şubrezindu-şi unii seismectuali chiar unele opere ce nu stau prea bine sprijinite cu picioarele pe baza largă a geniului naţional.

Iar acum, în august 2011, se vede că, paradoxal, diplomectualii şi nechezolii, ca pubintelectuali isteţi, *simt înaintea afaceriştilor şi politicienilor mirosul banilor,* cum rezultă din năravul că pentru a fi ieftin mediatizaţi, mulţi s-au dat de tot cu postromânismul, după cum unii politicieni au ajuns să propovăduiască în aplauzele stăpânilor UE *renunţarea la suveranitate*, inconvenientul spiritual fiind că dacă, în meciul la dublu, feseniştii echipei Ponta-Anonescu vor sări ca nişte primari agresivi pe intelectualii tandemului Băsescu-Boc, e de anticipat că, la priveliştea infamiei, Strada nu va mai reacţiona civic deloc, cum a ieşit ea cu zecile de mii de idealişti, pe caniculă, la Marşul Alb din 13 iulie 1990, pentru Marian Munteanu, liderul Pieţii Universităţii încarcerat la Jilava, pe care evident că l-ar fi părăsit instantaneu toţi golanii radicalişti dacă scuipa şi el Icoana BOR, semnalată de propagandiştii fesenişti presei internaţionale ca „legionară", sau rupea cele două afişe cu Poetul Naţional „protolegionar", din acelaşi detestat geobalcon, pus dealtfel de Nobelizabilul nostru să se dărâme în *Orbitor 3,* semn că i-a înţeles din capul locului şubrezenia ca rampă.

De reţinut: în epocile Dej şi Cea, Rezistenţă prin Cultură o au făcut ledurile ce semnalau Neamului Românesc că mai există pe lume şi *altceva* decât hrana şi căldura, adică Lumina. În Epoca Mooye, Rezistenţa prin Cultură, a cărei utilitate părea terminată, a reintrat în actualitate abia după ce *Autoelita s-a demascat în 1997-1999 că nu duce o activitate civică propriu-zisă, ci diferite politici*, după capriciile Stăpânului intern (KX) sau extern (DŞ), iară nu după interesul Luminării Poporului despre necesitatea unei Infrastructuri Intelectuale de vârf şi a unor Cadre Didactice emancipate, deci respectate şi competente, de la care atârnă, cu sau fără întoarcerea Tineretului Idealist ca-n 1848, Marea Recuperare a vieţii spirituale netrăite şi corolarul ei, Mântuirea Neamului, care, să fim optimişti: VA FI! Căci idealizarea Misiei Naţionale va veni chiar de la burghezia română, de Merit sau chiar cleptocrată de şpagă, în lupta ei deznădăjduită *pentru supravieţuire*, sugrumată pe teren propriu până la faliment de emisarii altor popoare sau de mafiile transnaţionale, care-şi extrag profitul dintr-o forţă de muncă *educată,* de *profesori* nu de fraieri, deci *creativă*.

De reţinut: postromânismul se deosebeşte de românism prin postularea pesimismului că nu vom recupera Hiatusul (1940-1996), fiindcă neavând trecut, n-avem nici viitor. Să facem, dară, *pesimiştii numai Sincronism, iar optimiştii – Reconstituire a tot ce s-a demolat şi Ratrapagiu a tot ce n-a fost să fie*!

Sincronismul vine de la sine, tot doritorul de *succes* proiectându-şi riguros produsul şi marketingul pentru piaţa/purcica roz occidentală, răspunzând până şi cerinţei de a batjocori Neamul Românesc. 9 din 10 creatori vor, jinduiesc, doresc cu ardoare, cu orice preţ SUCCESUL. Şi îl vor avea dacă-şi vor croi *corect* viitorul! Ne rămâne mult sub 10% din intelectualitate care ar miza pe ratrapagiu, împotriva succesului facil *practicând ea Rezistenţa prin Marea Recuperare,* ultima în definitiv,

de alte „rezistențe“ nemaifiind necesități, că se ocupă euroatlanticii!

Altminteri, cultura nu-i decât *una*, a poporului. Restul, chiar în adâncimea geniului popular, sunt *subculturi*, egale în drepturi ca virtualități explorate, cele mai îndrăgite fiind subculturile de socializare, una de Copy-Paste, ailaltă de Like-Share, dar noi ținem simultan, schizofrenic, cum am mai zis, şi *a ne sincroniza* cu Stăpânii Noi, şi *a ne opune înecării noastre în vidanja globalizării*, practicând *Rezistența prin Marea Recuperare*, adică cerându-le îndurare fiindcă, *da, mai avem ceva de spus* şi, de fapt, se produc în permanență opere antice, medievale, renascentiste, baroce, clasiciste, romantice, realiste, expresioniste, nu numai la noi, ci pă peste tot în lume, unde bine hrănită intelectualitatea altora practică, pe şest, *Rezistența prin Marea Recuperare,* completându-şi cu disperare golurile din motive soteriologice, aşa că nici măcar n-am fi o minoritate rezistentă prea originală!

Listele de cărți şi trăiri bune

Fiind de regulă om învățat şi încrezut, editorialistul muezin de sub Cer şi Autoelită nu învață nimic de la postac, câtă vreme diplomectualii specialişti oneşti nu înțeleg că *locul lor e lângă popor, în subterană,* dar subcomentariul emanat din adâncimea geniului popular poate totuşi dumiri *pe alt postac* şi atunci cel mai nimerit mod de a practica Luminarea Poporului este a profita de orice păruială pentru a sugera tuturor vizitatorilor o lectură serioasă, o trăire cu virtuți revelatorii sau un link nou instructiv-educativ. Chiar mă mir că în blogosfera noastră nu predomină *trimiterile,* însemnări de tipul acesta, mult mai instructive decât păroasa originalitate în insultă:

„Deie-i Dumnezeu gând bun şi spor în toate atitudinarului Picior-de-Porc, că mă făcu de recitii Giovanni Papini – *Viața lui Iisus*.“ Sau „Fericească-l Academia pe antieminescianul critic Dințişor, că mă trimise la ediția interbelică George Călinescu – *Opera lui Mihai Eminescu,* 5 volume, 1934-1936, să apreciez Luceafărului manuscrisele!

Dar problema edagonului, ca editorialist sau postac ocazional, e că *inițierea* ortacului nu poate fi un demers transparent public! Iluminarea nu se produce decât în comoditatea dulceagă a haremului sau în austeritatea cabanei, garsonierei, chiliei.

Poți să divulgi, cu prudență, *liste de cărți şi trăiri bune*, cum medicul nişte rețete personalizate, dar nu e de ajuns. Ia întrebați-vă! Păi de ce nu ne păstoresc zi de zi Maeştrii Spirituali prin plasmă, pe Scype sau pe Facebook, cu secvențe de *training pentru traineri şi trai bun, corect politic*? Pentru că multe taine secrete, domnilor ortaci, mai toate cele esențiale, listele perfecte, *nu se pot divulga decât unuia singur*! Oricum, postacule generos, tu să nu te bosumfli dezumflându-te dacă dracii din subterană îți toarnă venin în ureche cum că *băi, expiratule, n-are nimeni azi timp de citit mai mult de 7 bestselleruri pe an!* – exceptând obligațiile profesionale pe bani, dealtfel adesea înlocuite prin banalul training cu traineri care pot comunica *referate*.

De exemplu, o Profesore Ştiecarte, îl poți auzi pe Liceanul Neascultător leneş plângându-se că, ce, nu mai există, dom'le, la noi cine să te îndrume ca Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca! Iar tu admiți în sinea ta că, da, îndrumători credibili din Exil, azi Diasporă, parcă nu mai *există chiar deloc*, cum nu ne frământă nici măcar *cazurile* vechi, cum ar fi *cazul* elevei Luminița Boțoc, martiră a Revoluției şi, acum, din înalt, protectoare a Învățământului Românesc, sau *cazul* sculptorului Gheorghe Anghel, un asasinat politic la Mănăstirea Pasărea de discutat cum Labiş, Preda sau Vieru, dacă Liceanul Neascultător n-are bani să le cumpere cărțile scumpe scriitorilor din exil, ca printate pentru feseniştii bogați, de la librăriile megaedituri, iar în biblioteca județeană nu-s, n-au fost deloc sau au fost sustrase, din admirație sau din

ură, cu particularitatea profesionistă că pe când pe Scribd şi pe tot netul megaintelectualii sunt piratați în draci, cu efect publicitar de cum ai gusta din zacuscă tartine în supermarket, textele celor doi uriaşi de la Paris îndrumători româneşte prin Europa Liberă *sunt esențial intruvabile* pentru Tineretul Idealist, încât le e asigurată ca de nişte securişti profesionişti *uitarea absolută*!

Azi, dragule, obişnuieşte-te cu gândul că *informația trebuie căutată*, cum într-un mall, cravata care ți se potriveşte la cămaşa de logodnă cadou sau la costumul tău de cavou. Criticii sunt înlocuiți de *promoteri* şi dacă nu eşti vigilent să nu iei țeapă, ți se vâră valori umflate pe gât, *de te îneci de tot în oceanul nonvalorii*.

Nu mai ai încredere în nimeni! Acolo am ajuns cu Inversiunea/Perversiunea Valorii. Înainte de a tasta un nume de scriitor, criticul ăla care şi-a vândut sufletul ca *promoter*, caută cu frică în computer, *să nu fie cumva pe Lista Neagră* furnizată de Stăpânul său, lista adversarilor ideologici cărora *nu li se va face publicitate nici în bine, nici în rău*, în schimb va fi dat pe mâna armatei de postaci să-l ponegrească.

Mă invidiezi, tinere domn, ai? Cum că nu mai sunt azi Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca la Paris, zici că ce, mie mi-a fost uşor *să mă orientez* sub Cea, fiindcă îmi erau semnalate prin radio *valorile* vinerea şi duminica, era suficient să apăs pe butonaş, dar eu te pot consola liniştit că TU EŞTI UN OM LIBER, *poți alege*, chiar *trebuie* să scotoceşti în fişierul bibliotecii tale județene după titluri incitante, şi te vei orienta corect, vei regăsi tu *Sonata Lunii* în atâta spam-vacarm. Evident, ca şi-ntr-un bazar, nu-ți va fi uşor să te decizi precis şi să te tocmeşti, căci nu-i vei întâlni prea des pe marii noştri îndrumători spirituali sau duhovniceşti în presa centrală, capitalistă, colonială, bucureşteană, cu atât mai puțin navetând ei între tembeliziuni, ba chiar în săptămânalele Autoelitei nu-s decât câțiva. Marea majoritate se află însă în *fişiere*! Deci caută-i în biblioteci, îndrumătorii tăi, cum am mai zis, vei găsi şi pe alții: în eseuri atipice, ei SUNT şi au *aceeaşi* pariziană vigilență privind noile apariții, aceeaşi acoperire a temelor clare, a tezelor limpezi, adesea împinse artificial de nechezoli spre antiteză şi controversă, dintr-un postromânism poate firesc al tranziției, spre un *postromânism murdar* cu tot dinadinsul.

. În plus, o listă de cărți bune se referă la cărți încheiate, tipărite sau nu, e un angajament public, trebuie să fii rigid ca un universitar în amfiteatru. Pe când unui prieten tânăr îi poți mărturisi că cea mai bună proză de dinainte de 1989 va fi scris-o un Octavian Stoica, pesemne pentru un roman *Klaust*, de căutat în presa literară prin 1967-1970 fragmente, iar după Revoluție, cea mai încărcată de adevăr liric proză românească se va fi stocat pe site-ul *Agonia*, memorabile fiind vreo 48 episoade dintr-un roman de Anni-Lorei Mainka, pe care nici Proust nu şi l-ar fi amintit mai bine, la margine de Bucureşti sau la Kuzguncuk, pe țărmul răsăritean asiatic al Bosforului, constrângând limba română să exprime rafinatul, romanticul, adesea veselul spectru de simțiri nemțeşti: *La cules de rodii în cartierul Rahova*.

De reținut: mai ales în acest context întunecat de penuria de leduri aprinse, manualul postacului profesionist *Luminarea Poporului,* cu preambulul său rău, *Postromânismul,* emanat de studiul de fezabilitate *Kitsch orbitor şi geniu înaripat,* este un descălecat de istorie nouă, deoarece numai în funcție de poziționarea electorală față de diabolicul postromânism *experții noştri occidentali în demagogie,* plătiți ca consilieri profesionişti, pot defini Viitorul nostru în formule care să amețească la alegeri recuperator masele întunericite rămase neluminate de postaci patrioți. Tranziția s-a terminat roşu montan la Sulina suveranității în 18 august 2011, nu ne mai aflăm în Epoca Mooye (1989-2011), ci în Epoca Wash (2011-2222), trăim deja pe culmile unei prosperități nevisate, poate chiar nemeritate, nu mai poți traversa de jipane carosabilul sau trotuarul, între două cârciumi arhipline, deci ne putem apuca

serios de Marea Recuperare. Aşa *da*, ne permitem a ne dedica, nu toţi ci doar o fracţiune din populaţia postacă, la Luminarea Poporului. În acest sens, cum bine subcomenta un ortac unui edagon, este deosebit de profundă semnificaţia apariţiei *manualului* Propinaţiului pentru postaci profesionişti, *Luminarea Poporului*, deocamdată sub forma unei culegeri de bune practici şi exemple concrete de postări reuşite sau nereuşite, adresate tuturor actorilor civici, politici şi spirituali. Practic, satisfacţia de a disemina în Epoca Wash pedefeul intitulat *Luminarea Poporului* echivalează din perspectiva declinului euroatlantic cu însuşi *sfârşitul istoriei postromânismului* în Marea Galiţie lăţită de la Adriatică şi Bosfor la Baltică! Pentru că în dialectica celebrelor cursuri şi recursuri (*corsi e ricorsi storici*), faza cea mai grea a maculării valorilor naţionale pare să se fi încheiat, trecându-se acum la curăţarea şi restaurarea lor în Epoca Wash, completându-se rubinele, chihlimbarul şi turcoazele lipsă unde mai sunt probleme!

5. Detalii tehnice

Hotărât lucru, atari sfaturi iniţiatice sunt superflue când cel ce le citeşte, înainte de a ajunge postac român, a fost sau s-a crezut scriitor şi numai scriitor, adică editorialist, ceea ce e cât se poate de toxic până şi celui mai inocent tonomat, rezident sau popândău român care trece la profesionism.

Recapitulând redundant, reamintim că unele dintre postări, comise mai mult în binecuvântate stări de beatitudine, care e o un cusur al internetului că nu te poate testa preventiv cât ai băut ca postac profesionist român, de pildă numărând litere mâncate şi diacritice la plesneală, clasicul prozator Propinaţiu, *intelectual-fără-stăpân*, mărturiseşte că nici n-a avut curajul să le expună pe net, ca să nu intre cu ele pe dracu ştie ce *liste negre* care să-i taie contactul cu editurile, dar a luat ţeapă că s-a descurajat, trebuia să le posteze *atunci*, la timpul lor, nu abia acum, când a înţeles că poate avea o mai mare audienţă netipărit, ca *scriitor autoeditat*.

Din păcate, oricât de profesionist ai fi, oricât de angajat din toate puterile în Marea Recuperare, în Sincronismul Integrator sau în Experimentalismul Protocronist, se mai întâmplă să-ţi mai pierzi timpul cu Luminarea Poporului, fiindcă uneori nu te poţi abţine de la a nu reacţiona la ce enormităţi se vântură prin presa online, fie aducând din propria experienţă de viaţă intimă completări materialului, fie exprimând alte opinii decât ale gazetarului propunător român sau alte aprecieri decât ale vreunui subcomentator webistic valoros, fie, în fine, morcovindu-i cumva pe toţi că *nu e aşa!*.

În fond, *a fi postac e în postromânism tot ce a rămas din a fi activ civic*, dar nu dispera chiar dacă obiecţiile tale, ca ciolovec din subterană, nu sunt tot *opinii* ca alea din balcon, ci doar *păreri*, aşa că nu te aştepta să-ţi fie citite nici de propunător, nici de alţi postaci. Decât în cazuri foarte rare, cum ar fi să-ţi iasă 5 numere la 6 din 49 sau, la table, să-ţi cadă zarurile de şase ori la rând pe şase-şase. Dar nu-ţi otrăvi dintr-atâta dragostea de viaţă, când privighetoarea cântă şi liliacul a-nflorit!

Poţi fi însă *interesant*, dacă te urmăreşte sau te caută cineva care a aflat de existenţa ta din altă parte, unde e şi viaţa nepieritoare, de pildă dintr-o librărie sau bibliotecă sau prăznuire sau încarnare. Cu timpul, criticul sau istoricul literar sau iubitorul de literatură care urmăreşte aceste *reacţii* ale unui prozator român contemporan radical agrar şi justiţialist i-ar înţelege şi opera mai adânc, pentru că *postacul nu poate în spaţiul public să se slujească de sistemul de semne şi simboluri din propriul text*, ci este pe web tot atât de neajutorat şi de sincer ca la Judecata de Apoi sau ca la spital. Dar pentru a înţelege o câtime maximă din enunţ, profesionistul trebuie să caute şi contextul în care s-a produs reacţia, rezemată sau nu pe baza largă a

geniului național.

Şi atunci, repet, el ajunge să se izbească de dispariția cu timpul de pe servere a materialului care a provocat intervenția cea nesăbuită sau să se confrunte cu situații mai jenante, când între postac şi pagina online s-a interpus un obstacol, fie debitul mic al conexiunii, fie, vai! cenzura sub diferitele ei forme.

Cititorul fericit al paginilor ce urmează nu are însă obligația de a pune accent pe context, din cauza unei selecții, dure, exigente, ca pentru export în UE.

El poate citi *reacțiile* ca atare, ceea ce în ultimă analiză se trăgănează tocmai din efemeritatea presei ca presă. De aceea, scriitorul ca postac nici nu verifică dacă i-au băgat online sau nu reacția.

Toate reportajele sunt morbide, numai Literatura, ca lăuzie de simboluri, este un mod durabil de explorare a realității! Ea pare confecționată prin sudarea una după alta a unor deflagrații esențiale pentru înțelegerea miracolului că omul se află în veşnică schimbare şi nu te mira, neodihnitule, că vei regăsi enunțuri vechi cu care tu însuți nu mai eşti de acord şi te şi miri cum de ai putut susține tu, beat sau treaz, aşa ceva ce-ar fi putut emite, debita sau emana ca popândău şi vreun postănac notoriu!

Un capitol aparte din *Luminarea Poporului* l-ar constitui virtual marile dezvăluiri şi deconspirări de taine secrete sub titlul pervers *Probleme de bază ale românilor* – **studiul de postfezabilitate**, ce trebuia zi de zi întocmit, găsind unde să subcomentezi, şi n-am avut suficiente conştiințe/virtuți de expert civic care să se preocupe atitudinar că *de ce nu s-au făcut* Reîntregirea Neamului, Monarhia sau Reprimarea Bolşevismului, mai repede Biblioteca Națională la standarde Tolbiac – St Pancras şi până în 1992 reconstrucția Mănăstirii Văcăreşti din Fondul Libertatea sau până la 1 ianuarie 2007 Cetatea Ştiinței de la Măgurele, inclusiv telegondola până-n Ghencea. Aici, în filozofiile consumiste comode, e cea mai mare cantitate de restanțe ale intelectualității noastre față de poporul întunericit, că nu l-a luminat nici măcar *după consumarea faptului împlinit* cu „studii de postfezabilitate“, despre cum ar fi fost corect să se întocmească procedurile, ca să învățăm şi noi câte ceva din propria istorie pe măsură ce o ratăm, o înghițim şi o digerăm.

De reținut: modificări minime față de ce a apărut pe net (diacriticele în primul rând) sau se mai poate întâmpla ca textul unei *reacții* să evolueze, îmblânzindu-se de la o postare la alta, că te clarifici pe parcurs ca postac *ce idei ai şi ce vrei sau chiar cine eşti*. Te mai ajută şi coechipierii din subterană. Nu e niciun paradox aici: complexitatea haosului catastrofelor fractale datorate geniului național, spiritului propriu şi caracteristic al poporului, cere chiar individului mărginit tocmai geniu obligat, geniu sintetic, geniu colectivizat, la care să contribuie cât mai mulți!

De aceea, am şi adunat aceste gânduri de postac despre **postromânism**, expunându-mă conştient injuriilor sconcsului, ironiilor ratonului, dispreturilor cocalarului sau renegatului şi obiecțiilor primite ale postănacului.

De reținut, dragi ortaci: mediul virtual e păcătos față de cel de pe sticlă prin perisabilitate când nu te aştepți şi prin comportament incontrolabil al site-urilor, ca cenzură sau, mai ales, ca funcționare. Webmasterii deştepți au ginit că, fără feedback, fără cunoaşterea clientului aşa cum este el în bine şi în rău, organismul viu care e un site se debilizează şi dizabilizează de nu se mai poate orienta în jungla internetului, până piere. Dar sunt şi patroni proşti în presă, cum e şi la fotbal sau în sistemul editorial, parcă vrăjiți să meargă orbeşte spre faliment.

În general, acuzația cenzurii e nejustificată azi. În dezinteresul general, rareori îşi bate capul editorialistul cu a da peste bot postacului din subterană, mai degrabă fiind la mijloc probleme de internet, de soft sau de plasare greşită a reacției. Şi s-a mai întâmplat că, de la un timp în criză de timp, eu n-am mai verificat dacă a apărut sau nu

cutare comentariu trimis la pagina web notată în Manual, şi nu acuz pe nimeni de cenzură, ci cred că mai degrabă e o problemă a canalului de transmisie a datelor.

Totuşi, subliniez că, din câte am băgat eu de seamă, cei mai înclinaţi spre introducerea cenzurii pe web sunt tocmai intelectualii fini, rasaţi, care adesea s-ar oferi unui Stăpân s-o şi practice ei înşişi, pe criterii politice, estetice, religioase sau nesănătos antisexuale.

Unele diferențe minore dintre această culegere de reacții şi ceea ce va fi rămas pe web provin din faptul că în chiar momentul postării comentariului am găsit formulări mai clare şi nu mi le-am notat în ultima versiune. Sau n-am avut nesimțirea de a fi musafir şi a-l scărmăna totuşi pe amfitrion. Sau am îmblânzit enunțurile prea ofensive, evitând respingerea postării de către cenzorul site-ului. Altele vin din faptul că cititorului îi lipseşte articolul care a provocat reacția şi atunci comentariul trebuie uneori îmbogățit cu vreo precizare asupra contextului, altfel enunțul ar fi de neînțeles.

Oricum, aceste abateri sunt puține şi nu schimbă semnificativ enunțurile alese.

Modificările sunt minime față de subcomentariile apărute pe net ca Reacții sau Deflagrații (diacriticele în primul rând, apoi minore reveniri stilistice). Uneori, trebuie suplinită intertextualitatea cu editorialul subcomentat, care poate că nici nu mai există pe web şi trebuie evitată vreo supărătoare ambiguitate. (Unele ziare occidentale, nu numai euroatlantice ci şi australiene, şi-au digitalizat colecțiile până la 1789. La noi, de regulă arhivele sunt accesibile până la ultima schimbare de Stăpân al periodicului. Dealtfel, e şi normal ca publicistul Epocii Mooye să evite a i se confirma caracterul temperamentului.) Şi se mai poate întâmpla ca textul unei reacții să evolueze de la o postare la alta, găsind lățindu-se aceeaşi şopârlă în mai multe locuri. Important e până la urmă să ajungă la destinația dorită comentariul potrivit.

Multe reacții şi deflagrații provin de pe site-urile unor publicații online, platforme sau bloguri, pe unde le-am mai găsit. Altele, cele mai semnificative, au fost gândite pentru minimalistele mele webzine, *Ziarul Poporului, Prioritatea Națională, Liceanul Neascultător,* sau pentru al revistei *Academiei de Geniu Obligat (AGO),*

Secretara mi-a ordonat pe cât posibil cronologic aceste reacții şi deflagrații, am bănuiala că mi-a mai şi îndulcit unele expresii mai şocante, ideea de a mă pune să le adun, câte mai sunt şi cât mai sunt, venindu-i însă biografei mele, îngrijorate că din pedefeurile diseminate până în prezent nu reiese cu pregnanță, nici măcar pentru ortacii apropiați, omenia românească ce mi-ar caracteriza fundul de suflet.

Evident, repetarea obsesivă a unor *doleanțe* e impusă de neîmplinirea lor.

Iar clonarea unor adevăruri e impusă de ceea ce observa deja Goethe în spațiul mediatic, că şi minciuna e repetată mereu. Şi trebuie răspuns prin voluntariat unor otrăvitori de conştiințe finanțați parcă nelimitat de Clepto, dar şi de Xeno sau de DŞ.

Pentru unele reacții, a trebuit să castrez eu din start enunțul inițial, anticipând că cenzorul paginii web nu îl va accepta. Dacă s-a păstrat, am ales forma inițială.

Modelând, am constatat cu veselie că de multe ori cenzorul tolerează unele critici *doar dacă sunt suficient de extremiste*, încât să se autodiscrediteze postacul mărind strălucirea editorialistului, în sensul că numai un tâmpit, un bolşevic încuiat sau un fascist odios poate contesta Autoelita postromânismului!

De reținut: motivul secret al desecretizării colecției acestor reacții şi deflagrații este neînțelegerea de către ortaci a poziției lui Propinațiu față de Autoelită, că tot ce-i reproşează el ei este, ideologic, *postromânismul*, iar strategic, că din neglijență *nu s-a înmulțit* (s-a jenat să militeze pentru biblioteci bogate şi profesorime cultă ca plan remedial), încât s-ajungă şi clasa noastră intelectuală la pluralism, de nu chiar la democrație, prinzând din urmă deja mult mai occidentalizata noastră clasă politică.

Colecția de reacții şi deflagrații exemplare pentru manualul postacului

profesionist se opreşte brusc în decembrie 2011, pe un subcomentariu anost la un anunț tabloidic despre marele preşedinte Nixon, c-o bătea pe Prima Doamnă, dealtfel anul electoral 2012 anunțându-se ca fiind trist, deşi şoselele şi cârciumile sunt arhipline în semn de prosperitate nemeritată: bicentenarul Răpirii Basarabiei fără să se facă nimic şi 100 de ani fără Caragiale.

Cum vedem chiar în această Prefațiune, *redundanța e colosală*, fiindcă în fond nu e vorba decât de repetarea la nesfârşit, în diferite formulări civice cât mai seducătoare şi mai insolite, a unor extrase din programul politic justițiar, anticlerical şi radical-agrar al Partidului Amărâților din România, preluate în al Partidului Cadrelor Didactice, care din cauza inexistenței unui forum serios pe web nu s-a mai putut organiza până la autodesființarea în 2011 a mişcării lor sindicale, neavând cine să le strângă cotizațiile.

De reținut: într-o țară chiar şi fără cianuri ajunsă *ca soarele canicular de pe cer*, gândind la editorialistul global şi acționând local în subterană, Luminarea Poporului trebuie să se exercite în folos individual, ca cu dronele ofensive, potrivind jetul de spiritualitate chiar la rădăcina incendiului. A propune liste de cărți bune, de trăiri memorabile sau nişte adrese de furnizori de revelații e adesea superfluu. Cine n-are tot nu le găseşte. Iar cine are, de multe ori reacționează imprevizibil ca antrenor spiritual, fiindcă e deştept şi creator, poate da şi în gropi, şi în noile borduri. În lipsă de Infrastructură Intelectuală şi de Cadre Didactice, multă vreme în adâncimea Epocii Wash, tot ce putem face ca postaci profesionişti e să ne jertfim pentru UE, pândind ca nişte cameleoni musculița la care ne pricepem, şi să intervenim edagonic numai la *topicele triste* ale momentului, deplin resemnați că *acela* din *acea* seară e *întreg publicul disponibil* şi că de altul nu vom mai avea parte niciodată, deoarece *Luminarea Poporului* e şi un manual doctrinar despre sfârşitul istoriei postromânismului.

Câteva abrevieri:

Adv – Adevărul	EvZ – Evenimentul Zilei
Ctd – Cotidianul	RLb – România Liberă
Gnd – Gândul	JN – Jurnalul Național
Z – Ziua	HN – HotNews
ReTV – Realitatea TV	A3 – Antena 3
Rev22 – Revista 22	Lbt – Libertatea
Gar – Gardianul	ObsC – Observatorul Cultural
Fbk – Facebook	Agn – Agonia
RetL – Rețeaua Literară	VxPb – Vox Publica

RO – România, RR – România Risipită, DRO – Diaspora română, WO – Lumea, DŞ – Duşmania, NR – Neamul Românesc, KX – cleptoxenocrația, XX – pulimea, BM – burghezia de merit, InVa – Inversiunea Valorilor, FgC – Fuga Creierelor, Copleşitoarea Complexitate – (Coco, CC), IM – Întunericirea masilor;
LN – Liceanul Neascultător, GO – Geniul Obligat, PN – Prioritatea Națională, ZP – Ziarul Poporului, EdAGO – Editura Academiei de Geniu Obligat; LP – Lista lui Propinațiu, Σ – adică publicat în mai multe locuri, eventual minore.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 1 **21 Aprilie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: când a intrat avioneta-n Turnul Pirelli din Milano (Italia), iar noi zburam să intrăm în NATO.

===

ŞTIRI: Nu ne dă!
Se plimbă!
Se scumpeşte.
E încă afară, dar zice că intră…
Senzaţional!!! Supărată pe prietenul ei, i-a aruncat intestinele pe fereastră de la etajul zece.
Vremea: Nu te aştepta să profiţi de ea!
Dolarul: Culmea progresului este să faci economie la educaţie!
Horoscop: Cine e berbec, să se bucure că nu mai este miel.
Matrimoniale: *Si vis pacem, para bellum!* (De vrei pace,
pregăteşte-te de război!) Flavius **Vegetius** Renatus – *Epitome institutionum rei militaris*
Vânzări-Cumpărări: VÂND URGENT Iisuşi. Preţuri negociabile.
Aştept provincia.

===

IMPRESII

Armagheddon 2007

Cum e mai bine nu se ştie şi nici nu se poate şti, dar e cât se poate de neliniştitor să constaţi că ceva nu merge, e putred, şi nu-i exclus ca tendinţa de înjosire a fraierilor de către şmecheri, cum se uită somonul la mămăliga pelagroasă, cumplit să se sfârşească şi fără nimic de râs: într-o BAIE DE SÂNGE!

Tocmai când ţara noastră se va găsi pe piscurile integrării!

Întrebarea pusă de Divinitate scriitorului fiind dacă privind de dincolo de slovă furnicarul uman şi având revelaţia că nişte tineri, deja născuţi, s-ar putea adăuga în primăvara lui 2007 la frumosul cimitir revoluţionar de lângă Eminescu şi Caragiale, oare nu e preferabil să taci?

Din moment ce *nu ai* certitudinea că iarăşi se vor pune baionetele, tunurile sau măcar *mascaţii* pe nişte gloate răsculate?

Nu, nu e bine să taci!

Reciteşte gravul studiu caragialesc, *1907 din primăvară până-n toamnă*, cu totul semnificativ ignorat în actualul val de manifestări aniversare, şi spune şi tu: oare nu s-ar fi bucurat din toată inima genialul deşţărat berlinez dac-ar fi îndrăznit să-şi încheie la 1900 volumul de *Momente* cu menţiunea că în perspectiva a ce ne aşteaptă nu e nimic de râs?

==
CONSULTAȚII

Tichete de cărți, nu de masă

Dacă anumite cadre mai didactice cu mai mult discernământ m-ar fi consultat şi pe mine, ca mai expert, asupra a cum apreciez Eu că ar fi mai benefic a se proceda în scopul ca negocierile cu guvernul, care e responsabil față de electorat, mai mult, şi mai puțin față de propriile cadre, deci față de părinți în caz că dă, să fie mai fructuoase, recomandarea pe care EU le-aş fi făcut-o petiționarilor orientativ ca pe o indicație mai opțională ar fi fost că este inacceptabil, chiar desființându-se în anii luminoşi ai regimului trecut Psihologia în țara noastră, ca să nu-ți dai seama din capul locului, anticipativ planificându-ți scenariul negocierilor şi efectuând analiza resurselor materiale şi spirituale ale interlocutorului, că el este, ca dealtfel, dar din alte motive, şi societatea înconjurătoare a fenomenului şcolar, sută la sută INSENSIBIL la problemele agriculturii ca sursă a nutriției ştiințifice a cadrelor didactice şi a alimentației lor raționale suplimentate prin tichete de masă, în imaginarul colectiv ca voință de mai bine şi, cu deosebire, ca *reprezentare* un dascăl care rumegă fiind dizgrațios, pe când ăla de citeşte cărți e ca un ministru care umblă, se zbate, ține toată noaptea neoanele cabinetului aprinse, cu alte cuvinte rezultând că sindicatele era mai dezirabil a se milogi de *tichete de cărți, nu de masă*, iar dacă li se da, fiecare beneficiar le-ar fi putut preschimba în lichidități şi-n ce-ar mai fi năzuit într-o țară liberă şi prosperă, deoarece se confirmă perpetuu că adesea în viață calea cea mai dreaptă nu e şi cea mai scurtă aşa cum ne învață la şcoală.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I
Ctitorit 1907

Numărul 2 **28 Aprilie 2002**
Pagina duminicală
==
REPER: Când a vizitat Israelul ministrul de externe Mircea Geoană iar la Timişoara s-a organizat prima adunare generală a Asociației Sioniste din România, după 54 de ani de la interzicerea acesteia.
==
ŞTIRI: Unii au venituri impozabile!
Se plimbă mulți!
Se scumpeşte mereu, reaşezându-se.
E rău de câinii răi.
Senzațional!!! Soția unui microbist i-a ghicit rezultatul meciului, numai să nu-l mai vadă.
Vremea: Nu o altera cu înnegurările tale!
Dolarul: Se va înroşi de Sfintele Paşti.
Horoscop: Cine e berbec, să nu înfulece drob de miel niciodată.
Matrimoniale: Caută până te găseşte!
ANUNȚURI:
Nous laisserons ce monde-ci aussi sot et aussi méchant que nous l' avons trouvé en y arrivant. (VOLTAIRE: Vom părăsi lumea asta lăsând-o tot atât de cretină şi de rea precât am găsit-o abandonați aici-şa.)

===
CRITICE CONSTRUCTIVE

Canalul Cultural

Dezvoltarea sistemului de programe ale televiziunii de stat nu poate decât să îndemne populația beneficiară la recunoştinţă faţă de clasa politică, aşa cum e şi firesc unde creşte diversitatea ofertei de produse, fie ele şi spirituale.

Această recunoştinţă trebuie să treacă însă peste inaccesibilitatea la captat a postului TVR Cultural, cumva comparabilă cu a programelor Radio România Cultural şi Muzical, important fiind totuşi că aceste trei instituţii de adevărată binefacere pentru persoanele incapabile să-şi cumpere modem, cărţi, CD-uri sau sidiroame EXISTĂ. Şi dacă există, ele intră în statistici şi ne ajută în amplul proces de integrare euroatlantică ce reprezintă scopul suprem, în actuala noastră etapă, a aproape tuturor partidelor noastre.

E adevărat că pe intelectualul fin, obişnuit să se desfete în franţuzeşte urmărind emisiuni franco-germane de pe canalul Arte, îl supără excesul de dezbateri ieftine şi de reluări de materiale de arhivă, produse sub Ceauşescu sau sub Dej, dar asta este soarta instituţiilor pe meleag: o vreme sunt… forme fără fond; cu timpul, oamenii noştri de cultură au datoria să le umple cu secreţie proprie. Şi, în general, ei se achită de acest nobil imperativ.

Dar până atunci două sunt condiţiile esenţiale pentru ca barja spirituală să alunece cu folos pe un asemenea canal:

1) ca el să fie pus într-un regim concurenţial! (concret, aceasta înseamnă ca societăţile de telecablu să nu preia TVR Cultural, CUM DEJA SE MAI ÎNTÂMPLĂ, renunţând tocmai la programul Arte, cu preţul autoghetoizării consumatorilor români);

2) ca harta zonelor de accesibilitate a programelor Radio Cultural şi Muzical să fie raportată periodic opiniei publice, dimpreună cu cifra abonaţilor de telecablu ce au acces la TVR Cultural.

Încălcarea egalităţii de şanse de orice fel fiind întotdeauna un afront adus Constituţiilor de aici şi de aiurea.
===
DEZVĂLUIRI

Ouă de Paşti

De Sfintele Paşti se consumă o mare cantitate de ouă.

De găină, de raţă şi chiar de păsări exotice, fiecine cum îşi permite, de struţ sau de colibri.

Aceste ouă merg nu numai la boire policolor, în tingiri şi oliţe demult dezafectate de către gospodină, ruginite şi ciobite ca unele combinate ce nu mai slujesc decât ca decor de videoclip sinistru, negăsindu-se investitor fraier.

Numeroase ouă sunt procesate cu ocazia preparării în cratiţe şi tăvi a unor preparate culinare delicioase, inclusiv pască şi cozonac asortat. De aceea se şi pune problema pentru producător şi comerciant la cât îşi dă, ouăle, deoarece graficul vânzărilor creşte simţitor faţă de orice alt sezon anual.

Iar economia de piaţă, de-aia e de piaţă că, la piaţă, ceri pe marfa ta întâi un preţ cât ai auzit că se vinde. Şi dacă se vinde, mai măreşti. Şi dacă tot se vinde, iar mai măreşti cât ceri. Şi dacă tot se cere că există cerere de marfa ta, tot mai măreşti. Până

ce constați că nu mai vinzi, şi atunci trebuie să mai scazi şi afli astfel prețul *maxim posibil* la valoarea mărfii tale de-ai venit cu ea.

Cât despre jigodia pensionară ce s-a dezvăluit că *aşa cum se ciocneşte ouăle de Paşti, aşa să se ciocnească şi maşinili lu' care a scumpit toate alimentili!* – vai de sufletul ei păcătos!

Căci scris este la Sfânta Scriptură: nu ispiti pe Domnul tău, creştine!

Şi mai era şi în contra economiei noastre de piață!

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 3 **5 Mai 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când a fost frig de Înviere şi s-au sădit PALMIERI pe şi aşa excentricul nostru litoral.

ŞTIRI: Nu ni se va mări.
Se plimbă.
Se scumpeşte.
S-a dat doar Lumină.
Ce-i de făcut: (ceva chinezesc)
Senzațional!!! Gospodina care a găsit un ou cu patru gălbenuşuri
a declarat că l-a ținut pe televizor.
Vremea: Este închisă, favorabilă norilor de musculițe de ochi.
Dolarul: A fost muşcat de o haită de euroi greşit dresați.
HOROSCOP: Cine e berbec, să se bazeze pe verdețurile de sezon.
DECESE: *Din micşorarea ce o facem în factorul pretențiilor noastre, îndată ce soarta ne-a retras factorul averii, se explică pentru ce după pierderea averii, îndată ce am trecut peste prima durere, dispoziția obişnuită nu se deosebeşte prea mult de cea de înainte.* (Arthur Schopenhauer – *Aforisme asupra înțelepciunii în viață*)
SPORT: Alegerile Chirac contra Le Pen e blătuite de la barul din Nisa.

===

ZIARUL POPORULUI

Pagina culturala

Calauza spirituala a *Partidului Amaratilor din Romania* (P.A.R.)

FONDATOR : Dudu Strachinaru

NR. 3

5 MAI 2002

REPER: cand a fost frig de Inviere si s-au sadit PALMIERI pe si asa exoticul nostru litoral.

DATA DE AZI : 1.3.
6:54 P.M.

Liceanul Neascultator

STIRI :
Nu ni se va mari !
Se plimba !
Se scumpeste.
S-a dat doar Lumină...

Ce-i de facut :

Senzational !!!
Gospodina care a gasit un ou cu patru galbenusuri a declarat ca l-a tinut pe televizor.

Vremea :
Este inchisa, favorabila norilor de musculite de ochi.

Dolarul :
A fost muscat de o haita de euroi gresit dresati.

HOROSCOP :
Cine e berbec, sa se bazeze pe verdeturile de sezon.

DECESE :
Din micsorarea ce o facem in factorul pretentiilor noastre, indata ce soarta ne-a restrans factorul averii, se explica pentru ce dupa pierderea averii, indata ce am trecut peste prima durere, dispozitia obisnuita nu se deosebeste prea mult de cea de mai inainte.
(ARTHUR SCHOPENHAUER - Aforisme asupra intelepciunii in viata)

SPORT:
Alegerile Chirac contra Le Pen e blătuite de la barul din Nisa.

România Culturală /ICR
Project Gutenberg /E-Books
Artă online /Olga's Gallery
Classical Musical Archives
Muzeele Lumii /online

Please send email to
hrestic@home.ro
if you have any slogans for this review.

SUVENIRURI CONTIMPURANE

SUVENIRURI CONTIMPURANE

O întâmplare literar-artistică

Era mai bine *înainte*, pe vremea lui Stalin, pentru că eram mai tineri, şuguiau cu tâlc adânc nişte vârstnici. Sub Gorbaciov. În Parcul de Cultură şi Odihnă I. V. Stalin, chiar! Ce mişto era să-ţi petreci cu intrare liberă Învierea în Herăstrău prin anii' 70 - 80, la vreo „întâmplare literar-artistică a Cenaclului Flacăra al Uniunii Tineretului Comunist din Republica Socialistă România condus de poetul Adrian Păunescu"! A cărui fervoare creştin ortodoxă se televiziona obsedant de ultima Înviere, pentru Generaţia Pupici.

Să guşti din plin Libertatea şi Pacea, că şi la tine-n spaţiul carpato-pontic-danubian *e voie să fie posibil* un spectacol nocturn de muzică tânără şi pupincurism ceauşist, dar şi *aluzii*, cu cei mai talentaţi cantautori, cu cele mai profesioniste formaţii!

Parc, noapte, şi băieţii, şi fetele! Ba te puteai repezi şi pe la Mănăstirea Caşin cât să iei lumină!

Cât să *apuci* lumină!

Căci se dărâmau biserici şi nu ştiai câte vor rămâne.

Şi iată că azi acea mare generaţie este cea mai bisericoasă!

Semn că Cel Ce au biruit Moartea a avut în permanenţă întoarsă spre români Faţa Sa ca de flacără.

==
COMEMORĂRI

Karl Marx

Dacă ar mai fi trăit, genialul întemeietor al economiei politice marxiste, al filozofiei materialist-dialectice marxiste şi al socialism-comunismului ştiinţific ca doctrină revoluţionară a clasei muncitoare marxiste din toate ţările marxiste şi nemarxiste, ar fi împlinit astăzi, de ortodoxul Paşti 2002, biblica vârstă de 184 de ani!

Negăsindu-se, vai! cine să-l aniverseze temeinic, nici dintre îmbogăţiţii, nici dintre sărăciţii noştri, din banala cauză că PCR fuse un partid unic… ceauşist, nu marxist.

Păcat! Căci pe canale, spiciul marxist de mulţumire ar fi putut suna cam aşa, în contra religiei, de care sublinia că e ca un *aurolac* pentru popor:

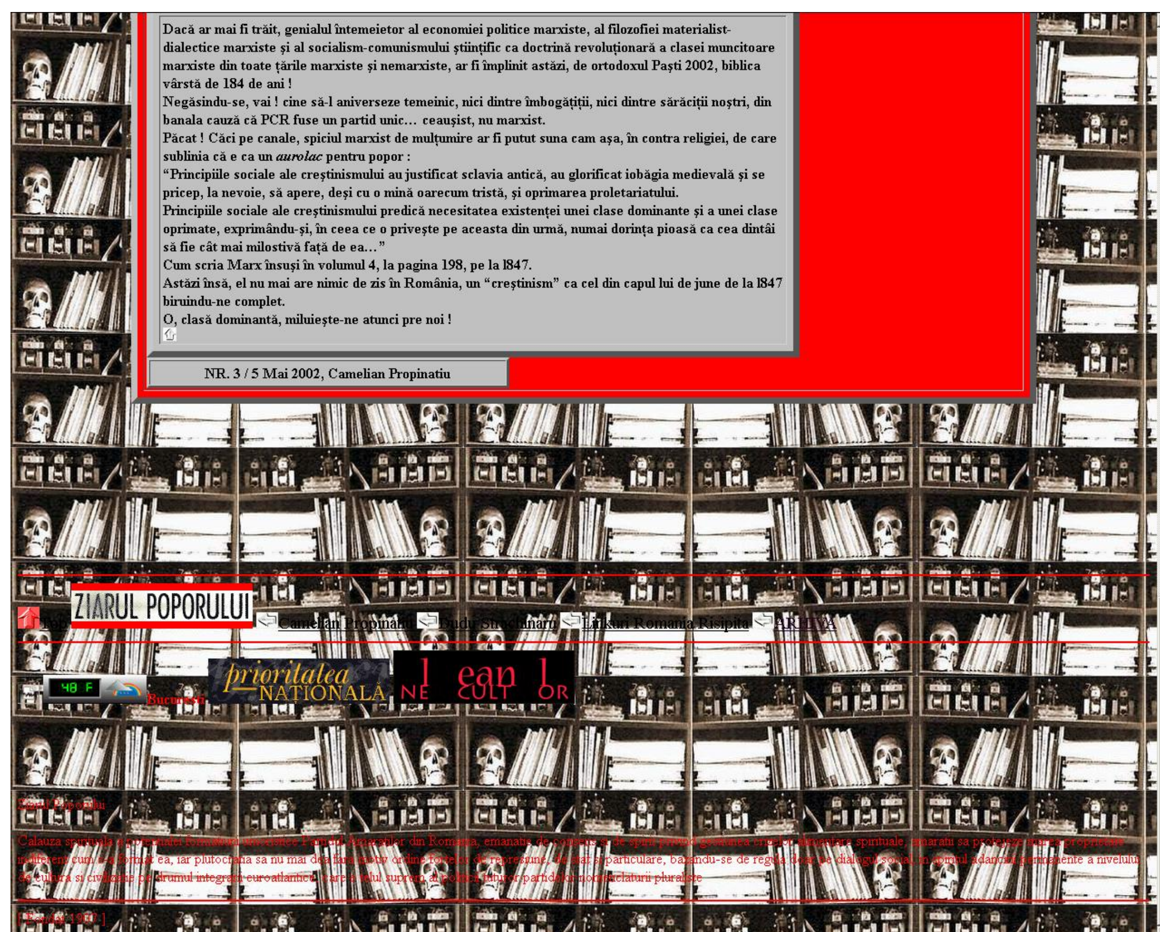
„Principiile sociale ale creştinismului au justificat sclavia antică, au glorificat iobăgia medievală şi se pricep, la nevoie, să apere, deşi cu o mină oarecum tristă, şi oprimarea proletariatului.

Principiile sociale ale creştinismului predică necesitatea existenţei unei clase dominante şi a unei clase oprimate, exprimându-şi, în ceea ce o priveşte pe aceasta din urmă, numai dorinţa pioasă ca cea dintâi să fie cât mai milostivă faţă de ea…“

Cum scria Marx însuşi în volumul 4, la pagina 198, pe la 1847.

Astăzi însă, el nu mai are nimic de zis în România, un „creştinism“ ca cel din capul lui de june de la 1847 biruindu-ne complet.

O, clasă dominantă, miluieşte-ne atunci pre noi!

Dacă ar mai fi trăit, genialul întemeietor al economiei politice marxiste, al filozofiei materialist-dialectice marxiste şi al socialism-comunismului ştiinţific ca doctrină revoluţionară a clasei muncitoare marxiste din toate ţările marxiste şi nemarxiste, ar fi împlinit astăzi, de ortodoxul Paşti 2002, biblica vârstă de 184 de ani !
Negăsindu-se, vai ! cine să-l aniverseze temeinic, nici dintre îmbogăţiţii, nici dintre sărăciţii noştri, din banala cauză că PCR fuse un partid unic… ceauşist, nu marxist.
Păcat ! Căci pe canale, spiciul marxist de mulţumire ar fi putut suna cam aşa, în contra religiei, de care sublinia că e ca un *aurolac* pentru popor :
"Principiile sociale ale creştinismului au justificat sclavia antică, au glorificat iobăgia medievală şi se pricep, la nevoie, să apere, deşi cu o mină oarecum tristă, şi oprimarea proletariatului.
Principiile sociale ale creştinismului predică necesitatea existenţei unei clase dominante şi a unei clase oprimate, exprimându-şi, în ceea ce o priveşte pe aceasta din urmă, numai dorinţa pioasă ca cea dintâi să fie cât mai milostivă faţă de ea…"
Cum scria Marx însuşi în volumul 4, la pagina 198, pe la 1847.
Astăzi însă, el nu mai are nimic de zis în România, un "creştinism" ca cel din capul lui de june de la 1847 biruindu-ne complet.
O, clasă dominantă, miluieşte-ne atunci pre noi !

===
ZIARUL POPORULUI
Ctitorit 1907
Numărul 4 **12 Mai 2002**
Pagina duminicală
===
REPER: Când s-au interesat ziariştii de peste Atlantic dacă intrăm în NATO cu spioni ceauşişti pe funcţii, comiţând amestec în treburile cele mai interne.
ŞTIRI: Avem adolescenţi!
Senzaţional!!! De Zece Mai, o fetiţă de la Penthouse a visat că Prinţul Charles a visat pe Dracula şi că pe mormintele regale de la Curtea de Argeş erau cordeluţe tricolore în cruciş ca la Putna, inclusiv pe-o nepoată a Reginei Victoria a Rusiei.
Vremea: Nu diferă prea mult de cea din anii trecuţi, din motive financiare.
Dolarul: Se va micşora de 4 ori apropo de Târgul de Carte Bookarest 2002, să fie preţuri UE.
Horoscop: Vărsătorii să se ferească de fecioare, dacă sunt şi parlamentari.
Matrimoniale: Sâmbătă 18 Mai 2002 nu se fac decât nunţile necesare, fiind Ziua Internaţională a Muzeelor vizitabile gratis.
Schimburi de locuinţă: Şi totuşi mai este o deşertăciune pe pământ: omul bun îndură ceea ce ar merita să-ndure doar cel rău şi cel rău are parte de ce i se cuvine celui bun. Şi spun că şi aceasta tot deşertăciune este.(Ecleziastul)
===
INTERVENŢII

Laudă Maicii Noastre, Biserica Ortodoxă Română

A ieşit mare zarvă din cea dintâi încercare de răsunet a Bisericii de a se înnoi ca să înţeleagă şi tineretul reglat pe senzaţii tari mesajul divin, la marginea mării, în noaptea universală mai degrabă camuflată decât orbită de reflectoare.

Cine a văzut vreun autobuz întreg de fotbalişti şi suporteri închinându-se prin dreptul vreunui sfânt lăcaş ezită să critice.

Iar dacă socotim că mai rară instituţie românească a cărei autoritate să fi trecut cât de cât Prutul… Ce să mai vorbim!

Mai bine să ne închipuim un liceu întreg în pelerinaj spre Sfânta Mănăstire Cernica, PE ROLE, adunându-se şi pornind de la Casa Parlamentarului „Nicolae Ceauşescu“. Şi să opunem un post de radio creştin ortodox propagandei bine finanţate a altora.

Fiindcă nimeni nu e fără de păcat şi n-a socotit blasfemie astă-vară a selecta din acelaşi tineret, la aceeaşi mare, perechi-perechi, pentru a le pune în acvarii şi a le telespiona ca pe hamsteri dacă se împerechează sau nu.
===
D' ALE ISTORIEI

Zece Mai

Puţini cetăţeni cunosc semnificaţia acestei foste sărbători naţionale, plasate în anotimpul când se ieşea la iarbă verde cu merinde, alcool şi gramofon, nu se sta la tembelizor urmărindu-se aleşi zgribuliţi depunând coroane şi primind defilări la statuia lui Mihai Bravul, pentru a prăznui Marea Unire de la… 1918! Încă şi mai

puţini din aceşti puţini nostalgici văd în 10 mai un fel de Ziua Monarhiei, aşa cum există şi zile pentru diferite profesii sau maladii, ceea ce reprezintă dacă nu o infracţiune, măcar o atitudine duşmănoasă faţă de Legea Fundamentală, care stabileşte că pe perioada cât e la Cotroceni, preşedintele-şi suspendă obligaţiile faţă de forţele politice şi economice de suprafaţă şi subterane care l-au înscăunat, devenind un factor de echilibru cvasi-monarhic.

Duşmănie nejustificată, fiindcă a intra în *familia monarhiilor europene,* care ar fi jumate din *uie* nu e un câştig în parametri reali, deoarece a fi republică te plasează, logic, în jumatea ailaltă de la sine, republicană şi de viitor, ultima calitate a monarhiilor reducându-se la combaterea vulgarităţii în discursul politic şi, în orice caz, ţara cea mai influentă, Rusia, a păstrat imnul sovietic, multirepublican. Lipsă de perspective a unei forme de stat perfect citibilă, la noi pe meleag, în chiar cele 4 semnificaţii cronologice ale lui Zece Mai:

10 Mai 1866, când a intrat Prinţul Carol I în Bucureşti.
10 Mai 1877, când ne-am declarat independenţi faţă de turci şi manele.
10 Mai 1881, când s-a proclamat Regatul Român. Şi în fine,
10 Mai 1921, când s-a-nsurat, la Atena, prinţul Carol II cu prinţesa Elena a Greciei, născându-se apoi cel menit de Stalin şi de noi a fi ultimul nostru rege.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 5 **19 Mai 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când s-a declanşat procedura salarizării retroactive cu peste 500 mii de parai a directorului Bancorex, deoarece, legaliceşte, nu există faliment din… vina contribuabilului.

==

ŞTIRI: inconsistente! (Prilej de a reciti *Idiotul*, unde meditează prinţul Tolstoi că s-au copt toate cireşele din livada cu vişini, iar Svetlana Horkina râde ca o pianină neterminată, anticipând de la sol că vor fi mai scumpe decât banalele banane din realismul magic sud-american).

Senzaţional!!!

Un câine de luptă a lins creieraşii unei fetiţe care nu se uita la tembelizor nici măcar la desene animate.

Vremea: A cam venit.

Dolarul: Se miră şi el.

Horoscop: Fecioarele să nu culeagă cireşe de doi euroi chilul, ci banane, ca să fie răpite de cascadori din Venezuela revoluţiei culturale.

AUTO: Plouă, nicio posibilitate de a merge la călărie cum plănuisem, mare păcat, îmi place călăria. M-am dus pentru puţin timp la Maruca, şi după cină, la un foarte frumos concert al lui Enescu, el cântă acum în întuneric, ceea ce face să crească extraordinar bucuria muzicii. (Regina Maria, 19 mai 1919)

==

ANALIZE

Metoda lui Burtă: ecuaţia guvernului invizibil

Cine se canoneşte făcându-se că face o Facultate de Fizică deoarece vreo profă iresponsabilă şi inconştientă de imoralitatea ei i-a indus nelinişte intelectuală cum c-

ar exista nu ştiu ce *mistere*, de exemplu bizareriile relativiste şi tristeţile cuantice, mai devreme sau mai târziu, oricum după îndoparea cu matematici supergrele, e lovit în moalele capului de o revelaţie mai năucitoare decât aceea de-o să bucure generaţiile din 2222, când se vor deschide TOATE arhivele, anume că polimerii-de-pungă i-a totuşi descoperit tovarăşa academician doctor inginer Elena Ceauşescu: banalitatea că monitorizarea zi de zi a ce întreprind sau uneltesc *particulele* nu conduce pas cu pas şi univoc la o Ecuaţie.

Ci Ecuaţia poate fi scoasă *din burtă*!

Dacă ea, domnişoara Ecuaţie, descrie mai bine decât oricare alta ce ne aşteaptă, atunci aia e!!!

Ca analişti politici, dacă băgăm analog la noi Ecuaţia c-ar exista un *guvern invizibil* şi că, atunci, mediatizăm, înjurăm sau alegem doar nişte marionete, imediat multe contradicţii se limpezesc, ba se pot face şi previziuni privind diferite politici.

Culmea fiind că *guvernul invizibil* poate şi să nu se întrunească realmente la vreun local de lux sau la vreun palat particular.

Iar pentru amărât, ce contează e că metoda lui Burtă e fertilă: ipoteza *guvernului invizibil* te obligă să nu mai crezi decât în salvare individuală.

Iar de la mai binele fiecăruia se adună ca un fluviu binele naţional.

===

EFUZIUNI

La aniversară

Încă de prin februarie 1990, pe când doar vrăjitoarele horoscopiste paranormale întrevedeau în pălmuţe de copil handicapat că ce e de făcut într-un an, doi, nu se va termina nici în doişpe (12), **eu** le-am atras atenţia cu portavocea oranj la mai mulţi prieteni, azi gazetari a căror expresie expresivă trece ades de pe hârtie pe sticlă dacă nu şi prin sticlă, că a trata editorial în mod neunitar ce face esplotatorii cu esplotaţii îi va debusola pe aceştia din urmă de la coadă, încât înnimerind ei a ceti ziare diferite şi găsind politica zilei văzută din consensuri *total opuse* se vor înfricoşa şi se vor scârbi de a se mai lectura chiar şi-n părţile de pură literatură mulţi beneficiari, preferând mai bine a composta bilet decât a lua un periodic naşpa, dar nimeni nu mi-a acordat atenţia cuvenită în vacarmul stradal al construirii capitalismului cu poporul şi pentru popor, fără burghezie şi împotriva ei, şi iată că azi gândeşte şi alţii că pe partea de interpretare toate publicaţiile şi emisiunile ar trebui să primească dintr-o singură direcţie raza de far *cum trebuie văzute lucrurile*, cum adică trebuie să le perceapă amărâţii mirosind a ceapă, iar subiectele de senzaţie, în schimb, să se bucure de libertate totală de tot la actul concepţiei, fiind de la sine subînţeles ca un corolar radios că asumarea răspunderii guvernamentale se partajează firesc coaliţiei la putere, de unde dea Domnul să eclozeze perpetuu, tu, ca un centru vital Viziunea de monolit, printr-o inversiune a valorilor cum ar proveni.

===

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 1 **20 mai 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoți, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală până la numărul viitor:

1) să se preocupe ca să nu mai avem atâția repetenți în rândurile elevilor
2) să ajute copilaşii fără stăpân
3) să evite generalizarea abandonului şcolar
4) să verifice dacă părinții asigură tineretului studios o alimentație rațională şi echilibrată.

Vremea: termometrele vor fi nefavorabile înghețării anului şcolar, modificându-se conducerea Institutului.
Bancul momentului: Profa mai sta la o vitrină, care a evaluat-o dându-i doar Insuficient!
Evenimente culturale: Bookarest, şi tâlcşouri despre orice altceva decât topirea cititorului.
===

NR. 1 / 20 mai 2002

Prioritatea națională

Organ al Partudului Cadrelor Didactice , *emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti* (M.S.S.R.)
FONDATOR : Camelian Propinatiu

"Teodosie, educația e o prioritate națională !..."
(Neagoe Basarab)

ŞTIRI:

SARCINILE
care le revin slujitorilor şcolii (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoți, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi,instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală până la numărul viitor :

1)să se preocupe ca să nu mai avem atâția repetenți în rândurile elevilor
2)să ajute copilaşii fără stăpân
3)să evite generalizarea abandonului şcolar
4)să verifice dacă părinții asigură tineretului studios o alimentație rațională şi echilibrată.

Vremea :
termometrele vor fi nefavorabile înghețării anului şcolar, modificându-se conducerea Institutului.

Bancul momentului :
Profa mai sta la o vitrină, care a evaluat-o dându-i doar Insuficient !

Dudu Strachinaru
Camelian Propinatiu
Linkuri Scoala Europeana
ARHIVA

Ziarul Poporului

Liceanul Neascultator

România Culturală /ITC
Project Gutenberg /E-Books
Artă online /Olga's Gallery
Classical Musical Archives
Muzeele Lumii /online

Please send email to propinatiu@home.ro if you have any slogans for this review.

Evenimente Culturale :
Bookarest, şi tâlcşouri despre orice altceva decât topirea cititorului.

COMENTARII

COMENTARII

Inversiunea Valorilor

La noi, un Partid al Cadrelor Didactice (P.C.D.) nu se poate realiza ca organizație politică viabilă deoarece ele sunt desfuzionate, împărțite pe diferite specialități, rămânând doar ca fiecare la locul lui de muncă din şcoli să se comporte ca un membru activ.

Ca forță, o asemenea grupare ar fi însă ceva de speriat, căci ar semăna cu un partid de cadre, conținând câteva sute de mii, aproape o juma de milion de *specialişti*, care împreună cu familiile dumnealor ar cumula cam două milioane de cetățeni, fără a mai număra şi persoanele implicate întrucât PCD este o emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti. Ceea ce ar rezulta din acest calcul, foarte pesimist dealtfel, fiind o replică dură la Uniunea Democrată a Maghiarilor din România, adică un factor electoral cu eternă reprezentare parlamentară, care ar deposeda-o de politica de basculă între cele două mari tabere politice de la noi, feseniştii şi opoziția.

Ce este o politică de basculă? E ca pe un balansoar cu trei persoane. Adică într-un parlament cu două partide mari şi unul mic, ăla micu, amenințând cu inversiunea valorilor, îşi poate negocia cu obrăznicie, la şantaj, cui dă voturile, asigurându-i partenerului de coaliție majoritatea, guvernul, prefecturile, întreg aparatul birocratic al statului, ca şi toate beneficiile uzufructuoase.

La fel ar putea şi PCD să realizeze prin analogie o politică de basculă între marile puteri ale partidelor noastre, asigurând, ori de câte ori vrea conducerea lui, inversiunea valorilor şi schimbarea majorității, ca şi a guvernului, realizându-şi astfel cu mai multă promptitudine şi considerație revendicările salariale.

Ce este o politică de basculă ? E ca pe un balansoar cu trei persoane. Adică într-un parlament cu două partide mari şi unul mic, ăla micu, amenințând cu inversiunea valorilor, îşi poate negocia cu obrăznicie, la şantaj, cui dă voturile, asigurându-i partenerului de coaliție majoritatea, guvernul, prefecturile, întreg aparatul birocratic al satatului, ca şi toate beneficiile uzufructuoase.
La fel ar putea şi PCD să realizeze prin analogie o politică de basculă între marile puteri ale partidelor noastre, asigurând, ori de câte ori vrea conducerea lui, inversiunea valorilor şi schimbarea majorității, ca şi a guvernului, realizându-şi astfel cu mai multă promptitudine şi considerație revendicările salariale.

NR. 1 / 20 mai 2002, Camelian Propinațiu

INIȚIATIVE

Să facemu un congres !

Sa facemu un congres!

În ziulica de azi, când Occidentul îşi confirmă asumarea din 10 decembrie 1999 a răspunderii de a civiliza Estul, inclusiv România, a venit momentul ca să ne detaşăm de această componentă economică a realității reale care este CIVILIZAȚIA şi să ne preocupăm doar de sporirea CULTURII noastre. Bunăstarea ei lasă de dorit, iar societatea este departe de a conştientiza perspectiva ca în anul 2222 un copil român să nu aibă motive prea serioase de a mai învăța limba noastră.
La mai bine de 12 ani de la eliberarea de sub jugul comunist, noi constatăm cu invidie că România interbelică se conducea după principiul goethean că “personalitatea este binele suprem” şi că în ziulica de azi colcăind de vipuri recenzăm mult mai puține personalități şi nici pe acestea nu le mediatizăm, încât cine vrea să primească o educație solidă duce lipsă de modele vii.
Iată de ce se impune cu acuitate ca să organizăm un *Congres al Intelectualității Româneşti*, la care uniunile de creație, universitarii, preoțimea, ziariştii, cadrele didactice preuniversitare, studențimea, editorii, librarii, bibliotecarii şi cercetătorii ar avea o nesfârşită listă de revendicări şi de sugestii pentru "apărarea identității româneşti în globalizarea ce ne va asimila".
Cu cât mai curând, cu atât mai bine, fiindcă deja e cam târziu, iar România interbelică n-a trăit decât 22 de ani.

NR. 1 / 20 Mai 2002, Dudu Strachinaru

Top NAȚIONALĂ Camelian Propinatiu Dudu Strachinaru ARHIVA

ZIARUL POPORULUI liceanul NEASCULTATOR

INIȚIATIVE

Să facemu un congres!

În ziulica de azi, când Occidentul își confirmă asumarea din 10 decembrie 1999 a răspunderii de a civiliza Estul, inclusiv România, a venit momentul ca să ne detașăm de această componentă economică a realității reale care este CIVILIZAȚIA și să ne preocupăm doar de sporirea CULTURII noastre.

Bunăstarea ei lasă de dorit, iar societatea este departe de a conștientiza perspectiva ca în anul 2222 un copil român să nu aibă motive prea serioase de a mai învăța limba noastră.

La mai bine de 12 ani de la eliberarea de sub jugul comunist, noi constatăm cu invidie că România interbelică se conducea după principiul goethean că „personalitatea este binele suprem“ și că în ziulica de azi colcăind de vipuri recenzăm mult mai puține personalități și nici pe acestea nu le mediatizăm, încât cine vrea să primească o educație solidă duce lipsă de modele vii.

Iată de ce se impune cu acuitate ca să organizăm un *Congres al Intelectualității Românești*, la care uniunile de creație, universitarii, preoțimea, ziariștii, cadrele didactice preuniversitare, studențimea, editorii, librarii, bibliotecarii și cercetătorii ar avea o nesfârșită listă de revendicări și de sugestii pentru „apărarea identității românești în globalizarea ce ne va asimila“.

Cu cât mai curând, cu atât mai bine, fiindcă deja e cam târziu, iar România interbelică n-a trăit decât 22 de ani.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 6 **26 Mai 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: când pare-ni-se că a împlinit de trei zile Gabriel Liiceanu 60 de ani, ceea ce-n alte culturi, mai puțin reduse la tembelimedia puterii, ar fi prilejuit nu doar ignorarea guvernamentală a solicitării unei audiențe de 15 minute în problemul a ce va fi să fie cu Humanitasul Educațional.

===

ȘTIRI:1)Se apropie Campionatul Mondial de Fotbal și se fac liste cu politicienii comentatori care vor agita că România nu s-a dus în Asia, pentru că vroia să intre în Europa. 2)Unii trădători speră că boxerul străin care provoacă pe campionul nostru va supraviețui meciului dureros de la Polivalentă.

Senzațional!!! Cineva a scris un roman pentru filmul *Ghepardul,* cu Alain Delon, Burt Lancaster și Claudia Cardinale.

Vremea: e a macilor roșii ca-n 1907 și în 2007.

Dolarul: va fi prezent în Coreea de Sud și în Japonia, rotunjindu-se.

Horoscop: Franța nu mai e o favorită, deoarece n-a făcut ce-a zis Vadim, finalistul prezidențial al ultimului Iliescu, adică să se sinucidă de-a Le Pen.

Electronice: Să nu-mi spuneți însă că lumea în care trăiți ar fi vinovată pentru nereușita voastră. Dacă există, mizeria există în primul rând în voi, în limitele voastre interioare. S-au citit cărți și în lumina felinarului. (Constantin Noica, 25 martie 1980, cf. G. L. – *Jurnalul de la Păltiniș*)

DECESE: Ștefan Aug. Doinaș, aducător limbii noastre precum albina.

Ca dovadă că poezia nu a murit încă, sinucigându-i-se iubita, cum lui Modigliani.

==
DEZVĂLUIRI

CURRICULUM VITAE

Gabriel LIICEANU

Născut 23 mai 1942, Râmnicu Vâlcea
Formația: Facultatea de Filozofie a Universității Bucureşti (1960-1965);
Facultatea de Limbi Clasice a Universității Bucureşti (1968-1973);
Doctorat în Filozofie la Universitatea Bucureşti (1976);
Bursier al Fundației Humboldt (1982-1984).

Cărți: *Tragicul. O fenomenologie a limitei şi depăşirii*, Bucureşti, Ed. Univers,1975, Ed. Humanitas, 1993;
Introducere în politropia omului şi a culturii, Bucureşti, Cartea Românească, 1981;
Jurnalul de la Păltiniş, Bucureşti, Cartea Românească, 1983, Ed. Humanitas, 1991;
Epistolar, (în colaborare), Bucureşti, Cartea Românească, 1988, Ed. Humanitas, 1996;
Cearta cu filozofia, Bucureşti, Ed. Humanitas, 1992;
Apel către lichele, Bucureşti, Ed. Humanitas, 1992;
Despre limită, Bucureşti, Ed. Humanitas, 1994;
Itinerariile unei vieți: E. M. Cioran – Apocalipsa după Cioran, Bucureşti, Ed. Humanitas, 1995.
Traduceri mai importante din greacă şi germană:
Platon, *Hippias Maior*, *Euthydemos*, *Phaidros*.
Martin Heidegger, (în colaborare), *Originea operei de artă*, *Repere pe drumul gândirii*, *Introducere în metafizică*, *Ființă şi timp*.

Filme documentare artistice:
E. Ionesco;
Exercițiu de admirație (în colaborare);
Apocalipsa după Cioran (în colaborare).

(reproducem această *„fişe“ dupe Internet*, adăugând că filozofia e oricum indiferentă la urările omeneşti de longevitate creatoare şi amintind ce cuprind alte *fişe*: prezența în cetate necăjind lichele)
==
ASOCIAȚII

Asociația Transportaților în Comun

În poate cea mai statică dintre capitalele europene, văzui pe geamuri de autobuze, troleibuze şi tramvaie, lipite de curând, afişe cu o hotărâre a aleşilor municipali privind transportul transportaților în comun, înştiințare prezentată sub formă de extract şi reținând nu CE DREPTURI AI, ci pe un ton amenințător înşirând *doar obligațiile călătorilor* şi ce amenzi riscă ei dacă n-au maşină mică nefiind destul de întreprinzători!

Ce m-a frapat fiind în aceste grele obligații unele care denotă

NECUNOAŞTEREA crasă de către aleşii locali a REALITĂŢII STRADALE, viciu de fond sufletesc şi de Weltanschauung pe care opinia publică îl atribuie exclusiv parlamentarilor, miniştrilor, consilierilor şi capilor instituţiilor a căror stăpânire face *să se merite* a te deranja cu politica.

Astfel, e o adevărată jignire a transportaţilor în comun avertismentul că dacă n-are cineva abonament, atunci să urce doar când şi-a procurat bilet şi are de gând să-l composteze odată pătruns în vehicul, ceea ce este de la sine înţeles. Dar ce te revoltă la culme e indicaţia că călătorul urcă, ÎN ORDINE, doar pe unde scrie URCARE şi coboară doar pe unde scrie COBORÂRE, practica care e muma adevărului dovedind exact contrariul: că e *infezabil* să penetrezi decât pe unde apuci şi-ţi dezvirginezi loc, spre marele amuzament al posesorilor de automobile blindate spectatori la cum supravieţuiesc ca sardelele amărâţii.

Normele europene scutind aleşii de acest plictis de a emite hotărâri preconcepute şi aruncându-le pe spinarea contribuabilului, care trebuie să-şi înfiinţeze, prin **legi date de guvernul conştient că societatea civilă e prea amărâtă ca să acţioneze din proprie iniţiativă**, *Asociaţii ale Transportaţilor în Comun*, pentru una sau două sau pentru toate liniile, persoane juridice autoînsărcinate atât cu descongestionarea vehiculelor, sfătuind cetăţenii să nu le folosească nemotivat, cât şi cu aplicarea amenzilor pentru recalcitranţi.

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 2 **26 mai 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinţi, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoţi, gardieni, filozofi, primari, laboranţi, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală până la numărul viitor:

1) să-şi numere bine banii şi să-i investească inteligent în strategii de supravieţuire intelectuală pe bază de carte ieftină şi utilă, cum ar fi manuale căzute la admitere
2) să se ferească de viitoarele disponibilizări deoarece, ca şi în neplăcerile cu sporul de SOLEDAD, liderii sindicali au aerul nu de a le fi acceptat, ci de a le fi propus partenerului social suprem

Senzaţional!!! Se scrie şi se tipăreşte că edituri româneşti au îndrăznit să propună pentru copilaşi români manuale româneşti la numai preţul de un cotidian românesc.
Vremea: Se copilăreşte pentru a fi ocrotită în perspectiva unui întâi iunie puternic mediatizat.

==
PROPUNERI CREATIVE

Cum să reabilităm manualele cât mai ieftin

Comunitatea cea mai defavorizată, comunitatea părinților de elevi cuprinşi în diferite cicluri curriculare, a găsit înțelegere la maimarii pibului în ce priveşte doleanța legitimă de a se implementa şi la noi în Sistem manuale competitive prin accesibilitatea lor în principal la capitolaşul preț, după desființarea pe vecie a gratuității celor liceale în trecutul regim.

Totodată, s-a obținut de către aceiaşi părinți limitarea haosului liberal de stabilire prin jocul stihinic al pieții care manual e mai bine vândut, agreat şi de profe, şi de elevişorii beneficiari, urmând a se înlocui unele ale unora cu altele ale altora, deoarece s-a schimbat puterea prin fenomenul electoral şi învățământul e apolitic. Agreare ce s-a decis a se dispune a se arbitra de către o comisiune, de la care întrunire de specialişti profesionişti traşi la sorți câte ZECE de pe o listă, pentru fiecare specie de manual, purcede şi cură şi paradoxul întrebător dacă e în sine posibil, deoarece pare *infezabil* din moment ce pentru chiar fotbalul de elită divizionară, la care se pricepe toți, nu se poate determina UN arbitru obiectiv, iar meciul e deschis monitorizării de către milioane şi milioane de spectatori cu experiență.

Problema e spinoasă şi noi nu avem nici timp, nici bani de experimente pe destinul copilaşilor. Fiind probabil mai dezirabil a se adapta pe bază de fonduri UE de la Banca FMI modelul elvețian, autoreglat de vreun secol cu aportul celor mai celebri pedagogi: în neutra Elveție, pentru fiecare specialitate predată-învățată există un *manual unic*, propus şi recomandat stăruitor de Minister şi de toate inspectoratele sale, treaba şi cheltuiala lui cum îl alege, dar pentru care guvernul îşi asumă răspunderea politică dinaintea parlamentarilor, printr-o ordonanță de urgență ce priveşte toată lista, iară cine vrea să producă manuale alternative n-are decât să le bage-n librării şi să-şi asume riscul, cum şi impune o societate care îmbină armonios o economie liberală de piață cu cea mai ocrotitoare protecție socială a comunității părinților de elevi.
==
IMPRESII

Târgul de carte, un noneveniment

Nu încape îndoială că se pot face averi şi din industria cărții, s-au şi făcut! Dar perspectivele sunt deprimante, datorită moralului scăzut al categoriilor de cititori care înainte erau capabili să influențeze şi pe alții să-şi strice ochişorii dedându-se la viciul cel mai periculos pentru o societate în criză economică, viciul lecturii nesolicitate de vreun examen sau de ambiția de a compila o nouă carte cu numele tău pe ea, care te consideri mai *megaintelectual* sau mai *seismectual* decât atâția alții mult mai publicați de sponsorii spiritului lor.

După cum se ştie, capitaliştii din România au optat pentru creşterea plusvalorii lor fără nicio creştere a productivității muncii noastre în prealabil. În consecință, averile la noi NU *se produc*, nu se adaugă la ce nu era, ci tot jocul acumulării nu e decât un abject transfer de la amărâții tot mai nespălați la oligarhia care deja prea *are*.

Aşa că halul de pauperizare a Neamului e, din păcate, atât de avansat în ziulica de azi încât, din nefericire, niciun investitor care dispune de consilieri nu va mai fi

sfătuit multă vreme să se slujească de Carte ca de o răzătoare a ce bani dosiți va mai fi având prostimea.

Industria cărții n-are, așadar, niciun viitor și nu trebuie creat un public pentru ce nu există, tocmai pentru a nu-l zăpăci de tot încât să treacă la viață contemplativă nemaiuitându-se nici la tembelizor, nici peste presulică.

Iată de ce Bookarestul 2002 a fost și va rămâne un noneveniment și n-a putut fi urmărit tot atât de larg precât evenimentele cântărețe, ca Euroviziunea, prin presulică și tembelizor, care sunt ale îmbuibaților în folosul amărâților, ci s-a putut baza numai pe păcat, pe Viciu, pe singurătate, pe anonimat.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 7 **2 iunie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când copiii avură parte de unirea-n cuget și-n simțiri, jurizându-li-se poeziile lui întâi iunie de către troica eterogenă Adrian Păunescu, Grigore Vieru, Mircea Cărtărescu.

ȘTIRI: *Nummus ubi predicat, labitur iustitia, et causam que claudicat, rectam facit curia, pauperem diiudicat veniens pecunia*.
(Unde predică șpaga, justiția se masturbează, iar cauzele cele mai limpezi trec din rect în anus, așa încât săracii își adjudecă doar veninul necazurilor pecuniare.) (Boethius – *Carmina Burana*)
Senzațional!!! Plouă la București.
Vremea: E a macilor roșii ca-n 2007.
Dolarul: N-are nicio legătură.
Horoscop: Deoarece presa, ca orice Pește, nu se vinde decât exprimând lăutărește ce simte poporul pentru politicieni, urmează ca ea să primească alte însărcinări în Țara lui Pește.
Matrimoniale: de la 1 iulie 2002, se vor impozita înjurăturile de mamă, scutindu-se de TVA doar jurămintele de genul *să moară mama*, utilizate în actul de consolidare a veridicității adevărului care trebuie dinainte stabilit.

==

COMEMORĂRI

Oameni ca Ștefan Aug. Doinaș

Nu sunt prea mulți în cultura noastră cărturarii înclinați a dărui și altora din cele cărți îndrăgite, știut fiind că arta-i lungă iar viața, la câtă informație azi, scurtă până și pentru un tânăr octogenar.

Marea productivitate spirituală britanică, franceză, germană, spaniolă, rusă, americană chiar, naște din marile biblioteci și muzee acumulate secol după secol.

Statul român, din nenoroc istoric vine târzior la împărțirea lumii.

E greu în ziua de azi să mai aduci în colecțiile obștești și particulare mumii, statui greco-romane, carte veche și podoabe exotice. Și, dealtfel, mult de așteptat ne rămâne până ce îmbuibații noștri de carton se vor înflăcăra de-asemenea apucături.

În schimb, poți lumina pe ai tăi prin traduceri, care au nu numai valoarea fidelității lor: ele sunt pentru începătorii în ale Drumului călăuză în fișiere, semnalând

ceea ce merită citit, ceea ce trebuie citit cu prioritate.

Au fost în România vremi când Dan Hăulică comenta la tembelizor puținul impresionism din Galeria Națională, George Bălan şi Iosif Sava opuneau muzica unui trai cotidian abject, A.E. Baconsky panorama poezia universală contemporană la radio, matematicianul Moisil înălța știința deasupra înăbuşitorului prozaic, rezultând impresia reconfortantă că există pe lumea asta şi valori pretinzând alte stări ale spiritului decât băşcălia prin definiție analfabetă.

Cred că lui Ştefan Aug. Doinaş i s-ar fi putut oferi în ultimii ani un microfon pentru a ne comenta *Atlasul de sunete fundamentale*, nu faptele secăturilor pe la mesele moderatorilor.

Şi mai cred că nişte concursuri de bere-cultură vom mai avea, ca şi importatori de carte de succes, dar oameni ca Ştefan Aug. Doinaş din ce în ce mai puțini.

===

OSANALE

Om cu omul recent ciocnindu-se civilizat la sfârşitul istoriei

În contextul ciocnirii şi la noi în țară a civilizațiilor datorită globalizării care acționează ca o circumstanță atenuantă pentru sfârşitul istoriei liberale în cloaca unei democraturi, oamenii recenți trebuie să citească ceva mai mult şi să tragă unele concluzii meditând la cum arată, ca luciu, la europeni, a tehnocrați reprezentanții clientelei politice, puşi în funcții importante de la care se poate trage prin incurie un viitor urât nu numai pentru urmaşii amărâți ai amărâților, ci şi chiar pentru urmaşii îmbuibați ai îmbuibaților, care se ocupă cu esplotarea omului de către om atât prin însuşirea plusvalorii în calitate de patron, cât şi prin însuşirea privată a pibului în calitate de clientelă politică ce esplotează colectiv, de ezemplu pă pensionar până la colivă, răsplătindu-l pentru munca trecută incomparabil mai neomenos decât pe foştii lui proprietari, azi şi dânşii pensionați, dar cu ce pensii! din diplomație, străinul respectându-te el, dar taxându-te pe spinarea poporului, iar unele funcțiuni revenind țării tale, prin rotație, indiferent de competența aleşilor ei, numai că ce contează la adevărații capitalişti e profitul, dom' le, profitul, adică dacă e amărâții mai bogați, atuncea şi bogații se îmbogăţeşte exponențial, ceea ce nu te constrânge că trebuie să restrângi economic şi legislativ libertatea presei doar ca să uiți că eşti demnitar al unei țărişoare dintre cele mai retrogradabile DIN VINA TA şi că e nedrept pentru o democrație născută sângeros ca să n-ai de ales tu cetățean în viitorul apropiat decât dintre doi oameni recenți, ajunşi de-aceeaşi teapă la sfârşitul istoriei, conform tendințelor unul moderându-şi declarațiile că va ciocni civilizațiile, iar celălalt dovedind aplecare tot mai nestăpânită spre amuțirea veştilor despre insuportabila realitate că deja ciocneşte civilizațiile efectiv, într-o țară dintre cele mai înapoiate față de unde trebuia să ajungă.

===

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 3 **2 iunie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoţi, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală până la numărul viitor:

1) să se preocupe ca toți părinții să achite fondul şcolii la valoarea stabilită de reprezentanții lor toamna trecută, ideal pentru toamna viitoare fiind ca prin ordonanță de urgență acest fond să nu poată fi fixat la mai puțin decât trei alocații pe cap de elev
2) să nu se permită a se lăsa corigenți fără afişarea programului de meditații şi consultații pe perioada de vacanță de vară a cadrului didactic lăsător
3) să se revizuiască programul de repartizare a elevilor de clasa a VIII-a la licee încât cine e vecin cu liceul unde vrea să intre să aibă prioritate față de care stă departe şi să se permită schimburi de licee între elevi în scopul apropierii de familie, ca să nu vagabondeze brambura

Bancul momentului: o elevă-şi da şi ea bacul, iar proful ezita să i-l ia.
***Evenimente culturale**:* Doroftei l-a bătut pe argentinian, dar Borges şi oamenii lui îşi păstrează centura de aur cu diamante, dată fiind tranziția literaturii la noi.

==
REPORTAJE

Ciocnirea civilizațiilor

Posibilitatea ca Partidul Cadrelor Didactice să aibă un cuvânt greu de spus la viitoarele alegeri prezidențiale, parlamentare şi locale, anticipate sau nu, creşte din ce în ce mai mult, alimentată din toate direcţiile unde se simte Mişcarea Slujitorilor Şcolii Româneşti, în perspectiva iminentă a inversiunii valorilor şi la noi printr-o politică de basculă ce, evident, va ține seama de o nesinceră fuziune a grupărilor Stoica şi Băsescu, pe care nu puțini analişti o consideră greu fuzibilă printr-un raționament analogic cu ciocnirea civilizațiilor.

O mare imprudență comițând, ca oameni recenți, pibuitorii că la fixarea salariilor după cantitatea şi calitatea serviciilor prestate către statul român s-a procedat de o aşa manieră încât nu-şi permite nici vara aceasta doamna învățătoare Străchinaru să beneficieze de ieşirea țării sale la mare pe un litoral de mai multe sute de kilometri, chiar dacă i s-a mai alocat începând cu luna iunie 2002 un surplus de 5 % la leafă, prețurile fiind prea superioare.

Urmarea acestui embargo asupra bronzării la ieşirea noastră la mare pe litoral fiind cu bătaie electorală lungă, deoarece uitând cum este pe plajă, dumneaei va induce elevilor pe care îi formează un sentiment al destinului orizontal cum au popoarele fără astfel de ieşiri, care favorizează ciocnirea civilizațiilor, şi din punct de vedere comportamental la urne dânsa va manifesta aplecare spre experimentalism, în sensul că să-i testăm pe toți, deşi în genere poți anticipa rezultatele.

===
REFLECȚII

Palmierii şi muzica simfonică

M-a înveselit şi pe mine batjocorirea inițiativei ministrului turismului de a atrage vilegiaturişti bogați ajutând peisajul cu palmieri unde s-au privatizat hotelurile diferitelor sindicate care îngrijeau odinioară de sănătatea oamenilor muncii cinstite din România.

Am râs de m-am prăpădit, pentru că socoteam țărăneşte că ce-i trebuie chelului tichie cu mărgăritar şi comision, dar uite că nu-i aşa!

Într-adevăr, inițiativa e cretină dacă te gândeşti la ordinea priorităților, ştiut fiind că occidentalul îşi alege azi țara unde-şi va lăsa banii de concediu conducându-se după două criterii: unul al securității şi altul al higienei, adică nu vrea să i se spargă parbrizul pentru a i se fura te miri ce şi pretinde closet pentru nevoile sale fireşti, etern umane.

Altminteri, după ce toate le-ai aranjat într-o stațiune, a transfera vegetație exotică n-ai decât, ba e chiar firesc să încerci în condițiile încălzirii globale!

Bulgarii au şi făcut-o!

Deci una e a critica acțiunea *Palmierii Acum* şi alta este a face caterincă de însăşi *ideea transplantului de vegetație exotică*.

Neexistând deosebire de lipsă de educație între a râde de palmierii dobrogeni şi ostilitatea unei clase barbare când vine profa cea jigărită c-un casetofon soios şi demodat şi mai pune şi *muzică simfonică* pe el.
===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 8 **9 iunie 2002**
Pagina duminicală
===
REPER: Când boxerul Leonard Doroftei a adus cetățenilor cea mai mare bucurie de la 20 Mai 1990 încoace, de la celebrul meci electoral când Iliescu a învins aproape tot în unanimitate deplină pe Rațiu şi Câmpeanu, veniți să candideze din străinătate la centura prezidențială a Republicii.
===
ŞTIRI: Există unele indicii că şi-ar fi închis porțile expoziția de la Muzeul Național de Istorie Națională, despre care s-a vorbit imens în presă, telejurnale şi tâlcşouri, dedicată unor securități est-europene, printre care şi din Republica Socialistă România, deşi noi n-am avut decât doi informatori, ambii supercărturari: primul, domnul Alexandru Paleologu şi, ultimul, domnul Dan Amedeo Lăzărescu!
Senzațional!!! Se şopteşte că, la closetul Parlamentului, o vizitatoare s-a şters cu bancnote de 500 klei din cauza relei gospodăriri a consumabilelor. Şi mai erau şi însemnate anti-mită!
Dolarul: Ajută cum poate, dar nu prea poate nici el.
Vremea: E a norilor sumbri ca-n 1907.
Horoscop: Aşa cum se putea citi în stele, premiul ASPRO pentru cea mai bună carte a anului 2001, şi al *Sferei Politicii,* s-au decernat domnului Andrei Oişteanu, lesne trecându-se-n RO peste comoditatea de a ilustra *Imaginea evreului în cultura română* cu material iconografic antisemit 90 % de proveniență apuseană, îndeosebi german!!!
Evenimente culturale: A apărut în româneşte relatarea celui mai mare disident în

viață, boicotatul de către occidentali Aleksandr Soljenițîn, despre cum s-a luat el în gură cu Puterea Sovietică, reuşind s-o jeneze precum vițelul pe un stejar. Posesorii celor două tomuri vor fi amendați de librar cu aproape 500 mii lei la cassă.
===
ATITUDINI

Şmecheria răpune România

Cine citeşte multă istorie, faptă posibilă numai când rezişti efortului tembelizorului de a-l depărta pe om de carte, de informația serioasă, are uneori impresia că în anumite momente de mari decizii un Hitler, un Stalin, un Mao, dacă nu şi doctrinari solizi precum Marx şi Lenin, ar fi avut sclipiri de geniu în neobişnuitele măsuri luate în anumite momente, ale vieții lor şi ale tragediei popoarelor pe care le-au scos vremelnic sau definitiv din istorie.

Ce decide aprecierea finală a unei politici e însă rezultatul ei final, a mărit sau nu bunăstarea gloatei?

De aceea, nu geniu, ci şmecherie stalinistă se cheamă a cuceri tu Berlinul şi a avea 20-35 de milioane morți, pe când aliatul anglo-american împarte cu tine pacea bazându-se pe numai câteva sute de mii de victime!

Ucazul care impune ACUM presei noastre a acorda mecanic drept la replică demnitarilor este emanația tipică a unei mentalități doctrinare de şmecher: oricum ai întoarce-o, puterea iese în câştig gras, căci ori nu mai este criticată, ori obține un gratuit spațiu publicitar (ca-n procesele ilegaliştilor!) din orice obiecție i se face!

Iar rezultatul este limpede previzibil: va fi o baltă de sânge!

Pentru că nimeni nu va cumpăra presă scrisă de… politicieni într-o țară în care partidele de hoți sunt incapabile ideologic să scoată „organe“, fie ele măcar ca fosta *Scânteie*! Funcția critică a presei se va diminua, va înceta, vom citi doar cretinătăți senzaționale, deci Literatură, şi aia tabloidă, iar reglarea cinismului maxim până unde poate merge exploatarea omului de către om se va regla în societatea noastră doar prin explozie socială, prin sânge, ca în 1907. Şi ca-n acel decembrie 1989. Pe care nu l-a uitat nimeni. Doar că acum ştie bine ce are de făcut mai fieştecare: nu de apărat televiziuni şi şmecheri, ci de jefuit haiduceşte bogățiile de pe unde s-au acumulat.
===
CONSULTAȚII

Ce este social-democrația, mânca-ți-aş

Pentru atenuarea inversiunii valorilor în aşteptarea ciocnirii şi la noi în țară a civilizațiilor ca trenurile datorită globalizării care acționează ca o rugină morală întru sfârşitul locomotivei istoriei şi a unora din manualele ei alternative, oamenii recenți veniți pe tampoane din provincie trebuie să se întrebe cine-i de vină şi ce-i de făcut ca şi la noi să fie ca în monarhiile scandinav-atlantice cele friguroase statul din ce în ce mai social, deziderat dintre cele mai tangibile pe diverse căi, dintre care pe una din ele, calea ferată, condusă social-democrat întâi de Băsescu, apoi de Mitrea, nefiind permis nici măcar în principiu ca cine face parte şi cine nu din Internațională să decidă socialist străinii, mai ales că putem vedea noi înşine şi hotărî, când venim din diferitele colțuri ale țării în Capitală, cu viteze aşa cum sunt, socialiste, şi cu vagoane aşa cum sunt, socialiste, şi cu bilete aşa cum sunt, capitalist sălbatice dezvățând lumea să mai circule democratic, iar ieşind din Gara de Nord să iei ca amărâtul nu taxiul, ci troleibuzul, constați lume multă, numeroasă, încât e benefic dacă vrei să călătoreşti

boiereşte mai lejer să-l iei mai din amonte cu o staţie, adică să te deplasezi cu jamantanul până între masiva clădire interbelică a Ministerului Transporturilor şi Piaţa Matache Măcelarul, vizavi de centrul de calcul dărâmat de cutremurul din 1977, unde aşteptând troleibuz gol s-apuci loc şi uitându-te-n lung şi-n lat la ferestrele Ministerului Transporturilor vei fi frapat, ca la atât de multe alte clădiri de funcţionari ai statului tău de se îngrijeşte de tine la rece, ce de mai frigidere de-alea de aer condiţionat, mânca-ţi-aş familia, ţi se par sute de lăzi urcate pe pereţi, progresul faţă de ceauşism este astfel VIZIBIL, o Sfidare a economisirii energiei scumpite mereu, iar social-democraţia aşa vine, că întâi trebuie să aibă cei de sus care gândeşte condiţii occidentale de jumulit la rece, ca să aibă la ce visa apoi concret şi prostimea lipsită de imaginaţie şi toropită de caniculă.

===

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 4 **9 iunie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinţi, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoţi, gardieni, filozofi, primari, laboranţi, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală
până la numărul viitor:

1) să achiziţioneze pentru premii cărţi dintre cele mai ieftine şi mai proaste încât elevul să-şi consolideze *imprintingul* datorat tembelizorului şi computerului, neexistând pericolul vreunui text revelatoriu care să atenueze această dependenţă

2) să se prelucreze cu clasele terminale fiabilitatea examenelor de capa şi de bac, evitându-se neînţelegerile privind unele probleme

3) mamele care se însărcinează cu diferite protocoale să ţină seama de perspectiva unei veri ploioase, reducând băuturile natural carbogazoase

Evenimente culturale*:* Se mai găseşte în anumite librării excelenta carte a domnului Sorin Dumitrescu despre *Chivotele lui Petru Rareş*, când în relaţia de la piaţă dintre cadrele didactice şi părinţii producători de mazăre, cartofi, căpşuni, cireşe, vişine, fasolică şi lămâi au existat creşteri la kilogram de peste 5 % faţă de pe cât se bazau liderii sindicali când au ajuns la un consens.

===

REFLECŢII AMARE

Oligocultura pedagogică naşte eliminări

Trista absenţă a echipei reprezentative a tricolorilor noştri de la actualul

Campionat Mondial de Fotbal, deşi ne îndoliază sufletul ca absenţa unui copil drag, ne îngăduie a privi retrospectiv în urmă unde s-a greşit, c-o detaşare compatibilă cu obiectivitatea, deoarece nu mai suntem atât de implicaţi în evenimentele care se petrec aproape zilnic la antipozi, pe elegantele dar canicularele stadioane sud-coreene şi nipone.

De ce, Dumnezeule, nu s-a calificat şi România?

Întrebare cu atât mai dureroasă cu cât, aşa cum observă comentatorii specialişti, ca şi unii oameni politici frecvenţi ai stadioanelor mai cu plăcere decât ai nesănătoaselor şedinţe de tot felul, unde să crească nivelul de trai, fotbalul practicat de anumite echipe care au efectuat deplasarea este net inferior celui românesc, chiar şi celui din campionatul intern.

Răspuns: România nu s-a calificat deoarece s-a calificat Slovenia, a cărei echipă a beneficiat de asistenţa unui antrenor cu vechime, ca un profesor cu toate gradele didactice.

Dar este vinovat că sfârşitul a fost acest deznodământ doar domnul Gică Hagi şi, eventual, poetul social-democrat Adrian Păunescu, rămas în memoria cititorilor ca unul dintre cei mai frecvenţi susţinători ai acestei candidaturi?

Noi credem că nu!

Vinovăţia este colectivă şi ţine de insuficienta cultură pedagogică a societăţii româneşti! S-a răzbunat pe noi dispreţuirea legilor obiective ale pedagogiei, care cer ca învăţătorul, oricâtă carte ştie, să aibă şi experienţă didactică, ceea ce cel mai mare fotbalist al poporului nostru din toate timpurile nu a avut timp să acumuleze, trecând direct de pe terenul de joc la catedră, pe banca antrenorului, optându-se managerial pentru o soluţie pripită, care ar fi bine să nu se mai repete în societatea noastră.

===

MEDITAŢII

De la sfârşitul primei treimi la începutul celei de-a treia

În regimul trecut, pe o scară descrescătoare a salarizării de la 1 la 100, cadrele noastre didactice se plasau probabil pe locul 32, ceea ce este un nobil semn de mare preţuire, deoarece clasa politică totalitară dejist-ceauşistă punea mare preţ pe cultura lor, pe conştiinciozitatea lor, pe măiestria lor pedagogică, pe capacitatea lor intelectuală de a înţelege principalele lozinci ale ideologiei partidului în scopul de a-i îndoctrina pe copii şi de a exercita o influenţă pozitivă asupra colectivelor de părinţi atât de la om la om cât şi prin serbările şi expoziţiile şcolare, precum şi prin pavoazările localităţilor.

În regimul actual, pe aceeaşi scară descrescătoare a salarizării de la 1 la 100, cadrele noastre didactice au coborât simţitor, de la locul 32 la locul 69, adică de la sfârşitul primei treimi la începutul celei de-a treia.

Această drastică deteriorare a nivelului lor de trai îşi are explicaţia ei crudă şi inevitabilă, pe care cadrele trebuie să o suporte cu înţelepciune, cu resemnare creştinească, cu fierbinte patriotism şi cu spirit de sacrificiu până când ţara îşi va cuceri un loc demn printre suratele ei europene printr-o tranziţie: totalitarismul bolşevic era o rânduială *artificială* şi copilul, ca şi părintele, trebuia să fie îndoctrinat, tâmpit, de acest activist amator cu catalog, a cărui autoritate era firesc să fie întărită printr-un salariu cât de cât decent.

Democraţia este însă o rânduială de o natură diferită de a totalitarismului: ea este *naturală* şi de aceea vine de la sine prin dreptul natural, toate vietăţile o practică instinctiv cum rezultă etologic şi din ştiinţele naturii, aşa că nu mai este nevoie de un

intermediar parazit între puterea partidelor şi copil sau familie.

De aceea, această reaşezare ierarhică a salarizării, de la sfârşitul primei treimi la începutul celei de-a treia, este şi dânsa naturală, imuabilă, şi în consecinţă nici nu se mai discută în ţările cu adevărat democratice, unde cărturarii poziţiei 69 nu mai cârteşte niciunul.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 9 **15 iunie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când echipele europene au început să se plângă de o nouă ordine fotbalistică internaţională, iar lămuritorii românilor au dedus că dacă la un campionat **mondial** apar probleme de arbitraj şi meciuri trucate, e firesc ca şi-n ăla din spaţiul carpato-pontic-danubian să nu se mai ştie cine a ieşit campioană, tot aşa cum motamo la fel analog corespunzător *motanus mutantus*, din cazul Kennedy reiese că nici la revoluţii justiţia nu poate individualiza cine a tras, după cum şi-n prăbuşirea băncilor, joacelor şi chiar a uriaşelor întreprinderi, cine ce şi-a tras.

==

ŞTIRI: Poate deoarece pentru că numai şase mii de cetăţeni din vreo douăzeci de milioane s-au interesat de dosarele lor, există unele indicii că şi-ar fi băgat în nişte cinematografe Lucian Pintilie filmul *Apremidiul unui torţionar*, despre care s-a vorbit imens în presă, telejurnale şi tâlcşouri, când ne-au vizitat ţara domnii Debussy şi Mallarmé de la FMI!

Senzaţional!!! A violat-o pe mă-sa crezând că e fii-sa şi că n-a luat nici măcar menţiune anul acesta!

Dolarul: Priveşte înapoi cu o oarecare mânie că trebuie să se ajute de instrumente optico-financiare.

Vremea: Nu ţine cu noi, deoarece nu ne-am calificat pentru confruntările cu balonul rotund din Asia de Sud-Est.

Horoscop: Vărsătorii să nu-şi cultive pământurile deoarece va fi secetă din cauza sistemelor de irigaţii supradimensionate.

Evenimente culturale: A apărut pe casetă imnul voievodal de dinainte de Negru Vodă, exact cum se cânta acum o mie de ani, încât aproape că nu se mai poate continua un nou mileniu dacă nu punem stema pe actualul drapel de pe vile deoarece va apărea şi xeroxul la aceea cum a fost iniţial.

ELECTRONICE: Nu vreau câtuşi de puţin să spun că o asemenea evoluţie a lucrurilor e de neocolit, că e cea spre care ar conduce în mod iminent cufundarea în vâltoare. Ba aş spune chiar că nu e normal să se întâmple aşa, şi că dacă, după Mahler, muzica a început ceea ce Berlioz ar fi numit „goana spre infern“, este că ceva malefic a intervenit pe parcurs *din afara ei*. Direcţia spre care împinge lupta spiritual înţeleasă, lupta în care omul nu şi-a pierdut demnitatea, e tocmai una ascendentă: spre înălţimile pe care romantismul cel mai exaltat regăseşte marea, fundamentala, originara linişte, ba încă îmbogăţită cu extazuri necunoscute predecesorilor. Nu remarcaţi cât este de profund înrudit spiritual bunăoară finalul *Simfoniei a VIII-a* de Mahler cu corul blândei apoteoze din *Matthäus-Passion* de Bach?

(George Bălan – *Muzica şi marile întrebări ale omului*)

==

ANIVERSĂRI CULTURALE

Canalia de Caragiale

Al dracu' de comod nea Iancu pentru ăla care după ce-şi numără banii ca ispresie monetară a esplotării omului de către om, simte nu numai necesităţi de senzaţii de consum de obiecte de bunăstare materială, ci şi spirituală.

Şi atunci iese cu familia-n pas cu moda la un teatru şi se miră că nu se mai evidenţiază-n avanscenă ca la neuitatul spectacol de umanism din Sala Radio vreun născut în România declarând că-n ziulica de azi 6 mai, fiind a doua zi de Paşti ortodox, noi putem socoti că domnul Mareşal Ion Antonescu, vicepreşedintele Culturii domnului Răzvan Theodorescu, este locţiitorul lui Iisus Christos pe-acest meleag de pământ.

Ci constată că-n comediile domnului Caragiale se întâmplă multe fapte necreştine, ca asmuţirea poliţiunii în contra la care foloseşte webu-n scopuri politice, ca chiverniseala confraţilor, ca mita, ca lipsa de prinţip, ba până chiar ca şi coruuupţia, fraţilor, şi în genere ca cum ar proveni îmbogăţirea la puţini cetăţeni pe seama îndatorării dincolo de limitele sărăciei lucii a tot mai mulţi cetăţeni, aparţinând unor categorii tot mai largi de cetăţeni, stimaţi concetăţeni!

Poanta finală fiind că se, virgulă, pupă toţi şi pleci acasă convins pe vecie de imunitatea ta!!!

Cum se zice că zicea că vrea să zică şi germanul K., trecând prin nişte ţări, că dacă-l faci să se râză bine-bine, poţi să-i regulezi băştinaşului şi fata, şi soţia, ba poţi să-i şuteşti şi ultimele reproduceri cât de cât de preţ din casă!

Iacă, dar, de ce mai mult decât oportunist aniversar, steaua singurătăţii lui Caragiale urcă tot mai sus în idealitatea ciocoilor şi-a elitelor, pe când inflamatul Eminescu rămâne din ce în ce mai îngropat sub pământul greu al secolului trecut şi al României Regale pe care puţini cărturari ar prefera-o facilităţilor din ziulica de azi.

==

REFLECŢII FOTBALISTICE

Noblesse oblige!

Nu s-a mai pomenit campioana mondială (şi europeană!) să fie eliminată din faza grupelor, fără să înscrie măcar un gol şi lăsând o impresie neplăcută nu numai compatrioţilor pregătiţi să se arunce în Sena în caz de calificare-n optimile de finală, ci şi opiniei publice fotbalistice de pe toate continentele.

Cum a fost posibilă aşa Berezină? Era ea inevitabilă? Îşi va mai reveni vreodată în fire fotbalul francez, chit că are titlul mondial şi la juniori?

Neîndoielnic, Hexagonul deţine destui experţi capabili să explice pe înţeles tehnic, telespectatorilor care belesc ochii la masa rotundă, DE CE un anumit meci a fost pierdut, aşa că nu avem a-i plânge noi aici-şa viitorul.

Întrebarea fiind doar dacă pot *alţii* trage *alte* învăţături din această tragedie cu balonul rotund francofonă.

Iar răspunsul e că… nu în fotbal! Pentru simpla obiecţie că nu ne potrivim, deoarece noi nu deţinem titlul suprem ca ei!

În schimb, nu putem ignora că-n Coreea şi-n Japonia s-au ciocnit serios civilizaţiile ca-n nişte prelungiri ale sfârşitului istoriei, afirmându-se noi puteri fotbalistice şi ajungându-se la inversiuni ale valorilor bazate pe oameni recenţi.

Ăsta şi fiind buboiul de aur al selecţionatei care nu mai e campioană mondială: că n-a avut oameni recenţi, deoarece nimeni n-ar fi îndrăznit să schimbe nişte clasici, nişte semizei osteniţi de măriri, reclamă şi epuizare la cluburi selecte.

Trebuia ca idolii *să se simţă ei singuri*, să fie conştienţi de ce poate pierde Franţa atunci când nu câştigă.

Şi să se retragă de bunăvoie prin consens, dând dovadă de creier şi de raţiune, cum şi la alţii, atâţia reprezentanţi ai nomenclaturii pluraliste ajunşi baroni, ar trebui să-şi graveze pe blazon că nobleţea-i obligă să cedeze fotoliile unor tehnocraţi, dacă nu români, atunci de import.

Ce contează fiind doar randamentul pe teren.

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 5 **16 iunie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinţi, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoţi, gardieni, filozofi, primari, laboranţi, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală
până la numărul viitor:

1) să mediteze în profunzime la fiabilitatea examenelor de bac şi capa, la egalitatea de şanse, pregătind cât mai bine elevii care le solicită pregătire suplimentară în şcoală şi în afara şcolii

2) să se întărească sufleteşte cât nişte duhovnici, ca să asiste psihologic elevii şi mai ales elevele, care sunt mai simţitoare, pentru eventualitatea impresiei că la aflarea rezultatelor apar unele ierarhizări surpriză, mulţi colegi cu finiş puternic abia la acest test final decisiv arătând cu adevărat că sunt capabili să se mobilizeze pentru performanţe deosebite, surclasându-şi adversarii prin surprindere şi băgând golul de aur al calificării când nimeni nu se mai aştepta la schimbare!

3) să fie atenţi la unele mutaţii din tembelimedia, în ce priveşte relativ la dacă nu cumva nu numai limba română se alterează, oare nu şi logica la cum se gândeşte lasă mult de dorit ca fiind mai în suferinţă?

***Evenimente culturale**:* Există o carte a domnului Cristian Preda privind România noastră postceauşistă şi România românilor regali, interbelică, în care multă cărturărime atitudinară de azi n-ar opta să fi fost redistribuită de calculatorul sorţii, deoarece unele personalităţi politice şi-au pierdut viaţa atunci, în condiţii de multă, insuportabilă ca fiinţă, facilă instabilitate guvernamentală.

===
DOCIMOLOGIA VESELĂ

Factori care influențează notarea elevișorilor

Atât din punct de vedere ca autobiografie nestalinistă de tip occidental CV, cât şi sub aspect concurențial precis normat pentru accesul la instituții de învățământ cu specializări râvnite în contextul când este extrem de important din vidul de patriotism responsabil al vipoilor de decizie ce meserie îți alegi, bănoasă ori dependentă de mila pibuitorilor, factorii care influențează notarea elevişorilor, cu care se preocupă docimologia veselă, întemeiată de pedagogul de la Basel, devin deosebit de activi şi, în consecință, trebuie puşi sub oarecare urmărire operativă.

Unul dintre cei mai importanți astfel de factori se referă la sporul de izolare şi reflectă realitatea că slujitorii învățământului din localități mai greu accesibile pot mări instinctiv meritele subiecților învățării, existând sub aspect evaluativ diferență exigentivistă de la o şcoliță la alta după noroc.

Un al doilea factor, numit de pedagogul francez Derrida, în deriziune, *diferanță*, se referă la recursul profesorului eficient olimpic la terorizarea supradotatului fără nicio deferență, dându-i note şfichiuitoare de până-n şapte sau maxim opt deşi copilaşul poate e campion pe municipiu şi vicecampion pe țară, tocmai bun de export.

În fine, pe măsura creşterii nivelului de trai al populației capitaliste, şcoala a devenit tot mai dependentă de sponsorizări ca de droguri întăritoare, devenind o chestiune de jenă şi de bun simț din partea personalului catalogar a mai trece din când în când mai mereu cu vederea abaterile de la învățătură şi de la purtare ale unor urmaşi de binefăcători ai Sistemului, care la rândul lor vor perpetua tradiția de danie a familiei dumnealor.

Iată de ce ponderea situațiilor anuale la învățătură e băgată mai mică în procedurile de ierarhizare decât cea a examenelor naționale terminale, a căror fiabilitate e superioară aducându-se profesori străini să arbitreze evaluativațional.
===
REFLEXII ABSURDITIERE

Condiția umană a pre-liceanului român

Când eram mic, începând din a cincea am omis a fi premiant, deoarece aparțin generației nestresate de coronițe în urma adoptării pentru învățământul primar a sistemului stalinist sovietic cincizecist de notare de la doi la cinci, doar că le zice haraşo, oceni haraşo, suficient la note şi în orice caz clasificările pe bază de nu' ş ce descriptori de performanță nu prea mai contau, îngăduindu-se răsplăți finale mai mult pe c-ai excelat la ghitară, la minge, la biclă ca mine, la vreo altă pasiune sau concurs, ori c-ai săvârşit vreo faptă pur creştină, ca a fetiței care a găsit la chiuvetă portfoiul cu trei hârtii de zece mii al doamnei de cultură civică şi i l-a dat înapoi!

Părerea mea fiind că e şi normal să fie aşa, fiindcă orice competiție între minori este un NONSENS, deoarece nu sunt minorii vinovați că au profesori complet inegali, care îi dezegalizează de tot.

Când am devenit mai mare, plimbându-mă prin oraş m-am îndrăgostit de un liceu cu pereți de cărămidă roşie, cum doar din tren, la gara Titu am mai văzut, ca şi gagicile.

Şi mi-am zis să dau şi eu la acest liceu, pentru că am auzit că are profesori

buni, e faimos, e la doi paşi de casă, conține specializarea pentru care am eu consens cu ăia bătrânii şi… pe ăsta îl vreau eu!

Dar mi s-a răspuns că depinde! Depinde de dacă mă va arunca cu creierii tocmai în cărămida roşie Calculatorul Distribuitor, adică Soarta.

Şi asta numai din vina criminalei mele de învățătoare, pentru că nu mi-a belit zi de zi ochişorii că în învățământul actual numai premianții au dreptul de a opta.

Restul e masă amorfă, se… distribuie!

Şi e PERMANENT nouăzeciul la sută scăzământ garantat al premianților!!!

Şi se mai susține că nu era mai bine înainte, când erai liber să dai la ce liceu vrea muşchii tăi, tov elev!

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 10 **22 iunie 2002**

Pagina duminicală

==

ŞTIRI INTERNE: din cauza secetei urmează să se administreze tuturor elevilor câte un pahar cu lapte şi un corn de panificație în recreații, din mentalitate etatist-intervenționistă făcându-se risipă cu mofturoşii, cu posesorii de vite acasă, cu posesorii de văcuțe la vilele subcarpatice şi cu unii din copiii de familie prea bună, care vin la şcoală gata ghiftuiți şi mai degrabă ar turna lăpticul în capul păduchios, nespălat cu apă caldă şi ciufulit al amărâților, decât să se preteze la a servi pomana partidului dominant expuşi miştoului de grup ca nişte nehaliți.

ŞTIRI EXTERNE: România are ieşire la mare, adică litoral. Pe litoral se face plajă, iar în apa mării se face baie, pipi şi scufundări. Pentru cine n-are unde dormi există hoteluri, unde poți să înnoptezi, singur sau cu cine merită. Iar pentru cine n-are deloc ce mânca, ori îşi cumpără de pe plajă, ori ia o masă copioasă la restaurantele şi fast-foodurile stațiunilor, bucurându-se şi de o muzică de calitate, cu rezervări prin fax sau prin Internet.

Senzațional!!! Au spălat-o cu apă caldă şi n-a mai putut suporta deuteriul din ea deoarece nu era vie!

Dolarul: Se dilată datorită caniculei, ceea ce este un fenomen natural.

Horoscop: Gemenii să se ferească de a zăbovi unul la soare şi altul la umbră deoarece se pot dilata inegal chiar pe direcția verticală.

Decese: Toutes les pauvretés de l'esprit, tous les ridicules, toutes les manies de l'intelligence, tous les vices du coeur se lisent et se font voir clairement sur ces visages animalisés. (Baudelaire, despre caricaturile lui Daumier)

==

COMEMORĂRI

Războiul Sfânt (1940-1945)

Cu neghiobie, cum aprecia un analist britanic laureat al Premiului Nobel *pentru literatură*, România a atacat acum 61 de ani… Rusia, cum dezmierda cu delicatețe URSS acelaşi artist al slovelor şi al procentelor.

Acea… Rusie îşi avea graniță proaspătă pe Prut, iar din Polonia rupsese în 1939-1940 o halcă mai mare decât îşi însuşise însuşi Reichul, în baza acelei aderări *de facto* la Axa Totalitară a Cominternului, care au fost Pactul Molotov-Ribbentrop.

Iar Reichul dusese „greul războiului“ în contra bravei națiuni poloneze!

Cu neghiobie, se apreciază şi azi, românii regali au trecut Prutul, deoarece n-au putut învinge totalitarismul stalinist, aliatul Imperiului Britanic şi al Statelor Unite, ci dimpotrivă, au fost ei zdrobiţi, pulverizaţi, făcuţi muci.

Dacă însă românii regali ar fi reuşit pe vecie dezrobirea Basarabiei şi Bucovinei din cătuşele roşii ale bolşevismului demolator de biserici, precum şi anexarea Transnistriei până-n Bug, cu Odessă cu tot, ca o compensaţie, e drept că într-o măsură neînsemnată, domnule Molotov, pentru deznaţionalizarea ireversibilă alor noştri de către căgăbău de la Nistru pân' la Tisa, şi dacă Hitler ne-ar fi restituit Ardealul şi Balcicul, tot la Viena, iar apoi ar fi sfârşit dărâmat el însuşi de complotiştii de prin parcuri, atunci, ehei! stârvurile românilor regali pierduţi în Răsărit ar fi fost pomenite pe la Înălţări *distinct*, ca ale unor adevăraţi eroi. Dar aşaaa…

Păcat! Păcat de sângele românilor regali vărsat! În Războiul Sfânt (1940-1945), care nici nu putea fi prea *sfânt* din moment ce nu ne-a ajutat Dumnezeu şi uite că l-am pierdut!

===

ANALIZE LITERAR-ARTISTICE

Iertarea datoriilor întreprinderilor de stat

Disperarea nu este o virtute creştină, cum nu este nici demonul cârtirii din unii din noi mai recenţi. În contextul ciocnirii fotbalistice a civilizaţiilor, se analizează că incapabilul de a-şi plăti datoriile de întreţinere, chiar şi nespălat, contribuabil român nu acelaşi lucru va face cu datoriile întreprinderilor de stat menegerite de clientela politică a partidelor de la putere şi din opoziţie ale nomenclaturii pluraliste: pe-alea va reuşi, amărâtul, să le tot amâne vreo zece ani, ca pe nişte procese inofensive, până se prescriu nişte chestii şi cad în seama altor flamuri politice rezolvările de probleme economice reale.

În definitiv, de ce s-ar face reformă, stai şi te gândeşti, când experienţa politică istoriceşte determinată până dovedeşte că stagnarea-n proiectul de reformă e răsplătită de popor cu bogăţia şi cu demnitatea de a fi ales mai devreme sau mai târziu dacă nu prima, atunci a doua persoană în stat?

Bine este, aşadar, ca restanţierul revoltat ori să nu gândească, ori să gândească aşa: păi dacă tu nu dai statului posibilitatea să ierte întâi datoriile statului către stat, păi mai poţi spera, dom' le, să ţi le ierte şi pe-ale tale în anul electoral sau chiar în anul preelectoral?

Căci altă soluţie ai?

Iar disperarea nu e o virtute creştină!

===

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 6 **23 iunie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională"
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoți, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală

până la numărul viitor:

1) să se preocupe de buna organizare a bogăției de timp liber de care vor dispune elevii spre a fi expuşi influenței educative exercitate de tembelizor, universul stradal, cartier, câinii comunitari
2) să se retragă măcar o dată la zece săptămâni din vârtejul necazurilor zilnice, ca nişte schivnici, spre a medita dacă nu cumva ceea ce s-a întâmplat cu fotbalul nostru, care nici nu s-a calificat, spre deosebire de olimpicii şcolilor româneşti, nu ar putea să influențeze negativ însuşi Sistemul de Învățământ prin unele exemple de incidente în funcționare, cum ar fi meciuri regizate sau arbitraje deficitare, pierzându-se astfel unele simpatii, ale microbiştilor mai puțini fani
***Evenimente culturale**:* Datorită caniculei din Bărăgan, se va defecta aerul condiționat de la Institutul Francez din Bulevardul Dacia, cerându-se scuze cui mai citeşte.

==

SUSPICIUNI CONSTRUCTIVE

Mentalitatea dirijistă populist generează politici antipopulare

S-a repetat de mai multe ori de la acest microfon că politicile populiste, deşi vizează a apropria exclusivist simpatia populației, au adeseori consecințe cu caracter antipopular din motive ținând de mentalitatea dirijistă, etatistă, fără de moarte mai ales dacă ai apucat tot în familie din nomenclatură epoca statului nu mare majoritar ca în prezent, ci chiar totalitar deplin.

După cum beneficiarii poate că unii îşi mai aminteşte respectând normele academice, primul ministru al educației al puterii de tranziție 1996-2000 de la regimul Ion Iliescu la regimul Ion Iliescu, în loc să-şi însuşească reforma implementând-o, ca succesorul domn Marga, slobozind alternativele şi opționalele, dimpotrivă, a făcut rost de la pibuitori de nişte fonduri uriaşe din care s-au dat la copiii sărmani, în Ajun de un Crăciun creştin şi democrat, AJUTOARE constând din îmbrăcăminte, încălțăminte, rechizite şi chiar produse de-ale gurii, dintre care doar ultimele s-au potrivit perfect cu dimensiunile, gusturile şi preferințele targhetului vizat de măsura populistă.

Principala obiecție a părinților fiind că mai bine li se dădeau lor banii aceia, deoarece i-ar fi administrat potrivit cu *adevăratele* urgențe ale fiecărei familii.

Şi, în plus, ei ar fi alergat şi ar fi găsit marfă îndeplinind *aceleaşi utilități* la numai jumătate din preț!

De această suspiciune a acelor părinți a beneficiat electoral actuala putere şi e ciudat de antipopular că vrea să pună cadrele didactice să dea lapte în loc să mărească alocațiile şcolare şi fiecare familie să bea ce vrea când şi cât are poftă.

==

ULTIMUL AN CULTURAL

Epoca Ion Iliescu trăieşte din spiritualitatea Epocii de Aur

Parcă presimţind riscurile la care se expune o ţară care vrea să se integreze în ceva fără de care rămâne dezintegrată, consumatorul român de cultură şi de viaţă spirituală furnizate relativ ieftin de televiziuni pare să fi ajuns la un fel de indigestie receptivă atât corelativ la serialele sufleteşti ale fraţilor noştri de pib şi de gintă latino-americană cât şi la superproducţiile oscarhollywoodiene ce îmbină ca la un Auschwitz comercial simplificat flăcările portocalii cu intensitatea dementă a violenţei.

Într-o astfel de situaţie, deobicei fiinţa umană sictirită face un pas înapoi.

Şi l-ar face ea, sărăcuţa, dacă acest dinapoi ar mai exista!

Dinapoiul unde să te retragi fiind ca-n Epoca de Aur când fără TV, de scârbă sau de necurent, *citeai*, că era cartea ieftină.

Iată, aşadar, cum se explică neobişnuita noutate adusă de ultimul an cultural, că a fost redescoperit de către televiziuni şi revizionat cu renostalgie de către noi filmul Epocii de Aur, fie el şi cenzurat puţin în sensul că se evită producţiile foarte ideologizate, care de fapt ar răscoli şi cele mai autentice amintiri.

Însă cea mai mare emoţie ne-a creat-o locţiitorul domnului ministru Răzvan Theodorescu, domnul Mareşal Ion Antonescu de la Ministerul Culturii, prin spectacolul de Sfintele Paşti de la Sala Radio, care acţionând cum i s-a şi mulţumit, ca trimisul Mântuitorului pe pământul românesc, şi-a adus aportul organizatoric ca să putem aduce prinos de recunoştinţă celor mai populari creatori şi solişti de muzică uşoară din Epoca de Aur, şlagărele acelei tinereţi pe veci pierdute zguduindu-ne suplimentar şi ca o remuşcare că noi n-am ştiut să le apreciem atunci la adevărata lor valoare, neanticipând un viitor mai puţin reuşit pentru oamenii muncii fizice şi intelectuale cinstite.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 11 **26 Iunie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când lipsind un milion de români la inventar, în loc să se stimuleze creşterea demografică, se tot legiferează statutul pornografiei, restrângându-se periculos accesul la materialul de propagandă.

==

ŞTIRI: Poate că din considerente de măsuri antiteroriste, Biblioteca Americană din Bucureşti se zice că continuă să fie parcă mai puţin frecventată decât a francezilor sau a britanicilor, ba chiar decât Goethe şi Cervantes, ceea ce poate nu e tocmai de cel mai bun augur pe drumul aderării la NATO şi al preaderării la structurile euroatlantice, care unele sunt culturale iar altele sunt interumane.

Senzaţional!!! Au văzut unii nişte filme japoneze la un festival.

Dolarul: Are probleme cu Euro pentru că totuşi nu echipa SUA, ci a Germaniei a pătruns în careul de aşi, ca şi în finală.

Meditaţii: Se anticipează că secretarii de stat pe probleme de educaţie vor recomanda ministrului Informaţiilor să se respingă oferta de burse ale Republicii Moldova pentru

studenții români moldovofoni, diminuându-se astfel exodul de minți lucide dinspre România către CSI.
HOROSCOP: Racul va face noi progrese în toate domeniile de activitate.
Evenimente culturale: foarte parizianul Dan Iagnov la *Noaptea Melomanului*, Radio România Actualități
Schimburi de locuință: *Ceea ce Herodot pune mai întâi în relief este marea ingeniozitate a sciților în privința rezistenței la invazie. Această ingeniozitate constă în retragerea din fața agresorului, pentru a nu se lăsa ajunşi de el, atunci când nu vor acest lucru, şi pentru a-l atrage astfel în întinsele lor câmpii, până în momentul în care vor fi în stare să lupte cu el.* (André Bonnard – *Civilizația greacă*, vol.II)
===
SERBĂRILE VERII

Răpirea Basarabiei şi Bucovinei

Precum Ziua Națională se suprapune celei internaționale de luptă anti-SIDA, nenorocos pică şi Ziua Drapelului Național peste bătălia întregii omeniri cu drogurile, însă Providența continuă a-şi ține fața întoarsă spre chipurile vesele ale românilor: 26 IUNIE este, chiar în contextul definitivei stabilități europene, amintirea Răpirii încă o dată a Basarabiei şi Bucovinei la 1940, ca preludiu bolşevic la tragedia Diktatului fascisto-nazist de la Viena, din care a rezultat pierderea definitivă a Balcicului şi revenirea vremelnică a ungurilor lui Horthy în Ardealul românului Funar.

De fapt, în seara de 26 iunie 1940 doar a început Molotov a-şi transmite ultimatumul, invazia a început mai târziu, iar disputele cele atât de caracteristice laşității din ziulica de azi, privesc nu atât ora sfârşitului României Mari şi Regale, ci modul în care trebuia reacționat ATUNCI la pretențiile cominterniste privind ocuparea Basarabiei şi Bucovinei în scopul deznaționalizării şi bolşevizării lor ireversibile.

Modul preferat de a reacționa, atât al istoricilor de şcoală marxistă cât şi al celor cu burse occidentale, pare a fi cel polonez: în iunie 1940, deşi nu era protejată de o Franță şi o Anglie intacte, România Regală ar fi trebuit să se bată cu Armata Roşie *intactă*, cu Wehrmachtul slobozit din încleştarea dinspre Atlantic, cu revizioniştii unguri şi bulgari, poate şi cu o Iugoslavie tentată a despărți Timişoara de cadavrul României!

Să ne batem orbeşte! Este exact ce voia Stalin când şi-a pus armata şi agenții cominternişti, infiltrați îndeosebi printre minorități, să ne jefuiască şi să ne umilească trupele şi funcționarii în retragere! Să-l constrângă pe Regele Carol al II-lea să recurgă la rezistența armată, generalizând conflictul. Aşa se explică şi ciudata idee de a ocupa nu numai Bucovina de Nord şi Basarabia, ci şi pământul moldovenesc niciodată ținător de aceste provincii, al Herței: era târgul natal (1899) al Elenei Lupescu, se miza pe *exploatarea psihologică* a impulsivității Hohenzollernului din capul țării.

Să ne batem, dar… de la 4 aprilie 1944 încoace, inclusiv după 17 decembrie 1989, noi românii nu ne mai săturăm de câți prieteni avem la toate zările!

Noi ne-am şi bătut, de îndată ce am avut nu un aliat, ci un tovarăş de drum lângă care să ducem *un război paralel*. Depinde doar de analişti şi de scriitorime a sublinia aceste sacrificii.

Perspectivele nesăbuinței de a face război fără a ne baza pe un mare aliat erau următoarele:

1) URSS nu s-ar mai fi oprit unde ne este granița azi: cu certitudine ar fi luat

TOATĂ Bucovina, cu Suceava, cu Voronețul şi cu Sanctuarul de la Putna cu tot;

2) Revizioniştii unguri şi bulgari ar fi ajutat la extinderea bolşevismului, iar harta României postbelice născute dintr-un stat desfiinţat ar fi fost cu siguranță mai rea decât azi.

3) Partea leului la marea invazie ar fi revenit însă Germaniei, ca principala forță militară şi fiindcă Hitler avea de coborât din Polonia până la petrolul din Valea Prahovei, iar Stalin n-avea niciun interes să-l provoace înainte de a se baza pe… un mare aliat.

Partea cea mai interesantă a acestei poveşti contrafactuale fiind că dacă România ar fi ajuns o țară OCUPATĂ de nazişti, atunci Harta Holocaustului ar fi coborât de pe Vistula până la Dunăre.

Aşadar, strălucită alegere 26 iunie pentru serbarea Tricolorului.

Să-l sărutăm cu nădejde în Dumnezeu!

==

PROCEDEE LITERAR-ARTISTICE

Numai Algoritmul Propinațiu ne mai poate face fericiți

Există idei simple de tot, precum a cuiului din fabula argheziană, deloc geniale, dar de consecințe incalculabile dacă se înving prejudecățile şi forurile cu putere de decizie le implementează onest.

O aşa inovație e şi ALGORITMUL PROPINAȚIU care ar putea schimba radical în bine (şi aceasta FĂRĂ SĂ NE COSTE NICIUN DOLAR!!!) arta de a juca fotbal în România.

După cum se ştie, opinia publică fotbalistică este în cvasiunanimitate de acord cu următoarele două idei: că meciurile trucate sunt dezgustătoare şi că *partidele spectaculoase conțin aproape întotdeauna numeroase goluri*!

Pentru a aduce din nou publicul, cu milioanele, pe stadioane, încât până şi marele templu „Lia Manoliu“ să devină week-end de week-end neîncăpător,

Pentru a face din fotbalul nostru, cum a mai fost, o pasiune devoratoare,

Pentru a transforma sportul rege într-un business cu adevărat rentabil pentru toți (nu doar pentru câteva echipe exportatoare de talente româneşti),

NU NE COSTĂ NIMIC dacă aplicăm la întocmirea clasamentului, ALGORITMUL PROPINAȚIU!

ADICĂ:

1) la calculul punctelor se procedează ca şi până acum, doar că la fiecare set de 3 goluri marcate se mai adaugă 1 punct, după cum la fiecare set de 3 goluri primite se mai scade 1 punct;

2) dacă într-un meci dramatic se ajunge la o diferență de 9 goluri, atunci jocul se întrerupe şi învinşii îşi predau învingătorilor tricourile;

3) Algoritmul Propinațiu nu se aplică în ultimele 3 etape ale campionatului.

Schimbându-se filozofia întocmirii clasamentului în sensul recompensării echipelor care atacă, vom avea un fotbal românesc în concordanță cu tendințele actuale, dezastrul european din Asia venind tocmai de la confruntarea ideologică: au câştigat cei ce au gândit că trebuie nu să primeşti un gol mai puțin, ci să înscrii un gol mai mult decât adversarul; au pierdut deplorabil pânditorii de greşeli convinşi că poți să-ți bați joc, de public şi de dreptatea cerească, supraapărându-te şi speculând cu vreun contraatac norocos noblețea adversarului.

Ca să nu mai adăugăm şi, în genere, trista realitate că pe prea mulți dintre

microbişti numai fotbalul cu multe goluri îi mai poate face fericiţi!

Trecându-se peste obiecţia banală că nu l-au aplicat întâi alţii, ALGORITMUL PROPINAŢIU, odată implementat, va schimba radical însuşi scenariul de bază al filozofiei noastre fotbalistice, care actualmente constă în aceea că echipa care înscrie primul gol se retrage imediat în apărare şi, dacă mai reuşeşte ceva pe contraatac, bine, dacă nu, nu! Ceea ce favorizează specifica lipsă de rezistenţă fizică a echipelor noastre. Fiind şi nedrept ca un meci câştigat cu un prăpădit de 1-0 să fie evaluat compatibil cu o partidă în care o echipă a alergat până la epuizare pentru un 3-0 sau un 6-0, spre deliciul spectatorilor.

Şi, aspect de supremă importanţă în ziulica de azi, este aproape imposibil să mai aranjezi meciuri strategice la care se câştigă puncte la asemenea scoruri, consecinţa fiind renaşterea încrederii în spectacolul nostru fotbalistic.

Să nu uităm că ultimele trei campionate mondiale au adus în careul de aşi cu regularitate echipe balcanice: Bulgaria, Croaţia, acum Turcia.

În anul 2006, logic extrapolând, e rândul României, iar ALGORITMUL PROPINAŢIU poate contribui supereficient (necostând un Euro măcar!) la acest succes de imagine, atât de necesar tuturora în efortul integrării noastre europene şi euroatlantice.

===

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 7 **30 iunie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinţi, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoţi, gardieni, filozofi, primari, laboranţi, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală
până la numărul viitor:

1) să mediteze vara la cum s-ar putea folosi iarna, în scopul eficientizării procesului instructiv-educativ, resursele încredinţate şcolii, cercetării şi culturii naţional-universale de către principalii pibuitori
2) temperamentele negaţioniste să răspundă pozitiv la imperativul patriotismelor constructive care le cer să se vindece cât mai e timp de năravul de a considera că mai există probleme imense, insolvabile, insolubile în apă chioară, ca salarizarea deculturalizantă sau anemia industriei materialelor didactice, deoarece viaţa demonstrează că se pot obţine în orice condiţii rezultate de largă recunoaştere internaţională

***Evenimente culturale**:* Am auzit de o carte a domnului Marius Oprea, două volume Polirom despre BANALITATEA RĂULUI, bazată pe documente, ceea ce conduce la mirarea că există mai multe răuri în această Istorie decât vor unii teoreticieni.

===
FUZIUNI CONSTRUCTIVE

Partidul Cadrelor Didactice ia amploare

Aşa cum, crezutul fără viitor în 1990, Partidul Social-Democrat al domnului Sergiu Cunescu a depăşit în mod exemplar toţi factorii de risc privind sfârşitul istoriei sale, reuşind să înghită pe parcursul a mai puţin de zece ani mai multe partide mai mari, pentru a reuşi în cele din urmă paradoxul român să se descurce, ca un şerpişor c-un ou de struţ, cu ingurgitarea nucleului tare al însuşi FSN-ului, anume cu marele rezervor de tehnocraţi grupat în jurul domnului Iliescu, tot astfel, nu mult altfel ar putea şi Partidul Cadrelor Didactice să-şi depăşească tragica sa condiţie de entitate umoristică şi să capete un conţinut de elită, de politicieni de profesie, prin acapararea oamenilor altora.

Acest partid al nostru ar putea căpăta o misie istorică pe actualul eşichier politic, anume coagularea printr-o tactică de basculă a unei opoziţii integral credibile, care să câştige alegerile din anul olimpic 2004.

Desigur, numai procedându-se cu mult tact pedagogic, evitându-se orice inversiune a valorilor, deci orice fel de ciocniri dintre oamenii civilizaţi recent.

Ceea ce ar însemna, de fapt, nici mai mult nici mai puţin decât o condescendentă asimilare sub noile noastre flamuri ocrotitoare atât a Partidului Naţional Ţărănesc Creştin şi Democrat cât şi a Partidului Naţional Liberal, vindecându-le de frământările interne cele inerente oricărui organism politic nesănătos didactic, practic incapabil mai deloc să înveţe cât de cât de-o notă de trecere din greşelile trecutului.

Şi nici măcar din greşelile prezentului.

===
ECONOMIA SPIRITULUI

Politici investiţionale în cultură şi în cercetare

Există probleme insolvabile şi una din ele e că nu poţi interzice printr-o ordonanţă de urgenţă etalarea opulenţei, când şi aşa e de presupus că mai sunt unii capitalişti de care dispunem şi ei se feresc din motive fiscale să arate amărâţilor exact-exact ce-şi pot permite.

De aceea, insolvabilă este şi nostalgia de a tăia nodul gordian al culturii sau al cercetării, masacrându-le complet din lipsă de fonduri. Simplificare infezabilă deoarece s-ar obiecta instantaneu că nu se poate ca unii să aibă un standard de viaţă de avangardă *uie*, iar alţii să nu aibă nici cultură sau cercetare!

Dar şi când ai ceva fonduri tensiunea din societate nu se ostoieşte, pentru că se ridică necontenit pretenţii privind priorităţile şi se face mult caz de calitatea de clientelă politică a unor beneficiari!

De aceea, în unele ţări avansate am observat că politicile investiţionale în cultură şi în cercetare încep cu nişte facilităţi *de care să beneficieze toţi*, cum ar fi biblioteci gigantice, capabile a raporta pe unde e avangarda umanităţii, canale TV şi programe Radio nu de „actualitate“ culturală perisabilă şi focalizată pe vipuri efemere, ci de-a dreptul superior didactice, plus centre naţionale ale cărţii protejate în contra dispariţiei, aducerea de mari expoziţii şi festivaluri. Şi câte altele.

Fără un instrument de lucru precum o adevărată Bibliotecă Naţională

punându-se, din nefericire, întrebarea dacă ai cercetători, oameni de cultură, ba chiar educatori!

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 12 **7 iulie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când s-a bombănit la încurajarea a vreo două mii de magistrați prin decorarea cu Meritul Judiciar şi reduceri impozit cu o treime, să răpună corupția.

==

ŞTIRI: Megaanalistul Ion Cristoiu va pune întrebări megapoetului Adrian Păunescu pe ProTV despre dosarele persecutaților precedentului regim, care va scrie şi o carte despre.

Senzațional!!! A băut apă.

Dolarul: Zice că economia americană nu-şi poate permite fraude la care e imună economia țărilor înapoiate, tot aşa cum un newyorkez ar sucomba mâncând pubele.

Horoscop: Capricornul va fi favorabil implementării cu cornul a programului de lapte de capră pentru treizeci de iezi.

Statistici interesante: Unul din zece români are acces la Internet, deci a publica în sute de exemplare literatură de hârtie în ziulica de azi nu e inteligent neam.

Masaje generoase:

> *Ce qu' elle a dit de la poésie.*
> *Son amour pour les ouvriers.*
> *Que quelques hommes aient pu s' amouracher de cette latrine, c' est bien la preuve de l' abaissement des hommes de ce siècle (...).*
> *Elle a de bonnes raisons pour valoir supprimer l' Enfer.*

(Baudelaire sur George Sand)

Evenimente culturale: *Mâncătorii de pisici* (*Katzelmacher*, 1969) la Cinemateca Română.

==

ACTUALITATEA SCULPTURALĂ

Statuia lui Soljenițîn

Călătorul care intră-n Bucureşti dinspre Otopeni sau Băneasa vede bine pe partea dreaptă Combinatul Poligrafic Casa Scânteii *I. V. Stalin* înainte de a aborda Şoseaua Kisseleff (botezată în 20 octombrie 1946 Generalissimul Stalin), a cărei lărgime risipitoare, dacă numele n-ar fi deajuns, este tot o trimitere la influențele luminoase ce-am suferit dinspre Răsărit.

De aceea, chiar ultranaționalist gazetar sau politician să pui pe soclul leninist rămas pustiu, şi acest sit tot nu se mai poate româniza!

Cât despre a opune fundalului sovietic un monument al Rezistenței Anticomuniste… aspectul cel mai trist ar putea fi lipsa de credibilitate, occidentalul neştiind decât de 1956, 1968 şi 1980.

Ca să nu mai amintim că atribuirea ideii monumentului către fostul lider deținut politic Constantin Ticu Dumitrescu e de rău augur, pentru că domnia sa nu şi-a mai recunoscut în ce-a ieşit nici inițiativa aia cu deconspirarea.

Neplăceri putând avea la dezvelire şi domnul ministru Răzvan Theodorescu,

pentru a fi fost director TVRL-ului când *acoperea* manifestația anticomunistă din Piața Universității și a ieșit cu mineri.

Iată numai câteva argumente pentru următorul consens armonios: va vui lumea dacă-l vom înălța pe Soljenițîn în locul lui Lenin și atunci nu vom mai crea nici breșa țipătoare-n sit cu nu știu ce rezistență ale cărei efecte nu le simte nimeni, nici măcar ca reluări de fază.

===

INTERMEDIERI

Noi vă aducem marea la domiciliu

Nu există amărâți pe Internet, s-ar zice.

De aceea, a vorbi de mizerie într-o pagină de *webzine* ar fi ca a te casetofona într-o peșteră goală.

Unde mai pui că, logic, amărâții n-ar trebui să existe și, deci, nici nu există.

De fapt, marea din fundalul a numeroase conversații TV nu e, nu există pentru cei ce n-au bani în ziulica de azi și foarte probabil nici nu vor mai avea vreodată atâția cât să se mai ușureze arhimedic în imensitatea-i.

Marea televiziunilor există doar pentru cei 2 milioane de cetățeni care au reușit deja să intre cu standardul de viață în Europa: de la ei, nu de la fraieri lefteri, se speră a se jumuli ceva, ceva, îndemnându-i cum că dacă n-au fost încă vara asta pe litoral, atunci să se ducă, deoarece e mai rentabil *un singur turist* care plătește mai mult decât dublu în hotel și pe plajă decât *doi turiști* care plătesc prețuri rezonabile!

Amărâților ar trebui, dacă vrea cineva să-și asigure susținerea acestui partid potențial cu bază tot mai stabilă, să li se dea un fel de cameră focalizată vreun sfert de oră zilnic pe cum ling valurile plaja, preluându-se și sunetul în direct, eventual cu mențiunea că *noi vă aducem marea la domiciliu.*

Să stai întins pe cearșaful din pat și să te uiți și să asculți clipocitul și să te gândești c-ai fost odată tânăr și c-aveai și-ți permiteai… Măcar atât! Amărâtule!…

===

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 8 **7 iulie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mișcării Slujitorilor Școlii Românești (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor școlii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodiști, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoți, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă și cultură, jandarmi, pensionari, publiciști, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală
până la numărul viitor:

1) Să conceapă un chestionar ca de dirigenție pe care să-l poată utiliza părinții creatori de familii defavorizate în scopul de a verifica dacă au parte de respectul creştinesc standard din partea propriilor lor copii
2) Să verifice la bibliotecile şcolare colecțiile principalelor periodice culturale, pagină cu pagină, urmând a lămuri odată pentru totdeauna dacă este sau nu considerat corpul didactic preuniversitar ca o parte integrantă a intelectualității şi dacă se aşteaptă, în consecință, de la educatoare, învățătoare şi profesori de gimnaziu sau de liceu să consume bunuri culturale, ştiințifice sau… educative, aducându-şi astfel o contribuție responsabilă la prioritatea națională
Eveniment Realitatea TV: Domnii Mircea Drăgănescu şi Dumitru Sandu tâlcşoind despre învățământul rural şi în oraşele mici la ora 18 şi un sfert, iară nu despre Poezie în ziulica de azi, moderați la emisiunea sa, *Educația*, de domnul Sorin Paliga.
==
BAZA MATERIALĂ A SPIRITULUI

Biblioteca Națională

Dacă în 2052 românii nu vor mai avea literatură, în 2112 țară, iar în 2222 limbă vie, analiştii acelei fericite sau nefericite vremi se vor întreba nu cu neglijabilă seriozitate dacă nu cumva ar fi fost mai inteligentă strategie ca, în loc de a se desăvârşi de tot Casa Nomenclaturii Pluraliste şi a Poporului ctitorită de Nicolae Ceauşescu, o infimă parte din sumele investite aici de diferitele guverne ale diferitelor puteri să se fi deviat către Biblioteca Națională Unirea, ctitorie a aceluiaşi preşedinte, întru a o face funcțională ca depozit, fără niciun ornament şi nearătabilă megastarurilor ca Sala Unirii, căci a se scoate din circuit vreme de două-trei cincinale (şi câte vor mai urma) peste zece milioane de cărți din ce în ce mai rare, precum şi colecțiile periodicelor (de nu poți în ziulica de azi să te documentezi ce-a făcut cutare vipoi în ultimii cinci ani), nu este lucru de şagă în perspectiva dispariției granițelor intraeuropene şi sub constrângerile obligației profesionale de a te documenta de unde apuci şi în ce limbă apuci, având în vedere şi că te poți gândi că la alte clase politice poate că astfel de facilități s-au şi realizat de mult şi totuşi cărturarii lor răsfățați pot să nu poată ce poate ai noştri.
===
VIZIUNI SINISTRE

Mengele

Era medic. (O grămadă de medici au îmbrățişat doctrina rasistă, fie răzbunându-se pe fosta concurență evreiască, fie admirând aparenta întemeiere ştiințifică a ideologiei superiorității rasei nemțeşti, fie îndeosebi din oportunismul pe care experiența totalitară îl indică drept o caracteristică definitorie a intelectualului întrucât îşi imaginează că Universul piere dacă el nu-şi exercită cu orice preț, chiar al vieții multora, profesia.)

Fost-a acest Mengele un bărbat ca de mileniul trei cinematografic, înalt, spilcuit, dur, impenetrabil şi competent să ia în fracțiuni de secundă decizii de importanță *finală* pentru semenii săi.

Concret, căpitanul SS Josef Mengele sta-n gară la Birkenau la peron şi despărțea convoiul debarcaților: tu eşti bun de gazare-incinerare imediată (75 %), iar tu eşti bun de exterminare prin muncă!

Departe de noi intenția de a denumi Mengele algoritmul repartizării

absolvenţilor gimnaziului la licee şi grupuri şcolare, deşi extrema vulnerabilitate psihică specifică acestei vârste poate genera *alienare* măcar în sens Hegel-Marx dinaintea unui sistem educaţional copleşitor, care nu permite decât unui procent nesemnificativ de elevi să anticipeze corect, numai pe baza rezultatelor şcolare, unde vor continua studiile.

L-am denumi Mengele doar dacă un amplu sondaj la început de an şcolar 2002-2003 ar demonstra că peste 75 % din absolvenţii clasei a VIII-a nu au ajuns la profilurile şi specializările dorite.

Caz în care, desigur, orientarea şcolară şi profesională în gimnaziu devine pierdere de timp şi ipocrizie.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 13 **14 Iulie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când a devenit clar pentru nostalgicii României Mari şi Regale că epoca partidelor istorice PNŢ-Vasile şi PNL-Stoica s-a întors definitiv la lada de vechituri a manualelor alternative.

==

ŞTIRI: Se pălăvrăgeşte mai mult despre tentativa unui puşcaş de-a ochi pe Chirac la Paris în Franţa decât despre dispariţia de mai bine de-o lună a ziaristului Iosif Costinaş, incomod investigator al Revoluţiei de la Timişoara şi al neîmplinirilor ei.

Senzaţional!!! A intrat în mare şi a ieşit basma curată.

Dolarul: Nu se va stabiliza definitiv până când nu va folosi ca lest leul greu sau supergreu.

Horoscop: Taurul îşi va disputa cu Peştii prezenţa în top la apropiata inflaţie a cererii de lapţi şi corn.

Statistici care ne-ar interesa: Considerând, conform standardelor UE, nespălată o gagică ce se foloseşte de lighean nu de duş, din zece inaccesibile de pe bulevard, câte?

Evenimente culturale: Un excelent documentar pe *Canalul La Cinquieme*/*Arte* despre Basarabia şi Transnistria Europei de azi.

Adunări generale:

… *în general*, istoria a confirmat pe deplin lozincile şi ideile bolşevice; în mod *concret* însă lucrurile s-au petrecut *altfel* decât s-ar fi putut aştepta (indiferent cine), îmbrăcând forme mai originale, mai specifice, mai variate.

(V. I. Lenin: *Scrisori cu privire la tactică*, 1917; cf. Vol. 31, p. 135)

==

ACTUALITATEA SCULPTURALĂ

Statuia unui patriot român

Canalie, despre genialul prozator est-european din să-i zicem Galiţia Mare, de la Baltică la Pont, Ion Luca Caragiale, s-a pronunţat într-un amar context biografic cuplul Eminescu-Veronica, pe trăitorii de azi, ai anului 2002, când excelentul biograf Şerban Cioculescu ar fi adunat în 7 septembrie suta de ani, dar n-avem bani să-l sărbătorim fieştecare, interesându-ne doar efectul dezastruos al hihilizei din punct de vedere de pe orice cale: politică, socială, economică, administrativă şi finanţiară,

deoarece, văzându-ne că ne râdem, orice mare corupt înțelege că nu e nicio primejdie şi-şi vede de treaba aia în care sunt implicați şi aleşii lui.

Cu alte cuvinte, nu e bun un Caragiale receptat doar ca un… ctitor de contract social, conform căruia TOȚI suntem hoți prin consens, iar păgubaşul se râde doar că unelteşte că lasă că data viitoare ți-o coc şi eu!

Dar e nemuritor un Caragiale evocat cu tot cu testamentul său, semnat *Un patriot român*, binecunoscutul eseu *1907 – din primăvară până-n toamnă*.

De aceea, bine ar fi călătorul, care intră-n Bucureşti dinspre Otopeni sau Băneasa şi vede Combinatul Poligrafic Casa Scânteii *I. V. Stalin*, ca înainte de a aborda Şoseaua Kisseleff să dea ochii cu statuia marelui analist Ion Luca Caragiale pusă pe soclul leninist, nominalizare firească deoarece roadele Rezistenței nu se văd la totalitarismul nostru construit, cum se râdea un ilegalist, sub semnul lui Stalin şi al lui Caragiale.

==

OPINII VIZIGOTE

Cloşca cu puii de aur

Semințiile trecutului disprețuiau vorba goală şi atât în politica internă cât şi în politica externă se slujeau de simboluri, care se țineau mult mai multă vreme minte.

Aşa, unui oaspe i s-a dat somon din vase de aur pe când gazda mânca varză călită din blide nespălate cu apă caldă, ca să se ruşineze ăla şi să nu ne mai jecmănească.

Şi aşa trebuie să fie vreun tâlc ascuns şi-n mesajul de la Pietroasa, lăsat de vizigoți sau de alți vizitatori în secolul IV, celebra *Cloşcă cu pui*.

Pentru analiştii competenți, ea nu se poate referi decât la sistemul politic de pe meleag: dacă vom avea decenii în şir un partid dominant şi o pseudo-opoziție de partide buzunărite, deplin controlată, atunci riscăm să nu putem în vecii vecilor să feliem din pib ceva mai multe resurse pentru luminarea gloatei, încât să instaurăm puterea popooorului.

Iată de ce, în ziulica de azi, PSD-ul ar trebui să sprijine deschis formarea unui PNL capabil să-l răstoarne de la guvernare, pentru ca democrația să funcționeze cu adevărat.

Şi cum totul depinde de cadre, e suficient să declari limpede doar atât: că liberalii, dacă sunt cuminți şi competenți, atunci ei ar putea fi acceptați drept parteneri serioşi într-un viitor guvern de uniune națională sau de largă concentrare democratică.

==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 9 **14 iulie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE
care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoți, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală
până la numărul viitor:

1) Să se gândească din vreme la modalități noi de combatere a mentalităților înapoiate privind diferitele moduri de a practica unele vicii, precum al lecturii, în condițiile când rolul cadrelor didactice s-a schimbat radical, ele trebuind să pregătească manageri sau salariați pentru o societate cu competențe multimediale.

2) Să verifice statistic ca medicină socială câte din diferite motive persoane din Corpul Didactic nu pot să se spele cu apă caldă regulat pe tot corpul şi să evalueze consecințele de legislație şi amenzi privind desele controale de se văd la tembelizor la alimentația publică când vor da lapte şi corn la copii.

Eveniment Oglinda TV: Profesorul Ion Coja, autorul unei noi cărți despre cât Holocaust ne revine, şi fiul guvernatorului Transnistriei, Alexianu, la domnul Dan Diaconescu, răspunzând la numeroase telefoane.

===

LUCRUL BINE GÂNDIT, BINE IMPLEMENTAT

Sindicate sau partide?

Nepieritor cât umorul Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti fi-va meritul liderilor noştri sindicali dacă anul 2000 va intra în istoria românească drept anul celei mai mari greve a intelectualilor organizate vreodată ca amploare şi ca îndârjire, doar că n-a curs sânge, şi dacă vom prețălui această mişcare ca nefiind cu nimic mai prejos decât eroicele lupte de clasă ale minerilor, ceferiştilor şi petroliştilor din anii marii crize economice din 1929-1933, care a zguduit România.

Acest viitor de aur al mişcării sindicale a avut însă de suferit în ultimele luni serioase prejudicii de imagine din cauza unor ieşiri TV necontrolate bine gândit şi bine implementat de către unii lideri.

Ei n-au reuşit să convertească tichetele de hrană în tichete de cărți şi s-au împăcat cu un spor doar de 5 % pe vară tocmai când prețul fructelor le-a făcut exotice şi pe-ale noastre subcarpatice, dar au lăsat, în compensație, să reiasă că, *din proprie inițiativă*, că era cam aberant distribuit, au uniformizat diminuându-l sporul de izolare al cadrelor didactice, nemulțumind o mare parte din ele.

Tot ei s-au arătat tare angajați cum că sunt foarte de acord cu o reducere a numărului locurilor de muncă ale Sistemului în concordanță cu declinul demografic, ceea ce nu părea să fie treaba lor, cum nu e obligația țărancei evlavioase să decapiteze găini.

În fine, când unele televiziuni sau ziare au pornit recent o campanie furibundă contra fraudării examenelor terminale, neştiind ele cine sunt beneficiarii, tot unii lideri sindicali, neînvățând nimic din solidaritatea medicinală când se-ntâmplă câte un deces scandalos, s-au grăbit să declare că cadre infractoare ei nu apără!

Iată de ce astfel unii lideri sindicali ar fi mai benefic să se ducă la partide, că cadrele didactice crede acum din suspiciune că ei şi-n 2000 s-au remarcat mai mult deoarece pentru că acea grevă era-n an electoral şi pulveriza definitiv partidul domnilor țărănişti Marga şi Fronescu.

===
IMPRESII

Etiologia fraudării examenelor terminale

Un bun profesor îşi proiectează lecţiile în aşa fel încât clienţii săi să beneficieze de cât mai multe ocazii de învăţare.

Un bun guvernant luptător împotriva corupţiei, dimpotrivă, se va strădui să limiteze la maximum ocaziile de corupţie, tot aşa cum şi în paradigma tradiţională privind exigenţele prenupţiale mamele îşi păzeau fetele prin evitarea ocaziilor de a greşi.

Or, examenele terminale măresc ocaziile de corupţie pentru că pe ele le dau *toţi* absolvenţii, pe când înainte se organizau examene serioase doar la anumite secţii ale anumitor licee sau facultăţi.

Un alt factor corupător este apariţia printre clienţii Sistemului a plutocraţiei care cu inteligenţa-i practică specifică a înţeles că te costă mai puţin să acţionezi la examenul însuşi decât să-ţi chinuieşti odrasla cu meditaţii.

Hotărâtoare în umflarea notelor e însă comoditatea de a ierarhiza şcolile şi liceele şi implicit profesorii după rezultatele la examenele terminale, mai ales în perspectiva diminuării numărului de posturi.

Cât despre distribuirea laptelui şi a cornului, afacerea e deocamdată ca o ucenicie în cum să jonglezi cu ofertele furnizorilor şi cu cantităţile efectiv livrate micilor consumatori.

===
Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 14 **21 Iulie 2002**

Pagina duminicală

===
REPER: Când încă nu apăruse în talcioc calculatorul domnului Horia Roman Patapievici, preluat cu o săptămână în urmă pentru a fi buzunărit poate şi de informaţiile a căror exploatare ar fi contribuit la continuarea unor eseuri sau cercetări deosebit de interesante.
===
ŞTIRI: Vom intra în NATO şi din motive cum că dacă inamicul ar fi sudic, atunci rachetele care ar ameninţa Occidentul ar putea fi interceptate cu mai puţine cheltuieli deasupra României.

Senzaţional!!! A pierdut trenul şi a luat avionul, găsindu-şi maşina furată la destinaţie.

Dolarul: E în cârdăşie cu Euro, încât oricare creşte sau scade, să se mărească preţurile sud-est europene.

Horoscop: Săgetătorul va folosi săgeţi speciale, Balanţa mase marcate speciale, Gemenii oglinzi speciale, numai Vărsătorul nu va progresa tehnologic în viitorul apropiat, vomitând eurile ingurgitate de supraeul său.

Statistici care ne-ar putea ului: Ce procent din populaţia României, dac-ar fi interesată (şi nu poate să nu fie, măcar de una din excelentele emisiuni propuse), are acces tehnic la Radio România Cultural? Dar la canalul TVR Cultural? Iar peste frontieră, câţi kilometri acoperă aceste emiţătoare? Că noi recepţionăm destui vecini!

Evenimente culturale: Va vizita România dl. Elie Wiesel, respectatul laureat al Premiului Nobel pentru Pace. Semn că celebrul supraviețuitor al Holocaustului nu are față de *întreg* poporul român resentimentele ce transpar din incomoda pentru istoricii noştri carte THE HOLOCAUST IN ROMÂNIA: THE DESTRUCTION OF JEWS AND GYPSIES UNDER THE ANTONESCU REGIME, 1940-1944/ By Radu Ioanid/ Foreword by Elie Wiesel/ PUBLISHED BY: Ivan R. Dee in association with the United States Holocaust Memorial Museum/ 352 pages, PUB DATE: 2000.
==
ACTUALITATEA SCULPTURALĂ

Preabunul Rege Ferdinand

Avea pe Şoseaua Kiseleff cel mai frumos ansamblu statuar din Est: o statuie ecvestră de un contur blând, rotat, ca de ilustrație de basm, plus patru reprezentări ale Victoriilor Sale.

I se plinird 75 de ani de la expiere şi n-am aflat de la telejurnale ce ştiu tot, dac-a avut parte de meritata ceremonie comemorativă şi, mai ales, dacă, precum voievozilor considerați neaoşi, i s-au aşternut panglici tricolore peste piatra ceea de la Curtea de Argeş, inscripționată aşa:

Aici odihneşte robul lui Dumnezeu Ferdinand I, regele României, născut la 24 august 1865, la Sigmaringen, răposat la 20 iulie 1927 la castelul Pelişor. Luând cârma țării la 11 octombrie 1914, a tras sabia la 15 august 1916 pentru dezrobirea românilor de peste vechile hotare, înfăptuind întregirea neamului şi încoronându-se la 15 octombrie 1922 la Alba Iulia ca primul rege al tuturor românilor.

În ziulica de azi, cu nădejde adăstând să ne primească Occidentul în NATO, bine e să ne amintim, totuşi, de astă PRIORITATE NAȚIONALĂ:

Nu numai după forța brută sau după numărul baionetelor, nici după întinderea teritoriului, se măsoară puterea unui stat modern, ci mai cu seamă după gradul culturii sale intelectuale.

Cum la 1 februarie 1920, comemoratul dzis-a la inaugurarea Universității Româneşti din Clujul dlui Funar.
==
VORBE MEMORABILE

S-au demascat!

Aceste vorbe memorabile s-au folosit pentru temperarea mulțimii furibunde, care scanda *Afară din țară!* şi, aşa cum a reieşit de la TVRL, muncitorii şi civilii coordonatori voiau să-l convingă îndeosebi pe un lider țărănist să se întoarcă-n huzurul parizian: *Coposu, nu uita! Asta nu e țara ta!*

Era un sumbru sfârşit de ianuarie 1990, situație tensionată foarte la Bucureşti, dar energicul prim-ministru fesenist Petre Roman a implementat o atitudine salutară, cu un tranchilizant de gloate *Lăsați-i că s-au demascat!*, preluându-l cu tabul cel de recente amintiri odioase, ceauşiste, pe desțăratul ăla apărut ca ciupercile după ploaie să acapareze puterea popooorului.

Astăzi, țărăniştii nu mai există deoarece s-au lăcomit să guverneze după interesele *disidenței feseniste... Petre Roman*, iar din Moldova cea necondiționat iliesciană ne vin reportaje de umor bacovian cum că un primar de-al puterii de azi, de ieri şi de mâine a ospătat la aniversarea naşterii sale vreo sută şaptezeci de mii de

concetăţeni, recunoştinţa cea fierbinte ducând la sărutări de mâini, la cântece cultivând stalinist personalitatea şi la alte omagii, în fond *fireşti* la o cheltuială de 3-4 miliarde lei când unii amărâţi poate n-au de-o folie de antinevralgic.

Nefiresc fiind altceva: etalarea opulenţei ce-şi poate permite un biet administrator municipal, om de afaceri cum sunt mai toţi politicienii, a stârnit proteste, admonestări, critici, ameninţări chiar, stricând bucuria omului.

Ci noi zicem: la mulţi ani, dom' primar! Şi la mai lată! Să le mai dai!

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 10 **21 iulie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinţi, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoţi, gardieni, filozofi, primari, laboranţi, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală până la numărul viitor:

1) Să-şi planifice din cheltuielile pe luna august o austeritate bine chibzuită de o aşa manieră încât să nu se întâmple neplăcerea ca în luna septembrie să ajungi să te îndatorezi pentru cheltuielile alimentare de reproducerea forţei tale de muncă, arătând atât părinţilor cât şi preotului şi primarului la reluarea cursurilor o uitătură necorespunzătoare, în joc fiind însăşi primirea triumfală elevilor.
2) Să se preocupe din vreme în vederea stabilirii, în absenţa unei didactici larg accesibile a pregătirii discipolului capabil de performanţe cum să le valorifice, a celor mai potrivite metode de depistare-identificare a acestuia din marea gloată şi de motivare a dumnealui să trudească din greu pentru binele său, binele şcolii, binele familiei şi binele ţării chiar sau în primul rând.

Eveniment la numeroase televiziuni: Se apropie Ziua Imnului Naţional (29 iulie), care din punct de vedere al mobilizării elevilor cade ceva mai bine decât Ziua Drapelului Naţional (26 iunie), coincidentă cu o perioadă de maxim suspans generat de interesul vital spre rezultatele unor examene de care depinde unde va ajunge fiecare să-şi continue studiile şi chiar ce profesiune va îmbrăţoşa.

==

CRONICA OPTIMISTĂ

Spirala vicioasă

Bine este o anume ostilitate faţă de corpul didactic, revelată de televiziuni şi de presă cu ocazia examenelor terminale, să nu fie luată prea în tragic.

Aşa cum a arătat întreaga traiectorie a filozofiei ca principală ştiinţă a înţelepciunii, adevărul e ca un catarg pe care fâlfâie lozinca la modă, iar noi ne învârtim în jurul lui, descriind un drum în perfectă formă de spirală, care ne permite să-l privim din când în când în mereu cu totul alt context.

De aceea, şi reformele curriculare noi sau vechi nu pot elimina principiul baterii pasului pe loc în sensul că la diferite vârste se predau, în fond, cam aceleaşi cunoştinţe, numai că adăugând câte o nouă dificultate pe măsură ce şcolarului i se dezvoltă intelectul, raţiunea şi capacitatea de a memora.

Toate ca toate numai nu cumva să se întâmple ca o atitudine spiralată să devină un invariant comportamental şi al societăţii ca un tot unitar în relaţia binară cu sistemul ei educaţional.

Pe baza următorului mecanism vicios: din considerente ţinând de formarea unei clase exploatatoare, capabile nu numai să-şi asigure propriul ei lux ci să mai dea şi la alţii loc de muncă, societatea nu mai poate asigura, VREMELNIC, salarii pe săturate profesorilor, cercetătorilor şi artiştilor.

Urmarea e că, pe scurta durată a perioadei de tranziţie, o parte a intelectualităţii potenţiale tinere nu mai vrea să se angajeze în învăţământ, iar altă parte pleacă din Sistem, îndreptându-se spre locuri de muncă mai bănoase. Din această cauză, rezultatele Sistemului lasă o vreme de dorit şi, fireşte, ostilitatea societăţii faţă de slujitorii şcolii se amplifică, salarizându-i după performanţele elevilor, rezultatul fiind un nou val de emigrări din Sistem sau de ezitări ale tineretului de calitate de a mai intra în el, ceea ce atrage noi critici ale mass mediei şi tot aşa, spirala vicioasă ţi se pare că se reiterează în aparenţă la nesfârşit, dar nu va mai dura mult până la împlinirea aspiraţiilor într-un context european lărgit.

==

STUDIU DE CAZ

Care pe care

Sunt uneori momente când este greu să te hotărăşti cu cine votezi când e de ales între numai două gradaţii de merit care pe care să fie propusă doar una.

De exemplu, într-o şcoală, doamna profesoară Floricică a reuşit prin consultaţii, meditaţii, cerc de matematică, gazetă, referate şi alte forme de pregătire suplimentară, să predea unor elevi de clasa a şasea matematica de-a şaptea şi începutul celei de-a opta, obţinând cu ei rezultate deosebite la olimpiade şi concursuri şcolare, pe când doamna dirigintă Beşleagă, prin vizite la domiciliu, printr-o strânsă cooperare cu autoritatea tutelară de la primărie şi cu biserica, prin dialoguri individuale şi chiar dând din buzunarul propriu ca şi unele obiecte care nu-i mai trebuiau în familie, a reuşit să împiedice pe o elevă să nu se prostitueze cu nişte străini la camping, cum o îndemnau părinţii, iar pe un elev să nu fure o butelie şi nişte brânză de la o bătrână pensionară, aşa cum îl consilia anturajul periculos în care se complăcea.

Păcat că nu le-am putut premia pe amândouă aceste cadre didactice, deoarece numărul de gradaţii repartizat de propus de către mica noastră şcoală era de numai una!

(Se înţelege că am votat mai toţi pentru doamna Floricică, deoarece atitudinea doamnei dirigintă Beşleagă s-a socotit a se încadra în obligaţiile de muncă prevăzute în fişa postului.)

==
Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 15 **28 Iulie 2002**

Pagina duminicală
==

REPER: Când canicula s-a transformat în alte hazarde naturale, în inundații catastrofale, pentru ca o anumită parte a presei de hârtie sau cu ochi de sticlă să-şi arate capacitatea de a relata senzațional/corect cum aleşii se preocupă.
==

ŞTIRI: Pe 31 iulie 2002 nu se va produce un cutremur devastator având epicentrul în Vrancea, aşa încât vor fi greu redactabile ştirile primei zile de august.

Senzațional!!! A apărut în mass media Domnul preşedinte Emil Constantinescu, care s-a sprijinit pe d-na Zoe Petre şi pe dl. Mugur Ciuvică. (La 17 iulie s-au împlinit 2 ani de la retragerea din lupta electorală, după cum n-au uitat țărăniştii.)

Dolarul: Agențiile de presă transmit că americanul continuă să monitorizeze de foarte sus tumorile leului, folosindu-se din plin de înaltele tehnologii satelitare.

Horoscop: Deoarece principalele luni ale verii au acelaşi număr de zile, industria hotelieră ca şi turismul ecologic vor favoriza escapadele Gemenilor şi ale Balanțelor pe tot teritoriul național.

Vorbe memorabile: De ziua neobositei soprane Mariana Nicolesco, la excelenta emisiune *Profesioniştii*, dna Eugenia Vodă a folosit spontan formula *prințul consort* (pe care invitata a respins-o) pentru eminentul brâncuşolog Radu Varia. Expresia merită reținută în fondul principal al şuetei/cafenelei măcar.

Matrimoniale: Cu cele trei volume din *În pofida oricărei speranțe*, Nadejda Mandelstam voia inițial doar să-l smulgă din uitare pe Ossip Mandelstam, mort în Gulag în 1938. N-a salvat însă doar memoria unui poet, oricât de însemnat a fost el, ci a redat şi Rusiei o memorie şi un scriitor neaşteptat o dată cu amintirile ei dintre 13 mai 1934, data primei arestări a soțului, şi până la 27 decembrie 1938 când el a dispărut fără urmă în arhipelagul genocidului. (Monica Lovinescu – *Unde scurte*, 17 ianuarie 1981)
==

ACTUALITATEA SCULPTURALĂ

Max Blecher

Bine ar fi să-i dezobişnuim pe aterizații la Bucureşti că aici-şa suntem la Porțile Orientului, unde se cumpără femei şi demnitari, unde se ascultă manele şi se râde necontenit, *by request*.

Rar text totuşi, nu abstract ca *Existența tragică* a profesorului Roşca, nu hipererudit ca *Anatomia suferinței* a profesorului Nasta, ci doar carne, sânge, nervi şi luciditate, cum ne-a lăsat Max Blecher (n. 8.9.1909, Botoşani – m. 31.5.1938, Roman), cel ce chinuit de la 19 ani de o tuberculoză osoasă şi încăpățânându-se a scrie, spre lauda Omului, ne-a lăsat cele pagini interbelice suficient de grave încât să ne mai şteargă hihiliza din fire.

Aş pune pe soclul său din Piața Scânteii aşa:

Cred că viața omului e tragică prin acest nimic care îl poate durea atât de amarnic şi că devine acceptabilă când o clipă, un nimic divers ne distrează de la unul care ne face să suferim. Şi astfel trăim toate zilele vieții în neantul acesta sensibil, cu

contracțiuni dureroase şi neînțelegeri definitive. În vidul acesta, creăm sentimente care sunt parcele de vid şi care nu există decât în spațiul nostru imaterial interior, şi în vidul acesta credem că trăim în lume, în timp ce el absoarbe totul pentru totdeauna. (*Vizuina luminată*)

Ca să ne plimbăm privindu-ne lung pe alei şi printre maşini, resemnați că totul este problemă de reglaj şi de iluzie.

==

FACILITĂȚI/ATRACȚII TURISTICE

Proiectul Dracula Park la Snagov!

A fost odată ca niciodată un oştean necreştin care avea mai multe neveste-n robie şi când uneia nu-i convenea cum e tratată cu bijuterii şi dulciuri, îl amenința cu țipete asurzitoare că pleacă la mă-sa, fie că voia într-adevăr să divorțeze, fie că voia doar s-o audă vecinul.

Nu are importanță dacă acest proprietar a suferit sau nu pierderi din cauza feminismului protocronist al muierii. Ne mulțumim a crede că datoria lui era să fie bărbat după legea sa.

În ce priveşte însă unele tendințe regionaliste şi chiar secesioniste, noi românii unitari nu trebuie să rămânem indiferenți la agitații şi asta îndeosebi din considerente privind locul unde implementăm Project Dracula Park.

Este lăudabil că din capul locului ne-am ferit de un amplasament peste Milcov, unde cel puțin doi primari majori au exprimat înclinații politicianiste exclusiviste. Şi devine tot mai limpede că nu mai putem lăsa acest parc distractiv-comemorativ la voia întâmplării nici în teritoriul revendicat de Liga Transilvania-Banat sub sloganul *M-am săturat de România!*, lansat miercuri 16 septembrie 1998 în *Monitorul de Cluj-Napoca* de dl. Sabin Gherman ca un vampir, după ce a supt la sânul tricolor al Maicii sale generoase, care l-a făcut ziarist de televiziune, adică vip.

Având în vedere că Dracula e ctitorul întemeietor fondator al Capitalei României şi că necropola sa se află pe ostrovul snagovean, ar fi trebuit să se observe din capul locului că turistul occidental care-i caută duhul nu l-ar fi găsit în vecii vecilor la Sighişoara, şi nici la Bran, pentru simplul motiv că nu poate bântui decât în raza propriului loc de veci, de care e dependent ca un bombardier american de portavionul *Enterprise*.

După cum, la bani mărunți reforma luând-o şi noi, ne mirăm că un asemenea Dracula Park nu s-a pus din start lângă un megalopolis generos, cum e-n Occident.

Iată de ce cuvine-se neîntârziat să se demareze a se preimplementa Proiectul Dracula Park la Snagov, unele hectare cumpărându-se pe cinstite de la proprietari, iar altele, grosul, naționalizându-se pe bază de referendum popular pentru utilitate publică în folosul întregului popor.

==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 11 **28 iulie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“

(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoți, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală

până la numărul viitor:

1) Cadrele didactice implicate în distribuirea către elevii din clasele I-VIII a laptelui şi a cornului preambalate, prevăzute în Programul Lapte şi corn pentru copii, să se intereseze din vreme dacă din punct de vedere al Sanepidului se integrează în această meserie sau trebuie periodic să-şi facă analize Wassermann asupra sângelui şi micro la plămâni, precum şi ce se mai solicită periodic să se facă în orice unitate de alimentație publică

2) Cadrele interesate este de dorit să consulte lista liceelor particulare acreditate şi să se intereseze asupra convenabilității indicelui salariu/numărul de ore de muncă depusă.

Eveniment la Radio România Muzical: Transmisiile în direct de la Festivalul de la Bayreuth continuă la Radio România Muzical cu *Siegfried* (marți) şi *Amurgul zeilor* (joi), sfârşindu-se vineri cu *Maeştrii cântăreți din Nürnberg*.

===

BAROMETRU DE OPINIE

Subiecte mai uşoare în 2003

Atât la examenele de capa, dacă până la urmă se vor da în 13-15 iunie 2003 şi nu se va accede direct în clasa a noua, urmând a se da capa fiecare elev la ce liceu sau grup şcolar e distribuit printr-o tehnologie complet computerizată, cât şi la examenele de baca din 4-14 iulie 2003, este de anticipat că subiectele vor fi sensibil mai uşoare, lejere chiar, decât cele din acest an.

Schimbare în bine pentru care generațiile terminale, părinții şi cadrele didactice implicate în pregătirea lor vor avea a-şi aduce prinosul şi prisosul de recunoştință televiziunilor şi periodicelor care au sensibilizat opinia publică şi autoritățile asupra obiceiului supraveghetorilor de a servi protocol şi de a slăbi vigilența pentru care sunt remunerați ca zilieri, închizând ochii la fraudarea probelor de către anumiți concurenți interesați a accede la specializări care îți asigură cariere bănoase mai ales dacă ai şi părinții tăi bănoşi.

Din frică de prejudiciile de imagine ce s-ar cauza Sistemului în cazul perpetuării unor neajunsuri, este de anticipat că organele de conducere vor instrui mai sever zecile de mii de supraveghetori şi corectori în ideea ca să nu mai servească protocol şi să nu mai admită ca din modul efectiv în care se rezolvă subiectele să mai apară anumite probleme.

Ceea ce ar putea atrage Sistemului, dacă exigența va fi exagerată, prejudicii catastrofale de imagine, până la solicitări tot în mass media a unor demisii.

Încât recomandabil este să se accepte pentru loterie numai subiecte accesibile tuturor categoriilor de elevi.

==
BILANȚUL CONTABIL CONSOLIDAT

Micşorarea salariilor prin dialectica ajutoarelor

România încă nu a făcut în istoria omului ca Franța, deci o politică de împiedicare a intelectualului român să aibă ce citi şi să citească *gândindu-se doar la ce citeşte* este inacceptabilă dacă subsalarizarea se încearcă a se justifica pe ce declară călătorii statului informați că mai e aşa de rău şi la alții, mai europeni ca noi.

După cum, dacă te duci la acțiuni metodice dintr-o comună-n alta sau dintr-un cartier în altul, ochii ți se umplu până la refuz de numeroase hardughii cât câte o şcoală, în cerdacul cărora boier obez cu işlic cât o baniță soarbe cahfeaua când nu-şi suge ciubucul contemplând cu mulțămire cât de harnici îi sunt argații, câinii şi arnăuții. Ceea ce înseamnă că nu mai ține nici să se susțină că subslarizarea e justificată prin faptul că nu e bănişori în puşculiță şi că se mai există categorii mai defavorizate decât profii, cercetătorii şi artiştii, aş adăuga şi medicii, dar ei preferă să nu li se clarifice situația ca-n Occident.

Şi uite că, în ziulica de azi, după ce c-o duci mai rău ca-n Franța şi *parcă te sfidează* ciocoii sau boierii, ai a te simți în ultimul timp furat şi din solidaritate socială!!!

Ceea ce va deveni încă o stăruitoare obsesie.

Să zicem că ție-ți dă trei milioane pe lună. Iar unui *defavorizat*, unde nu te încadrezi, i se plăteşte ca ajutoare iernatul şi i se dau alimente de bază ieftinite, încât venitul său lunar mediu e de aproape… trei milioane pe an!

Păi să nu te simți mai defavorizat decât defavorizatul?

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 16 **4 August 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când Dinamo se pregătea pentru a… nu se califica, deoarece noi nu aplicăm Algoritmul Propinațiu la întocmirea clasamentului pe baza unui fotbal jucat pe cât mai multe goluri.

==

ŞTIRI: Doar România şi Israelul s-au grăbit a semna de imunitatea americanilor față de tribunalul ăla *uie*. Candidată, republica noastră, dându-se exclusivist ba numai cu Franța, ba numai cu USA, e departe de vechea diplomație monarhică de a întregi Neamul exploatând *toate* tablourile.

Senzațional!!! Profesorul Vodcă declară că pentru ținutul Vrancei nu se pot preveni cutremurele cu ajutorul SMS-urilor.

Dolarul: Se vede mai mare într-un lighean plin cu apă de viitură inevitabilă, conform legilor obiective ale refracției.

Horoscop: Scorpionii şi Racii să nu uite că nu se trag din Peşti aşa cum nu se trage nici Taurul din Berbec, nici Săgetătorul din Fecioară.

Marile aniversări culturale: Luni 5 august 2002, se fac 80 de ani de la naşterea romancierului european Marin Preda, şi pe jumătate decât atât de la sinuciderea unei americance, Marilyn Monroe, care şi-a adus aportul la luminarea umanității asupra hidoşeniei lagărului bolşevic.

Schimburi de locuință: Totuşi, cei virtuoşi nu aveau chiar nicio şansă să domine, să evite, să scurteze această domnie, această frenetică eră a ticăloşilor? (Marin Preda – *Cel mai iubit dintre pământeni*, vol. 2)
===
DEDICAȚII MUZICALE

Marin Preda. După aproape cincizeci de ani

Alo?!… Da! Mă numesc Benone Moromete şi vreau să dau şi eu nişte dedicații muzicale, dacă se poate! Aşa: pentru părinții mei, Marian şi Lixăndrina, care m-au crescut şi s-au canonit cu mine, pentru frații mei, Nelu, Sică şi Reluțu, cu nevestele, pentru vărul meu, Ilie, care lucrează la sculărie la Balaci, pentru nevastă-mea, Hildegard, pentru cumnatul meu, de-i zicea lumea Al lui Buturugă, pentru băiatul meu de valoare, Alin, pentru fata mea, Nuța, tot de valoare, pentru domnul prim-ministru Adrian Năstase, ca şi pentru domnu Ion Iliescu, pentru toți prietenii mei de la discotecă şi pentru vecinul meu, Butelie, care nu vorbeşte cu noi, dar vreau să-i arătăm că noi nu suntem duşmani pe el, dacă este cântecul *Aşa-i Românul*, să le fie dat la toți ca dedicație, *ca şi TOATE cântecele care vor urma în continuarea emisiunii şi vor mai fi dedicate în seara aceasta!!!* Indiferent ale cui or fi şi pentru cine, pentru că era mai bine înainte când țineam toate loturile fără haturi, puse la un loc la colhoz, le lucra statul, intrai în colectivă fiecare cu *al tău*, şi, dacă nu erai fraier, luai *de la toți*!

===
HAZARDURILE NATURALE

Calitățile de hipnotizator ale preşedintelui

Voind a urmări la unu noaptea, luni spre marți 29/30 iulie, când a fost programat ținându-se cont că interviurile s-au luat tocmai la Paris, inclusiv cu Paul Goma, *Memorialul Durerii*, am mai prins la OTV pe domnul preşedinte Emil Constantinescu (1996-2000) plângându-se repetat până la sugestionarea spectatorilor că *aşa este*, de două idei: că a fost biruit de Securitate şi că domnul Tudor este un răsfățat al justiției române.

După cum se ştie, în campania electorală din 1996, domnul profesor a reuşit la un moment dat să-l hipnotizeze cu ochelarii mişcați sugestiv pe domnul preşedinte Ion Iliescu până când liderul fesenist i s-a adresat cu *da, tovarăşe Ceauşescu!* şi mulți observatori se întrebau dacă acest truc i-ar fi ținut şi cu domnul Tudor.

Se pare că DA!

Joi 1 august, după prânz, când am căutat în reluare *Memorialul Durerii*, am dat tot peste o reluare, pe OTV, cu domnul… Tudor de astă dată, care *exact cum îi sugestionase domnul preşedinte*, s-a prezentat somnambulic miercuri la acelaşi post, parcă înadins ca să ilustreze tocmai cele două teze induse, cea cu Securitatea biruitoare şi cea *că e tribun, că nu se teme de tribunale*, însoțit inopinat de domnul Funar şi scoțând dosar după dosar, de parcă nu se mai sfârşeau, direcții intacte lucrându-le *cu materialul clientului*, reuşind de fapt a pierde numeroase voturi de sex feminin deoarece a reieşit prin nedorit contrast contradicția dezgustătoare că, poet romantic, dar religios fiind, *dânsul n-a avut niciodată amantă*, şi, în plus, Țapul agent american informator cu sute de milioane de dolari în conturi s-a distins şi ca pupincurist al Elenei Ceauşescu, *în timp ce poetul pamfletar nu*, pe care mult electorat o regretă odată cu soțul, din cauza lipsurilor la care Ma-fi-a a adus pe vecie România.

==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 12 **4 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinți, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoți, gardieni, filozofi, primari, laboranți, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală
până la numărul viitor:

1) Cadrele didactice venerabile, adică posesoare de experiență, nu didactică, ci de viață, poate că bine era să fi fost întrebate dacă n-ar fi dat un an de şcoală, pentru încă un an de copilărie!
1) Cine n-a avut niciodată suficient salariu încât să viseze la un video, dar vrea din curiozitate să se uite la tembelizor şi să mai învețe ce e aia o casetă cu film sexy, şi încă unul românesc, fericirea sa e aproape, trebuind doar să monitorizeze toate canalele.
Eveniment la Radio România Cultural**:** Figuri celebre. *Regina Maria*.(Miercuri 7 august, ora 10.30)
Eveniment la TVR Cultural: Documentar. *Regina Maria*. (Joi 8 august, ora 17.30)
==

CUTREMUR DEVASTATOR

Cutremur devastator pentru Profesorul Vodcă

Ca în fiecare vară, şi în anul 2002 s-au întocmit dosare de persoane care au dat examene scrise în scopul de a se califica pentru anumite locuri de muncă prin concurs de supraviețuire în Sistem.

Domnul profesor Vodcă, poreclit aşa de când prim-ministrul universitar colecționar de artă ca mijloc de tezaurizare a zis că poate unii profesori preuniversitari colecționează sticle de vodcă, face parte dintre participanți, deşi ar fi putut foarte bine să rămână unde este, că avea şi continuitate.

Numai că în urma unor conflicte cu consiliul de administrație al şcolii şi cu primarul de altă culoare politică din comuna Integrata, ca şarpele când îl doare capul s-a pronunțat că mai bine se duce unde o vedea cu ochii, adică în comuna învecinată, Preaderarea, chit că ar fi făcut navetă cu bicicleta, dar primarul era de aceeaşi culoare politică, iar noii colegi promiteau să-l propună imediat atât pentru premiere din fondul de 2 %, cât şi pentru salariu de merit.

Aşa că domnul profesor Vodcă s-a prezentat la concurs.

Studiind însă subiectul şi aflând că pentru postul solicitat candidează şi o fostă secretară a prefectului, nesimțindu-se prea bine, a predat lucrarea goală şi a părăsit sala, ducându-se cu nişte prieteni, pe care i-a revăzut chiar cu prilejul concursului, să mai schimbe o vorbă.

Iar acum a aflat de la televiziuni că dacă n-a luat notă de trecere, ar putea fi suspendat pe un an din Sistem, dacă n-o să ştie să se descurce.

Acesta este un cutremur devastator pentru Sistem! a declarat presei locale domnul profesor Vodcă, gândindu-se ca de obicei mai mult la alții decât la propriile lui interese.

===

CUTREMUR DEVASTATOR

Intelectualitatea moartă

Dominația fesenistă în România va dura o sută de ani, deoarece s-a implementat prin incendierea Bibliotecii Centrale Universitare, fostă a Fundațiilor Regale, şi prin difuzarea sloganului paralizant *Moarte intelectualilor!*.

Astăzi, lozinca *Moarte intelectualilor!* nu mai are conținut, cred mulți sociologi ai culturii, observând că studențimea, profesorii, cercetătorii, artiştii şi mai toți specialiştii nemânjiți politic cu vreo sinecură, nu-şi mai pot plăti cărți sau artă, consecința fiind că nici creatorii dintre ei nu mai adună decât un public simbolic, aşa doar cât să aibă miniştrii euroatlantici ai culturii omolog în România.

În ziulica de azi, guvernul amenințat de un cutremur devastator parcă n-ar avea destul loc în Casa Poporului *Nicolae Ceauşescu*, rezistentă şi la asteroizi! El râvneşte localul Bibliotecii Naționale, în lentă construcție lângă Magazinul Unirea, în timp ce este revendicată fosta Bursă în care a stat înghesuită fosta Bibliotecă Centrală de Stat despre care un post de radio occidental relata în obsedantul decembrie 1989 că arde precum BCU!

Un fond de 10 milioane de cărți, dorite de tot atâția cetățeni să se uite pe ele, să le lectureze cu creionul în mână, va sta inactiv la Popeşti-Leordeni.

Iar cei ce pichetează localul cel ultracentral nu sunt cititorii interesați, nu CĂRTURARII teoretic profund frustrați, nu atitudinarii de profesie, ci… singuri câțiva bibliotecari.

Semn că avem deja o intelectualitate moartă.   qw

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 17 **11 August 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când poporul a fost amenințat ziaristic şi de pe sticlă cu un cutremur devastator, lansându-se pagere antiseismice, pe care îmbogățiții să şi le procure la 60 dolari bucățica, iar Puterea s-a… delimitatără.

===

ŞTIRI: Canalele care difuzează drept filme sexy videocasete private, chiar şi în scopul favorizării unei persoane acuzate de corupțiune, nu pot hi sancționate decât prin… delimitarea Puterii şi, eventual, a… colegilor din mass media.

Senzațional!!! Profesorul Vodcă declară că se delimitează de eliminarea fotbalului dinamovist din Cupa Campionilor, ca şi de rezultatele relativ sub aşteptări ale înotului şi ale atletismului la confruntările continentale.

Dolarul: Se delimitează de care n-are.
Horoscop: Fecioara să se delimiteze de Rac, de Scorpion, de Săgetător, de Gemeni şi, cu deosebire, de Vărsător.
Vorbe memorabile: Nu pot preda elevişorilor diferite cunoştinţe şi deprinderi, nu pot nici să le dea educaţie non-oligopedagogică acele cadre didactice care nu pot să le pretindă EGZIGENT rezultate la învăţătură şi o conduită civilizată deoarece sunt ele însele CORIGENTE pe bază de concurs şi în conflict moral cu paradigma de profesor, care e o arătare ca Bunica Ştietot.
Comemorări: Uneori cred că bunii cititori sunt lebede mai tenebroase şi mai rare decât sunt buni autori. (…) A citi, de altminteri, este o activitate posterioară aceleia de a scrie: mai resemnată, mai cuviincioasă, mai intelectuală. (Jorge Luis Borges – *Istoria universală a infamiei*, prolog la întâia ediţie, Buenos Aires, 27 mai 1935)
==
CONCEPTE STRATEGICE

Certitudinea privind primirea în NATO

Spaţiul şi timpul sunt valori asupra cărora se apleacă nu fără smerenie orice doctrinar în ale strategiei. Până şi jucătorul de şah care n-a studiat partidele maeştrilor îşi dă seama de la un timp că anumite câmpuri, albe sau negre, de preferinţă centrale, dar nu o dată, în funcţie de context, cam excentrice, trebuie să le ocupi, să le controlezi, să le ai de partea ta, pentru că altfel se poate instala acolo adversarul/ inamicul.

Avantajul poziţional fiind adesea superior celui material.

Aşa e şi cu extinderea NATO.

Ea a vizat mai întâi a se realiza un manşon în jurul Germaniei, care este cheia Europei şi, de aceea, pentru strategia cominternistă deviza a fost întotdeauna *Ghermania First!*

În noua etapă, a scăpa un teritoriu cât al României, cu impenetrabilii Carpaţi, cu Dunăre şi cu acces la Pontul Stâng, ar fi o tâmpenie de neiertat pentru stăpânii NATO, cu atât mai mult cu cât unanimitatea populaţiei îl oferă *fără nicio pretenţie*!

Nici măcar una unionistă, ca vagă promisiune.

Aşa că, dimpotrivă, ar putea românii negocia unele condiţii, de pildă neamestecul în politica noastră de cadre *sau expedierea din Occident spre noi a cărţilor nevândute repede*, care şi aşa se dau la topit.

Iar această integrare în NATO considerându-se certă, doctrina apărării cuvine-se a se apleca prioritar spre *logistica rezistenţei la globalizare*.

Rezistenţă prin edituri, librării, anticariate şi biblioteci.

Nu orice fel de biblioteci, însă!

Ci aşa cum un tanc e bun nu numai pentru că sperie demonstranţii, ci în primul rând dacă străpunge apărarea inamicului, aşa şi o bibliotecă e bună nu doar fiindcă-n ea se citesc cărţi, ci şi dacă dotarea ei justifică aprecierea că acolo SE POT SCRIE CĂRŢI!
==
ABUZURILE PUTERII

Revizuirea Constituţiei

Nu ştiu cine ar lua în serios anticiparea ca-ntr-o literatură de anticipaţie a atâta patriotism încât aleşii înşişi să accepte riscul serios de a nu mai fi aleşi niciodată

deoarece ar vota să nu mai fie votate partide, ci personalităţi.

Atunci, poate că activarea unui forum constituţional vizează alte scopuri, unul dintre cele mai productive la a fi analizat fiind, în actuala penurie de candidaţi la preşedinţie, o eventuală prelungire de la patru la şapte ani a mandatului, după vechiul model folosit de sora noastră Franţa pe drumul victorios al integrării ei în *uie* şi-n NATO.

Sau poate că în ziulica de azi, când s-au inventat în batjocură imagini cu pachete de ţigări Romanian Blend/DUDA/King Size, o fi venit momentul să se mediteze cu calm la un factor de echilibru constituţional, care să nu devină neutru doar prin suspendarea activităţii în partidul cu stăpâni interni şi externi care l-a instalat în capul ţării.

Cel mai probabil însă e vorba de a arăta Europei celeia cu monitoarele aţintite asupra noastră, cum că *intelectualitatea moartă după două cincinale de lipsuri* mai e capabilă de cugetare şi chiar de iniţiative civice.

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 13 **11 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

SARCINILE

care le revin **slujitorilor şcolii** (bibliotecari, librari, inspectori, directori, secretare, editori, metodişti, cadre didactice, părinţi, sponsori, contabili, cercetători, universitari, preoţi, gardieni, filozofi, primari, laboranţi, femei de serviciu, oameni de artă şi cultură, jandarmi, pensionari, publicişti, psihologi, instalatori, pediatri, paznici, logopezi...) în etapa actuală
până la numărul viitor:

1) Să mediteze la care este de fapt Prioritatea Naţională, întrebându-se cu umor, până la un râs de origine precreştină şi poate chiar preindoeuropeană, dacă nu cumva, deoarece investiţia în *Oamenii de cultură* e alterată politic, n-ar fi mai bine a se dubla-tripla salariile la Slujitorii Şcolii Româneşti, ceea ce ar asigura automat a se finanţa Creaţiunea, printr-o participare avizată la jocul pieţei, achiziţionându-se cărţi şi artă numai de calitate superioară, evitându-se inversiunea valorilor şi finanţându-se numai adevăraţii noştri profesionişti.
2) Şi având în vedere că această dublare-triplare a salariilor membrilor MSSR este o necesitate obiectivă, să se întrebe cum pot fi convinse atunci diferite categorii ale amărâţilor de către guvern că *altfel* este de neconceput formarea unor fragede vlăstare de factură europeană.

D' ale profesorului Vodcă: zice că el tot mai ascultă, ca reacţionarul, oficinele imperialismului, că nu se informează de la tembelizor, de la guvern şi de la poliţie, şi că a auzit la BBC sau la RFI că în Franţa, care ne băga în NATO înainte ca să ne bage USA, a băgat acum Toleranţă Zero, deoarece elevii indisciplinaţi, care se ia de

profesori şi îi înjură şi face mişto de hainele de zgonhen dupe ei, riscă a merge la puşcăria adecvată vârstei, încă de la treişpe ani (!), iar părinţii dânşilor pot primi amenzi de până la 7500 Euro că nu şi-au educat copiii, plus că li se retrage şi alocaţia, din acelaşi motiv că nu şi-au îndeplinit datoria educativă a familiei, care alocaţie acolo-şa la ei depăşeşte sensibil salariul mediu pe economia lor de piaţă valabilă.
===
CONCEPTE STRATEGICE

Exproprierea copilăriei

Rostul copilăriei este a învăţa să fii fericit. Gustul fericirii se percepe în cei şapte ani de-acasă, când observi greu mizeria sau inegalităţile sociale sau nedreptatea. Şi chiar dacă ţi se explică, fie şi prin poveşti, cumu-i omul, nu-ţi vine a crede că viaţa ta nu va dura o veşnicie sau măcar mai mult decât opresiunea.

Sistemul Educaţional Român aspiră la a deveni un subsistem al unui macrosistem euroatlantic. Pentru aceasta, el trebuie să satisfacă unele cerinţe grele. L-ar ajuta întrucâtva prelungirea învăţământului nostru general obligatoriu de la 8 la 9 ani şi s-a studiat, în acest scop, *o strategie de prelungire a gimnaziului cu un an*, constatându-se că aceasta ar însemna alte planuri de învăţământ, alte manuale (!), plus adaptări ale şcolilor şi liceelor în ce priveşte numărul de clase şi încadrările corespunzătoare.

S-a găsit atunci soluţia prelungirii învăţământului primar de la patru la cinci ani, prin şcolarizarea copilaşilor de cinci anişori, inventându-se… CLASA ZERO.

E ca şi cum am fi într-un război sfânt şi am sacrifica tot mai fragede contingente.

Ca de atâtea ori, fie! Să-i trezească pe pici, aşadar, deşteptătorul de pe la şase-şapte, ca pentru serviciu!

Numai să nu ne pretindă cumva Occidentul, explicit, şcolarizarea elevilor de la *şase* la cincisprezece ani!
===
BIBLIOTECA NAŢIONALA

Intelectualitatea moartă şi bibliotecile ei

Dominaţia fesenistă în România va dura câteva sute de ani, deoarece s-a implementat prin incendierea Bibliotecii Centrale Universitare, fostă a Fundaţiilor Regale, şi prin difuzarea sloganului paralizant *Moarte intelectualilor!* . Astăzi, refăcută din temelii, cu profesionalism, cheltuială şi chiar cu pietate, acest Giordano Bruno architectonic iaşte un mărgăritar al Capitalei şi unul din puţinele locuri de acces chiar al amărâţilor la bunuri de standard occidental, fie ele şi spirituale. Autentic spirituale.

Numai că reconstrucţia acestui OBIECTIV STRATEGIC a durat două cincinale (cât parţiala reînfiinţare a Muzeului de Artă), timp în care creşterea intelectuală a studenţimii şi a profesorimii a fost serios afectată.

Şi, parcă spre a ne favoriza vecinii, în aceeaşi perioadă s-a trecut la construcţia unor noi spaţii pentru Biblioteca Academiei, tot atât de indiscutabil necesare, însă şi aici cu perturbarea accesului la colecţiile ei fără de care pur şi simplu ne-am pierde provincii întregi ale identităţii noastre de români.

Iar în ziulica de azi, ne pomenim cu jamantanele guvernului la Biblioteca Naţională, al cărei local nu este terminat şi ale cărei colecţii de periodice şi o bună

parte a fondurilor au fost totdeauna greu accesibile din lipsă de spaţiu!

Consecinţa lucrului amestecat fiind că tocmai într-un viitor de efort concurenţial nu vom avea în deplină funcţionalitate nici Bibliotecă Naţională şi nici… guvern!

Dacă la această nouă încetinire a secreţiei noastre spirituale, adăugăm şi opreliştile întâmpinate de cercetătorul în răsfoirea diferitelor arhive, apăi ne dumirim, bade Ioane şi dom' le profesor Vodcă, de ce multă vreme de-amu-ncolo-şa perinda-se-vor prea mulţi să ne instruiască despre cum să ne aliniem Istoria, ba poate şi Literatura!

===

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 14 **13 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

ŞTIRI: Probele examenului de bac se desfăşoară în cea mai desăvârşită linişte, neapărând încă reclamaţii privind consumul de protocol de către comisii şi supraveghetori. Dar dacă se vor înregistra prea mulţi candidaţi surprinşi fraudând deşi au avut toată vara la dispoziţie pentru consolidarea cunoştinţelor, atunci se vor focaliza iar asupra acestui eveniment din Sistem organele mass media, a căror atenţie este momentan deturnată spre mişcări seismice şi tornade.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Lev Tolstoi: *Anna Karenina*

Oskar Becker: *Fundamentele Matematicii*

N.A. Kun: *Legendele şi miturile Greciei Antice*

Guy Gauthier: *Missy. Regina României*

Declaraţii interesante: Dl. Traian Băsescu, liderul partidului dlui Petre Roman, a lăudat acordul de refugiere a americanilor sub protecţia justiţiei noastre, liniştindu-ne în ce priveşte criticile ce ne vin din *uie*.

PERLE: Dna învăţătoare Cenţica Străchinaru îl întreabă pe dl profesor Dudulac Străchinaru că unde scrie de legalitatea suspendării pe un an a profesorilor corigenţi.

D' ale profesorului Vodcă: neputându-se împăca deloc cu gândul că Gabi Szabo n-a reuşit nici anul acesta să obţină o medalie de aur europeană, zice că o să vedeţi voi care ne subfinanţaţi, că turcii, după ce ne-au învins la spiritualitate prin manele, iar la fotbal şi la atletism prin rezultate apreciate pe plan internaţional, or să ne dea mâine-poimâine lecţii şi la pregătirea elevilor supradotaţi pentru obţinerea de succese olimpice!

===

SIGURANŢA STRUCTURILOR

Un popă va vorbi despre tornade

Decernarea premiilor Nobel scandinave nu trezeşte în conştiinţa planetară nicio milionime din absurdul interes filoamerican pentru nominalizaţii şi laureaţii

Oscar, sorbiți cu ochii înlăcrimați la puseurile de emoție la minut chiar şi de amărâți şi amărâte care n-au mai ronțăit semințe într-un cinematograf de dinainte de înlocuirea preşedintelui Ceauşescu de către domnul Iliescu.

Prioritatea Națională este însă la noi alta, indiferent ce fac alte popoare din îmbuibare-inconştiență, respectiv din sărăcie-ploconire față de pseudovalorile occidentale.

Noi avem sarcina de a crea aici-şa acuş, în spațiul carpato-pontic-danubian încă în epoca actuală de tranziție, un om nou, un om cu totul nou, omul educat!

Acest omuleț educat va avea nu numai un discernământ etic de o înaltă fiabilitate, ci şi capacitatea intelectuală de a putea identifica instantaneu într-un şir de enunțuri prezentate sub formă de text de ziar sau sub formă audiovideo de emisiune, cel puțin 75 % care sunt ştiință şi cel puțin 60 % care conțin şarlatanie sau subminare a autorității academice.

Acest om ideal, produs de educația permanentă, nu poate fi însă lansat pe piață dacă nu se dublează-triplează în prealabil veniturile la corpul didactic, la personalul din cercetare-dezvoltare şi la artiştii de creează.

În aşteptare, Academia Română şi alte autorități ştiințifice, inclusiv elevii performanți pe la olimpiade, trebuie însă provizoriu să ia atitudine când în conştiința socială pătrund idei de natură a o întunerici, şi să se opună când se manifestă riscul de a regresa poporul în loc de a-l progresa, adică de a-l lămuri inexact de cutremure şi tornade şi molime de către popi, vrăjitoare şi alchimişti-seismologi ca divinul Hâncu, nemaiputându-ne noi resemna ca geto-dacii, care nici măcar n-aveau tembelizor să vază-n direct ciocnirea civilizațiilor de la sfârşitul istoriei.

===

BIBLIOTECA NAȚIONALA

Moartea lui Marin Preda

Există-n *Moromeții 2* o panoramă a islazului românesc, cumva breugheliană, ce va fi oripilat unele suflete sensibile, dacă te gândeşti că uneori ai impresia că pe meleag mila de câine e mai mare decât mila de om: strângându-l de nări, nişte băieți sufocă un mânz prin obturarea orificiilor respiratorii.

Luni 5 august 2002, s-au împlinit 80 de ani de la naşterea romancierului şi, cum moartea sa e mai interesantă, atât în sine cât şi pentru codul televizionar cu care-şi descâlceşte societatea contemporană rosturile pe criterii de senzație de primă pagină, comemorarăm *cum a murit* Marin Preda!

Marți 6 august, la OTV, cam în grabă, pentru că urma un film sexy, dl. Mihai Ungheanu şi cel ce a intrat primul în camera mortuară din Casa de Creație, dl. doctor Dan Claudiu Tănăsescu, ne-au asigurat că defunctul băuse doar două-trei păhăruțe şi că a fost găsit în pat zăcând pe partea dreaptă, *cu capul rezemat de tăblie*, de vină fiind o insuficiență cardiacă şi respiratorie.

Duminică 11 august, pe acelaşi canal, dl. Cezar Ivănescu a vorbit despre cantități mari de coniac Carmel şi de vodcă, în timp ce la Realitatea TV, în emisiunea dlui Ion Cristoiu, invitat fiind dl. acad. Eugen Simion, s-a citit telefonic din constatările Institutului de Medicină Legală, rezultând că expierea n-a fost un, să-i zicem lin, stop cardiac, ci moarte *violentă*, cu echimoze şi asfixiere, prin astuparea ORIFICIILOR respiratorii, de pildă cu cearşaful, iară nu a *căilor* respiratorii, cum ne povesteau până acum documentele ipotezei înecării cu… bol alimentar.

Consecința acestei aniversări fiind că scena omorârii mânzului nu mai poate fi

citită ca înainte, după cum secvenţele *Cosorul lui Moceanu* şi *Două idei filozofice* parcă nu mai pot stârni tuturor categoriilor de cititori vechea doză de râs.
==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 18 **18 August 2002**
Pagina duminicală
==
REPER: Când nu s-au adeverit previziunile privind cutremurul devastator ce tot va fi să vie, dar un fel de tornadă neanticipată de prezicători a devastat zona Făcăieni-Ialomiţa.
==
ŞTIRI TIMIŞORENE: Un act de clemenţă emis de instituţia prezidenţială a graţiat pe motive medicale trei ofiţeri condamnaţi pentru a fi reprimat revoluţionarii în Calea Lipovei, în timp ce nu s-a mai auzit nimic de ziaristul Iosif Costinaş, dispărut din luna iunie.
Senzaţional!!! Disidentul autentic Dan Petrescu, în rubrica domniei-sale din *Naţional* (10.08.2002) se miră aşa:
„Din ce pricină se contrazice oare S.R.I. flagrant, publicând, pe de o parte, în 1996, file din dosarul meu în *Cartea Alba a Securităţii. Istorii literare şi artistice. 1969-1989*, iar, pe de altă parte, susţinând, în 2002, faţă de C.N.S.A.S., care mi-a transmis vestea ca atare, că pe numele meu «nu s-a păstrat niciun dosar»? Riscul contrazicerii nu e chiar mic, căci acest caz devine de competenţa justiţiei, dovedind că între 1996 şi 2002 au dispărut dosare din custodia S.R.I. (să le fi luat Mihai Pelin, pare-se ultimul care le-a văzut şi folosit?)".
Dolarul: Se poate roti ca o tornadă, îngrijorat nu numai de Euro, ci şi de uniunea monetară Rusia-Belarus.
Vorbe memorabile: Editura Humanitas îşi anunţă *surpriza editorială a verii*: amintirile dlui premier post-Ciorbea, romancierul Radu Vasile, poetul Radu Mischiu al versurilor din placheta *Echilibru în toate*.
Masaje generoase: Dacă după NATO, care rimează cu *de facto*, urmează efortul *uie*, atunci s-ar putea pibui 1 % Cercetării-Dezvoltării!
==
CONCEPTE STRATEGICE

Între NATO şi *uie*

România, ţară candidată nu numai la NATO ci şi la *uie*, a fost muştruluită de câţiva funcţionari europeni că s-a cam grăbit să accepte a-i apăra pe cetăţenii americani de o justiţie care nu e ca a noastră, anume de Tribunalul Penal Internaţional de la Haga, risc asumat fără a beneficia noi precum Israelul, care a făcut la fel, dar după noi, de *ajutoare similare*, consistente, de peste ocean.

Această politică a primit sprijinul neaşteptat al partidului dlui Petre Roman de la însuşi dl Traian Băsescu, urmând a se vedea dacă la mijloc este comuniune de vederi în problemele externe cu Puterea sau e numai curtare a ei pentru un îndepărtat guvern de coaliţie, acum când liberalii au supralicitat punându-şi baci un fost premier cu care a mai lucrat dl preşedinte Iliescu.

Numai să nu fie la mijloc, pe de o parte, un interes fierbinte pentru o răsunătoare primire în NATO şi, pe de altă parte, o oarecare detaşare de integrarea rapidă-n *uie*, care ar putea aduce pentru capitalismul nostru românesc, ce emană viaţa

politică, nişte reguli *ale jocului de-a îmbogățirea* deocamdată nu întru totul convenabile tuturor beneficiarilor.
===

VALORI DE PATRIMONIU

Sentimentul coreean al unității naționale

Va fi nespus de greu pentru politicienii noştri, când îşi vor scrie memoriile, spre a le publica, probabil şi în româneşte, să explice generațiilor ce vin *de ce* problema unei similitudini dintre unificarea Germaniei şi existența a două state româneşti *nici măcar nu a fost dezbătută public* cu seriozitate vreodată, cu toate că, dacă e să ne luăm după ultimele statistici, au început să apară diferențe de putere economică şi de standard de viață, cum existau, păstrând proporțiile, şi între conducătorii *capitalişti* de Mercedes şi cei *comunişti* de Trabant acum două cincinale.

O asemenea discuție putând fi impusă în viitoarele agende electorale de unele actualități frapante televizionar, cum ar fi dispariția rapidă din hărți a țării al cărei preşedinte este dl Aleksandr Lukaşenko, în grandiosul proces de unificare al tuturor (belo)ruşilor, sau cum ar fi inițializarea unor discuții frățeşti chiar între cele două Corei.

Nespus de greu fiind să te cramponezi de teza nimicirii conştiinței naționale de către totalitarism, când modelul kimirsenist, care a schimbat viața şi conştiințele atâtor români, nu pare a fi afectat prea mult sentimentul coreean al unității naționale, resuscitat recent de evenimente fotbalistice şi navale.
===

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 15 **18 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

ŞTIRI: Cel puțin populația şcolară de clasele I-IV va beneficia de *Programul Lapte şi corn pentru copii*, nefiind exclus să constatăm o îmbogățire sensibilă a randamentului intelectual şi moral, ceea ce ar putea atrage implementarea acestei experiențe pozitive şi în alte domenii de activitate, de la parlament până la stadion.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):
Lev Tolstoi: *Război şi pace*
Oskar Becker: *Măreția şi limitele gândirii matematice*
George Bălan: *Muzica şi lumea ideilor*
Iurie Colesnic: *Basarabia necunoscută*

Comentarii interesante: Dl Mihai Pelin, la o recentă emisiune a dlui Bogdan Ficeac, a explicat aplecarea clasei noastre politice spre menținerea în activitate a securiştilor nu prin profesionalismul *lor*, ci prin nevoia *dumneaei* de a se simți apărată!!!

Cifre care ne-ar ului: venitul lunar al romancierului, din ziulica de azi, Constantin Țoiu (*Galeria cu viță sălbatică*), deoarece s-a ruşinat a-l declara la ultima emisiune *Profesioniştii*.

Evenimente culturale: pe *Arte***,** sâmbătă 17 august, *Olympia* de Edouard Manet (21. 15) şi telemagazinul intelectual *Metropolis* (22.40).
Pe TVR Cultural, vineri 23 august (19.35), *Adam Michnik*

==
VALORI DE PATRIMONIU

Ce mi-ai adus?

Cine n-a văzut, cu ochii umezi mereu de duioşie, copilaşul avansat în calea părinților săi plecați la oraş, spre a-i întreba cu un pic mai devreme că ce surpriză, ce surpriză i-au pregătit?

Exact ca acel copilandru curios suntem şi noi, cei sedentari dar mulți, când cineva are norocul particular sau de stat de a călători, şi îi ieşim în cale şi ne milogim de el să ne arate să vedem mai degrabă ce fel de imagini poartă.

Nu neapărat numai din cele străinătăți, ci şi peisagii foarte apropiate, de pe la noi, din locuri inaccesibile însă de când cea mai mare parte a populației nu-şi mai poate permite, din motive de eternă tranziție, decât a se deplasa doar pe unde are obligații.

Aoleu şi ce mai frustrare se naşte dacă maica şi cu taica nu scot din cutia căruței decât vreun foarte util şi bine chibzuit dinainte planificat obiect de largă folosință casnică!

Copilaşului i se pare atunci că ei au mâncat pe ascuns.

Aşa şi cu simpaticii pelerini care doar schimbă decorul emisiunii, refuzând a concura *Spectacolul Lumii*, clasicul nostru manual de arta documentarului, al dlui Ioan Grigorescu.

==
INTELECTUALITATEA MOARTĂ

Ilie Ilaşcu, vechi luptător național

Având în vedere că nu prea se mai exercită funcțiile intelighenției ca instituție, cu o mare întârziere am aflat ştirea, dealtfel neconfirmată din surse independente, cum că vechiul luptător național Ilie Ilaşcu a împlinit cea mai frumoasă vârstă: cincizeci de ani, apropiindu-se de acea jumătate a vieții ce poporan e numită cumpăna apelor.

Vechi luptător național, titlu de noblețe ce în România Reginei Maria, țară-n care puțini cărturari de azi s-ar fi simțit fericiți din cauza instabilității guvernamentale de atunci, şi a absenței faxului, se acorda în presă şi pe la ceremonii şi pe la ospețe întregitorilor Neamului: Pantelimon Halippa, Ion Inculeț, Ion Pelivan, Simeon Murafa, Alexie Mateevici, profesorul Ştefan Ciobanu, părintele Grigore Constantinescu, Daniil Ciugureanu, Alexandru Boldur şi câți nenumărați alții, de i-ar reține memoria mea şi măcar cea colectivă pe fiecare după fapta sa, pe deasupra intereselor de partid!

Grație televiziunii, pe domnul Ilie Ilaşcu văzutu-l-am toți în ceea cuşcă transnistreană din care chin nu va fi scos nouă ani, ştiam deci de el.

Păcat că numai întâmplător aflarăm că trebuia în 30 iulie 2002 să-l hiritisim toastând de împlinirea tuturor idealurilor acestui vechi luptător național şi să ne ținem de neamuri!

==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 16 **23 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională"
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

ŞTIRI: Ni se spune că se iau toate măsurile pentru ceea ce se numeşte traversarea iernii. Care are, așadar, undă verde.
CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):
Lev Tolstoi: *Învierea*
A. E. Baconsky: *Biserica Neagră*
Romain Rolland: *Beethoven. Marile epoci creatoare. De la Eroica la Appassionata*
Gheorghe Postică: *Românii din codrii Moldovei în evul mediu timpuriu*
Joël Kotek et Pierre Rigoulot: *Le siècle des camps*
Comentarii interesante: Dl Radu Vasile, la o recentă emisiune a dlui Arachelian, a proorocit lipsa de viitor a partidului țărăniştilor creştini şi democrați, bazându-se pe lipsa de obiect a doctrinei lor în patria noastră. Acest principiu e însă bun de aplicat şi la alții!!!
Cifre care ne-ar ului: Nu cine ce ia când o fi să se mai voteze, ci ar merita a se cheltui în a determina numărul exact al nespălaților cu apă caldă din municipiile României din ziulica de azi şi ce procent din ei şi-au recăpătat demnitatea de europeni citind cărți, cum ar fi diferitele romane-fluvii prelucrate energetic sau nu.
Evenimente culturale: pe *Arte*, sâmbătă 24 august telemagazinul intelectual *Metropolis* (22.40) iar duminică 25 august (21.45), *Căsătorie în stil italian* (Sophia Loren, Marcello Mastroianni), la 19.20 pe TVR Cultural Spectacolul lumii zăbovind la Kyoto.
Pe TVR 2, fericit cine a văzut documentarul BBC despre dinozauri, de o mie de ori superior până şi ca animație comercialului Jurassic Park!
==
PROPUNERI CONSTRUCTIVE

Ministerele de forță şi canalul Senzațional TV (STV)

Consiliul Național al Audiovizualului a reglementat nişte permisii în sensul că nu mai e voie a se da pe post minori în derivă, persoane acuzate, cadavre şi alte subiecte indecente, precum interioarele proprietăților pe care unii amărâți le invidiază şi le înjură pe dinafară în loc să se intereseze pe la vecini cum a făcut, dom' le, euroatlanticul ăsta banii, că vreau să-mi ridic şi eu o pagodă pe aceeaşi paradigmă!

Unele televiziuni au protestat că se pierde aşa din atractivitatea ştirilor, din audiență şi din publicitatea proporțional pescuită, iar domnii gazetari Filip şi Popescu s-au evidențiat în a apăra CNA-ul, creându-se suspiciunea că în culise ar fi băgat marea presă nişte strâmbe deoarece telecanalele acaparau prea de tot subiectele senzaționale, încă de la ora cinci P. M., dacă nu chiar dis-de-dimineață.

Adevărul amar fiind că populația s-a cam plictisit până şi de a i se prezenta

catastrofe chiar în propria bătătură sau la intrarea comunitară în blocul de nespălaţi la cald.

De aceea, atât presa cât şi televiziunile ar trebui să se adapteze la noul public-ţintă şi să tindă mai mult decât până în prezent la acribia documentării, precum şi la infailibilitatea analizelor.

Iar subiectele senzaţionale să rămână, cum ni se pare şi firesc, sursei naturale de unde le iau toţi corespondenţii, Poliţiei Române!!!

Mai ales că deşi ne aflăm pe drumul preaderării, s-a spus nu de mult că nu sunt bani de la buget, că poliţiştii şi chiar militarii ar fi capabili să presteze diferite servicii, inclusiv spălat de rufe, ceea ce în România Regală Mare, când ofiţerul avea sabie, se considera o dezonoare.

Dacă însă ar începe să emită canalul Senzaţional TV cu prioritate specifică de la Poliţie pe probleme de corupţie, tâlhărie, violuri, prostituţie, abandonuri tragice, accidente convergente spre reflecţii rutiere, incendii din neglijenţe, cutremur devastator, şi totodată cu filme de acţiune comentate de specialişti adevăraţi de-ai Armatei sau cu dezbateri de controverse complexe elucidate de aşii Serviciilor Secrete, atunci audienţa ar fi excepţională şi publicitatea pe măsură, uşurându-se considerabil dilemele pibuitorilor noştri de fiecare an.

Pe când, concomitent, în consecinţă telecanalele şi presa, degrevate de aceste zgomotoase şi stressante sarcini, ar beneficia de noi valenţe, mai spirituale.

===

CIOCNIREA CIVILIZAŢIILOR

Trădat-a România Germania?

Este stranie explicaţia cum că neajunsul că pe drumul preaderării ne sprijină parcă mai mult Franţa sau SUA decât puternica Germanie s-ar trage din banala demitere a prim-ministrului Ion Antonescu de către Majestatea Sa Regele Mihai I, şef al statului de atunci.

Ar merita cercetat şi dacă nu cumva mediul de afaceri românesc e uşor neprielnic investitorului german, justificându-se mai degrabă din nu prea eradicarea corupţiei nu ştiu ce dezinteres faţă de noi.

Este, cu certitudine, adevărat doar că ţara noastră a fost păgubită la 23 august 1944 de către şmenarii negociatori anglo-americani şi sovietici, în sensul că ce promisiuni de armistiţiu s-au făcut, atât puterii cât şi opoziţiei, s-au transformat *toate*, brutal şi infam, în capitulare necondiţionată, şi ce prizonieri germani au căzut *fără luptă* în ghearele civililor Armatei Roşii între Carpaţi şi Nistru nu au de ce să ne acuze pe noi de felonie, *pentru că aceeaşi soartă au avut şi propriile noastre trupe*.

De la 26 iunie 1940 la 23 august 1944, România Regală Mare a dus un *război paralel* celui german împotriva patriei lui Stalin, răspunzând nesancţionatei de nimeni, nici ieri şi nici astăzi, ocupări de către armatele Cominternului a Basarabiei şi Bucovinei în scopul marxist-leninist al deznaţionalizării-bolşevizării lor ireversibile şi al creării astfel de Tatarbunaruri întru acelaşi tratament şi pentru restul ţării, pe principiul felierii salamului, provincie cu provincie.

După cum se ştie că nu vom uita niciodată, la 26-28 iunie 1940, Reichul a ajutat în anexarea Moldovei de Nord şi de Est Soiuzul, care din recunoştinţă a ameninţat la rându-i România *să cedeze* în 30 august 1940 Ungariei Nordul Ardealului şi în 7 septembrie 1940 Bulgariei Sudul Dobrogei, cum tocmai Germania asta pe care o vom… trăda ne-a impus atunci la Viena să ne umilim, o Germanie dealtfel foarte conştientă mereu de crima sa, din moment ce însuşi Hitler i-a şoptit lui

Antonescu în 5 august 1944 că nu-i mai iubeşte pe unguri.

De aceea, românul a dus după 30 august 1940 un *război paralel* şi împotriva Germaniei. Sau măcar avea dreptul să-l ducă până-n fundul pământului, dându-şi sângele ca urmaşii să nu-şi uite drepturile.

Aceasta fiindu-ne nouă soarta la răscruce de drumuri: să dăm!

La toți şi în toți!

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 19 **25 August 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când un cetățean Tudor Gheorghe A PLĂTIT o amendă de un dolar jumate, dar n-a dus chitanța la Ploieşti, a fost dat în urmărire pe țară, a fost găbjit, a stat vreo săptămână la puşcărie şi ar mai fi stat dacă nu l-ar fi scos *Acasă TV*, unde a însuflețit *poveştile adevărate* semnate Corina Dănilă.

===

TEORIE: Social-democrația, chiar când surclasează, la din punct de vedere al averii membrilor partidului, liberalismul, zice că *ia de la care are şi dă la care nu mai are*. Un exemplu e a lua de la vânzătorii ambulanți o remorcă de cartofi şi legume şi a o descărca, tot cu televiziunea după tine, la cămine şi spitale sociale, *difuzându-se mulțumirile administratorilor către autorități*.

Senzațional!!! Cerbul de Aur are voce, va concura el însuşi la Braşov şi va fi angajat digiu tânăr la Radio.

Dolarul: Se fereşte de noi derutat că sigla Băncii Naționale se confundă cu a Bibliotecii Naționale. (Încă un argument pentru dizolvarea acestei bugetivore instituții superflue, ale cărei atribuții pot fi preluate oricând nu numai de către Biblioteca Academiei, ci şi de Biblioteca Municipală *Mihail Sadoveanu* cea supradotată deja cu mult mai multe cărți decât poate citi intelectualitatea noastră, vorba ceea, *oricât de grozavă s-ar crede ea că ființează!*)

Întrebări provocatoare: Cine va plăti pentru cărțile *nescrise* în epocile Dej, Cea şi Il?

Cam cum gândea: Revoluția este actul prin care o parte din populație impune voința ei celeilalte părți cu ajutorul puştilor, baionetelor şi tunurilor, deci cu ajutorul celor mai autoritare mijloace; iar dacă partidul victorios nu vrea ca lupta lui să fi fost zadarnică, trebuie să-şi mențină dominația prin frica pe care armele sale o inspiră reacționarilor. S-ar fi menținut Comuna din Paris măcar o singură zi dacă ea nu ar fi recurs împotriva burgheziei la această autoritate a poporului înarmat? N-ar trebui oare, dimpotrivă, să i se reproşeze Comunei că nu a recurs în suficientă măsură la această autoritate? (Friedrich Engels: *Despre autoritate*, în Vol.18)

===

PARTIDUL DOMINANT

Începutul sfârşitului de Epocă Iliescu

Dl Adrian Năstase, intervievat recent, vrea să zică că ca simplu cetățean neştiutor de legi sau, dimpotrivă, conştient de fragilitatea lor, *ar mai încredința un mandat (prezidențial) dlui Iliescu*, dar în realitate subminează bazele regimului

instaurat în decembrie 1989, care a avut drept subînțeleasă lozincă de interior îndemnul etern uman *Îmbogățiți-vă!*, sprijinit de o dumnezeiască putere de a ierta.

Dacă contorizăm din 2000, în aniversarul 2007 ar fi şapte ani biblici de la începerea *ultimului* mandat prezidențial iliescian, dacă i s-ar prelungi după vechiul model francez, şi trei de la încetare, adică exact cifrele din care să deduci cabalistic că abia atunci, în 2007, vor face senzație unii *apropiați* cu unele… delimitări de anumite *greşeli* sau chiar *abuzuri* ale fostului lider, care şi-a avut şi meritele dumisale incontestabile, îndeosebi la Revoluție etc. etc.

Deocamdată, când prioritatea națională pare a fi controlul informațiilor, al ştirilor, al gândirii, al optimismului, al imaginii despre țară şi despre lume prin sticla tembelizorului, ce o poate dobândi electoratul, constatăm ieşirea din iertarea garantată, sancționarea din senin a unor feudali județeni care au păcătuit tocmai ştirbind prestigiul nepătat dorit de partidul dominant: un prefect pe care l-a luat gura pe dinainte şi a reieşit că la noi sunt ascultați ziariştii şi străinii a fost rotit… subprefect!

Având în vedere şi autosancționarea unuia care a păcălit pe un mare moderator că o casetă privată este un film sexy românesc, rar analist care să poată contesta că acesta nu este începutul sfârşitului de la Epoca Ion Iliescu (l989-2007)!

==

ALOCAREA RESURSELOR

Liberali fără țărănişti?

Aşezat de românul regal Corneliu Coposu pe o concepție nobilă, anume reconstrucția României pe temeiul 10 Mai (monarhic, antibolşevic şi unionist), iară nu pe descălecatul stalinist din 6 martie 1945, PNȚCD a devenit ținta privilegiată a activității active a celor mai activi activişti încă în activitate.

Noutatea tactică în anul 2000 a fost că la prăvălirea țărăniştilor în afara Parlamentului, deci oarecum într-un fel de ilegalitate, spre deosebire de cum o fost la 1947, forțele de origine nomenclaturistă s-au putut folosi pentru prima oară, hotărâtor, de gentlemenii liberali, care şi-au maculat frații *istorici*, înfierându-i ca pe singurii vinovați de *dezastrul țării* postceauşiste!!!

După doi ani de parlamentarism mut şi departe de banul gros executiv, PNL are acum o conducere cu o față mai zâmbitoare spre factorul constituțional ce poate schimba guverne, urmând a se vedea dacă nu cumva nu la 2004, ci chiar pe la 2003, din nevoia PSD-ului de a disipa răspunderile guvernării, nu vom avea deja un guvern de coaliție al celor două partide bogate.

Având în vedere că dl. Radu Vasile, asigurându-ne că e amic al dlui Băsescu, a zis de curând că țărăniştii sunt terminați până şi ca doctrină, cum mai poate ieşi atunci din izolare dl Victor Ciorbea?

Neîntrebându-se cum ar proceda Coposu, ci cum ar fi manevrat Maniu!!!

Simplu! Cu pragmatism habsburgic: şi-ar fi radicalizat discursul şi, din considerente tactice, ca să dărâme pe Năstase, ar fi făcut *pact de neagresiune* cu tribunul Tudor! Atacând ca pe membrii aceluiaşi front fesenist doar PD-ul, PNL-ul şi PSD-ul!

Ce mai urlete! Ce mai incriminări! Ce mai delimitări! Crestate însă pe răboj, câteva milioane de voturi nehotărâte, ale amărâților.

==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 17 **25 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională"
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

TEORIE: Cărturarii, cercetătorii, artiştii, dacă nu au plecat, atunci să îndure cu DEMNITATE nedreptățile cărora au impresia că sunt victime deliberate ale unei politici *Moarte intelectualilor*. DEMNITATE înseamnă: a nu-ți clătina credința în valorile spirituale când tembeliziunile fac… ce fac pe sufletele înghițitorilor de publicitate iar politicienii manevrează ca o alternativă cultă să nu existe în proporții de masă, îndeosebi pentru tineri, de preferat fiind un electorat fără memorie, incapabil de discernământ.
Iar criteriul credinței tale este continuarea operei tale, cu DEMNITATE, chiar nespălat.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Erik von Kuhnelt: *Leftism Revisited: from de Sade and Marx to Hitler and Pol Pot,* Washington, 1990
Harry Wu: *Laogai: le goulag chinois,* Paris, 1996
Harold Bloom: *Canonul occidental*
Gheorghe Postică, Nicolae Constantinescu: *Căpriana. Repere istorico-arheologice*, Chişinău, 1996
Dimitrie Cantemir: *Istoria ieroglifică*

Comentarii interesante: Un bibliotecar bombănind că nu întâmplător aniversându-se 12 ani de la un 13 iunie s-a emis hotărârea de guvern care pare a fi decis că Biblioteca Națională a românilor va fi înghesuită prozaic cu alte instituții în acelaşi local, după modelul apartamentului *comun* stalinist.

Evenimente culturale: E de anticipat că sâmbătă 31 august 2002 nici televiziunea de stat, nici canalele particulare, numite televiziuni deşi nu produc documentare ca BBC sau *arte*, nu vor evidenția în fluxul ştirilor dacă s-a sărbătorit sau *nu s-a sărbătorit* Limba Noastră la Chişinău cu fastul pe care îl merită o limbă latină aproape două veacuri prigonită.
Luni 26 august, abia la unu noaptea (ora tâlharilor şi a prostituatelor după Ortega y Gasset), *Memorialul Durerii*, despre nişte români la New York.

==

ETERNA TRANZIȚIE

Care este Prioritatea Națională?

Regretatul poet şi editor Mircea Ciobanu observa la un ospăț literar, prin decembrie 1985, mai mult s-audă Arthur Silvestri, un polemist uitat ce se luase de ăia de la Europa Liberă, cum că în România nu există decât un singur marxist, Ion Ianoşi, dar şi ăsta e numai aşa, de-al dracu!!!

La emisiunea culturală de sâmbătă a oficinei imperialismului, criticul

Alexandru Călinescu a salutat apariția unei cărți la Editura Hasefer a respectatului cărturar Ion Ianoşi, mirându-se numai de o prea mare milă de Marx şi de marxişti ca Stalin.

Cum, totuşi, să nu-ți fie milă de Marx? Care n-a prevăzut, sărmanul, efectul Pol Pot al doctrinei dumisale despre dictatura analfabeților, dar a prevăzut altele!

Dzice el cu Engels în *Manifestul,* amu un veac juma:

„Nevoia unei desfaceri tot mai largi a produselor ei goneşte burghezia pe tot întinsul globului pământesc. Ea trebuie să se cuibărească pretutindeni, să se instaleze pretutindeni, să stabilească legături pretutindeni.

Burghezia a dat, prin exploatarea pieței mondiale, un caracter cosmopolit producției şi consumului în toate țările (…).

Burghezia, prin rapida perfecționare a tuturor uneltelor de producție, prin comunicațiile infinit înlesnite, antrenează în civilizație toate națiunile, până şi pe cele mai barbare. Prețurile ieftine ale mărfurilor ei sunt artileria grea, cu care doboară toate zidurile chinezeşti, cu care sileşte să capituleze chiar cea mai îndârjită ură a barbarilor față de străini. Ea sileşte toate națiunile, să-şi însuşească modul de producție al burgheziei dacă nu vor să piară; ea le sileşte să introducă la ele însele aşa-zisa civilizație, adică să devină burgheze. Într-un cuvânt, ea îşi creează o lume după chipul şi asemănarea ei."

Cu alte cuvinte, România a fost anunțată de Europa că începând de la 11 decembrie 1999 va fi civilizată cu forța!

Aşadar, din punct de vedere marxist şi chiar ştiințific, *integrarea* în NATO sau în *uie* nu e propriu-zis o prioritate națională! E o lozincă.

Prioritatea Națională constă în cu totul altceva, în constrângerea suplimentară ca, pe parcursul presărat cu cadavre de pensionari de eterna tranziție, randamentul intelectual al Neamului să fie măcar 20 % din cât o fost sub cei trei-patru Regi.

==

ALOCAREA RESURSELOR

Intelectualitatea moartă şi Piața Endependenți

Pe la începutul acestui august întunecat 2002 a putut penetra sumarul unor ştiri (am impresia că numai la radioul de stat), un anunț despre un protest al bibliotecarilor, reieşind pentru neinițiați că guvernul, amenințat de un cutremur devastator şi neposedând pagere antiseismice, voieşte a da afară cărțile din Biblioteca Națională dinspre Lipscani, ca să-şi mute birourile şi seifurile şi ventilatoarele de aer condiționat!

Protestul bibliotecarilor a surprins pe cărturarii cu greutate în vacanță, poate şi în *afară*, drept pentru care GDS a rotunjit la 7 august o masă cu nişte bibliotecari şefi şi cu nişte vipuri ca Mona Muscă (posibilă candidată la preşedinție din partea PNL?), Radu F. Alexandru (PNL), Mitică Bălăeț (PRM), George Pruteanu (PSD), Nicolae Noica (PNȚCD), ajungându-se la concluzia previzibilă din start că, din raționamente economice, este bine a nu se schimba destinația de Bibliotecă Națională pentru ce construcție a început Ceauşescu pe malul Dâmboviței aproape de bigul Unirea.

Cine citeşte relatarea dezbaterii în Revista *22*, constată însă că recomandarea e mai mult o doleanță a câtorva amatori de lectură decât o revendicare insistentă şi că argumentele guvernului sunt devastatoare: 1) în 170 de ani, intelectualitatea noastră „atât de grozavă cum se crede" nu a pus vreodată problema Bibliotecii Naționale; 2) cititorul împătimit deține, în fond, Biblioteca Academiei, vizibilă de pe Bulevardul

Dacia de către electorat; 3) şi, în definitiv, viitorul nu e al cărţii de hârtie, ci al cărţii virtuale! (ceea ce n-ar pretinde decât un local cât al cinematografului *Înfrăţirea între popoare* din Bucureştii Noi ai Festivalului Tineretului pentru Pace).

Soluţia cea mai probabilă fiind consensul ca Guvernul să se mute în localul de pe Dâmboviţa, după ce îl amenajează corespunzător, iar Biblioteca Naţională, al cărei sediu actual ca fostă Bursă va fi probabil pierdut în justiţie, să primească, după ce va fi consolidat antiseismic până în 2014, localul de unde dau ordonanţe în ziulica de azi guvernanţii, din Piaţa Victoriei, care în Anul Caragiale aflându-ne, iar obeliscul Ostaşului Sovietic dispărând, nu-şi mai justifică altă denumire decât Piaţa Endependenţi, de pupat înspre şi dinspre Herăstrău.

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 18 **27 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională"
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

TEORIE: Disonanţele dintre aripioara Năstase şi piciorusul temporizator Iliescu vin din absenţa unui organ teoretic al partidului dominant, cum era înainte *Lupta de clasă*, rebotezată *Era socialistă*, unde să se clarifice fără inflamări poziţiile doctrinare. Se consideră de către presa de observaţie că unora le-ar conveni un preşedinte iertător ales pe viaţă, dar li s-ar fi replicat recent în sensul că persoana desemnată nu e dispusă a se canoni ca un suveran pontif.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Ioan Scurtu (cord.): *Istoria Basarabiei. De la începuturi până în 1994,* Bucureşti, 1994
M. Adauge şi Al. Furtună: *Basarabia şi basarabenii*, Chişinău, 1991
I. Bulat (redactor alcătuitor): *Basarabia 1940*, Chişinău 1991
Elena Postică: *Rezistenţa antisovietică în Basarabia.1944-1950,* Chişinău, 1997
Ion Şişcanu: *Desţărănirea bolşevică în Basarabia*, Chişinău 1994
Alexandru Moşanu: *Discurs ţinut în Parlamentul Moldovei*, Chişinău 1991
I.G.Hâncu: *Vestigii strămoşeşti*, Chişinău 1990

Evenimente culturale: Vineri 30 august 2002, pe ProTV, scutindu-ne de a mai silabisi cărţi groase (romane), se dă *Împăratul muştelor*, un film după un text de scriitorul englez William Golding, care a primit Premiul Nobel cam când murea la noi Nichita Stănescu, adică în decembrie 1983.

Comentarii interesante: Un golan bombănind că nu întâmplător la 13 iunie 1990 s-au produs în România fesenistă mari tulburări mineresti antiintelectuale cu exact zece zile înainte ca Republica Poeţilor de peste Prut să îşi proclame suveranitatea!

==
ACTUALITATEA POPULISTĂ

Lapte, rechizite pentru amărâți, curățenie

Reporter: Care sunt noutățile acestui an şcolar, domnule profesor Vodcă?
Vodcă: Nu am eu de unde să ştiu despre cum e la alții mai mult decât se dă la televizor, deoarece nu prea m-am putut mişca din motive pecuniare de la noi din Integrata anul acesta pe durata vacanței decât pe plan local, dar anticipez că noul an şcolar mie personal îmi va aduce în primele săptămâni unele neplăceri, din câte am băgat de seamă trecând pe la şcoală să constat câte geamuri mi-au mai fost sparte cu praştia sau cu mingea sau cu ocazia curățeniei şi am văzut că femeile de serviciu descărcau din maşina directorului, cu care nu vorbesc, doar un portbagaj de manuale pentru o şcoală de centru ca a noastră.
Iacă dar, că la clasa pentru care încasez ca diriginte un important spor la salariu, eu mă voi confrunta cu unele complicații legate de numărul insuficient de manuale şcolare primite, ceea ce presupune a mă implica în a improviza anumite criterii după care ele vor fi repartizate, câte sunt din câte sunt, diferitelor categorii de elevi, astfel încât procesul instructiv-educativ să nu fie perturbat de o aşa manieră indezirabilă încât să ne diminueze coeficientul de promovabilitate sau succesul la examenele terminale şi mai ales participarea la olimpiade şi concursuri…
Reporter: Dar cadrele didactice s-au preocupat îndeajuns de asigurarea necesarului de manuale?
Vodcă: Categoric era loc şi de mai bine! Deoarece la vecinii noştri din comuna Preaderarea, situația este relativ mai bună, fiindcă le-a fost numit un director cu o filozofie managerială mai performantă decât o are al nostru, dar menționez că nici ei n-au primit exact atâtea manuale câți elevi sunt.
Reporter: Ce mai doriți să comunicați telespectatorilor noştri?
Vodcă: Multă sănătate şi un an mai bun! Şi să nu uite că se dă lapte şi rechizite!!!
==
SIGURANȚA STRUCTURILOR

Revoluția Română a început la Chişinău!

O vreme, găseai în Gara de Nord *Moldova Socialistă*, cu literă chirilică, şi o citeai cu interes, cum unii ar citi-o şi azi, dacă s-ar mai găsi în chioşcurile noastre presă de peste Prut. Deşi ukazuri, eroi, mulgătoare fruntaşe la sovhoz şi alte banalități nu-ți agitau decât de trăinicia sistemului sovietic.

Şi din senin, filmul lui Emil Loteanu *Poienile Roşii*, de un românism fără egal în toată cinematografia noastră din totdeauna!

Apoi, pe la 1987, am avut sub ochi antologia *Constelația lirei* (Ed. Cartea Românească; lector Mircea Ciobanu), orbitoare nu numai prin surprinzătoarea ei limbă română literară fără cusur, ci şi prin refuzul bizar, dar semnificativ, de a asimila modernismul prebolşevic al poeziei ruse, dacă modelele occidentale sau chiar româneşti vor fi fost inaccesibile! Era ca o palmă: iată o poezie militantă, cum odinioară Goga, amânându-se rafinamentul estetic pentru ce va fi după împlinirea idealurilor naționale!

(Şi nu altfel am citit chiar proza moscovitului Ion Druță, câtă s-a publicat la noi tot pe atunci!)

Pentru ca în 1989, radiourile şi televiziunile ce captam cu o neuitată frenezie, inclusiv Radio Chişinău, să ne aducă veşti răscolitoare: moldovenii fierb ca şi celelalte naţiuni ale Imperiului! Revista Uniunii Scriitorilor, *Literatura şi Arta*, nouă, românilor, ni se pare a se bucura de libertate occidentală! O puzderie de organizaţii formează în ţara partidului unic Frontul Popular Moldovenesc. Şi-au redobândit (la manifestaţii) tricolorul şi, în martie, la Riga, Leonida Lari şi alţi intelectuali scot revista *Glasul* în grafie latină! La 27 august 1989, Marea Adunare Naţională de la Chişinău constrânge Prezidiul Sovietului Suprem al RSSM să adauge Constituţiei, în 31 august (zi ce va deveni sărbătoarea *Limbii noastre cea română*), un Art. 70 prin care limba moldovenească devenea limba de stat şi se asigura totodată păstrarea şi dezvoltarea limbilor celorlalte naţionalităţi din republică.

La 7 noiembrie, chişinăuienii în frunte cu poeţii (imaginea pletelor lui Grigore Vieru, imaginea Leonidei Lari ţinându-şi fetele de mână!), se pun în calea blindatelor paradei bolşevice a armatei de ocupaţie!

Ceea ce, dacă nu s-a aplicat în 14 decembrie la Iaşi, a fost totuşi, cu asupra de măsură însuşit de martirii Timişoarei şi ai Intercontinentalului!

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 19 **31 august 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

TEORIE: La 10 Decembrie 1999, Occidentul şi-a afirmat intenţia de a invita şi România în Europa, ceea ce este cam acelaşi lucru cu exprimarea intenţiei de integrare a ţării şi a poporului chiar împotriva ezitărilor, intereselor sau neputinţelor clasei politice. În aceste condiţii, integrarea vine de la sine, aşa că PRIORITATEA NAŢIONALĂ constă ca pe durata convulsivei tranziţii demarate la 16 decembrie 1989 să nu înceteze creaţia spirituală, ceea ce se presupune ca să se preocupe necurmat cadrele didactice, artiştii şi cercetătorii măcar ca înainte, ca în interbelicul regal.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Dinu Poştarencu: *O istorie a Basarabiei în acte şi documente. 1812-1940*, Chişinău, 1998

Mircea Păcurariu: *Basarabia. Aspecte din istoria bisericii şi a neamului românesc*, Iaşi, Ed. Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei, 1993

Aurel Kareţki, Adrian Pricop: *Lacrima Basarabiei*, Chişinău, 1993

Nicolae Iorga: *Neamul Românesc în Basarabia*, Bucureşti, 1995

Ion Agrigoroaiei, Gheorghe Palade: *Basarabia în cadrul României întregite. 1918-1940*, Chişinău 1993

Evenimente culturale: Actualitatea sculpturală în Republica Moldova rămâne-va pe multă vreme în memoria noastră, a trecătorilor: busturi pentru Ion Luca Caragiale şi Marin Preda!

Sâmbătă 31 august 2002, TV România Unu a acordat o lăudabilă atenție sărbătoririi Limbii Noastre cea Română la Chişinău, de față la dezvelirea bustului marelui protestatar de la 1907, Ion Luca Caragiale, fiind preşedinții celor două Academii ale noastre, domnii Cimpoi şi Simion. Însuşi dl. Preşedinte Voronin al Republicii Moldova a participat la un Salon al Cărții, contrar alegațiilor cum că actualii comunişti ar fi nostalgici fani exclusivişti ai fostei limbi sovietice de stat.

==

PROTECȚIA ELITELOR

Profesorul Vodcă în vilegiatură

Profesorul Vodcă n-a fost suficient de chibzuit ca să se mai restrângă şi din cele trei salarii pe vară, acordate de contribuabil deşi n-a muncit efectiv la clasă, să economisească punând de-o parte o anumită sumă pentru concediu la mare, cum se ducea pe vremuri ca instructor în tabere pionierești şi, până să mai progreseze privatizarea, pe la hoteluri, plătind ca şi cum ar fi fost elev, că părinții nu-şi mai dădeau copiii la nişte prețuri considerate excesiv de mari față de ce fusese anterior, de-şi cunoşteau toți pionierii țara nemijlocit cu proprii lor ochi.

An de an a socotit că rătăcind cu bicicleta sau cu piciorul e ca şi cum ar merge în vreo stațiune, dar în anul 2002 a avut senzația de excepție că parcă nu se mai odihneşte şi morbida obsesie că se va prezenta în anul şcolar 2002-2003 astenic la catedră.

De inimă rea, a ajuns până la urmă la spital, două săptămâni, exact cât îşi propusese să mai schimbe mediul.

S-a întors nu numai sănătos, optimist şi cu putere de muncă şi cu voință politică de a munci fără precedent, dar şi cu mentalități noi.

El a constatat că medicii mai de calitate au realizat cu guvernul şi cu poporul următorul consens: *pentru ca să nu emigrăm*, noi acceptăm compromisul ca pe lângă salariul de stat să mai primim ceva ca o *recunoştință* de la bolnav, fiecare după posibilități şi cât vrea să dea.

Cu patru ochi s-a uitat profesorul Vodcă dacă mai amărâții decât el sunt supuşi unui tratament discriminatoriu: categoric nu şi, în tot cazul, nu de către medici!

Păi experiența asta pozitivă, din care toată lumea iese mulțumită, merită să fie generalizată! Cum? Încetățenindu-se şi în Sistem la noi obiceiul părinților de A DA ca şi la medic doctorului formativ-informativ de inteligențe, care este dascălul, anumite sume peste salarii, ca să nu emigreze din Sistem cadrele didactice de calitate, închizându-se ochii şi ajungându-se în şcoli a fi mulțumiți toți, cum era şi la spital, dar prostia nu doare…

==

TEST DE EMOTIVITATE

Prima lecție de limba română la Chişinău în 1906

Prima lecție la seminar.

În ziua de 8 decembrie 1906, intrând la ora 11 în clasa V paralelă, cu greu am răzbătut până la catedră. Clasa, destul de spațioasă, era arhiplină de elevi din toate clasele. Se părea că tot seminarul era strâns acolo!… Aşteptau să audă *prima* lecție de limba română, pe limba mamă – „*moldovenească*"…

Câțiva elevi plângeau, mai ales *Alexie Mateevici* (poetul de mai târziu) şi Theodor Inculeț, pe care-l cunoşteam din mai 1906.

Împărate ceresc a fost rostit de Mateevici, pe româneşte, frumos, rar, cu glas tare, vădit emoționat…

Bună ziua! – le-am zis. Unii au răspuns cu: *să trăiți*, alții cu *bună ziua*, şi alții cu *într-un ceas bun!*

Am început prin a mulțumi Domnului, că ne-a învrednicit să învățăm limba noastră mamă, după toate regulile gramaticale, cu litere latine… Am vorbit apoi despre însemnătatea limbii noastre, despre cauzele întunericului, despre nepăsarea moldovenilor, despre rusificare, despre trezirea conştiinței naționale şi dezvoltarea ei, despre luptătorii români pentru cauza națională din Transilvania, Ardeal, Bucovina, despre suferințele lor, despre literatura română şi scriitorii români. Le-am rostit în treacăt şi poezia lui G. Sion *Mult e dulce şi frumoasă limba ce vorbim, altă limbă mai duioasă ca ea nu găsim* şi celelalte…*Limba, țara, vorbe sfinte, la strămoşi era, ei ar plânge în morminte, când ne-ar asculta. Românaşului îi place, ca sufletul său, o vorbiți, scriți româneşte, pentru Dumnezeu!*

Ultimele cuvinte au fost acoperite de aplauze formidabile, parcă sguduia seminarul. Cu această poezie am terminat *prima* lecție, care a ținut aproape două ceasuri – uitând că profesorul următor mă aşteaptă, ca să intre în clasă… Theodor Inculeț rosteşte apoi *Cuvine-se cu adevărat*, care a fost rostită tot pe româneşte. Am mulțumit elevilor mei pentru dragostea arătată, însă i-am rugat să nu-mi mai bată aplauze, care pot să facă rău, iar elevii din alte clase să nu mai absenteze de la lecțiile lor. (…)

(Grigore Constantinescu – *Din vremuri țariste*; cf. Iurie Colesnic – *Basarabia necunoscută*, vol 1, Ed. Universitas, Chişinău, 1993, p.293)

*

În grăbitele şi superficialele timpuri de azi, evenimentul relatat e îndoielnic că mai poate trezi emoții sesizabile sufletelor tocite de atrocitățile cu care tembeliziunile se întrec în a-şi dezumaniza audiența.

Pentru a te delecta cu un astfel de text trebuie să ai acea simțire aparte, naivă şi necoruptă, a poeților mărunți dar mari, odată cu o samă de nemuritori evocați de neeuropeanul Eminescu în ciudatul poem *Epigonii*.

Impactul cu un asemenea extract dintr-o stare de spirit perimată trebuie să aibă aceeaşi utilitate într-o pagină de *webzine* ca banalele teste din periodicele pentru popor menite să te automăsori dacă eşti o persoană mai susceptibilă sau mai retractilă decât media națională.

Test de emotivitate. Test de emotivitate…

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 20 **1 Septembrie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când a dezvăluit pe OTV scriitorul Olimpian Ungherea de la *Pentru Patrie* că un baron Ion Popescu dă ordine executivului emanat de Clubul Cocoşaților, dar însă ca cel mai senzațional, amărâții au reținut că la serviciile secrete un an dupe cartea de muncă se înnumără doi ani la pensie!

==

TEORIE: Liberalism înseamnă a-l lăsa pe posesorul de capital să dispună cum vrea muşchii lui de proprietarul doar de forță de muncă. Interesant fiind de evaluat dacă *ce*

se putea face cu cel ce se considera amărât în 1990, se mai poate realiza cu amărâtul din 2002.
Senzaţional!!! S-a nutrit numai cu pepeni şi i s-au ameliorat sânii de parcă ar fi dat 2500 dolari pentru o intervenţie estetică.
Dolarul: Deoarece clasa politică nu s-a îngrijit de scriitori şi cei mari au murit, ţara va fi amendată cu zece mii de dolari, să premieze un maestru străin când va lansa un festival bine patronat.
Întrebări provocatoare: Mai există canalul TV România Cultural? Dacă da, în câte receptoare poate intra? Şi de ce îl ignoră publicaţiile care bagă programe de tembelizor ca supliment?
Quiz:

Mereu se va întoarce dimineaţa?
Puterea pământească nu se mai isprăveşte?
De ce o ticăloasă frământare
Frânge mereu cerescu-avânt al nopţii?
Niciodată oare nu va arde veşnic
Ascunsa jertfă a iubirii?
Măsurat a fost timpul
Luminii şi-al vegherii.
Dar fără timp e stăpânirea nopţii
Şi veşnică durata somnului.
O, somnule sfânt!
Nu ferici prea rar
Pe binecuvântaţii nopţii
În zilnica obidă pământească!(…)

(*Lucian Blaga? Laudă somnului?*)

==
ACTUALITATEA SCULPTURALĂ

Silviu Brucan

Lipsit de credibilitate fiind un Monument al Rezistenţei antibolşevice intelectuale, pe soclul leninist din dreptul Casei Scânteii, mulţi telespectatori, la un sondaj, ar desemna cu plăcere, pentru a prilejui o statuie, pe simpaticul profesoraş Silviu Brucan, care a dat „învăţături“ tuturor generaţiilor existente la noi în republică.

Pe soclu, se va inscripţiona, desigur, profeţia nemuritoare că poporului român, din cauza subînţelesei sale inferiorităţi rasiale, îi trebuie cam patru cincinale să înveţe democraţia, profeţie optimistă dacă te gândeşti la folosirea culturii ca instrument de teletâmpire şi la ce istorie castrată vine din universităţi, de pildă cum că pentru unii „bursieri“ experienţa democratică a României prebolşevice, Regale, *este nulă,* abia reformele lui Vîşinski chemând la vot şi femeile în zorii naţional-comunismului.

Ca expresie, se va folosi jovialitatea didactică a înţeleptului furnizor duminical de învăţături către tânărul teleast colaborator al *Dilemei,* binomul guru-aspirant în ale analizei politice româneşti libere fiind supraîncărcat de semnificaţii privind CONTINUITATEA, apărând firesc şi pe alte canale azi, numai că nu se acordă note şcolare politicienilor distinşi ci, de pildă, tricouri galbene.

Pe fundalul Casei Scânteii, surâsul fermecător ca de tovarăşă Giocondă dintr-o

Renaştere stalinistă, al *domnului* Brucan, ne-ar apărea familiar şi, întrucât e vorba de un disident, cel mai cunoscut disident al românilor de către români, graţie intelectualilor lor publici, am avea poate personalitatea cea mai nimerită a-l substitui atât pe Lenin cât şi pe dubiosul monument al Rezistenţei intelectuale antibolşevice.
==
MEDITAŢII ECONOMICE

Legea scăderii continue a nivelului de trai

Oamenii recenţi, crezând că se află la sfârşitul istoriei deoarece se ciocnesc civilizaţiile ca mameloanele nesiliconate ale unei vaci în alergare, au continuat să practice la noi după 22 decembrie 1989 inversiunea valorilor, cu unele consecinţe indezirabile care s-ar fi putut evita doar relativ.

Astfel, dacă polonezii, cehii sau ungurii şi-au format cumva marii capitalişti din cetăţeni mai competitivi decât ai românilor, atunci în concurenţa pe diverse pieţe ei pot să îi pună în *unele dificultăţi* pe capitaliştii noştri inculţi dar şmecheri, ceea ce atrage o diminuare a profiturilor şi, în consecinţă, implică că şi salariile angajaţilor exploataţi de dânşii se mai reduc ca putere de cumpărare.

Mai negativ fiind însă pe plan intern, că dacă s-a realizat acumularea şi concentrarea capitalului de către anumite persoane mai nepotrivite, atunci ele nu se pricep să-şi asigure un profit decent numai pe baza creşterii productivităţii muncii, prin aplicarea de noi tehnologii şi prin implementarea unui management modern eficient, singura lor sursă de îmbogăţire permanentă rămânând atunci spolierea prin diferite metode a amărâţilor, cum ar fi în principal SUBSALARIZAREA atât la stat cât şi la patron.

Rezultatul fiind că câtă vreme nu vom avea oameni de afaceri cum au şi ţările avansate, se va manifesta şi în continuare în economie la noi în republică *legea scăderii continue a nivelului de trai*, nefiind o exagerare să te aştepţi să se dea mâine-poimâine lapte şi corn din partea partidului dominant chiar şi la unii părinţi ai anumitor categorii de elevi mai defavorizaţi.

==
Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 21 **8 Septembrie 2002**
Pagina duminicală
==
REPER: Când pentru a se perpetua iobăgia termică, s-a ordonat de urgenţă că cine mai vrea să-şi bage centrală de apartament trebuie să-şi asigure aprobarea vecinilor, iar gazele să şi le evacueze mai sus ca blocul.
==
TEORIE: Gloata nu vieţuieşte, sărutată în fiecare seară, după închiderea tembelizorului, pe călduţa şi mititica frunte de copilaş, într-un sentiment de deplină securitate decât în circumstanţele atenuante de stress ale unui populism total, adică un populism care e practicat de putere cu atâta paralizantă înaltă calificare încât amărâta opoziţie nu se gândeşte decât să se râză, cu semnificaţia că lasă că şi noi vom aplica populismul total, când ne va veni rândul, fie şi spre sfârşitul secolului XXI!
Senzaţional!!! A halit din primăvară până-n toamnă un hectar de dovlecei şi tot se teme că nu va putea onora întreţinerea şi că va ajunge apartamentul ei în proprietatea şmecherilor.

Dolarul: Roşeşte pe la băncile care, *ca să pară dobânda mai mică*, silesc pe împrumutat să-şi facă asigurare plătind 10 % din sumă cum că nu va sucomba pe durata achitării ratelor, chit că are giranți sau garanții.
Întrebări provocatoare: Dacă CNA poate interzice canale, de ce n-ar putea şi *să oblige* societățile de telecablu a prelua TVR Cultural, Arte, Discovery şi Simfonia TV? Degrevând televiziunile divertismentale de disconfortul că bagă şi un procent de cultură!
Quiz: *La lecture me pèse ; il n'y a guère que l'écriture qui excède un peu plus ma patience. Je ne suis bon qu'à inventer ce qu'il me faut sur le moment. Je suis un misérable Robinson dans une île de chair et d'esprit tout environnée d'ignorance, et je me crée grossièrement mes ustensiles et mes arts. Je m'applaudis quelquefois d'être si pauvre et si incapable des trésors de la connaissance accumulée. Je suis pauvre, mais je suis roi ; et sans doute, comme le Robinson, je ne règne que sur mes singes et mes perroquets intérieurs ; mais enfin, c'est régner encore... Je crois, en vérité, que nos pères ont trop lu et que nos cerveaux sont faits d'une pâte grise de livres... (*Paul Valéry – *Petite lettre sur les mythes*, 1928?)

==
SUSPICIUNI CONSTRUCTIVE

Iobăgia termică

Înainte de a se trece de la construcția societății socialiste multilateral dezvoltate la construcția capitalismului, durând mult mai mult decât în alte țări bolşevizate împărțirea rolurilor de mari capitalişti la noi, una din ambițiile clasei politice, cam aceeaşi şi mâine, era că să urbanizeze un procent cât mai exagerat din populația ce stăpânea.

În linii mari, această urbanizare a reuşit, deoarece fără ea n-ar fi fost posibilă nici revolta braşovenilor tocmai la alegerile din noiembrie 1987, nici Revoluția de la Timişoara şi nici evenimentele de la Bucureşti, unde s-ar fi scandat că să se privatizeze Hotelul Intercontinental şi interbelicul Hotel Lido, să le ia nişte frați Păunescu, iar Steaua să i-o lase unui cioban Gigi Becali, ceea ce a năucit complet pe cepexiştii marxişti!

Au existat însă şi lipsuri, deoarece preşedintele Nicolae Ceauşescu dădea apă caldă şi căldură doar între anumite ore, dar pentru mulți cetățeni era mai bine aşa decât să nu dea preşedintele succesor deloc, cum s-a întâmplat ulterior din motive tehnice sau sub formă de represalii colective din cauza cetățenilor rău platnici la întreținere, ceea ce a cauzat creşterea numărului de nespălați benevoli sau obligați, iar pe unii locatari i-a convins atâta nesiguranță termică să-şi bage centrale de apartament chiar cu sacrificii.

Numărul acestor răzvrătiți nu poate fi prea mare în condițiile pauperizării națiunii, mai periculoasă pentru monopolul termic fiind tendința de debranşare a scepticilor care nu cred niciun pic că vor mai fi vreodată capabili a-şi achita întreținerea şi nu prea vor nici să-şi piardă apartamentele.

Însă ideea emancipării din iobăgia termică este deosebit de puternic deranjantă pentru politicienii cu mentalitate de învingător, deoarece a dispune de căldură şi de apă caldă când vrea muşchii tăi părea a fi privilegiul doar la proprietarii de vile şi de pagode recente, iar care-şi bagă strică regula jocului, căci nu se mai ştie ierarhia valorilor băneşti, ori eşti amărât, vai de pielea ta, ori nu!!!

===
ABUZURILE PUTERII

Memoria gloatei electorale

Cea mai mare problemă în politică este ce să te faci că dacă dai la gloată câte ceva, ea nu are memorie suficientă, stabilă, strategică, de durată, gândul ei fiind doar la sex, atrocităţi şi fotbal şi la ce futilităţi mai pescuieşte de pe la tembelimedia, aşa că când or veni momentele cruciale cu prezenţa ei la urne te pomeneşti, bade, că nu-şi mai aminteşte neam dacă unele momente de fericire ţi le datorează ţie, efortului tău managerial, sau administraţiei precedente!

De aceea, iscusit nu este politicianul care dă gloatei o facilitate sau alta pe de-a moaca, ci acela care o face să SIMTĂ acut, pe propria ei piele nespălată şi tăbăcită, că într-adevăr în actualul mandat SE FACE, DOM' LE, CEVA!

Ce bucureştean va mai uita vreodată că în anul 2002 s-a lucrat la „metroul uşor" şi că s-au reabilitat nişte artere, din moment ce s-a pomenit cu străzi scormonite şi blocate de la un capăt la altul, cu trasee pentru transportaţii în comun aiurite şi cu posesorii de autovehicule siliţi măcar de două ori pe zi la a-şi toci nervii în gâtuituri ale circulaţiei?

Sumbru fiind viitorul că de-acum înainte numai aşa se va face treaba, politicienii învăţând unii de la alţii stratagemele de succes, aplicându-le creativ-inovativ!

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 22 **15 Septembrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când, în loc să fie sancţionat vicecandidatul la preşedinţie al dlui Iliescu, o păţi OTV, creându-se precedentul roditor că dacă scoate o carte extremistă la editura Humanitas, dl Tudor o poate desfiinţa.

===

TEORIE: Extremismul e o chestie care depinde mult dacă se potriveşte eticheta cu pe ce e pusă, prin extrapolare iscându-se unele îndoieli dacă în general noi suntem capabili fie şi de o asemenea doctrină, care trebuie să plece de la un cap ca al lui Marx, din moment ce nici până în prezent socialismul nu e socialism dacă se ia de nişte chioşcuri, iar liberalismul nu e liberalism dacă promite să se coalizeze cu el.

Senzaţional!!! Şi-a decapitat cei douăzeci de câini şi cele şaptezeci de pisici, punându-le capetele la murat cu boabe de muştar şi, sesizate de vecini, încă n-au venit echipele de la Ştiri.

Dolarul: Prioritatea naţională fiind integrarea în NATO jucând doar cartea americană, e de mirare că încă nu s-au luat măsuri subtile de prigonire a euroilor.

Horoscop: Unde vor fi probleme, Capricornul, Berbecul şi Taurul vor da corn, iar Peştii lapte.

Întrebări provocatoare: Dacă şi-ar fi putut agăţa doar prin mesaje SMS pe fetili care-l excitau, oare ar mai fi rămas dezgustătorul, pentru bursierii euroatlantici, Eminescu ce-a fost, romantic?

Matrimoniale: *Vous voulez savoir pourquoi je ne suis marié? La peur d' être*

horriblement cocu, tout simplement, vous dis-je. Et ce serait mérité: Je suis un homme que les femmes ne comprennent pas. (Erik Satie, al cărui *Socrate* ar putea fi montat la Opera Română dacă am mai avea azi o viață culturală.)

==

FENOMENE MAGICE

De ce o fi pierdut OTV licența

În România Regală Mare, de care ne despart cele două *descălecate*, din 20 mai 1990 şi din 6 martie 1945, țară spurcată în care mai niciun atitudinar nu şi-ar dori să viețuiască după ce a dat de gustul mierii fericirii în Epoca Ion Iliescu (1989-2007), era relativ interzis să interzici în sensul că nicio publicație nu putea fi suprimată pe loc, ci numai ce avea guvernul eficiente facilități ca, prin stare de asediu şi cenzură, să tragă la răspundere pe extremişti.

A ridica licența OTV s-a justificat, spre marea satisfacție a social-democraților, a altor politicieni, a televiziunilor rivale şi a părții mai incisive a societății civile, prin ce-a zis dintotdeauna dl Tudor şi prin faptul că era un canal de calitate inferioară.

Cult privind la sticlă dacă e documentar serios, constați însă cu groază că, în afară de TVR Cultural, de Tele 7 abc şi de Realitatea TV, este greu de crezut că electoratul nostru ar ajunge mai puțin inteligent sau mai puțin informat dacă s-ar suspenda *pe motive de cronofagie* licența la toți.

Cât despre dl Tudor, căruia unii cetățeni îi atribuie calitatea de tribun în accepția de personalitate pamfletară care nu se teme de tribunale, ar fi o sinucidere politică a actualei puteri minoritare în Parlament să se ia de PRM ca să i se ducă acestuia voturile în 2004 la vreo coaliție PD cu PNL şi cu PNȚcd!

Iată de ce explicațiile cu suspendarea canalului merită regândite până răspundem barem la următoarele întrebări provocatoare. Prima, că oare prin domnul Tudor o fi păcătuit dl Dan Diaconescu în direct? Sau prin romancierul Olimpian Ungherea, mult vorbitor de 17 agende de însemnări de la *Clubul Cocoşaților* depuse la bancă şi demascator că un baron dă ordine chiar dlui Iliescu, deranjându-se atunci dl prim-ministru Adrian Năstase să intervină telefonic!!! Iar a doua întrebare ne e că dacă OTV avea şi ea măcar cât celelalte canale aceeaşi frecvență de miniştri şi de primari socialişti explicându-ne ce dă la popor, atunci se mai lua cineva de licența ei?

==

ALOCAREA RESURSELOR

De la capitalişti la capitalism

O tranziție durează cu atât mai mult cu cât sunt mai încâlcite regulile după care se aleg principalele personaje ale istorioarei: cine sunt capitaliştii şi cine sunt proletarii.

Iar dacă aceste reguli sunt ruşinoase, pretind inițiere, sunt inavuabile, înseamnă că avem de a face acolo, în acest sfârşit al istoriei, când se ciocnesc civilizațiile ca un ou roşu cu o mandală pe o masă de disecție luminată de şapte faruri, şi o inversiune a valorilor practicată de omul recent împotriva concetățenilor săi stimați.

Pentru că nici nu-i pricină un analist să aibă competențele domnului vector Cristoiu ca să-şi deie seama că noi, aici-şa, ajunserăm deja acolo-şa, unde se cam ştie de toți care au rațiune *cine ni sunt capitaliştii şi cine proletarii*, în sensul că este greu

de crezut că care n-are cu ce achita datoriile fireşti, ca întreţinerea, care e nespălat şi devoră hectare de dovlecei şi alte produse naturiste, apoi ăla nu va mai ajunge în această viaţă să deţină în proprietate echipă de fotbal, hoteluri, fabrici, bănci, încât să-şi poată sponsoriza material partidul preferat, ci nu-şi va permite decât să-şi dea regulat votul.

De la acest sfârşit de joc încolo, din moment ce avem capitalişti şi suntem în capitalism, ce e de examinat în orice analiză nu mai consistă în a evalua, aşadar, cam cât se fură, ca până acuma, ci doar dacă respectiva decizie luată de stăpâni e corectă tehnic, dacă nu era alta mai bună!

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 20 **16 septembrie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

TEORIE: Se numeşte *oligopedagogie* acea stare a pedagogiei aplicate când educatorul subsalarizat dă niscaiva olimpici sau meditaţi, dar însă totuşi nu mai poate EDUCA decât într-o măsură neînsemnată pe cimpanzeul adus de părinţi spre a fi făcut om, şi nu orice fel de om, ci unul al epocii sale, în ziulica de azi, Epoca Ion Iliescu (1989-2007), particularitatea cea mai nasoală a condiţiei umane fiind că tineretul trebuie de fiecare dată, ca nouă generaţie, să-şi însuşească *toată* cultura, ca şi cum precedenta a frecat steagul şi n-a citit nimic, dar a mai adăugat parcă dinadins unele titluri, ca să complice lucrurile.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

E. Baconsky: *Meridiane*, 1969
Panorama poeziei universale contemporane, 1972
Biserica Neagră (roman)
Laurenţiu Ulici: *Nobel contra Nobel*
Ştefan Augustin Doinaş: *Atlas de sunete fundamentale*, 1988
Dan Grigorescu: *Istoria unei generaţii pierdute: Expresioniştii*
Andre Bonnard: *Civilizaţia greacă* (3 vol)
Theodor Mommsen: *Istoria romană* (4 vol)
Charles Diehl: *Figuri bizantine*
Jakob Burckhardt: *Cultura Renaşterii în Italia*

Evenimente culturale: Festival *Zile şi nopţi de literatură*, în septembrie, când stăpânii de hoteluri nu mai aşteaptă coborârea zeilor atlantici, posesori de acea valută pentru care s-au privatizatără-n ele. Şi Premiu Ovidius, pentru că neinvestindu-se în promovarea literaturii române sau sprijinindu-se piloşi, bimilenarul latin încă este mai universal cu 123 % decât dl Adrian Păunescu, singurul scriitor român, poet PSD, de care-şi aminteşte c-a auzit sondatul de tembeliziuni pe stradă. Un adevărat, i-auzi ia, *Woodstock românesc al literaturii*, cu invitaţi străini sub patronaj înalt pentru că este totuşi de preferat ca Occidentul să nu condiţioneze fofilarea în *uie* de posesia nu numai a unei Naţionale, ci şi a unei Literaturi care să-şi exercite TOATE funcţiile pentru care ne-a dat Dumnezeu Cuvântul.

==

PROTECȚIA ELITELOR

Stare de spirit la început de an şcolar

Profesorul de biologie Dudu Străchinaru, din Căgiurzia, e mai al dracu decât profesorul Vodcă de la Integrata, care proaspăt revenit de la spital e zâmbitor ca dl ex-profesor Pedofil, azi om de afaceri bronzat în Bali şi la thailandeze, şi susține că e plăcut să trăieşti dacă ştii să te limitezi la ce ai. Profesorul Dudulac Străchinaru, având soție învățătoare, pe dna Cențica (Cențişor la intimitate), e un pesimist, el crede că adevărații responsabili de dezastrul țării, politicienii bine informați, ştiu bine că nu intrăm noi, valul româno-bulgar în *uie*, aşa curând încât să se simtă binefacerile şi în învățământul mai inferior, şi că stăpânii noştri îşi iau de fapt măsuri de precauție de a trăi îmbelşugat, până la o terapeutică de slăbit, ca şi cum n-am intra deloc. De aceea, profesorul Dudiță Străchinaru i-a mărturisit dnei de română, Fefeleaga, că pentru a se feri de un ulcer pe care nu îl are, dânsul este pregătit sufleteşte ca în caz că vreun copilaş lipseşte de la şcoală din diferite motive, atunci dna Cențica să-l sune pe dumnealui să vină mai repede ca să servească acel supliment, ceea ce a aflat nu numai dl director Teofan, dispunând ca produsele de la cine lipseşte să se consume pe loc de către cei prezenți, ci şi domnul primar Buțai, care s-a exprimat că de la elementele mai tinere care intră în Sistem mai înțelege, dar de la un profesor cu vechime să bea lapte nu poate fi decât simptomatic, aşa că din nişte fonduri speciale s-a hotărât să asigure de la propria rețea de magazine pe toată durata anului şcolar la cadrele didactice administrate cafea, apă plată şi diferite fursecuri, stixuri, sărățele sau biscuiți, generozitate de care s-a aflat instantaneu în anturajul prefectului, ajungându-se la o investigație la nivel regional cu experți străini constatându-se paradoxul român că dacă politicienii tind să-şi facă fiii tot politicieni iar bancherii tot bancheri, în schimb cadrele didactice, ca domnii Vodcă, Străchinaru şi Pedofil, *evită* să-şi scoată odraslele tot cadre didactice, raportorul principal propunând ca printr-o ordonanță de urgență să se oblige toți slujitorii şcolii ca *să-şi jertfească Sistemului de fiecare familie primul născut*, indiferent de sex, minoritate, religie sau iq, care nu vrea să-i fie şi copilul tot bugetar urmând a fi concediat, că oricum populația şcolară e-n continuă scădere, de îndată ce se poate verifica la ce facultăți l-a băgat.

==

ALOCAREA RESURSELOR

Populismul total. Laptele şi cornul

Televiziunea de stat va sintetiza datele primite din teritoriu în formula memorabilă că programul *Lapte şi corn pentru copii* i-a bucurat pe părinți, pentru că nu mai au grija pachetului, iar pe directori i-a făcut mai inventivi în rezolvarea problemelor ridicate de depozitarea şi conservarea alimentelor în localuri neproiectate pentru astfel de funcțiuni.

Niciun partid nu a încercat vreun sondaj, poate mamele preferă creşterea corespunzătoare a alocației, dacă guvernului îi prisosesc resursele, pentru că nu încape îndoială că nimeni nu va mai putea retrage vreodată din şcolile primare, fără consecințe electorale severe, laptele şi cornul (exceptând vreun caz de incompatibilitate europeană), ba dimpotrivă, e de aşteptat ca măsuri similare să se

extindă la alte cicluri de învățământ, de nu cumva e o modă, cum a fost şi cu tichetele de masă, care nu s-au generalizat, cel puțin la slujitorii şcolii.

Iar dintre criticile aduse măsurii, cele venite de pe poziții liberale sunt totuşi greu de combătut. Mai întâi, avem aici risipă, rău fiind că 20 % din fonduri se dau copiilor bogați, care nu aveau nevoie de această pomană, iar alți vreo 10 % vor fi bând oricum laptele propriilor lor vaci. Cât despre rest, liberal gândind, e inadmisibil să se ocupe statul de ceea ce este un atribut al familiei: cu 300 mii lei în plus la alocație, o gospodină femeie de casă şi-ar hrăni mult mai bine copilul decât o face învățătoarea cu laptele şi cornul ei.

Cert fiind că Sistemul a putut genera politicieni atâția ani fără lapte şi corn, rezultă că guvernul ia de la contribuabil 300 mii pentru a fi administrați risipitor de stat.

Laptele şi cornul arată că românul este supraimpozitat.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 23 **22 Septembrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când ministrul culturii s-a dat la tembelizor zicând de scriitorii Neamului Românesc că cei mari au murit iar cei mici tind să devină mari, deci că n-avem, adică că *cum, la ce* ne trebuie Bibliotecă Națională!!!

===

TEORIE: Partidul Comunist din România, microscopic dar de cadre, a socotit întotdeauna că a fost marginalizat, persecutat şi chiar ilegalizat înainte de ocuparea patriei noastre de către trupele Cominternului aliat cu Roosevelt şi cu Churchill, deoarece nu putea să militeze liber pentru dezintegrarea țării socotite şi azi instabilă de către atitudinarii euroatlantici, de care unii agenți se săturaseră. E deci de crezut că, în ziulica de azi, vechii 666 militanți ai Kremlinului roşu pur şi simplu nu ar putea înțelege nimic cum e cu libertatea partidelor doar de la 50 000 membri în sus şi ar considera… ultrafascist de reacționară România iliesciană.

Senzațional!!! A visat că e în „metroul uşor“ tramvai 41 şi a devenit întâi femeie uşoară şi pe urmă femeie grea, numai din cauza preafericitului obiectiv edilitar.

Dolarul: Cine vrea să-l spele nu e recomandabil a o face în jurul blocului folosind ape termice destinate spălării cetățenilor oneşti.

Întrebări provocatoare: Dacă România trece sub pavăza NATO iar țara preşedintelui Voronin devine republică federală, motanus mutantus oare nu am întinde un pas spre unificare ca nemții dacă ne-am revizui Constituția şi ne-am intitula republică democrată?

Quiz „Dar Europa îşi mai poate îngădui această *a doua părăsire a Daciei în zilele noastre*? Făcând parte, trupeşte şi spiritualiceşte, din Europa, mai putem fi sacrificați fără ca sacrificiul acesta să nu primejduiască însăşi existența şi integritatea spirituală a Europei? De răspunsul care va fi dat, de Istorie, acestei întrebări, nu depinde numai supraviețuirea noastră, ca neam, ci şi supraviețuirea Occidentului.“*(Alexandru Mironov? Călătorie în mileniul trei? UNESCO şi NATO?)*

==
ALEGERI ANTICIPATE

A da lapte şi corn în an neelectoral

Întrece orice idee preconcepută de umanism a da lapte şi corn într-un an neelectoral, nu doar amărâţilor care ar accepta şi altceva numai să se poată nutri de dimineaţă, ci şi unui procent deloc neglijabil de răsfăţaţi ultramofturoşi, proveniţi din părinţi de succes, care ar putea să le ofere, la nevoie, şi sânge de om pentru consum.

Tocmai această adresare unui spectru larg de cetăţeni cu drept de vot, inclusiv învăţătoarele, care au salarii mici, face inconsistente unele suspiciuni că în spatele iniţiativei ar fi o clientelă politică furnizoare de lactate şi de produse de panificaţie sau o propensiune spre subvenţii mascate către o industrie de frigidere pusă în dificultate de neruşinata creştere a preţului la energia electrică şi de reticenţa unor categorii defavorizate prin mizerie, care nu-şi mai permit a-şi stoca alimente pe termen lung ca cetăţeni.

Să dai în 2002 ceea ce firesc e să dai abia în 2004 poate avea atunci numai explicaţii de domeniul electoral, existând în cadrul partidului dominant posibile curente înclinate spre alegeri anticipate, pe spuma acelui tsunami de euforie ce-ar fi ecoul invitării în NATO la Praga putându-se de la cetăţeni a se miza pe o recunoştinţă de 55-65 % pentru partidul dominant.

Şi poate că e mai bine aşa, un guvern practic plebiscitat pentru o adevărată reformă având exact ce-i trebuie, adică mandat pentru a implementa şi unele strategii în aparenţă mai dureroase ca umanism.
==
PARTIDUL DOMINANT

Imparţialitatea asumată politic

Pentru cine îşi aminteşte cum era sub tovarăşul Nicolae Ceauşescu prezenţa sa cu nevasta permanentă la prima (şi uneori singura) ştire la telejurnale şi radiojurnale e greu de suportat a se pomeni în casă cu 8-10 relatări pe oră despre ce au mai făcut pentru binele general domnii şi doamnele Iliescu, Năstase, Agaton, Geoană, Puwak, Stănoiu, Andronescu, Paşcu, Dâncu, Muşetescu, Băsescu, Theodorescu, Agaton, Năstase, Iliescu, ca şi cei şase primari de sectoare, uneori televiziunile particulare turnând gaz peste focul informaţiilor şi oferind astfel de materiale cu politicieni fruntaşi în proporţii care fac criticabilă din punct de vedere al puterii pe-aia de stat pentru insuficienţe.

Având în vedere şi precedentul cu suprimarea OTV, din a cărui fezabilitate mai uşoară decât a privatiza o întreprindere de interes judeţean cine e înţelept se face şi mai inteligent decât e, e de presupus că în numele apărării pluralismului e de implementat un set de măsuri.

Cum neutralitatea radioului şi televiziunii de stat ţin de acelaşi tip de ipocrizie ca cu preşedintele care odată ales nu mai provine din partidul care l-a făcut om între oameni, e de considerat că cel mai benefic ar fi să fie ca aceste instituţii de informaţii ale statului *să fie adjudecate*, ca şi guvernul, prin însuşi actul electoral sacru, pentru imparţialităţi asumându-se *răspunderea politică*, iar televiziunile particulare să fie interzise a se amesteca, spaţiile consacrate la oamenii politici şi la analiştii lor, indiferent de coloratură, având a urma a se refolosi după convertire în scopuri de promovare la cultură, întru Luminarea Poporului.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 24 **29 Septembrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când se lansase la Librăria Humanitas din Fundul Curții bomba editorială a verii, *Cursa pe contrasens* de Radu Vasile, remarcându-se prezența în prezidiu a dlor Brucan, Băsescu şi Liiceanu, precum şi a dlor Vasile Lupu, Remeş, Lis, Stelian Tănase…

===

TEORIE: Se numeşte *sursă obiectivă de ştiri* care le bagă şi le dă compatibil metodologic cu ce face BBC, care poate fi captat şi în limba română pentru români, constatându-se diferențe mari. De ce? Pentru că la noi unii *confundă obiectivitatea cu credibilitatea* radio/telejurnalului, adică iau de bune cele două-trei nuanțe de critică a supraputerii şi de dare de cuvânt şi opoziției, care sunt obligatorii la simulat seriozitatea chiar când ăia n-au nimic de chelălăit (de spus) la ocazie.

Senzațional!!! Nişte femei alegătoare au venit la oraş pentru prima dată şi se uitau la un magazin şi nu înțelegeau nici cuvântul *sexy*, nici cuvântul *club*!

Dolarul: Nu se va mai folosi în relații publice fără a ni se traduce inscripțiile dupe ambele fețe în cuvinte de aceleaşi fonturi (caractere, litere, cifre) ca şi originalul.

Întrebări provocatoare: Trebuie oare numai vita de trudă contribuabilă să plătească mult peste 3,5 miliarde dolari pentru criminalitățile statului apropo de regimul proprietății sau se pot inculpa cu oarecare *avab* sau cu recuperatori profesionişti şi persoane foarte fizice de după 1989, care au agravat în interes propriu, de partid şi de clasă situațiunea?

Quiz: Nimic, nimic nu există. Poți spera în mântuire, te poți agăța de religii sau poți crede că viața asta e reală, concretă şi e de ajuns pentru un om. Poți munci şi poți lenevi. Poți acționa şi poți contempla. Poți să îți imaginezi că dragostea este soluția, panaceul universal. Dar dragostea nu durează, asta înveți din dragoste. Dacă nu eşti tot universul şi dacă universul nu este etern şi nesfârşit, tu nu exişti şi nimic nu există. *(Victor Petrini, Gnoza? Era ticăloşilor?)*

===

ALOCAREA RESURSELOR

Schimbarea conținutului Senzaționalului

Din moment ce pe la blocuri unul din trei cetățeni este incapabil a-şi plăti întreținerea şi, pesemne întrebându-se retoric că uite ce-am ajuns, el regretă senzaționalele vremi ale lui Ceauşescu, senzaționale pentru că măcar nu erai umilit de desfrâul bogăției altora, etalat cam cum s-ar îndopa un rotofei cu *somon original* dinaintea unei amărâte care tocmai iese rumegând dintr-un container de gunoi menajer, este din ce în ce mai greu de crezut că presa, literatura, TEMBELIZORUL, parlamentarul şi jandarmul te apără, cetățene, de hoți, din moment ce nici ție nu-ți prea vine a crede că, apucându-te voluntar de tâlhării, ai putea ieşi cu mare pradă din propria ta casă, care unde ți-ar trebui un mare câştig la loterie să reînnoieşti cratițe, aşternuturi, covoare, mobilier, tocărie şi câte altele.

Cu alte cuvinte, s-a *şchimbat* conținutul senzaționalului, mai ales că, pe lângă amintita diminuare naturală a tendințelor de îmbogățire pe bază de furt de la care n-are, devine tot mai limpede că sloganul ultrapatriotic al începutului Epocii Iliescu, *Nu*

ne vindem țara!, a devenit extremist, iar puterea se preocupă de NATO şi de *uie*, rezultatul fiind că este din ce în ce mai greu a face presă şi chiar opoziție în ziulica de azi.

De aceea, moda guvernelor paralele trebuie să meargă până la capăt: conținutul discursului presei/opoziției trebuie să fie din ce în ce mai puțin unul anticorupție şi din ce în ce mai mult un disperat urlet antiincompetență.

Fiecare decizie a puterii trebuie puricată până-n pânzele albe şi atunci senzaționalul ce ar readuce cozi la chioşcuri şi audiență la tâlcşouri ar consta nu în dezvăluirea de noi inginerii financiare, ci în exagerarea avantajelor unei alte decizii mai creativ-inovative, dacă s-ar implementa.

==

MEDITAȚII LA ECONOMIE

Nimicirea micilor comercianți

Micul comerciant aproape ambulant era, este şi va fi prietenul poporului. Socialiştii au înțeles acest adevăr biblic şi nu l-au prigonit pe-ăla micu. În schimb, comuniştii s-au luat de el, pornind de la frica lui Lenin că contribuie la dezvoltarea acelor relații capitaliste pe care le aveau în cap bolşevicii în plan a le desființa.

Ai lui Băsescu şi ai lui Năstase în toate s-au ciondănit, doar în nimicirea chioşcurilor au ajuns la un consens perfect. Pretextul a fost că unele dintre acele maghernițe erau amplasate ilegal pe domeniul public. *Dar au dispărut toate!* La mijloc fiind lichidarea unei concurențe incomode pentru marii proprietari de magazine. Este ceea ce se cheamă *o politică*, nu o măsură în contra unei anomalii.

Încât contribuabilul de mila căruia plânge ideologia socialistă a fost silit să cumpere acelaşi produs cu 15-75 % mai mult (gresie, inox, termopan, aparatură, energie, pază, adaos comercial liber de concurență...) şi, în plus, a fost obligat să acopere prin impozite apăsătoare acele sume ce s-au pierdut prin renunțarea de către primării la veniturile considerabile ce s-ar fi încasat de la chioşcurile amplasate absolut legal!

Profiturile marilor capitalişti crescând încă şi mai neruşinat prin proletarizarea unui număr incomensurabil de angajate rămase fără loc de muncă din vina politicii antipopulare Băsescu-Năstase, ceea ce prin dominația ofertei de a vinde față de cererea de a angaja a adus mai toate vânzătoarele la salarii de mizerie.

Că demolarea chioşcurilor ține de o mentalitate denotând *un pronunțat caracter de clasă* şi nu de unele considerente *estetice* stradale reieşind şi mai în relief din prigonirea actuală a ultimilor mici comercianți din republică, cei refugiați cu şuruburi şi cu zahăr în piețe, împotriva cărora se implementează măsuri exterminatoare tocmai când vrednica țărănime tinde a-şi epuiza belşugul de produse cu care a contribuit la supraviețuirea orăşenilor, lăsând tarabele pustii în anotimpul cel friguros.

Dramatic fiind că asemenea măsuri nu numai că scad credibilitatea idealului socialist, ci cresc nostalgia după Bucureştii Regali, al căror farmec stătea tocmai în micii comercianți, majoritatea ambulanți, unii purtându-şi cobilițele chiar în cartiere selecte, sub privirile înduioşate ale vardiştilor.

===

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 21 **1 octombrie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

TEORIE: Se numeşte *oligopedagogie* acea stare a pedagogiei aplicate când educatorul subsalarizat o fi dând el societății forță de muncă alfabetizată, dar însă totuşi nu mai poate EDUCA decât într-o măsură neînsemnată pe pavianul adus de părinți la făcut om să dea locul în metroul uşurel neputincioşilor, dar care în special în anul şcolar 2002-2003 ei nu mai manifestă ca înainte deplină înțelegere pentru faptul că primăriile se ocupă de dotări şi reparații la care se joacă sume mari cu clientele majore şi e greu de acceptat de către oamenii primarului deranj pentru bagatele ca becuri arse sau geamuri sparte sau cretă şcolară sau molton de teu sau internet, acestea subînțelegându-se a se finanța de către Comitetul de Părinți, care însă nu mai înțelege neam să mai scoață parale din buzunar, deoarece a realizat de la televizor că *nu mai trebuie să dea nimic şcolii româneşti*.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Vasile Drăguț, Vasile Florea: *Arta Românească*
Richarda Huch: *Romantismul german*
Hertha Perez: *Antologia poeziei romantice germane*, 1969

Evenimente culturale:

După Premiul internațional *Ovidius* dat la străini, e de aşteptat să se acorde în această toamnă şi unei personalități autohtone o sumă de asociațiune perceptivă condiționată de tembeliziuni (*a fi miliardar deştept şi bogat*, de pildă), care să sune populist liniştitor în urechile electoratului că avem o cultură funcțională, pe când ungurii n-au, strategia corectă ținând, desigur, doar de investiția în logistică, în a avea măcar o Bibliotecă Națională în care să se poată SCRIE cărți cu bibliografie la zi.

===

PROTECȚIA ELITELOR

Stare de spirit la început de an universitar

Prin ianuarie 1990, lumea studențească fierbea, răscolită de cel puțin trei iluzii greşite, eronate chiar: (1) că există în România postbolşevică salvare/mântuire colectivă (organizată) şi nu descurcare individuală; (2) că România, bazându-se pe rezervele sale valutare (față de ce datorie externă avea Polonia) şi pe sângerosul Decembrie, va fi europenizată rapid, nu *cel mai târziu cu putință* dar foarte convenabil postnomenclaturii interesate de jocuri financiare incorecte cu contribuabilul; şi (3) că tineretul şi-n genere experții vor fi mai bine folosiți/respectați ca înainte, nu că promovarea va stimula mai departe inversiunea valorilor pe baza vechiului sistem P. C. R. al partidului Pilelor Cunoştințelor şi Relațiilor.

Atât de importantă devenise studențimea în 1990 încât televiziunea de stat condusă de dl Răzvan Theodorescu îi acorda săptămânal timp de emisie o oră,

emisiunea *Gaudeamus*, cu generic din Zidul Pink Floyd, lucrată de studenți cu o libertate contestatară de care nu se mai bucură azi nici canalele particulare cele extrem de monitorizate din regii chiar împotriva unor moderatori monstruos de sacri.

În ziulica de azi, organizațiile studențești şi în definitiv însuşi mediul universitar acuză incapacități sindicale de a gestiona până şi fondul de cămine devastate, ei zice că nu e fonduri de la guvern, DAR N-A PROTESTAT nimeni din timp, semn că şi la studenți totul *se aranjează* cu cazarea şi cu altele prin aceleaşi practici necurate ca ale maturilor, în aşteptarea unor soluționări stabile a tuturor nimicurilor abia de către europeni, că copiii cui ar putea să rezolve învață AFARĂ!

==

ALOCAREA RESURSELOR

Populismul total. Metroul uşor

Nu a existat inițiativă locală, a părinților, ca să se ia de la familii banii prin supraimpozitare pentru a fi returnați, după reaua administrare ciugulitoare a statului, adică a tot felul de intermediari, de la vacă până la învățătoare, sub formă de lapte şi corn. Tot aşa, la Bucureşti, care e capitala republicii, nu s-au strigat nemulțumiri că nu mergea satisfăcător pentru călătorul nostru amărât linia lui 41. Dimpotrivă, deservită de excelente tramvaie Pantera Roz, încălzite cu puternice radiatoare electrice, aflate în imposibilitate de a staționa fără blocaj atât la Piața Iskrăi cât şi la Stadionul Steaua, ea era o linie fruntaşă, dea Domnul Balcanic să fie toate traseele noastre răsfățate aşa!

Şi cu toate acestea, a fost transformată în metrou uşurel, care neîndoielnic va fi mai occidental la imagine, dar, dacă ținem seama că ăla greu din subteran a devenit tot mai rar, e de anticipat prin analogie motanus mutantus că-şi va compensa şi neinauguratul la timp ăsta scontatul plus de rapiditate prin *dilatarea intervalului de succedare*.

Din punct de vedere al intelectualității care gândeşte fiind straniu că nicio asociație a transportaților în comun, din câte au înființat dacă au înființat guralivii noştri atitudinari, nu s-a plâns că de ce nu s-a negociat cu finanțatorul ca să se bage aceste resurse investiționale mai bine-n parcul auto al RATB-ului care s-a diminuat catastrofal față de anul precedent, resimțindu-se îndeosebi pe liniile țărăneşti, în care rable de autobuze preorăşeneşti condițiile de navetă au devenit mai animalice decât au fost vreodată sub cu adevărat cârmaci, cârmaciul Ceauşescu.

Aşadar, au fost două opțiuni, (1) metrou uşurel ori (2) a evita dispariția a vreo două sute de autobuze, iar faptul că în capitala de la noi din republică nu a existat nicio dezbatere pune sub semnul celei mai neliniştitoare întrebări necesitatea de a gândi, de a cugeta la mai binele de durată, vrasăzică însăşi Ideea de Intelectualitate e aici-şa superfluă.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 25 **6 Octombrie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când n-a luat în cârcă dl Traian Băsescu electoratul municipal şi n-a suferit nici măcar sancțiuni politice nebăgând metroul uşurel 41 la data promisă, demascând consens între politicieni, analiştii lor şi regizorii tembeliziunilor că *a administra înseamnă păcălirea amărâților*, populism, demagogie, înapoiere.

==

TEORIE: Se numeşte *televiziune* ceva care nu se bazează pe atrocităţi la ştiri, pe **hihiliză** (în locul instigării cetăţenilor la organizare împotriva fărădelegilor), pe ieftine tâlcşouri ale instruirii gloatei pe bază cum ar veni de tehnici operative auditive şi vizuale să analizezi-sintetizezi ce discută urmăriţii, nici pe filmele pretins artistice ale pseudo-realităţii metropolei observate cu jind într-o colonie de către defavorizaţi, pe când bogătanii îşi permite să se inspire ce să mai consume. Nu, o *televiziune există din momentul în care produce documentar*, fie şi neexportabil.
Senzaţional!!! S-a tembelit la o emisiune cu femei beţive şi acum îşi bate bărbatul cu regularitate zicând că are şi ea cu ce.
Dolarul: Nu poate să mai crească deoarece a venit anotimpul întunecos şi rece, ostil dilataţiei circulare.
Întrebări provocatoare: Oare nu e o ironie să te gândeşti că care gândeşte e cam ridicol să gândească la nişte probleme de care răspunzător dinaintea Istoriei şi a Literaturii e doar ăla care *are cu ce* şi îşi poate răscumpăra cu uşurinţă libertatea de a gândi?
Decese: O, cât de nedrepţi sunteţi cu mine, voi oameni care mă socotiţi sau care mă faceţi să trec drept un ins urâcios, nebun sau mizantrop! Voi nu cunoaşteţi pricina tăinuită a ceea ce vouă vi se pare a fi aşa! Inima şi spiritul meu erau aplecate, încă din copilărie, spre duiosul simţământ al bunătăţii! Întotdeauna chiar am năzuit să înfăptuiesc isprăvi de seamă. Gândiţi-vă numai în ce stare sunt de şase ani încoace, că-mi merge din ce în ce mai prost din pricina unor medici fără judecată, amăgit an de an cu aparenţa unei ameliorări, silit în cele din urmă să mă resemnez cu gândul unei *boli de durată* – a cărei vindecare necesită poate ani de zile, dacă nu cumva e cu totul imposibilă (...).
(Beethoven – *Testamentul de la Heiligenstadt*, 6 octombrie 1802)
===
IMPRESII JOSNICE

Răspunderea colectivă pentru dezastru

La frumoasa vârstă a României Postceauşiste, de 13 anişori, încă nu există în ea mijloacele fireşti într-o societate sănătoasă care să permită ca o *idee bună* să învingă o *idee rea*.

Ideile dominante sunt ideile convenabile intereselor *burgheziei de şpagă* şi este relativ întristător să constaţi că sfera ideilor conţine Inversiunea Valorilor ca pe o caracteristică pe care la prima vedere o atribuim doar politicilor de cadre ale statului atunci când, uitându-ne la vreun dregător, ne gândim că *altul mai bun nu găseau?* şi suntem de părere că era mai bine pentru biata ţară dacă se angajau miniştri şi consilieri sezonieri din străinătate.

Una din ideile rele de neînvins este că n-ar exista la noi fie şi vreun singur bogat care să-şi fi agonisit averea prin muncă cinstită. *Am furat eu?i* – dă totuşi din umeri omul de afaceri Cutare, ba chiar se simte insultat nu numai ăla flagrant legat de politicieni, ci şi independentul.

Răspunderea este însă colectivă.

E tot atât de vinovat ca orice lichea din *cleptocraţie* şi miliardarul cu luciu occidental din *xenocraţie*. În primul rând, pentru că *a tolerat* practicile corupţiei de la noi, *nu intelectualii ca mică burghezie având datoria a protesta, ci ei, burghejii!* În al doilea rând, pentru că bogatul cel cinstit a profitat cu neruşinare de o legislaţie construită de bogătani în contra sărăcimii, cel puţin 25 % din averea sa acumulându-se pentru că pensionarul român e furat, ca şi bugetarul, de către statul esplotator care se

află, practic, în proprietatea comună a burgheziei de şpagă urâte de toţi şi a plutocraţiei care se pretinde nemânjită.
===
PROPUNERI CONSTRUCTIVE

Automobile la toţi

Transportatul în comun n-are plăcerea şofatului, dar are extazul de amator de artă privitor prin securitul înnoroit la ce hardughii multietajate îşi mai înalţă cine nu mai ştie ce să facă într-o ţară înapoiată cu banii storşi de la pensionarul subpensionat şi de la alţi amărâţi, ca şi prin *renunţarea la educaţie, cercetare şi cultură*. Cu timpul, va dispărea şi această plăcere, din motive că înaintăm în viitor, deci europenii ne vor europeniza şi atunci va creşte numărul transportaţilor în propriile lor maşini, situaţie pentru care Vlad Ţepeş nu a pregătit Capitala când i-a aprobat autorizaţia de existenţă documentară pe la 1459, după ce a devenit evident că turcii nu mai dau Constantinopolul înapoi şi ortodoxia trebuie să-şi găsească o altă reşedinţă.

Aglomerarea insuportabilă a carosabilului este uşor de constatat încă de pe acum, iar măsurile imaginabile sunt binevenite, ca orice măsuri, chiar dacă marxistul care s-a uitat, la Marius Tucă Show, la primarul general, joi 3 octombrie 2002, le-a criticat în sinea sa dialectică pentru pronunţatul lor *caracter de clasă*.

Capitala riscă să se sufoce în propria ei circulaţie, imaginându-şi măsuri, care favorizează pe şpagocraţi şi lovesc în amărâţi, cu aceeaşi veselie cu care ne delectăm constatând că o babă trebuie să se crăcăneze, din cauza metroului uşurel, 500 m spre est şi 500 m spre vest, pentru a mai traversa la vreo surioară în loc să moară înţelegând riscul de ţară.

Cine a crezut că reducerea recentă, nedezbătută de analişti, cu 15-20 % a numărului de autobuze RATB, îndeosebi pe liniile suburbane, ţine de investiţiile în metroul uşurel e mai bine să creadă că motivul e a face loc megaautomobilelor de safari ale plutocraţiei, ba chiar este o obsesie pentru stăpânii oraşului mişunarea autobuzelor transportaţilor în comun pe arterele vitale: de ce n-ar fi accesibil Centrul doar cu metroul greu şi de ce n-ar face babele un kilometru pe jos, dezvăţându-se să mai umble dacă n-au treabă acasă?

Prigonirea transportaţilor în comun nu poate înceta niciodată în ţările înapoiate: situaţia amărâţilor se va agrava din ce în ce şi singura lor soluţie este să-şi achiziţioneze automobile de zgonhen dacă au treabă la noi în municipiu sau să renunţe în general la a mai ieşi din casă.
===
PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 22 **6 octombrie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

TEORIE: Se numeşte *oligopedagogie* acea stare a pedagogiei aplicate când educatorul subsalarizat dă şi el cât poate din ce ştie, dar este foarte timid când se pune

problema problemelor, dacă poate EDUCA el eficient ca popa pe gibonul adus de părinți la făcut european într-o țară apărată de NATO în contra diferitelor note ultimative, din moment ce nu s-a putut educa nici pe sine în sensul de a fi ales o meserie de care să nu-i fie rușine s-o declare, ca și în sensul mobilității sociale de să fie capabil oricând de preschimbare în cariere mai profitabile.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

John Rewald:

Istoria impresionismului
Postimpresionismul

Henri Perruchot:

Viața lui Van Gogh
Viața lui Gauguin
Viața lui Cezanne
Viața lui Toulouse-Lautrec

Evenimente culturale: După Premiul internațional *Ovidius* decernat scriitorului de origine spaniolă Jorge Semprun, care s-a distins prin evocarea Holocaustului în celebra mărturie *Marea călătorie*, Premiul Nobel pentru Literatură pe 2002 aflăm că a fost atribuit scriitorului de origine maghiară Imre Kertesz, care s-a impus prin *Romanul unui om fără destin*, în care converg amintirile de adolescent deținut la Birkenau și Auschwitz.

===

PROTECȚIA ELITELOR

Stare de spirit la Ziua Internațională a Educatorului

Pe 5 octombrie pare să fie Ziua Internaționala a Educatorului, care la noi se prea poate celebra și pe 6 octombrie, adică prelungindu-se săptămâna de lucru și sâmbătă, și duminică, asigurându-se o bună organizare instructiv-recreativă a timpului liber, în cadrul multiplu al unor dezbateri de idei, conferințe despre invenții și inovații în tehnologia didactică, colocvii, simpozioane cu probleme din actualitate, concursuri tematice, vernisaje de picturi, expoziții de produse intelectuale recente, spectacole literar-artistice, concerte muzicale, lansări de cărți, rezultând că alea se zice că vreo 230 de mii de suflete de dascăli din învățământul inferior preuniversitar și alea probabil că vreo 30 de mii din învățământul superior universitar-universitar vor simți pe propria piele că societatea le recunoaște Prioritatea Națională a misiunii lor, cu deosebire prin șefii ierarhici și prin liderii sindicali în funcție sau promovați pe anumite poziții mai bine plătite sau de mai mare prestigiu decât muncile la diferite catedre.

Alinierea la standardele internaționale, probabil euroatlantice, în ce privește data omagierii educatorilor prevestește, desigur, și o reflectare bugetară a grijii pentru ăia care nu numai că le dă la alții ceva din știința lor, dar și din umanitatea proprie, *procentul din pib pentru Prioritatea Națională, educația, urmând a crește de la 4 % la 6-7 %,* crede domnul profesor Vodcă, dar însă domnul profesor Străchinaru susține că, dimpotrivă, să fim mulțumiți dacă din motive de aderare-integrare n-o scădea sub 3 %!!!

Important fiind că în 2002 sărbătorirea s-a făcut cam în pripă, dar în 2003 e de crezut că se vor putea lua planificat din timp măsuri de către dascălii conștienți, urmând ca manifestările să fie și un reper de bilanț major asupra realizărilor precedente și de identificare a celor mai potrivite inițiative pentru a se curma și cu anumite neîmpliniri care mai apar în aceste respectate activități de pe plan educativ.

==
ALOCAREA RESURSELOR

Populismul total. Piedonii lingvistici

Nu cred că protecția limbii române avea nevoie de o lege care dealtfel îşi va aduce, din inconştiența parlamentarilor, mică dar nu neglijabilă, contribuția la mizeria noastră cea prevăzută de o lege mai puternică, mai generală, *obiectivă*, nu votată, anume Legea Scăderii Continue a Nivelului de Trai care guvernează mai toate actele de implementare din ziulica de azi: slujbaşi vechi sau poate noi, adică clientelă politică parazitară, nişte posibili adorabili Piedoni lingvistici, vor fi plătiți, de cetățeanul contribuabil, ca să se preocupe de inteligibilitatea înscrisurilor, iar în prețul produselor vom constata cu patriotism adaosul legat de schimbarea firmelor şi a ambalajelor.

Furia neobişnuită cu care e întâmpinat demersul domnului Pruteanu venind, aşadar, de la *inoportunitatea legii*. Să fi aşteptat măcar să avem o Românie bogată. Stadiu în care se va putea ieşi din politica de *Moarte intelectualilor*, regăsindu-se *starea de literatură funcțională*, când limba este apărată de la sine, de paznicii ei fireşti, scriitorii.

Dar şi până atunci, limba îşi are propriile mecanisme de autoapărare.

Dacă un comerciant îşi scrie cine ştie ce trăsnaie pe restaurant şi posesorul de bani nu pricepe oferta, este limpede că dobitocul ăla privatizatu pesemne pe bază de şpagă va ajunge la faliment, toți clienții strângându-se la inscripția altuia, bun cunoscător al limbii noastre, care susține că *aici-şa se mănâncă şi se bea aproape pe gratis!!!*

Iar exploziile de ură la adresa parlamentarului inițiator pleacă de la presimțirea intuitivă că o lege de protecție se poate lesne transforma într-o lege de sufocare.

Într-adevăr, dacă vorba *business* ar fi fost cenzurată sistematic, am mai fi avut noi oare în tezaurul limbii noastre frumosul şi bogatul în conținut, expresivul cuvânt *bişniță*?

Nimic însă nu poate opri o lege populistă de a trece prin maşina de vot şi de promulgat. Nici măcar injuria că ea vine din partea euroscepticilor partidului dominant! Pentru că la noi în republică, aşa cum de atâtea ori s-a spus de la acest microfon, nu dispunem încă de mecanismele ca o idee bună să prăvălească o idee rea.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 26 **13 octombrie 2002**
Pagina duminicală

==

REPER: Când Înalt Prea Sfinția Sa Preafericitul Patriarh Teoctist a vizitat Roma, rugându-se împreună cu Sanctitatea Sa Papa Ioan Paul al II-lea şi bucurându-se de o primire deosebit de călduroasă, ce merita mai multă acoperire de către biata noastră presă de infracțiuni, căci nu prea des un român este cinstit de sute de mii de pelerini de pretutindeni.

==

TEORIE: Pentru a te pronunța că o țară este *înapoiată* nu trebuie neapărat ca acolo statul de drept să nu se fi inventat, sau ca democrația să se reducă la dictatura majorității, care ordonă urgent orice vrea stăpânii ei, neexistând *mecanisme ca o idee*

bună să învingă o idee rea şi ca un expert să ia funcția unui pilos incompetent dar corupt. O țară este *înapoiată* atunci când majoritatea celorlalte țări stau mai bine la anumite criterii care dealtfel se presimt şi din tendința tineretului de a se muta acolo dacă poate. Însă cel mai rău e că o țară este *înapoiată* chiar dacă tembeliziunile care țin loc de opinie publică sondabilă cenzurează din regie acest duios epitet.
Senzațional!!! S-a dus la o nuntă a cuiva şi n-a făcut nimic cu mireasa, deşi se lăuda la club că are cu ce.
Dolarul: Nu va mai avea acces pe tabelele caselor de ixceingi decât cu traducerea adecvată, parai sau verzişor sau pur şi simplu moneda SUA, ca să înțeleagă despre ce e vorba şi amărâta care n-are.
Întrebări provocatoare: Oare dacă tot plăteşte contribuabilul eurodespăgubiri pentru încălcarea dreptului proprietății, în locul încălcătorilor, de ce nu s-ar merge mai departe cu risipirea banului public şi pe probleme externe, urmând a se acorda compensații de către republica noastră pentru urmaşii la care o chierdut bunuri în Basarabia, în Bucovina, în Ardealul horthist sau în Cadrilater, în loc să stoarcă diplomații noştri aleşi aceste sume de la Rusia, Republica Moldova, Ucraina, Ungaria sau Cadrilater?
Ieşiri în week-end:
Divinitate, tu care de acolo, din înalt, poți citi în adâncul sufletului meu şi-l cunoşti, ştii că-n el sălăşluieşte numai dragostea de oameni şi râvna de a face bine! O, oameni, dacă rândurile astea vor cădea vreodată sub ochii voştri, gândiți-vă că ați fost nedrepți cu mine; iar cel nefericit să se mângâie găsind un alt nefericit ca şi el, care, în pofida stavilelor pe care natura i le-a pus în cale, a făcut tot ce i-a stat în putință spre a fi primit în rândul artiştilor şi al elitei umane.
(Beethoven – *Testamentul de la Heiligenstadt*, 6-10 octombrie 1802)

===

OSANALE REGRETABILE

Politicienii din țările înapoiate

Nici presa, nici tembeliziunile nu au făcut mare caz de rapoartele cum e cu intrarea-n *uie* de-a apărut *un val româno-bulgar* care va fi ingurgitat *după ce* mai intră vreo zece țări şi nu prea se ştie dacă nu se va sătura contribuabilul occidental serios să se mai contribuie, în special consternant fiind verdictul alungător de investitori serioşi, dar atrăgător de şmecheri, cum că la noi în republică, spre deosebire de Bulgaria regală, n-avem nici măcar *economie funcțională de piață*!!!

Iată de ce a venit timpul smereniei, adică ar cam fi cazul şi momentul ca politicienii din țările înapoiate să capete o conştiință critică şi autocritică de o natură cum s-ar fi cuvenit s-o aibă cetățeanul conştient cu munci de răspundere care nu şi-a îndeplinit sarcinile de partid privind depăşirea cifrelor de plan repartizate prin mecanismul întrecerii social-democrate dintre întreprinderile social-democratice din anii democrației socialiste.

Cu alte cuvinte, politicianul din ziulica de azi ar trebui să-şi mai reducă din aplomb, să umble puțin cocoşat ca un câine ce aşteaptă o oală de lături de leşie din partea gospodinei exasperate, ba chiar ar fi de dorit ca, în loc să-şi bată capul cu a apare cât mai des pe sticlă, să se cam ascundă, pentru ca gloata să nu asocieze, în modul ei greoi de a fi, actualele neîmpliniri, pasagere când o veni Europa, cu mutrele lor sătule, cu privirile lor lunecoase, cu limbajul lor de borfaşi calificați.

===
REFLECȚII STRATEGICE

Izolarea partidului extremei Tudor şi Arghezi

Deoarece numai pe canalul OTV l-am văzut pe dl Braia deplângând dispariția ziaristului timişorean Iosif Costinaş, ca şi pe dl preşedinte Emil Constantinescu agitându-se în perspectiva apariției cărții de justificări în patru volume, căreia nici canalele, nici semnificativ intelectualitatea atitudinară vindicativă nu i-a acordat nicio atenție, realizând pe placul puterii un eficient sinergic *complot al tăcerii*, pe neaşteptate Partidul România Mare a băgat în vreuna din cămăruțele parlamentare o rezoluție *Democrația în pericol*, pe care Partidul Democrat şi Partidul Național Liberal nu au votat-o, deoarece s-au delimitat.

Ceea ce reprezintă o mare greşeală din punct de vedere al jocului politic. Căci nimic nu poate face mai arogant şi mai neînfrânat un partid al bogaților decât *certitudinea că opoziția nu se poate uni* şi *garanția că la viitorul scrutin perpetuarea puterii e o simplă formalitate*.

Un politician versat de tip interbelic, profesionist, nu numai că ar fi votat cu două mâini o rezoluție intitulată *Democrația în pericol*, când nu prea se mai aude în țară decât corul de discursuri ale puterii, dar ar fi mers cu alianțele până la a încheia un bubuitor pact de neagresiune cu Partidul România Mare, numai aşa de-al dracului, pentru a pune pe jar adversarul.

Fiind o ironie, fã, a-l taxa acum ca extremist pe atât de utilul aliat antiintelectual din anii 1990-2000, hotărâtori pentru aşezarea României lanternă roşie în clasamentul adevărului UE, fa, unii folosindu-l ca sconcs pentru spurcarea adversarilor şi alții ca pretext pentru a solicita ajutoare în valută că sucombă democrația!

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 27 **20 octombrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când a devenit evident, fã, că dl Pruteanu va fi *academician al limbii* şi că dl Năstase nu va suferi amendamente nici pentru a fi asigurat pe tricolori că vor birui Norvegia, nici pentru catalogarea României lanternă roşie în clasamentul UE, fa!

===

TEORIE: Unii telespectatori confundă unele caractere de-ale filmelor urmărite pe sticlă cu unele caractere întâlnite în teritoriul dupe care recoltează ei zi dă zi bunurile dă larg consum necesare traiului zilnic la un anumit nivel. Ei le înjură şi le-ar bate numa-n gură. Atare primitivism pare o încremenire-n copilărie şi e dă lăudat nepervertirea la nihilismul contimpuran. Ceea ce este însă vrednic dă pedeapsă este doar înduioşătoarea stângăcie de a te revolta că critică puterea unele emisiuni care secvență are rolul tocmai de a stimula o senzație de obiectivitate apolitică de centru respectivului canal sau organ.

Senzațional!!! S-a dus la o nuntă vulnerabilă şi n-a făcut nimic nici cu mirele, nici cu mireasa, deoarece naşa a zis că datina cere ca averile să fie confidențiale dacă castitatea e dobândită pe cinstite.

Dolarul: Nu prea ştie cum va ieşi din actualele frământări constituționale, dacă va fi admis sau nu ca să se evalueze-n el garantarea proprietății dobândite după 22

decembrie 1989.
Întrebări provocatoare: Oare ce egalitate de şanse mai e, dragă, aia dacă unii plăteşte pentru studii superioare şi alţii le face pe de gratis/free? Până când va mai dura aici-şa încălcarea Constituţiei şi reticenţa/sfiala electorală de a pune taxe de câte 400-600 de euroi şi la universităţile creştine de stat?
Vă recomandăm:
Propovăduiţi copiilor voştri *Virtutea*; numai ea poate să-ţi dea fericirea, nicidecum banii. O spun din experienţă. Ea mi-a fost reazem în restriştea mea; ei îi datorez, şi deopotrivă artei mele, faptul că nu mi-am curmat singur viaţa. (Beethoven – *Testamentul de la Heiligenstadt*, 6-10 octombrie 1802)
===

REFLECŢII EST-ETICE

Discordanţa Pleşu, Dinescu şi Patapievici

Cine n-a înţeles de ce bugetul Culturii e la români întotdeauna mulţumitor pentru titularul ministerului şi de ce, în general, în particular cu fluxuri şi refluxuri, trebuie dusă consecvent o politică austeră de tip *Moarte Intelectualilor!* în sensul că să n-aibă profesorii, cercetătorii şi scriitorii ăştia discordanţi bani de cărţi de import de citit pe toată durata tranziţiei, durabilă ca un lucru bine făcut tranziţie de douăzeci de ani, pentru învăţarea temeinică a democraţiei, ca dl Mândruţă, epitomizând junimea postdecembristă, de la dl Brucan, şi de încă de două-trei ori pe-atâta mai lăbărţându-se tranziţia pentru macrostabilizarea economiei de piaţă până dispar toţi micii comercianţi până la ultima hârtie igienică, ăla n-a înţeles nimic, pentru că ce trebuie să înţeleagă indică că care citeşte cărţi grele, şi chiar le scrie, e uneori, când *face notă discordantă*, mai încremenit la nişte principii decât care e în permanenţă un diplomectual modest şi cinstit, mai uşor recuperabil de către societate şi poate că nici nu le are prejudecăţile, adică poate lesne stabili contacte cu cine este predestinat pentru a se ajunge la un consens, fiind cât se poate de străveziu dacă te uiţi de pe Casa Popooorului „Nicolae Ceauşescu“ la circulaţia de pe Pobeda Soţializmî Prospekt că pe nimeni sănătos la cap nu-l mai interesează în ziulica de azi ce şi cum o fi fost cu nişte dosare care se putea edita de către specialişti nişte cărţi albe cu ce era mai interesant ca nişte cărţi albe, nemaiprimejduindu-se-n contradictoriu şi discordant securitatea naţională şi existând consiliul paşnic al cercetării cum au şi celelalte republici foste socialiste prin arhive, încât astfel de elemente recalcitrante să nu se mai poată forma până la discordanţă în societatea noastră printr-o inteligentă politică a pârghiilor bugetare.
===

DEZVĂLUIRI FOTBALISTICE

Doar prin Algoritmul Propinaţiu puteam bate Norvegia

Ca şi-n meciul cu Slovenia, tricolorii noştri, deşi încurajaţi de dl Năstase şi, poate, dar nu s-o văzut la telejurnale, şi de alţi politicieni care le are cu fotbalul profesionist sau cu ăla patriotic, cu toate că s-au luptat ei ca leii pe un teren desfundat ostil, nu au putut străpunge efectiv apărarea norvegiană, deoarece nu aveau cu ce, pentru că mentalitatea fotbalului din spaţiul carpato-pontic-danubian nu este nici în ziulica de azi consecvent activă, ofensivă, pozitivă.

Totul însă se poate schimba în bine încă înainte de terminarea actualului campionat.

NU NE COSTĂ NIMIC dacă aplicăm la întocmirea clasamentului, ALGORITMUL PROPINAȚIU! ADICĂ:

1) la calculul punctelor se procedează ca şi până acum, doar că la fiecare set de 3 goluri marcate se mai adaugă 1 punct, după cum la fiecare set de 3 goluri primite se mai scade 1 punct;
2) dacă într-un meci dramatic se ajunge la o diferență de 9 goluri, atunci jocul se întrerupe şi învinşii îşi predau învingătorilor tricourile;
3) Algoritmul Propinațiu nu se aplică în ultimele 3 etape.

Schimbându-se filozofia întocmirii clasamentului în sensul recompensării echipelor care atacă, vom avea, fără să ne coste nimic, un fotbal românesc cult, în concordanță cu tendințele actuale, deci calificabil, nu incalificabil.
==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 23 **20 octombrie 2002**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională"
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

RECITATIV: A nu avea istorie culturală într-o epocă ce dura-va poate peste cât România Regală interbelică, adică peste cinci mandate de 4 ani, a nu prea avea ce scrie în manualele alternative la acest capitol mâine, ca neromân, căci traducțiile nu fac o literatură şi nimic nou nu-i sub soare, cu excepția nimicului, de fapt poate că nu va importa nici exporta deloc, pentru că nici n-are cum să fie disonanță pentru cine ca să-şi dea seama, cum nu e conştient maidanezul că n-are nişte avantaje, inclusiv protecția față de marele hengher, care este Vremea, din păcate, din păcatele la toți.
CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):
Vincent van Gogh: *Scrisori*
Irving Stone: *Agonie şi extaz* (Michelangelo)
: *Bucuria vieții* (Van Gogh)
Albumele Meridiane: Bosch, Goya, Monet, Munch, Picasso, Modigliani, Kandinsky, Mondrian, Salvador Dalí
Evenimente culturale: La Editura Junimea, apărând în 2002, volumul de versuri lirice *Robinson* al poetului Mircea Drăgănescu risipind, dacă altceva nu se poate, adică dolari, măcar un cuvânt de milă fiecăruia ce-n suferință şi-n lipsă spre nu ştiu ce poezie cu p mare tânjeşte, anume acest indispensabil limbii noastre OPTIMISTIZARE, căruia fiecare să-i umplem creator conținutul.
==
CTITORIILE TRANZIȚIEI

Catedrala Mântuirii Neamului

Avem nevoie de o Catedrală a Neamului în această nouă rânduială bazată pe egoism, pe exploatarea omului de către om în scopul constrângerii la o muncă de

calitate, a cărei valoare să fie recunoscută de cetățeni interpretând produsul ostenelii ca pe o marfă de consumat.

Este benefic ca din când în când sentimentul atomizării societății să se atenueze, pentru ca să-i ia loc simțirea solidarității universale, cum o simți numai pe marile stadioane, când zeci de mii de suporteri ai aceleiaşi naționale gândesc cu toții la fel, dar de astă dată să fie vorba de cele mai mari rituri sacre practicate primăvara şi iarna.

Din trecuta coaliție de guvernare a rămas o cruce în dreptul megabigului Unirea, unde să se zidească lăcaşul, dar specialiştii noii vechii puteri feseniste au mai mult simț estetic sitic ambiental şi ar fi regretabil dacă s-ar răzgândi să mute proiectul de unde vor să-l implementeze acuma, anume din capătul de bulevard al Victoriei Soțializmului, ca un pandant la Casa Poporului.

Pentru că ce va ieşi din încercări bine este să se realizeze pe gustul dominant, în stil cubist, cum este şi *giganticul, deci frumosul* edificiu pentru care s-au făcut atâtea sacrificii, mergându-se până la Revoluție. Adică din punct de vedere ca clădire, chiar la o verstă, Catedrala Mântuirii Neamului, ca posibilă necropolă prezidențială, să fie față în față cu Casa Parlamentarului, să fie primită şi, ca impresie liturgică, să fie tot albă, tot imensă, socotită ca volum în primele cinci dupe glob, şi cu aceleaşi ornamente, în armonie deplină cu ceea ce s-a construit cincinale în şir colectivist şi cu ceea ce-n draci se construieşte actualmente privat.

==

CINSTIREA CĂRTURARILOR

Mitropolitul Petru Movilă
(1596-1646)

Canonizarea Mitropolitului Petru Movilă ne umple sufletul de bucurie, mai ales că în bună pace ea pică după ce a fost canonizat de Biserica Ortodoxă din Ucraina încă din decembrie 1996.

Venind pe lume la Suceava, în 21 Decembrie 1596, încă unul din faimoasa familie a Movileştilor, a căror stemă şi-o pune pe tipărituri, în numai cinzeci de ani acest mare român săvârşi fapte de invidiat. Studii în acele timpuri. La Lemberg. Un început de carieră militară şi curând înțelepciunea opțiunii pentru armele cele mai tari, cele spirituale.

Se călugări înainte de 30 de ani şi ajunse repede egumen la Pecerska Lavra şi arhimandrit tocmai când era nevoie mare de apărători ai ortodoxiei după ce catolicii, la 1596, încheiaseră la Brest-Litovsk, un prim tratat cu mari pierderi pentru Rusia. Din 1635 Mitropolit al Kievului, în vremuri poloneze, reuşi recuperarea bisericilor luate ortodocşilor de către uniți. Totodată a refăcut şi mărit catedrala Sf. Sofia kieveană, biserica mare a Lavrei Pecerska şi a îngrijit de multe alte lăcaşuri.

Nu i-a uitat însă pe ai săi, ajutându-i cu tipografiile de la Câmpulung, Govora, Târgovişte şi Iaşi, iar în 1640, când Vasile Lupu îşi încropi Academia, îi trimise patru învățați de la celebra Academie Teologică din Kiev, întemeiată de el la 1633 după ce începuse organic, cu un colegiu.

Nu numai neostenit gospodar fu, ci şi mare doctrinar, îngrijind personal tipărirea a zeci de cărți duhovniceşti.

La 15 septembrie 1642, în trapeza bisericii Sf. Trei Ierarhi din Iaşi se întruni **Sinodul Ortodox** ce recunoscu în **Mărturisirea Ortodoxă** a Mitropolitului nostru **Petru Movilă**, perfecta exprimare a dogmei ortodoxe, varianta românească a textului final tipărindu-se la Buzău, în 1691, în tălmăcirea fraților Radu şi Ştefan Greceanu.

Sute de ani generații de teologi au purces spre desăvârşire de la această sinteză folosită ca manual.

S-a mutat de la noi în 22 Decembrie 1646, Sfântul Sinod al BOR hotărând pentru această zi prăznuirea Sfântului Ierarh Petru Movila, Mitropolitul Kievului.

Chiar dacă întâmplarea făcu să fie de față la ceremonia de la Iaşi nu lume cultă, ci mulțimea de pelerini tradiționali ai Sfintei Paraschiva, când Preafericitul Patriarh Teoctist se afla într-o istorică vizită la Roma, cel puțin lipsit-au politicienii, nefiind vorba de vreun Vodă electoral arhicunoscut, ci de un cărturar de să te gândeşti la lozinca nemuritoare *Moarte cărturarilor!*, şi atunci acest eveniment poate însemna pentru care mai citeşte sau şi scrie un ilustrissim îndemn că până la urmă meritele se recunosc până şi unde nu te aştepți.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 28 **27 octombrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când s-a rezolvat criza cecenilor şi cecenițelor de la teatrul de varietăți moscovit, utilizându-se un gaz paralizant care a ucis peste o sută de spectatori, dar lumea a răsuflat uşurată.

===

TEORIE: *Frământările constituționale* prin care trece țara sunt tot atât de suspecte cât cifra 7, deoarece ele apar când lucrurile au început, statistic, *să se mişte* şi, dimpotrivă, se pare că se probează chiar invulnerabilitatea legii noastre fundamentale prin tocmai perfecția ei, iară nu că ar pretinde reabilitări, decât poate prelungirea mandatului prezidențial la 7 ani, cât ar fi trebuit, în teorie, să fi fost şi mandatul guvernului Văcăroiu pentru a-şi fi implementat toate reformele pe care şi le imaginase pentru binele popooorului.

Senzațional!!! S-a debranşat de ea şi acum se teme că nu i se va mai permite niciodată să se rebranşeze.

Dolarul: Se miră că nimeni nu a încercat soluționarea crizei de profesori culți prin lansarea pentru cancelarii a unui program *Dolarul şi Cornul*.

Întrebări provocatoare: Oare dacă nu s-ar fi nimicit, în folosul şpagocrației capitalului român şi străin, chioşcurile nu numai în Capitală, ci în toate oraşele şi chiar comunele, prigonindu-se totodată vânzătorii ambulanți, îngreunându-se astfel artificial năzuința firească a mărfurilor de a străbate cât mai lesnicios drumul de la producător la client, cam cum ar face ea trotuarul Oferta însăşi, aproape fără minijup, oare am mai fi fost atunci injuriați în ziulica de azi că la noi în republică încă n-avem nici măcar *economie funcțională de piață*?

Sporturi Extreme:

Un tip urcând o scară/ Cu o singură treaptă/ bocănind ritmic/ mărşăluind adică/ pe acea unică treaptă/ surâzător privind înainte/ surâzător mergând tot/ înainte

(Mircea Drăgănescu – *Robinson*, Ed. Junimea 2002)

===

REFLECȚII EST-ETICE

Danaidele

Terorismul, adică specia de război caracteristică societății informaționale, în care strategia se bazează pe a provoca şocul mediatic, a început să se banalizeze.

Explozia, cadavrele, ceremoniile nu mai impresionează durabil omul grăbit şi răsfăţat din ziulica de azi.

Cine se uită însă peste Prut, Nistru şi Bug, cu atenţie, la pozele din *Moskovskii Komsomoleţ, Izvestia, Rosiiskaia Gazeta, Komsomolskaia Pravda* sau a reţinut vreun clişeu din puţinele imagini ale televiziunilor cu cecenițele venite la teatru la Moscova cu explozibil la brâu, nu poate să nu fie frapat de un aspect *strict estetic* al încâlcitei probleme caucaziene, născute din refuzul localnicilor musulmani de a se resemna a coabita cu „factorul civilizator rus“, anume neobişnuita asemănare dintre tinerele teroriste şi *Danaidele* din celebrul spectacol al dlui Silviu Purcărete!

Poate că tocmai acest aspect strict estetic va fi făcut Occidentul a nu echivala masacrul din 11 septembrie 2001 de la New York cu tragedia de la Moscova, ba pe *arte-TV* s-a putut vedea chiar o seară cecenă, despre cum se supravieţuieşte în ruinele fostului Groznîi (adică prin hihiliză, râzând caustic ca românii când trebuie să se descurce!) sau despre cât de barbar se duc luptele coloniei cu imperialismul (reciprocele mutilări până şi de cadavre).

Strict estetic, fiind perfect previzibil până şi deznodământul crizei: cine a pierdut în Al Doilea Război Mondial douăzeci-treizeci de milioane de oameni nu avea să negocieze retragerea armatei din Cecenia şi nici n-avea să ezite a asalta teatrul doar pentru că pot pieri câteva sute de ostatici moscoviţi, fie şi cu turişti străini printre ei, mai ales că tocmai amintita asemănare a cecenițelor cu Danaidele denota *o lipsă de profesionalism înduioşătoare*: adică aştepţi să te atace trupele speciale şi rămâi în costumaţie neagră distinctă de spectatori tocmai ca să poţi fi ţintă mai clară pentru ochitorii de elită!!!

==

MEDITAȚII LA ECONOMIE

Shokata

Când preşedintele României mai era Nicolae Ceauşescu, nici măcar activiştii, securiştii, ideologii şi gestionarii nu-şi permiteau să se răcorească la discreţie cu o Coca Cola, negăsindu-se decât un fel de Pepsi Cola, rareori accesibilă şi cetăţeanului de rând altfel decât, la preţuri deosebite, pe la localuri de relativ lux, sau la preţuri populare cu ocazii excepţionale, cum ar fi unele sărbători de stat sau vreo vizită de lucru.

Calitatea numitei Pepsi Cola era destul de variabilă, dar oricât de slabă ar fi fost o anumită şarjă, tot era de preferat imitaţiei locale, surogatul Quick Cola, ce amintea de un sirop de tuse sifonat. Alte băuturi răcoritoare fiind de culoare galbenă, verde sau roşie.

Ţin minte şi azi mânuţele unei tinere desfăcătoare de *Zmeurată* într-o staţie de tramvai: se coloraseră până la coate de acei pigmenţi ce azi se cheamă *euri* şi toţi care aştepta să fie transportaţi în comun se holba la ea ca la o căsăpitoare de găini însângerată de sus şi până jos.

Indignat de atâtea chimicale care otrăveau norodul, gazetarul Adrian Păunescu a făcut în acele vremi, când precum în ziulica de azi nu existau *mecanismele ca o idee bună să învingă o idee rea*, propunerea mobilizatoare ca să producem şi să îmbuteliem noi înşine diferite băuturi româneşti, tradiţionale, care prin naturalismul lor să nu mai pună în primejdie sănătatea oamenilor muncii, binecunoscutele răcoritoare patriarhale pe bază de soc, măceşe, fructe de pădure…

Este foarte instructiv de observat că n-am fost în stare să facem nimic. Nici sub bolşevism, nici după 22 decembrie 1989, când republica noastră a devenit un stat

tipic capitalist.

Cu atâția chimiști de geniu, *a trebuit să vină alții* și să lanseze *Shokata*, adăugând puțină gumă arabică (hm!) și alți stabilizatori la rețeta noastră, obținându-se o băutură răcoritoare mai bună decât tot ce știm bazat pe fructe exotice, o băutură ce poate cuceri lumea!

Este una dintre cele mai strălucite lecții pe care ni le-a dat capitalismul până în prezent.

Și încă n-am intratără deplin în *uie*!

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 29 **3 noiembrie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când numeroși cetățeni cu bani se considerau fericiți și nu se gândeau că de 7 noiembrie, la 85 de ani de la puciul bolșevic, revista lor preferată, *Capital*, va prezenta un *Top 100 – Cei Mai Bogați Români*, confirmând ceea ce doar bănuiseră, că există o fericire și mai grasă.

==

TEORIE: Din momentul trecerii României sub umbrela automată NATO, se modifică radical la noi conceptul de *siguranță națională*, deoarece niciun barbar nu ne mai poate ataca întru deznaționalizare prin *tăierea limbii* și prin impunerea unei istorii cum vrea el. De acum înainte, pibuitorii trebuie să acorde felii mai mari la cercetare, educație și cultură, adică la domeniile prin care poate rezista nația la globalizarea care ne diluează zi de zi și în proporții de masă identitatea, bazându-se pe un tineret tot mai incult din motive obiective.

Senzațional!!! S-a măritat prin Matrimoniale și divorțează în același ziar prin Citații!

Dolarul: E din ce în ce mai încrezător că prin extinderea *uie* după 2007 se va mai domoli sensibil ascensiunea euro.

Întrebări provocatoare: Oare dacă n-ar fi fost să se facă mulți oameni politici bogați pe niște căi hm! și dacă nu s-ar fi menținut în conducere persoane care nu se știe ce-au făcut în fosta Securitate, mda, nu cumva negocierile pentru *uie* și pentru NATO ar fi fost mult mai ușoare, scutindu-ne, de pildă de afganizarea unei părți a armatei de elită, ca și de o expunere antiirakiană cam stridentă?

Adunări Generale: Sper că am clarificat distincția între o revoluție științifică și o revoluție ideologică, care poate s-o acompanieze uneori. Revoluția ideologică poate servi raționalitatea sau o poate submina. Dar ea nu reprezintă adesea decât o modă intelectuală. Chiar dacă este legată de o revoluție științifică, ea poate avea un caracter irațional extrem; și ea poate rupe în mod conștient cu tradiția. Dar o revoluție științifică, oricât ar fi de radicală, nu se poate realmente rupe de tradiție, întrucât ea trebuie să conserve succesul predecesorilor ei. Tocmai de aceea revoluțiile științifice sunt raționale. (Karl R. Popper: *Raționalitatea revoluțiilor științifice,* trad. Ilie Pârvu)

==

REFLECȚII LIRICE

De-a Internetul, cucuvele

Internetul este la noi cel mai important.

Pe măsură ce Generația Pupici devine grețos de incultă din motive obiective,

cum ar fi că nici părinții nu-şi pot cumpăra la discreție produse de literatură, balet, arte plastice sau muzică simfonică, nici statul nostru nu-i mai poate asigura în şcoli, ca înainte, exemplarii profesori erudiți culți deştepți fini pe bază de cărți achiziționate chiar de ei.

Având în vedere şi vibrația de malaxor a tembelizorului, care parcă vizează numai a genera, ca mixer, o gloată susceptibilă a reacționa în forme preambalate atât electoral, cât şi atunci când este să aleagă vreun manipulat un anumit produs dintr-un set etalat pe o tejghea.

Da, internetul devine extrem de important.

Iată de ce stârneşte bănuieli dintre cele mai puțin imaculate actuala situație politică şi socială primitivă, că în loc să devină mai accesibil, Internetul devine în România mai scump, deoarece Romtelecomul, adică străinii şi statul nostru coproprietar, nu mai permite ca tarifele de sâmbătă şi duminică să mai fie mai mici, ca aproape nocturne, transformându-ne automat pe amărâți în veşnice cucuvele, numai copilaşii îmbuibaților putându-şi permite a se delecta şi-n regim diurn.

Dacă nu cumva măsura are nu numai un caracter de întunecare a norodului ci şi un pronunțat caracter de clasă: scopul scumpirii putând fi tocmai descongestionarea rețelei în week-end, în folosul pentru plăceri exotice la care are cu ce şi-şi permite!

===

IDEI DE AFACERI

De-a monopolurile

Bani mulți, în cantități nejustificate, la noi în republică nu prea se mai pot face pe nemuncite ca înainte, ca pe timpul când dl Iliescu şi Majestatea Sa nu ajunseseră la niciun consens de tip simfonic.

Explicația ținând de egoismul unora, care ajungând capitalişti nu mai vor să lase şi pe alții să se folosească de aceleaşi metode eficiente pe care le-au folosit dumnealor, deoarece norodul e limitat şi el nu poate fi supus esplotării omului de către om în mod nerațional, neecologic, excesiv la un singur output, aducându-l într-un mod nedorit pe cale de dispariție completă, pierind şi îmbuibații.

Cu alte cuvinte, de la acumularea primitivă rău a capitalului, noi am trecut la un stadiu muuult mai înalt, profund înstelat superior, al capitalismului, când banii se înmulțesc doar pentru că i-ai îngrămădit la un loc, averea capitalistului sporind întotdeauna de la sine numai datorită calității lui de capitalist!

Dacă vrea cineva să fie repede tot mai bogat, azi probabil că nu mai rentează să mergi în Turcia după import apă şi alte produse. Cel mai bine e să precupețeşti apa chiar pe plan local, cumpărând-o în condiții de monopol. Local.

Şi pe urmă, dând dreptul la anumite autorități locale, care de n-ar fi fost şpaga de mult se apucau de o muncă cinstită, poți să te chiverniseşti aşa: care vrea contor de apă să nu i-l aprobi decât la cine vrei tu dintre egoişti, contra o taxă pe care o stabileşti tu ca pe o şpagă, despre cât este aflând unii de la alții fraierii cât să-ți dea, iar în rest să se plătească de către asociație colectiv, nu contor individual, care se încăpățânează să nu-ți dea, eventual putând să le impui doar un anumit tip de contor şi o anumită manoperă numai ale oamenilor tăi, sporindu-ți şi mai mult venitul pe bază de apă în Țara lui Peşte.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 30 **10 Noiembrie 2002**
Pagina duminicală

===

REPER: Când s-a aruncat o grenadă defensivă în poarta Liceului *Jean Monnet*, frecventat de copii ai unor bucureşteni care le pot asigura un nivel de trai mult superior laptelui şi cornului, reieşind din cum s-a mediatizat senzaţia că e o reglare de conturi între nişte clanuri, dar nu s-au adus dovezi altele decât fata cea mai rănită.

===

TEORIE: Din momentul trecerii României sub umbrela NATO, se modifică radical la noi conceptul de *siguranţă naţională*, trebuind a se da nişte ordonanţe de urgenţă şi a se înfiinţa nişte autorităţi naţionale care să se preocupe de INVERSIUNEA VALORILOR, pentru ca ea să nu se mai producă nici sub formă de corupţie, generând capitalişti păguboşi pentru patrie şi norod, nici sub formă de clientelism, promovându-se lichele în contra meritului de la noi.
Senzaţional!!! A vrut să intre în politică numai pentru binele ţării, nu şi pentru al stăpânilor partidului său.
Dolarul: Nu va uita paradoxul financiar că leul preferă să se dea mai mult pe lângă euro, pe când pentru extinderea NATO contăm să vină americanii.
Întrebări provocatoare: Oare dacă, precum a partidelor clasice, nomenclatura intelighenţiei nu s-ar fi *aranjat*, prin universităţi, fundaţii, presă, televiziuni, edituri, relaţii cu străinătatea, privatizări chiar, şi mai ales pe căi politice, ar mai fi azi *atâta tăcere* în gesturile contestatare, cum nici bietul Ceauşescu n-a avut parte?
Comemorări funebre:
Săracul… îşi datorează întreaga existenţă salariului, pentru care proprietarul îl pune să muncească; dacă nu ar exista întreprinderea industrială nu ar exista nici muncitorul deoarece nu ar fi hrană pentru el. Deci el nu are de ce să se plângă. Pe tabla bogată a naturii nu există loc pentru cel lipsit de proprietate, pentru „supranumerar". Dreptul său natural este să flămânzească şi astfel prin dispariţia sa să restabilească echilibrul dintre numărul de oameni şi mijloacele de subzistenţă. Poate să se menţină plutind între a fi şi a nu fi prin muncă excesivă şi insuficient plătită, indiferent cum reuşeşte s-o facă. Dacă industriaşul nu ar avea suficiente „mâini" şi fără el, l-ar plăti mai bine, dar cum nu este deloc necesar, poate să-l lase să dispară…
(Friedrich Albert Lange: *Die Arbeiterfrage*, apud Ferdinand Fellmann: Istoria filosofiei în secolul al XIX-lea, All 2000)

===

REFERAT LA ISTORIE

Marea Revoluţie Socialistă din Octombrie

De 7 Noiembrie l917, care cădea *înainte* în noaptea de 25/26 octombrie 1917, s-a împlinit unul din visurile cele mai vechi ale omenirii, ca proştii inculţi, care sunt adesea mai mulţi, să ia puterea de la oamenii deştepţi, care sunt relativ mai puţini şi mai drepţi, instaurându-se astfel pe pământ cea mai perfectă democraţie, a norodului, a clasei muncitoare, bazată politic pe omul recent, pe alianţa de nezdruncinat cu ţărănimea săracă, şi implementată numai după ce partidul a băgat securitatea ca să

realizeze inversiunea valorilor, privind înapoi cu mânie proletară modernitatea.

Nu puţini sunt azi nostalgicii care îşi aduce aminte, cu dor şi cu iubire de părinţii care mor, că înainte vreme 7 Noiembrie era o sărbătoare tot atât de naţională ca 23 August şi 1 Mai, dându-li-se prin defilări importanţă la muncitori şi la ţărani, ca şi la alianţa trainică dintre popoarele conlocuitoare, precum şi produse, servindu-se acasă la puii de nomenclaturişti delicatese inbăgabile în magazinele murdare ale comerţului socialist de stat şi cooperatist.

Adevăraţii revoluţioneri netrebuind niciodată să uite că la 18 octombrie, în oficina menşevică *Novaia jizn*, intelectualii împăciuitorişti Kamenev şi Zinoviev au deconspirat insurecţia şi au criticat-o drept aventură, în timp ce troţkistul Troţki a mers până acolo cu trădarea încât a divulgat în Sovietul de la Petrograd până şi data la care avea a declanşa Lenin evenimentele de la Smolnîi!

Viaţa, practica, muma adevărului, cum de atâtea ori s-a spus de la acest microfon, a demonstrat însă că lichidarea esplotării omului de către om este *o necesitate obiectivă* şi, în ciuda unor neîmpliniri mai pasagere, care au condus vremelnic la atragerea a numeroşi tovarăşi pe panta deviaţionistă a social-democraţiei, ideile gloriosului Octombrie nu vor pieri niciodată!

Proletari de toate nuanţele şi averile uniţi-vă!

==

JOCURILE PUTERII

De-a stabilitatea

Zgomotoasa mediatizare a existenţei unui Tineret Social Democrat viguros, condus de un tânăr tehnocrat anticorupt ce privit din străinătate are un profil titulescian, este un semn de imensă, aş zice că inertă, stabilitate politică.

Nu numai generaţia în putere îşi are un nucleu al politicii de cadre, în jurul premierului, ci şi generaţia bătrână se poate simţi reprezentată de nucleul prezidenţial, ce mâine ar putea controla partidul dominant, după încetarea mandatului de la Cotroceni, şi uite că şi junele veleitar care vrea să facă nume, imagine şi mai ales avere prin jefuirea banului public are unde adera, chit că nu se ştie dacă în condiţii euroatlantice va mai fi cu putinţă la vechile standarde feseniste acumularea capitalului de către primitivi.

Cert este că dacă umbli pe unde umblă amărâţii şi tragi cu toate urechile nu constaţi decât voinţă politică de jertfă pentru ţară, votându-se tot cum s-a votat recent în 1990, încât se poate pălăvrăgi cu deplin temei că la noi în republică *nu se există decât mizerie de natură statistică*, resimţită doar, abstract, de statisticieni şi de specialişti, şi de unii intelectuali rămaşi săraci, perdanţii economiei de piaţă, nu şi de către cetăţenii interesaţi, care sunt convinşi că direcţia în care merge ţara e o capodoperă şi meşter cârmaciul.

Iată de ce este loc pentru mai bine, pentru speranţă, şi cine vrea să facă politică nu se bagă la opoziţie, lăsând-o ca un mâţ ogârjit, şi umflă rândurile partidului dominant de la care aşteaptă ca şi poporul miracolul economic, iar care vrea să-şi bage copiii în vâltoarea politicii, cel mai indicat este, credem, tot un stagiu aici, care va da ca o origine sănătoasă în orice autobiografie pentru CV, chiar şi când ţi l-ai transfera în partidul lui CVT dacă va fi cazul după obiceiul pământului.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 31 **17 noiembrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când s-au dezbrăcat pentru fotografii japonezi vreo trei dintre glorioasele noastre gimnaste, manipulanții neputând ațâța opinia publică să le înfiereze, deoarece a reieşit că ele au făcut-o pentru bani şi au şi fost plătite, chiar dacă derizoriu față de frumusețea lor.

===

TEORIE: Dacă, la economie, că te pricepi se cunoaşte după ce pagodă îți ridici şi după ce facultăți occidentale dai la copiii tăi să stăpânească România de mâine, la fotbal, în schimb, te cunoşti numai după patos. Şi toată lumea are patos, ceea ce n-are ea fiind capacitatea de transfer că ce-au făcut care s-au privatizat în el din fotbalul nostru poate că tot aia au făcut şi care s-au privatizat analog la fel în cele mai profitabile dintre întreprinderile de la care atârnă şi azi supraviețuirea norodului.

Senzațional!!! S-a dus neanticipat să-şi achite 5 % din restanțele la întreținere şi le-a găsit plătite anticipat de guvern 95 % .

Aforisme necugetate: Cine iubeşte fără să agonisească e ca un Mercedes folosit la transport de porci slabi, necomestibili la masă cu invitați.

Întrebări provocatoare: Oare este suficientă absența dlui Tudor dupe canale ca să reiasă în sondaje la anticipate o scădere de procente pentru singurul partid neuzat în exercițiul guvernării?

Ieşiri în week-end:

Bătut adeseori, ciupit sau lovit cu piciorul, curul şi-a creat o imagine a lumii care porneşte de jos, una plebee, populară, realistă. Mileniile de neglijență nu au trecut peste el fără să-l atingă. Acestea l-au transformat într-un materialist, unul de orientare dialectică, ce are ca punct de plecare ideea că lucrurile sunt oricum pline de căcat, dar nu şi fără speranță. (…) Ar părea că aceste dosuri disprețuite ar aştepta clipa revanşei într-un viitor apropiat, adică clipa în care toate vor fi din nou în budă.

(Peter Sloterdijk: *Critica rațiunii cinice*, vol 1/ Editura Polirom, 2000)

===

PRESIMȚIRI ANTICIPATE

Epoca Ion Iliescu (1989-2007)

Este greu de crezut că diferențele de vederi dintre cei doi responsabili, de preşedinție şi de guvern, nu reflectă unele mari deosebiri de interese ale anumitor actori politici şi mai ales mari regizori şi producători economici, dacă nu şi o luptă dintre generațiile de haite puse pe o îmbogățire pe căi sensibil mai rapide decât permite jocul economic obişnuit, specific fraierilor.

Cine este prevăzător prevede că să nu se mire până la infarct dacă va auzi la televizor din celebrul Studio 4, ce va purta poate ori numele dlui Brateş, ori pe-al dlui Valeriu, că se zice de cineva că se rosteşte cum că *Iliescu este principalul vinovat!*, aşa cum s-a exprimat şi preşedintele băgător în NATO despre desăvârşitul om de politică externă, stimatul pe toate meridianele vizitate cu soția, tovarăşul comandant suprem Nicolae Ceauşescu de-l regretă mulți şi ar câştiga şi anticipat, şi neanticipat, deoarece sondajele minte.

Ce este mai greu de presupus de către cine-şi dă cu presupusul este doar ce anume i se va reproşa bătrânului om politic pentru a-l intimida, căci băgarea României în NATO şi în *uie* poporul nu le poate nesocoti decât numai dacă ele sunt prezentate ca *altfel* decât sunt în realitate.

Iar acest *altfel* probabil că cel mai simplu este de construit dacă tembelimedia începe să agite bine sincronizat că *România, singura ţară ce s-a eliberat de bolşevism prin eroism,* ar fi putut foarte bine să-şi folosească prestigiul de la revoluţia televizată în direct ca să obţină aceeaşi consideraţie cum au acumulat ţările de raftul întâi, a disidentului Havel, a lui Walesa şi a fraţilor noştri de peste Tisa cu care ne iubim cel mai mult, inclusiv de 1 Decembrie, când unii dintre ei serbează SIDA, eficient fiind a întreba retoric că *cine e principalul vinovat* că s-a făcut discriminarea binecunoscută cu mai multe valuri, de ce adică trei când se putea şi cu patru pe-acelaşi val.

==

CULISELE PUTERII

Criptoincompetenţa

Există indubitabil la noi pe meleag unele, relativ cam rare, neîmpliniri legate de necunoaşterea pură a cum se face bine corect câte un anumit lucru.

Dar se mai întâmplă şi ca unele chestii să meargă nu aşa de bine nu pentru că ar fi chiar atât de proşti la cap care ne conduce. Ba dimpotrivă, mai abitir e de luat în consideraţie ca un fel de ipoteză de lucrătură că dacă ceva nu funcţionează cum trebuie, atunci CINEVA câştigă, are interes să se complice nişte mecanisme care ar trebui să fie simpluţe de la mama lor şi clare ca răsăritul grâului după ce l-ai semănat fără niciun pic de neghină pe pământul dat la colectiv de către chiaburii daţi la trior pe răzătoare.

Din punct de vedere istoric, cercetătorului european islandez care se va interesa ca o frumoasă fată despre noi în anii tranziţiei de la… la…, cel mai benefic este să-i recomandăm tovărăşeşte că dacă vrea să sugă direct la esenţe, atunci să studieze ca mai specifice legile noastre nu aşa cum s-au promulgat ele până la urmă după medieri şi intermedieri, ci mai genuine, cum au fost propuse iniţial la început, că se reliefează în ciorne ca şi cum s-ar fi *demascat* mai bine ce mai mentalităţi şi ce mai mize se juca de fapt în fiecare domeniu al vieţii noastre publice politice şi culturale ca stat pe cale de dizolvare într-un solvent de excelentă calitate euroatlantică.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 32 **24 noiembrie 2002**

Pagina duminicală

==

TEORIE: Cui se datorează aderarea României la NATO şi la Uniunea Europeană? *Popooorului, masilor largi populaaare!* Pe umerii asudaţi, nespălaţi şi înfriguraţi ai cărora apasă toate cheltuielile occidentalizării de care vor profita cu familiili în primul rând esplotatorii capitalişti şi emanaţiile lor, adică clasa politică şi clasa intelectuală ce gândeşte şi lămureşte pentru aceşti stăpâni, cumpărând cu toţii tot mai multe produse şi servicii de un lux orbitor, fără ca măcar să se mai ascundă cu aceste sortimente de ochii la care n-are.

Senzaţional!!! Era nemulţumită de amanţii descoperiţi de ea şi l-a silit pe soţ să-i caute alţii, ca şi cum ar fi fost vorba despre pantofiori recomandaţi la tembelizor.

Aforisme necugetate: Cine n-are cu ce se-ncălzi iarna liberă meditează că când o să fie rece e bine să nu fie cald.

Întrebări provocatoare: Care este factorul determinant al invitării noastre fără

moldoveni în NATO? Atacul terorist din 11 septembrie 2001, care a scos din relativul izolaționism America sau Decizia din 11 decembrie 1999 de extindere până-n CSI a Uniunii Europene?

Adunări generale:

Importanța extraordinară acordată în epocă temei Judecății de Apoi şi cataclismelor care aveau s-o preceadă (sau să permită trecerea în *millenium*) se explică prin teologia unui Dumnezeu neîndurător pe care lanțul de nenorociri abătute asupra Occidentului începând cu Ciuma Neagră au întărit-o. Ideea că Divinitatea îi pedepseşte pe oamenii vinovați este fără îndoială tot atât de veche ca şi civilizația însăşi. Dar ea este prezentă cu osebire în discursul religios al Vechiului Testament.

(Jean Delumeau: *Frica în Occident*/ cap. VI: *Aşteptarea lui Dumnezeu*/ Editura Meridiane, 1986, Vol. II, p.44)

==

EVENIMENTELE EPOCII

România în NATO!

Joi 21 noiembrie 2002, la Praga, țara noastră a fost invitată să se alăture celei mai puternice alianțe militare din istorie, NATO, care îşi realizează astfel o frontieră strategică firească, de la Marea Baltică la Marea Neagră, e drept că pe râul Prut nu pe fluviul Nistru.

Corect este a accentua că nu numai evenimentele americane de la 11 septembrie 2001 au favorizat pe aceia dintre politicienii noştri care au contribuit la atingerea acestui ideal.

Summit-ul politic de la Helsinki (10-11 decembrie 1999) va fi avut în această decizie *militară* un rol foarte mare, chiar determinant.

Atunci – am cam uitat!!! – europenii au hotărât să invite la negocieri în vederea dobândirii statutului de membru cu drepturi depline, şapte țări *începătoare*: Malta, Turcia, Bulgaria, România, Slovacia, Lituania şi Letonia, pe lângă cele şase, *avansate*, ce negociau încă din martie 1998 (Polonia, Cehia, Ungaria, Slovenia, Estonia şi Cipru), existând perspectiva ca numărul țărilor membre UE să crească de la 15 la 28 până în 2025, populația ajungând la vreo 500 de milioane europeni civilizați.

Nou extinsul NATO se suprapune în Est peste o aşa extinsă UE.

Cine analizează aceste evoluții nu se poate mira îndeajuns *de două pete negre*: întâi, că Iugoslavia (în sensul teritorial interbelic) a rămas, cea mai mare parte din ea, în urma României, deşi forma titoistă de bolşevism părea a o conduce spre occidentalizare instantanee; apoi, că Republica Moldova nu are acelaşi statut cu republicile baltice!!!

Nu ne place Prutul ca hotar al Occidentului şi nu numai că ar fi bine să o spunem, ci la atâta euforie de succes ar trebui să ne întrebăm unde şi cine dintre noi a contribuit la această negermană soluțiune.

==

RELAȚIILE ROMÂNO-RUSE

Preşedintele George W. Bush la Bucureşti

Când s-a anunțat că vine o vizită a preşedintelui american programată imediat după summit-ul NATO de la Praga, mai toți românii cu memorie bună au tresărit: nu va fi ea oare doar o pupăciune consolatoare cam macabră, cum ne dete după amânarea de la Madrid, în 8-9 iulie 1997, şi nepriceputul preşedinte Clinton? Care n-a priceput

că dacă, prin efortul preşedintelui… francez Chirac, intram sub liberalo-ţărănişti atunci, poate că România postceauşistă se mai reconstruia, de către mulţi încă prezenţi, pe temelia României Regale Mari, iară nu pe actele de la 6 Martie 1945 şi 20 Mai 1990.

Totuşi uşa NATO a rămas deschisă, încât formaţiunile „Etno“, „Ho-Ra“ şi „România“ au putut delecta în solemnitate, sâmbătă 23 noiembrie 2002, sub ploaia rece, pe zecile de mii de cetăţeni prezenţi mulţumiţi de rezultatele vizitei dlui Iliescu-n Cehia, dintre care poate şi mulţi roacheri cu roacheriţe care ar fi preferat mai bine şi nişte muzică românească vestică, dar şi mulţi aduşi pe linie de partid dominant, de pe la sectoare şi de prin judeţe.

Deodată cel mai puternic om al planetei a prins a se hlizi la un curcubeu care arăta de la Ateneu până la Capşa că oricum acest meleag al nostru se află sub înalta protecţie dumnezeiască, dar că e totuşi bine că în schimbul construcţiei capitalismului cu cadrele aşa cum sunt, pe principiul că *ăştia e oamenii, cu ăştia defilăm*, ţara noastră se afirmă tot mai mult pe plan mondial ca un „furnizor de securitate“, iar pe plan local e ca o punte spre Rusia mai bună chiar decât e Polonia, deşi ea are graniţă cu regiunea Kaliningrad.

Totodată, semnificaţia curcubeului a fost ca domnul ambasador al celui mai tare membru al NATO să ia aminte că Centrul Cultural American acum e inadmisibil a fi mai puţin atractiv pentru români decât celelalte din Bucureşti, cu vie activitate, europeană sau chiar latino-americană, nu tot românul având acces la Internet sau la CNN, iară Vocea Americii şi Europa Liberă nemailămurind asupra politicii SUA ca în anii războiului rece…

Air Force One a plecat, criticii bombardamentelor de la Belgrad au plecat şi ei de pe la televiziuni, să comenteze şi între amici sau rude, alte evenimente ne vor capta puţina atenţie umană.

Adeveri-se-va oare profunda observaţie a acestui profund preşedinte, vrednic de o statuie cândva unde a vorbit, cum că voi ăştia, noii veniţi în NATO, ştiţi mai bine decât îmbuibaţii de dincolo de Cortină tribulaţiile împilării?

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 33 **1 Decembrie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când a serbat România Marea Unire pentru prima oară cu premierul la Budapesta, fără ca să se facă în presă şi la tembelizor mari speculaţii asupra patriotismului, cum s-ar fi întâmplat odinioară dacă şi-ar fi permis alte forţe politice astfel de originalităţi.

==

TEORIE: Cine crede că, la negocierile pentru NATO şi *uie*, ai noştri au jucat de pe poziţii de forţă, insistând ca să nu se umble la cadre, probabil că se înşeală. Pentru că *Legea scăderii continue a nivelului de trai*, care este legea economică fundamentală a epocii de tranziţie, generează două constrângeri: averea statului, adică ce e în bănci, se epuizează prima dacă furi, iar de la populaţie nu poţi prădui decât ce bagă ea ca economii pe la caritasuri, restul ţinându-i de supravieţuire. Iacă dar, că de la un timp nu te mai poţi îmbogăţi, fără a crea explozie socială, decât ca ceilalţi capitalişti, euroatlantici, de unde rezultă că şpagocraţii noştri mai conştienţi *cu toată sinceritatea* au optat ca partidele şi analiştii să se decidă pentru integrare.

Senzațional!!! Câinele fusese dresat de când era lupişor să-şi apere teritoriul indiferent ce arme va folosi infractorul, care a dat însă cu gaze de-alea d' ale lu' Putin!

Aforisme necugetate: Adesea cine aşteaptă maşini preorăşeneşti la Bucureşti, crede că în județul Ilfov nu se va da mai niciun vot la partidu' lu' care a eutanasiat câinii popooorului.

Întrebări provocatoare: Dacă dl. Ristea Priboi de la PSD, acuzat că a bătut braşoveni de-ai lui 15 noiembrie 1987, se ține de cuvânt că le dă victimelor miliardele ce le-ar câştiga în procesul de calomnie, oare nu s-ar stimula atunci istorici şi gazetari care să acuze şi pe alții securişti c-au practicat poliția politică?

Ieşiri în week-end:

Şi oamenii se plimbă îmbrăcați în haine/ şovăitori, pe pietriş/ sub cerul acesta imens/ care se întinde de la dealurile din depărtare/ până la dealurile îndepărtate.

(Franz Kafka: *Descrierea unei lupte/ Scrieri postume şi fragmente/* ed. Rao, 1998, vol. I)

==

ZIUA NAȚIONALĂ

Marea Unire de la 1 Decembrie 1918

La 1 Decembrie 1918, când Regele Ferdinand şi Regina Maria reveneau triumfal, după apriga şi rodnica rezistență ieşeană, în Bucureştiul iubit, Cadrilaterului, Basarabiei şi Bucovinei li s-au adăugat, prin voința locuitorilor exprimată la Alba Iulia, Ardealul şi Banatul, închegându-se astfel peste sângele vărsat din belşug de tineretul acestui Neam, România Regală Mare, între hotarele relativ etnice şi oarecum mulțumitoare istoric ale căreia, cetățenii buni români, de ce etnie se vor fi simțit, ar fi avut întrunite toate condițiile psihologice şi chiar materiale pentru a rădica aici un stat nu numai prosper la standarde europene, ci şi creator în ale spiritualității precât dat-au omenirii frații noştri de gintă latină: italienii, francezii şi spaniolii.

Greu de imaginat că acest miracol ar fi fost cu putință dacă el n-ar fi fost pregătit de o mişcare culturală unionistă de un idealism al tuturor claselor cum nu crez că va mai fi cu putință vreodată.

Cu alte cuvinte, românii începutului veacului XX ştiau ce vor. Ca români!

Pe când românaşii lui 2002 n-au decât idealuri de… europeni. Nu există un discurs explicit de reconstrucție a unității Neamului. Ce se face, cât se face, față de ce s-a făcut *atunci*, e o palidă glumă.

De aceea, politicienii din ziulica de azi serbează ultrafunerar, profund bacovian, această Zi Națională, depunând la Alba Iulia (anume la Mihai Viteazul, a cărui Unire n-a ținut, iară nu la inexistentele mari statui ale Regilor!!!) şi la Arcul de Triumf din Capitală, atâtea şi atâtea coroane, de la atâtea şi atâtea instituții încât te şi întrebi dacă se face licitație legală cu florarii sau e până şi aici vârâtă codița corupției!

Cât despre semnificația acestor ceremonii plictisitoare, ea pare pentru mulți nespălați din case şi apartamente neîncălzite a fi înmormântarea periodică a României Regale Mari.

Cu fața zâmbitoare spre viitor, poate că actualii proprietari ai țării ar fi fost mai inspirați să adopte ca Zi Națională însoritul 20 Mai 1990, când poporul a optat pentru acea configurație parlamentară ce ne-a dat Constituția actuală pe baza căreia creşte în fapt România de Mâine, fără legături cu România Regală Mare altele sufleteşti decât legătura de ceremonial.

==

PROPUNERI CONSTRUCTIVE

Vrerea poporului

Care sondează regulat, punând întrebări din ce în ce mai sucite, vrerea poporului, disperă de neputința de a desluşi ce e până la urmă în căpățâna câlțoasă, de muiere greoaie, a gloatei ce vrea la preşedinție şi pe dl. Iliescu, şi pe dl. Năstase, uitând c-am rămânea atunci fără prim ministru viabil!

Povestea alegerilor anticipate, despre care se zvoneşte că sunt apreciate de dl Năstase şi dispreţuite de dl Iliescu, nu este singurul izvor al derutei. Şi în orice caz, nu cel mai important.

Problema problemelor ține de faptul că condițiile din porțiunea de Europă care e țara noastră nu permite pentru ca să dispunem de un nou preşedinte de prestigiu, care să întrunească calitățile pentru a recolta ca dl Iliescu *dragostea necondiționată a cetățenilor,* a electoratului.

Iată de ce, la prima vedere, pare c-ar trebui sondată opinia publică dacă ea e de acord să violăm Constituția şi să mai acordăm, în mod excepțional, încă un mandat de patru ani, dlui Iliescu, tembeliziunile putând lesne lămuri cu analiştii lor că e fezabil un amendament, ÎN CONDIȚIILE TRANZIȚIEI, aşa cum are şi prietena noastră SUA pe durata războiului, care e tot un fel de tranziție, alegându-se Roosevelt de patru ori, de-a apucat şi Ialta.

Europa însă n-ar privi cu ochi buni aiasta. Trebuie evitat.

Cum să procedezi însă în aşa fel încât să-l pui pe dl Adrian Năstase preşedinte, cum îl scot toate sondajele, şi în acelaşi timp să respecți vrerea poporului, care s-ar simți părăsit, orfan, fără dl Iliescu într-o funcție supremă, de unde poate da fiecăruia ce i se cuvine?

Spinoasa problemă nu se poate rezolva omeneşte decât rugându-l pe dl. Iliescu să accepte din 2004 funcția de prim ministru al guvernului, de care fără doar şi poate că se va achita cu conştiinciozitatea şi competența cu care ne-a obişnuit la atâta experiență politică acumulată de-a lungul anilor, mai ales că în situațiile de criză suprasolicitantă ar putea participa la şedințele executivului, pe baza unor prerogative constituționale care permite, şi actualul premier devenit preşedinte.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 34 **8 Decembrie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când s-au împlinit 15 zile de la vizita în capitala României, Bucureşti, a preşedintelui SUA, George W. Bush cu soția.

==

TEORIE: *Despre probitate*. Dl Horea Roman Patapievici, în atitudinea din ultima săptămână, a citat vorbele dnei Tia Şerbănescu, din conducerea de la *Curentul*, că ce-a zis şeful SRI de primirea-n NATO, că e un vot şi pentru SRI, ar fi analog la fel imitabil de chiar dna Corupție, că e un vot şi pentru ea succesul de la Praga, însă ce e instructiv aici e ce e aia probitatea intelectuală, că poate altul eseist s-ar fi ferit să se refere la sursa ideii filozofice, din spirit revanşard răzbunător că amintitul cotidian al lui Pamfil Şeicaru a fost vectorul folosit la începutul ultimului trimestru al anului

2002 curent pentru a se răspândi zvonul că distinsul intelectual Dionis Patapievici, tatăl, ar fi colaborat cu Cadrele când funcţiona în finanţele statului, deci fiul nu e bun prin raţionament să cerceteze cele mai bogate arhive sud-est europene.
RESURSE CULTURALE: Ca să fim fericiţi, au apărut, pe lângă *Arborele lumii* şi *Mari pictori*, în chioşcuri, *Enciclopedia personalităţilor*, revista *Ştiinţa pentru toţi*, precum şi un periodic de muzică (CLASIC) cu CD, cum ar fi *Anotimpurile* la numărul Vivaldi!!!
Senzaţional!!! Dl Brucan, profesor al poporului, consideră ieşit din comun că un parlamentar de-al partidului care ne domină a fost condamnat la trei ani de recluziune, într-o cauză unde se face vorbire de recuperarea a două mii de miliarde lei, care ameţeşte de cifre cine se debranşează datorită stării de necesitate că n-are cu ce.
Aforisme necugetate: Cum ne-a părăsit cu discreţie dl Dan Amedeo Lăzărescu, n-ar fi de mirare să aflăm tot întâmplător şi despre dl. Alexandru Paleologu că ne-a lăsat. Ne-a lăsat cum? Fără niciun turnător în viaţă, pe care să-l execuţi public la televiziunea de stat! De unde concluzia că CNSAS nu mai are nicio raţiune de a fi, deci i s-ar putea redirecţiona fondurile spre Noua Gară, spre Catedrala Neamului, spre Dracula Park, spre Biblioteca Naţională, spre Metroul Uşurel ori spre Laptele şi Coooornul.
Întrebări provocatoare: Dacă dl. Arachelian, analist al poporului, o fi fost pe fază când un coleg de TVRL l-a întrebat la origini pe dl Constantin Ticu Dumitrescu dacă primeşte şi borfaşi în Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici, atunci trebuie să fi ridicat din sprânceană, cănită-necănită, întocmai ca dl. Radu Câmpeanu deunăzi auzindu-l despre sine la *Realitatea TV* că revenirea-n PNL pune-n discuţie ca carismă şi ca competenţă, tocmai poziţia dlui Stolojan!
Vânzări-Cumpărări:

Eliminarea „revelaţiei“ dintre tipurile constitutive ale cunoaşterii, existente independent de experienţa senzorială şi de raţiune, nu e decât o realizare a „resentimentului“ care caută să transforme „posibilităţile de cunoaştere general-umane“ într-un criteriu al existenţei şi adevărului.

(Max Scheler: *Omul resentimentului*, Editura Trei, 1998)

===

MECIURI STRATEGICE

Iar după Corupţie, Incuria

Incuria vra să zică, e un latinism, neglijenţă în serviciu, indolenţă, delăsare, incompetenţă managerială chiar. Acest termen injurios, uşor memorabil când ţi se adresează, a fost folosit în cercurile *cazone* cu prilejul evacuării Basarabiei şi Bucovinei în tragicul iulie 1940, când îngenuncheam că nu ne puteam bate cu ambele totalitarisme muncitoreşti, unul brun şi altul roşu, doar ca să slăbim presiunea ce sufoca Englitera, neexistând certitudine măcar că la Pacea Sovietică nu ne-ar fi decupat într-o siluetă de nerecunoscut, cum au păţit-o polonezii, iară cât despre speranţa că ne-ar fi dat o părticică din imperiul ei colonial, aproape că nimeni n-a crezut!!!

Din *incurie* au fost abandonate în ghearele bolşevicilor cantităţi importante de materiale, a căror lipsă Armata Regală Română a resimţit-o amar la trecerea la Prut a Războiului Sfânt din faza rece în faza clocotitoare.

Această *incurie* a fost aspru criticată atunci de omul momentului, un general.

Momentele actuale nu sunt mai puţin istorice decât momentele care au fost atunci.

Din străinătatea amabilă ni se desemnează ca principal inamic Corupția, ceea ce, după cum se ştie, dacă există voință politică, se poate eradica rapid, lansându-se lozinca unui consens privind abținerea de la a mai fura până ne aderăm complet.

Iar Corupția odată scoasă de pe ordinea de zi, vine la rând *Incuria*.

Adică să nu mai fie organul de decizie aşa de neglijent cu interesele popooorului deturnând orientând diferite fonduri de alocat pe considerentul evitării neplăcerilor că dacă-i convine nu numai României ci şi lu' soacră-mea!!!

===

REFLECȚII ANTICIPATE

De-a anticipatele

Care se gândeşte cugetând mai implementat meditativ ce e şi cu anticipatele astea, nu se poate minuna îndeajuns cum de este posibil a se isca şi a ni se năzări o diferență de vederi între preşedinte şi premier în România, şi încă una publică! După ce țara a fost acceptată să adere la NATO deoarece şi puterea a acceptat condițiile ca fiindu-i convenabile la tot maimarele, succes ce înseamnă că efectele de prăbuşire a grupărilor neiliesciene de sorginte clasică regală, PNL-Stoica şi PNȚ-Vasile, vor înregistra noi şi diversificate progrese în ce priveşte un nou transfer de popularitate către partidul dominant al acestei Epoci.

Faptul că dl prim-ministru le vrea, anticipatele, pe când preşedintele nu prea sau deloc, pune în mare dificultate pe partidele istorice clasice regale, căci dacă alegerile se fac şi se câştigă strălucit de către partidul dominant, atunci avem un consistent avantaj Năstase, deoarece le-a inițiat; iar dacă se câştigă mai puțin strălucit, atunci avem un avantaj Iliescu, deoarece a anticipat că sfârşitul nu poate fi decât acest deznodământ cenuşiu şi şi-a luat precauții de imagine.

Pozițiunea cea mai rea în care se poate aşeza opoziția liberalo-țărănistă pentru a primi idei fecunde, este însă a lua în serios disputa şi a nu se mai pregăti de niciun fel de alegeri, adică a nu-şi mai lansa organe de presă proprii care să-i limpezească ideile, cum reuşeşte intelectualitatea morală prin cele două-trei organe ale sale.

Căci a băga în chioşcuri *Viitorul* sau *Dreptatea* abia în faza electorală a bătăliei pentru fericirea popooorului s-ar putea să fie cam prea târziu din cauza televiziunilor prea obiective!

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul **35** **15 decembrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când, la Copenhaga, România s-a bucurat indecent că NU va intra în Uniunea Europeană în valul celor Zece, adică începând de la 1 mai 2004, dar va fi ajutată să penetreze cu Bulgaria în 2007, nici în tembelimedia, nici în stradă, forțele politice şi civice de opoziție neîntrebând acuzator spre careva că cum, dom' le, DE CE!

===

RESURSE CULTURALE: La 6-7 sute de mii lei, *Enciclopedia Zmeilor*, ca copilaşii beneficiari să nu se teamă de nimic. Ca şi părinții lor!!!

TEORIE: Este din ce în ce mai limpede pentru un segment din popor, în măsura în

care amărâtul mai poate gândi, că ce s-a făcut din fotbal prin privatizare pe baza Inversiunii Valorilor priveşte ca extrapolare a neîmplinirilor până şi chestiunile economice fundamentale, cum ar fi că se mai ară cu calul primăvara şi toamna chiar în suburbiile Capitalei, pe Şoseaua Bucureşti-Măgurele de pildă, ceea ce *verzii* ar admite, dar nu şi *liberalii* din UE. Încât e greu de înţeles de ce când privim spre noua capitală de la Strasbourg, Bruxelles, ni se reproşează unele întârzieri privind Corupţia, când problema de fond nu e atât un consens naţional că să nu se mai solicite şpagă de la investitorii străini până în 2007, cât este lichidarea Incompetenţei născute de Inversiunea Valorilor în sensul că a ajuns inadmisibil pentru ca să dai dreptu' la particular ca la proprietarii unei firme de stat numai ca să-ţi angajeze copilu' cel competent şi vrednic!

Aforisme necugetate: Porcul care nu-şi cunoaşte lungul râtului riscă să nu fie eutanasiat după normele europene, mai ales dacă Stăpânul lui mai e şi porc!

Întrebări provocatoare: Dacă nu intram nici în NATO, nici în UE, cu aşa tembelimedia, cu aşa opoziţie, s-ar fi schimbat oare cu mai mult de 2 % intenţiile noastre de vot?

Vorbe memorabile: Documentele Consiliului European de la Copenhaga vor reconfirma angajamentul UE de a acorda României şi Bulgariei un sprijin puternic şi substanţial, constând într-un *roadmap* detaliat pentru aderare şi în asistenţă financiară suplimentară.(Din DECLARAŢIA PRIMULUI MINISTRU AL ROMÂNIEI, domnul Adrian Năstase, privind semnificaţia Consiliului European de la Copenhaga din 12-13 decembrie 2002, declaraţie care foloseşte cuvântul *roadmap* neînţeles de bobooor din punct de vedere legal lingvistic dacă e comestibil sau nu!!!)

Adunări generale:

Am crescut în societatea comunistă, mi-a fost inoculată doctrina P.C.R., altfel nu aş fi reuşit să absolv nicio instituţie militară de învăţământ. Şi totuşi… până în 17 decembrie 1989 nu am crezut că cineva îmi va da ordin să trag în oameni neînarmaţi. Mai mult, chiar şi legile războiului mă obligau să nu ucid nici măcar duşmanul care se predă, chiar dacă acesta a făcut mult rău ţării. (…) Până şi ţintele asupra cărora m-am antrenat la trageri reprezentau posibili soldaţi inamici şi nu populaţie civilă.
(Nicolae Durac: *Implicarea Armatei în decembrie 1989 la Timişoara*/ cf. *O enigmă care împlineşte şapte ani*, Fundaţia Academia Civică, 1997)

==

ANALIZE CEREMONIALE

Timişoara-n sânge!

La Revoluţia din Capitală, în urma căreia a plecat Ceauşescu în ţările calde, poate că cel mai impresionant slogan va fi fost acest încărcat de o neobişnuită solidaritate *Timişoara-n sânge/ Bucureştiul plânge!* .

Ştiut fiind că în general bucureşteanul nu se bagă, că el a urmărit cu legitimă satisfacţie la tembelizor scoaterea Intelectualităţii din cărţi în 13 – 15 iunie 1990 şi a României dintr-o cursă UE – NATO umăr la umăr cu ţări mai culte politic precum Ungaria, Cehia şi Polonia.

Explicaţia că de ce la binecunoscutul şi bine organizatul miting antihuliganic din 21 decembrie 1989 cineva a strigat *Timişoara-n sânge/ Bucureştiul plânge!* şi a fost deajuns doar atâtica pentru ca participanţii să se împrăştie ca potârnichile ne-o dă faptul remarcabil că deja acest oraş de pe Dâmboviţa, fundat de Vlad Ţepeş la 1459 ca o compensaţie la căderea Bizanţului, trecuse pe un fel de listă neagră dominată de

toponimia holocaustică, în orice caz bolşevicii noştri se dovediseră a fi în stare să-şi lichideze adversarii *şi să le ardă corpurile în crematoriu,* pragul psihologic fusese trecut, iar o bună etanşeizare de inspiraţie frăţesc îndepărtat asiatică a fruntariilor numai Dumnezeu, care nu există, ştie la ce ar fi condus ca bilanţ final!

Iată de ce CREMATORIUL a devenit unul dintre cele mai importante Monumente Istorice din Bucureştii băsescieni, trebuind să scrie pe el:

Timişoara-n sânge/ Bucureştiul plânge!!

Iată de ce cortegiile aniversare revoluţionar în drum de la Cimitirul Eroilor Revoluţiei spre hotelurile Intercontinental şi Lido, a căror privatizare se solicita atunci de către demonstranţii înfierbântaţi, e benefic a se opri şi la CREMATORIUL UMAN, pentru ca să abandoneze badigarzii o coroană acolo unde bolşevicii noştri *s-au demascat*!!!

Altfel, convieţuind pe adevăruri *alese*, nu mai ştim ce aniversăm, ce avantaje mai vrea ăştia şi de ce au pierit ăia. Ajungem la băşcălie prozaică, definitivă, la mai bine Uitarea, la că bucureşteanca nu mai ştie despre ce-a fost pe malurile Begăului decât ca de un municipiu oarecare, vorba reclamei, bea-ţi-aş, creştine, cum că: Timişoreana! Mereu o bere pe cinste!!!

==

PERSPECTIVE PERPLEXE

Şi în NATO, şi în UE!

Mai există unii cetăţeni cărora nu le vine să creadă cu coerenţă şi determinare că, pe de o parte, ei trebuie să-şi mai debranşeze din căldură, iar pe de altă parte, au datoria să se încălzească la flacăra mândriei naţionale că nu numai că am fost invitaţi să aderăm la NATO, în 21 noiembrie 2002, la summit-ul din Praga lui Kafka şi-a bravului soldat Svejk, şi am acceptat invitaţia, ci şi în problema extinderii peste noi a UE uite că nu primirăm vreo explicită avertizare că dacă nu vom atinge sub atenta îndrumare a dlui Iliescu performanţele cerute cu coerenţă şi determinare atunci nu vom fi admişi în 2007, ci din cum s-au desfăşurat în 12-13 decembrie 2002 sumitt-ul din municipiul Copenhaga, care i-a inspirat primarului Andersen basmul de-a scris cu coerenţă şi determinare Lebedele, evoluţiile pot fi prezentate electoratului de o aşa manieră pozitivă ca şi cum valul româno-bulgar din coada clasamentului este DEJA o realizare certă, chiar dacă pretinde o nouă dinamică şi o nouă calitate a reformelor noastre în special la administraţia publică a justiţiei economice de piaţă funcţională pe baza implementării legislaţiei comunitare în condiţiile în care nevoile noastre, ale specialiştilor care-l vom implementa cu coerenţă şi determinare, exced volumul de asistenţă promis de către contribuabilul european ca să atingem cât mai curând masa critică în pregătirile de aderare pentru ca să avem ce da şi la popor să servească prin combaterea corupţiei ca obiectiv de etapă şi prin reiterarea cu coerenţă şi determinare a caracterului unitar şi ireversibil al procesului de extindere, chiar dacă mai există unii cetăţeni cărora nu le vine să creadă cu coerenţă şi determinare că dl. Iliescu, pe de o parte, a întâmpinat opoziţie, deoarece se opuneau la o nouă dinamică şi o nouă calitate a reformelor Corneliu Coposu şi Doina Cornea, şi, pe de altă parte, ne-a băgat cu coerenţă şi determinare, încă din acest an istoric 2002, şi în NATO, şi în UE!

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 36 **22 decembrie 2002**

Pagina duminicală

==

REPER: Când s-au împlinit 13 ani de la Revoluție, doar TVR2 reamintindu-ne MASIV unele documente, ca *baricade* contra sclerozei morale, în restul cimitirului mediatic apreciindu-se că populația nu e interesată profitabil de acest subiect.

==

TEORIE: Lucrul cel mai greu de demonstrat, din punct de vedere al agitatorului politic care-şi doreşte puterea ca să-şi pună pe o mie de ani familia la adăpost de greutățile vieții, este că proprietarul anumitor râvnite facilități A DUS ȚARA LA DEZASTRU şi trebuie substituit jos pe cale electorală la termen sau anticipată.

Noțiunea de *dezastru* este cea mai relativă şi cine are ce mânca festiv cât de cât nu se decide uşor la experimente, temându-se de mai rău, de subnutriție.

De aceea, noțiunea de DEZASTRU este dezastruos a fi folosită în discursul electoral, ea trebuind a o recunoaşte gloata în sinea ei, tu e bine doar să te arăți competent *a continua* mai departe dinamica reformelor în sensul că în niciun caz nu îi vei lua la care-i iei votul din ce are, ceea ce nu mai poate fi vorba de a continua când relativizezi că ar fi vorba de un „dezastru“, care nici nu se poate cât şocul demografic la automobile creşte în permanență pe toate trotuarele şi nici nu poți să traversezi, iar la munte e ambuteiaj.

RESURSE CULTURALE: Programul TVR Cultural se îmbunătățeşte simțitor, băgându-se şi filme traduse, dar denumirea sa respingătoare ca idee periculoasă intimidează societățile de telecablu ca să-l difuzeze peste tot.

Aforisme necugetate: Cine nu vede că intelectualul nu poate alege decât între anumite categorii de stăpâni n-a înțeles nici libertatea, nici inutilitatea cărturarului ca factor activ în eradicarea analfabetismului întru bogăția lui!

Întrebări provocatoare: Oare n-ar fi riscant, pentru destranchilizarea gloatei, ca la serialele telenuvelare a se prezenta un fel de telejurnal despre politicele şi mai ales despre distribuția averilor în Brazilia, Venezuela şi în alte țări de proveniență a principalei noastre hrane spirituale din ziulica de azi?

Vorbe memorabile: Dl Ilie de la Sculărie zice că l-a auzit la teveu pe proprietarul cluburilor U Craiova, CSM Reşița şi Jiul Petroşani, dl Dinel Staicu, promițând că va cumpăra automat la nesfârşit loc în Divizia Națională dac-ar retrograda simpatica echipă din Bănie, apoi lămurind c-a investit în *Muzeul Ceauşescu* 3 milioane de dolari (?!), deoarece *în vechiul regim* a primit garsonieră ca şi permis de circulație, iar în ce priveşte întemeierea unui partid proprietate personală tov Ilie raportează c-a auzit că a apreciat că în ziulica de azi e mai benefic a-ți cumpăra unul de-a gata!

Oferte de serviciu:

Dragi compatrioți, Consiliul Frontului Salvării Naționale comunică:

„Armata şi Securitatea cooperează deplin pentru a asigura stabilitatea în țară şi liniştea tuturor concetățenilor!“

(Apel la Radio, în 23 decembrie, pe la cinci dimineața/ cf. <u>E un început în tot sfârşitul</u>. *Culegere selectivă din programele radiodifuzate în zilele de 17 –25 decembrie 1989*/ SRR, Bucureşti, 1998, p.197)

===
ANALIZE ANIVERSARE

Complexe de superioritate

Dacă politicienii noştri, a căror principală preocupare, mult după care vine a gestiona grijile ţării, amărâtul o consideră îmbogăţirea familiei şi a haitei, ar trebui să aibă o jenă printre europenii care nu se află cu echipa în divizia secundă pe locuri promovabile dar încă nepromovaţi până deocamdată tocmai în îndepărtatul 2007, până la care mai pot interveni războaie, revoluţii şi chiar sfârşitul lumii, tineretul nevinovat, în schimb, nu poate deloc negocia ca de la egal la egal când se distrează cu reprezentanţi de la alte popoare mai bine plasate în clasament, ceea ce ar fi bine să-i dăm acea educaţie ca să se evite!

Ca să evite pentru că acest tineret al nostru, săracul, are în patrimoniu ce n-are nimeni în toată Europa sfârşitului de mileniu, anume Revoluţia din Decembrie 1989, ca sumă de gesturi de eroism şi de idealism imprevizibile, incredibile, inegalabile, poate şi irepetabile.

Chiar dacă Revoluţia se consideră de fugari că a fost deturnată mergându-se în politica leninistă de alianţe 1) cu poporul în contra tiraniei şi apoi 2) cu nomenclatura veche în contra altor posibile nomenclaturi.

Chiar dacă forţele politice, indiferent de tricoul electoral, nu au manifestat preocupări de a găsi *teroriştii care trăgeau din orice poziţie*, mergându-se pe argumentul că nici Cazul Kennedy n-a fost soluţionat, parcă acel papiţoi filmogenic a însemnat pentru SUA ce au însemnat martirii din decembrie pentru România ceauşistă!!!

Chiar dacă superiorii care au tras în popor nu au fost condamnaţi, ci adesea promovaţi, regimul răsprofilor ajungând în 1996-2000 până şi la a condamna… Armata, ca să plătească vita de contribuabil daunele, putându-se astfel stârni adâncă ură tocmai la adresa urmaşilor victimelor.

Chiar dacă există premisele ca la o nouă revoluţie să se tragă iar în idealiştii tineri, nu numai de către vechiul aparat de represiune ci şi, mai nou, de *armatele particulare de badigarzi*, ba poate şi de către elemente NATO interesate în stabilitatea regională!!!

Nu muzicuţe, nu sportuleţe, nu filme de omor şi de sex, nu hihiliză trebuie noi ca să dăm la tineret în ziulica de azi pe pâine, ci educaţie, adică să-i administrăm aceste complexe de superioritate, că el e cel mai nobil al Europei noastre, care unde a ieşit sub certe gloanţe ucigătoare atât nechemat de nimeni sub Cea, cât şi chemat de la microfoanele de stat sub Il, ceea ce înseamnă un respectabil şi solid cumul de complexe de superioritate!
===
PERSPECTIVE CULINARE

Varza de Bruxelles

Vine timpul ca întâi clasele de sus, care au realizat poate cu asupra de măsură dezideratul de a trăi pe picior mare de la egal la egal cu clasele de sus ale popoarelor care au atins standardele de menţinere în Uniunea Europeană fără vreun risc de a mai retrograda, iar apoi clasele de jos, să îşi civilizeze global unele obişnuinţe intelectuale şi unele deprinderi care poate că ţin chiar de datina străbună de care pe la unele

tembeliziuni care nu le are cu cultura din lipsă de audiență se preocupă specialişti cu bun gust culinar.

Problema momentului nefiind nu *cum* ne tăiem porcii, după standardele europene de eutanasiere sau nu, ci *dacă* îi mai tăiem!

Pentru că aristocrația lumii civilizate pe care trebuie să o imităm, dacă ținem la silueta noastră, serveşte de Crăciun, cum lecturăm în presă, curcan cu varză de Bruxelles!

Regretabil fiind că un Marin Preda şi-a criticat cândva şoferul pentru a fi sacrificat un porc în Cotroceni fără niciun fel de gălăgie, contrar conceptului barbar de Ignat rural răsunător în toată comunitatea!

Regretabil încă şi mai mult fiind că, aici, la eutanasierea porcilor, se vede şi de unde discrepanța dupe *Discovery* între ponderea 1 la 1000 dintre cum se educă publicul despre Holocaust şi cum despre Gulag: de la că nu e nimic spectaculos în exterminarea *zek*-ului în Siberii fără de sfârşit, aşadar genocidul în Răsărit nu există, n-a existat, totul e-n ordine.

Urgența momentului rămânând, aşadar, curcanul contra porcului şi varza de Bruxelles contra curechiului murat la putină.

Şi *Valentine' s Day* contra Mărțişorului.

Ba am putea adapta şi un Thanksgiving Day nu în cețosul noiembrie, ci în regalul 20 Mai, pentru a celebra fesenismul care ne-a băgat în NATO şi în UE înaintea Republicii Moldova.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 37 **29 Decembrie 2002**

Pagina duminicală

===

REPER: Când s-au relativizat din punct de vedere foarte înalt cum e cu corupția, că e şi unde vrem să ne integrăm, doar că se face acolo pe față, la şpagă zicându-se *comision*, iar la traficul de influență *lobby*!

===

TEORIE: La sfârşit de an bogatul îşi numără proprietățile mobiliare şi imobiliare, iar săracul datoriile, aducând deopotrivă laude guvernului, puterii vizibile sau invizibile, divinității, primul pentru că îşi închipuie că n-ar fi reuşit şi singur să acumuleze o avere care să îi aducă stima cetățenilor respectuoşi, iar al doilea pentru că intuiția îi spune că e mai bine aşa, deoarece putea fi şi mai rău atât pentru el cât şi pentru familia lui. Stabilitatea păcii sociale, cum zicea şi Şcoala de la Frankfurt, este lucrul cel mai de preț într-o țară care îşi propune a ajuta pe clasa capitalistă să pună proletariatul la o muncă din ce în ce mai calificată, dezlănțuind astfel progresul. Numai că stabilitatea nu poate fi menținută, odată realizată, decât prin dialog social, care este condiționat de capacitatea puterii de a da la cine n-are unele din ce cere, ceea ce nu se poate omeneşte realiza decât dacă statul controlează din ce în ce mai mult orice aglomerări de resurse financiare, cele mai atractive fiind poate bazate pe *sănătatea* care mai lasă de dorit şi pe *asigurările* de construcții, care pot exploda de câte ori tembelimedia va reactualiza inevitabilitatea unui cutremur devastator lui cine n-are prevederea minimă necesară dacă are o locuință privată.

RESURSE CULTURALE: De sărbători, benefice la bugetari este cărțile scumpe, CD-urile cu opera completă de compozitori străini de muzică simfonică şi cadourile de artă pictată sau sculptată.

Aforisme necugetate: Adevărata libertate nu cunoaşte cea mai deplină securitate decât dacă portretele slujitorilor ei sunt respectate de reprezentanţii întregului popor pe săturate.
Întrebări provocatoare: Oare n-ar fi progresist a defini ministerul de resort noţiunea de ŞTIRI într-o manieră precisă măcar cât noţiunea de VIN SPUMANT încât să coincidă eticheta cu ce apare pe sticlă?
Vorbe memorabile: Dl Iliescu a deplâns pe România Unu *încrâncenarea* aceea din 1990, care a condus la multă risipă de energie şi chiar la greşeli, după ce cu ocazia Revoluţiei ne bucurasem că toată lumea vede lucrurile la fel.
Terenuri intravilane:

Este demn de remarcat faptul că tocmai în acest punct capital ideea creştină originară este în concordanţă cu cea a teoriei evoluţioniste moderne, potrivit căreia „omul ca atare nu e decât un animal mai evoluat“ atâta timp cât – adaugă doctrina creştină – nu este acceptat ca participant la „împărăţia lui Dumnezeu“.

(Max Scheler: *Omul resentimentului*, Ed. Trei, 1998)

==

ANALIZE ANIVERSARE

Atât este Libertatea!

E câte o persoană care se comportă fără să vrea exact ca un atacant talentat dar capricios care când pune crampoanele pe balon se cramponează de el, bagă capul între urechi şi driblează sau şutează la poartă din orice poziţie, chiar şi din unghi mort, fără a mai pasa la nimeni, inclusiv coechipierului cel mai bine plasat, spre exasperarea antrenorului, a acţionarului principal şi a suporterilor culorilor respectivului club sportiv profesionist de fotbal.

O astfel de persoană are o imagine despre sine relativ în neconcordanţă cu propriile ei competenţe şi, la contactul inevitabil cu recea realitate, nu odată i se pare că i se fac nedreptăţi.

Dar ea nu trebuie blamată şi nici reprimată, pentru că uneori ea poate fi utilă societăţii prin chiar particularităţile ei originale, tot aşa cum din experienţă nu se renunţă la un dribleur capricios, individualist, care dă multe rateuri, dar care tot el salvează printr-o inspiraţie de moment echipa aflată în extremis!

De aceea, persoanele care au aşteptat de la Libertate foarte mult şi suferă că *Libertatea e doar atâtica!*, altfel spus, că *aceasta este Libertatea*, cel mai benefic sfat este ca ele să nu dispere, pentru că aşa cum rezultă din practicile multimilenare ale chiromanţiei, ale horoscopiei, dar şi ale sondajului sociologic şi ale prognozei ştiinţifice, pentru fiecare cetăţean există norocul că vine un ceas fast când i se recunosc meritele.

Din considerente matematice probabiliste, experţii ştiu dealtfel că orice participant *trebuie cu necesitate să câştige la loterie*, doar că durata cât trebuie jucat e uneori mai mare şi alteori mai mică.

De unde şi concluzia că unde trebuie lucrat, aceasta, doar atâtica, fiind Libertatea, e ca guvernul să mărească la cetăţenii săi *speranţa de viaţă* încât să fie mai lungă decât durata până dai lovitura liberă.

==
RETROSPECTIVE EDILITARE

Performanța anului

Privind spre actualul prezent dinspre trecutul recent s-ar părea că se petrec unele evenimente senzaționale, a căror banală descriere prin anii 1990-1992 ar fi putut trece drept neseriozitate, fantezie desfrânată, anticipație, înşelarea poporului cu televizorul.

De la o politică de alungare spre unguri, cehi şi polonezi a investitorilor străini de către masele largi populare încolonate sub lozinca *Nu ne vindem țara!*, iată că s-a trecut la o politică de integrare în structurile euroatlantice, adică s-a optat pentru Occident în loc să se aleagă varianta opusă, integrarea împreună cu frații noştri moldoveni în CSI.

Şi nu numai că s-a optat pentru o asemenea politică, ci s-au obținut şi rezultate dintre cele mai concrete, cum ar fi că România a fost invitată la 21 noiembrie 2002 să intre în NATO, iar pe probleme de penetrarea în UE, în clasamentul întocmit ea împarte cu Bulgaria ultimul sau penultimul loc printre țările *promovabile*, urmând ca obiectivul ce şi l-au propus dregătorii noştri, integrarea în 2007, să se şi realizeze dacă nu se produc anumite evoluții mai negative interne şi externe.

Însă cea mai mare a anului 2002 realizare este unitatea de monolit a întregului popor în jurul partidului şi guvernului care s-au angajat pe aceste coordonate, nici forțele politice de opoziție responsabile şi nici forțele iresponsabile neangajându-se în stricarea prin revendicări sau prin alte păreri în contradictoriu a consensului național, împlinindu-se astfel şi o altă doleanță fierbinte de-a marilor manifestații pentru o democrație justă din anii 1990-1992, care ne-au dat şi Constituția României, dezideratul exprimat în sloganul *Lăsați-ne să muncim!*

Iar ceea ce ne îndeamnă cel mai abitir la un optimism confortabil este particularitatea că performanța anului 2002 nu este inegalabilă.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 38 **5 ianuarie 2003**

Pagina duminicală

==

REPER: Când a murit dl Dumitru Tinu de la *Adevărul* şi colegii chiar din concurență au vândut bine, reieşind că o soție, Tamara, a avut cetățenie URSS, unde a studiat dânsul, şi că mai are un băiat cu alta, cum rezultă dintr-o casetă în slip la mare.

==

TEORIE: Există nişte limite până unde merge orice *presă de opoziție*. Sau aproape orice presă atitudinară. În sensul că nici nu i se poate pretinde mai mult, adică să se autodesființeze. De ce să se sinucidă? Un organ de presă nu este făcut ca să informeze, nici ca să manipuleze măcar un singur cetățean. El este, ca orice organ, o afacere. Scopul devine a scoate mai mulți bani după băgare decât au fost inițial la investitori. De aceea, este limpede că dacă e de opoziție sau de lingere, care decide rămâne însuşi publicul beneficiar. Nefiind de mirare că dacă se vinde mai bine critica anumitor aspecte, mintenaş se va critica, iar dacă nu, atunci se va proceda cu umilință numai în sensul contrar. Paliativele naturiste fiind contraindicate din motive strict terapeutice, legale.

RESURSE CULTURALE: CNSAS a lansat primul număr din periodicul *Arhivele Securităţii*, fără tam-tam mediatic, cum a fost şi cu numărul despre scriitori şi urmăritori din *Historia* nr 10/2002.
Aforisme necugetate: Cine nu aduce urări la început de ani poporului, care în mod palpabil are momentan mai mult decât poate mânca, nu se poate considera că nu e suspect că înfulecă pe ascuns curcan pe varză de Bruxelles.
Vorbe memorabile: Vând modem, că la preţurile Romtelecomului mă las de Internet la domiciliu! (anunţuri, justificate, în mai multe locuri)
Întrebări provocatoare: Oare dacă presa în totalitatea ei ar da numai ştiri *corecte,* s-ar schimba nivelul de la trai, din moment ce puţinele sesizări justificate jurnalistic pot fi trecute sub tăcere fără să se întâmple nimic politic?
Comemorări:

În timpul lui Dej, acţiunile împotriva regimului comunist au fost rare şi niciuna nu a ameninţat să-l răstoarne; din acest motiv însă, românii au fost acuzaţi pe nedrept de „slăbiciune" sau „timorare". Acuzaţiile se bazau pe faptul că *părea* să lipsească orice urmă de opoziţie faţă de regimul comunist din România, în comparaţie cu revolta din Polonia şi RDG, la începutul anilor '50, şi cea din Ungaria, din 1956. Acceptarea generală a acestor acuzaţii reprezintă, indiscutabil, semnul succesului Securităţii în împiedicarea scurgerii de informaţii despre rezistenţa faţă de regim. Practic, în Occident nu s-a ştiut nimic despre lupta curajoasă din Munţii Carpaţi a micilor grupuri de partizani conduse de Gheorghe Arsenescu, Toma Arnăuţoiu, şi Ion Gavrilă-Ogoranu…

(Dennis Diletant: *Teroarea comunistă în România. Gheorghiu-Dej şi statul poliţienesc, 1948-1965*, Ed. Polirom, Iaşi, 2001)

==

ANALIZE PSIHICE

D' ale Fericirii

Domnilor, să fim serioşi, ce este Fericirea este de o deosebită importanţă teoretică şi practică. A fi fericit poate veni de la sine din particularitatea unei vacanţe care să ţină cât din preajma Crăciunului până la Bobotează. Încât, dacă-l ai, să uiţi că ai *servici*. Unde unele merg mai legănate îndoielnic iar altele se duc direct la şef, cu o precizie care te lasă interzis când este cu desăvârşire interzis să interzici, deoarece trăim într-o ţară democratică, al cărui sistem de securitate a pluralismului se bazează nu pe tăria opoziţiei, nici pe erecţiile atitudinar civice de elită, ci pe garantarea europenismului prin actul de extindere de la Helsinki din 10-11 decembrie 1999, când a fost inclusă, lângă a Turciei şi Bulgariei, şi geografia noastră în Uniunea viitoarelor decenii.

Mai ales despre Fericire nu e bine a discuta în patria unde doar unii ar avea, AU CU CE, au, au motive să fie fericiţi, dar nu prea sunt nici aceia, câtă vreme Constituţia nu garantează averile dobândite după 22 decembrie 1989.

Constantă fiind şi în ziulica de azi o neîmplinire difuză, o prea uşoară uitare a totului ce s-a dat.

Adică să te prezinţi la locul de muncă abia luni, pe şase ianuarie, şi să fii literalmente *nefericit*, ba chiar să înjuri că anul acesta nu s-a acordat suficientă atenţie onomasticii prezidenţiale, nepermiţându-se să fi stat acasă lumea şi de Sfântul Ion după ce a participat la manifestările prilejuite de Bobotează!

==
MARI REALIZĂRI EDILITARE

Terminalul intermodal

Puţină lume ştie ce este un terminal intermodal.

Şi cu toate acestea este vorba de una dintre principalele cuceriri ale omului cinstit după Revoluţia ceea, care a schimbat la faţă pe mulţi şi pe unii chiar şi la public.

Terminalul intermodal se află în Capitală şi e *capu lu paşunu*. E unde întoarce tramvaiul 41 lângă Steaua dlui Gigi Becali, tramvai arhicunoscut sub denumirea de „metrou uşor“, ajungându-se ca unii cetăţeni să se exprime în sensul că hai să luăm „tramvaiul uşor“ că stăm mai lejer, dragă!

Intermodalitatea acestui terminal referindu-se la plecarea în cursă de la locuri fixate cu tăbliţe nu numai a altui tramvai, în direcţia contrară, 47, ci şi a numeroase autobuze, unele spre centru, ca 126 şi 122, iar altele spre unele comune suburbane sau preorăşeneşti.

Noutatea absolută fiind că la acest cap multiplu intermodal este afişată în conformitate cu transparenţa obligatorie pentru orice instituţie de deservit oameni chiar dacă unii vin din mediul rural ORELE când pleacă diferitele mijloace de transport în comun menţionate, fie şi sub forma numai a unor *intervale de succedare*, uneori atât de îndelungate încât de la 90 de minute în sus se merita mai bine a se înscrie ora exactă.

Cetăţeanul îşi poate folosi, deci, timpul pentru cumpărături, pentru lins vitrine sau pentru a aprinde lumânări.

Un tratament atât de civilizat nu crez a mai fi suferit după revoluţie amărâţii transportaţii în comun şi, în consecinţă, închinându-se pe lângă biserica învecinată cu acest terminal intermodal ei sunt datori a se ruga pentru sănătate şi viaţă lungă la toţi care au contribuit!

Iar acest prinos de recunoştinţă trebuie adus în procedură de urgenţă, fiindcă totul pentru amărâtul acestui meleag nu e decât un pospai electoral: în două-trei săptămâni se va distruge tot ce e afişat şi nimeni nu va mai vedea cu ochii lui de suburban preorăşenesc ţăran prost, cum îl văd şmecherii, care e intervalul de succedare, să se poată lua de şoferi sau de controlori dacă nu se respectă ce e scris în România!
==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 45 **23 Februarie 2003**
Pagina duminicală
==

REPER: Când s-a exprimat preşedintele Franţei, domnul Jacques Chirac, despre România şi alte ţări est-europene, folosind sintagme de ocară că după ce că-s prost crescute mai duc şi politică infantilă, proamericană, ratând ocazia de a tăcea.
==

TEORIE: Este profitabil pentru cine stăpâneşte televiziuni a trata România ca fiind deja în război, a da titluri dintre cele mai înfiorătoare la orice ştire, indiferent de conţinut, şi a speria pe cine e dornic de a trăi mult că populaţia n-are unde se adăposti să postească în caz de bombardament atomic. Productiv este pentru cine profită înalt din reclame pe bază de audienţă a băga generice cât mai stressante, pentru a da

senzaţia de informare fără corespondenţi şi fără specialişti, celui ce va înghiţi îndemnul de a cumpăra cutare produs, ai cărui făuritori în loc să caute soluţii normale investind în ameliorări la raportul calitate-preţ, investesc în… televiziuni, mizând pe lipsa de inteligenţă a clientului, care nu devine bănuitor când prea îi este vârâtă pe gât seară de seară o anume marfă!

RESURSE CULTURALE: Miercuri 26 februarie 2003, ora 21, la Radio România Cultural, *Literatura ca destin,* redactor Anca Mateescu. Invitat poetul CEZAR IVĂNESCU.

Aforisme necugetate: A combate de una singură, până la isterie, o politică pro-americană în războiul de pacificare a Iugoslaviei şi a tăcea chitic asupra implicării în războiul americano-irakian, când milioane de europeni se opun, este semn că acea mare parte a presei are Stăpâni.

Vorbe memorabile: Nu se mai grăbeşte să treacă iarna aceasta pentru că 2003 nu mai este an de alegeri anticipate!

Întrebări provocatoare: Oare chiar au fost aduse la calm *toate* elementele răsculative din CNSAS?

Comemorări:

În 1939 pe planetă trăiau 16 723 800 de evrei, dintre care 9 479 200 în Europa. Dintre evreii europeni, 7 950 000 trăiau în Europa de Est. Şase milioane de evrei nu mai există. Astfel, 36 % din totalul evreilor de pe Pământ, 64 % din evreii europeni sau 75 % din grupul de evrei est-europeni au fost ucişi de germani şi de mercenari aflaţi în slujba germanilor. Dacă războiul s-ar mai fi prelungit cu încă un an, probabil că în Europa n-ar mai fi rămas nici măcar un singur evreu în viaţă. Dacă trupurile celor ucişi ar fi aşezate unul în spatele altuia, într-un şir indian, acest şir de schelete s-ar întinde de la New York până la San Francisco şi înapoi şi de la New York până la Chicago. (…) Dintre cele şase milioane de oameni ucişi, niciunul nu va mai fi trezit la viaţă. Însă poate că omul este în stare să înveţe din experienţă.

(Max Weinreich: *Universităţile lui Hitler. Contribuţia intelectualilor la crimele Germaniei împotriva evreilor,* Ed. Polirom, 2000, pp. 221-222)

==

SPIRITUL DE LA IALTA

Desantul din Galiţia

Ce se va întâmpla cu Saddam Hussein e greu de anticipat sau este uşor, ce contează fiind că din imaginea gloatei globale despre acest căpcăun lipsesc date esenţiale, cum ar fi faptul istoric că, precum eroul egiptean Gamal Abdel Nasser (1917-1970) a naţionalizat Canalul de Suez, *după asigurarea că va fi sprijinit de URSS,* cam în aceleaşi condiţii acest contemporan dictator al nostru a trecut în proprietatea irakienilor marile zăcăminte de petrol ale ţării cu puţin înaintea exploziei preţurilor din anii' 70.

A-l dărâma e însă obligatoriu, nu numai pentru că s-a războit cu vecinii sau fiindcă se asigură astfel supremaţia militară a Israelului în regiune, deci stabilitatea, ci şi pentru că la un plebiscit de tip antonescian a obţinut un 100 %, care sperie pe orice democrat, un asemenea preşedinte fără niciun opozant neavând ce căuta în secolul XXI. Iată de ce esticii acelei Galiţii Mari ce ţine de la Marea Baltică la Marea Neagră sunt sufleteşte cu americanii în această opţiune intervenţionistă, pe când occidentalii, necunoscători de salam cu soia pe buletin şi de televiziune cu un singur cuplu, sunt pacifişti (cam de dreapta!) şi consideră caricaturală o asemenea divizare a

continentului numit Uniune.

Dureros fiind că prin 1939-1940 această Galiție Mare, în pofida tratatelor, NU A FOST APĂRATĂ împotriva expansiunii sovieto-naziste, chiar dacă s-a mers până la declarații de război. Polonia, Finlanda, Țările Baltice, România Regală şi în principal comunitățile evreieşti au putut fi măcelărite fără reacții majore, imediate, MILITARE. Strategic, noi galițienii contam doar ca *trupe de desant,* de sacrificiu, în spatele inamicului, ca elemente diversioniste care să diminueze presiunea într-o criză pe front sau la o debarcare sau chiar la o… îmbarcare cum în fuga de la Dunkerque.

Faptul că NATO a avut nevoie de supranegociere pentru a răspunde cererilor de sprijin ale Turciei, reactualizează bătaia de joc de la Ialta: dacă Brejnev sau Hruşciov ar fi invadat cumva Grecia sau Turcia, ACUM ştim că se prea poate ca cel puțin unele mari țări NATO să se fi fofilat de la obligațiile asumate.

==

PERSPECTIVE EDUCATIVE

Mai proşti şi mai needucați

Mai toată cartea de pedagogie observă caracterul sistemic al învățământului, chiar sub ceauşism, faptul că el se pretează la o… analiză sistemică, ceea ce ne îndreptățeşte a ne uita la el ca la o *cutie neagră*, atenți la ce intră în ea şi la ce naiba iese.

Faptul că intră în acest binecuvântat sistem explicații şi argumente nu credem că mai merită a se verifica sau combate dacă rezultatul de la ieşire este o hemoragie însemnând *pierderea a peste zece mii de educatoare şi a câtorva zeci de mii de profesori*.

Dacă i se pare cuiva că deficitul de educație şi de carte al tinerei generații, resimțit de multă lume adultă care ia contact cu ea în mijloacele de transport în comun, se poate ameliora mai repede *mărind numărul de elevi pe cadru didactic,* apoi acela e un incompetent care merită a fi pus să lucreze cu clase de treizeci şi cinci de şmecheraşi, de *elevi de azi*, realişti, care nu pot avea stimă pentru dascălul oricât de deştept care vine cu tramvaiul la şcoală, în pantaloni de zgonhen şi tot e restanțier.

Trist fiind că astfel de lucruri nici nu se pot discuta din lipsă de interlocutor, comentează deja prin cancelarii irascibilul profesor Vodcă, agitând că aici e vorba de *pârghii*, de politică, de interese, căci *Interlocutorul* social îşi creşte puii în străinătate pentru a stăpâni mâine mai mult ca decât azi o adunătură de mai proşti şi de mai needucați, dragă!

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 46 **2 Martie 2003**

Pagina duminicală

==

REPER: Când s-a exprimat domnul Iliescu, despre domnul Adrian Năstase că a obosit, menționând ulterior, din străinătate, că prestând o muncă obositoare, aceea de prim-ministru, al României.

==

TEORIE: Nu e bine să încremeneşti până la anchilozare sub fascinația hipnotică halucinogenă a tembelizorului dacă rezultatul este convingerea că prin acest efort (efort, ai!!!), ai acumula o seamă de cunoştințe, informații, deprinderi, priceperi şi

înclinații pe cine să votezi, într-un cuvânt, că ai avea de învățat ceva de la careva.
E o absurditate.
Dacă nu mă crezi, aminteşte-ți sau imaginează-ți cum e la şcoală: păi aşa învață, dom' le, elevii? Adică vine profa cu doi-trei invitați, se pune cu ei la catedră, începe să pălăvrăgească, iar copilaşii rețin din auzite ce apucă, aşa cum îşi *fura* meseria în regimul burghezo-moşieresc de tristă amintire ucenicul de la patron?
RESURSE CULTURALE: Doamna Lucia Hossu-Longin are şanse neglijabile a continua la TVR *Memorialul Durerii* cu proiectul *Opozanți, dizidenți, contestatari*.
SMS interceptat: Unii intelectuali de la PRM vrea să bage la pârnaie de la trei luni la un an cetățenii fără educație euroatlantică care scrie obscenități pe zidurile oraşelor noastre monocromatice ca cenuşa unui eden egalitar, în loc să le scrie în colorate reviste de tradiție, bucurându-se de un public avizat.
Vorbe memorabile: Ce caută Patapievici, dragă, în reluare pă Realitatea TV? Te pomeneşti că vine şi dl Iliescu la dl vector Cristoiu în direct!!!
Întrebări provocatoare: Punctul de pensie se compensează prin indexare sau se indexează compensându-se cu 3,5 %?
Oferte de serviciu:

! Tu erai tatăl meu şi noi copiii îți spuneam Rusia…
Tu numărai şi-ți întindeam palmele-nsângerate ția…
Te-ai fi oprit de-ai fi văzut că fiul tău de-al doilea plânge
Ți-aş linge cizmele şi azi de-ar fi stropite de-acel sânge!

(Cezar Ivănescu: ***Doina*** (*Tatăl meu Rusia*); cf. *La Baaad*, Editura Eminescu, 1996, p. 285)

==
RĂZBOIUL SFÂNT

Garanții de securitate. Mareşalul Ion Antonescu

Cine vede azi la tembelizor plimbându-se pe pistă uriaşele avioane de transport ale americanilor nu se poate să nu simtă cum inima i se bate când se gândeşte la o atât de mare bucurie. Aşteptată prea îndelungată vreme de generații după generații, din ce în ce mai cinice, prima, cea afectată de cel mai periculos *idealism* având în cap pe Mareşalul Ion Antonescu. Despre care se povesteşte cu duioşie cum măsura pe hartă cât mai au de parcurs anglo-americanii până în Balcani, dinspre această Franță uimitor de ostilă de azi. Sau dinspre relativ neutra Italie. Socotind el că ne va fi cu atât mai bine cu cât vom ține mai mult în loc pe sovietici, adică salvând Bulgaria de la bolşevizare şi de la dezmonarhizare.

Una dintre cele mai solide capete de acuzație aduse de capetele care l-au acuzat pe Mareşalul Ion Antonescu fiind că de ce a intrat el în războiul de pedepsire a lui Stalin, pentru că de ce ne-a luat Basarabia şi Bucovina şi, indirect, Balcicul. Şi anume, băgându-se fără a fi semnat România cu Hitler vreo convenție din care să reiasă limpede foloasele de după conflict, precum şi obligațiile părților cât timp se duc luptele, deoarece Brătianu, strămoşul politicienilor noştri din ziulica de azi, că-l chema I. I., aşa ar fi procedat.

Dar uite că intrăm în războiul *babilonian* contând poate pe memorie scurtă la frații arabi şi la franco-germani, culmea fiind că declarăm şi că n-avem nevoie de *garanții de securitate*, nefiind cazul, ceea ce este o atitudine de un orgoliu cum nu mai întâlnim retrospectiv decât în Războiul Sfânt, la Mareşalul Ion Antonescu!

===
TRENDURI CULTURALE

Mărţişoare şi Valentine

Nu există o sărbătoare mai frumoasă decât a Mărţişorului, în primul rând pentru că poate reînvăţăm pe trepte cum ar trebui să fie protejată femeia-n autobuzul aglomerat, dacă are nişte sacoşe ca ale caprei cu trei iezi sau dacă are coafură şi hăinuţele cele mai de preţ, urmând a se prezenta la un interviu decisiv pentru viitorul ei îndelungat.

Nu există o sărbătoare mai frumoasă decât a Mărţişorului, pentru că, în al doilea rând, poate învăţăm a proteja celălalt locuitor al planetei de supliciul de a auzi înjurături şi alte vorbe spurcate şi mai ales tonuri de ţi se face greaţă de om, folosite din abundenţă îndeosebi de persoane care mai au mult, foarte mult timp în faţă pentru a primi educaţie, care nu se mai face deloc la şcoală din vina învăţătoarelor şi profesoarelor, cum cred mulţi părinţi, care totuşi se preocupă a-şi trimite copiii cu ceva atenţii memorabile la şcoală, mai ales la clasele mici, chit că pică sâmbăta această dată de această dată.

Nu există o sărbătoare mai frumoasă decât a Mărţişorului, pentru că, în al treilea rând, constatăm, mai ales anul acesta american, 2003, cum frumoasa noastră sărbătoare a desprimăvărării începe să fie respectată comercial şi de alte popoare, chiar foarte îndepărtate, pe tarabele artiştilor care le vinde putând să fii şocată de câte miniaturi asiatice se mai importă, unele prezentate ca atare după băgarea şnurului alb-roş, iar altele cerând unele mărunte adaptări, îndeosebi ca forme de ambalaj mişto în formă de inimă valentină.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 47 **9 martie 2003**

Pagina duminicală

===

REPER: Când s-a văzut că poţi începe o realitate TV cu Stelian Tănase, Marius Oprea, Adrian Cioroianu, Mircea Dinescu pentru a ajunge la Adrian Păunescu şi la a înţelege ce e un vector de la dl Ion Cristoiu.

===

RESURSE CULTURALE: Sâmbătă 15 martie şi duminică 16 martie 2003, pe TV 5, de la prânz până la prânz, *24 ore la Sankt Petersburg*.

Feedback: Nu există amărâţi pe Internet. Nimeni nu are timp şi mai ales nimeni nu are bani de aruncat pe prostii. Cine are ceva de criticat este liber să se înscrie legal în vreunul din partidele politice existente şi să-şi aducă aportul constructiv la rezolvarea problemelor cu care se confruntă ţara pe drumul desăvârşirii aderării la NATO şi al integrării europene în 2007 odată cu Bulgaria.

Vorbe memorabile: „Eliade, Cioran şi Noica au contribuit, prin scrisul lor, la autoritatea ideilor legionare, totalitare. Extrema dreaptă europeană poartă răspunderea pentru Holocaust. Legionarismul românesc, ca parte a extremei drepte româneşti, poartă răspunderea pentru contribuţia românească la Holocaust. Nu poartă singur răspunderea, căci extrema-dreaptă românească e mai complexă (partidul lui Cuza-Goga, vaidiştii). În plus, alianţa României cu Germania a jucat, cu siguranţă, un rol în

tragedia evreiască din România. Cioran, Eliade, Noica etc. poartă o parte din răspunderea pentru contribuția românească la Holocaust."

(Marta Petreu – *Generatia '27 intre Holocaust şi Gulag*, în Revista **22**, număr recent, în care dna Gabriela Adameşteanu, comentând *Jurnalul suedez* al poetei Gabriela Melinescu, declară că l-a abordat ca pe un roman foarte liber, cum a procedat şi cu manuscrisul pentru *Uşa interzisă* al bestsellerului domnului Gabriel Liiceanu, care tocmai din pricina unei astfel de grile prea literare nu a primit sugestiile prieteneşti de adaptare.)

Întrebări provocatoare: Dacă CNA ar desființa Prima TV pentru că Cârcotaşii au dezvăluit că Andrea Esca a zis că *se futu iar* de un buton, oare s-ar putea organiza demonstrații insuportabile pe umezeala asta?

ADUNĂRI GENERALE:

Săracii au obținut avantaje numai întrucât s-au putut constitui în grup şi alcătui astfel o amenințare. Muncitorimea modernă, dacă nu este exploatată până la epuizare, faptul nu se datoreşte milei şi umanității, ci *forței* pe care o prezintă ea. Exploatatorii ştiu că exploatații sunt o forță mult mai mare decât ei, dar cunoscând inerția oamenilor săraci, se bucură de a înflori pe mizeria lor.

(Emil Cioran: *Schimbarea la față a României*, Ed. Humanitas, 1990, p. 138)

==

PERSPECTIVE MEDICALE

Crime statistice

Una dintre cele mai mari probleme ale celor ce stăpânesc România, indiferent de culoarea lor politică şi de desenul coaliției înjghebate, este dureroasa constatare că numărul pensionarilor e cam măricel față de câtă populație, care munceşte la capitalişti sau la statul creat de aceştia ca instrument al intereselor lor de clasă, mai dispunem.

În condițiile în care nomenclatura capitalistă, deoarece principalii cercetători au plecat, nu poate să valorifice superior întreprinderile în care s-a privatizat, creşterea nivelului de trai la popor devine pentru unii teoreticieni manageriali indisolubil legată de inversarea raportului dintre care merge la muncă activ şi dintre care aşteaptă domiciliar să vină factorul cu pensioara ce îi asigură mirobolanta supraviețuire.

În soluționarea unei astfel de probleme dureroase, poate că distorsiunile în ce priveşte ca să se dea medicamente gratuite sau compensate doar la care apucă mai primii, iar prin compensarea incompetenței morale a medicilor de familie de către specialişti în deontologie, români azi, iar mâine poate că obiectiv europeni, doar la care chiar e bolnav pe moarte sau măcar îşi poate diversifica până la dedublare capacitatea financiară de şpagă prin resurse descendente, precum şi măsuri lichidatoriste ca închideri de spitale falimentate din incurie şi reducerea numărului paturilor la altele, în contextul şi la alte eficientizări de tip restructurativ competitiv universal, poate că e de natură a mai scădea involuntar cât revine procentual populație pasivă pe populație activă la noi în republică.

Cine poate măsura că dacă s-a realizat sau nu progrese e însă numai cine poate stabili prin acces dacă drept urmare la măsuri se constată pe viu o zvâcnire a mortalității, pur statistică, juridic fiind infezabil să pui în corespondență cauzatoare un deces individual cu măsuri de austeritate colectivă, inevitabile absolut dacă e să acceptăm conştient consensul că integrarea euroatlantică merită anumite sacrificii din partea la toți.

===
TRENDURI ANTILIBERTINE

Ciuntirea din drepturi

Nu există o mai scumpă cucerire a Revoluției din Decembrie 1989 decât *Libertatea*, iar cine cumpără de la difuzorii din mijloacele de transport în comun ziarul cu același nume își dă seama cu adevărat pentru ce s-a murit de acel Crăciun însângerat: *pentru a fi cât mai bine informați în domeniile care ne interesează cel mai mult!*

După prăbușirea pe vecie, ca și cum s-ar fi tras apa de pe veceu, a partidelor istorice, cu excepția PSD, și apariția unui belicos Minister al Informațiilor, cetățenii primesc zi de zi de la toate canalele ca și de la radiouri rapoarte despre ce activități desfășoară organele pe care le-au ales ei înșiși, ca și îndemnul de a citi instrucțiunile de folosire a prospectului, eticheta și termenul de valabilitate al produselor de larg consum.

De aceea, ei nu pot decât să salute călduros astfel de începuturi ca interzicerea unei televiziuni, ca și a unor videoclipuri cu paraziți, în urma unor conținuturi scandaloase, și nu pot decât să aștepte cu optimism că *restricțiile de exprimare* conținute în Noul Cod Penal vor fi de o așa natură încât să nu se mai confrunte cine trebuie să se ocupe de creșterea nivelului de trai cu insulte pentru care nu s-a făcut proba veridicității sau cu perversiuni, fiind *lăsați să muncească* în pofida oricăror calomnii.

Iar în caz că vor trebui reglate niște disfuncționalități mai masive pe țară, atunci să se procedeze revoluționar, într-un cadru organizat, în alegerea cuvintelor pentru sloganuri la fiecare sfârșit de secol.

===
Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 48 **16 Martie 2003**
Pagina duminicală
===
REPER: Când s-a făcut oximoronic *lanț uman* în jurul Parlamentului în vederea ca să se deconstipe CNSAS, adăugându-se Academiei Cațavencu oamenii PSD în semn că VREA ca și *elementele răsculative*.
===
TEORIE: Democrația, când excesele puterii nu sunt sancționate imediat și chiar aspru de către societatea civilă, este în pericol, este fragilă, este aparentă, nu prea există. Dacă nu se ajunge la cultul vreunei personalități sau la teroare, explicația stă fie în înțelepciunea nomenclaturii nomenclaturii nomenclaturii partidului tot mai unic și mai centralizat, fie în suplinirea funcțiilor societății nonguvernamentale de către o superputere exterioară, pe care clasa exploatatoare internă are toate interesele să nu o supere, deoarece veniturile dumneaei nu poate să mai explodeze din spolierea populației, ci ne trebuie integrarea-n NATO ca trambulină pentru propulsare în *uie* fără zguduitoare schimbări de cadre.
RESURSE CULTURALE: Din ce în ce mai rare Evenimentele, semn că nu mai există mare cerere de altceva decât se bagă pe săturate pe canale.
De verificat: A fost primit la Academia Franceză Vladimir Putin ca Petru Întâi, cu

exagerate ovații, forțându-se o relație Paris-Moscova mai tare decât una Paris-Washington?
Adunări Generale:

Den vereignigten Staaten

Amerika du hast es besser
Als unser Continent das alte,
Has keine verfallene Schlosser
Und keine Basalte.
Dich stort nicht im Innern,
Zu lebendiger Zeit,
Unnutzes Erinnern
Und vergeblicher Streit.

Benutzt die Gegenwart mit Gluck!
Und wenn nun eure Kindern dichten
Bewahre sie ein gut Geschick
Von Ritter- Rauber- und Gespenstergeschichten.

(Johann Wolfgang Goethe, 1831)

===
RĂZBOIUL SFÂNT

Doctrina George W. Bush

Ce păcat, ce ireparabil păcat, păcat că n-a fost din timp elaborată şi din timp injectată în căpățâna îngălată a contemporaneității!

Pentru că, preşedinte care vrei să faci CEVA, dacă nu ai Doctrina Ta, atunci se găsesc alții să îți atribuie ce nici cu visul n-ai gândit!

Cum ar fi, de pe poziții de-ale criptoantisemitismului, analiza că scopul războiului din Mesopotamia ar fi intenția de a da o bucată de Irak Iordaniei, pentru ca, la rândul ei, această prietenoasă țară să accepte, odată cu multe miliarde de dolari drept ajutor economic, şi ce palestinieni se mai găsesc în Palestina!

Sau cum ar fi simplissimul de pe poziții interimperialiste scotocit în puținul dedesubt cum că ulii ce-au pus ghearele pe SUA ar voi să înhațe petrolul irakian în întregime!

Ajungând de râsul prietenilor aşa caz de belire a marelui Saddam cum că are arme de nimicire în masă, biologice şi chimice, care urmează a se găsi abia la sfârşitul ostilităților, sub moloz!

Şi cât de simplu era să proclami că, după 11 septembrie 2001, pe această tot mai strâmtă planetă NU MAI E LOC DECÂT PENTRU DEMOCRAȚIE!!!

Că adică nu mai pot fi tolerate *regimuri*, puteri nesupuse controlului public.

Şi că azi în Orientul Apropiat, mâine în Extremul Orient, poimâine în America Centrală şi tot aşa, până nu va mai exista nicăieri tiranie.

Iară cine va voi să se implice, bine, pe când cine *va încuraja* pe dictatorii aleşi cu 100 % să se apere cu scutul uman al întregului popor, iarăşi bine…

Va judeca Istoria. Şi Literatura.

==
GALIȚIA MARE

Cele două Europe

Nu pot uita botul unui occidental caracterizând pe videorealitate drept *caricaturală* divizarea Europei în state care precum Belgia, Franța şi Germania apără pe marele Saddam şi state precum aproape toate statele candidate la integrarea euroatlantică ce ratând ocazia de a tăcea au făcut cea mai mare prostie a problematicii lor existențe, s-au aliat cu nişte State care şi-au omorât tineretul în Coreea, în Vietnam, în Irak şi în Afganistan, în Golful Porcilor şi pe unde au mai reuşit cât de cât *să dea peste mordă*, cum se exprima luptătorul național basarabean preot Grigore Constantinescu, totalitarismului cominternist.

Amor? Au din idealism fură țările galițiene primite-n NATO şi în *uie*?

Aş! Aceleaşi motive care au atras acceptarea lor prin istorica decizie de la Helsinki din 10-11 decembrie 1999, aceleaşi vor continua să adâncească integrarea, indiferent de filoamericanismul unor candidate.

Atâta bogăție geografică, atâta forță de muncă ieftină, atâta pădure cu jivine tinere nu poate rămâne neexploatată!

Rămânând de reținut pentru cine se ocupă cu umanismul că suferința victimelor totalitarismului este *indescriptibilă*!

Pentru galițieni, de la Marea Baltică la Marea Neagră este limpede că o dictatură ca aceea din Irak TREBUIE răsturnată chiar printr-un război.

Pentru îmbuibata *criptorasistă* scrofiță roz pacifistă, galițienii şi cu atât mai mult arabii *pot trăi şi aşa*, inferioritatea lor rasială generează spontan tiranie, *ăştia* se simt în regimuri autoritare ca peştele în apă şi cea mai bună politică e cooperarea economică, e a coexista paşnic cu monopartidele, aşteptându-le descompunerea cum s-a întâmplat şi cu bolşevismul!

Da, dar poate genera vreodată Partidul BAAS un Gorbaciov?

==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 30 **20 mai 2003**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

ÎN TEORIE: Ca de obicei Târgul de Carte Bookarest se va desfăşura în Bucureşti, dar se pare că va fi ultima oară ca „târg“, constatându-se că de fapt funcționează ca un iarmaroc, în sensul că editurile, publicând tot mai puțin din cauza incapacității scriitorilor de a scrie cărți indispensabile cititorilor când n-au indispensabilii pe noptieră, ajung să fie în loc de standuri închiriate pentru noutăți, mici librării pentru întreaga producție neepuizată, în acest scop reducându-se la „salon“, specializat în prospătură, ceea ce ar reduce drastic şi suprafețele de expunere indispensabile, cât o lăptărie.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Suetonius: *Vieţile celor doisprezece cezari*

Mircea Eliade: *Yoga*

Secretul doctorului Honigberger

La rroame

Un om mare

Evenimente culturale: La sfârşitul lui mai pe canalul *arte*, ca şi pe alte canale occidentale, se vor băga diferite emisiuni ocazionate de tricentenarul Leningradului, la care ar trebui să ne spunem şi noi românii cuvântul, nefiind neglijabile influenţele ce vor fi avut asupra lui Petru cel Mare, Nicolae Milescu Spătarul, *teacher*, şi Dimitrie Cantemir, *sovietnik de taină*. De asemenea, ne vom imagina Cabinetul Erotic al ţarinei Ecaterinei a II-a, unul dintre cele mai avansate în epocă.

==

[OCOLIRE!: limbaj atât de obscen, încât se poate filozofa cu el!]

CTITORIILE TRANZIŢIEI

Alexandru Vakulovski: PIZDEŢ

Revoluţia Română, chiar dacă intelectualii au risipit-o neapărându-şi măcar propriile interese, a început la Chişinău, a continuat la Timişoara, a fost înăbuşită la Bucureşti.

Dl. Alexandru Vakulovski ne aduce din Basarabia multă noutate prin acest roman al disperării tinere, Unirea în marasm precedând Unirea politică şi chiar înlocuind-o, urmând a se împlini-n *uie* când vor fi UNA şi Azerbaidgeanul cu Danemarca şi cu Albania.

Te gândeşti la Blaga, la acel dar orbitor/asurzitor al provinciilor, la POEMELE LUMINII, a căror valoare ar fi fost însă exagerată artificial, naţional exclusivist, dacă e să te iei după presa sămănătoristă a cui s-ar ruşina a vieţui-n România Regală a Regelui Ferdinand şi a Reginei Maria, deoarece omora prim-miniştri şi-şi persecuta minorităţile, dar însă ele, dom’ le, nu emigra-n mămoasa Ungarie horthistă ci, în semn de protest, doar că ni se tot bolşeviza.

Explorarea paradisurilor artificiale de către o vermină densă, pitorească şi memorabilă contează mai puţin în acest roman ce întinde o punte a delirului eului Yo unind în scârbă şi ură Clujul şi Chişinăul: cum postmodernismul s-a făcut într-o societate departe departe de a ajunge postindustrială, aşa şi explorarea trăirilor hippy din anii 60 ţine de un neverosimil jignitor faţă de adevăratele răni purulente ale cetăţenilor, e tot o formă fără fond, aşa ceva costisitor devine artă doar când ai de ales, *în perfectă libertate,* deasupra abjecţiilor cotidiene, dintr-un noian de plăceri, pe acelea sinucigaş distrugătoare.

Altfel spus, există de la Nistru pân’ la Tisa cu asupra de măsură consumatori de droguri, dar la noi nu e vorba de generaţii care PROTESTEAZĂ aşa, ci de generaţii care doar TAC, stingându-se în anonimat. Din 1991 încoace România nu mai are junime decât pentru sex. Cât despre problemul drogurilor, sunt destui specialişti excelent plătiţi să le combată.

Ceea ce este pălmuitor de important în acest roman de dimensiune mateină rămâne UTILIZAREA LIMBII ROMÂNE REALE, centrată pe scatologic cât va ţine tranziţia, aşa cum o vorbim mai toţi şi în orice caz o auzim toţi, asurzitor, în familie, la locul de muncă, pe străzi şi pe şosele, la piaţă, la stomatolog, la maternitate, la tribunal, la biserică chiar! „Nu mai vrem să fim rataţi ca părinţii noştri, nu mai vrem să zâmbim frumos când cineva ne fute“, „du-te-n pulă“ (de fapt, „dă-te-n pula mea/

pulele noastre“), „da, viaţa e un căcat“, „şi apoi te fut în cur sau în gură“, „miros de căcat, presimţiri de căcat“, „o pizdă suta la suta“, „număra-mi-ai ouăle, opoziţie“, „odată o să-şi bage şi el pula în toate“…

Mare păcat, totuşi, că domnul Alexandru Vakulovski ne injectează durabil în vocabular doar acest echivalent de fiasco pentru oftatul celui ce se autopizduieşte pentru că a pizdit-o, care este rusismul PIZDEŢ (pizdetz)!

Din radicalul PIZD, noi în Regat am derivat ca uzuale doar verbele tranzitive AM PIZDIT-O! şi, relativ recent, A PIZDUI, pe când inventivul popor frate mai mare de la orbitorul Răsărit a scos o de invidiat bogăţie de nuanţe din cel mai slav cuvânt, citească-se pe web în Alternative Dictionary doar o mică parte din expresii!

După şocul din anii 80 de a vedea că literatura română peste Prut nici vorbă să sucombe (*Constelaţia Lirei*, filmele lui Emil Loteanu, proza lui Ion Druţă), după importul de carte basarabeană (de pildă, Iurie Colesnic – BASARABIA NECUNOSCUTĂ, 2 vol.), acum, domnul Alexandru Vakulovski ne îmbărbătează cu acest roman, PIZDEŢ (Ed Aula 2002), în care ne recunoaştem toţi, ca şi cum am fi părţi ale aceluiaşi mare suflet, ne aşează în raftul întâi un roman asurzitor lângă *Orbitor* – ul cărtărescian.

===

ACTUALITATEA SCULPTURALĂ

George Orwell
(1903-1950)

George Orwell merită cu prisosinţă a i se căuta pe web biografia şi a i se citi măcar două cărţi, *Ferma Animalelor* şi *1984*, în ediţii în limba română fie româneşti, fie basarabene, scoase când se mai citea de foamea de a citi şi părea că literatura română este funcţională, spre deosebire de economia de piaţă.

Eric Blair s-a născut în 25 iunie 1903 la Motihari – India, aşa că efectuând un calcul aritmetic elementar, constatăm că anul acesta 2003 în care a căzut Saddam, se face suta de ani, centenarul, şi măcar galiţienii şi angkorienii ar fi datori să-l aniverseze măcar cât o face preşedintele Putin pentru ţarul Petru expansionist, la Sankt Petersburg.

Dar cei mai interesaţi în a investi o părticică din pib întru celebrarea unui mare om al lor sunt britanicii. Şi poate că s-ar fi preocupat, dacă galiţienii şi angkorienii ar fi avut memorie şi ar fi arătat godacului de Churchill ostilitatea pe care o merită de-a pururi un laş, ale cărui trupe au fugit din Europa şi din Asia terorizate numai de fantoma gândului că s-ar putea confrunta cu bravul krasnoarmeeţ care i-a zdrobit pe-ai lui Hitler.

George Orwell, a avut curajul, cunoscându-i pe cominternişti în Spania, să descrie, în *Ferma Animalelor*, URSS ca şi cum ar fi fost Sartre sau Malraux şi ar fi vizitat-o!

Alegându-se, om bolnav, însingurat, cu persecuţiile churchillienilor şi a celorlalţi călăi ai Răsăritului, convinşi că e populat de rase inferioare, care nu merită în general Libertatea, darămite vreo picătură de sânge graalic occidental!

Ceea ce anticipa, compunând *1984* ca pe o ameninţare neagră cu Apocalipsul Totalitar asupra tuturora.

A sucombat la 21 ianuarie 1950 marele George Orwell, a cărui statuie merita cu prisosinţă a străjui intrarea în Bucureşti, unde a rânjit Lenin pe fundalul Domei Iskrăi, aniversându-i noi românii 50 de ani de la deces, că doar n-avea a-l pomeni scrofiţa roz occidentală, şi dacă facem un mic calcul e de crezut că nici în jumătatea

de 2003 ce mai vine n-o să se organizeze nimic asurzitor sau orbitor de către postmodernitate.

Numai România televizionară e corectă ca întotdeauna, fiecare privitor zi de zi şi nopticică de nopticea la *Big Brother*, omagiază astfel pe genialul scriitor care a inspirat-o pe emisiunea populară, aducând bucurie în casele tuturor cetăţenilor de fiecare dată când ei se distrează benoclându-se la cele ce se mai întâmplă cu cei închişi spre a fi permanent observaţi, şi decimaţi colectiv, încât fiecare să se poată simţi un mic lucrător cu tehnica operativă, aflat în exerciţiul de înaltă răspundere al funcţiunii de băgare de seamă.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 59 **1 Iunie 2003**

Pagina duminicală

==

REPER: Când s-a creat vâlvă, divorţând dl Adrian Mutu de la Parma de doamna sa, Alexandra, după încheiere ediţie Il Calcio şi ediţie Bookarest, iar Dinamo a luat Cupa printr-un eurogol de excepţie.

==

Diagnostic: Dacă e să fie indulgent cineva cu pe cine din cauza la impozite plăteşte ca să meargă la deranjanta, constrictiva gravific la encefal din cauza gravei sale gravitaţii Megacasa Poporului, nu se mai poate înşela la iluzii că expresia folosită de o declaraţie, când s-a votat Constituţia cam la 13 decembrie 1991, a lui cineva, cum că EEUUUU am fost trimis aici-şa de norod ca să votez, prin urmare îmi voi da votul Da pentru Constituţia Iorgovană, acum, cu declaraţiile de avere, care unii şi-a declarat şi căţeaua, devine limpede pentru multe categorii de electorat, că ei nici nu înţelege ce votează, sau despre ce se discută, care e spiritul legilor care se trece prin maşina de vot.

De verificat: S-a făcut adineauri vorbire parlamentară despre cum s-ar fi dus la vecinică odihnă la Elveţia cam 8 miliarde, poate chiar 12 miliarde dolari din România care ne câcâim pentru când ne dă FMI câte o sutime de-atâtica de e sărbătoare mediatică la prima pagină.

Întâlniri pe fir:

Îndeplinirea măreţelor sarcini ale planului cincinal în domeniul dezvoltării industriei, agriculturii, culturii şi asigurării bunăstării celor ce muncesc este posibilă numai pe baza celei mai active participări a maselor de oameni ai muncii şi în primul rând a clasei muncitoare la construcţia socialistă, prin ridicarea la un nivel superior a întrecerii socialiste, care să urmeze exemplul mişcării stahanoviste din URSS.

(*Plenara CC al PMR din 12-13 decembrie 1950*)

==

INFLAŢIE şi REFORMĂ

Mizerie şi nomenclatură

Ce se putea construi la noi din Perestroikă şi Glasnost nu putea funcţiona decât într-o adaptare deconstructivă până la originalitate, adică Mandavoşkă relativă la cine s-a cocoţat în capul ţării şi la construcţia capitalismului construitor cu cine a construit ssoţializmul în Republica Socialistă România, cârmuită de Cârmaci pe drumul

construirii societății socialiste multilateral dezvoltate.

Cu alte cuvinte, cârcotaşul care citeşte aceste cifre cu ce are care dintre demnitari le-a declarat, constată că până la urmă, a existat timp doar pentru trecerea, în modul cum se spală bani, a unor proprietăți pe numele rudelor sau al persoanelor dragi străine chiar de mai mare încredere decât ai tăi, dar n-a fost răgaz pentru a se înstrăina şi valorile băneşti, ajungându-se deocamdată la consensul unei formule de compromis că să se declare-n vag posesia de capital la rubrica la mişto că PESTE ZECE MII DE EURO oricât se poate imagina, urmând ca după ce se pun în regulă şi aceste sume, adică în concordanță cu a nu se stârni ura alegătorului pe superbogat, să se anunțe celor mai interesați de pentru ce fel de dregători merg la votat şi sumele complete.

Aceste turpitudini s-ar fi putut evita uşor, folosindu-se tembeliziunile pentru a lămuri pe popor că cine *are*, tocmai ăla e bun de conducător, deoarece nu există motive de corupție, nemaipretându-se la noi câştiguri.

Şi era indicat să se procedeze aşa, pentru că altfel Viața va demonstra ea însăşi că numai cei avuți se pot apăra de presiunile adevăraților corupționeri, miliardarii în dolari, iar din ce se declară şi se va declara, este limpede că cu astfel de sărătonci nu se poate merge mai departe.

Toată această tragedie, relativa mizerie a clasei noastre politice, având o singură ocazie de evitare radicală în absolut: să nu fi fost ratarea Reformei din startul ei, în anii 1990-1992, când s-a decis la urne să se continue construcția capitalismului cu acelaşi tip uman de manager, care a mai condus.

===

ISTORIA PARTIDELOR

Unitate la stânga

După ce în 1996-2000, dl. Traian Băsescu a jucat asurzitor rolul de critic din interior al coaliției de guvernare, reuşind în aplauzele PSD-Năstase blocarea mecanismelor de susținere a guvernului Ciorbea tocmai când se trecuse la fără precedent măsuri de reformă de stăteau oamenii pe şinele de la trenuri, ca în Cehia, Ungaria şi Polonia, lansându-se până şi sintagma REFORMĂ PE PÂINE, în ziulica de azi tocmai dumnealui se confruntă cu o situație de neinvidiat.

Precum în partidul dlui Tudor mai demult a apărut o deviație, nişte disidenți care au scos şi o carte, lăudându-se că de-aia s-au şi băgat cu un acționar de ospiciu, să se documenteze, exprimând ulterior convingeri năstăsiste, aşa şi-n PD se încearcă, şi nu e prima oară, nişte critici din interior, în folos evident pesedist, ceea ce pe o navă s-ar considera act de indisciplină, de rebeliune, şi se crede a se inspira atlantic din studiile politologice americane privind sub Truman cum s-ar submina lagărul sovietic finanțându-se măcar heterogenitatea, cum ar fi heterogenialitatea lui Cea.

Adică se consideră că aşa cum dl. Băsescu şi-ar fi întronat prim-ministru, pe omul său de la țărănişti, obscurul azi Radu Vasile, aşa s-ar putea face şi în PD, dobândindu-se pentru actuala putere mâine Primăria Capitalei, moştenirea voturilor unui PD decedat, obligarea Internaționalei Socialiste să discute cu singurul partid socialist din România şi mai ales făurirea mitului fundării PSD-Năstase încă de pe la 1893, aşadar o mulțime de alte avantaje.

Partea proastă fiind că încet-încet se compromite față de națiune şi imaginea PSD, cum a observat şi domnul Cristoiu Brucan diminuarea în sondaje, aşa că degeaba se va mai distruge PD, cum s-a făcut şi cu agricultura, crede necompensații, pentru că-n anii ce vin tulburători, îndeosebi 2007, principalele personaje s-ar putea

privatiza într-un alt partid decât cel socialist, cu imagine mai neîntinată la lume, cum ar fi actualul PNL purificat în opoziție, sau şi mai purificatul, extraparlamentar, uitatul PNTCD.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 60 **8 iunie 2003**

Pagina duminicală

===

REPER: Când au bătut tricolorii pe Bosnia, tot în cadrul calificărilor europene, înscriind „italianul“ Mutu şi mai ales „germanul“ Ganea (eurogol lobat peste!) pe gazonul din Bănie, deoarece pe stadionul din Capitală nu crescuse nisipul.

===

Cărți dorite, de-ți lasă creierul apă:

Florin Manolescu: *Enciclopedia exilului literar românesc. 1945-1989. Scriitori, reviste, instituții, găşti, organizații*, Ed Compania 2003

(vreo 600 mii lei, cam cât 150 de franzele).

Ce-a înțeles analista de pe stradă: Că guvernanții, cu mentalitatea lor de învingători, şi-au atribuit pe banii norodului a beneficia de CASE DE VACANȚĂ, atractive indiferent de culoarea tricoului politic. Şi că nu s-ar fi întâmplat nimic. N-ar fi făcut nimeni gât. Ceva caricaturi, ceva poante. Efectul dezarmant al râsului chiar şi la cimitir. Deodată, se află însă că partidul partidelor catastrofal coboară-n sondaje. Şi atunci, în panică sau din exces de zel, s-a amețit pe la tembelizor că Necuratul a interpolat propunerea într-un text inițial decent, urmând a se face anchetă pentru a-l demasca. Draci! În trei zile apar alte năbădăi de-ale exploatării alegătorului de către ales şi se uită scandalul. Poate se rebagă şi casele alea, fă, zicându-li-se altfel. Case de oaspeți, de pildă. Cu cât ai luat mazărea?

Relatări memorabile:

Este ora 3. Sunt singur în cameră. Încerc zadarnic, să mă liniştesc, să adorm.

Memoria, nesupusă, scăpată de sub controlul voinței.

Zeci de imagini înlănțuindu-se la întâmplare, suprapunându-se ca într-un film experimental, fără story. Fețe tinere transfigurate; brațe ridicându-se ritmic, cu pumnii strânşi; în contre-jour, siluete cuprinse de o frenetică mişcare browniană; clădirile mute şi oarbe, ostile; şi miile de glasuri străpungând liniştea caldă a nopții, liniştea oraşului:

„Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!“

(Iosif Costinaş: *Voi pe cine apărați?*, cf. *Fragmentarium,* în *Timişoara 16-22 decembrie 1989*/ Ed Facla, 1990)

===

TIMIŞOARA-N SÂNGE

Iosif Costinaş

„Rămăşițele umane găsite în Timiş sunt ale jurnalistului Iosif Costinaş“ anunță în 5 iunie 2003, de Înălțare, de Pomenirea Eroilor Neamului, pe prima pagină, *România liberă*, citând ProTV Timişoara şi menționând următoarele poziții ideologice diametral opuse:

„Potrivit anchetatorilor, scheletul găsit nu prezenta urme de violență, lovituri sau tăieturi, neexistând astfel suspiciuni cu privire la comiterea unei crime. În acelaşi timp, cunoscuții lui Iosif Costinaş au respins ipoteza ca ziaristul să se fi sinucis.“

(Precum clujeanul Călin Nemeş în iulie 1993 ori, tot timişorean, Dumitru Vlaic în ianuarie 1992.)

Scheletul menţionat a fost găsit în martie la calea ferată, iar despre dispariţia ziaristului se vorbeşte de vreun an. Ce s-a întâmplat în Timiş din vară până-n primăvară cu un timişorean a cărui înfăţişare de bărbos de treabă era foarte cunoscută şi inconfundabilă?

Iată, aşadar, având în vedere că dacă juma din ştirile noastre percutante e de la partidul dominant, apăi ailaltă juma e de la poliţie, un CAZ, de la care e de aşteptat să explodeze tirajele măcar cât cu ocazia accidentului altui ziarist, Dumitru Tinu, sau cât când a fost omorât neuitatul cu SONG-ul lui, Ioan Luchian Mihalea de i-a rezervat dl vector Cristoiu mai multe pagini în *Evenimentul Zilei*, pe vremea când masile îşi permiteau să cumpere şi un milion de exemplare.

Iosif Costinaş este acum nemuritor, ca oricare din eroii Revoluţiei de la Timişoara.

A fost pe străzi şi a consemnat ce a văzut într-un FRAGMENTARIUM, titlu incorect politic din păcate, eminescian.

Totuşi, nu este exclus ca unele ecouri ale confirmării decesului să ajungă şi în *22* (de la corespondenta bănăţeană), în *Dilema* (poate chiar un număr tematic), în *Observatorul cultural*, precum şi în cel de-al patrulea hebdomadar de circulaţie naţională, *România literară*.

Aşa de speriat era dl Doru Braia, când, la desfiinţata în aplauzele multor atitudinari Oglinda TV, a făcut publică dispariţia prietenului încât, prin curioasa transmisie nonverbală a emoţiilor, mai tot sufletul sensibil a înţeles încă din vara trecută că nu mai e de aşteptat decât confirmarea morţii.

Dumnezeu să-l odihnească pe timişoreanul Iosif Costinaş, pentru că nu s-a mulţumit cu participarea la Revoluţie şi cu exploatarea ei! El s-a obosit a aduna mărturii despre represiune şi, când a fost cu Proclamaţia în martie 1990, a încercat să trezească la unele realităţi şi ce nu era Timişoară în ţara noastră. De asemenea, s-a alăturat celor care nădăjduiau în *deconspirarea poliţiei politice* nu în înfiinţarea unui CNSAS. În fine, ca mulţi intelectuali cinstiţi, s-a avântat în combaterea corupţiei, intuind că, aşa cum spunea şi preşedintele, ea nu e treaba ambasadorului SUA, ci ne priveşte pe toţi, cum observa şi un cretin videoclip al defunctei Convenţii Democratice, difuzat când era justiţia liberală. De aceea, a lăsat un manuscris despre lumea interlopă din municipiul de pe malul Begăului.

Mă întorc acasă, îşi începe Iosif Costinaş secvenţa <u>1. Ce va fi mâine? (16 spre 17 decembrie 1989)</u> din FRAGMENTARIUM.

Într-un moment al mărturiei notează:

O parte din studenţii aflaţi în cămine s-a alăturat tinerilor muncitori (cei mai mulţi erau în coloană muncitori). (…) În rândul din faţa mea, îl văd pe (încă tânărul) scriitor G. S. Aşadar, iată şi un reprezentant al literaţilor!

(Ne întrebăm: era George Şerban? Defunctul autor al Proclamaţiei?)

Pentru a încheia:

Plec spre casă cu un sentiment nelămurit, tulbure, greu. Ce va fi mâine?… Ce va fi?

Ce să fie? Pentru noi, cei rămaşi în urma sa, e din ce în ce mai limpede CE ESTE pe lumea asta de homosapi: din Om, „rămăşiţe umane“!

==
FRACTURA EST-VEST

Declarații antioccidentale

Nu mai e un secret comportamental pentru nimeni faptul că, când are ceva pe suflet, se exprimă pe şleau domnul Ion Iliescu, de numele căruia sunt legate majoritatea realizărilor unora şi neîmplinirilor altora din epoca postceauşistă ce începe să-i poarte numele în penuria noastră de personalități proeminente mediatic în imaginarul intelectului gloatei.

Doar ce mai mârâie câte vreun cârcotaş că, prin admonestarea ambasadorului american cum că de ce se bagă-n corupția noastră, s-a năruit ce câştigase diplomatic România în Golf stricându-se cu Franța şi Germania. Sau că nu e de folos pentru alegerile din 2004 să ne luăm de occidentali, criticându-i că ades ei au o poziție din asta exclusivistă, paternalistă, scorțoasă, imperială, arogantă, antipopulară față de periferia Europei, „care am fost“ (dar nu mai suntem şi nici nu vom mai fi), poziție lipsită de decență, de bun-simț şi de memoria că pe vremuri *ei* trăiau prin păduri, pe când *NOI* balcanicii, adică civilizațiile mediteraneene, puneam bazele democrației eterne, ale sfârşitului istoriei.

Însă din toate aceste comentarii duşmănoase, ce incită mai mult la anarhie este observația că astfel de lecții pălmuitoare se administrează euroatlanticilor statistic semnificativ tocmai când e să vie vreun mare demnitar rus la noi sau când e vorba e să se ducă vreun omolog de-al lui de-al nostru pe la Moscova!

Ceea ce chiar că e un nonsens să faci aluzii, deoarece relațiile ruso-euro-americane sunt momentan foarte excelente, aşa că cine sugerează că vrem să le întărim pe unele în dauna altora îşi fură din punct de vedere logic propria sa căciulă (*uşankă*).
==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 61 **15 Iunie 2003**
Pagina duminicală
==

REPER: Când am fost trişti de-un unu-unu-n Norvegia, după un penalty acordat gazdelor ca-n campionatul nostru, arbitrul slovac mergând la sigur pe anticiparea că o justiție coruptă-n interne e şi incompetentă pe plan extern de nu poate găsi căi de atac sau de descurajare a unor astfel de batjocoriri ale tricolorilor, de față fiind şi microbi de politicieni.
==

Teatrul, ca şi tembelizorul, în contra Lecturii:
RESURSE CULTURALE: pentru cine nu mai are obişnuința de a citi, poate afla totul în teatre bucureştene despre ce este înăuntru, care este concepția lor, la *Anna Karenina, Castelul, Celălalt Cioran* şi chiar enorma telenuvelă ce niciun editor n-ar cuteza a o retipări-n 1681 pagini, *Război şi pace*, unde aici putem face cunoştință cu țarul Alexandru I şi cu mareşalul Kutuzov, care ne-au luat pe vecie Basarabia întru deznaționalizare ireversibilă, probată de tolerarea întocmirii cuvântelnicului moldo-român ce nici Stalin n-a îndrăznit.
Un miracol al Tranziției: Că domnul vector Ion Cristoiu a demisionat din funcția de director general al canalului Realitatea TV, deoarece a însumat 5 + 1 luni de activitate şi a amplificat exponențial ratingul postului conform sarcinilor contractuale asumate,

ceea ce n-au realizat domnii Stelian Tănase, Andrei Cioroianu, Vartan Arachelian, Marius Oprea şi alţii oarecum complementari la domnul poet pesedist Adrian Păunescu, schimbarea publicului ţintă, ca de la *Dilema* la *Dimineaţa,* fiind întotdeauna o operaţiune riscantă şi de o delicateţe fără margini.
Comemorări:

Procesiunea pe care o face să se perinde prin faţa noastră *Sonata op. 26* nu se dezlipeşte nicio clipă de pământ; în ciuda pretenţiilor de monumentalitate, lipsa autenticei grandori e flagrantă. Spectaculozitatea fără substanţă a acestei muzici ajunge să frizeze ridicolul în secţiunea mijlocie, unde imitarea fanfarei, prin facile opinteli şi burzuluieli pianistice, lasă un penibil sentiment de neputinţă interioară.
Fost-a aceasta într-adevăr o meditaţie asupra morţii? Judecând după zbenguiala allegro-ului final, s-ar zice că nici Beethoven nu s-a luat în serios.

(George Bălan, *Meditaţii beethoveniene. Lupta cu singurătatea*/ Ed Albatros, 1970)

===

BINEFACERILE PLURALISMULUI

De-a acţiunea populară

Dacă la defuncta prin linşaj *Oglinda TV* finalistul de cursă prezidenţială Tudor l-a terfelit, cam când se apropia agonia postului, ore în şir pe preşedintele Emil Constantinescu, explicaţia analitică este că la mijloc şi în spate avem atât invidia faţă de un concurent care „a reuşit“ cât şi oroarea de un personaj lunecos care îţi ia pâinea de la gură într-o anumită problemă, aceea a combaterii forţelor politice amintind de România Regală Mare.

Este vorba de problema spinoasă a scoaterii PNŢcd din Parlament, prin renunţarea anunţată încă din vara lui 2000, parcă la ordin, de a-l mai remorca prin candidatură, încât s-a recurs la tehnocratul bun la toţi Mugur Isărescu, alungându-se de la votare toţi cetăţenii care aşteptau cu privirile pe orizont mesaje cu tăiş antibolşevic.

Acum circulă fluturaşi ştampilaţi euroalbastru AP, alarmând că „PSD minte, fură, îşi bate joc de noi, ne umileşte“, încât „e timpul să intrăm în acţiune“, adică să ieşim din datina conform căreia cine are bea şi mănâncă, cine nu, merge la vot şi-i votează.

Numai că până la acţiune populară trebuie alianţe de populare a schemelor de cadre şi de-aia Consiliul Naţional Interimar al Acţiunii Populare, condus de Emil Constantinescu, şi Consiliul Naţional al Partidului Popular Creştin, condus de Vasile Lupu, constituite în Forumul Popular, au decis joi 5 iunie fuziunea celor doua grupări populare, apelându-se la ca să mai vină şi toţi prietenii populari din PNŢcd, că vor fi primiţi cu plăcere, ceea ce e şi firesc deoarece după exmatricularea de la frecventarea parlamentului din 2000 se asigură aşa excluderea de la reînmatriculare la eventualele alegeri populare din 2004 a stângii interbelice nesocial-democrate, naţional-ţărăniste, consolidându-se descălecatul unei Românii fără trecut la 20 Mai 1990.

===

VREMELNICA POMENIRE

Dacă Eminescu nu mai mişcă

Este greu de presupus că, la un cincinal şi mai bine de la declanşarea unui la cea mai înaltă aplicaţiune demers demolator, din spirit de turmă la care n-are cu ce să

se eruditeze şi simte respect de care are, dar se teme cel mai mult să nu cază de ridicul în caz că nu se cade, omul din gloată n-o avut din ce în ce mai tristă şi simțitoare reținere anul acesta 2003, la scuturarea funerară horror a teilor dâmbovițeni, de a se mai implica responsabil, ducând tumberoze de sezon ca-n alte dăți fără prejudecăți de valoare, ca când era înainte de să mai parastasieze pe xenofobul reacționar cu pletele păroase implântate în medievalitate, din pricina căruia este în ziulica de azi atât de problematică trecerea noastră din *muie*-n *uie* fie chiar şi într-un al treilea val, când valurile sapă un mormânt, răsărind în urmă alte valuri, poate şi un al cincilea spre Răsărit, adică odată cu Ucraina sau cu România de Răsărit, de la sine unindu-ne, iar cel mai mare avantaj tabu dintre avantaje la toate câte se petrecură e că s-a creat terenul prielnic sub un cer cosmopolitan ca măcar pe profeții de azi să-i prețuim cât e vii, adică în locul statuilor prăvălite, să înălțăm ca privind playboyul vieții în tot lirismul ei consubstanțial, busturi, obeliscuri sau lalele la poetul epocii noastre, Adrian a lui domnul Iliescu, arătând miniştrilor culturii altora, la şchimb, că şi la noi mai mişcă.

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Ctitorit 1907

Numărul 69 **10 August 2003**

Pagina duminicală

==

REPER: Când a făcut echipa dlui Copos 2 – 3 cu Anderlecht, după un scor alb la Bucureşti şi după ce a condus la pauză cu *doi la zero*, tăindu-le respirația occidentalilor, care au biruit deoarece n-a desființat şi la ei cel mai proeminent fotbalist, tovarăşul Cea, psihologia, crezând-o transcendentală.

==

Matrimoniale:

Cine mai ştie azi că fără deschizătorii de drumuri unguri din domeniul epocii moderne nu ar exista poate nici bombă atomică, nici computer, nici Hollywood, că geniul maghiar, indiferent de ce origine etnică sau religioasă, a contribuit şi el la scară mondială, adesea în chip decisiv, la dezvoltarea ştiinței şi artei, a economiei şi industriei?

(Paul Lendvai, *Ungurii. Timp de un mileniu învingători în înfrângeri*
Ed Humanitas, 2001)

Viața spirituală fotbalistică:

Este limpede că mai toate tembeliziunile se bazează pe dânsa, defalcându-le emisiunilor de fotbal adesea inexistent hălci mari din pibul de timp disponibil, întrebarea fiind dacă se creează în prealabil nişte nevoi pe care cetățeanul nu le avea, în sensul că şi contrariul este adevărat, cel puțin până la proba contrarie, că de exemplul regretatul Iosif Sava cum de putuse a-şi face o audiență în continuă creştere, de-l urmărea şi care nu te aştepți, sau e cumva lipsă de voință politică de a lumina norodul?

Librăriile, depozitând pustiul:

Una din resursele culturale de care se poate bucura cetățeanul este şi librăriile. În librării se bagă şi se dă cărți. O carte se deschide şi se citeşte pe ea. De multe ori, ce se spune acolo poate folosi şi în viață, putând câştiga bani mulți care le aplică cu cap pe indicațiile reținute. Deoarece vara asta librăriile par foarte pustii, va creşte cantitatea de pustiu din viața la care-şi putea permite să intre, dar nu contează, pentru că n-are cum să-şi dea seama.

==
FENOMENE INSONDABILE

Debranşarea şi societatea civilă

Cât încă mai sunau în urechi simulatoarele şi armele de la Revoluţie şi plângerile urmaşilor celor martirizaţi pentru a fi martirizaţi, pentru imagine şi pentru cine ştie ce, cărturarii din diferite generaţii mai puteau fi mulţi şi zgomotoşi, gata a reacţiona la orice derapaj.

Şi dacă nu la radio sau la tembelizor erau luaţi în seamă, vorbitori sau vorbiţi, cel puţin se puteau exprima într-o presă vremelnic ieftină, la care se făceau până şi cozi, nu oferte la intersecţii ale puştimii de azi.

Politica de *Moarte Intelectualilor*, trecută din violenţa stradală în represalii salariale, a trimis într-o mizerie mult sub ceauşistă cercetătorii, profesorii, artiştii şi chiar medicii, anul 1999, al neuitatei Eclipse, relativ imprevizibil fiind un an de Mizeriadă de coaliţie pandant Mineriadei feseniste din 1990, semn că e vorba de răspunderea clasei politice ca clasă!

Astăzi, intelectualii aproape că nu mai reacţionează în grup, parcă am fi în *stare de necesitate*! Nu mai există decât salvare individuală. Sau cel mult grupări în jurul vreunei publicaţii. Cum cu încălzirea apei menajere, e de preferat să joace fiecare locatar pentru apartamentul lui, aşa în cele cărturăreşti ajunserăm incapabili a apăra fie şi interesele ţinând de însăşi subzistenţa profesiei!

Societatea civilă s-a debranşat.

Rămânând a se vedea cât va plăti norodul pentru renunţarea la acest feedback de care dregătorii ţărilor concurente se bucură din plin.
==
DE- A POSTCOMUNISMUL

Procesul comunismului

Deoarece nu există un apendice al OUG 31/2002, unde să se specifice limpede că *a reprima doar fascismul* generează, din invidie pe atari realizări legislative, un fel de antisemitism stupid, şi atunci trebuie a se limita cât de cât întocmai la fel şi cultul bolşevicilor vinovaţi de dezastrul ţării faţă de Ungaria, fără jenă reacţiunea scoate capul la stânga social-democraţiei, reinstituie clarviziunea lui Ceauşescu, azi primeşte cu excesivă căldură suvenirurile lui Petru Groza, mâine îi va reînălţa statuie la Deva, iar poimâine la Bucureşti, tot lângă Medicină, eventual folosindu-se bronzul descoperitorului insulinei, profesorul Nicolae Paulescu, decedat în 1931, dar pesemne pe aceeaşi listă neagră cu Mircea Eliade, Emil Cioran şi omiţătorul de denunţ, colaboraţionistul de la Vichy, Eugen Ionesco.

Unii gânditori crede ei că, dacă s-ar face procesul comunismului bătrânilor de către fii şi de către gineri, s-ar ajunge chiar la vreo OUG similară la a combaterii fascismului şi atunci chiar partidul dominant s-ar feri ca să se mai confecţioneze, de pildă, bust din beton unde ăla de bronz i s-a remodelat clopot de biserică lui Emil Bodnăraş, dar ei uită şi că venerabilul agent sovietic l-au păzit pe Mareşalul Ion Antonescu până la sosirea tovarăşei polkovnik Ana Pauker cu tancurile, şi că legile sunt în unele ţări relativ facultative.

Procesul comunismului, de fapt ca şi al nazismului, unde grosul criminalilor a scăpat, se face zi de zi şi scriere de scriere de către fiecare cine poate, are talent şi milă de victime, această *măcinare ceas de ceas şi în proporţii de masă a mitului* e cu

adevărat procesul comunismului, iară dacă va veni ordin şi de la Strasbourg să ne preocupăm de procesul comunismului, cu atât mai bine.

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 129 **18 Noiembrie 2004**

Pagina duminicală

===

REPER: Când a realizat România doar unu-unu cu Armenia în plină campanie electorală cu antrenor din partea puterii, semn că la fotbal avem nişte probleme, deoarece în repetate rânduri suntem incalificabili când la campionatul european, când la campionatul mondial, dar nu se poate face nimic.

===

Cel mai rău e meciul nul: Este cam neclară imaginea şi e cam indecidabil dacă a fost sau nu unşpe metri, pare fault în careu, dar pare şi simulare, în acest sens putându-se îndrăzni o analogie cam neplăcută între fotbal şi viață. Neplăcerea venind, cum se exprima şi Heidegger pentru translatorii săi, de acolo-şa că numai urmărind în continuitate atât meciurile cât şi comentariile in vivo ale analiştilor de specialitate, constați că nu se există decât *trei* (trei trebuie să fie!) posibilități mai principale. Nu întâmplător, meciul tău cu viața se poate sfârşi în general cu o *înfrângere*, dar se poate întâmpla, şi este de dorit, ca horcăitul final să te surprindă exultând *biruitor*. Nu în mod necesar totuşi practica antropologică demonstrează însă orbitor că *cel mai rău e meciul nul*, eventual cu scor alb ca un cearşaf de nuntă. De aceea se şi sancționează sever meciurile echilibrate, două echipe care se bat primind în clasament 3 puncte, iar două care nu, abia adună 2 puncte, încât dacă proprietarii e filozofi, adică prieteni, ei se înțelege şi, în tur, ia unul punctele, iar în retur, le returnează.

Propuneri de afaceri: *Are stăpânul meu un câine/ Care zilnic mănâncă o pâine,/ Dar de mine nici că-i pasă/ Că-s flămând şi fără casă.// Ah! Ce aş vrea eu, stăpâne?/ Să mă transform din om în câine/ Nu să rod conserve străine,/ Ci, să mă satur ... cu tine!* (posibil cântec proletar dupe web, poet D. Dediu)

Noptierele, depozitând cugetarea: Am pe noptieră Andrei Pleşu „Obscenitatea publică“ şi Horea Roman Patapievici „Discernământul modernizării“, sunt obosită şi blondă, vitrina se clatină, titlurile se recombină ca cele două scărițe ale AND-ului, gândul meu pulsează despre Andrei Patapievici „Obscenitatea modernizării“ şi Horea Roman Pleşu „Discernământul publică“, vine somnul şi mă interoghează cum că ce publică discernământul, Brenda? Iar eu surâd şi casc şi mi se face dor să citesc toată noaptea şi să meditez enigmatic cu creionul în mână!

===

DEFECTE LA PUTERE

Aroganța Puterii

Este extraordinară convingerea reprezentanților puterii în intervențiile lor bazate pe puterea televiziunii, când ei afirmă cu putere că vor implementa cu putere anumite doleanțe în anii ce vin, când vor fi tot la putere, ceea ce te face să nu te mai simți în putere să te târăşti până la vot deoarece rezultă cu putere că actuala putere va fi din ce în ce mai putere, iar dacă te uiți pe procente rezultă că într-adevăr se poate o asemenea putere făcută din vechea şi străvechea putere, dar e în puterea cui are simțul consensului puterea ce fu şi chiar mai mult decât atât, poate şi o putere de unitate națională a puterilor, de putere la puterea puterii, dacă în perspectiva marilor investiții

europene se va face reconcilierea naţională pe spinarea norodului continental, deşi în general nu e loc pentru toţi amatorii de putere şi se mârâie până şi la ciolanul tricolor neviolet, dar aşa în general, cu tristeţe, chiar atâta îngâmfare şi orbire te aduce la un fel de melanholie şi la gândul că aroganţa e calea spre comportamentul deviant al celor fără de putere, cum fu vot stricat şi cu muncitorii de la Braşov, 15 noiembrie 1987.
===

Elegie la un cutremur de Epocă

Să te cutremuri cu atâta casă cu tot
ca într-o cratiţă căreia Virginia Woolf,
bucătăreasa de care se temeau teroriştii,
i-a interzis expres să i se lipească de fund
ca de jilţul puterii bulionul de cultură,
dar bunica va vota urmând să exulte
printre sepepiştii Edenului că de unde lumina
dacă nu chiar din Catedrala Întreruptă!

Să te cutremuri ca o corabie părăsită
de vântul risipei de ani şi de vieţi şi de ape
pe muntele Ararat, întâi lemnificată,
ulterior definitiv pietrificată şi totuşi
vulnerabilă dacă demonii adâncurilor
chemaţi-nechemaţi rod în etern temeliile
surpând piscurile tocmai atunci când
căţărătorii nu au de ce albi ca bunicuţa aceea.

Să te cutremuri cum teleelectoratul la ştiri
despre irezolvabilitatea traversării podurilor
din Kaliningradul kantian fără întoarcere
peste aceeaşi europeană apă de ploaie şi de râu
în mirarea că totul curge ca bulionul întrebării
bunicuţei dacă acesta este cutremurul aşteptat,
şi în tristeţea plutitoare că nu, nici vorbă, nu e,
dar marele, cutremurul, marele, vine, fi-va, va fi!

===
VOTURI STRICATE

Braşov, 15 noiembrie 1987

Spre Timişoara, 16 decembrie 1989!

Mişcarea anticomunistă de la Braşov nu putea fi organizată, „pentru detensionarea situaţiei“, de către un serviciu inteligent, deoarece a început într-un mod stupid: aroganta conducere a Întreprinderii de Autocamioane „Steagul Roşu“ Braşov a băgat reţineri mari la salariu fără a pune în prealabil activiştii, propagandiştii

şi agenţii de influenţă să le explice televizionar muncitorilor raţiunea acestor sacrificii, de exemplu prin alternativa că altfel ne ocupă ruşii sau iau ungurii Ardealul.

Încă în noaptea de 14-15 noiembrie, schimbul III de la SECŢIA 440 (ce nume minunat pentru o formaţie rock!) a intrat în grevă. Dimineaţa este grevă deplină, în curte mişună mii de oameni, conducerea ameninţă şi telefonează mai sus solicitând indicaţii şi orientări că e duminică electorală bolşevică, rezultatul fiind că muncitorii exasperaţi distrug lozincile şi panourile, toată munculiţa de pavoazare a activiştilor, şi chiar sparg cu piuliţe şi şuruburi geamurile şmecherilor din palatul administrativ al întreprinderii.

La ora unsprezece, vreo patru sute de eroi fac ce s-a făcut la Timişoara abia în 20 decembrie 1989: ies pe porţile uzinei şi se îndreaptă spre centrul Braşovului pavoazat pentru victoria Frontului ceauşist al Unităţii şi Democraţiei Socialiste. Lor li se alătură acum locuitorii oraşului, îndeosebi tineretul, astfel încât acest mare eveniment antitotalitar est-european îşi are el originea la „Steagul Roşu", dar este o faptă istorică a braşovenilor!

De la „Hoţii!" se ajunge la „Jos Ceauşescu!" şi, din Şchei, Anton Pann aminteşte că trebuie a se cânta „Deşteaptă-te, Române!", ceea ce se şi face, în măsura cunoaşterii greoiului imn. Oricum, Tricolorul luminează demonstranţii în timp ce steagul roşu adus de tancurile sovietice cade pradă flăcărilor. Sunt luate cu asalt de către „huligani" şi devastate de către „elementele declasate" Consiliul Judeţean al PCR şi, mai mult decât la Timişoara, Primăria, însuşi primarul Calancea având de suferit unele maltratări!

Tabloul lui Ceauşescu CADE de la etaj şi este ars, dar dezastrul de imagine este altul: pe geamuri se aruncă stătătorilor la cozi cele ce înfulecă nomenclatura, abia aprovizionată pentru chiolhanul câştigării cu 99% a alegerilor: salam de Sibiu, caşcaval de Scorniceşti, portocale, banane, ciocolată!

Bineînţeles, astfel de cuceriri revoluţionare trebuie apărate! Tehnica represiunii e simplă.

Ideea principală a fost stingerea rapidă a ecoului mediatic internaţional şi, ceea ce înţelesese îndreptându-se către patul de moarte chiar Dej, a nu avea deţinuţi politici!

Instigatorii şi exaltaţii au fost identificaţi de către persoanele de sprijin ale Securităţii partidului chiar din uzină şi pe durata marşului. S-au operat arestări şi în oraş, la spargerea demonstraţiei. O vreme, s-a procedat ca la Inter în 21 decembrie 1989, realizându-se fixarea şi supravegherea demonstranţilor, astfel încât din rândul celor ce iniţial privesc să se demaşte cât mai mulţi „duşmani ai poporului" prin alăturarea la grupul celor activi!

Ceea ce a surprins a fost, precum în decembrie 1989, tratamentul bestial aplicat de miliţie şi de anchetatori arestaţilor, probabil în ideea de a răspândi teroarea în rândurile amatorilor de eroism românesc, când cea mai bună metodă e de fapt batjocorirea de către intelectuali a unor astfel de iniţiative protestatare. În cele două săptămâni, la Braşov şi în Calea Rahovei la Bucureşti, s-au practicat până şi tehnici de tortură dovedind deplina asimilare a experienţei româneşti staliniste în domeniu, tocmai când Piteştiul părea deplin uitat şi atribuit exclusiv consilierilor sovietici, eventual evrei.

La uzină şi în oraş s-au organizat mari adunări staliniste de înfierare a nesupuşilor, cerându-se până şi pedepsirea lor cu moartea. Singură concesie: schimbarea conducerii.

La 3 decembrie 1987 a urmat procesul, de o rapiditate de Canal, tot în uzină, lucrându-se cu un lot de 61 acuzaţi (8 dintre ei nefiind de la „Steagul Roşu"), încadraţi

precum minerii din 1977 la ultraj contra bunelor moravuri şi tulburarea liniştii publice.

Pedepsele, de la 6 luni la 3 ani se execută însă „la locul de muncă“, în conformitate cu noile uzanțe, asprite totuşi printr-o tehnică represivă combinând deportarea departe de Braşov cu reeducarea acolo prin izolare, ameninţări, batjocoriri, maltratări.

Solidaritate românească? Desigur, ca întotdeauna, tinerii au încercat să continue lupta după ce adulţii au plecat capul şi abia de bombăneau pe la cozi, amintindu-şi ce îmbucă partidul.

Duminica următoare, în 22 noiembrie 1987, auzindu-se de patimile arestaţilor, trei studenţi de la Silvicultură, Cătălin Bia, Lucian Silaghi şi Horia Şerban, ies cu o pancartă în faţa Complexului Studenţesc din strada Memorandului (predestinat nume ardelean!): „Muncitorii arestaţi nu trebuie să moară!“.

Vin civilii, miliţienii şi ARO-urile cu luptători antitero, câteva zeci de studenţi opunându-se arestării celor trei, care ajung totuşi la sediul Inspectoratului Judeţean de Miliţie Braşov, unde, anchetaţi separat, aud gemetele muncitorilor torturaţi în celule. Sunt exmatriculaţi şi, ceea ce probabil i-a durut cel mai tare în fund, sunt daţi afară şi din UTC! În plus, împărtăşesc domiciliul forţat cu ceilalţi eroi ai revoltei antibolşevice de la Braşov.

Braşovul devine un „muncipiu“ rău văzut de partid şi de stăpânii nomenclaturişti ai acestuia. Munca ideologică se intensifică, îndeosebi în şcoli, punându-se vină cadrelor didactice pentru participarea masivă a tineretului braşovean la stricarea unanimităţii votului pentru kimirsenismul românesc. Soţiilor li se dau indicaţii să divorţeze de deportaţii lor sau măcar să-i urmeze-n exil precum rusoaicele din Tolstoi şi Dostoievski pe siberieni!

Reamintire înflăcărată a evenimentelor: Liviu Cornel Babeş (47 de ani), muncitor şi pictor, la 2 martie 1989, coboară în flăcări pârtia de schi „Bradul“ de la Poiana Braşov. Jos, reuşeşte a agăţa de un brad pancarta „Opriţi crima! Braşov-Auschwitz!“, din mare fericire în văzul a doi englezi, care vor duce ştirea în lume, deci şi românilor. Moare două ore mai târziu la Spitalul Judeţean, în condiţii suspecte, care îl fac cumva mai mult decât un Jan Palach, nu sinucigaş ci martir, Securitatea neîngăduind nici măcar familiei să-l mai vadă.

Contribuţia braşovenilor la Revoluţia din decembrie 1989 este uriaşă, este una de antemergători, egalată poate doar de neverosimila renaştere a românismului în Basarabia în acelaşi mare an 1989, măreț cum 1848, ale cărui roade le vom culege încă în acest mileniu.

Doina Cornea, braşoveancă prin naştere, cum Ana Blandiana timişoreancă, împreuna cu fiul ei, Leontin Iuhas, va răspândi manifeste de solidaritate cu muncitorii din Braşov, de aici trăgându-i-se lungi anchete şi o arestare la domiciliu ce va dura până la 21 decembrie 1989.

O reacţie remarcabilă de critică deschisă a ceauşismului a avut bătrânul bolşevic Silviu Brucan, care va prefera însă a se pune în slujba originalităţilor domnului Iliescu, ca adversar tenace al doamnei Cornea, tocmai în acel moment hotărâtor pentru România, când se mai putea alege între o traiectorie europeană ca a ungurilor şi una de fostă republică sovietică precum a bulgarilor şi a ucrainenilor.

Ecoul internaţional al votului braşovean împotriva totalitarismului ceauşist a fost de importanţă covârşitoare pentru viitorul românilor: atât Occidentului cât şi Kremlinului gorbaciovist le-a devenit limpede că în România SE POATE ceea ce nu se poate nici azi în Coreea de Nord sau în Cuba, merită riscat ceva, aşa că marele 16 decembrie timişorean a găsit radioemiţătoarele gata să transmită non-stop spre

conştiinţele noastre.

Oricât de apăsat de Securitate şi de oamenii partidului, de represiune şi de intensificarea muncii ideologice, Braşovul a fost printre puţinele mari oraşe care s-au solidarizat la timp cu decisivul proces revoluţionar anticomunist declanşat la Timişoara în 16 decembrie 1989.

Bietului nostru intelectual de azi îi cam place uneori să persifleze pe aceşti eroi, fără vreun folos şi oarecum în consens nu numai cu unii dintre bogaţii factori de putere interni, ci şi cu acele forţe externe care îndulcesc până la greaţă represiunea comunistă din România, precum în „Cartea neagră a comunismului", 1997, Ed. Robert Laffont, ajungându-se chiar la a se nega de către anumiţi americani românilor statutul de victime ale bolşevismului!

Aşadar, un gând bun braşovenilor de fiecare 15 noiembrie!

Notă. Două link-uri active cu descrierea evenimentelor de către experţi:

15 noiembrie 1987. Braşov (STEJEREL OLARU)
http://www.revista22.ro/html/index.php?nr=2002-11-18&art=259

Revolta muncitorilor din Braşov, 1987 (RUXANDRA CESEREANU)
http://www.revista22.ro/html/index.php?nr=2003-12-02&art=702
==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 50 **23 noiembrie 2004**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)
FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională"
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

ÎN TEORIE: Gaudeamus, târg de carte de învăţătură, ar trebui să ne facă fericiţi, educaţi. Dar o economie de piaţă nu prea cere ceea ce s-ar cere într-un asemenea scop, al îmblânzirii omului otrăvindu-l cu produse de cea mai bună calitate, de la Dante în sus. Pentru un asemenea scop îţi trebuie o economie faustică. Şi încă nu a venit vremea ei.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Marius Oprea: *Rolul şi evoluţia Securităţii (1948-1964), teză de doctorat*; apoi numeroase articole şi interviuri, plus cărţile de la Ed. Polirom, 2002, unele în colaborare:
Banalitatea răului. O istorie a Securităţii în documente, 1949-1989
Ziua care nu se uită.15 noiembrie 1987, Braşov
Securiştii partidului. Serviciul de cadre al PCR ca poliţie politică
În fine,
Moştenitorii Securităţii, Ed. Humanitas, 2004
Alexandru Vakulovski, *Pizdeţ*. Roman. Colecţia Frontiera. Editura AULA, Braşov, 2002
Alexandru Vakulovski, *Letopizdeţ. Cactuşi albi pentru iubita mea*, IDEA, 2004 (Probabil prima carte din România pe hârtie reciclată EKO PRINT). Cf. revista de avangardă Tiuk! www.tiuk.reea.net

Evenimente culturale: Ce-am văzut în târg, dincolo de coşuleţul meu de unică folosinţă:
Ca *marele eveniment*: Lansarea de către editurile ŞTIINŢA şi ARC a colecţiei *Literatura din Basarabia în secolul XX* în 13 volume.
Apoi, uşurel:
EDITURA LUX SPIRITUS: *Codul secret al cristalelor*.
EDITURA LIDER: *Manual de chiromanţie* – Valter Curzi.
LA STANDUL EDITURII SHAMBALA: Prezentări de produse naturiste, *Enciclopedia naturistă a elementelor minerale*, exemplificarea unor posturi corporale – *asanas* - care dinamizează armonios capacităţile psiho-mentale şi cognitive umane.
Lansarea cărţii *Numărul de aur* – vol. I şi II.
La Humanitas: *Moştenitorii securităţii*, încă o investigaţie semnată Marius Oprea şi conferinţele dlui Horia Roman Patapievici, *Discernământul modernizării.*
La EDITURA HERALD, Sf. Ioan Gură de Aur: *Despre necunoaşterea lui Dumnezeu, Norul necunoaşterii* (Sau cum este unit sufletul cu Dumnezeu).
La INSTITUTUL CULTURAL ROMÂN, *Marele şoc din finalul unui secol scurt. Ion Iliescu în dialog cu Vladimir Tismăneanu*. Ediţie franceză, interesantă, cum ar fi şi cea rusă, prefaţă de Thierry de Montbrial, Editura Du Rocher, prezentatori fiind acad. Eugen Simion, preşedintele Academiei Române şi acad. Augustin Buzura, preşedintele Institutului Cultural Român, care Institut a mai tipărit: *Un trecut deocheat sau Schimbarea la faţă a României* – Marta Petreu. Ediţia a II-a!
Aş mai fi citit:
La curtea lui Ceauşescu – Maria Dobrescu, Ed Amaltea
Uzurpatorii – România, 6 martie 1945 - 7 ianuarie 1946 – Dinu C. Giurescu, Ed Vremea.
Armata română în cel de-al II lea război mondial – coord. prof. univ. dr. Mihai Retegan, col. dr. Alesandru Duţu, Ed Tritonic
De la Ed. Paralela 45, *Fiinţa şi neantul* – Jean Paul Sartre.
Institutul CERVANTES mi-a propus *Şapte conversaţii cu Jorge Luis Borges* şi *Şapte conversaţii cu Adolfo Bioy Casares* – Fernando Sorrentino.
La PARALELA 45, dezbaterea *Postmodernism şi hiperrealism în proza tânără*, la Ed Pontica: *Dosarul Cenaclului Euridice*, la Casa Radio: carte şi CD, *Un arhanghel murdar de funingine* – Ana Blandiana. Şi, o vedetă: *Pianista* – Elfriede Jelinek, Ed. Polirom (laureata Nobel 2004)!
Viaţa spirituală fotbalistică: 1-1 în Armenia, antrenorul tricolor fiind om politic în campanie electorală, deci şi-a dat de data asta demisia.
RESURSE CULTURALE:
A se vizita înainte de a alege parlamentari Muzeul Naţional de Artă Contemporană de la Casa Poporului imena Nicolae Ceauşescu!
==

[OCOLIRE!: limbaj atât de obscen, încât se poate filozofa cu el!]

CTITORIILE TRANZIŢIEI

Alexandru Vakulovski: LETOPIZDEŢ

Revoluţia Română, chiar dacă intelectualii au risipit-o neapărându-şi măcar propriile interese, a început la Chişinău, a continuat la Timişoara, a fost înăbuşită la Bucureşti şi va reizbucni tot peste Prut!

Dl. Alexandru Vakulovski ne aduce din Basarabia, după PIZDEŢ (Aula, 2002) şi mai multă noutate prin acest nou nou roman al disperării tinere, LETOPIZDEŢ, Unirea în marasm precedând Unirea politică şi chiar înlocuind-o, urmând a se-mplini-

n *uie* când vor fi UNA şi Azerbaidgeanul cu Danemarca şi cu Albania.

Te-ai gândi la Blaga, la acel dar orbitor/asurzitor al provinciilor, la POEMELE LUMINII, numai că de data asta România dodoloaţă doar urmează a se lăţi, desigur numai după ce proprietarii ei de azi îi vor permite a ieşi din deruta descrisă de tânărul autor aşa:

România stă crăcănată, cu pizda în vânt, nu ştie în ce direcţie, în ce uniune s-o mai ia. E ca o studentă dezorientată, care a terminat universitatea, dar ar mai rămâne, s-o mai sugă la profesori. Parcă ar vrea mai mult în UE, că rimează cu muie. Dar până atunci, românii oricum sunt peste tot.

Apoi mai e şi mândria-paranoie regională. Ardeleanul crede că el e cel mai pizdos, moldovenii şi muntenii sunt naşpa. Moldoveanul crede că el e cel mai pizdos, ardelenii şi muntenii sunt naşpa. Munteanul crede că el e cel mai pizdos, moldovenii şi ardelenii sunt naşpa. Fiecare-şi fute Mioriţa sa, da' tânjeşte după a celuilalt. Apropo, oare nu miroase a zoofilie balada noastră naţională, Mioriţa? Auzi băi, să vorbeşti cu o oaie. Asta-i tragedia, nu că te fute vecinul… Toate patologiile le poţi descoperi în substraturile noastre. Uite şi la Meşterul Manole, auzi, să-ţi zideşti iubita, nu miroase oare a necrofilie? Mi se pare că da!

Românii pot să circule lejer cel puţin din R. Moldova în România şi invers. Aceste ţări sunt ca doi craci ai aceleiaşi pizde. De-aia-şi dau una alteia muie continuu, de prea multă dragoste, de sufocare de atâta dragoste.

Aşa demitizări dau bine pe aşa vremuri veştede cultural, când nici educaţie nu poţi da la copii, că-n adulţi bagă tembelizorul.

Toate bune şi expresive, doar că între timp, de la PIZDEŢ încoace, autorul s-a mai demascat, manifestând orientări politice incurecte pulitic, ca aici-şa, unde re-scrie postmoderno-minimalist *Ţie-ţi vorbesc, Americă*:

Tu, America, n-ai mai ştiut cu cine să mai lupţi. Pentru pace, fraternitate, libertate. Un timp ai găsit duşmanul în Irak, ai bombardat acolo, s-a rezolvat prea repede, prea uşor. Deşi mulţi credeau că vine sfârşitul lumii. Apoi, America, ai găsit şi mai găseşti şi alţi duşmani, dar ei sunt prea mici pentru puterile tale. Aşa că îi distrugi cu totul, cu tot cu case, cu bătrâni, copii. Tu, America, le aduci eliberarea. Le aduci pacea ultimă.

A confunda, doar pentru a fi supraputere, SUA cu URSS este mentalitate vest-europeană, inacceptabilă pentru un estic!

Însă cea mai grea povară pe sufletul autorului romanelor *Pizdeţ* şi *Letopizdeţ*, dinaintea viitorimii de care nu scapă nimeni şi pe care nu ne putem scăpa oricât de teribilişti am fi, este înregimentarea, cu supralicitări muiste, lângă dilematicii denigratori ai lui Eminescu, prin comentariul din *Tiuk!* la *Dulcea mea Doamnă/ Eminul meu iubit*, mărturie tragică pe care o umple de căcat sub titlul *Scrisori cu bube, chiloţi cu stricăciune. Eminescu – precursor al manelelor***.**

Ceea ce nici nu ştiu că pierd tinerii demolatori, incitaţi de bătrâne interese neromâneşti, fiind meditaţiile date de părosul Eminescu despre cum să contempli muşuroiul uman sub luceferi şi despre cum să-ţi momeşti ochiul liric să vadă mai departe de vârful pulii!

Altminteri, stilul Vakulovski este viu şi convingător, ca în această viziune de căzătură în sus asupra homosapului contimpulan, condiția umană nefiind mai puțin tragică, adică una controversată, aici, decât în Montaigne, Bossuet ori sublimul Camus:

25. Vox puli – vox Dei

Dumnezeu le-a dat oamenilor o pulă.
Le-a dat şi pizdă, ca să nu-şi obosească prea mult mâinile.
Ca şi pula omul are şi cap. De la începuturile sale omul îşi fute capul cine e prioritar: pula sau pizda? Cine e mai superior? Oamenii îşi mai încurcă organele, în loc să se fută normal, ei se fut cu capul.

Aşa au apărut misoginismul şi feminismul. Ambele sunt nişte căcaturi. E ca şi cum femeii i-ar fi suficientă pizda, n-ar mai avea nevoie de pulă, iar bărbatului i-ar fi suficientă pula, n-ar avea nevoie de pizdă. Se mai poate observa că şi misoginii şi feministele sunt cu toții nişte curve. Cea mai mare feministă e de obicei cea mai mare muistă, o urâtă obsedată de pulă, chiar de e şi lesbiană. Oare ce caută Mircea Cărtărescu printre feministe? (...).
Când oamenii trec de o anumită vârstă, ei încep să nu mai fie nici pule, nici pizde. O mai duc aşa din inerție o perioadă, apoi la fel ca şi căcatul sunt îngropați în gropi adânci, să nu pută. Căci oamenii asta devin când se atenuează diferențele între genuri: căcat. Babe cu mustăți, moşnegi cu menstruație... Atunci încearcă toți să devină intelectuali, adică să se fută cu mintea, să dea sfaturi la toți, să bârfească în draci, să-mi sugă mie pula, căci unicul lor obiect sexual rămâne gura.

Fără îndoială, limba română rabdă, ba chiar cere aşa ceva, mirată poate de persecutarea unor cuvinte de vaste potențialități, precum mirabilul *sloboz* sau feministul *lindic*, şi un spațiu literar Vakulovski este deja pe deplin conturat, autorul ilustrându-se dealtfel şi în poezie (volumul *Oedip regele mamei lui Freud*), teatru (*Ruperea*), avangardă (clubul clujean *Klu* şi webzine-ul *Tiuk*!), muzică tânără lunatică şi amară.
În plus, domnul Alexandru Vakulovski a realizat excelente interviuri cu românii care au luptat sub Brejnev în Afganistan!

De aici, cred că s-ar putea aduna nemuritoare substanță pentru încă o carte, de viziune definitivă şi universală asupra defunctei URSS, o parodie scatologică la *Cimentul* lui Gladkov şi *Deni Vtoroi*-ul lui Ehrenburg, i-aş zice *Novopizdeț*, după cum o straşnică alta s-ar putea înfiripa din cele văzute, auzite şi pătimite de autor în România, un posibil letopiseț al scremetelor integrării noastre, un posibil *Europizdeț*!

Frații basarabeni, pe lângă frații Brega, vasăzică propun admirației noastre şi pe frații Vakulovski, fratele mai mare al lui Alexandru, dl. Mihai Vakulovski, fiind un clasic: doctorat cu Nicolae Manolescu, carte despre acesta la Aula dlui Muşina, eseu serios despre Marta Petreu (*Apocalipsa tinerelor doamne sau Despre pajiştile de mentă şi fragi ale Martei Petreu*), interviuri cu supraviețuitori ai Holocaustului, bine întâmpinatele volume de versuri *Nemuritor în păpuşoi (1997) şi Tatuaje (2003)*, numeroase intervenții critice literar.

De remarcat că un alt Vakulovski, Alexei, ne aduce în *Tiuk!* mărturii despre

foametea postbelică, parte fiică a secetei, parte fiică a politicii de frângere a grumazului românului de dincolo şi de dincoace de Prut.

===

ACTUALITATEA CONTEMPORANĂ

Marius Oprea: Moştenitorii Securităţii

Dl Marius Oprea nu se astâmpără ci scuipă în contra crivăţului de Vorkuta, pe când teleelectoratul se manelizează într-o vacanţă de conştiinţă mare, iar datoria intelectualului care se teme de răceală e ca măcar să se gândească admirativ la atare demers costisitor, lăsător cu procese de calomnie de miliarde, şi la cum va bombăni istoria despre acest straniu solo la tamburină, al cărui premergător e domnul Brucan meditativ asupra stâlpilor societăţii.

Pe meleaguri unde s-a bătut de s-au strivit, pe la 1992, capul motanului personal istoricului dâmboviţean.

Fără lătrături a compasiune de-ale asociaţiilor de maidanezi.

În fond, *se cam ştia* din ziare, din bănuieli, din extrapolări, din informaţii sintetizate analitic pe baza metodei comparaţiei cu alte foste republici sovietice.

Importantă fiind în eternitate teza care se întăreşte: că la 1989 RSR, de pe drumul societăţii socialiste multilateral dezvoltate, a cotit-o la construcţia capitalismului cu nomenclatura şi pentru nomenclatură.

Iar aceasta fiind teza tot mai întărită, consecinţa este că se va construi capitalismul *doar dacă vrea Ei*.

Şi dacă poate!!!
Poate…

===

CARTE DE ÎNVĂŢĂTURĂ

Dean Koontz: Nimic nu e întâmplător

La Targul Internaţional *Gaudeamus* – Carte de învăţătură 2004, ce mi-am pus în coşuleţul de unică folosinţă:

Nu poezia şi adevărul lui Goethe, nici vreo panoramă de A. E. Baconsky, ci pe marele Dean Koontz, *Nimic nu e întâmplător*, Ed Lider, care m-a fascinat prin titlul cu care sunt perfect de acord când mă cert cu cineva, mai citind eu o carte identic la fel numită, de psihoterapeutul de orientare jungiană Robert H. Hopcke, specializat de asemenea în coincidenţele fatale.

Da, Dean Koontz uneşte 7 genuri de thriller: psihologic, poliţist, parapsihologic, politic, economic, spiritualist şi justiţiar, dar cugetă exact ca mine, în stilul meu:

Writing a novel is like making love, but it's also like having a tooth pulled. Pleasure and pain. Sometimes it's like making love while having a tooth pulled.

Ceea ce ne interesează azi fiind succesul, a fi în Top 300, aşa că voi tălmăci urgent din Dean Koontz:

How to Write Best-Selling Fiction, Cincinnati: Writer's Digest Books, 1981
sau chiar

The Pig Society and the Underground Lifestyles Handbook, Los Angeles: Aware Press, 1970

Pentru că cel mai mult îmi place de Dean Koontz pentru că el s-a lăsat întreținut 5 ani de Gerda, nevasta lui, pentru că ea a crezut în el, şi într-adevăr el a ajuns scriitor şi ea soție de scriitor! Scriitor adevărat!!! Chiar dacă s-a bazat vremelnic pe numeroase heteronime (*pen names*), cum ar fi Leigh Nichols, Aron Wolfe, John Hill, Brian Coffey, Deanna Dwyer, K.R. Dwyer, Anthony North, Owen West sau David Axton, deoarece aşa îi cereau agenții literari şi editorii, să pună sub aceeaşi etichetă cărțile echivalente, pentru ca cititorul să găsească exact ce se aşteaptă de la text dacă l-a mai citit pe autor!

Nu ca Caragiale care a semnat Caragiale *Năpasta*!!!

==

UNA LACRIMA SUL VISO

Elegie la retragerea Domnului Stolojan

Să citeşti despre un bărbat la cratiță
Leopold Bloom prăjindu-şi rinichiul
monitorizat de o pisică de cuvinte
care s-ar putea întoarce-n tigaie
conform unei vechi stratageme
din sforăriile curților şi şi şi…
să-ți dai seama că salivezi râvneşti
într-un mod inacceptabil, canibalic,
ajungând un om sumbru că nu te mai recunoşti

Aspră e marea şi grea ca mercurul
strălucitoare înspre viitor cum visul
pe care trebuie să-l ascunzi cel mai bine
spre a nu fi şantajat nici de soare,
nici de lună şi nici de proprii tăi ciobani
că îl ai, dacă-l mai ai şi n-ai orbit
tu însuți de atâta luminozitate ideală
cât omul nici nu o merită, zeii dând în el

Aşa şi cu teleelectoratul şi întoarcerea
veşnică la o insulă a unui arhipelag
care poate că nici nu se vede din prepeleac
a fi arhipelag şi ce anume al cui arhipelag
bună fiind linştea simplicității maxime
iar singura cale de a ocoli elegiacul
este a nu te complica a şti viitorul deci să trăiți
repetând o singură zi pe o insulă, dar a noastră

==

===
ZIARUL POPORULUI
Ctitorit 1907
Numărul 137 **4 Aprilie 2005**
Pagina duminicală
===
REPER: Când a realizat România doar doi-unu în Macedonia, consolidându-şi şansele teoretice de calificare, dar s-a rămas cu un gust amar, deoarece am avut senzaţia că meritam mai mult, cum se întâmplă şi cu recunoaşterea internaţională a valorilor noastre culturale persecutate maniacal.
===

ALEGERI PÂRŢIALE

Foaie matricolă

Este un fel de şmecherie să candidezi la Primăria Capitalei şi apoi să foloseşti acest capital mediatic pentru a concura mai departe la alegeri prezidenţiale şi a te declara, intimidându-ţi vecinii cu foi matricole mai slabe, lider sau căpitan regional.

E ca şi cum ai da examen la mai multe facultăţi şi ai face carieră nu conform unicei tale aspiraţii, adesea în contradicţie cu foaia matricolă, ci după cum se nimereşte să intri: la Drept, la ASE, la Medicină sau la Automatică.

Oricum, sunt puţini bucureştenii care iubesc a fi deranjaţi cu votarea de trei-patru ori pe an, pe motiv că primarul ales a devenit prim-ministru sau preşedinte fără să ţină seama că într-o lume a specializărilor extreme, fiecare din aceste trei profesii

cere altfel de foaie matricolă.

E puțin ca şi cum unul pe care l-ai votat ca liberal sau ca penelist trece la partidul dimpotrivă.

Însă ceea ce te poate îngrijora şi mai tare este următorul neajuns: lentilele TV erau puse în săptămâna catolic luminată pe răpirea unor români de către irakieni şi pe decesul de la Vatican, nu pe chestiunea dacă te poate face mai patriot competent o foaie matricolă, aşa că bucureştenii n-au mai fost manipulați să se ducă la vot!

Ceea ce s-ar petrece exact invers la nişte alegeri anticipate: atunci s-ar manipula la ordin şi ar ieşi!

Iar faptul că nu s-au dus *deoarece n-au fost manipulați* cere una din două: fie intensificarea manipulării cu alt prilej, fie intensificarea muncii educative privind cât de important este să achiesezi a vota chiar dacă ți se pare că n-ai ce alege deoarece te iei după o tragică foaie matricolă.

Partidul Amărâților din România n-ar trebui, aşadar, să se bazeze pe foi matricole, ci numai pe capacitatea aleşilor noştri de a da cu vopsea pe cavitățile din covorul asfaltic de pe carosabil, indiferent cât va dura până când vor beneficia de a fi în centrul convoiului prezidențial.

===

LIDER CARISMATIC

Ioan Paul al II-lea, un suveran pontif din Est

Karol Józef Wojtyła s-a născut la 18 mai 1920, la Wadowice, lângă Cracovia, şi s-a întors la Tatăl Ceresc în 2 aprilie 2005, vegheat de întreaga comunitate mondială conştientă de existența valorilor spirituale.

Tânăr interesat de filozofie, de poezie şi chiar de teatru, Karol Józef Wojtyła urmează cursurile Facultății de Litere şi Filozofie a Universității Jagielloniene din

Cracovia (închisă în 1939), iar din 1942 găseşte în Teologie marile răspunsuri după impactul cu ororile războiului într-o Polonie sfârtecată şi călcată de ambele totalitarisme. (În 1941 îşi pierde tatăl. Mama murise în 1929). Preot catolic din 1 noiembrie 1946.

În 1948 este doctor în teologie, după studii la Universitatea Papală Angelicum a Vaticanului (temă: Sf Ioan al Crucii).

Predă teologie morală la Cracovia şi Lublin. Este doctor şi în filozofie (temă: Max Scheller).

La 13 ianuarie 1964, devine episcop de Cracovia, iar la 29 iunie 1967 cardinal.

A fost ales papă la 16 Octombrie 1978, într-un moment în care totalitarismul marxist părea mai viguros ca oricând: Deng Xiaoping încă nu biruise pe radicalii revoluției culturale, iar profeția disidentului Andrei Amalrik despre persistența URSS după anul orwellian 1984 părea o glumă amară.

Şi noul papă şi-a început lucrarea în acest domeniu estic, pe care îl cunoştea cel mai bine.

În iunie 1979, prima sa vizită în Polonia redă suficientă demnitate şi speranță polonezului strivit de mizerie, încât în 1980 greviştii de la Gdansk şi preoții şi consilierii lor din intelighenția să reziste suficient de mult ca să fie acceptat de către comunişti sindicatul Solidarność şi să se exprime sub ancorele unui monument regretul forțelor de represiune de a trage în protestatari!
În ianuarie 1981, Lech Walesa este primit la Vatican, spre îngrijorarea întregii nomenclaturi comuniste, aşa că la 13 mai 1981 va avea loc atentatul care a precedat aducerea Poloniei sub lege marțială.

În iunie 1983, o a doua vizită a Papei Ioan Paul al II-lea revigorează speranța în Est.

La 1 decembrie 1989, când Gorbaciov vine la Vatican, pentru a se întâlni apoi cu Bush în Malta, nu mai rămăsese în Europa decât Ceauşescu să se retragă fără vărsare de sânge, ceea ce nici astăzi nu ştim de ce nu a fost cu putință.

Din punct de vedere al praxiologiei vieții orientate, dedicate unui ideal, ce uimeşte este că marea lucrare papală a fost săvârşită de către un om care la instalarea în suprema funcție avea deja 58 de ani!

Lupta Papei Ioan Paul al II-lea cu vârsta şi cu boala (Parkinson) a întărit sufleteşte pe mulți în săvârşirea a ceea ce fiecare socoate a fi datul său.

Aşa că să nu-i dispretuim pe bătrâni! Michelangelo, octogenar, înălța cupola de la San Pietro!

Papa Ioan Paul al II-lea a dus până la capăt unul dintre cele mai lungi pontificate din istorie.

A exprimat punctul de vedere catolic în toate marile foruri internaționale.

A implicat țesătura diplomatică a Vaticanului în probleme complexe ale păcii interne şi externe: în Nigeria, în Chile, în Nicaragua, în Iugoslavia, în Orientul Apropiat, în Cuba, în Filipine ş.a.m.d.

Acolo unde au existat cât de cât speranțe, s-a folosit de propria imagine, de prezența la fața locului, indiferent de riscuri şi cu un realism dezarmant: Eu predic Evanghelia, nu Democrația!

În rest, se vorbeşte mult de marile merite în promovarea dialogului ecumenic şi interreligios, ale cărui rezultate rămân însă a se vedea.

Certă fiind neîncetata prezență mediatică, crearea de evenimente: pe de o parte vizitele apostolice, pe de altă parte canonizările şi beatificările, ca şi atragerea spre

Roma a aproape 20 milioane de pelerini.

A reuşit performanța excepțională de a obține simpatia tinerilor.

Necontenitul şi obositorul joc cu imaginea va fi fost şi un subterfugiu al unui conservator: tolerarea mediatizării superficiale fără a face concesii doctrinare în acele probleme care par a preocupa atâta superficialitatea postistorică a postmodernilor, cum ar fi homosexualitatea, avortul, hirotonisirea doamnelor.

Cum Europa nu mai are decât certitudini de consum, este de crezut că după o eventuală tranziție, viitorul mare papă va fi latino-american sau african, oricum sudic, pentru că printre săraci se va decide lățirea creştinismului.
Iar noi românii ne vom aminti multă vreme de cât de europeni ne-am simțit atât la vizita regretatului Papă Ioan Paul a II-lea la Bucureşti, în 7-9 mai 1999, cât şi la excepționala primire organizată la Vatican pentru Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, în octombrie 2002.

Vezi şi:

His Holiness John Paul II Short Biography
http://www.vatican.va/news_services/press/documentazione/documents/santopadre_biografie/giovanni_paolo_ii_biografia_breve_en.html
Site-ul Bisericii Catolice a Franței (țară vizitată de 6 ori).
http://www.cef.fr/catho/actus/dossiers/2005/jourjjeanpaul2-2005/dossier_1/fiche4.htm
==

Cine n-are bătrâni, va îmbătrâni el însuşi!

La 16 octombrie 1978, omenirea avea un nou papă, Ioan Paul al II-lea, care îşi începea lucrarea în văzul tuturor la vârsta de 58 de ani.

Sare din probabilități cât de tânăr, câtă energie a risipit acest papă adus din Est să înțeleagă mai bine Sudul.

Prin biruința sa asupra senectuții şi asupra bolii, în ultimii săi ani printre noi, ani de creație în arta de a trăi, fragilul papă Ioan Paul al II-lea a dat un sens nou vieții omului contemporan şi i-a sporit considerabil prețul.

Ne-a adus aminte că vom îmbătrâni şi, poate, vom fi bolnavi.

Şi ne-a învățat să nu disprețuim acest prisos de viață, pentru că sunt multe de făcut pe acest pământ prăfuit.

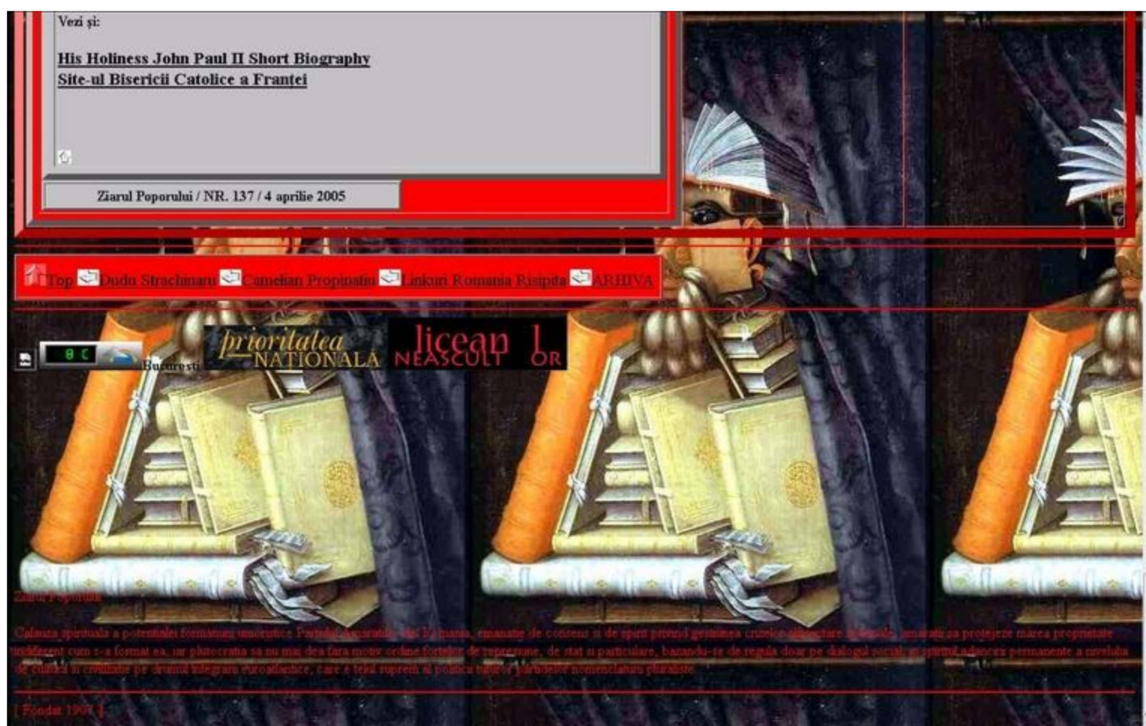
Ceea ce numai bătrânii te pot învăța.

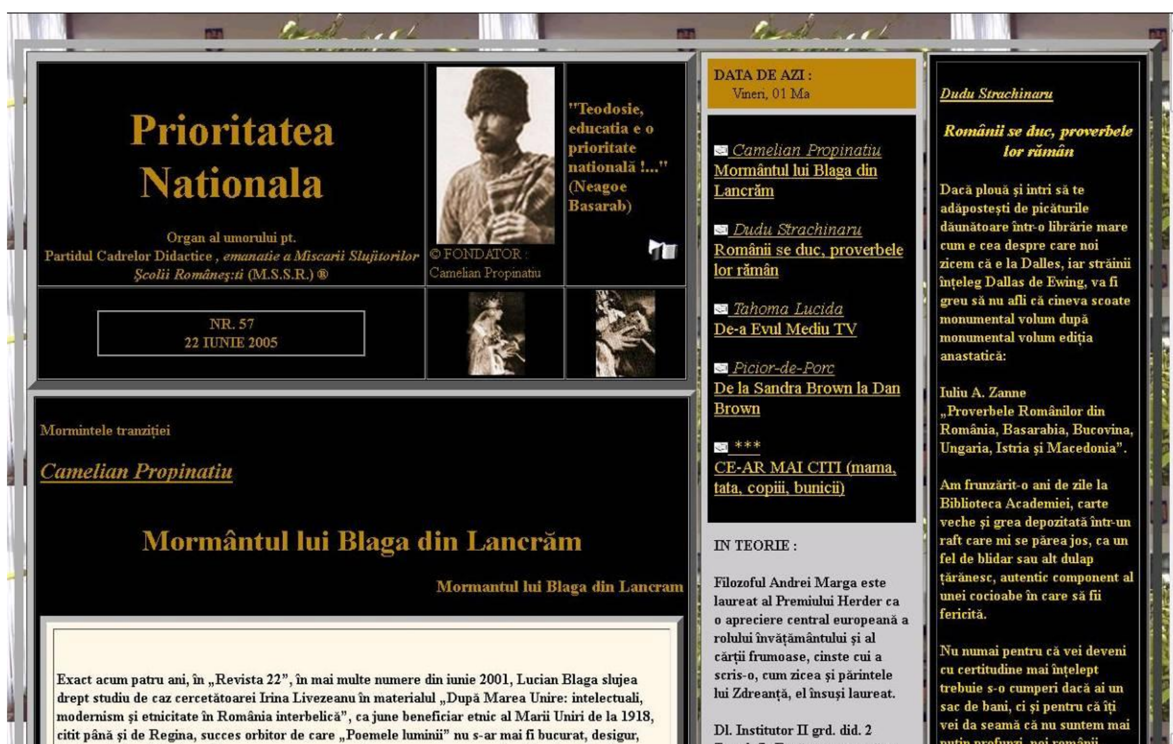
Dacă nu îi ai, nu vei dobândi aşa înțelepciune decât îmbătrânind tu însuți!
==

Consiliere pe noptiere, hotline

Am pe noptieră Andrei Pleşu *Obscenitatea publică* şi Ioana Bradea, primul ei roman, *Băgău*, sunt obosită şi blondă, vitrina se clatină, dezvăluindu-mi că am şi *Fişă de înregistrare* al Ioanei Băețică şi *69* al lui Ionuț Chiva, dar de ce nu se întâmplă nimic, Brenda?

Aşa că, precum femeia despărțită de bărbat, eu mă întunec şi casc şi adaug câte ceva la limbajul erotic al limbii noastre, întrebându-mă cine iubeşte şi lasă cu creionul în mână!
==

==

PRIORITATEA NAŢIONALĂ

Numărul 56 **22 iunie 2005**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice, emanaţie a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinaţiu

„Teodosie, educaţia e o prioritate naţională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

ÎN TEORIE: Filozoful Andrei Marga este laureat al Premiului Herder ca o apreciere central europeană a rolului învățământului şi al cărții frumoase, cinste cui a scris-o, cum zicea şi părintele lui Zdreanță, el însuşi laureat.
Dl. Institutor II grd. did. 2 Trandafir Rață ne spune că se zice că se vorbeşte pe la noi pe la Primărie că autoritatea locală este în felul ei îngrijorată de o contradicție de consecințe de tip neliniar în planul managerial entropic pe țară, în sensul că ciclul facultativ, adică la facultate, de numai 3 ani, față de 4-5 *înainte* de trimiterea la studii în străinătate a fiilor plutocrației, după care predai ca la Bologna, nu prea concordă cu acțiunea paralelă privind aspirația efortului către o nouă calitate, cum picta Leonardo, la noi în educație şi aşa unele diplome recente nefiind acoperite în întregime, în pas cu o modă care dealtfel mai mult dezgoleşte, cum proceda şi Socrates cu pielea circumscrisă gândirii.

Propuneri de subiecte la bac 2005:

„Opțiuni imorale în viața prozatorului Marin Preda“
„Mihai Eminescu – precursor al neonazismului“
„Postmodernism, postromânism, postcâşlegism“

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):
Din cărțile de versuri ale poetului cernăuțean Arcadie Opaiț:

Ora de prânz a vulcanului Etna
Fecioară nenuntită – viața
Ocnaşii lumii vechi

Ştefan N. Popa: *O istorie a literaturii române din Voivodina,* Panciovo, 1997.
Emil Satco: *Antologia poeților din Bucovina (1775-2002)*, Iaşi, 2002.
Alexandru Darie: *Mireasa de peste Prut*: *Antologie de lirică basarabeană 1938–1944,* Chişinău, 1994.
Gheorghe Eminescu: *Amintiri*, 1995
Mihai Cimpoi: (1) *Atacuri contra lui Eminescu*, (2) *Cu privire la unele materiale din reviste literare din România*//cf. *Flux*: ed. de vineri. – 1998. – 17 iul. – P. 9.; 24 iul. – P. 9.
Mihai Cimpoi: *Rădăcini şi coroană* (II): [despre publiciştii basarabeni: C. Popovici, Ion Inculeț, A. David, Grigore Constantinescu, T. Pădureanu, A. Culea, Emanuil Gavriliță etc.]/ *Literatorul*. – 1995. – 24–31 iul. – P. 14.
Evenimente culturale: Dacă plouă şi intri să te adăposteşti de picăturile dăunătoare într-o librărie mare cum e cea despre care noi zicem că e la Dalles, iar străinii înțeleg Dallas de Ewing, va fi greu să nu afli că cineva scoate monumental volum după monumental volum ediția anastatică:
Iuliu A. Zanne – *Proverbele Românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria şi Macedonia*.

Am frunzărit-o ani de zile la Biblioteca Academiei, carte veche şi grea depozitată într-un raft care mi se părea jos, ca un fel de blidar sau alt dulap țărănesc, autentic component al unei cocioabe în care să fii fericită.

Nu numai pentru că vei deveni cu certitudine mai înțelept trebuie s-o cumperi dacă ai un sac de bani, ci şi pentru că îți vei da seama că nu suntem mai puțin profunzi, noi românii, decât francezii, germanii, englezii, spaniolii, italienii şi alte popoare fondatoare *uie* sau nu.

Viața spirituală fotbalistică: Borges crede orbește că în finala de turneu Brazilia-Argentina vor fi cel puțin 5 goluri pe ploaie torențială...
Abia 2-1 cu timişorenii şi apărare foarte harcea-parcea fără ca politologul Dan Pavel să-l consilieze pe Gigi Becali să-şi aleagă tot antrenor italian în locul lui Zenga.
RESURSE CULTURALE: A se vizita de urgență Casa Memorială *George Bacovia* (întrebi la Bellu de ea) pentru a învăța modestia moldavă a mahalalei şi a şti ce să ceri în materie de poezie de la proprietarii centurii de locuințe de lux ale Capitalei.
===
MORMINTELE TRANZIȚIEI

Mormântul lui Blaga din Lancrăm

Exact acum patru ani, în „Revista 22”, în mai multe numere din iunie 2001, Lucian Blaga slujea drept studiu de caz cercetătoarei Irina Livezeanu în materialul „După Marea Unire: intelectuali, modernism şi etnicitate în România interbelică“, ca june beneficiar etnic al Marii Uniri de la 1918, citit până şi de Regina, succes orbitor de care „Poemele luminii“ nu s-ar mai fi bucurat, desigur, dacă poetul ar fi fost maghiar, german, evreu, ucrainean, rrom, grec sau de altă minoritate, în acea norocos însăilată Românie interbelică, în care doamna redactor-şef Gabriela Adameşteanu ne asigura pătimaş tot cam pe atunci cum că nici nu şi-ar fi dorit să trăiască, în special din cauza instabilității guvernamentale datorate unor acte teroriste.

Cu toate acestea, fiicei poetului, Dorli Blaga, constatăm cu bucurie că i se permite în numărul 790/ 26 aprilie - 2 mai 2005, intervievată de Rodica Palade, să ne explice „Cum este profanată memoria lui Lucian Blaga“, anume nu numai prin montarea sălii de sport metalice în cimitirul din Lancrăm, ci mai ales prin reacțiile pro-sportive dar anti-literare ale unor importante instituții ale statului nostru român, atât înainte cât şi, să nu ne mirăm, după trecerea PSD în opoziție ca să se organizeze în tihnă pentru anticipate.

Straniu fiind că ministrul Culturii de atunci, dl. Răzvan Theodorescu, pare să fi înțeles perfect în 8 iulie 2004, din memoriul „Salvați cimitirul lui Blaga“, semnat de peste 50 de intelectuali din țară şi străinătate, trimis şi Preşedinției, Guvernului şi BOR, despre ce profanare este vorba, a oprit lucrările, dar în loc să se certe-n PSD să schimbe primarul Sebeşului amplasamentul, atunci când lucrul mai era posibil (!), a căutat doar să micşoreze înălțimea sălii, ca şi cum s-ar fi diminuat aşa agresiunea autorităților locale prin metalicul prozaic geometric şi prin hărmălaie asupra străvechii biserici şi mormântului la care se mai făcea pelerinaj liric.

Remarcabil în interviul din „22“ este şi faptul că aflăm că tulburarea liniştii poetului a fost sesizată, în 3 iulie 2004, tocmai de d-na Marta Petreu, acea clujeancă poetă strălucită universitară ce a iritat pre mulți prin apostrofarea interbelicilor şi a „deștărațilorʺ pentru opțiunile lor politice de extremă dreaptă în contextul marilor amenințări asupra ființei neamului nostru învecinat cândva cu Cominternul! Municipiul doamnei Doina Cornea dovedeşte astfel continuitate civică, mai avem o doamnă Cornea, iar trecutul „răşinereanului ce avea să-şi renege patria“ (vorba dlui Nicolae Prelipceanu) ne apare încă şi mai deocheat, prin creşterea credibilității răscolitoarei lui.

În fine, semn mai mult decât încurajator pentru un fel de Direcție Nouă în orientarea culturală a României postceauşiste, strânsă cu uşa intelectualilor care au Operă, doamna Monica Octavia Muscă a anunțat, la o dezbatere organizată recent de GDS, că Ministerul Culturii dă-n judecată Primăria Sebeşului, ceea ce s-a şi făcut

acum, rămânând a se vedea cum se va pronunța în dosarul Lucian Blaga noua noastră justiție tot mai europeană.

Din păcate, ce guvernul oferă cu o mână (procesul, deci sistarea lucrărilor), are grijă să retragă cu cealaltă: ministrul lucrărilor publice, dl. László Borbély, e de opinie politică în „Jurnalul Național“ din 22 iunie 2005 cum că nodul gordian din Lancrăm nu poate fi tăiat prin demolare, ci trebuie desfăcut cu deosebită finețe, prin consolarea poetului ofensat cu un fel de memorial, soluție ce pare a ține de o abordare tehnocrată, rațională, echidistantă, rezonabilă la etalonul iliescian, numai că politicianul UDMR n-are de lucru şi îi ia la simplificat în finalul intervenției pe cărturarii societății civile, predominant ardeleni, astfel:

„Aş mai vrea să fac o precizare. Campania societății civile împotriva sălii de sport a fost construită pe ideea că din cauza acestei construcții dorința poetului ca de la mormântul său să se vadă Râpile Roşii nu este respectată. Respectarea testamentului unuia dintre cei mai importanți poeți şi filozofi transilvăneni este o chestiune de demnitate. Însă vederea spre Râpile Roşii este obturată de alte construcții, nu de sala de sport.“

Pesemne de la fosta coaliție a fost asimilată aşa artă de a decapita ideile complicate şi în orice caz e limpede că nu se voieşte stricarea relațiilor cu aceasta, soluția cu memorialul de circumstanță nefiind decât o vagă variațiune la a colegului Răzvan Theodorescu, aceea cu înjosirea plafonului hardughiei.

Este, aşadar, de aşteptat să nu se demoleze vreodată sala, din considerente politice ca mai sus, economice (costă 10-12 miliarde lei), mai ales juridice (la emiterea autorizației de construcție, mormântul nu beneficia de 100 m zonă de protecție, fiind catalogat doar „monument istoric categoria B – de importanță locală“!) şi umanitare (şcoala locului susținând că, pe de o parte, elevii ar trebui să se deplaseze pe jos până la îndepărtatul nou posibil amplasament, iar pe de altă parte, defunctul Lucian Blaga iubea copiii, deci logic ca filozof îi doreşte acum să vină cu mingea medicinală cât mai spre el, cu hală cu tot, pe mormântul amenajat de sculptorul Ladea).

Există şi alte propuneri de înăbuşire a conflictului generat de intelectualii ardeleni. Sala să se termine, dar cu modificări. Fie din sticlă, să se vadă peisajul. Fie cu decupaje, din acelaşi motiv. Fie pictând pe ea ornamentica tricoloră.

Eventual, trebuie săvârşit oarece ritual pentru îmbunarea mortului, să nu bântuie prin județul Alba, alungând turiştii: de pildă, se pot într-adevăr atârna nişte vitrine cu facsimile şi poze filozofice de peretele dinspre cimitir, sub genericul Memorialul Lucian Blaga.

Din toate acestea, mai mult ca sigur nu va rămânea decât denumirea „Lucian Blaga“ pentru respectiva sală, panglica inaugurală va fi forfecată festiv de primarul profesor de sport şi povestea va fi umbrită curând de alte subiecte zgomotoase, de pildă anticipatele.

Şi ar fi bine să fie aşa deoarece, aşa cum s-au strâns semnături locale pentru reluarea lucrărilor după blocajul din iulie 2004, când cu Memoriul, aşa se poate trece în hohotele de râs ale străinătății la o apărare activă a imobilului sportiv, cu lancea lui Horea, cu furci şi topoare, de către o iobăgime tânără ideologic captivă şi bine organizată, nimeni neputând contesta în procesul integrării euroatlantice victoria la un scor categoric a sportivilor asupra cărturarilor în acest mileniu.

Şi cine ar sta să se mai întrebe cum ne afirmăm identitatea națională, prin

fotbal sau prin eseistică? Oare nu, vreme de 15 ani, teleelectoratul a fost învăţat că „adevăraţii noştri ambasadori“ sunt sportivii, îndeosebi fotbaliştii aceştia vremelnic incalificabili?

Este evident că ura pentru poet a celor chinuiţi la bac cu „corola de minuni“ şi cu „spaţiul mioritic“ nu poate decât să crească exploziv în toată ţara dacă se va opune, ca prioritară artificial, spiritualitatea românească unei săli de sport dintr-un program de 400 conceput ca pepinieră pentru noi talente competitive de performanţă.

Problema problemelor nu este, în concluzie, ce facem cu sala de sport, mai nemuritoare decât poetul, din motivele de mai sus. Costisitoarea hală dăruită de guvernul Adrian Năstase trebuie să rămână fixă ca animalele moarte, acolo unde au acceptat-o şi au implementat-o lăncrănjenii şi sebeşenii, conform prinţipiului european al subsidiarităţii neamestecului în treburile interne, pe care ei înţeleg să-l aplice cu semnături şi anunţate la televiziuni măsuri de autoapărare.

Întrebarea inevitabilă priveşte doar viitorul acestui mormânt fără noroc, DEJA PROFANAT chiar de către cei cărora le-a fost încredinţat întru păstrare şi cinstire!

Cine sunt frumoşii nebuni care vor mai face pelerinaj la cimitirul din Lancrăm? Miştocarii, ca să se fotografieze la hardughia cu grafiţi şi să se „dixtreze“ ca Cârcotaşii peregrini în Europa Culturală?

Şi ce poet nu filologic ci liric, din ţară sau din străinătate, nu s-ar simţi compromis, pupat în creştet la Festivalul blagian de politicienii judeţului Alba?

În general, nu există soluţie plăcută la dosarul Lucian Blaga, această porcărie drăcească din cimitir pur şi simplu nu trebuia să se întâmple, există numai soluţii de compromis, vizând doar minimizarea unor pierderi inevitabile, care ne păgubesc pe toţi.

Soluţia pentru sală au dat-o definitiv politicienii locali şi de la centru, soluţia pentru mormânt o dau înşişi cititorii lui Lucian Blaga, căci valorile nu se apără prin ele însele (Sfânta Fecioară michelangiolescă a putut fi mutilată), ci numai prin iubitorii lor.

Dacă frunzăreşti comentariile lectorilor electronici la intervenţia lui Mircea Dinescu „Să nu ne jucăm cu mormintele“ din „Gândul“, 13 iunie 2005, îţi vine să vomiţi de atâta băşcălie, dar descoperi cu inima tresăltând de legitimă bucurie două excelente abordări constructive sunând astfel:

„Am gasit solutia! 13-06-2005 13:01 xy a scris

Ma doamna alde Musca, mutati-l pe ala cu mormantu' mai hacana, mai la o parte, să aiba copilasii spatiu să traga cate o miuta doua.

Ca-n Italia la tras cu mistria nu-i nevoie nici de Blaga nici, în general, de prea multa cultura.“

Respectiv:

„Aduceti-l inapoi la Cluj pe BLAGA! 13-06-2005 13:36 Un Intelectual Clujean a scris

Citind ineptiile şi scuzele absurde şi imbecile ale Directorului Scolii din Lancram – despre asa-zisa „lipsa de spatiu şi alternative privind amplasare unei salii de sport în proximitatea Mormantului şi Osoarului academicianului Blaga“ – vin cu propunerea de a-l aduce din nou acasa, în Clujul universitar, în care-a trait, s-a format şi a stralucit ca un Astru pentru umanitate şi pentru eternitate!“

Cel mai bine este, aşadar, ca poetul Lucian Blaga să fie exhumat pe tăcute din

inițiativa familiei şi dus cu luntrea lui Caron (un jeep negru), desigur la Cluj, pentru că la Bucureşti, la Cimitirul Bellu nu s-ar mai găsi groapă decât în cărare, chiar şi acolo cu perspectiva de a i se aşeza alții mai în față, ca uitatului Maiorescu.

Bietul Blaga!

Memoriei poetului mut ca o lebădă i s-a zbierat după 1989 „ciocul mai mic!“, opera sa completă n-a avut parte de editare academică, ba chiar bancnota sa de numai 5000 leuți fu scoasă din circulație, înlocuită cu monedă din pricina derapajelor inflaționiste, pe când conu Caragiale se lăfăieşte pe a mai sigură, cu numeroase elemente de siguranță, bancnota de 1 milion, şi deține astăzi statutul de scriitor român mai important decât Eminescu.

Pentru apărarea liniştii eterne a celui ce auzea cum se izbesc de geamuri razele de lună va să zică nu s-au ridicat decât peste 50+1 persoane, când firesc era ca până şi instituții care îi poartă numele, precum Colegiul Național Lucian Blaga din Sebeş sau Universitatea Lucian Blaga din Sibiu sau Biblioteca Lucian Blaga din Cluj, să intre măcar în grevă japoneză, cu banderole de hârtie ruptă din cărțile sale.

Personal, nici nu mai cred că se află ceva din duhul poetului în europeisajul cu râpe roşii.

În perspectiva dizolvării identității româneşti în cea occidentală, mi-l închipui rătăcitor prin poienile roşii spre Răsărit şi spre Nord, spre Berdicev şi spre Kaliningrad, deocamdată zăbovind mut la o imponderabilă catedră de Trilogia Culturii (opțional), la liceul cu predare în limba română „Lucian Blaga“ din Tiraspol, lămurindu-i pe subofițeri şi lămurindu-se pe sine de unde atâta ezitare copil până la a opta totuşi pentru rostirea românească.

===

Codul lui Leonardo da Vinci de la Sandra Brown la Dan Brown

în această mult vândută carte este vorba de mirările lui Leonardo da Vinci dinaintea succeselor tehnologice din 2005, cel mai greu de înțeles fiindu-i cum e cu codul când dai drumul după zborul sexual la mobil

a spune unui copil că nu există Moş Crăciun, deci valori, e un fel de a-l educa roboțel şi a-l predispune la a accepta fără imaginație Auschwitzul sau Kolîma sau Dresden

fericiți cei ce cred! – am ajuns să vedem clar, credința în Dumnezeu este o Valoare, aparține din ce în ce mai restrâns unei elite şi a o nimici e mai mult decât a nu salva speciile biologice, este a grăbi o maşinizare a omului

invariant? acest *brown* nazist despre care profesionistul ştie sigur că impresionează gloatele

şi un alt invariant: criticii există doar în interes propriu, nu pentru public, cum nu s-a luat nimeni în mod serios de Sandra, aşa nu-l va demasca nicio autoritate pe Dan Dănuț!

noutatea? ca şi la Coelho, nu se mai poate stăpâni lectorița doar cu pedalierul freudian, cu temenele la Eros, Thanatos şi Money, a apărut în homosap odată cu mileniul III exigența luciului spiritual: geniul renascentist + Luvrul + spălătură de

exegeză biblică şi de istorie a cavaleriei uşoare

totul scris în trena defeminizării feministe a femeii, cercându-i fideismul printr-o cazuistică adresată cinic tocmai unei logici feminine slabe, cum că de ce să nu fiţi şi voi preotese!

ce dacă tocmai dogma dogmelor nu numai Iisus pică fiind „căsătorit“ de acest textier de mare talent securistic stricător de „imagine“ profesionist cu Maria Magdalena, dar şi Graalul devine altceva decât ştim de la Wagner; aproape totul fiind şi un bine conceput atac american asupra fundamentelor culturii europene

iar europenii înclinaţi a se turci cu americanii acceptă argumente precum că foloasele cărţii sunt resuscitarea interesului pentru Leonardo da Vinci, pentru Isaac Newton şi pentru alţi mafioţi creştini, ba chiar teologia însăşi are a face un exerciţiu de înnoire, însă cel mai mare câştig este turistic, pentru Luvru şi catedrale cavalereşti.

cât despre creştinii care nu vor să se lase ispitiţi rămâne de văzut cum vor replica, se prea poate ca pe termen lung editurile care publică aşa ceva să-i piardă de muşterii chiar pentru cărţi de evlavie mare.
==

De-a Evul Mediu TV

Fără îndoială că imaginea femeilor de casă de azi despre Evul Mediu şi catedralele sale este profund eronată. A ni-l imagina pe acest Ev Mediu ca pe ceva recent, ca pe un aşezământ politic bazat pe gestionari, activişti, ideologi şi mai ales securişti este o mare eroare.

E ca şi cum ai confunda Noaptea de Sânziene cu Noaptea lui Michelangelo, deosebirea dintre ele fiind că numai prima conţine coduri încifrate eliadesc, pe care doar Leonardo da Vinci le-ar putea dezlega cântându-şi la oglindă litanii în sanguină hermafrodită!

Pentru că Evul Mediu nici n-a existat, nici nu putea să existe.

Nu, dumnealui nici nu putea fi văzut prin vitralii, deoarece nu se inventase televizorul.

Şi avea dreptate, pentru că nu se răspândise nici internetul.

În schimb, din cauza deselor spovedanii, era extrem de rară acum o mie de ani ipocrizia.

Adică, dacă un popă exorcist scotea diavolul cu viaţă cu tot dintr-o călugăriţă înlănţuită pe cruce, cum s-a întâmplat recent la Tanacu, în binecuvântatul judeţ Vaslui, în acest iunie 2005, cel puţin consecinţa actuală că se câştigă cu ratinguri mari ocazii de plasat calupuri publicitare de către factorii mediatici, care tot ei au contribuit la barbarie, nici nu era de imaginat!

Strigător la cer fiind, într-adevăr, procedeul ca după ce ai dat nas tuturor fenomenelor naturiste, horoscopice, paranormale, spiritiste, clarvăzătoare, radiestezice şi seismologice, făcând numeroase femei să apeleze la impostori suspecţi şi urâţi, la impostoare neverificate fiscal, să trimiţi tot tu, televiziune care n-ai pe grilă un singur documentar didactic, reporterii cunoscători de vrăjitoare mai degrabă decât de

academicienii să se şi mire în direct de la faţa locului!

Iată de ce anticipez eu cu durere că vom mai avea cu certitudine numeroase cazuri de femei chinuite de exorcişti nepricepuţi şi de fanaticele lor asistente în ţara noastră până când Academia şi Universităţile, şi mai ales Medicina, îşi vor recăpăta autoritatea firească în societatea românească, ceea ce înseamnă că dacă se va mai întâmpla vreun eveniment inexplicabil de către ştirişti, atunci să fie chemat să se pronunţe mai întâi specialistul şi abia pe urmă saltimbancul.

LICEANUL NEASCULTĂTOR

LICEANUL NEASCULTĂTOR

Referate+Comentarii Super Links

REFERATE

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Beethoven a compus Imnul UE.

Deoarece puţini muritori s-ar încumeta să creadă că pot în 57 de ani de viaţă să fie tot atât de creativi precât Ludwig van Beethoven (1770-1827), oamenii i-au zis lui Titanul, recunoscându-i unele calităţi supranaturale.

Încă şi mai justificată este această poreclă dacă te gândeşti că acest compozitor a realizat opere perfecte surd.

Viata lui Beethoven impresionează si prin faptul că

COMENTARII

Manual de Umanism

cum va fi fost în 1992

O fată, Cora, a cerut o „listă” unuia dintre rarii profesori care păreau să citească, să asculte muzică simfonică, să viziteze muzee, să frecventeze biblioteci, ba chiar să-şi cumpere cărţi, sidiuri, soft de calitate. Lista ar fi trebuit să cuprindă de fapt un program de lecturi pe cinci ani, după absolvirea grelei ei facultăţi. Profesorul pare să fi încercat să adune titlurile prin 1992, bazându-se mai mult pe resurse ceauşiste, probabil neavând bani să-şi cumpere noile apariţii. Instructiv este că a confirmat ce se ştia: că un institut academic câtu-i de mare şi nu poate decide univoc primele 100 resurse! Atunci, a încercat să scrie un fel de "Manual de Umanism", neterminându-l.
Îngălbenitele coli rămase de la el te pot scuti de a citi cărţi proaste!

MESAJE

Asistenţa tehnică

Am întâlnit la mama la spital un pensionar care bănuiesc că a fost profesor de liceu la viaţa lui.
Scriu "bănuiesc" pentru că nu recunoştea că ar fi fost aşa ceva. Lui îi era ruşine că a fost amăgit de societate să se angajeze să muncească rău plătit, să facă pe urmă şi părinţii şi elevii mişto de el că n-are maşină.
Mai grav e însă că el era un om rău, că avea inimă rea.
O fată, Ramona, făcea cu el meditaţii pentru examenul de facultate.
Şi văzând ea că-l dau afară pe prof din apartament câte cărţi adunase ca un hârciog de-a lungul vieţii deşi pretindea c-a avut salariu mic, ea a realizat că îi era ca şi imposibil, în condiţiile noastre de confort de azi, să le citească pe toate.
Atunci i-a solicitat gagiului o listă cu cele mai principale.
Dar el nu s-a învoit:
"Eşti frumoasă şi iubitoare de viaţă, de ce să te apuci tu de citit, care este apanajul rataţilor?"
Pe urmă s-a întâmplat că fata a reuşit la facultate, a reuşit şi în profesie, conducând chiar o secţie a spitalului, dar vremelnic n-a reuşit şi în dragoste.
El a nimerit-o, într-o zi, cam deprimată, a crezut fireşte că e din cauza lui, că nu i-a dat de citit cândva, şi i-a expediat urgent e-Mail cu una sută titluri de cărţi, mai toate vechi şi pline de microorganisme.

TRIMITERI

DU-TE ŞI VEZI!

Actualitatea culturală ICR
Program: arte-TV
Capela Sixtină
Beethoven
Eminescu.Opera completă
Emily Dickinson
Georg Trakl
Expressionismus
SALVADOR DALI
VAN GOGH
MODIGLIANI
Galerie Artă online
Cărţi ortodoxe
Spiritualitatea catolică
World Transhumanist Association
Familia Regală a României
Album Regina Maria a României"
Foametea bolşevică
A. I. Soljeniţîn
Revoluţia de la Timişoara
TIMISOARA online
Paul Goma
Memorialul Victimelor
Comunismului şi al Rezistenţei
Genozide
Karadar free mp3
Dovesong free mp3
Classical Music Archive

==

COMENTARII

Manual de Umanism

cum va fi fost în 1992

O fată, Cora, a cerut o „listă“ unuia dintre rarii profesori care păreau să citească, să asculte muzică simfonică, să viziteze muzee, să frecventeze biblioteci, ba

chiar să-şi cumpere cărţi, sidiuri, soft de calitate. Lista ar fi trebuit să cuprindă de fapt un program de lecturi pe cinci ani, după absolvirea grelei ei facultăţi. Profesorul pare să fi încercat să adune titlurile prin 1992, bazându-se mai mult pe resurse ceauşiste, probabil neavând bani să-şi cumpere noile apariţii. Instructiv este că a confirmat ce se ştia: că un institut academic câtu-i de mare şi nu poate decide univoc primele 100 resurse! Atunci, a încercat să scrie un fel de „Manual de Umanism“, neterminându-l.

Îngălbenitele coli rămase de la el te pot scuti de a citi cărţi proaste!

2005 07 01, *Liceanul Neascultător*

==

MESAJE

Asistenţa tehnică

Am întâlnit la mama la spital un pensionar care bănuiesc că a fost profesor de liceu la viaţa lui.

Scriu „bănuiesc“ pentru că nu recunoştea că ar fi fost aşa ceva. Lui îi era ruşine că a fost amăgit de societate să se angajeze să muncească rău plătit, să facă pe urmă şi părinţii şi elevii mişto de el că n-are maşină.

Mai grav e însă că el era un om rău, că avea inimă rea.

O fată, Ramona, făcea cu el meditaţii pentru examenul de facultate.

Şi văzând ea că-l dau afară pe prof din apartament câte cărţi adunase ca un hârciog de-a lungul vieţii deşi pretindea c-a avut salariu mic, ea a realizat că îi era ca şi imposibil, în condiţiile noastre de confort de azi, să le citească pe toate.

Atunci i-a solicitat gagiului o listă cu cele mai principale.

Dar el nu s-a învoit:

„Eşti frumoasă şi iubitoare de viaţă, de ce să te apuci tu de citit, care este apanajul rataţilor?“

Pe urmă s-a întâmplat că fata a reuşit la facultate, a reuşit şi în profesie, conducând chiar o secţie a spitalului, dar vremelnic n-a reuşit şi în dragoste.

El a nimerit-o, într-o zi, cam deprimată, a crezut fireşte că e din cauza lui, că nu i-a dat de citit cândva, şi i-a expediat urgent e-mail cu *una sută titluri de cărţi,* mai toate vechi şi pline de microorganisme.

Dar fata, acum mamă a doi gemeni, şi-a rezolvat energic problemele de moment şi n-a mai avut deloc nevoie să le citească.

De-aia părerea mea este că asistenţa tehnică se acordă la momentul potrivit!

2005 07 02, *Liceanul Neascultător*

LICEANUL NEASCULTĂTOR

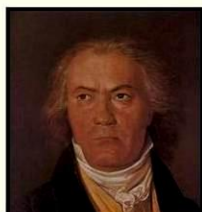

REFERATE

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Beethoven a compus Imnul UE.

Deoarece puţini muritori s-ar încumeta să creadă că pot în 57 de ani de viaţă să fie tot atât de creativi precât Ludwig van Beethoven (1770-1827), formatorii de opinie l-au nominalizat Titanul, recunoscându-i unele calităţi supranaturale.

file:///D:/02 Chiostro/03 Expanding/02 Webzine/21 HostLicNe/Site Host LN/s01.html

Home Super Links

COMENTARII

Manual de Umanism

Reguli utile:

Obişnuieşte-te să citeşti în bibliotecile publice.
Cărţile mari nu ţi le împrumută nimeni.

Nu citi fără posibilitatea de a-ţi nota idei, extrase, iradiaţii, titluri.
Memoria umană este mizerabilă.

Bine este, chiar cărţi voluminoase, să le citeşti fără întreruperi.
Numai aşa se formează o imagine fidelă, eventual într-o singură noapte.

Se pipăie, se miroase cartea şi, mai întâi, se parcurge repejor de la o copertă la alta.
Se stabileşte aşa strategia de lectură, în principal cât timp îi cedezi.

În acest mileniu incult, nu te aştepta să ai cu cine pălăvrăgi despre viciul tău.
Există însă o Constelaţie a Lucizilor, încât poţi convorbi cu Dante.

Reciteşte de câte ori este nevoie. Aceeaşi carte/simfonie/pânză se schimbă după cum devii tânăr/bătrân, fericit/luceferizat, sărac/bogat, sănătos/nebun.

Lucrul cel mai important: nu investi speranţe că vei fi… înţeles de diplomectuali.
Diplomectualul e adesea un posibil ministru, cinic, mincinos, coruptibil. El foloseşte cărţile ca pe nişte trepte, calcă pe ele. Va călca şi pe oameni.

Doar litere şi atât! Este superioritatea textului asupra audiovizualului. Te condamnă să imaginezi. Te face creator prin muncă silnică a spiritului.
Acele personaje, de fiecare dată *aşa cum ţi le imaginezi tu*, rostind memorabilele cuvinte.
Este superioritatea romanului asupra filmului. Numai TU ştii dacă Anna Karenina se epila!

Câteva RESURSE la Bucureşti:

Biblioteca Naţională (sala de lectură)
Biblioteca Centrală Universitară (sala de lectură)

Biblioteca Metropolitană Bucureşti (împrumut)
Institutele: Francez, Britanic, Italian, Goethe, Cervantes (împrumut)
Canalul TV franco-german Arte
România TV Cultural
Senso TV
Radio România Cultural
Radio România Muzical

==

REFERATE

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Beethoven a compus Imnul UE.

Deoarece puţini muritori s-ar încumeta să creadă că pot în 57 de ani de viaţă să fie tot atât de creativi precât Ludwig van Beethoven (1770-1827), formatorii de opinie l-au nominalizat *Titanul*, recunoscându-i unele calităţi supranaturale.

Încă şi mai justificată este această poreclă dacă te gândeşti că acest compozitor a realizat opere perfecte surd.

Viaţa lui Beethoven impresionează şi prin faptul că Revoluţia iacobină de la 1789 nu l-a zăpăcit ca pe alţii: el a asumat în muzica sa ideile de libertate ca nimeni altul, dar posibilitatea de a sluji pe un Napoleon ca Şostakovici pe Stalin sau ca Richard Strauss pe Hitler nu i-a luat minţile.

Chiar dacă nu a fost argatul vreunei curţi ca Bach, ci a făcut pe freelancerul,

Beethoven a rămas prieten cu tot felul de nobili care l-au sponsorizat şi au devenit astfel nemuritori.

Cine n-a auzit de Cvartetele Opus 59 Razumovski?

Beethoven s-a născut la Bonn într-o familie cu origine olandeză, de muzicieni, cu posibile rădăcini în economia de piață cântată de Van Gogh, numele putând însemna „grădină cu sfeclă“. Cert este că a moştenit un suflet țărănesc încăpător, Edwin Fischer, unul dintre pianiştii care chiar l-au înțeles, observând că nimeni dintre noi, oameni obişnuiți, n-am fi rezistat la tensiunile extreme la care a fost probată această extraordinară alcătuire psihică.

Deşi, poate că taina este pur şi simplu morală: în octombrie 1802, când surzenia părea fără leac, cum mărturiseşte în *Testamentul de la Heiligenstadt* numai arta şi râvna de a săvârşi binele l-au oprit de la o sinucidere pentru mulți firească.

A săvârşi binele, hm! uneori chiar împotriva omului!

Şi spre epatarea aceluia ce aşteaptă soluții providențiale, unde e de muncit!

De unde şi celebra deviză, aproape atee:

„Omule! Ajută-te singur!“

Forță teribilă aici pe pământ, prea puțină smerenie şi totuşi Missa Solemnis este capabilă să-ți imprime fiorul religios, atât de uşor de pierdut în metrou sau în ambuteiaj, tot atât de durabil precât Bach prin Matthaeus Passion ori Haendel prin Messiah.

Beethoven este mai cu seamă prietenul celor singuri, al celor care nu se pot înțelege cu semenii lor din cauza diferenței de sensibilitate sufletească.

Cine ajunge să se creadă nebun pentru că gaşca lui nu vorbeşte decât de sex, motociclete şi fotbal poate constata cu un fel de uimire în *Sonatele* şi în *Cvartetele* lui Beethoven atâta nuanțare sufletească încât îşi dă seama că a nu fi cu sufletul liniar ca un computer este tocmai normalitatea. Oricum, Beethoven nu aparține doar muzicii, despre el se va pronunța istoria omului în post-umanism.

Nimeni n-ar trebui să părăsească o şcoală fără a şti de Testamentul de la Heiligenstadt, de învingerea handicapului prin următorul raționament moral:

„Divinitate, tu care de acolo, din înalt, poți citi în adâncul sufletului meu şi-l cunoşti, ştii că-n el sălăşluieşte numai dragostea de oameni şi râvna de a face bine! O, oameni, dacă rândurile astea vor cădea vreodată sub ochii voştri, gândiți-vă că ați fost nedrepți cu mine; iar cel nefericit să se mângâie, găsind un alt nefericit ca şi el, care, în pofida stavilelor pe care natura i le-a pus în cale, a făcut tot ce i-a stat în putință spre a fi primit în rândul artiştilor şi al elitei umane.“

Link: BEETHOVEN [http://www.lvbeethoven.com/]

Listen:Sonata 01 opus 02 (MIDI)

Teme propuse:
Capela Sixtină (Michelangelo)
Casa Galbenă (Van Gogh)
Geniul eminescian
Jeanne Hébuterne (Modigliani)

perfecte surd.
Viața lui Beethoven impresionează şi prin faptul că Revoluția iacobină de la 1789 nu l-a zăpăcit ca pe alții: a asumat în muzica sa ideile de libertate ca nimeni altul, dar posibilitatea de a sluji pe un Napoleon ca Şostakovici pe Stalin sau ca Richard Strauss pe Hitler nu i-a luat mințile.
Chiar dacă nu a fost argatul vreunei curți ca Bach, ci făcând pe freelancerul, Beethoven a rămas prieten cu tot felul de nobili care l-au sponsorizat şi au devenit astfel nemuritori.
Cine n-a auzit de Cvartetele Opus 59 Razumovski?
More

mai toate vechi şi pline de microorganisme.
Dar fata, acum mamă a doi gemeni, şi-a rezolvat energic problemele de moment şi n-a mai avut deloc nevoie să le citească.
De-aia părerea mea este că asistența tehnică se acordă la momentul potrivit!

© FONDATOR: Ioil Borgiah 19 iunie 1970

Please send email to borgiah@home.ro if you have any slogans for this page!

17595
Hotwire.com Travel Discount

Liceanul Neascultator
http://wave.prohosting.com/hrestic/index.html
http://www.borgiah.home.ro/index.html
Liceanul Neascultator
Calauza spirituala pentru liceanul neascultator catre acumularea cunostintelor umane, interpretarea lor sectorizata si impunerea concluziilor generale

Full Moon dates 2007

Month	Day	Time	Day of week
Jan	3	13:59	Wed
Feb	2	05:47	Fri
Mar	3	23:18	Sat
Apr	2	17:16	Mon
May	2	10:11	Wed
Jun	1	01:05	Fri
Jun	30	13:50	Sat
Jul	30	00:48	Mon
Aug	28	10:35	Tue
Sep	26	19:46	Wed
Oct	26	04:53	Fri
Nov	24	14:31	Sat
Dec	24	01:17	Mon

CURRENT MOON
Waning Gibbous
55% of Full
Mon 4 Mar, 20..
12:18 PM
about the moon

==

COMENTARII

Manual de Umanism. Reguli utile:

Obişnuieşte-te să citeşti în bibliotecile publice.
Cărțile mari nu ți le împrumută nimeni.

Nu citi fără posibilitatea de a-ți nota idei, extrase, iradiații, titluri.
Memoria umană este mizerabilă.

Bine este, chiar cărți voluminoase, să le citeşti fără întreruperi.
Numai aşa se formează o imagine fidelă, eventual într-o singură noapte.

Se pipăie, se miroase cartea şi, mai întâi, se parcurge repejor de la o copertă la alta.
Se stabileşte aşa strategia de lectură, în principal cât timp îi cedezi.

În acest mileniu incult, nu te aştepta să ai cu cine pălăvrăgi despre viciul tău.
Există însă o Constelație a Lucizilor, încât poți convorbi cu Dante.

Reciteşte de câte ori este nevoie. Aceeaşi carte/simfonie/pânză se schimbă după cum devii tânăr/bătrân, fericit/luceferizat, sărac/bogat, sănătos/nebun.

Lucrul cel mai important: nu investi speranțe că vei fi… înțeles de diplomectuali. Diplomectualul e adesea un posibil ministru, cinic, mincinos, coruptibil. El foloseşte cărțile ca pe nişte trepte, calcă pe ele. Va călca şi pe oameni.

Doar litere şi atât! Este superioritatea textului asupra audiovizualului. Te condamnă să imaginezi. Te face creator prin muncă silnică a spiritului. Acele personaje, de fiecare dată aşa cum ți le imaginezi tu, rostind memorabilele cuvinte.
Este superioritatea romanului asupra filmului. Numai TU ştii dacă Anna Karenina se epila!

Listă de cărți bune pentru Liceanul Neascultător

Câteva RESURSE la Bucureşti:

Biblioteca Națională (sala de lectură)
Biblioteca Centrală Universitară (sala de lectură)
Biblioteca Metropolitană Bucureşti (împrumut)
Institutele: Francez, Britanic, Italian, Goethe, Cervantes (împrumut)

Canalul TV franco-german Arte
România TV Cultural
Senso TV
Radio România Cultural
Radio România Muzical

Muzeul Național de Artă
Muzeul Colecțiilor de Artă
Muzeul Zambaccian

Concerte, expoziții, spectacole.

Resursele locale sunt imprevizibile. Oricum, hrana spirituală nu e mai scumpă.
===

Lucrări de orientare:

istorii ale culturii şi civilizației
istorii ale literaturilor popoarelor
istoria artei universale
istoria muzicii

istoria filozofiei
istoria omului
istoria Universului şi a Vieții
istoria ştiinței şi a tehnicii
biografii ale marilor personalități creatoare

Cărți vechi şi relativ ieftine la anticariate sau la pensionari

Nu îți diminua volumul respirator al casei decât cu fondul de carte perenă sau refolosibilă.

Muzică ieftină în format MIDI pe web, pentru a clasifica vreo lucrare de care ai auzit. Cam cum sună. Există însă riscul de a pierde revelațiile şi iradiațiile.
Ideal este a asculta Liszt în interpretarea lui Liszt la Liszt la Weimar.

Ştiințele sunt tot o literatură cât nu suntem în stare să stăpânim reacțiile termonucleare sau să construim o navetă spațială de care să nu facă mişto extratereştrii.
==

Oarecum două nivele în spirală ADN către ceva superior binişor homosapului.

Literatura
Arte vizuale
Muzica

Ştiințe
Istorie
Filozofie

Religie

Literatura

A.E. Baconsky
Meridiane, 1969
Panorama poeziei universale contemporane, 1972
Biserica Neagră (roman)

Ioan Slavici
Amintiri
Lumea prin care am trecut

Mihai Eminescu
Poezii (Ediția D. Murăraşu)
Proza literară (Ediția E. Simion)
Opere I, II, III, VIII-XIII, XV (Editia Perpessicius)

George Călinescu
Viața lui Mihai Eminescu
Opera lui Mihai Eminescu

Istoria literaturii române de la origini până în prezent
Viața lui Ion Creangă

Ştefan Augustin Doinaş – *Atlas de sunete fundamentale*, 1988
Dan Grigorescu – *Istoria unei generații pierdute: Expresioniştii*
Richarda Huch – *Romantismul german*
Hertha Perez – *Antologia poeziei romantice germane*, 1969

Eugen Ionescu – *Rinocerii*

Voltaire
Zadig
Candid

Henry Fielding – *Tom Jones*
Casanova – *Memorii*
Pierre de Boisdeffre – *O istorie vie a literaturii franceze de azi*
Charles Baudelaire – *Florile Răului*
I. D. Sîrbu – *Şoarecele B*

Lev Nikolaevici Tolstoi
Război şi pace
Anna Karenina
Învierea

Feodor Mihailovici Dostoievski
Crimă şi pedeapsă
Demonii
Frații Karamazov
Omul din subterană
Eternul soț

Serghei Esenin – *Omul Negru*

Aleksandr Soljenițîn
O zi din viața lui Ivan Denisovici
Pavilionul canceroşilor
Arhipelagul Gulag
Stejarul şi vițelul

Varlam Şalamov – *Povestiri din Kolîma*

Gustav Flaubert
Doamna Bovary
Educația sentimentală

Homer
Iliada
Odiseea

Dante

Vita nuova
Divina Commedia

1001 de nopți

François Rabelais – *Gargantua şi Pantagruel*
Cervantes – *Don Quijote de la Mancha*

Shakespeare

Sonete
Romeo şi Julieta
Hamlet
Regele Lear
Macbeth
Othello
Timon din Atena
Neguțătorul din Veneția
Furtuna

Johann Wolfgang Goethe

Poeziile
Suferințele tânărului Werther
Faust
Poezie şi adevăr

Johann Peter Eckermann – *Convorbiri cu Goethe în ultimii ani ai vieții sale*
Friedrich Gundolf – *Goethe*

Iasunari Kawabata – *Zbor de păsări albe* (*Sembazuru*)
Cao Xueqin – *Visul din Pavilionul Roşu*
Wu Jingzi – *Întâmplări din lumea cărturarilor*
Murasaki Shikibu – *Genji monogatari*
James Clavel – *Shogun*

Jean-Jacques Rousseau – *Confesiuni*
Marcel Proust – *În căutarea timpului pierdut*

Franz Kafka

Metamorfoza
Scrisoarea către tată
Castelul
Procesul
Jurnal

James Joyce – *Ulysses*

Robert Musil – *Omul fără însuşiri*

Thomas Mann
Nuvele
Muntele vrăjit
Iosif şi frații săi
Doctor Faustus

Hermann Broch – *Moartea lui Vergiliu*

Samuel Beckett – *Aşteptându-l pe Godot*

Virginia Woolf
Spre far
Valurile
Orlando

Marguerite Yourcenar – *Memoriile lui Hadrian*

Albert Camus
Mitul lui Sisif
Străinul
Ciuma

Louis-Ferdinand Céline – *Călătorie la capătul nopții*

Nicolae Manolescu – *Istoria critică a literaturii române*

Monica Lovinescu – *Unde scurte*
Laurențiu Ulici – *Nobel contra Nobel*
Francesco Petrarca – *Canțonierul*
Giovanni Boccaccio – *Decameronul*
Cesar Vallejo – *Heralzii negri*
Niccolo Macchiavelli – *Principele*
Erasmus din Rotterdam – *Elogiul Nebuniei sau Cuvântare spre Lauda Prostiei*

Poezie română contemporană: Nicolae Labiş (*Primele iubiri*), Nichita Stănescu (*11 elegii*, *Noduri şi semne*), Ioan Alexandru (*Imnele Bucuriei*), Marin Sorescu (*La Lilieci*), Cezar Ivănescu (*La Baaad*), Ana Blandiana (*Octombrie, noiembrie, decembrie*), A. E. Baconsky (*Corabia lui Sebastian Brandt*), Mircea Cărtărescu (*Totul*)

Poezie universală: Poezia africană, Poezia amerindienilor, Poezia polineziană, Kalidasa, Li Tai Pe, Du Fu, Tagore, Omar Khayam, Basho, Pindar, Sapho, Vergiliu, Horațiu, Ovidiu, Villon, Góngora, Leopardi, Novalis, Schiller, Hölderlin, Byron, Hugo, Mallarmé, Rimbaud, Verlaine, Lautréamont, Emily Dickinson, Rilke, Lorca, Pessoa, Ezra Pound, Kavafis, Else Lasker-Schüler, Anna Ahmatova, Ossip Mandelstam, Paul Celan

Marea proză: Stendhal, Balzac, Maupassant, Zola, Goncearov (*Oblomov*), Gogol (*Suflete moarte*), Cehov, Gorki (*Viața lui Klim Samghin*), Bulgakov (*Maestrul şi*

Margareta), Boris Pasternak (*Doctor Jivago*), Grossman (*Cer şi destin*), Aleksandr Zinoviev (*Homo sovieticus*), Ilya Ehrenburg (*Oameni, ani, viață*), Rebreanu, Mateiu Caragiale, Max Blecher, Marin Preda, Edgar Allan Poe, Kipling, Borges, Marques, Faulkner, Verissimo, Sabatto, Cortazar, Casares, Grass, Eco

Arte vizuale:

Mihail Alpatov – *Istoria artei*
Elie Faure – *Istoria artei*
Vasile Drăguț, Vasile Florea – *Arta Românească*
Ionel Jianu – *Constantin Brâncuşi*
Petre Pandrea – *Brâncuşi. Amintiri şi exegeze*

John Rewald
Istoria impresionismului
Postimpresionismul

Henri Perruchot
Viața lui Van Gogh
Viața lui Gauguin
Viața lui Cézanne
Viața lui Toulouse-Lautrec

Vincent van Gogh – *Scrisori*

Irving Stone
Agonie şi extaz (Michelangelo)
Bucuria vieții (Van Gogh)

Albumele altor mari pictori, sculptori sau arhitecți :
Bosch, Botticelli, Rafael, Leonardo, Rembrandt, Breugel, Hokusai, Vermeer, Goya, Delacroix, Daumier, Monet, Renoir, Rodin, Ensor, Munch, Kirchner, Picasso, Matisse, Modigliani, Dalí, Le Corbusier, Gaudí, Rouault, Kandinsky, Mondrian inclusiv
Grigorescu, Andreescu, Luchian, Petraşcu, Şirato, Tonitza, Steriadi, Iser, Pallady, Paciurea, Baba, Țuculescu

Filme de Artă

Victor Fleming – *Pe aripile vântului*
Federico Fellini – *La Dolce Vita*
Michelangelo Antonioni – *Blow-Up*
Luchino Visconti – *Ghepardul*
Aleksandr Zarki – *Anna Karenina*
Carol Reed – *The Agony and the Ecstasy*
Gheorghi Senghelaia – *Munții albaştri*
Tenghiz Abuladze – *Căința*
Anatol Litvak – *Vă place Brahms?*
Lucian Pintilie – *De ce trag clopotele, Mitică?*

Franco Zeffirelli

Romeo şi Julieta
Iisus din Nazareth

Luis Buñuel

Viridiana
Farmecul discret al burgheziei

Andrzej Wajda

Cronica adolescenței
Omul de marmură

Mircea Daneliuc

Glissando
Patul conjugal

Teatru memorabil

Lucian Pintilie – *Revizorul*
Dinu Cernescu – *Hamlet*
Liviu Ciulei – *Furtuna*
Silviu Purcărete – *Danaidele*
Andrei Şerban – *Trilogia antică*

MUZICA

Ludwig van Beethoven

Simfoniile 3, 5, 6, 7, 9
Sonatele pentru pian
Cvartetele 7, 10, 15
Sonata Kreutzer
Triplul Concert
Missa Solemnis

Johann Sebastian Bach

Clavecinul bine temperat, Caietul 1
Toccata şi fuga în re minor
Passacaglia în do minor
Concertul pt. două viori
Concertele Brandenburgice
Matthäeus Passion

Gustav Mahler
Simfoniile 1, 3, 5, 9

George Enescu

Rapsodiile române
Sonata 3 pt vioară, în caracter popular românesc
Sonata 1 pt violoncel
Oedip

Wolfgang Amadeus Mozart

Simfoniile 40, 41
Concertele pt. pian 20, 21
Concertele pt. vioară 3, 5
Concertul pentru flaut, harpă şi orchestră
Requiem

Georg Friedrich Haendel

Muzica apelor
Messiah

Franz Schubert

Sonata Arpeggione
Cvartete: Moartea şi fata, Rosamunda
Cvintete: Păstrăvul; Cvintetul cu două violoncele op.163
Trio:op. 99 şi op. 100
Simfonia 8 Neterminata

Franz Liszt

Rapsodia ungară nr. 2
Rapsodia română
Poemul simfonic Preludiile
Via Crucis

Carl Orff

Carmina burana
Catulli carmina
Trionfo di Afrodite

George Bălan

Muzica şi lumea ideilor
Meditații beethoveniene
Misterul Bach

Ioana Ştefănescu – *O istorie a muzicii universale*

Romain Rolland

Viața lui Michelangelo
Beethoven
Beethoven. Marile epoci creatoare

Compozitori inconfundabili: Berlioz, Chopin, Mendelssohn-Bartholdy, Brahms, Ceaikovski, Vivaldi, Schumann, Verdi, Wagner, Debussy, Rahmaninov, Satie

Ştiințe

A. Hellemans, B. Bunch – *Istoria descoperirilor ştiințifice*
Isaac Newton – *Principiile matematice ale filozofiei naturale*
Charles Darwin – *Evoluția speciilor*
Albert Einstein – *Cum văd eu lumea*

Sigmund Freud
Interpretarea viselor
Introducere în psihanaliză
Prelegeri de psihanaliză
Psihopatologia vieții cotidiene

George Gamow
30 de ani care au zguduit fizica
Biografia fizicii

Boris G. Kuznețov
De la Galilei la Einstein
Albert Einstein

Steven Weinberg – *Primele trei minute ale Universului*
Thomas Kuhn – *Structura revoluțiilor ştiințifice*

Istorie

André Bonnard – *Civilizația greacă* (3 vol)
Theodor Mommsen – Istoria romană (4 vol)
Herodot – *Istorii*
Plutarh – *Viețile paralele*
Suetonius – *Viețile celor doisprezece cezari*
Charles Diehl – *Figuri bizantine*
Jakob Burckhardt – *Cultura Renaşterii în Italia*

André Castelot
Bonaparte
Napoleon

Eugen Lovinescu – *Istoria civilizației române moderne*
Guy Gauthier – *Missy. Regina României*
Maria, Regina României – *Povestea vieții mele*

Nicolae Iorga
Cugetări
O viață de om aşa cum a fost
Sfaturi pe întunerec

Vasile Pârvan – *Memoriale*
George Vâslan – *Frumusețea pământului românesc*
Iurie Colesnic – *Basarabia necunoscută* (8 vol)
Ioan Ioanid – *Închisoarea noastră cea de toate zilele*

Paul Goma
Culoarea curcubeului'77 (Cutremurul oamenilor). Cod „Bărbosul“
Gherla
Basarabia

Marius Oprea
Banalitatea Răului
Moştenitorii Securităţii

Marius Mioc – *Revoluţia din Timişoara şi falsificatorii istoriei*

Filozofie

Lucian Blaga
Spaţiul mioritic
Religie şi spirit

Diogenes Laertios – *Despre vieţile şi pildele filozofilor*
Georg Wilhelm Friedrich Hegel – *Prelegeri de istorie a filozofiei*
Arthur Schopenhauer
Aforisme asupra înţelepciunii în viaţă
Lumea ca voinţă şi reprezentare
Ludwig Witttgenstein – *Tractatus logico-philosophicus*

Gabriel Liiceanu
Jurnalul de la Păltiniş
Epistolar

Blaise Pascal – *Cugetări*
La Rochefoucauld – *Maxime*
Friedrich Nietzsche – *Aşa grăit-a Zarathustra*
Cesare Pavese – *Meseria de a trăi*
Giovanni Papini – *Un om sfârşit*

Emil Cioran
Pe culmile disperării
Schimbarea la faţă a României
Scrisori către cei de acasă

Iuliu A. Zanne
Proverbele Românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria şi Macedonia

Sergiu Al-George – *Filozofia indiană în texte*
Theofil Simenschy – *Un dicţionar al înţelepciunii*
Dumitru Drăghicescu – *Din psihologia poporului român*
Tadeusz Kotarbinski – *Tratat despre lucrul bine făcut*

Religie

Cartea egipteană a morților
Cartea tibetană a morților

Biblia

Filocalia
Patericul

Henryk Sienkiewicz – *Quo vadis*
Emilian Vasilescu – *Istoria Religiilor*
N. A. Kun – *Legendele şi miturile Greciei antice*
James George Frazer – *Creanga de aur*

Alexandru Mitru
Legendele Olimpului
Din marile legende ale lumii

Talmudul

Alexandru Şafran
Cabala
Înțelepciunea Cabalei

Coranul

Confucius – *Analecte*
Lao zi – *Cartea despre Dao şi Putere*

Mircea Eliade
Romanul adolescentului miop
Maitreyi
Istoria credințelor şi ideilor religioase
Yoga
Secretul doctorului Honigberger (Proza fantastică)

Thomas a Kempis – *Imitațiunea lui Cristos*
Ignațiu de Loyola – *Exerciții spirituale*

2005 07 03, LN

LICEANUL NEASCULTĂTOR

Search Open Directory

TOOLS

RESURSE DIDACTICE
Referate
Resurse culturale România
Romanian Voice/POEZIE
Biblioteca romaneasca
Dictionar general ROMAN-ENGLEZ si
Englez-Roman Yahooligans Dictionary
SuperKids Educational Software
Scolastic
Poezia americană
Filozofie. Lecţii
Biblia latină
The Nizkor Project (Shoah)
. Istoria României/Ioan Scurtu
România Regală. Extrema dreaptă
Exploratorium
Earth and Moon Viewer
Dictionar Sex
Clopotel. Portal didactic
Matematica online
Scoala Online Romania

Biblioteca

REVISTE
Revista Presei
Magazin Istoric
Contemporanul
Convorbiri literare Iasi
Cuvântul
Dacia Literara
Dilema Veche
Familia
Lettre Internationale
Memoria
Observator cultural
Orizont
Poezia
Revista 22
Revista Secolul 21
România literara
Suplimentul de cultura Polirom
Timpul
Tribuna
Vatra

[Home][Referate+Comentarii]

Super LINKS

Webster's Online Dictionary
The Rosetta Edition™
Search
English Non-English

Search Open Directory
Arts
Business
Computers
Games
Health
Home
News
Recreation
Reference
Regional
Science
Shopping
Society
Sports

MARI ARHIVE
Project Gutenberg at Sailor
Congress Library
UNESCO Libraries Portal
Classical Music Web Ring
Gallica, bibliotheque numerique de la Bibliotheque nationale de France
Internet Sacred Text Archive
Hoover Institution
Bibl.Virt.Univ.Bucuresti
Islamic Finder
NOBEL e-Museum

ENCICLOPEDIA
Encyclopedia
Wikipedia
Revista electronica de cultura
Enciclopedia de Filozofie
Enciclopedia Planetelor
Enciclopedia Britanica
Encarta FR
Enciclopedia Instrumentelor Muzicale
Enciclopedia Smithsonian
Enciclopedia Columbia

TRIMITERI

DU-TE ŞI VEZI!
Actualitatea culturală ICR
Program: arte-TV
Capela Sixtină
Beethoven
Eminescu.Opera completă
Emily Dickinson
Georg Trakl
Expressionismus
SALVADOR DALI
VAN GOGH
MODIGLIANI
Galerie Artă online
Cărţi ortodoxe
Spiritualitatea catolică
World Transhumanist Association
Transhumanism
Familia Regală a României
Album Regina Maria a României"
Foametea bolşevică
A. I. Soljeniţîn
Revoluţia de la Timişoara
TIMISOARA online
Paul Goma
Memorialul Victimelor Comunismului şi al Rezistenţei
Genozide
Karadar free mp3
Dovesong free mp3
Classical Music Archive

==

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul 152 **18 Iulie 2005**

Pagina culturală

==

REPER: Când inundaţiile din bazinul electoral fesenist au salvat Corupţia de la catastrofă, permiţându-se totodată a se avea prin sondaj vedenia dezastrului alegerilor anticipate, aşa că s-a făcut totul pentru intrarea-n uie.

==

ALEGERI PÂRŢIALE

O zi din viaţa Reei Silvia

La o vârstă pensionară e greu, maică, să n-ai insomnii. Dar poate că o să votezi mai des. Te trezeşti noaptea, dai drumu la tembelizor şi vezi în linişte reluări, poţi medita asupra lor cu mintea deplin rece.

Pe deasupra casei tale trec tornade vâjâind şi cocori înţelepţi cârâind, şi avioane de ucid ţânţarii, încât nu-ţi mai iese din capul albit de ani conceptul de plutocraţie, ca acea variaţie de democraţie în care sunt decisive în planul decizional

politic interesele preabogaţilor, ca nişte dâre de sloboz diamantin, pe când amărâţii abia de supravieţuiesc pe linia de plutire şi, prin extensie, ei văd în plutocraţie chiar clasa stăpânitoare care te duce cu pluta peste cele mai performante inundaţii, adică atât burghezia de merit cât şi „burghezia de şpagă“ sunt percepute de către babe ca un tot unitar firesc câtă vreme n-au existat şi nici nu vor exista, fără o nouă revoluţie, tropisme către o delimitare morală sau creştină a burgheziei de merit faţă de burghezia de şpagă..

După care răbdări prăjite, vine pe la unşpe poştăriţa cu pensia de veteran după marţianul violator, care a purtat un război drept, spre Occident, nu unul injust la Răsărit, în contra bolşevismului dărâmător de biserici. Şi din amărâtele alea de trei bancnote îţi reţine una pe motiv că se reţine-n toată ţara, că aşa ar fi dispoziţiile, pentru sinistraţii care s-au dat şi la televizor jelindu-se tocmai ca să se vadă că se reţine, e de necesitate!

Iar inima ta e bună, maică, iar creieraşul tău, zăpăcit de câte se plimbă pe sticlă, nu se prea miră, cel mult te consulţi cu alte babe, te-apucă frica de mafioţi, laşi totul baltă.

Dar un lucru e sigur, cum te-a şi pălit revelaţia: de ce i-ar trebui acestei burghezii de şpagă integrarea europeană?

Nivelul ei de lux este superior demult celui al nababilor euroatlantici!

Averile ei nu s-au făcut în mod european şi nici măcar nu pot fi conservate pe această cale, iar a-ţi trage în cont după 2007 fonduri uie ca de la statul român între 1907 şi 2007 s-ar putea să nu mai ţină şi să ai necazuri.

Iată de ce unii, caz unic în istoria democraţiei, refuză a reveni la ciolan prin alegeri anticipate, iar alţii se aranjează să se spună că au făcut totul, până şi recursul la ameninţarea cu demisia, dar uite că însăşi Providenţa s-a manifestat ca o îndârjită apărătoare a Corupţiei: prin amplele inundaţii din bazinul electoral moldovean al lui Iliescu a devenit ridicol a lăsa ţara neguvernată, iar nişte sondaje privind capacitatea tembeliziunilor de a determina conduita electorală a gloatei a dovedit că cetăţenii n-ar discrimina între alianţe, ieşind scor alb, încât nu mai rămâne nimic de anticipat de la anticipate, dar vine unul cu o pensulă cu spumă ca de bărbierit şi începe a proba aragazul de scăpări de gaze şi o întreabă pe baba romană Reea Silvia dacă a văzut pe micul ecran blocuri explodate din scăpări de gaze şi sinistrate jelindu-se după mobilă şi tavan, pentru că e pericol să crape cauciucul şi că trebuie să-şi cumpere racord de inox, import Italia, îi e milă că n-ar mai putea să-şi facă cafea, altfel i-ar fi tăiat el gazele, până-şi instalează detector de gaze, care cică costă şi ăla cât trei pensii, trebuie făcut împrumut la CARP, dar el nu pleacă decât cu încă una din bancnote, iar ăia sunt neserioşi, că unii nu vor să vină la guvernare, alţii le crapă alianţele de la ciolan, iar apa de ploaie spală bine la cap şi salvează corupţia.

==

OGLINDA DE NISIP A LUI ROBINSON

Mircea Drăgănescu a împlinit 55 de ani

Poetul Mircea Drăgănescu, absolvent al Filozofiei bucureştene, a împlinit 55 de ani fără a fi sărbătorit de literatura română, cam în acelaşi anonimat cum G. Liiceanu a trecut de 60 ani fără a fi fost celebrat zgomotos de filozofia românească.

În antologica antologie „Generaţia ’80 în proză scurtă“, alcătuită de Gheorghe Crăciun şi Viorel Marineasa, cel mai prozaic text este neîndoielnic o „Mică enciclopedie pentru o duminică la Titu“ semnat de Cornel Nistorescu şi cuprins în

volumul său din 1988, numit „Proprietarul de iluzii“, ca şi cum lumea reportajelor sale ar fi fost scrutată, întru separarea realului, printr-o oglindă de nisip!

Cine străbate până la capăt reportajul liric se cuprinde de atâta enciclopedic existenţial Insuportabil provincialo-ceauşist încât îşi imaginează că oraşul Titu va fi fiind un abis în ploaie din care nu se poate înălţa nimic.

Şi totuşi, se mai ridică: Paul Nancă, om al muzicii tinere, Sorin Paliga, universitar şi primar liberal al Sectorului Trei sau George Geacăr, demolatorul mitului omului nou Marin Preda, au căpătat din acest mediu păduros al Titului aplecare acută spre cele lirice, iar Nelu Burhan a plecat în poezie chiar cu Premiul Eminescu pentru debut, lista tuturor celor atraşi spre marea literatură de acest spaţiu binecuvântat de natură şi de Biblioteca, excelentă, a Casei de Cultură din Titu Târg, fiind dealtfel lungă şi impresionantă.

Paradoxal, scriitorul Cornel Nistorescu arată, aşadar, în mica enciclopedie de la Titu, calităţi de incisiv reporter şi nu arată tocmai calităţi de analist! Într-o sfântă duminică, dânsul nu îndrăzneşte a deduce nimic dintr-ale eternităţii din următorul joc al realului:

„Ajung într-un loc în care pădurea creşte până lângă trotuarele străzii principale. Iarna, un lup s-ar putea lăuda că a trecut prin centrul oraşului Titu fără să fi ieşit din pădure. În sfârşit, Titu vechi, Titu Târg, Ti-tu, Ti-tu... Nu trece niciun taxi, niciun autobuz. Ce bună ar fi o birjă! Parcurg zona din oraş unde câmpul dă cu buzele de o parte şi de alta a trotuarelor străzii principale. Parcă aduce valuri de apă. Titu nu va fi niciodată un oraş poluat. Mă simt atât de singur că-mi vine să dau cu pumnul în plopul bătrân. Să-i trag un picior sau să-mi muşc unghiile.“

Acest straniu imbold de a da cu pumnul sau cu şutul într-un eminescian plop bătrân la vreme de ploi bacoviene ţine de clasicul sentiment arghezian al absurdului teologic, duhovnicesc. Este trăirea omenească a neştiinţei asupra Sensului. Suntem, într-un joc secund, instrumente ale Sorţii. E cineva anonim care sprijină, domoleşte blând, această cădere, se tânguia lin Rilke. Prezenţa de 11 ori elegiacă a prozatorului optzecist deci postmodern Cornel Nistorescu în Titu Târg, unde ar fi putut fiinţa lupul trecător din pădure prin pădure în pădure fără a observa centrul oraşului Titu din judeţul Dâmboviţa, are vasăzică un tâlc, a cărui nedesluşire ca atare este cauza primă care împinge pe renumitul gazetar la gesturi violente, necugetate.

Beneficiind de o retrospectivă de sus, afirm, nu fără cutremurare, că existenţa are un sens şi că dl Cornel Nistorescu se afla la Titu în ploaia acelei duminici ca un antemergător, pentru a prefaţa orbeşte apariţia volumului „Oglinda de nisip“, publicat tot în 1988 de poetul din Titu, de Mircea Drăgănescu!

Mă bazez pe exasperarea care este substanţa acestei poezii vizionare, o exasperare care ar fi fost dezgustătoare într-un oraş numai oraş de oraş, dar devine hamletian universală într-un oraş-natură ca Weimarul, survolabil de către duhul lupului!

Dealtfel, cei doi pietoni ai Domnului, poetul şi prefaţatorul său, s-au şi întâlnit, cum rezultă forensic din urma lăsată ca o frântură de ADN aerian, iluzoriu eveniment al zilei, în „Al treilea poem inefabil“:

Gândesc, nori negri pătrund în pădurea de fildeş.
închid ochii şi văd elefanţii murind.
incandescent pulsez cărbune aprins
sub straturi geologice de vânătă cenuşă.
un necunoscut de aer se apropie.
nu mă recunoaşte şi-şi aprinde nepăsător
o ţigară. visez. călătoresc din ce în ce
mai în mine, o boare proaspătă
îmi mângâie faţa de pe acum in
existentă

Ulterior, conştient că nu este deloc productiv a lua drept bază nivelul stănescian şi a scrie MAI DEPARTE, sceptic şi supraexigent, Mircea Drăgănescu nu a mai publicat, într-o literatură care nu a devenit funcţională doar pentru că a fost ales Nicolae Manolescu preşedinte al Uniunii când nu mai avea peste ce, decât un al doilea volum, cât Daniel Turcea, pe la Junimea ieşeană a lui Cezar Ivănescu, intitulat insular „Robinson", poemul „Robinson VI" sunând ca o privire de profund cunoscător al inconsistenţei realului:

Am să vă las pe
Noptieră
un Robinson

Să aveţi ce citi
Să nu vă plictisiţi
În timp ce eu la
Timona insulei mele
Mă voi îndepărta
îndepărta...

Titu, oraş al florilor de păpădie, al pădurilor exportate masiv de fostul primar şi al lupchilor daco-romani, s-a lăţit în acest volum peste cât cuprinde limba română, chiar dacă nu încă până la abstract. De pildă, se mai vorbeşte despre hârtie igienică, singura rămasă imaculată, să scrii poezii, şi de polifuncţionalitatea ziarelor în uz contrar şi de figura primului ministru, într-un „Robinson V".

Nu ştiu cine-n ce ziar va fi prefaţat din ordinul Providenţei această a doua carte a lui Mircea Drăgănescu, cine a fost antemergătorul ei şi al exegezei ce va veni, dar am o presimţire şi intuiţia mă îndeamnă a cerceta cu luare aminte în scrierile altui analist cu probleme la ziarul lui, dl. Cristian Tudor Popescu, având a găsi tot pe la Iaşi, prin vreo carte de-a dumisale de la Polirom, niscai momente de absurd şi de exasperare junimistă televizionară privind România din ziulica de azi, adică tocmai acea prefaţă involuntară, inginerească, de care literatura noastră nefuncţională, neracordată la contemporaneitate în folosul Neamului Românesc, are atâta nevoie mare spre a se simţi protejată la onoarea critică de întâmpinare, pentru a deveni, din opacă ca căciula mioritică, transparentă măcar precât stă să fie bursa noastră de valori în anul de greaţă 2005, în care poetul Mircea Drăgănescu a împlinit 55 de ani...

==

Joanne Kathleen Rowling şi Harry Potter al VI-lea

Este o cucerire a Revoluţiei din Decembrie libertatea că România poate participa, prin reprezentanţii tuturor categoriilor de consumatori de bestseller, alături de alte 106 state, la cea mai mare lansare simultană a unei cărţi de consum: „Harry Potter and The Half-Blood Prince“, adică volumul al şaselea.

Cine s-a înscris la coadă ceauşeşte pe listele de aşteptare este pe deplin conştient că îşi aduce aportul la depăşirea recordului de vânzări al Codului da Vinci şi că dacă Harry Potter este iubit în 60 de limbi în aproape 300 milioane de cărţi nu se poate ca atâţia consumatori, o virtuală supraputere, să se înşele asupra priorităţilor de pe lista de lecturi obligatorii!

Dar este tot atât de limpede, mai ales pentru România inundată, că mama lui Harry Potter, bestsellerița Joanne Kathleen Rowling, nu scrie pentru copii ai străzii ci pentru ai caselor mari, cu automobil, cu turnuleţe gotice, cu bodyguarzi şi cu părinţi capabili a ieşi la drum, pe la două noaptea, vineri spre sâmbătă, într-o atmosferă de mister comercial ce valorifică pozitiv ceea ce pare să fi fost misterios şi peren în marile gesticulaţii exploatate şi de propaganda anumitor totalitarisme iubitoare de retrageri cu torţe şi parade medievale.

Da, este rău prevestitor ce se vinde cel mai bine pe piaţa ficţională mondială globală a speciei! Medievalismele sumbre ce fascinau pe Himmler, Heydrich, Goering şi pe ceilalţi crezători în cele supraumane dar nu divine! Noapte magică, noapte comercială, noaptea unui fascism latent! ricanează poetul falit şi nepublicat, fantazând la transformarea cozii de mătură în matrac. Întreţinerea capacităţii tinere de înrolare mondială la un joc iniţiatic. Astăzi, când nu e şomajul din 1932, doar pentru distracţie, mâine, pe foamete şi criză energetică, vom vedea şi mai ales vom auzi ordine către ce rezolvări prin vrăjitorie ale problemelor planetei. Sau măcar antrenament pentru penurie: cozi nocturne, liste de aşteptare, perspectiva că poate mai bagă şi apucă şi ăla care n-a apucat!

Uitasem de toate acestea!

Cărţile omului, adică Proust, Joyce, Musil, Kafka, Broch şi chiar Thomas Mann şi care-or mai fi nu pot miza la primul tiraj de adeziune planetară anticipată pe nevăzute, abia dacă din cinci sute de exemplare iniţiale se vând câte patruzeci pe an.

Oricum, dacă nu are aplecare spre a solicita, a accepta şi a da şpagă pentru a putea primi şpagă, este primejdios să-ţi laşi copilul ochelarist să rămână fan cuiva toată viaţa şi să se bazeze pe magie, pe vrăjitorie, pe îngerii păzitori, contra securistului şi minerului său, contra mafiotului şi killerului său, opunând forţei brute şi informate costume subţiri, baghete, cărţi de vrăji, cartonaşe de tarot, ghicitul în frunze de ceai, în globuri de sticlă, în vomitură de missă şi în scârna de câine de rasă.

Dar poate e bine, vei zice, să se ducă dimineaţa la gaşcă puştiul meu, impunându-se cu un Uite ce eu am şi voi n-aveţi! O carte despre care se vorbeşte!

Lasă-l, de ce nu? Lasă-l să-i umilească! Dar nu insista cu lectura. Eşti româncă, nu? Atunci, poţi! Ai auzit de Radu Tudoran şi de „Toate pânzele sus!“? Mai bine să-ţi înveţe copilul dicţionarul marinăresc, de utilitate la cel mai înalt nivel, decât glossarul neautentic al vrăjitoarelor, pentru ăla adevăratul trebuind a vă duce la ţigănci.

==
ELEGIE

Elegie la demisia dlui Tăriceanu

În poezie luna e de circa trei ori mai mare
ca discul soarelui plouă by request şi
vezi preşedinte plângând şi o cunună
de maci se scutură-n trei mironosițe
prin sforăriile curților nemulțumite
că dacii, deci, nu mai au săbii, au cratițe.

L-ați auzit vreodată pe Ezra Pound din
versurile-i worldice rostind, cantosuri roz
nu mai uşoare-n luminozitate decât întâiul amor
şi întâia demisie? Atunci căutați-l pe net!
Eu l-am găsit, fiindcă am fost desemnat, dar voi,
voi Joyce, şi vă va refuza cu o voce custuriță!

Şi atunci care potop ne va fredona nouă
legătura dintre fazele lunii şi frazele vieții?
Şi ce zână Dolly îi va mai săruta fruntea de mort
gânditorului care ştie de ce mireasa preferă
un arhipelag insulei căutându-l pe Google
cât Dunărea spală detergent dorobanțului opinca.

==

Lumini şi umbre şi Balcic

De ziua sorei noastre, Franța, sub înalt patronaj, miniştrii de resort au deschis la Palatul Regal expoziția „Lumini şi umbre“, care se preocupă cu luminile şi umbrele picturii din țara Luvrului şi a Orsayului, până la 2 octombrie anul curent.

Cred că titlul expoziției vine de la George de la Tour, care expune un Sfânt Sebastian, fiind regretabil că nu s-a putut media, date fiind bunele relații prezidențiale cu americanii, să aducem de la Los Angeles un tablou mai reprezentativ al aceluiaşi mare pictor francez, anume Maria Magdalena. În timp ce ea, cu o tigvă pe genunchi, poate a unui răstignit de pe Discovery, meditează la o flacără, vizitatorul cult i-ar fi putut contempla umerii rotunjori dezgoliți de insomnie şi ar fi putut găsi răspuns decodator la întrebarea pusă de bestsellarul Dan Brown dacă această slută a fost sau nu nevasta domnului nostru Jesus Christ.

Aşa însă, unei cărți la modă mondială, i se va substitui să te lauzi că ai văzut în original câte ceva din Ingres, Delacroix, Degas, Cézanne, Picasso, Matisse, Dubuffet, Rouault sau Balthus.

O expoziție uriaşă, probabil cel mai important eveniment cultural al României Epocii Iliescu.

Cu o atmosferă cam didactică însă. Cu lumini şi umbre. Aşa că îmi amintesc cu drag de o viață culturală încă şi mai intensă, când eram cu un an mai neştiutoare, când se deschisese simultan Bookarest 2004, expoziția poetei

Floarea Țuțuianu „Libresse oblige!“ şi istorica retrospectivă „Balcic – culoare şi sentiment“, cel mai important eveniment artistic de după 1989, de care tocmai mi-a amintit frumosul album-monografie „Samuel Mutzner (1884-1959)“ scos de Rodica Marian la Editura Antet.

==

PRIORITATEA NAȚIONALĂ

Numărul 62 **8 noiembrie 2005**

Organ al Partidului Cadrelor Didactice,
emanație a Mişcării Slujitorilor Şcolii Româneşti (M.S.S.R.)

FONDATOR: Camelian Propinațiu

„Teodosie, educația e o prioritate națională“
(Neagoe Basarab)

Apare când poate!

ÎN TEORIE: Prefectul PD de Cluj, Mihail Hârdău, propus de Emil Boc, a fost nominalizat pe 7 Noiembrie, ziua Marii Revoluții Proletare din Octombrie, ca şi a grevei generale, dar şi preziuă a onomasticii patronului Legiunii şi a domniei sale, să intre în echipa guvernamentală în locul lui Mircea Miclea, care a cerut schimbare, în semn de protest față de bugetul prea mic, ilegal, acordat la educație. Analizând biografia politică a prefectului, analiştii celor patru federații greviste anticipează totuşi o continuare a reformei, în sensul privilegierii metodelor active în detrimentul învățatului mecanic, care încarcă inutil memoria elevului.
Un concurent serios, KILIPIRim: La Sala Dalles, pe 1500 metri pătrați, între 28 octombrie şi 6 noiembrie 2005, s-a desfăşurat « târgul de discount-uri de carte » KILIPIRim. De fapt, fiind vorba de discounturi s-au găsit nu numai 35 mii de cărți ieftinite, ci şi numeroase discuri şi alte produse multimedia.
Editurile participante au vizat fluidizarea stocurilor, reglarea fluxului de lichidități şi fidelizarea clientelei proprii, ceea ce s-a reuşit în bună măsură, târgurile Gaudeamus şi Bookarest alegându-se de acum înainte cu un concurent care poate atrage o afluență neneglijabilă, deşi prin însăşi natura selecției ar trebui să fie acolo doar cartea nevândută, cartea de care nu ai nevoie.

Gică Hagi vine, Paul Goma nu vine!
Să tăiem cocoşul cel gras!
Regele e la Poli Timişoara, în locul lui Olăroiu!
Iată că tot Banatu-i fruncea şi că în viața spirituală fotbalistică s-a obținut ceea ce n-a ținut în aceea mai ruşinoasă, intelectuală, unde atitudinarii n-au putut nici la putere, nici în opoziție, nici la sala pompelor de presiune, să-i întoarcă nu de la Stambul, dar de la Parij, măcar pe cei trei mari: Paul Goma, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca!

RESURSE CULTURALE: A se vizita de urgență, în trecere prin Paşcani, mormântul lui Ioan Slavici, pentru a se decide prin referendum mutarea la Bellu, lângă Eminescu, cât nu se scurge acest jubiliar Slavici an 2005. Aşijderea, a se verifica şi la Blaga dacă s-a progresat în deprozaizarea țintirimului din Lancrăm, deoarece, tot prin referendum s-ar putea decide aceeaşi soluție definitivă: Bellu, lângă demascatorul lui Goethe
CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Din cărţile de mai mult decât versuri ale poetului mai mult decât optzecist Ion Stratan:
Ieşirea din apă, Cartea Românească 1981
Aer cu diamante, vol. col. Litera 1982 (aici publică *Pentameronul*)
Cinci cântece pentru eroii civilizatori, Albatros, 1983
Lumină de la foc, Cartea Românească, 1990
Lux, Albatros 1992
Ruleta rusească, Cartea Românească, 1993
Desfacerea, Ed Eminescu, 1994
O zi bună pentru a muri, Pontica, 1995
Cânt, zeiţă, mânia, Cartea Românească, 1996
Mai mult ca moartea, Axa, Botoşani, 1997
De partea morţilor, LiberArt, Ploieşti 1998
Apa moale, Albatros,1998
Oameni care merg, Premier, Ploieşti 1999
Crucea verbului, Paralela 45, 2000
Biblioteca de dinamită, Cartea Românească, 2001
Jocurile tăcute, Călăuza, Deva, 2001
O lume de cuvinte, Limes, Cluj, 2001)
Spălarea apei, Eminescu, 2001
Biserica ploii, Editura Fundaţiei Gheorghe Cernea, 2001.

Precum îndeosebi şi:
Bacoviana plus *Cartea ruptă*, ivite în 2005, anul renunţării la a mai scrie pentru necititorul român născut poet şi mort critic.

==

O PROFEŢIE SUMBRĂ

Grevă, cleptocraţie şi viitor politic pentru corpul didactic

Conceptul de corp didactic este carlisto-mussolinian, tipic corporatist, şi poartă în sine deja nostalgia politicienilor interbelici de a subordona ca pe o armată de mercenari cea mai mare şi mai importantă instituţie a statului, şcoala. Paradoxal, bolşevicii, folosind această armată pentru lămurirea ţărănimii să se colectivizeze sau pentru informarea politică bilunară a şoimilor patriei, a pionierilor şi a uteciştilor asupra aventurilor primului preşedinte împuşcat şi ale codoiului său, au salarizat-o nu atâta încât părintele Elevului să-l ia în serios pe prof când i-ar fi dat învăţături de la volanul Daciei sale, de-ar fi avut-o toţi fără meditaţii, dar suficient cât să-şi poată face corpul didactic *meseria cea mică*, meseria didactică: să aibă suficientă autoritate cât să-i înveţe pe copii scrisul, cititul, socotitul, rugăciunea, desenul, muzica şi altele folositoare în viaţă.

Astăzi însă, ieşiţi la lumină şi libertate dintr-o lungă robie, iacă dar că funcţia de manipulare a populaţiei a fost transferată de stăpânire televiziunilor şi radiourilor din maxi-taxiuri, iară corpul didactic, dacă şi-ar putea exercita *meseria cea mare,* aia educativă, aia de a forma junele român european, n-ar face decât să primejduiască marile interese de avere, informaţie şi putere ale clasei politice şi mai ales ale realităţii sociologice de la care emană ea, cleptocraţia română, care nu-şi poate permite deocamdată a coabita cu nişte cetăţeni şcoliţi.

De aceea, nu-i de mirare că tocmai atunci când problema apărării intereselor româneşti, după desfiinţarea mai mult ca sigură a graniţelor în 2007, trece DINCOACE de armată şi de serviciile secrete, devenind o datorie sacră a fiecărui locuitor, pe care el nu o poate îndeplini bine decât format la o şcoală comparabilă celei occidentale, cleptocraţia română, prin reprezentanţii ei, A ÎNDRĂZNIT să aşeze „prioritatea naţională“ încă o dată în jalnicul 3-4% din pib al subfinanţării cronice.

aibă suficientă autoritate cât să-i învețe pe copii scrisul, cititul, socotitul, rugăciunea, desenul, muzica și altele folositoare în viață.

Astăzi însă, ieșiți la lumină și libertate dintr-o lungă robie, iacă dar că funcția de manipulare a populației a fost transferată de stăpânire televiziunilor și radiourilor din maxi-taxiuri, iară corpul didactic, dacă și-ar putea exercita *meseria cea mare*, aia educativă, aia de a forma junele român european, n-ar face decât să primejduiască marile interese de avere, informație și putere ale clasei politice și mai ales ale realității sociologice de la care emană ea, cleptocrația română, care nu-și poate permite deocamdată a coabita cu niște cetățeni școliți.

De aceea, nu-i de mirare că tocmai atunci când problema apărării intereselor românești, după desființarea mai mult ca sigură a granițelor în 2007, trece DINCOACE de armată și de serviciile secrete, devenind o datorie sacră a fiecărui locuitor, pe care el nu o poate îndeplini bine decât format la o școală comparabilă celei occidentale, cleptocrația română, prin reprezentanții ei, A ÎNDRĂZNIT să așeze "prioritatea națională" încă o dată în jalnicul 3-4% din pib al subfinanțării cronice.

Politica politicienilor, emanată de la cleptocrația română, de batjocorire salarială repetată a ostenitorilor sectoarelor de la care purcede conservarea identității naționale, anume școala, cercetarea, cultura și chiar sănătatea (un neam de bolnavi și cu zâmbete cariate neputând slăvi tricolorul ca pe o garanție a libertății), este un invariant al felierilor bugetare de după 1989, reflectând nu numai un antifeminism incorigibil ci și aplecarea celor ce s-au înavuțit fără carte și fără merit, întru perpetuarea jocului de-a inversiunea puținelor valori de pe la noi.

Cleptocrația română nu are nevoie în prezent de un tineret inteligent, cult, cinstit, curajos, patriot, unionist, democrat, care să nu dea șpagă și care să știe să ceară cu vehemență respectarea legii europene.

Iată de ce este de anticipat că, indiferent câtă grevă generală s-ar face în paguba la toți, emanația cleptocrației române, clasa politică, va da sindicatelor feminine întotdeauna minimum din ceea ce va putea da din pib, stingând la nevoie pârjolul conflictelor salariale prin incitarea populației împotriva intelectualelor și prevenindu-l pe vecie prin strategia în curs, de subordonare completă a școlilor față de primari și de ceilalți politicieni de influență locală, foarte buni, buni, suficienți, răi sau foarte răi.

Consecințele în condițiile integrării europene fiind, ca și la gripa aviară, imprevizibile, vaste, mortale și, din câte bag de seamă, necercetate.

Mai toți dascălii occidentali pe care i-am întâlnit sau i-am citit m-au impresionat și aproape m-au convins prin radicalismul lor iresponsabil, aerian, de obicei marxist!

Fie prin contact, fie prin rezonanță, riscăm să avem, și vom avea aici în câteva cincinale, un corp didactic de orientare nedemocratică, fie și din ranchiună justițiară, în condițiile în care națiunii noastre încă neîntregite îi trebuie cel puțin un secol de exercitare deplină a virtuților democrației liberale.

Iar o așa perspectivă retrogradă nu e în interesul nimănui.

Nici măcar în al cleptocrației române.

prefectului, analiştii celor patru federații greviste anticipează totuşi o continuare a reformei, în sensul privilegierii metodelor active în detrimentul învățatului mecanic, care încarcă inutil memoria elevului.

aceea mai ruşinoasă, intelectuală, unde atitudinarii n-au putut nici la putere, nici în opoziție, nici la sala pompelor de presiune, să-i întoarcă nu de la Stambul, dar de la Parij, măcar pe cei trei mari: Paul Goma, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca!

Camelian Propinatiu

Dudu Strachinaru

Linkuri Scoala Europeana

ARHIVA

Ziarul Poporului

Liceanul Neascultator

România Culturală /TTC

Project Gutenberg /E-Books

Artă online /Olga's Gallery

Classical Musical Archives

Muzeele Lumii /online

RESURSE CULTURALE :

A se vizita de urgență, în trecere prin Paşcani, mormântul lui Ioan Slavici, pentru a se decide prin referendum mutarea la Bellu, lângă Eminescu, cât nu se scurge acest jubiliar Slavici an 2005. Aşijderea, a se verifica şi la Blaga dacă s-a progresat în deprozaizarea țintirimului din Lancrăm, deoarece, tot prin referendum s-ar putea decide aceeaşi soluție definitivă: Bellu, lângă demascatorul lui Goethe.

CE-AR MAI CITI (mama, tata, copiii, bunicii):

Din cărțile de mai mult decât versuri ale poetului mai mult decât optzecist Ion Stratan:

Ieşirea din apă, Cartea Românească 1981
Aer cu diamante, vol. col. Litera 1982 (aici publică *Pentameronul*)

Politica politicienilor, emanată de la cleptocraţia română, de batjocorire salarială repetată a ostenitorilor sectoarelor de la care purcede conservarea identităţii naţionale, anume şcoala, cercetarea, cultura şi chiar sănătatea (un neam de bolnavi şi cu zâmbete cariate neputând slăvi tricolorul ca pe o garanţie a libertăţii), este un invariant al felierilor bugetare de după 1989, reflectând nu numai un antifeminism incorigibil ci şi aplecarea celor ce s-au înavuţit fără carte şi fără merit, întru perpetuarea jocului de-a inversiunea puţinelor valori de pe la noi.

Cleptocraţia română nu are nevoie în prezent de un tineret inteligent, cult, cinstit, curajos, patriot, unionist, democrat, care să nu dea şpagă şi care să ştie să ceară cu vehemenţă respectarea legii europene.

Iată de ce este de anticipat că, indiferent câtă grevă generală s-ar face în paguba la toţi, emanaţia cleptocraţiei române, clasa politică, va da sindicatelor feminine întotdeauna minimum din ceea ce va putea da din pib, stingând la nevoie pârjolul conflictelor salariale prin incitarea populaţiei împotriva intelectualelor şi prevenindu-l pe vecie prin strategia în curs, de subordonare completă a şcolilor faţă de primari şi de ceilalţi politicieni de influenţă locală, foarte buni, buni, suficienţi, răi sau foarte răi.

Consecinţele în condiţiile integrării europene fiind, ca şi la gripa aviară, imprevizibile, vaste, mortale şi, din câte bag de seamă, necercetate.

Mai toţi dascălii occidentali pe care i-am întâlnit sau i-am citit m-au impresionat şi aproape m-au convins prin radicalismul lor iresponsabil, aerian, de obicei marxist!

Fie prin contact, fie prin rezonanţă, riscăm să avem, şi vom avea aici în câteva

cincinale, un corp didactic de orientare nedemocratică, fie şi din ranchiună justiţiară, în condiţiile în care naţiunii noastre încă neîntregite îi trebuie cel puţin un secol de exercitare deplină a virtuţilor democraţiei liberale.

Iar o aşa perspectivă retrogradă nu e în interesul nimănui.

Nici măcar în al cleptocraţiei române.

==

UN NOU ROMAN DE COELHO

Esterificarea zahărului

Neica Paulo Coelho, cunoscător al secretelor Alchimiei literare, ceea ce va fi stârnit invidie marelui şi nerăsfăţatului de zei, una caldă, una rece, romancier Nobel nipon Kenzaburo Oe, i-a surprins pe români cu un nou roman, „Zahir“, scos la editura care publică pe Noica Heidegger în exclusivitate, când a şi dat autografe lângă funerara din cărămidă roşie Biserică Kreţulescu de lângă obeleasca revoluţiei, dispărându-i nevasta unui scriitor.

Pe drumurile noastre din Stepa Calmucă, un scriitor parizian se confruntă cu atracţia exercitată asupra soţiei sale nr. 3, Esther, corespondentă de război irakian, de un războinic al luminii tinerel, mongoloid, un Zahir luat în posesie, către care scriitorul porneşte, lămurindu-se despre nişte chestii, că chiar ea e simurgul şi zahirul, cum n-ar fi reuşit în biblioteci orbeţi ca directorul Borges, descoperind mila şi duioşia înaripate.

Da, dar Jorge Luis Borges a scris puţin mai devreme o povestire, „El Zahir“, iar eu mă întreb dacă Zahiu a jucat la Steaua Creştină, pe când Luceafărul va aştepta un an jumate o sondă europeană să-i cerceteze infernul, interfonul şi interferonul.

Şi totuşi, mai Totul dospeşte sub pecetea nenorocului strategic, deoarece, greşindu-se doza de blasfemie, cartea a fost interzisă banal în Iran, fără să se obţină şi condamnarea la moarte pentru alchimistul literar Paulo Coelho, ceea ce măreşte lui Salman Rushdie şansa să ia Nobelul concurând singur pe pista martirilor, iar naţionala de fotbal a României nu s-a mai prezentat la turneul din Iran, deoarece noul preşedinte a zis că Israelul trebuie ras de pe hartă.

În concluzie, numai Gabriel Garcìa Màrquez ar putea invidia aceste moduri magice, realiste, de autocunoaştere prin iubire a sinelui, indiferent dacă şi o altă pistă conduce la concluzii secrete, cum ar fi că subiectul numerotat cu 69 ar putea fi Mihail Bahtin sau chiar Mihail Sadoveanu al nostru, şi totuşi ei nu-s ceea ce par a fi, deoarece libertatea este rodul zaharisit al divorţurilor repetate, cum am mai spus, şi nu o putem poseda decât dacă suntem vigilenţi şi prindem revelaţia cât e caldă şi se topeşte-n gură ca zahărul din nectar de inflorescenţe spirituale.

==

UN ROMAN FEMINIST JAPONEZ

Vibratorul japonez cu permis de conducere

Cine n-având ochelari s-a dus cu 1 RON să cumpere *Vibratorul* de Mari Akasaka la standul Nemira de la recentul Kilipirim şi a constatat că e vorba de 7 nu de 1 RON şi din jenă sau din nepăsare tot a luat-o, n-a luat ţeapă.

Din acest mini „feminist novel“, aflăm cu bucurie cum debusolata Rei Hayakawa, o cam trecută (28) ziaristă de investigaţie, adică „freelance writer“, descoperă în nordurile ruseşti, înzăpezite, ale Japoniei, unde trăieşte şi maimuţa de apă termală, cea mai excitantă componentă umană, sexualitatea noilor generaţii de

mutanți, generații pierdute ale capitalismului postmodern, deoarece intrând chinuită de bulimie să-şi stingă setea alcolistă nu cu gin, ci cu vin roşu bisericesc, ea ia de pompier psihic pe şoferul Takatoshi Okabe, pe care îl apreciază de la prima vedere ca bun de mâncat.

De fapt, îl va folosi pe bad-boy ca pe un vibrator, cum rezultă şi din titlu. Iată feminismul!

De fapt, ca pe un pilon la care să ancoreze viața ei ajunsă în derivă liberă.

Prea sensibilă, Rei aude voci, trecutul, are probleme psihice. Se îndoapă şi râgâie pe bază de răcoritoare carbogazoase, vomită. Iar ca să adoarmă, bea.

Însă Okabe al ei este un infractor tandru, care o învață să şofeze şi să vibreze.

Urmează lingerea ochilor începând cu dreptul, după moda asiatică, nu cu stângul cum ling lung africanii cei mereu nenorocoşi. Iar ce vibrează e telefonul, nu altceva, mirat că un tip aşa de dur, aproape criminal, poate iubi ca un gigolo cu vechime, tandru. Şi mai ales vibrează ca un vibrator motorul camionului şi încă şi mai bine vibrokerul motorului uman.

Virilul Okabe are o fetiță, poartă păr vopsit a blondă şi ține ineluş în sfârc de tâță. El e un omuleț bun, însurat, cele mai interesante scene petrecându-se în spatele cabinei camionului galben de opt tone, sau într-o baie, dar şi mai comod chiar la volan, după cum relatează mai toți fugiții de acasă. Iar cele mai valoroase literar sunt tehnicile tomografice de scanare a conştiinței feminine zdrobite de fericire şi de un trecut cu probleme, cum ar fi o mămică tiranică.

Acest seducător Okabe mă face să mă gândesc serios la ce se pierde din modernitate atunci când se câştigă ceva ținând post. Modern, filozofia camionagiului observăm că se articulează ca o pledoarie pentru asceză, sintetizată existențialist în silogismul creştin pilduitor cum că „dacă nu mănânci, atunci nici n-ai ce vomita“!

După cum această seducătoare Mari Akasaka mă stimulează să înțeleg că prin flashuri, inscripții şi anamnesis literatura poate face ce face filmul, dar Părintele Serghei nu poate ecraniza nici pe lumea cealaltă „Tristram Shandy“.

Iar ca spațiu al miniromanului m-a frapat extraordinara capsulă erotică, în mişcare spațială. Pentru o lume de şoferi, care comunică sec între ei detalii tehnice!

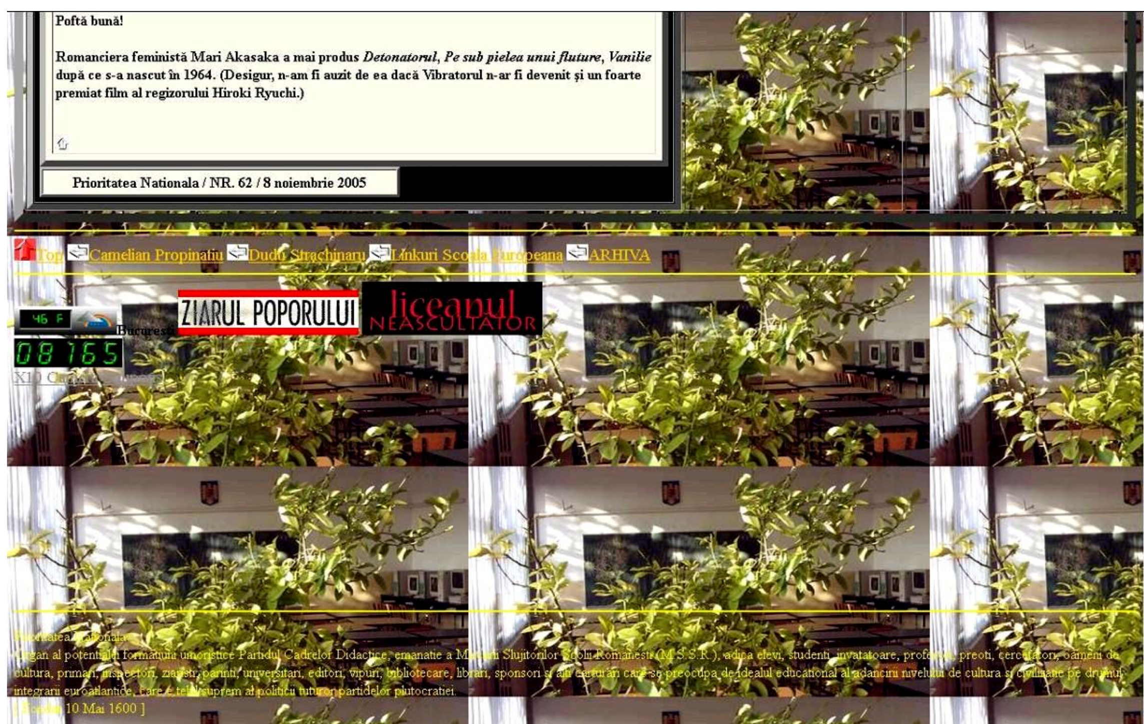
Cu descoperirea Celuilalt ca răscolire vibrantă a sinelui. Şi cu faza mare a luminii de drum avertizând de prezența periculoasă a radarului, mascat de stive de varză peste care s-au cernut norii de zăpadă.

O ingurgitare, o hăpăire reciprocă într-un univers televizionar din ce în ce mai culinar, mai gastronomic.

Şi micuța Rei vibrează din nou!!!

O tăietură epistemologică secționantă didactic răspunzător cu două degete despre ce ne apasă într-un creier modern, o vraişte de emisiuni mâncate serial! Scene de baie, de conducere. Scene gastrice şi sub-gastrice. Cabina aia galbenă, însă... Parcă-ți vine să te debusolezi şi tu. Şi să ronțăi. Poftă bună!

Romanciera feministă Mari Akasaka a mai produs *Detonatorul, Pe sub pielea unui fluture, Vanilie* după ce s-a nascut în 1964. (Desigur, n-am fi auzit de ea dacă Vibratorul n-ar fi devenit şi un foarte premiat film al regizorului Hiroki Ryuchi.)

Poftă bună!

Romanciera feministă Mari Akasaka a mai produs *Detonatorul*, *Pe sub pielea unui fluture*, *Vanilie* după ce s-a nascut în 1964. (Desigur, n-am fi auzit de ea dacă Vibratorul n-ar fi devenit şi un foarte premiat film al regizorului Hiroki Ryuchi.)

Prioritatea Nationala / NR. 62 / 8 noiembrie 2005

===

Z I A R U L   P O P O R U L U I

Numărul **177** **3 decembrie 2005**

Pagina duminicală

===

ELEGII DEMISIARE

Elegie la retragerea doamnei Mona Muscă

Nimic nu este mai tragic decât să asculţi
Dixit Dominus şi să nu auzi ce gândea Haendel
despre toată această harababură voioasă
pe o scenă pe care actorul întreabă de ce
iar tonul vocii lui spune chiar adevărul bas

Muzica apelor putând stinge daleko de London
Focurile de artificii când te aştepţi
cel mai puţin, inclusiv în context euro-p
purtător de cuvânt prin metrouri de mucava
în care iertarea e realmente mirare în plus

ca o natură seculară să fie coruptă ca ruptă
şi să se manifeste drept cauză eficientă
în salvarea de la catastrofă iminentă
a unei uverturi închizând operă neterminată
tocmai când toată critica se simţea sfârşită

Vai Corupţiei Poeziei! Vai Poeziei putrefacţiei!

Vai Poeziei lirice, care zice că dixit pe ape
dacă nu se întrerupe din regie microfonul
că ce greu e să fii doamnă când muzica de artificii,
de karmă, kermeză şi kerigmă se tot delimitează
2005 08 01 Agn

Elegie la gestul dlui ministru Mircea Miclea

Dus trandafir la Ispahan ca-n sfânt aureola,
ca unei sfinte areola, şi creola, în vastele
descoperiri geografice pe un mare oceanic
cearşaf şi tot o țin în brațe noaptea asta luna
ca pe un soare prunc abia născut în port.

L-ați auzit vreodată chanson d' amour
peste celeste inox carene de tablă nescrisă
ursuz motan valsând pe Valurile Amurului
de Piotr Ilici Şostakovici? Da, la Festival
şi nu va mai fi niciodată nor dregător!

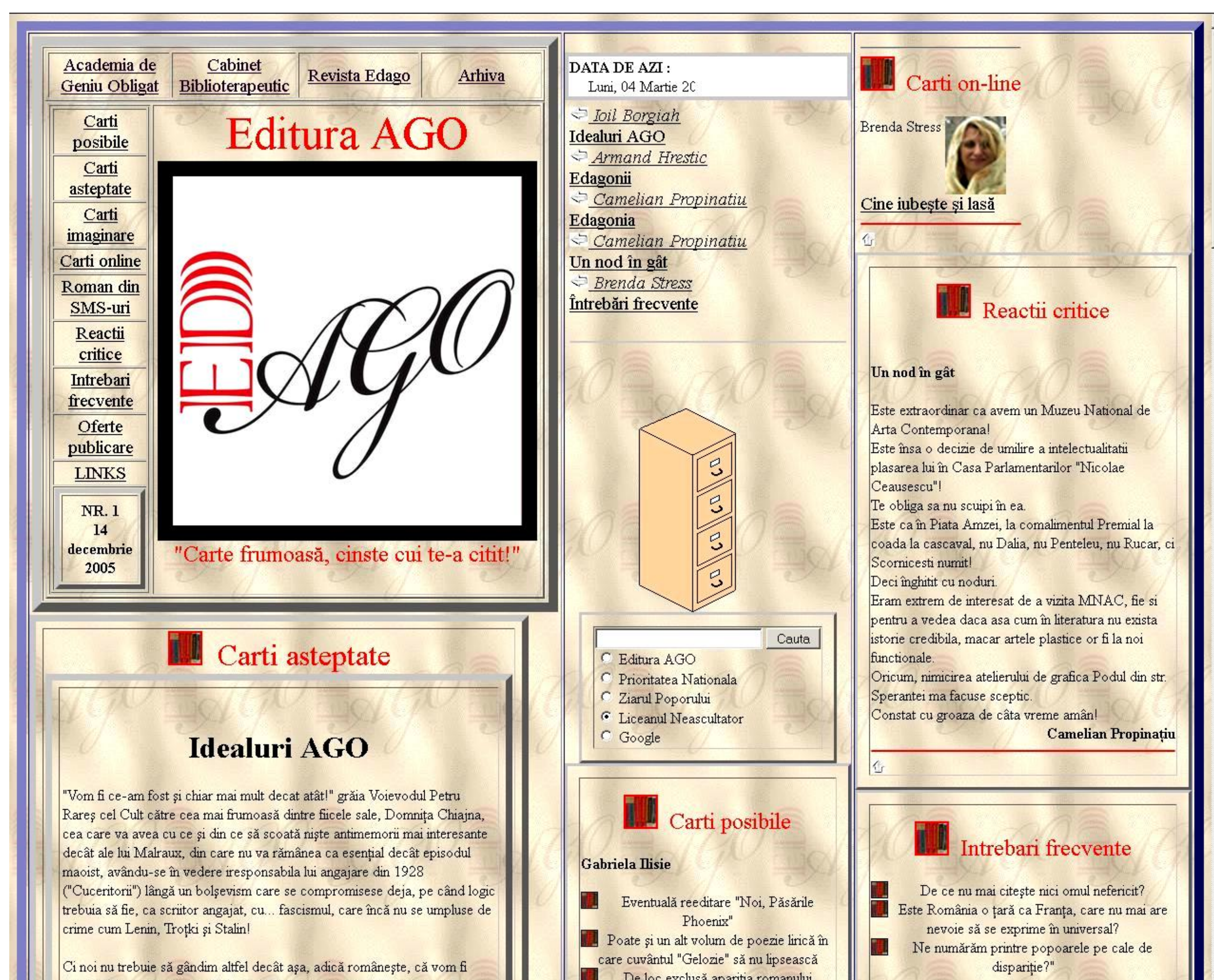
Dar în ce calitate europeană, fraților? În sens!
Danse du feu săpând în aerul toamnei grele
îndepărtarea de iarnă troianul troienei troiana
când lava-mi se varsă-ntr-un sud dunărean
chanson d' amour, cancion andaluza, siciliana.
2005 20 26 Agn

Elegie la darea laoparte a dnei Udrea

cine termină orarul trebuie biciuit
trezire blondă în presupusa melancolie
că minciuna are picioare scurte
dar când le are lungi şi apetisante
e adevăr gol-goluț sub o ploaie de maci

soclu Doamna Chiajna cu ochii de bronz
Eu mă dau laoparte dinaintea TIR-ului
presei de aur blonda cadâna caic şi sac
Bosforul şi Marea Marmara căscată
câtă linişte albastră şi ce tăcere s-adorm

Traian şi Decebal drept falnic Dunarea
la Giurgiu şi eu nu înțeleg de ce podul
e ca şi cum poezia s-a dat laoparte
cu toate ale ei cele blonde uitând
nesomnul din vânt al ploii de maci
2005 12 03 Agn

==

Revista EdAGO

Număr special *Editura AGO*

14 decembrie 2005

==

Întrebări frecvente:
De ce nu mai citeşte nici omul nefericit?
Este România o ţară ca Franţa, care nu mai are nevoie să se exprime în universal?
Ne numărăm printre popoarele pe cale de dispariţie?

==

CĂRŢI AŞTEPTATE

Idealuri AGO

„Vom fi ce-am fost şi chiar mai mult decât atât!“ grăia Voievodul Petru Rareş cel Cult către cea mai frumoasă dintre fiicele sale, Domniţa Chiajna, cea care va avea cu ce şi din ce să scoată nişte *Antimemorii* mai interesante decât ale lui Malraux, din care nu va rămânea ca esenţial decât episodul maoist, avându-se în vedere iresponsabila lui angajare din 1928 (*Cuceritorii*) lângă un bolşevism care se compromisese deja, pe când logic trebuia să fie, ca scriitor angajat, cu... fascismul, care *încă* nu se umpluse de crime cum Lenin, Troţki şi Stalin!

Ci noi nu trebuie să gândim altfel decât *aşa*, adică româneşte, că vom fi ce-am fost şi chiar mai mult decât atât, aici-şa, unde totul se năruie din cutremur în cutremur, iar cine iubeşte şi lasă nu este invariabil pedepsit.

De aceea, *femeia despărțită de bărbat trebuie să se descurce singură în euro-complexitatea vieții*. Iar cine se uită cu atenție, fără a raționa, la aceşti copii din ziua de azi nu poate să nu se îngrijoreze. Pentru că niciodată nu s-a întâmplat ca, în mijloacele de transport în comun nemaxitaxizate, pensionara să se roage atât de mult de liceancă să-i cedeze locul, deşi statul în picioare hip-hop pe la frâne întăreşte muşchii fesieri.

Aici, unde Muşcătura te pândeşte ca punctul atomic la un colț de cotitură, nu se poate practica decât oligopedagogia, ceea ce face viața tare veselă privitorului din interior către un *Al Treilea Testament*, pe care nu îl merităm.

Suntem trufaşi!

Ci tu smereşte-te! Tu ştii că a existat şi Timişoara-n sânge!

Aşteaptă-te să citeşti un *Manual de umanism*, după ce atâtea elemente de antropologie aplicată şi atâtea elemente de sociologie aplicată ți-au murdărit seară de seară micul ecran!

Dacă nu tratatul despre geniu propus eminescian sub cerul cu luceferi mari, privit de sub coroana unui nuc desfrunzit, te-ar face om într-o lume complexă şi nivelatoare ca şenila de T-34, măcar praxiologia vieții orientate ți-ar putea fi de folos parcă mai mult decât acel florilegiu de mizantropisme cu care se câştigă pe la Paris bunăvoința de o clipă a secăturii occidentale.

===

CĂRȚI AŞTEPTATE

Edagonii

Aşteptăm acele cărți care să-i facă pe oameni fericiți!

Acele cărți modeste, nefilologice, care să-i facă pe cititori *conştienți de bucuria de a citi*, cărți care să existe, precum copiii, pentru ele însele, nu ca instrumente de curriculum vitae,pe baza cărora autorul să progreseze social spre cutare poziție în ierarhia de partid şi universitară sau spre directoratul vreunei instituții, inutile poporului, dar îngduind traducerea nu ştiu cui în 50 de limbi, plus pakistaneza.

Greşelile se repară temeinic doar când zidarul reia coşmelia de la temelie.

Aşa trebuie să te întorci de unde ai plecat, de la marginea pădurii, când ai rătăcit drumul. Aşa trebuia România după bolşevism să se întoarcă acolo de unde istoria i-a fost frântă la 1940, ceea ce însemna monarhie, cultură, sistem bipartid liberalo-țărănist şi reprimarea energică a bolşevismului demolator de biserici şi de conştiințe.

Aşa trebuie şi omul de azi să se întoarcă acolo de unde a început să i se îmbolnăvească sufletul, la sfârşitul secolului XIX.

Privim cu superioritate spre aceşti domni blajini şi uşor de ironizat, care totuşi au făcut România Mare!

Iată de ce, iată explicația pentru care e atât de actual Caragiale: acei oameni minunați au întins moşia de s-au speriat toți europenii de ce pot face românii *când au un ideal*. Şi într-adevăr, era atâta eroism în surtucurile lor cadrilate cât nu pot cuprinde toate „joacele“ copiilor noştri electronici!

Şi când te gândeşti că Eminescu se prenumăra printre epigoni!

Iar epigon însemna ăla ce vine după ceva sufleteşte mare!
Noi nu prea avem după ce urma, noi trebuie să inventăm totul.

Noi nu suntem epigoni, noi suntem edagoni!

Armand Hrestic

==

CĂRȚI IMAGINARE

Edagonia

Cele mai frumoase cărți sunt, desigur, cele imaginare.

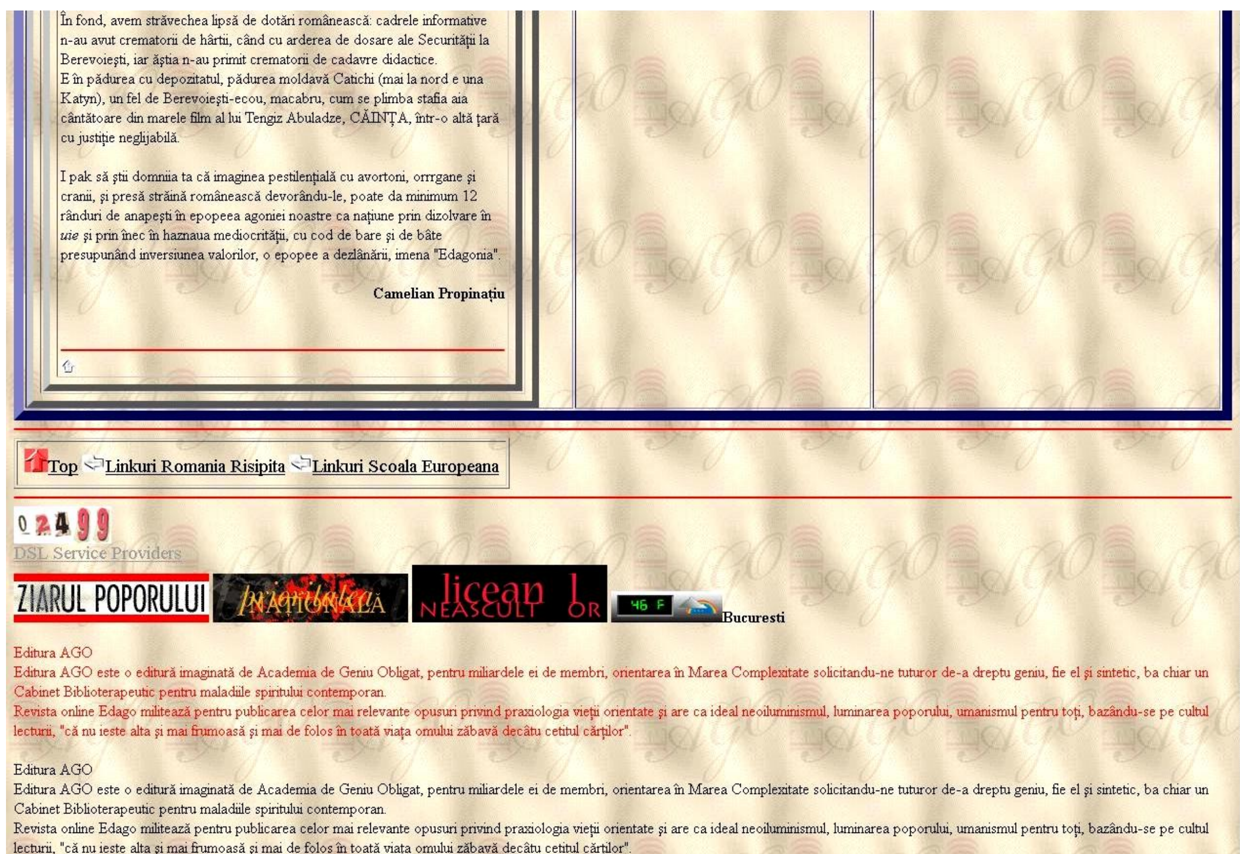
Acele cărți pe care le purtăm în noi cu anii şi tot sperăm şi tot sperăm că odată şi odată alergarea asta, care e *viața într-o lume complexă*, se va domoli şi vom fi lăsați în pace să ne adunăm sufletul şi să scriem, să scriem, să scriem, să spunem tot, ca într-o mega-spovedanie.

Nu te iluziona: nici timpul de scris, nici bunăvoința oamenilor nu vin de la sine.
Ele se cuceresc numai şi numai printr-un management inteligent!

Inspirat de câtă presă s-a alimentat de aici în Postul Crăciunului 2005, aş scrie, de pildă, despre Berevoieşti 02!
Căci înțelegerea ducerii acelui material didactic (avortoni, organe, cranii, totul formolizat de studenți medicinişti) în codrul, văr cu românul, nu şi cu islandezul din Edda cea cu ponei nu cu zimbri, nu poate fi productivă dacă te reduci la mijloacele analizei politice.
Numai analiza literară poate stoarce oarece adevăr: *despre starea cercetării la noi, despre starea educațiunei şi chiar despre starea culturii*, pentru că e anormal la nişte medici profesori lipsa de simț estetic.

În fond, avem străvechea lipsă de dotări românească: cadrele informative n-au avut crematorii de hârtii, când cu arderea de dosare ale Securității la Berevoieşti, iar ăştia n-au primit crematorii de cadavre didactice.
E în pădurea cu depozitatul, pădurea moldavă Catichi (mai la nord e una Katyn) din comuna ieşeană Gropnița, un fel de Berevoieşti-ecou, macabru, cum se plimba stafia aia cântătoare din marele film al lui Tengiz Abuladze, CĂINȚA, într-o altă țară cu justiție neglijabilă.

I pak să ştii domniia ta că imaginea pestilențială cu avortoni, orrrgane şi cranii, şi presă străină românească devorându-le, poate da minimum 12 rânduri de anapeşti în epopeea agoniei noastre ca națiune prin dizolvare în *uie* şi prin înec în haznaua mediocrității, cu cod de bare şi de bâte presupunând inversiunea valorilor, o epopee a dezlânării, imena „Edagonia“.

În fond, avem străvechea lipsă de dotări românească: cadrele informative n-au avut crematorii de hârtii, când cu arderea de dosare ale Securității la Berevoieşti, iar ăştia n-au primit crematorii de cadavre didactice.
E în pădurea cu depozitatul, pădurea moldavă Catichi (mai la nord e una Katyn), un fel de Berevoieşti-ecou, macabru, cum se plimba stafia aia cântătoare din marele film al lui Tengiz Abuladze, CĂINȚA, într-o altă țară cu justiție neglijabilă.

I pak să ştii domniia ta că imaginea pestilențială cu avortoni, orrrgane şi cranii, şi presă străină românească devorându-le, poate da minimum 12 rânduri de anapeşti în epopeea agoniei noastre ca națiune prin dizolvare în *uie* şi prin înec în haznaua mediocrității, cu cod de bare şi de bâte presupunând inversiunea valorilor, o epopee a dezlânării, imena "Edagonia".

Camelian Propinațiu

Top Linkuri Romania Risipita Linkuri Scoala Europeana

DSL Service Providers

Bucuresti

Editura AGO
Editura AGO este o editură imaginată de Academia de Geniu Obligat, pentru miliardele ei de membri, orientarea în Marea Complexitate solicitandu-ne tuturor de-a dreptu geniu, fie el şi sintetic, ba chiar un Cabinet Biblioterapeutic pentru maladiile spiritului contemporan.
Revista online Edago militează pentru publicarea celor mai relevante opusuri privind praxiologia vieții orientate şi are ca ideal neoiluminismul, luminarea poporului, umanismul pentru toți, bazându-se pe cultul lecturii, "că nu ieste alta şi mai frumoasă şi mai de folos în toată viața omului zăbavă decâtu cetitul cărților".

==

REACȚII CRITICE

Un nod în gât

Este extraordinar că avem un Muzeu Național de Artă Contemporană!

Este însă o decizie de umilire a intelectualității plasarea lui în Casa Parlamentarilor „Nicolae Ceauşescu“!

Te obligă să nu scuipi în ea.

Este ca în Piața Amzei, la comalimentul Premial. la coada la caşcaval, nu *Dalia*, nu *Penteleu*, nu *Rucăr*, ci *Scorniceşti* numit!

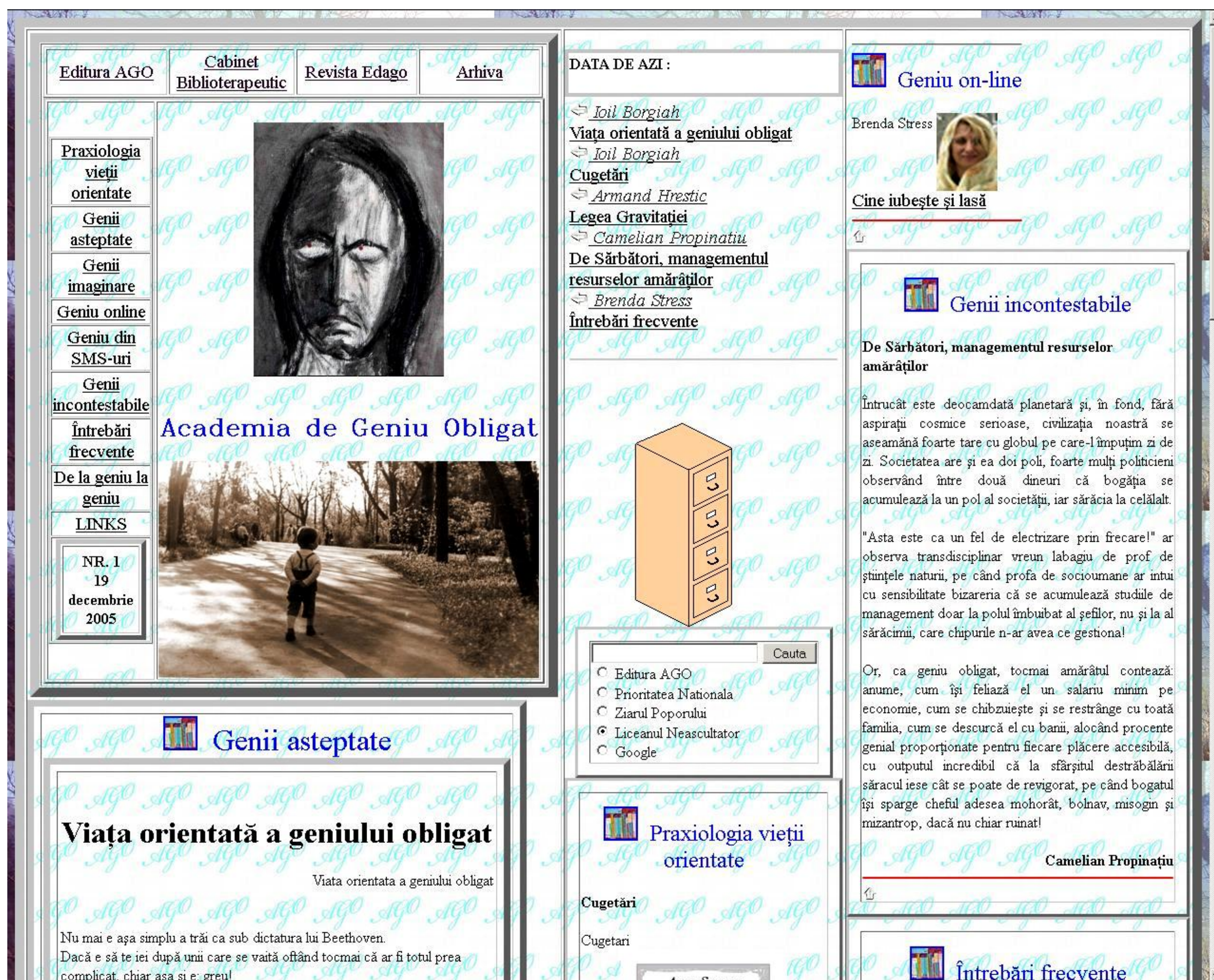
Deci înghițit cu noduri.

Eram extrem de interesat de a vizita MNAC, fie şi pentru a vedea dacă aşa cum în literatură nu există istorie credibilă, măcar artele plastice or fi la noi funcționale.

Oricum, nimicirea atelierului de gravură *Podul* din strada Speranței nr. 15, mă făcuse sceptic.

Constat cu groază de câtă vreme amân!

==

==

Revista EdAGO

Număr special *Academia de Geniu Obligat (AGO)*

19 decembrie 2005

==

Întrebări frecvente:

E mai bine să ştii ce vei face mâine sau e de preferat să dormi liniştit şi a doua zi să te orientezi după cum simți?

De ce trebuie ca viața să aibă o direcție, să fie orientată? Numai animalele de povară au un traseu pre-determinat!

Cum ar putea fi un popă mai eficient decât îi cer enoriaşii săi? Dar un prof decât elevii?

==

PRAXIOLOGIA VIEȚII ORIENTATE

Cugetări

Într-o viață orientată, deciziile sunt de fapt pre-decizii.

Atunci, în luptă, când dai cu pumnul, nu mai pierzi timpul, uneori chiar momentul prielnic, stând să-ți numeri degetele dacă mai sunt sau nu mai sunt cinci! ŞTII că ele sunt acolo!

Culmea este că nu prea dispunem de praxiologii pentru viețile reale. Ele sunt aproximate cu o viață orientată şi se scriu aşa tot felul de cărți de sfaturi practice.
==
GENII AŞTEPTATE

Viața orientată a geniului obligat

Nu mai e aşa simplu a trăi ca sub dictatura lui Beethoven.

Dacă e să te iei după unii care se vaită oftând, tocmai că ar fi totul prea complicat, chiar aşa şi e greu!

Şi desigur două, mari şi late, sunt modurile de a readuce vieții gustul de libertate mov pe care-l avea odinioară, când nici marii şefi peste şefi nu ştiau de secretară sau de agendă.

Fie să mergi tot înainte, pe aceeaşi direcţie, în acelaşi sens până în luna plină.

Fie să mergi în toate direcțiile deodată, după cum simți chemare spre cele stele!

Oricum te-ai fofila, starea pe loc nu mai există.

Iar a fi prost nu mai permit nici măcar constituțiile de azi, tot mai corecte-n „intelligence quotient" şi în non-IQ.

Se naşte astfel o ştiinţă nouă din nimic şi un vag răsărit de soare din sfârşitul apusului de lună.
==
GENII IMAGINARE

Legea Gravitației

Aproape că ploua murdar peste perfecția albă şi complexă a zăpezii, aproape.

Acesta era un mod genial de a macula, al mediocrității lătrate împotriva geniului.

„*Complexitatea vieţii cotidiene*, zise cu un fel de încântare Codin, este din ce în ce mai dură. Ne copleşeşte, băi! O să ajungem să nu-i mai facem neam faţă! *Omul ce vine va trebui cu necesitate să fie genial*!"

„N-o să ajungem noi să nu-i mai facem față complexității, îl combătu cu nişte ochi bine şterşi de praf, în care nu licărea decât încăpăţânarea, Lina. Deoarece ciolovekul a inventat din timp PC-urile, măi Codine! Dacă n-am fi intrat deja în posesia tehnologiei informației şi a comunicațiilor, noi colhoznicii şi muncitorii... să dea dracii dac-am fi îndrăznit să progresăm până la complexitate!"

„Iar dacă totuşi anumiți cârmaci ar fi adoptat strategii aventiuriste, atunci un şir de catastrofe ne-ar fi încetinit ritmul alergării, raționalizându-l aici-şa!" observă Marin că *se obsearvă* ceva din complexitate.

„Eu cred, muşcă duios din mărul lui Newton academicianul cu domiciliu obligatoriu, poreclit Miciurin, că Legea Gravitației, dacă n-o descopereau pe Pisa capitaliştii, păi o descopereau pe Tisa, pe Plânsu-mi-sa sau pe Larisa savanții sovietici, proveniți din rândurile clasei muncitoare şi ale țărănimii colhoznice!"

La care binemirositorul măr întări cu gura plină:

„Nu, în niciun caz Legea Gravitației nu rămânea nedesecretizată!"

„A fi om înseamnă a avea şi puțin geniu! De acest adevăr nu trebuie să se îndoiască absolut nimeni!“ trâmbiță tuturor vulturul sau arhanghelul din slava cerului, după ce înțelese că sputnikul va ieşi din robia gravitației.

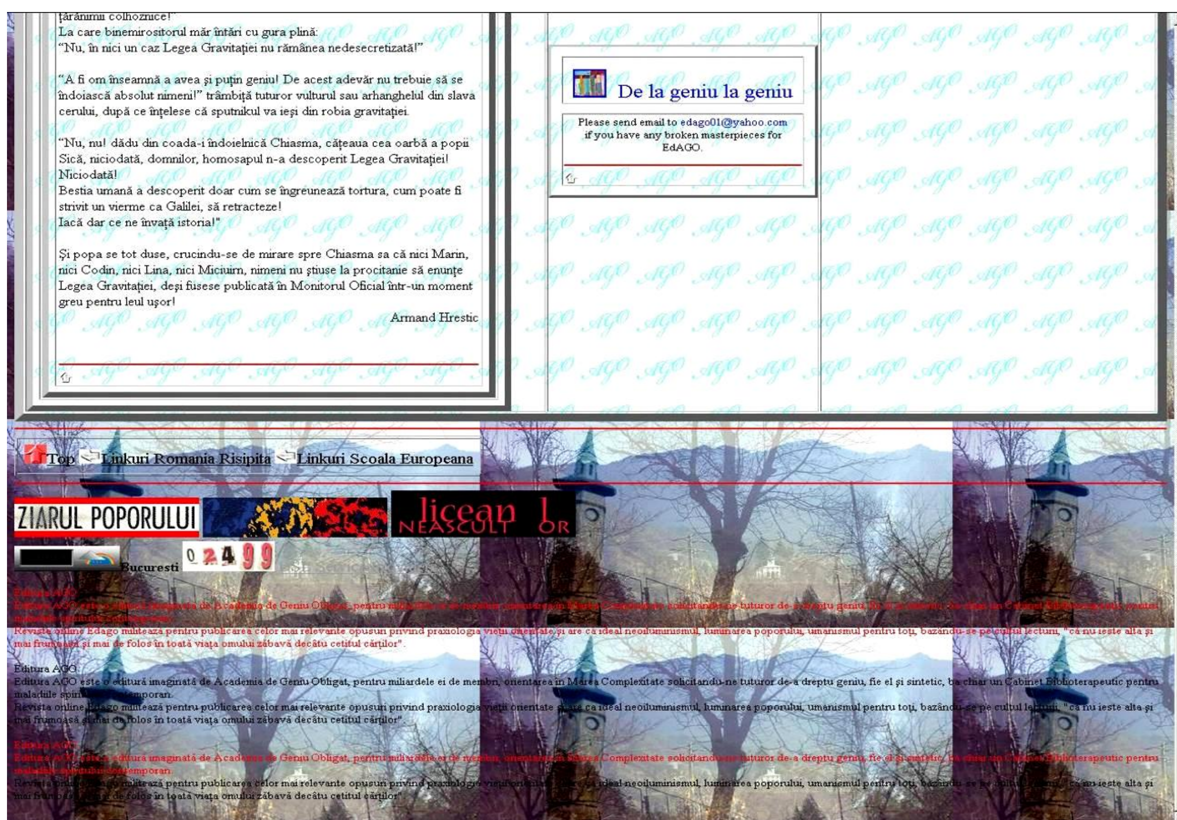
„Nu, nu! dădu din coada-i îndoielnică Chiasma, cățeaua cea oarbă a popii Sică, niciodată, domnilor, homosapul n-a descoperit Legea Gravitației! Niciodată!

Bestia umană a descoperit doar cum se îngreunează tortura, cum poate fi strivit un vierme ca Galilei, să retracteze!

Iacă dar ce ne învață istoria!“

Şi popa se tot duse, crucindu-se de mirare spre Chiasma sa, că nici Marin, nici Codin, nici Lina, nici Miciurin, nimeni nu ştiuse la procitanie să enunțe Legea Gravitației, deşi fusese publicată în Monitorul Oficial într-un moment greu pentru leul uşor!

Armand Hrestic

==

GENII INCONTESTABILE

De Sărbători, managementul resurselor amărâților

Întrucât este deocamdată planetară şi, în fond, fără aspirații cosmice serioase, civilizația noastră se aseamănă foarte tare cu globul pe care-l împuțim zi de zi. Societatea are şi ea doi poli, foarte mulți politicieni observând între două dineuri că bogăția se acumulează la un pol al societății, iar sărăcia la celălalt.

„Asta este ca un fel de electrizare prin frecare!“ ar observa transdisciplinar vreun labagiu de prof de ştiinţele naturii, pe când profa de socioumane ar intui cu sensibilitate bizareria că se acumulează studiile de management doar la polul îmbuibat al şefilor, nu şi la al sărăcimii, care chipurile n-ar avea ce gestiona!

Or, *ca geniu obligat, tocmai amărâtul contează*: anume, cum îşi feliază el un salariu minim pe economie, cum se chibzuieşte şi se restrânge cu toată familia, cum se descurcă el cu banii, alocând procente genial proporţionate pentru fiecare plăcere accesibilă, cu outputul incredibil că la sfârşitul destrăbălării săracul iese cât se poate de revigorat, pe când bogatul îşi sparge cheful adesea mohorât, bolnav, misogin şi mizantrop, dacă nu chiar ruinat!

==

Revista EdAGO

Număr special *Cabinet Biblioterapeutic*

19 decembrie 2005

==

CHESTIONAR CLINIC (ÎNTREBĂRI FRECVENTE):

Maladii cardiovasculare

Sub silicoane, inima este mai uşor de găsit?

Transformarea poeziei într-un *praxis filologic* ar fi putut fi accepatată de publicul consumator fără *maladiile cardiovasculare ale omului recent industrializat*?

Are vreun viitor *resurecţia lirismului* printre oameni fără creier, fără raţiune, fără inimă şi fără ficat?E simptomatic faptul că prozaicului Leopold Bloom, zis Ulysse, îi plac mai degrabă rinichii decât inimioarele în *universul nostru post-concentraţionar şi tele-culinar*?

==

AFECŢIUNI AŞTEPTATE

Foloasele biblioterapiei

Biblioterapia este vindecarea bolilor prin lecturi adecvate.

Ea este aplicată cu succes, de vreo trei decenii, în special de către americani, germani şi scandinavi, în clinici, şcoli sau, pentru educaţia adulţilor, în penitenciare, şi oriunde omul, confruntat cu Marea Complexitate, ajunge în situaţii de “impas existenţial“, de boală, de traumă fizică sau psihică, de criză de comunicare şi nu se poate regăsi pe sine fără a recurge la înţelepciunea semenilor săi.

În principiu, un medic diagnostichează afecţiunea şi se consultă cu un bibliotecar, alegând împreună *cartea cea mai priincioasă pentru acel stadiu de vindecare al pacientului*. Acesta, tot timpul sub supraveghere şi îndrumare, o citeşte personal (terapie individuală) sau îi află conţinutul pe altă cale de la alţii (terapii de grup).

Trebuie precizat că şedinţele de biblioterapie au particularitatea că ele nu vizează atât comportamentul bolnavului, cât mai degrabă valorile şi atitudinile acestuia.

Ficțiunea, jurnalul, în genere exemplul că un altul, *tot om*, a învins, pot ajuta la potențarea tratamentului clasic, la stăpânirea angoaselor, la lăsarea de fumat, la combaterea infracțiunilor, la diminuarea prostituției şi a consumului de droguri etc.

Există baze de date cuprinzând gata inventariate cărțile, fiecare la ce afecțiuni e bună, precum s-au catalogat plantele în terapiile naturiste.

Desigur, nu au fost cercetate *toate* cărțile din acest punct de vedere şi riscăm ipoteza că există capodopere a căror necitire cauzează unele deviații de comportament la individul care, în chipul acesta, nu poate beneficia de întregul tezaur de valori uman.

În plus, este de semnalat că *reforma curriculară* din diferite țări ignoră completamente componenta biblioterapeutică, nu există programe riguroase de lectură pas cu pas şi consecința este privarea elevilor de nişte drepturi fundamentale.

Una este să citeşti *Le Petit Prince* al lui Saint Exupéry în gimnaziu şi alta e să afli de această minune a spiritului uman la cincizeci de ani, răsfoind cărțile nepoțelelor tale.

De fapt, primii care au făcut biblioterapie au fost anticii, prea bine ştiutori de *catharsis*. Mai ales în *Sfânta Scriptură* se găsesc exemple de vindecări în trup şi în duh prin transferul de înțelepciune şi de revelație. Bineînțeles, azi tehnologiile permit o biblioterapie sofisticată, putându-se obține bune rezultate pe cale multimedia, în special prin meloterapie şi, previzibil, prin cinematerapie.

La noi, unde Revoluția i-a surprins pe români citind de mama focului, e de mirare că biblioterapia nu a devansat ca implementare urinoterapia, aromoterapia,

cristaloterapia sau alte terapii neconvenționale.

Ar fi deosebit de dezirabil dacă, şcolile, gimnaziile, liceele şi grupurile noastre şcolare beneficiind din ce în ce mai mult de psihologi pentru o ofertă de servicii superioară calitativ la standarde occidentale, bibliotecile din ele ar funcționa nu numai ca centre de documentare pentru referate, ci şi ca nişte autentice *cabinete de biblioterapie*, pe care să le frecventeze nu numai elevii, ci şi dascălii lor, care sunt din ce în ce mai stressați atât de Marea Complexitate cât şi de uriaşa spărtură care s-a creat între prioritatea națională a muncii lor şi salariile care mai lasă de dorit.

Bibliografie minimală:

Brown, E.F. (1975). *Bibliotherapy and its' widening applications*. Matuchen, NJ: Scarecrow Press, Inc.

Cornett, C.E., & Cornett, C.F. (1980). *Bibliotherapy: The right book at the right time.* Bloomington, în: Phi Delta Kappa Educational Foundation (Library of Congress 80-82584)

Pardeck, John T. /Pardeck, Jean A (1992): *Bibliotherapy : A Guide to Using Books in Clinical Practice(PAP)*. Publisher:Edwin Mellen

Pardeck, J.A. & Pardeck, J.T. (1993): *Bibliotherapy: A Clinical Approach for Helping Children. Pennsylvania: Gorden and Breach*

M. Scott Peck : *Psihologia minciunii (People of the Lie)*, Ed Curtea Veche, col. Biblioterapia, 2004

Doris Wolf: *Bibliotherapie in der psychotherapeutischen Praxis. Der Einfluss des therapiebegleitenden Lesens auf kognitive Variablen und körperliches Befinden*, PAL-Verlag, Mannheim

Rolf Merkle: *Bibliotherapie. Der Einfluss des therapiebegleitenden Lesens auf das emotionale Befinden bei ambulant behandelten Patienten*, PAL-Verlag, Mannheim

Mimeault V, Morin CM: *Self-help treatment for insomnia: bibliotherapy with and without professional guidance*. în: J Consult Clin Psychol. 1999 Aug;67(4):511-9

G Trudel, S Proulx (1987): *Treatment of premature ejaculation by bibliotherapy: an experimental study*, – Sex Marital Ther, 1987; 2:163- 69.

Marlowe M, Maycock G: *Phenomenology of bibliotherapy in modifying teacher punitiveness*. în J Genet Psychol. 2000 Sep;161(3):325-36

D Koubovi (1992): *Bibliotherapy: Literature, education, and mental health* – Jerusalem: The Hebrew University (in Hebrew)

Apodaca TR, Miller WR.: *A meta-analysis of the effectiveness of bibliotherapy for alcohol problems.* în: J Clin Psychol. 2003 Mar;59(3):289-304

Peske, Nancy K. /Peske, Nancy (2001): *Bibliotherapy : The Girl's Guide to Books for Every Phase of Our Lives* – US-ISBN:0440508975 /West, Beverly /Publisher:Dell Bo

Doll, Beth /Doll, Carol Ann (1997): *Bibliotherapy with Young People : Librarians and Mental Health Professionals Working Together(PAP)*. Publisher:Libraries Unlimited Inc

==
AFECȚIUNI AŞTEPTATE

Nostalgia

Marius Ghizdavu sta boiereşte în cerdac la Sonnenheim şi privea cu ciubucul în gură cum se întorceau de la păscut vacile alsaciene, mai toate bălțate şi melancolice, deoarece trăiau în mentalul cirezii lor o criză de identitate, nemaiştiind, ca pietrele din prundul Rhinului, dacă sunt franțuzoaice sau nemțoaice.

Laptele lor alb avea însă un gust de nucă verde, asemănător cu al Joianelor de la Ziduri, din îndepărtata-i copilărie.

Dar țara sa natală, România, i se părea încă şi mai inaccesibilă.

Pe măsură ce se apropia data întoarcerii şi Isadora pregătea cu mai mult interes bagajele, deoarece urma să se întâlnească la Bucureşti, la Restaurantul Imperial, cu Sergiu, bătrânului pictor îi era tot mai perpendicular dacă se mai urcă sau nu în elicopter.

Seară de seară, gândul simțirii sale se înălța tot mai sus spre Cassiopeea pe cerul local, în timp ce privirile brune, injectate de un vin negru trimis de doctorul Cezar Bogza de la Pribegi, rămâneau ore întregi pironite într-o zare ce funcționa ca un parametru independent de coborârea automată a storurilor, de îndată ce intensitatea luminii de afară scădea sub pragul pentru care premeditat fuseseră reglate de blonda poloneză Agnieszka.

Nostalgia, se documentă şi notă ea într-un jurnal ținut în Casa Galbenă sub columbar, este durerea aceluia ce şi-a pierdut ținutul natal, primii care au sondat-o au fost psihanaliştii greci (νόστος = dor neostoit, άλγος = ilogică durere), dar ce mă enervează cel mai tare este că muribundul îşi tot vânează în propria memorie argumentele privind a te revanşa cu un DA la interogația, firească atunci când întâlneşti pensionari la capătul retragerii, dacă viața noastră conține totuşi, printre picăturile de pe parbriz, şi grăunciori de... fericire, încât să merite în vreun fel să fii păscută şi mulsă zi de zi.

Căci pe măsură ce corăbiile sale se cuprind în vârtej şi se rotesc tot mai aproape de fundul rotitor al abisului, scade şi puterea noastră de a-l influența în vreun fel, adnotă îngrijorat Andrei Hurmuzakov, sculptorul cel cu mâini vecinic bătătorite ca ale unui plugar harnic.

Însă tocmai atunci Marius Ghizdavu începu să râdă din toate gingiile şi să bată din palme, ca un copil când i se dovedeşte că tabul cu telecomandă funcționează, scoate lumini şi păcăneşte mitraliind insurgenții de la Timişoara.

Pe străzile de granit, se iviseră dinspre toate ulițele şi fundăturile femei micuțe, slabe, bătrâne, cretane, îmbrobodite negru şi extrem de agile, ducând în plase de cânepă roți de caşcaval galbene ca ochiul şoimului, menite a fi puse la rece în frigoriferul comunal, unde fiecare familie îşi avea în subteran nişa sa.

Şi când Voicu Ghizdavu tuşi tabagic, copilul văzu încântat cum porumbeii cei cenuşii se înalță toți retrăgând sub aripi gheruțele roz.

Acele boabe de porumb în pietrişul memoriei conacului, ca nişte pepite orbindu-i pe căutătorii de aur.

Armand Hrestic

==
STĂRI CRITICE

Disperarea

Sunt, există, acte de eroism care intră în istoria omului.

A nimeri pe lumea asta într-un corp supradotat sau într-unul ca al handicapaților e tot aceea sub eternitatea pulberii negre interstelare şi în imensitatea Universului!

Chestiunea este ce faci tu cu ceea ce a făcut viața din tine! zic existențialiştii.

Culmea fiind că în Marea Complexitate chiar omul complet se simte împuținat dinaintea sarcinilor ce îl copleşesc chiar dacă durata concediilor creşte.

Nu-nu-nu, bietul om nu trebuie să se lase, să cedeze, să ajungă la disperare!

Pentru că există cărți care susțin contrariul.

Nu am ştire de o biografie convingătoare a marelui scriitor român Max Blecher.

Dar e spre binele tău, dacă nu ai dintre cărțile sale nici *Întâmplări din irealitatea imediată*, nici *Vizuina luminată*, să te străduieşti să afli de ici de colo cum a învins prin SCRIS o suferință cumplită.

Atunci inima ți se va cicatriza, iar corpul îți va părea transparent.
==
BOLI IMAGINARE

Sentimentul edagonic al ființei

Emil Cioran nu se trage din moraliştii francezi, ci, ca o cascadă pe Coasta Boacii, el pică gravitațional dintr-un aforism eminescian despre cum e cu scăldatul în apa mereu nova a lui Heraclit.

Pe un june demolator al său, care practica după desființarea autorității academice autoterapia cu pişat ca panaceu universal pentru amărâți, acest Eminescu l-a trimis la dl secretar de stat Isidore Ducasse Comte de Lautréamont cu nişte proiecte de programe, care a pus rezoluție republicană, avizând negativ, deoarece pleca de la punctele 13-15 din Constituția statului faustizat, toate trei derivate din aserțiunea că:

Toute l'eau de la mer ne suffirait pas à laver une tache de sang intellectuelle.

Cu alte cuvinte din pensionari, noi suntem *edagoni* într-un mod vinovat, noi nu urmăm după eroi nu că Ştefan cel Mare n-ar fi fost un erou, ci numai pentru că *n-am vrut noi* să urmăm după eroi, deoarece nu ne-a venit la cherem statutul de epigoni şi, ca sforăiți de un destin implacabil, tocmai de-aia am vrut *să fim numai nişte edagoni, cu nimicul dinainte şi nimica după noi*, şi atunci am sugrumat prin reprezentanții noştri eminescianismul cu un cearşaf din Palatul de la Mogoşoaia, el nu mai funcționează tocmai pentru ca să trăim azi sentimentul edagonic al ființei: anume libertatea de neînțeles că n-avem nicio obligație față de trecut şi față de ființa eternă a Neamului, iar dacă or vrea muşchii noştri să facă opere cu O mare, O.K! Iar dacă nu, iarăşi haraşo! Tot aceleaşi premii şi nominalizări vor fi şi pentru opusurile cu o mic!

Aşa că sfârşitul istoriei în Dacia se poate scrie şi cu minuscule, dacă am ales să nu fim epigoni la un popor în creştere măcar până-n Nistru, ci edagoni la unul din alea din primul eşalon european pe cale de dispariție între Vistula şi Marița.
==

Însă tocmai atunci Marius Ghizdavu începu să râdă din toate gingiile și să bată din palme, ca un copil când i se dovedește că tabul cu telecomandă funcționează, scoate lumini și păcănește mitralind insurgenții de la Timișoara.
Pe străzile de granit, se iviseră dinspre toate ulițele și fundăturile femei micuțe, slabe, bătrâne, cretane, îmbrobodite negru și extrem de agile, ducând în plase de cânepă roți de cașcaval galbene ca ochiul soarelui, menite a fi puse la rece în frigoriferul comunal, unde fiecare familie își avea în subteran nișa sa.

Și când Voicu Ghizdavu tuși tabagic, copilul văzu încântat cum porumbeii cei cenușii se înalță toți retrăgând sub aripi gheruțele roz.

Acele boabe de porumb în pietrișul memoriei conacului, ca niște pepite orbindu-i pe căutătorii de aur.

Armand Hrestic

Boli imaginare

Sentimentul edagonic al ființei

Sentimentul edagonic al fiintei

Emil Cioran nu se trage din moraliștii francezi, ci, ca o cascadă pe Coasta Boacă, el pică gravitațional dintr-un aforism eminescian despre cum e cu scăldatul în apa mereu nova a lui Heraclit.
Pe un june demolator al său, care practica după desființarea autorității academice autoterapia cu pișat ca panaceu universal pentru amărâți, acest Eminescu l-a trimis la dl secretar de stat Isidore Ducasse Comte de Lautréamont cu niște proiecte de programe, care a pus rezoluție republicană, avizând negativ, deoarece pleca de la punctele 13-15 din Constituția statului faustizat, toate trei derivate din asertiunea că:

"Toute l'eau de la mer ne suffirait pas à laver une tache de sang intellectuelle."

Cu alte cuvinte din pensionari, noi suntem edagoni într-un mod vinovat, noi nu urmăm după eroi nu că Ștefan cel Mare n-ar fi fost un erou, ci numai

că n-avem nici o obligație față de trecut și față de ființa eternă a Neamului, iar dacă or vrea mușchii noștri să facă opere cu O mare, O.K! Iar dacă nu, iarăși harașo! Tot aceleași premii și nominalizări vor fi și pentru opusurile cu o mic!

Așa că sfârșitul istoriei în Dacia se poate scrie și cu minuscule, dacă am ales să nu fim epigoni la un popor în creștere măcar până-n Nistru, ci edagoni la unul din alea din primul eșalon european pe cale de dispariție între Vistula și Marița.

Camelian Propinațiu

Top Linkuri Romania Risipita Linkuri Scoala Europeana

ZIARUL POPORULUI prioritatea NATIONALA liceanul NEASCULTATOR

București

==

Revista EdAGO
Nr. 1

14 decembrie 2005

==

NICIO GRIJĂ!

Nu vom avea alți mari clasici

Nu vom avea alți mari clasici. Restituirea documentară, nu imaginară, a secolului XIX de către poeta Ioana Pârvulescu (*În intimitatea secolului 19*, Humanitas, 2005), te lasă visător şi nocturn într-un grad mai înalt chiar decât întoarcerea în Bucureştiul ei interbelic, etern nebombardat.

Este vorba despre partea mai apropiată de noi a acestui secol, după venirea Regelui Carol, adică a Investitorului Occidental.

Pe oamenii recenți ai Capitalei, contemporani lui, îi înțelegi: trăiau cu efervescență, parcă presimțeau şenila T-34 nivelatoare a valorilor.

Nişte caraghioşi cu frac şi cilindru, *care totuşi au făcut România Mare*!

Omul secolului XIX este însă radical diferit de noi: un tip profund şi cu un spectru sufletesc mult mai nuanțat decât al nostru.

Obişnuim să-l privim condescendent pe acest om de tranziție, dar pentru a ne lua la întrecere în ale creativității cu un Van Gogh sau cu prietenul său român Eminescu ar trebui să renunțăm la toate ştirile zilnice care nu ne privesc, la mobilul care ne tulbură permanent meditația şi intimitatea, la atâtea şi atâtea obiecte cronofage care ne împiedică să ne adunăm gândurile, încât viața noastră de mileniu trei n-ar mai avea nici măcar acel gust secund coclit al coloranților alimentari.

Citind şi privind în adâncul secolului XIX, înțelegem că noi suntem educați de mici să fim un fel de genii în cele ale vieții practice, iar în ale sufletului un fel de imbecili, care nu mai disting luna din cauza neoanelor, nişte superficiali, nişte membri anonimi ai comunității planetare, nişte membrane.

Nu vom avea, aşadar, alți clasici şi bine este să-i apărăm de demolări şi de necitire pe *oamenii* care au fost, altminteri vom naşte numai copii care vor admite tot ce se zice în cel mai râvnit Cod nepenal virtual, bancul cum că Crucea lui Christ era făcută din 7 neoane şi de fapt el nici n-a fost pe ea, comportându-se orbitor ca un iluzionist şi un saltimbanc.

==

RESURSE CULTURALE

Carte pentru popor

Cea mai râvnită carte de la Târgul Gaudeamus, ediția a 12-a, a fost un bestseller mondial, deci străin şi dăunător, care fiind calculat să fie citit de mai toate segmentele publicului, a cuprins şi persoanele mai neîncrezătoare, cărora ca să se excite superfin li s-a făcut hatârul de a şi-l imagina pe Iisus Christos procreând copii cu Maria Magdalena.

Bineînțeles, această zonă erogenă a Codului, unde se ține bookmarkul, este ficțiune. Numai cine nu are deloc intuiție se va feri să deducă logic prognoza neconfirmată că dacă aceşti copii ai lui Iisus Christos ar fi existat, atunci noi adulții eram astăzi oameni civilizați, am fi citit cărți.

Or, cărțile nu se pot citi, deoarece ele se prezintă la prețuri prohibitive pentru popor. Şi nimic nu se stinge mai lesne la noi decât setea de a zăbovi în acest delicat viciu!

Chiar pe vremurile de demult, când o carte din BPT (Biblioteca Pentru Toți) costa cât o pâine, nu se prea mai citea de către cetățeni.

Dar în ziulica de azi!

Când o reeditare din BPT (Biblioteca Pentru Toți) face cât 20-30 de pâini, deci cât un sex toy funcțional, capabil să-ți omoare în detalii tehnice mult mai competitive ceasurile tale de plictis şi solitudine/solicitudine!

==

EDITURA VIRTUALĂ

Poezie filologică şi poezie lirică

Era în a şaptea zi a Postului Mare, de suprem lirism.

Întreaga omenire privea lucrurile din perspectiva sacrului, spiritul, chiar filolog, hrănindu-se şi el cu shaorma şi cu lăcuste în pustie.

Dar Criticul vindea lucrurile bune de mâncat puțin altfel.

De aceea, Profesorul Bratu nu s-a mirat când Muhală Muistu, năvălind în cancelarie cu dosarul de titularizare în dinți, i-a spus că i-a apărut în Revista CCD, *Educația Sentimentală*, redactată de Flaubert pe banii lui Maupassant, o poezie.

„O po-e-zi-e, bă?“

„O poezie, maestre! O poezie cu pî mare, o poezie a Mea!!!“

„Poezie-poezie, dar e o poezie *filologică* sau o poezie *LIRICĂ*, mă Muhală?“

Se făcu o tăcere sfâşietoare, ca şi cum instituția s-ar fi deşertat din dispoziția autorității locale.

Dinspre pustie, atunci cămiloiul, care se bate până la moarte, muşcându-şi rivalul de ambele cocoaşe, lăsându-l fără rezerve strategice pe drumurile vieții adevărate dintre două oaze, necheză şi mugi că nu sunt două feluri de poezie şi deci una din două trebuie să piară!

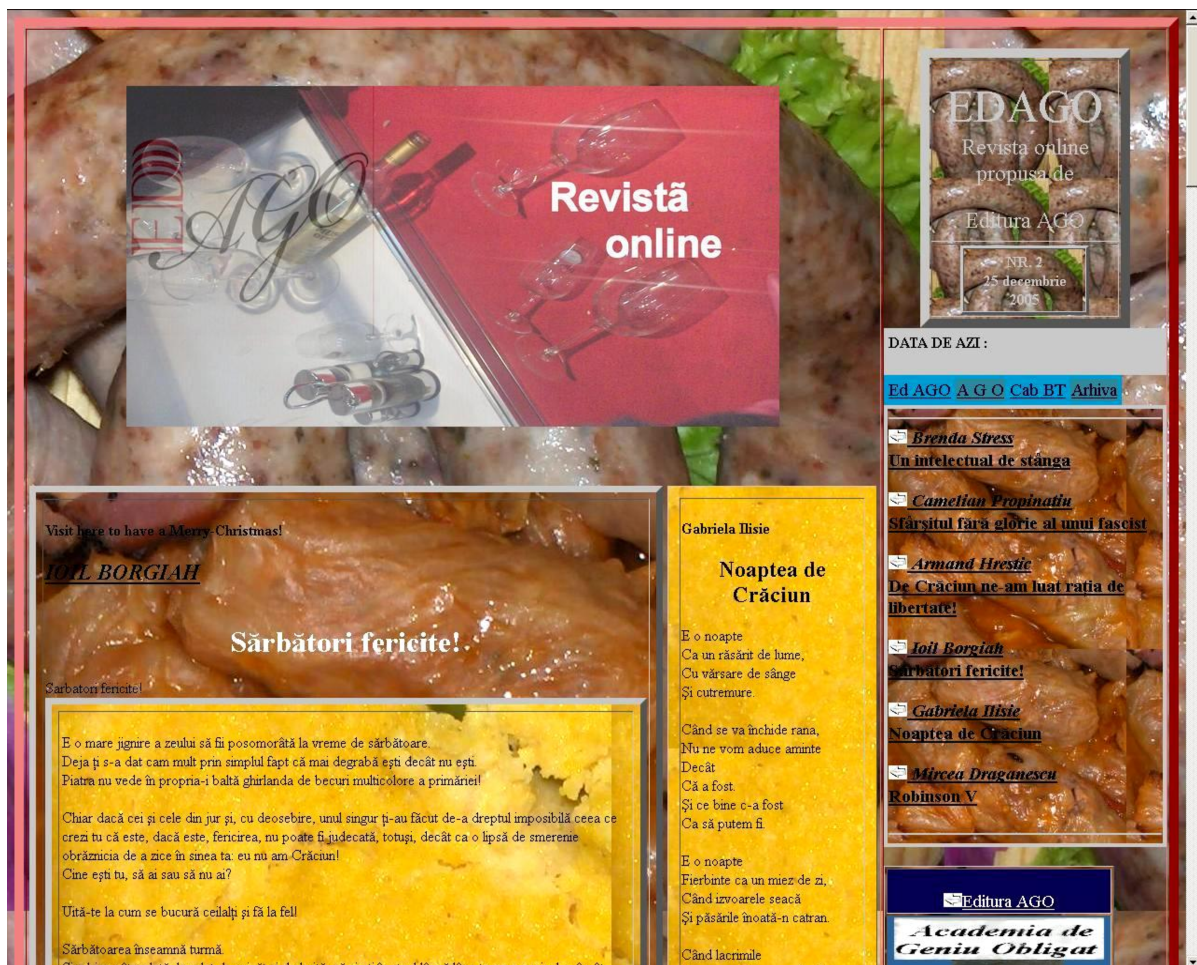
„Epistemanelogia, zâmbi Camila, schimbând de copită de-i fâşâiră toți ochii genoşi ai ciorapilor, a stabilit totuşi că diversitatea speciilor lirice este o bunătate UNESCO şi noi, critici de azi şi critici de mâine, şade ruşine dacă ne sustragem de la datoria patriotică de a le conserva, pentru că această comoară o lăsăm generațiilor viitoare, Poezia! Restul, oiezia sau Poo, e abureală.“

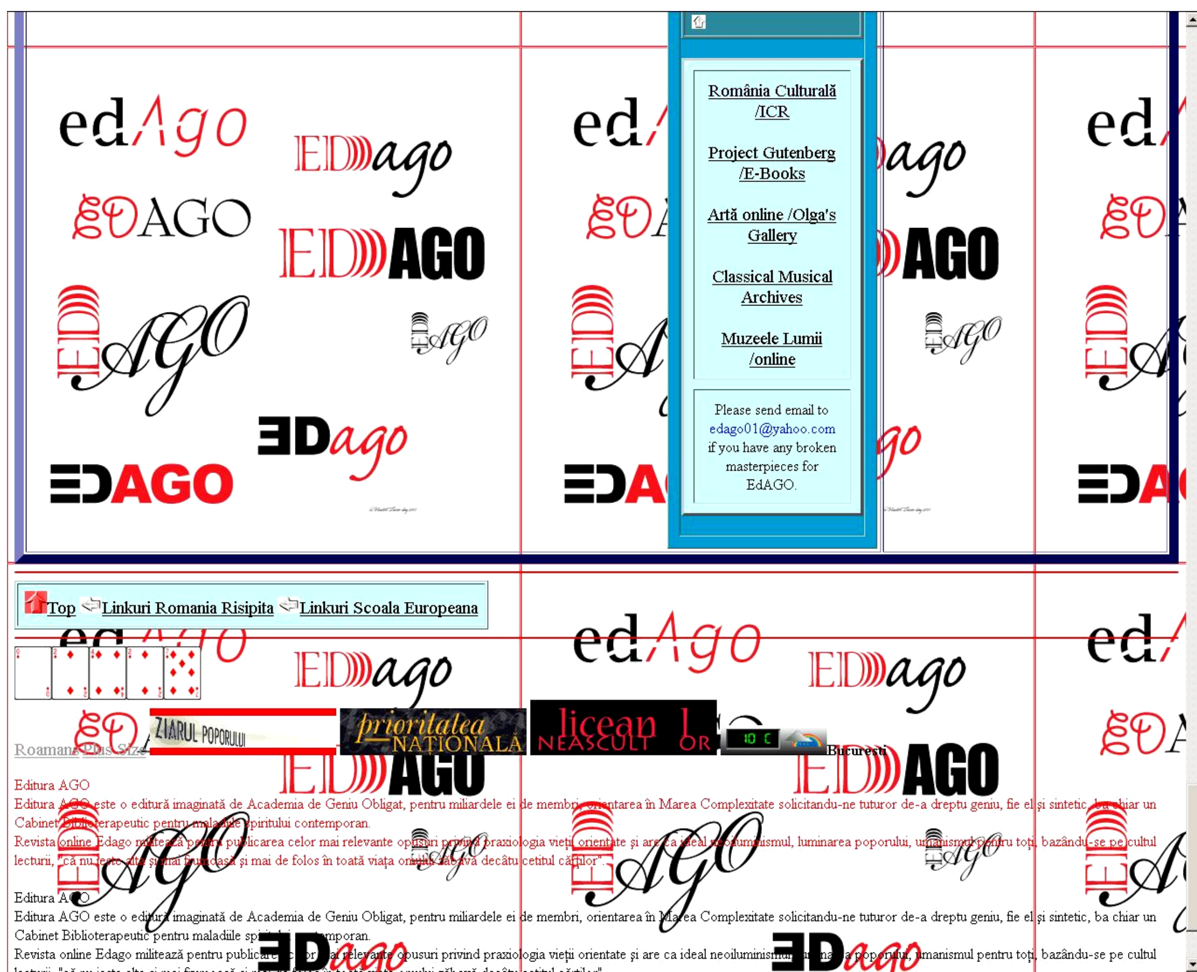
Şi fumul de țigară creştea, creştea ca dintr-o Etnă, dăunând grav sănătății prin pesimismul său abject, cum că fetele viitorului nu vor mai citi deloc, nici măcar goale, fiindcă nu vor mai mirosi ele însele la un masaj uşor şi nici că vor mai avea în dotare miros pentru lirism, ci numai creieri pentru filologismul cel dintotdeauna inodor, incolor, imuabil şi insipid.

Şi aşa a trecut şi ziua a şaptea de grevă, cu toții rezistând a nu ne mai spurca pe poezia lirică, observă Profesorul Bratu pe ceasul din zapp, împingându-şi cu degetul în sus, către lună ochelarii de pe fruntea înaltă de delfin şi Lina, plimbând aspiratorul ca pe un dalmațian credincios, admise că aşa e.

Şi aşa şi era.

Armand Hrestic

Revistă online
EDAGO
Revista online propusă de Editura AGO
NR. 2 25 decembrie 2005
DATA DE AZI :
Ed AGO A G O Cab BT Arhiva
Brenda Stress
Un intelectual de stânga
Camelian Propinatiu
Sfârşitul fără glorie al unui fascist
Armand Hrestic
De Crăciun ne-am luat raţia de libertate!
Ioil Borgiah
Sărbători fericite!
Gabriela Ilisie
Noaptea de Crăciun
Mircea Draganescu
Robinson V
Editura AGO
Academia de Geniu Obligat
Visit here to have a Merry Christmas!
IOIL BORGIAH
Sărbători fericite!
Gabriela Ilisie
Noaptea de Crăciun
E o noapte
Ca un răsărit de lume,
Cu vărsare de sânge
Şi cutremure.
Când se va închide rana,
Nu ne vom aduce aminte
Decât
Că a fost
Şi ce bine c-a fost
Ca să putem fi.
E o noapte
Fierbinte ca un miez de zi,
Când izvoarele seacă
Şi păsările înoată-n catran.
Când lacrimile
E o mare jignire a zeului să fii posomorâtă la vreme de sărbătoare.
Deja ţi s-a dat cam mult prin simplul fapt că mai degrabă eşti decât nu eşti.
Piatra nu vede în propria-i baltă ghirlanda de becuri multicolore a primăriei!
Chiar dacă cei şi cele din jur şi, cu deosebire, unul singur ţi-au făcut de-a dreptul imposibilă ceea ce crezi tu că este, dacă este, fericirea, nu poate fi judecată, totuşi, decât ca o lipsă de smerenie obrăznicia de a zice în sinea ta: eu nu am Crăciun!
Cine eşti tu, să ai sau să nu ai?
Uită-te la cum se bucură ceilalţi şi fă la fel!
Sărbătoarea înseamnă turmă.

România Culturală /ICR
Project Gutenberg /E-Books
Artă online /Olga's Gallery
Classical Musical Archives
Muzeele Lumii /online
Please send email to edago01@yahoo.com if you have any broken masterpieces for EdAGO.
Top Linkuri Romania Risipita Linkuri Scoala Europeana
Roamana Plus Size
ZIARUL POPORULUI
prioritatea NAŢIONALĂ
licean NEASCULTĂTOR
Bucureşti
Editura AGO
Editura AGO este o editură imaginată de Academia de Geniu Obligat, pentru miliardele ei de membri, orientarea în Marea Complexitate solicitandu-ne tuturor de-a dreptu geniu, fie el şi sintetic, ba chiar un Cabinet Biblioterapeutic pentru maladiile spiritului contemporan.
Revista online Edago militează pentru publicarea celor mai relevante opusuri privind praxiologia vieţii orientate şi are ca ideal neoiluminismul, luminarea poporului, umanismul pentru toţi, bazându-se pe cultul lecturii, "că nu este alta şi mai frumoasă şi mai de folos în toată viaţa omului zăbavă decât cetitul cărţilor".

==

Revista EdAGO
Nr. 2

25 decembrie 2005

SĂRBĂTORI FERICITE

Sărbători fericite!

Sărbători fericite! E o mare jignire a zeului să fii posomorâtă la vreme de sărbătoare.

Deja ți s-a dat cam mult prin simplul fapt că mai degrabă *eşti* decât nu eşti.

Piatra nu vede în propria-i baltă ghirlanda de becuri multicolore a primăriei!

Chiar dacă cei şi cele din jur şi, cu deosebire, unul singur ți-au făcut de-a dreptul imposibilă ceea ce crezi tu că este, dacă este, fericirea, – nu poate fi judecată, totuşi, decât ca o lipsă de smerenie obrăznicia de a zice în sinea ta: *eu nu am Crăciun!*

Cine eşti *tu*, să ai sau să nu ai?

Uită-te la cum se bucură *ceilalți* şi fă la fel!

Sărbătoarea înseamnă turmă.

Şi e bine câteodată, la urlet de crivăț şi de haită, să simți în staul lângă lâna ta pe a vecinelor, încât să-ți treacă fiorul.

Aruncă lacrimile din ochi cu ochi cu tot şi pune-ți acolo privire de prunc şi învață iar să surâzi la tot ce străluce şi, sub foşnet, e binemirositor şi dulce!

Căci zeii ne-au dat atât bucurie trudită, cât şi fericire obligatorie!

Iar stelele noastre nu în van clipesc că sunt şi nu sunt!

În curând ți se va arăta şi ție un înger cu o veste îmbucurătoare, privindu-te cruciş, chit că ştie el bine că n-ai motive să te miri că te afli atât de însărcinată!

Uită-te la cum se bucură celelalte şi fă la fel!

==

RESURSE CULTURALE

Un intelectual de stânga

Cine, bucureştean fiind, a avut posibilitatea să meargă vineri 9 decembrie ora 19 la Sala Palatului, la spectacolul de poezie de iarnă şi muzică de sărbători de iarnă, intitulat *Noapte de decembrie*, şi din diferite motive nu s-a dus, este vrednic de pedeapsă. Nu numai că a pierdut lecturile marelui actor Ştefan Iordache, pe care-l confundăm cu Victor Petrini, astăzi când îl îngropăm din ce în ce mai adânc şi mai delirant pe Marin Preda . (A început cu Esenin şi a terminat cu fratele acestuia, Eminescu!)

A pierdut ceva irepetabil, a pierdut un recital al Corului Madrigal, şi anume unul sub bagheta marelui nostru contemporan Marin Constantin, care nu se va număra

printre cele zece muşti de-o zi pe-o lume mică votate prin 4 sondaje de 17 milioane de români statistici drept homosapienşi ai anului într-un Ateneu care va mirosi frumos a elită elitară cleptocrată ce va audia ca cultură Carmina Burana, gălăgia cea atâta admirată de regretatul analist Iosif Sava, care o dădea serată de serată la dedicații.

Cu această ocazie, puțina junime prezentă în sala neumplută până la refuz, a constatat chipul cam inexpresiv la vârsta eolică al celui care a clasicizat pe vecie colindul românesc, cum Alecsandri „Miorița“, demascându-se pe neaşteptate ca aparținând unui intelectual de stânga în cea mai bună tradiție interbelică: adică a unui cărturar care are milă de popor.

Anume atunci când s-a interpretat cumplita colindă a lui Goga în contra opresorilor de pe vremea când ardelenii nu aveau autonomie culturală în Imperiul Habsburgic pe care-l vor nărui excesele exclusiviste ale nobilimii maghiare.

La acel expresionist strigăt al muzicii lui Ion Borgovan: Moş Crăciuuun! chipul fără zâmbet al maestrului era răvăşit de durere!

Gândindu-mă că următorul concert avea să fie a doua zi la Timişoara nu m-am putut odihni de un coşmar cum că nu le va fi bine maimarilor noştri în anul aniversar 2007 dacă sacrificiile la care supun pe popor nu vor fi fructificate cum e şi ideologia, că totul pentru *uie*!

===

EXPLICAȚII

Octavian Goga

Colindă

Moş Crăciun, Moş Crăciun!
La casa de om sărac
S-a gătat făina-n sac
Şi n-avem să-ți dăm colac...
Moş Crăciun!

Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Pe toate răzoarele,
Pe toate ogoarele
Ne-am trudit picioarele...
Moş Crăciun!

Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Toate săptămânile
Ne-am ostenit mânile
Şi-am adunat grânele...
Moş Crăciun!

Moş Crăciun, Moş Crăciun!
Slujim slujba satului,
Țarina bogatului,
Pajura-mpăratului...
Moş Crăciun!

Moş Crăciun, Moş Crăciun!

Pe toate cărările
Îţi cântăm cântările,
Ardem lumânările...
Moş Crăciun!

==
ADIO. LA TÂRGOVIŞTE

De Crăciun ne-am luat raţia de libertate!

O istorie a României a fost încheiată prin Marea Revoluţie Antibolşevică din Decembrie1989 şi o altă istorie a României a fost începută la 10-11 Decembrie 1999, când, la Helsinki, în Finlanda valsului trist al lui Sibelius, Occidentul s-a resemnat cu lăcomia că trebuie să înghită, parţial, Estul în UE.

După aderarea din 2007, interesul nostru pentru Marea Revoluţie Antibolşevică din Decembrie va slăbi considerabil, deoarece va ajunge obeză oferta de bunuri şi servicii către poporul consumator şi, atunci, principalele preocupări ale românului european vor privi în special gestiunea conturilor sale în creştere, anume alocarea lor în mod inteligent şi cult.

Iată de ce, încă amintindu-ne că „de Crăciun ne-am luat raţia de libertate", cuvine-se a arunca, la sângeroasa aniversare, o repede ochire asupra unei cărţi ce necesită o reeditare pentru că stocurile par azi epuizate fie pe cale naturală, fie printr-un mecanism ocult, de extragere de pe piaţă de către forţele interesate să reducă accesul poporului cititor la unele idei deranjante pentru profitorii de revoluţie şi de contrarevoluţie.

Mă gândesc la o carte scoasă nu la Cluj, ci la Iaşi, la Polirom, în 2004: Ruxandra Cesereanu – *Decembrie '89. Deconstrucţia unei revoluţii*.

Echinoxistă şi stelară, dar încă nu şi apostrofică, Ruxandra Cesereanu este o expertă avizată în cele mai importante evenimente ale istoriei noastre recente: greva minerilor din 1977, revolta braşovenilor din 1987, Romlagul, manifestaţia din Piaţa Universităţii, mineriadele şi mai ales Revoluţia şi dedesubturile acesteia, fiind de mirare că nu este opusă în conştiinţa publică unor zgomotoşi analişti.

Sunt absolut convins că poporul televizionar n-ar primi-o prin sticlă în case cu mai puţină ospitalitate, la masa cu sarmale, mămăligă şi cârnaţi, decât, să zicem, pe dl. Alex. Mihai Stoenescu, istoricul întrucâtva militar al loviturilor de stat de până acum din România.

Neinvitarea Ruxandrei Cesereanu la tele-dezbateri este, bănuim, tocmai semnul că deconstrucţiile domniei sale sunt supărător de apropiate de adevăr.

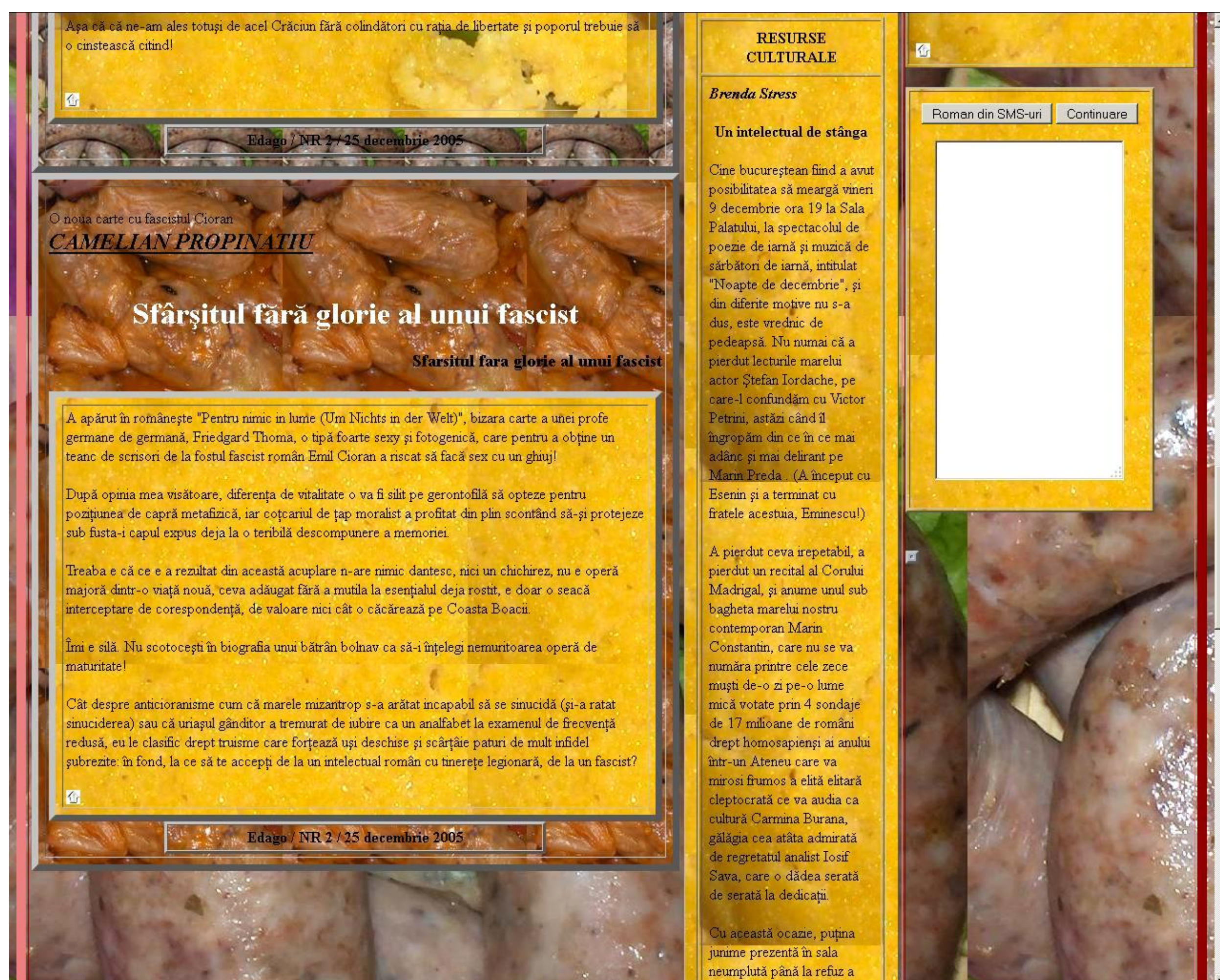
Şi nici nu pot să nu fie aşa după ce autoarea a parcurs, exact pe cursul istoric determinant, mai tot ce s-a scris despre subiectul tratat, cu o partinitate de intelectual sensibil, inclusiv literar, la chestiunea direcţiei cumva onirice pe care o urmează România de azi după atâtea încercări.

Cinste acelor intelectuali care dau la popor! Cu drept cuvânt se pot numi ei intelectuali ai poporului! Ei care adună pentru el cărţi deja intruvabile şi îi dau mură-n gură gustul de sânge nevinovat din arcanele marelui text al Revoluţiei aproape uitate.

Adevărul ultim fiind poate că de Crăciun în 1989 nu a fost o revoluție pură, deoarece Procesul şi Execuția puteau fi devansate cu o zi, ca să nu se întineze cu *o răfuială dintre bolşevici* marea sărbătoare creştină, nicio conspirație, din moment ce a fost nevoie de sfaturile dlui cincizecist Brucan şi de solicitarea ajutorului sovietic din toate pozițiile în contra teroriştilor, care n-au nimerit niciun aparatcik, dar nici elicopterizarea revoluției pe o lovitură de stat, câtă vreme programul eroismului popular a fost unul sincronist, anume că *să fie şi la noi în țară ca la ceilalți estici* – şi ar fi fost! –, dar s-a băgat contrarevoluția fesenistă întârzietoare.

Aşa că ne-am ales totuşi, de acel Crăciun fără colindători, cu rația de libertate şi poporul trebuie să o cinstească citind!

Armand Hrestic

Aşa că că ne-am ales totuşi de acel Crăciun fără colindători cu rația de libertate şi poporul trebuie să o cinstească citind!

Edago / NR 2 / 25 decembrie 2005

O noua carte cu fascistul Cioran

CAMELIAN PROPINATIU

Sfârşitul fără glorie al unui fascist

Sfarsitul fara glorie al unui fascist

A apărut în româneşte "Pentru nimic in lume (Um Nichts in der Welt)", bizara carte a unei profe germane de germană, Friedgard Thoma, o tipă foarte sexy şi fotogenică, care pentru a obține un teanc de scrisori de la fostul fascist român Emil Cioran a riscat să facă sex cu un ghiuj!

După opinia mea visătoare, diferența de vitalitate o va fi silit pe gerontofilă să opteze pentru pozițiunea de capră metafizică, iar coțcariul de țap moralist a profitat din plin scontând să-şi protejeze sub fusta-i capul expus deja la o teribilă descompunere a memoriei.

Treaba e că ce e a rezultat din această acuplare n-are nimic dantesc, nici un chichirez, nu e operă majoră dintr-o viață nouă, ceva adăugat fără a mutila la esențialul deja rostit, e doar o seacă interceptare de corespondență, de valoare nici cât o căcărează pe Coasta Boacii.

Îmi e silă. Nu scotoceşti în biografia unui bătrân bolnav ca să-i înțelegi nemuritoarea operă de maturitate!

Cât despre anticioranisme cum că marele mizantrop s-a arătat incapabil să se sinucidă (şi-a ratat sinuciderea) sau că uriaşul gânditor a tremurat de iubire ca un analfabet la examenul de frecvență redusă, eu le clasific drept truisme care forțează uşi deschise şi scârțâie paturi de mult infidel şubrezite: în fond, la ce să te accepți de la un intelectual român cu tinerețe legionară, de la un fascist?

Edago / NR 2 / 25 decembrie 2005

RESURSE CULTURALE

Brenda Stress

Un intelectual de stânga

Cine bucureştean fiind a avut posibilitatea să meargă vineri 9 decembrie ora 19 la Sala Palatului, la spectacolul de poezie de iarnă şi muzică de sărbători de iarnă, intitulat "Noapte de decembrie", şi din diferite motive nu s-a dus, este vrednic de pedeapsă. Nu numai că a pierdut lecturile marelui actor Ştefan Iordache, pe care-l confundăm cu Victor Petrini, astăzi când îl îngropăm din ce în ce mai adânc şi mai delirant pe Marin Preda . (A început cu Esenin şi a terminat cu fratele acestuia, Eminescu!)

A pierdut ceva irepetabil, a pierdut un recital al Corului Madrigal, şi anume unul sub bagheta marelui nostru contemporan Marin Constantin, care nu se va număra printre cele zece muşti de-o zi pe-o lume mică votate prin 4 sondaje de 17 milioane de români drept homosapienşi ai anului într-un Ateneu care va mirosi frumos a elită elitară cleptocrată ce va audia ca cultură Carmina Burana, gălăgia cea atâta admirată de regretatul analist Iosif Sava, care o dădea serată de serată la dedicații.

Cu această ocazie, puțina junime prezentă în sala neumplută până la refuz a

==

O NOUA CARTE CU FASCISTUL CIORAN

Sfârşitul fără glorie al unui fascist

A apărut în româneşte *Pentru nimic în lume* (*Um Nichts in der Welt*), bizara carte a unei profe germane de germană, Friedgard Thoma, o tipă foarte sexy şi fotogenică, care pentru a obține un teanc de scrisori de la fostul fascist român Emil Cioran a riscat să facă sex democrat cu un ghiuj!

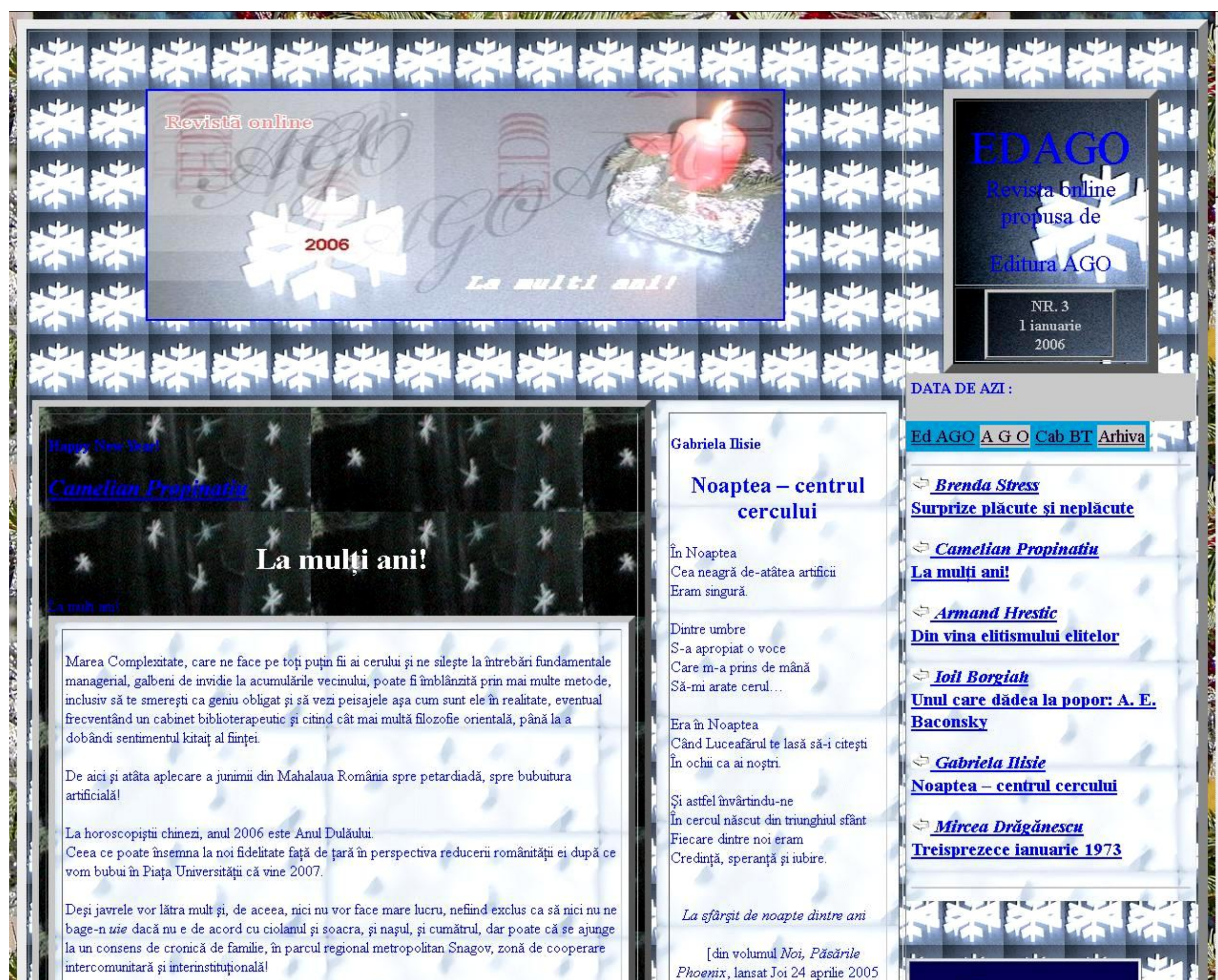
După opinia mea visătoare, diferența de vitalitate o va fi silit pe gerontofilă să opteze pentru pozițiunea de capră metafizică, iar coțcariul de țap moralist a profitat din plin scontând să-şi protejeze sub fusta-i capul expus deja la o teribilă descompunere a memoriei.

Treaba e că ce e a rezultat din această acuplare n-are nimic dantesc, niciun chichirez, nu e operă majoră dintr-o viață nouă, ceva adăugat fără a mutila *la esențialul deja rostit*, e doar o seacă *interceptare de corespondență*, de valoare nici cât o căcărează pe Coasta Boacii.

Îmi e silă. Nu scotoceşti în biografia unui bătrân bolnav ca să-i înțelegi nemuritoarea operă de maturitate!

Cât despre anticioranisme cum că *marele mizantrop s-a arătat incapabil să se sinucidă (şi-a ratat sinuciderea)* sau că uriaşul gânditor a tremurat de iubire ca un analfabet la examenul de frecvență redusă, eu le clasific drept truisme care forțează uşi deschise şi scârțâie paturi de mult infidel şubrezite: în fond, la ce să te accepți de la un intelectual român cu tinerețe legionară, de la un fascist?

==

Revista EdAGO
Nr. 3

1 ianuarie 2006

==

HAPPY NEW YEAR!

La mulți ani!

Marea Complexitate, care ne face pe toți puțin fii ai cerului şi ne sileşte la întrebări fundamentale managerial, galbeni de invidie la acumulările vecinului, poate fi îmblânzită prin mai multe metode, inclusiv să te smereşti ca geniu obligat şi să vezi peisajele aşa cum sunt ele în realitate, eventual frecventând un cabinet biblioterapeutic şi citind cât mai multă filozofie orientală, până la a dobândi sentimentul kitaiț al ființei.

De aici şi atâta aplecare a junimii din Mahalaua România spre petardiadă, spre bubuitura artificială!

La horoscopiştii chinezi, anul 2006 este Anul Dulăului.

Ceea ce poate însemna la noi fidelitate față de țară în perspectiva reducerii românității ei după ce vom bubui în Piața Universității că vine 2007.

Deşi javrele vor lătra mult şi, de aceea, nici nu vor face mare lucru, nefiind exclus ca să nici nu ne bage-n *uie* dacă nu e de acord cu ciolanul şi soacra, şi naşul, şi cumătrul, dar poate că se ajunge la un consens de cronică de familie, în parcul regional metropolitan Snagov, zonă de cooperare intercomunitară şi interinstituţională!

Ci anul 2005 fu totuşi Anul Cocoşelului, cu consecinţe aviare.

Cei bătăioşi au reuşit câte ceva.

Oricum, fericirea ca certitudine neinundabilă constă în cărţi noi, de citit sau de scris!

Aşa că să ridicăm paharul iubirii de 100 de ori pentru Anul Dulăului şi de numai opt ori, semnul infinitului vertical, pentru Anul Cocoşelului potenţial infidel!

==

NEOILUMINISMUL. MANELE ŞI HIP HOP

Din vina elitismului elitelor

O glorioasă istorie a României a fost încheiată prin Marea Revoluţie Antibolşevică din Decembrie1989 şi o istorioară a dizolvării ei într-o uniune nesovietică a fost începută la 10-11 Decembrie 1999, când, la Helsinki, în preafericita Finlandă, Occidentul a cutezat să profite de neîntoarcerea imediată a Rusiei la ţarism şi la creştinismul imperialist, asociindu-şi preventiv la UE, cât se mai putea, un cordon sanitar estic din care face parte şi România de Vest...

Nu este niciun merit al clasei noastre politice, nici al intelectualităţii care o slujeşte cum Dan Pavel pe Gigi Becali, îndeplinirea de către popor a criteriilor de aderare: progresul hotărâtor a venit din afară, mai rău ca după 1848, a fost o civilizare cu forţa, printr-un mecanism financiar simplu: după ce cleptocraţia a mers cu jaful până la desfiinţarea monedei naţionale, reinjectarea de capital s-a făcut numai pe bază de concesii gândite ca un tot unitar numit reformă!

Numai că Occidentul nu s-a gândit şi la consecinţele politicii de *Moarte Intelectualilor*, implementată de cleptocraţie în 1990 pentru a putea esplota mai bine pe popor.

Iar consecinţele se văd azi până şi prin telescoapele universităţilor: circumferinţa inundă centrul cercului.

Mă gândesc la o carte scoasă nu la Iaşi, ci la Cluj, la Limes, în 2005: Ruxandra Cesereanu – *Made in România. Subculturi urbane la sfârşit de secol XX şi început de secol XXI.*

Echinoxistă şi stelară, dar încă nu şi apostrofică, Ruxandra Cesereanu este o expertă avizată în cele mai importante evenimente ale istoriei noastre recente: greva minerilor din 1977, revolta braşovenilor din 1987, Romlagul, manifestaţia din Piaţa Universităţii, mineriadele şi mai ales Revoluţia, cu aplecare spre studiul imaginarului, evident violent, al românilor, întâi în presă şi apoi în mahalaua a cărei genă s-ar părea că o avem toţi.

Formula „Mahalaua România“ este vădit retorică, un semnal de alarmă pentru popor, că uite unde ai ajuns: de la baladele eroice de odinioară la manelele bărbatului neglijabil!

Dar încă şi mai retorică este formula cu oarecare coloratură rasistă prin pesimismul ei pedagogic:

„Ceea ce neliniştește este, aş spune, predispoziția sau vocația pentru mahala a României: întrucât există o aplecare specială, un instinct al mahalalei şi al grobianismului la români. Elitele nu lipsesc nici ele (din fericire), dar existența lor nu poate nicidecum să camufleze invazia barbară a mahalalei la români.“

Cinste acelor intelectuali care dau în popor! Cu drept cuvânt se pot numi ei intelectuali ai poporului! Ei care adună pentru el nestemate şi îi dau pe de-a moaca peste moacă, orbindu-l cu valori de care mahalagiul etern îşi închipuie în simplitatea lui primitivă că nici nu are nevoie ca să fie fericit.

Numai că prea puțini se bagă: Biafra noastră spirituală era vizibilă mai de mult! Formula „Mahalaua România“ reflectă, aşadar, situațiunea pasageră a unui popor părăsit de cărturarii săi: „Abundența periferiei, provincialismul agresiv şi acaparator, tonele de gunoaie (naționale), nămolul stradal, civilizația de tip kitsch, invazia mitocăniei (nelipsiții mâncători de semințe şi scuipători de coji), insalubritatea, lipsa de instruire consacră România ca pe o stare de periferie combinată cu o mahmureală socială şi politică, o țară care pare să fie făcută mai mult din excluşi, decât din incluşi.“

Cangrena spirituală că România a ajuns o mahala în politică, importul de carte, arhitecturi, vestimentație, tembeliziune, sentimentalism, limbajul stradal şi mai ales în cultura dominantă (adică manele plus hip hop, plus antieminescianism şi chiar antiromânism intelectual, vorba Paraziților *Fuck you, România!*), se vedea şi fără telescopul universitar: nu era neapărat nevoie să trimiți studenții în cercetare sociologică!

Mai important era a studia DE CE s-a ajuns aici şi mai ales CUM se iese de aici, din nămolul amar românesc! (Altminteri, va înțelege europeanul eminamente rasist că valahul e un mahalagiu nesimțit de la natură!)

Or, s-a ajuns aici-şa pentru că cărturarii, la politica de *Moarte intelectualilor,* dusă după Marea Revoluție Antibolşevică din Decembrie1989 fie cu bâta, fie cu felierea bugetară, au răspuns atomizat, fiecare orientându-se cu ciolanul după cum a putut şi s-a ajuns până acolo-şa că madrigalul corului lor de capelă aproape că nu se mai aude azi în societate la noi, iar un referendum privind privatizarea Ateneului ca Cazino ar avea un prognostic imprevizibil!

În special, ceea ce lipseşte ca segment la intelectualitate este „clasa preuniversitară de mijloc“: constatăm cu regret că, între ce se cugetă la nivel academic şi neştiutorul popor, nu se mai există curea de transmisie a bazelor de date, deoarece profii n-are bani de cărți de citit şi, ca atare, s-au şi lepădat pe vecie de zăbava asta, drept pentru care ei şi sunt europenizați nu *prin postarea pe web a materialelor fundațiilor civilizatoare, ci prin reciclări unde se ia notițe!*

Iar ca stare de fapt de perspectivă e de reținut că pe când „vatmanul tramvaiului, şoferul troleibuzului şi autobuzului ascultă la maximum manele, traumatizandu-i sonor pe [unii] călători“, ceea ce înseamnă că „subcultura lor este una agresivă şi ambițioasă: doreşte să-i convertească pe toți la (non)valorile sale“; pe când elevul reeducă umilitor pe prof şi pe dirig cu manele şi hip hop pe mobil, calculator sau walkman, răspunzând cu ură, greață sau leşin dacă-i bagi Sonata Lunii Pline; pe când locatarul o pune şi mai la maximum subcultura nonvalorilor din balcon cu termopan sau din boxele alarmantului său automobil din parcare, prin telescopul universitar iacă dar că se ajunge la concept, la o angoasă paralizantă ca la păsărică sub ochii şarpelui!

„Ceea ce nelinişteşte este, aş spune, predispoziția sau vocația pentru mahala a României: întrucât există o aplecare specială, un instinct al mahalalei şi al grobianismului la români. Elitele nu lipsesc nici ele (din fericire), dar existența lor nu poate nicidecum să camufleze invazia barbară a mahalalei la români.“

Fiind evident o apă limpede sub pietrele retoricii că un popor care s-au bătut într-un sfânt război de două milenii pentru limbă, credință şi patrie n-are „vocație“ nici pentru mahala şi nici pentru nesimțire.

Iară câtă vreme elitele vor dialoga numai cu cleptocrația, stând cu părțile moi spre populație, mahalaua cea pulsând de vitalitate se va tot lăți. (Recent, cartea despre elitele anului 2005 notate la Ateneu cu „Zece pentru România“, *excluzându-se exact pe principii mahalagiste categoriile savanților, scriitorilor şi artiştilor*, a apărut tocmai la „editura publicului cultivat“!).

Dar va năvăli în curând intelectualitatea europeană peste noi şi ne va reeduca elitele, inițiindu-le în marea taină, eventual marxistă, despre *cum trebuie luminat poporul*, adică despre cât trebuie să coaste o carte din Biblioteca Pentru Toți şi în ce limbaj nepatapieviciat trebuie să dai sfaturi pe întunericul mahalalei România.

===

UNUL CARE DĂDEA LA POPOR

A. E. Baconsky

Anatol E. Baconsky, am uitat, ca şi alții, că anul acesta ar fi împlinit 8o de ani.

E născut la Cofa (Hotin) într-un teios 16 iunie, anul 1925, al sinuciderii lui Esenin.

Da, au trecut 80 de ani!

Mi-a amintit-o Titus Vâjeu într-o excelentă evocare radiofonică a poetului rus, cuprinzând vocea acestuia recitând înflăcărat din *Pugaciov* şi vocea uitatului Baconsky evocând pe marele huligan, cred că în ziua când mulți liceeni, azi cărunți, au auzit pentru prima oară poemul *Omul Negru* şi au simțit diferența dintre *poezia lirică din inimă* şi *poezia filologică din burtă*, la abaterea creatoare a logicii cauzalității din distihul:

Fie, să zicem că m-aş fi-nşelat!
Doar e lună afară.

Când Goma disidea, Baconsky publica în *Kontinent*, revista europeană a lui Andrei Siniavski, *Biserica Neagră*, unul dintre cele mai reuşite şi mai necomentate romane ale limbii şi literaturii române.

Până-n Revoluție, l-am tot auzit la Europa Liberă. Pe urmă, la discreție fiind, nu a mai fost citit!

De fapt, după Revoluție, politica noastră culturală trebuia să fi fost, cum anticipa Baconsky cel ucis la cutremur: reconstituirea bibliotecilor incendiate.

Din ăia 0.15 % din pib!

Când se va putea, vom lua de la cleptocrație şi vom dota pe fiecare licean român cu *Panorama poeziei universale contemporane*, despre care nu avem ştire să o fi republicat careva.

De fapt, după Revoluție, politica noastră toată trebuia să fi fost, cum anticipa Baconsky cel ucis la cutremur la 52 de ani: reconstituirea bibliotecilor incendiate.

Adică, de-o pildă, să-l recitim pe Eminescu cum Esenin pe Puşkin (dând *Omul Negru*!), nu să-l demitizăm în favoarea manelei hip hop!

==
Revista EdAGO
Nr. 4
15 ianuarie 2006
==

==

LA OMUL RECENT

Mihai Eminescu

O,-nțelepciune, ai aripi de ceară!

O,-nțelepciune, ai aripi de ceară!
Ne-ai luat tot făr' să ne dai nimic,
Puțin te-nalți şi oarbă vii tu iară,
Ce-au zis o vreme, altele deszic,
Ai desfrunzit a visurilor vară
Şi totuşi eu în ceriuri te ridic:
M-ai învățat să nu mă-nchin la soarte,
Căci orice-ar fi ce ne aşteaptă – moarte!

Tu ai stins ochiul Greciei antice,
Secat-ai brațul sculptorului grec,
Oricât oceanu-ar vrea să se ridice
Cu mii talazuri ce-nspumate trec,
Nimic el nouă nu ne poate zice.
Genunchiul, gândul eu la el nu-mi plec,
Căci glasul tău urechea noastră-o schimbă:
Pierdută-i a naturii sfântă limbă.

În viața mea – un rai în asfințire
Se scuturau flori albe de migdal;
Un vis purtam în fiece gândire,
Cum lacul poartă-o stea pe orice val;
A zorilor suavă înflorire
Se prelungea până-n amurgul pal,
În văi de vis, în codri plini de cânturi,
Atârnau arfe îngereşti pe vânturi.

Şi tot ce codrul a gândit cu jale
În umbra sa pătată de lumini,
Ce spune-izvorul lunecând la vale,
Ce spune culmea, lunca de arini,
Ce spune noaptea cerurilor sale,
Ce lunii spun luceferii senini
Se adunau în râsul meu, în plânsu-mi,
De mă uitam răpit pe mine însumi.

În van cat întregimea vieții mele
Şi armonia dulcii tinereți;
Cu-a tale lumi, cu mii de mii de stele.
O, cer, tu astăzi cifre mă înveți;
Putere oarbă le-aruncă pe ele,
Lipseşte viața acestei vieți;
Ce-a fost frumos e azi numai părere
Când nu mai crezi, să cânți mai ai putere?

Şi dacă nu-i nimic decât părere
Tot ce suspină inimei amor,
Istoria cu lungile ei ere
Un vis au fost amar - amăgitor;
Tot ce-aspirarăm, toată-acea putere
Care-am robit-o falnicului dor
Am cheltuit-o ca nişte nebuni
Pe visuri, pe nimicuri, pe minciuni.

Sunt nențelese literele vremii
Oricât ai adânci semnul lor şters?
Suntem plecați sub greul anatemii
De-a nu afla nimic în vecinic mers?

Suntem numai spre-a da viață problemei,
S-o dezlegăm nu-i chip în univers?
Şi orice loc şi orice timp, oriunde,
Aceleaşi vecinice-ntrebări ascunde?

==

NEOILUMINISMUL

Blestemul eminescian: moartea ca un câine a dlui Lăzărescu

Cine-au îndrăgit străinii,
Mânca-i-ar inima câinii,
Mânca-i-ar casa pustia
Şi neamul nemernicia!

Ziua naşterii Luceafărului cădea în luminosul ianuarie.

Astăzi ea nu mai cade niciodată pentru că a căzut Eminescu.

Ci nu l-au plâns decât parbrizele.

Iar dl. inginer Lăzărescu era un jeg de pensionar cumsecade care nu şi-a educat fata în perspectiva bătrâneților, ca să aibă cine-l griji fără să-l fure, să-i aducă o cană de apă plată la televizor şi să-i eşaloneze post-expiere cele creştineşti după datina străbună, făcând de pomană costum cadrilat, poezii şi aparat de ras vecinului, ci i-a permis să îndrăgească străinii, dar nu facilitându-le să-şi ia terenuri de căpşuni aici, ci ducându-se ea în persoană să îi culeagă cu vârful buzelor aromate de sub picioarele canadienilor odată cu sucul străin al arțarilor lor cu frunză roşie obscen.

De aceea, vinovatul inginer a căzut sub greu blestem eminescian, să-i înfulece cafarzii şi câinii de spital inima, în tele-universul nostru din ce în ce mai culinar odată cu ieftinirea caviarului, scenă finală atroce, decupată la cenzura comercială spre a lăsa opera deschisă ca coada în țara lui Peşte, anume casa pustia şi însuşi Neamul nemernicia!

– Dar cine muşchii mei fu Lăzărescu ăsta, băi? trecu la investigații forensice inspectorul Farfui în exercițiul ficțiunii cu pixul. Fu Lăzărescu aista injinăr ca Henri Coandă, făcu el poduri giurgiuvene amicale peste Dunăre? Aş, Dan T. Remus Lăzărescu e un diplomectual de extracție josnică, care n-a eşuat nici în presa analitică a câinilor de pază şi protocol, nici în teatrul de construcții, nici în critica metalurgică, ci în învățământul preuniversitar, pe filiera tehnologică şi managerială! Au Lăzărescu ista n-au implementatără el, băi, mai multe şi diverse niskyva inginerii ca dir. adj. la grupul său şcolar, „Injinărul Brândză“, începând chiar cu a solicita din start şpagă de bac în valută încă din clasa a IX-a, şi doi euroi de elev la teză, din care îşi trăgea fie partea fie dreptul toată nomenclatura superioară din educație? Ba şi-o trăgea! Vedeți voi că eu ştiu tot? Am cultură sau n-am? Băi, eu am ştiut totdeauna pe cearşaf tot-tot-tot, înaintea câinelui de pază care e presa pe ecran şi la protocol.

Dimpotrivă, ea a aflat de la mine la un şpriț, de corupție, nu eu de la ea la un şliț care ne priveşte pe toți prin parbriz!

– De-aia, prin păcat, devine de să şi pută pacientul Lăzărescu, ca creierul eminescian uitat sub icoană-n privazul caniculei de Bucuresci! admise gânditorul atitudinar Muhală Muistu epilându-se de păros ce era.

– Ba a prins a pute c-aşa scrie evangheliştii de Lazăr şi musai că trebuia parodiați postmodernist, dădu din umerii ei frumoşi asistenta Au-mă-doare. Şi, bineînțeles, pentru că s-a jucat la evenimente chiar scenariul preconizat de scenarist! Iar ei nu pot spera înviere. Că s-au născut cu sufletele moarte.

Ceea ce dl Lăzărescu nu văzu cu sufletul, fiind un mort eviscerat fără inimă,

dar văzură şi comentară vecinele sufletiste duse la biserică să se spovedească.

– Deşi cu – se mărturisi Pizzacola – două facultăţi şi vedetă a Cenaclului Litere din România, condus de Mircea însuşi Cărtărescu, scenaristul de succes intern şi internaţional Răzvan Rădulescu şi-a format un cerc de fani credincioşi abia în 1998, în secolul al XVIII-lea, prin Dilema 265, ca unul dintre cei mai creativi demolatori ai Mitului Poetului Naţional, când, contrar minimalismului moral postmodern criticat de Cristi Puiu, a făcut caterincă de suferinţele unui handicapat român, anume nenorocitul chimeric de Eminescu luetic nebun, şi a sugerat primarului Radu Mazăre să ridice un Far constănţean de 63 m de forma locomotivară a Luceafărului poeziei româneşti pe vecie scufundate ca Independenţa..

– Aha, intui Lina, de-aia nu se desparte-desparte acest intelectual inginer nu numai de scule Lăzărescu ci şi de Cărţile sale cum ciobanul de nişte oiţe neepilate, dând, procedând astfel, morţii demnitate larvară şi retrocedând singurul dor omului geto-dac din secolul al XVIII-lea! Dar şi al omului cisalpin, dacă e să te uiţi în gura lui Erich Rohmer, pentru că cu Jean-Luc Godard şi cu Claire Chazal a întemeiat în 1957 celebrele „Cahiers du cinéma“ răsfoibile-n Institutul Francez TF1 din Bulevardul Dacia, Le Genou de Claire fiind şi cel mai mişto epizod.

– A distruge un mit, fie şi printr-o ca la NASA perfect proiectată anti-Mioriţă, a da cu baltagul din elicopter Puma în ciobănel, este fapta cea mai mârşavă a unui creştin de oţel, căci şi-ar scuipa în uleiul propriei candele de argint dărâmând chiar prinţipul pe care se reazemă orişice artă a spectacolului şi mai ales cinemachografia – se trase înapoi şi îşi trase şi poala anteriului popa Sică. Dar nu se poa ca poezia din manualele şcolare în care poetul îşi propune ca singur dor flocos ce mai avea prin deposedarea de valori, cum a păţit Nic de la Flo, să fie îngropat seara, în linişte, cât ţine telejurnalul şi calupul publicitar, la marginea mării în Ardeal, să nu devină o obsesie intelectuală cu care să se canonească sub blestemul eminescian participantul la acel paricid demolator de canon şi de speranţă.

– Ce mai tura-vura aventura, rupse-n două una din cele trei mâţe verdele român ajutor de comandant Tabarcea, prin urmare, noi nu vrem să slujim o mortăciune, după paricidul din Dilema 265, scenariul lungdocumentarului de două ceasuri jumate „Moartea Domnului Lăzărescu“ e rău, el nu POATE fi bun prin însuşi acest păcat originar al omorârii nemuririi eminesciene prin pişul ostentativ pe ea, şi în niciun caz creştin, din moment ce ni se confiscă aviar Mioriţa cu căcăreze cu tot şi se face mici, chiar dacă eminentul regizor Cristi Puiu va fi corectat din excesele introduse de eminescoctonul Răzvan Rădulescu, scenaristul din cauza căruia românii nu mai pot conta pe un poet naţional citit în epocă ca câine de pază heinizând la priveliştea sublunară a corupţiei.

– Ehei, viziună la film profa Emily Tomoioagă cu doi mauşi în mână. Ţineţi aproape pe peliculă, copii, nu fugiţi de un inginer pensionar care crapă în folosul bugetului administrat de cleptocraţii cei mari din Valahia! El, pentru ceva supliment la ce-l mai ajuta fata lui din Canada, poate c-ar fi proiectat ăstora, aviatorilor americani, până şi Farul constănţean în formă de Eminescu nebun handicapat, care ar fi atras turişti occidentali mai mulţi ca palmierii agatonici, de 63 m, dar uite că el a intrat cu conul de umbră într-un fel de comă alcoolică şi a apelat salvarea. Ce redă cam fără actori regizorul aici? O lume larvară, o Românie cu sistem sanitar care te poate conduce doar la autopsie, la sicriu de brad şi păltinaş, unde sufletul nu ţi se mai scoală nici se ridică, deoarece nunta, ca şi moartea, au fost batjocorite de Nic şi Flo, iar inima Lăzărescului, aruncată din neglijenţă la tomberoane, ţi-o pot devora maidanezii flocoşi ai spitalului sau cafarzii epilaţi prin proiect, încât e mai bine ca managerii asistentelor să nu provină din specialitate ci din clientela politică!

– Dumirindu-se pe la diferite spitale, se lămuri părintele Athanasie Damian, inginerul hidraulic, departe de întinsele ape nu are pe ele un cer senin, nici mântuirea de la păstrăvii de crescătorie creştini, ci doar ce cere pentru tot românul cine i-l ia pe Eminescu, adică toată răceala marxistă, atee, de crivăţ dinspre Vorkuta-Ural, a morţii ca un câine şi, în consecinţă, începe să pută ca şi ea...

De ce? Pentru că, datorită eminescoctonilor, cititorul de poezie românească Remus Dante Lăzărescu, turnător înrăit al colegilor de cancelarie cu numele de cod Amedeo, s-a decuplat de mitul eminescian, iar distrugerea poetului naţional, nu prin apariţia altui liric de geniu al limbii noastre dintre miştocarii postmodernismului, ci prin asasinat cultural, face ca moartea să nu mai fie pentru alcolist decât o despărţire de 3 pisici liberale şi de un apartament şi de vecinii săi, Miki şi Pepe!

– În concluzie, trase fermoarul la investigaţiile forensice şi hermeneutice comisarul Farfui, ieşind din exerciţiul ficţiunii şi intrând la Cioropel ca Meşterul Manole în zid, filmul premiat „Moartea Domnului Lăzărescu“ e lungmetrajul documentar dezgustător al unei Românii bolnave şi infecte, al unei Românii fără Eminescu, al unei Românii părăsite de Eminescu deoarece l-au izgonit cu ura lor 265 de intelectuali ai unui popor pe cale de dispariţie prin pierderea identităţii, unde nu e nici moarte şi nici nuntă, nici Basarabie, dar e lanterna roşie, bolşevică, deoarece elita nici n-a avut fonduri decât pentru un film în culorile cele mai terne, crezute eterne, testamentul dezgustător al unei statalităţi pe cale de dispariţie europeană, din care lipseşte în finalul operei deschise la şliţ tocmai scena atroce cum inima de inginer al succesului, aruncată din neglijenţă la tomberoane de autopsişti, ca prezervativele autostopistelor, au hăpăit-o maidanezii cei flocoşi ai spitalului, cu cafarzi cu tot, în loc să fie plasată la Muzeul de Istorie în locul la a Mariei, care ce vrea telepoporul e să fie îngropată cu feministe bigote la Curtea de Argeş, pe când poate că bulgarii din Ruse, din interese turistice germane şi giurgiuvene libere, ar fi fost suficient de europeni după 2007 să o reaşeze la Balcicul Reconcilierii.

– Important era, dădu şi Iancu Noveanu cinic din umeri văzând cum cărturarii trimit la manelism poporul cianotic pe care-l parazitează, nu a batjocori moartea unui clarinetist sau nunta ca nuntă, important era a zice tu ca autor, să audă observatorul cultural euroatlantic sintagma „căcatul vostru de mareşal Antonescu“ cu tot cu periculozitatea ofiţerimii ardelene, înfigându-ţi-se-n creieri capăt de gestalt final o căpăţână spartă de militarismul român cu ciocanul în osteoporoză, care a purtat un război nedrept, imperialist, dincolo de Prut, contra secerii molotoviene, pentru o Românie care era o închisoare a minorităţilor şi care nici n-are de ce exista din moment ce intelectualitatea ei nu crede în mituri ci doar în calupuri publicitare şi în podul cu granturi şi în lacrimile de pe-un parbriz de vip.

– În materie de metaforă-simbol, rânji muzicologul Jean Noveanu în căsuţa-i cu zorele albastre din Ferentari, nu mai mare ca a lui Bacovia din Pieptănarii lacuştri, referinţa la Lazăr, date fiind bazele iudaice ale culturii europene, când s-a ascuns mireasa, e firească şi, am citit pe web, că degeaba se umflă în pene actuala guvernare care în anul jubiliar Eminescu 2000 n-a produs niciun film românesc, tocmai pentru a nu-l omagia pe titan ca pe un geniu, deşi se prea poate ca în inconştientul occidental să fie vorba de Lazăr ca cumnat al lui Christos, care a luat-o pe soru-sa, pe Magdalena şi a scos din ea mafioţi literari, că aşa i-a fost scris de sexologul Dan Brown, evanghelistul secăturii occidentale obeze a mileniului trei, dar finanţarea filmului mai întâi respins să nu-i credeţi pe diecii mincinoşi că a decis-o disidenta Mona Muscă, ci eu îi cred pe care cred că hulitul Răzvan Theodorescu, sub care studenţimea tot mai avea o emisiune liberă la tv, Gaudeamus, mă Muhală! Numai că, artisticeşte, nişte

corespondențe ale megadocumentarului cu ce zic evangheliştii cei persiflați de personalitatea cea mai proeminentă a elitei Epocii Cleptocrației nu sunt nici orbitoare şi nici măcar apăsător de penibile, încât să le ții minte învățătură trebuitoare, până ajungi şi tu să chemi în sintagme alarmante cum ar hi „un singur dor" ambulanța şi mai ales paramedica cu numeroasele ei pernițe paradigmatice să te lase umed la marginea mării la camera de gardă numai spume.

– Căci a vorbi cu mijloacele nebuloase ale limbajului cinemachografiei mobile, vorbi Muhală Muistu, despre murirea dlui Lăzărescu, a cărui asemănare la chip cu Erich Rohmer la 1992 supără rău, e de fapt o sinistră răzbunare eminesciană contra hâzilor gâzi care, într-o denicasiere a omului complet, i-au luatu nemurirea şi i-au datu moartea! Ci crima intelectuală nu se prescrie. Ca epigrama 265 a lui Macedonski, care-l împinge pe telespectator să se manelească râzând revelionar într-o peşteră goală. Este o pedeapsă, este un blestem, este o execuție goală care nu ştii de unde vine, ca atunci când ai devenit *gazda* unui extraterestru sosit în misiune, cum şi părosul liber arbitru Pleşu, gazda acelei conspirații anti-Păltiniş a 265 eminescoctoni, din care numai unii mai epilați au avut curajul decoctului de cucută, contra Poetului Național şi contra lui Noica, în trena poemei „Înger şi demon" a primit, sub țipla platonică că arbitrează singur, poruncă dumnezeiască să scrie netam-nesam incredibil tocmai şi tocmai despre... îngeri, iar un breviar despre demoni, adică despre ce a aflat răscolind arhivele CNSAS, aia VA URMA, da, domnilor, o s-o facă tot aşa automatic la un semn demonic de derivare prin tăcere Pleşu-Pleşiță, ca şi Patapievici şi Dinescu, numai şi numai la semnalul farului eminescian de 63 m cu baterii americane, deoarece încă nu-i deschisă calea ca să ne stricăm broaştele arhivelor cu taxonomia demonilor, iar crimele intelectuale nu se prea prescriu.

– Şi totuşi, mă Muhală, trăim un reviriment al filmului românesc, putem întări europenii contra americanilor, suci macazul dezbaterii Sergiu al Isadorei, adică Enache, după ce filmul morții unui pensionar român s-a bucurat de o largă recunoaştere internațională constând în peste 40 de premii, legături bolnăvicioase, simulatoare şi nominalizări pretutindeni pe mapamond, iar spectatorii repopulează sălile de cinematograf de artă, ceea ce e şi firesc, inclusiv în pakistaneză publicitatea fiind lucrată profesionist, de la afiş şi spotul tv până la reacția din „22" („un film care se ridică deasupra a 99% din creațiunea românească din toate timpurile") sau de pe forumuri şi wikipedii! Deci pauză publicitară!

– Ba menopauză publicitară! Prognoza sintezei fiind că care a ajuns cu descompunerea morală de să dea într-un Eminescu mai bolnav şi mai bucovineano-basarabean ca oricând, ăla nu se va mai putea abține să nu dea şi în România mea, de care i s-o fi şi acrit acritura până la greață şi vomă de cât s-a inspirat din ea! punctă acru dl Zahei Avăcăressi, la medalierea sa ca „Preşedinte al Poporului", unic nominalizat, fără a se mai consulta cu consiliera Isadora. Voi cere la noapte peste gard raportul asupra desuurilor pătate, de la serviciile culturale cele mai secrete! Şi voi informa şi câinii de pază şi protocol din presa atitudinară!

– Virați-mi mie ăia 50 000 de euroi, se lăudă lânoasa Pizzacola, şi eu, eu, eu, da, eu, vă concep şi vă implementez prin agenții mei îndrumare culturală de direcție nouă mai aulic ca Titu Maiorescu! Ba chiar cu 40 000 euroi mă descurc! Aoleu, şi cu 30 000 pot vira convenabil, comod şi fără derapaje, orice orientare spre orice orientare, deoarece am fost dintotdeauna o veritabilă bi! Nu una contrafăcută la evenimente!

– Mai taci, fa, din gură, că-ți iese tampaxul! observă Cioropel către Au-mă-doare că pierderea poetului național atrăgea cu necesitate tăvălirea în noroi a spațiului mioritic până la nivelare cu moloz de mănăstire, de să nu mai ai unde înmormânta un

nou Noica dintre mânjii olimpici de curse!

– Ca film românesc, această vecină lui Dan Brown batjocorire, nu a Mariei Magdalena ci a fratelui ei, Lazăr de la Rusciuk, care feminist se pronunță Ruska, nu putea fi înțeles de secătura obeză occidentală decât așa, ca o critică corosivă şi fără anestezie a sistemului medical din țara gerovitalului, corupt datorită cleptocrației! dădu a jale din cap Muhală Muistu, ascultând că:

– După cum tot sub blestemul eminescian, binecuvântă shaorma popa Tani uitând că are de semnat condica la şcoală, stau şi filmele extrapolabile despre love man-woman sau despre dragostea părintească care n-ar putea viza realist Oscarul pentru cel mai bun film propus de România decât ca love între vreun miner barbar şi vreo studentă gravidă, ce va făta un copil autist, un film despre love of succes doar ca referindu-se la curajul pragmatic de a urca un pitic surd, chior şi ciung nițel mai sus de anonimat cu şlapii pe masca mortuară a protolegionarului Eminescu, filmul despre love between friends ca pe viziune din interior a mafiilor literare valahe, iar carnal love ca o dragoste de carne inspirată de miştocarul prepostmodernist Damian Stănoiu, ca adevărul absolut despre monahismul acestei împuțite de BOR, care este dintotdeauna o frână a progresului moral în România elitelor, deoarece a investit în noi lăcaşuri în loc să facă o Bibliotecă Națională de să nu mai fie nevoie de granturi în pod, cu grave consecințe de direcție culturală în pantă şi în rampă.

– După cum se ştie, trecu leneş la trabuc Augustus, cinematografia occidentală tot se simțea dumneaei extrem de obligată să o recunoască pe cea românească, şi asta încă la aniversarea a 70 de ani de la revoluția stalinistă reprimată de unchiul meu, comisarul pe nedrept vitriolat ca antisemit, Alecu Ghizdavu, la Tatar Bunar, anume în plină sensibilitate la barbariile balcanice din războiul interiugoslav din 1994, când a fost dusă la Cannes reconstituirea „O vară de neuitat“, realizată de basarabeanul Lucian Pintilie pe baza „Salatei“ din „Cronica de familie“ a specialistului în probleme dobrogene Petru Dumitriu, mai ales critica americană apreciind această decoconstrucție a sălbaticului comportament românesc față de minorități, cu excepția căpitanului hipermoral... Petrică Dumitriu, comportament exclusivist din care ni s-a tras atât justa sfârtecare a României Mari de către supraputeri în Războiul Sfânt pe care l-am pierdut, ca instabilă, dar rurală, cât şi acceptarea pe vecie de către elitele noastre că 26 iunie 1940 e un moment de reper cu final previzibil pestilențial pentru Neam ca când a apelat dl. ing. Lăzărescu salvarea ambulantă, iar Dumnezeu, fără mituri nebuneşti cum cel eminescian, cum observă că se obsearvă şi popa Tani, nici nu mai poate exista ca să ne aducă nouă pe tavă roşie cu cartofi prăjiți rehidratați şi mici supracondimentați de mioriță gripată Resurecția Românismului.

– Ce voia Eric Rohmer, îşi aminti Horea Bratu de voiajul la Berlin din noiembrie 1941, era să probeze etica şi echitatea catolică clasică, profund reflexivă, pe oamenii recenți, obişnuiți să se autoservească protestant din mişcarea autocolantă aurie de mijloc. Dar uite că la de zece ori câte şase ani de la căderea pe spate a Berlinezelor sunt culese de alexandrinii lui Gusti doar şase poveşti de dragoste de la marginea Bucureştiului, corespunzător celor şase sectoare, anume Ciorogârla, Roşu-Chiajna, Băneasa, Voluntari, Popeşti-Leordeni şi Măgurele, şase poveşti morale cum ne dezbarbariza catolicul Eric Rohmer, La Boulangère de Monceau (1962, 26 minute, Ciorogârla), La carrière de Suzanne (1963, 16 mm mărțişorul, Roşu-Chiajna, Doamna cu rândunici), Ma nuit chez Maud (1969, Băneasa, unde paria Pascal pe armăsarii arabi terorişti din grajdurile ghizdaviene, când americanca Virginia şi argeşanul Marius nu s-au cuplat), La Collectionneuse (1967, Voluntari, Europa de unde iei ieftin Harul întins pe nihilism în trusa trusoului), Le Genou de Claire (1970, Popeşti-Leordeni, gura de canal unde arunci cărți timişorene despre Aurora românească a

bolşevismului născut pe Neva şi mort pe Bega, cum citea ea pe TF1), L'Amour l'après-midi (1972, hotel Măgurele, de cercetat între două institute), cum zice Propp cu trei de p că bărbatul de după o femeie e deturnat de emanațiile alteia, dar revine la prima p, deoarece morala secolului XVIII este înghețată doar sub o pojghiță subțire de sânge inox închegat când îl ghilotinară pe Dumnezeu.

Toate la un loc fac 2 ore şi 34 minute, totul fiind posibil prin literatura de mare calitate pe care se bazează, dealtfel în acel timp greco-catolicul Eric Rohmer retrocedând la popor, făcând filme didactice pentru şcoala franceză, care implementa calitatea, adică reforma curriculară şi a evaluării, prin televiziunea şcolară, care e necunoscută în România!

Adică tot atâtea succese de a rămâne catolic creştin!

Un creştin de calitate, cum nu a fost Lăzărescu domn al României pe moarte

când o jeleau parbrizele.

Iar deosebirea dintre identitățile occidentale pe cale de sinucidere şi a noastră e că noi am chemat ambulanța şi încă nu ne-am exprimat ca nemuritorii ăia, spre marea nedumerire a câinilor de spital, că de ce gustul ăsta cafard de inimă ca de câine.

Armand Hrestic

==

BĂŞCĂLIA POSTMODERNISTĂ

M-am săturat de Caragiale!

Cine se apleacă asupra enigmei teroriste se dumireşte până la urmă că singurul consens aranjat la Malta privind posteritatea lui Ceauşescu va fi fost ca să se bage în mentalul colectiv român superioritatea lui Caragiale asupra lui Eminescu, până şi manualele şcolare urmând a se orna doar cu portretul umoristului!!!

Evident, Eminescu este un scriitor dificil, cere suflet şi reflecție, pe când notația miştocărească, gen Academia Cațavencu, a lui Caragiale poate fi receptată deplin şi pe canalele TV.

Singurul mic defect al acestei opere perfecte, care pare atât de actuală pe cât de inactual este părosul Eminescu cel cu capul împlântat în medievalitate, este că e falsă!

Stârpiturile momentelor, schițelor şi comediilor n-ar fi putut rezista nici holerei din Balcic, nici tranşeelor Mărăşeştilor, nici dezmățului cazacilor din Basarabia, nici eroicei campanii care a eliberat Budapesta de sub bolşevism!

Idealismul nebunesc al lui Eminescu au făcut România Mare, iar băşcălia postmodernistă ne-a împins, în fapt, ca oameni recenți, să aderăm la Pactul Ribbentrop-Molotov prin „dezinteresul“ manifestat față de Basarabia după 1990.

==

RESURSE CULTURALE

Patru femei providențiale ale culturii noastre

Într-adevăr, prin intimitatea lor, femeile sunt întotdeauna mai sensibile, mai temătoare, mai prudente, mai frumoase, mai şirete şi, însumat, mai profesioniste decât bărbații. De aceea, ele au păreri clare, nu defilează cu ale altora şi te ating exact unde trebuie, iar dacă simt că n-ai cu ce, ele ştiu să sublinieze ceea ce este prioritar în lista de necesități, avansată constructiv autorităților locale.

Din motive de intimitate, femeile au un exagerat simț al măsurii. De aceea, nici şcolite euroatlantic, ele nu pot admite şi recunoaşte existența bărbaților providențiali.

Dealtfel, aşa cum spunea o personalitate feminină mai proeminentă, „nici nu cred că există oameni providențiali ai culturii române“.

Dar eu mă întreb nu ce e Providența, nici nu le prea am eu cu cultura scrisă, dar simt că e ceva în neregulă cu epitetul *române*, care trebuie destructurat puțin la diacronie, cum scuturi prunul de roade să faci țuică.

După cum arăta şi pendulul lui Foucault, ideea de român, românism este o noutate în devenirile spiritului. Ea este o creație artificială, un artefact apetisant, pe

undeva cu arome identice cu cele naturale.

Românismul a fost inventat de Regina Elisabeta!
Şi a fost împins până-n pânzele mov de Regina Maria.
Românismul înseamnă baladele finisate de Alecsandri, romanţa eminesciană, peisajele lui Grigorescu şi rapsodiile enesciene. Plus o lume bună care se îmbrăca şi petrecea româneşte. (Ţoapele de azi au sute de perechi de pantofi şi mii de poşete, dar nu şi frumosul nostru costum naţional, care ştie să evidenţieze nişte glezne frumoase, să ascundă celulita şi să strâmteze mijlocul chiar şi gravid!)

Românismul a fost creat la Castelul Peleş şi a fost abolit la Palatul Elisabeta!
După care mari regine a fost un hiatus în Providenţă, până a apărut Elena Ceauşescu, al cărei merit nepieritor este că a atras, îngăduind supravieţuirea gândirii ca gândire, din pib, investiţii impresionante în cercetare, cultură şi chiar învăţământ, care astăzi par că sunt şi rămân subfinanţate, cum ar duce politică orice putere de ocupaţie!
După care vine fiica Evei şi a lui Brătianu, cum se exprima un epigramist, disidenta Mona Muscă, rămasă ministru al culturii, atât prin voinţa populară cât şi prin oportunitatea definitivă şi executorie că la 0.15% din pib tot aia era.
După care să vedem ce ne mai rezervă viitorul, dacă vine Brenda Stress sau cedează trecerea!

==
EXPLICAŢII

Sub apăsarea geniului

Domnul Mihai Eminescu cel păros nu e tovarăşul Marx să poată fi preluat selectiv, încât să ai cu ce zăpăci studenţii cu o parte sănătoasă, deşi bărbosul a fost cel mai mare bou din istoria umanităţii: s-a documentat la British Museum şi a prevăzut... comunismul ca sens al istoriei, dar nu a priceput nici cât slujnica sa, şi a lui Engels, că din jocul cu dictatura analfabeţilor din marxism se vor trage, ca oamenii din maimuţoi, cum zice tata Darwin, Gulagul, cleptocraţia şi nazismul!
Eminescu e bolnav peste tot, nu are părţi sănătoase.
Eminescu este genial şi în poezie, şi în politică. Nu poţi înţelege *Scrisorile* fără mânia medievală a gazetarului.
Eminescu n-a prea fost antisemit, ci doar foarte român, deci universal, dar necroforii săi generează zi de zi, ceas de ceas şi articol cu articol antisemitism.
Eminescu e în primul rând un geniu. Are ceea ce nu va avea niciunul dintre călăii săi de azi, geniu. E suficient să-l citeşti: te simţi geniu.

Eminescu e mai frumos decât directorul de imagine al Uniunii Scriitorilor, care i-a dat dreptate doamnei Slavici că a avut dreptate să se scape cât mai repede de recentul nebun; a dat vasăzică dreptate unei unguroaice în epoca Memorandului lui Raţiu cel din puşcăria de la Seghedin, cântat de basarabenele coruri ale lui Gavril Muzicescu despre oprimarea românismului peste Carpaţi!

Ah, Eminescu! În vremuri de autonimicire a naţionalităţii, nu-ţi poţi da seama de geniul său decât în *visul chimeric cărtărescian de a-l încarcera în categorii franţuzeşti* previzibile ca micii în tocătură, nu ca diamantul în troaca râmarilor.

Care anchetator e doar antemergătorul acestui geniu natural: după 2007, vor veni europenii să ne belească ochii să putem cuprinde *cât de mare e Eminescu*, care a autopsiat omul recent de cum l-a zărit la Viena, stabilind că bruma lui de înțelepciune are *aripi de ceară* şi că canalia postindustrială va citi în genocide *doar cifre*.

==

Revista EdAGO
Nr. 5

30 ianuarie 2006

==

LA OMUL RECENT

Colegul de serviciu

Acest portret este genial, iar autorul deocamdată un anonim, pentru că am văzut imaginea asta trecând fără precizări de pe un site pe altul. E suficient să cauți PIG sau *sourire* şi dai de ea. Oricum, ar merita celebritatea Giocondei pictate de eroul lui Dan Brown ca surâzândă enigmatic deoarece ea ştia codul, adică tocmai ce va scrie ăsta crezându-se romancier şi fiind de fapt filozof al religiilor, adevăratul înlocuitor al lui Mircea Eliade, prizonierul istoriei.

În orice caz nimeni nu a dat până în prezent o imagine mai reuşită a *colegului de serviciu*, a curiozității lui enervante, a loialității lui suspecte, a insuportabilei lui iubiri de aproapele.

Şi unde mai pui că, aşa cum ne învață puținele elemente de antropologie aplicată certă, istoria şi literatura se fac nu cu oameni, ci cu tipuri umane.

De unde şi fireasca întrebare: ce s-au făcut după revoluție porcii de colegi?
Pentru că turnătorul a rămas tot turnător, curva curvă şi incompetentul tot şef.
Laudă, deci, geniului anonim într-o lume zgomotoasă şi orbitoare!

===

NEOILUMINISMUL

Adio, domnule Eliade!

Ei, şi ploua cu clăbuci de fum în sufletul ei îngheţat, plângea după Sergiu al ei şi ardea cărţi şi vederi în cămin, ca şi cum ai spăla un porc pe caniculă, parcă asculta din Haendel *Dixit Domini* pe BBC 3, amintindu-şi de grăsunica de Churchill, de procentele alea rasiste ale ei şi de aruncarea noastră ca estici de plantaţii de cacao în haznalele locomotivei bolşevice, urmând a căuta alte generaţii justificarea, îşi epura cu febrilitate livingul vag inundat de cărţile scoase de Mircea Eliade, prizonierul istoriei, la Humanitas, dar arunca şi micului ei ecran o privire galben vicleană, parcă pregătindu-se să moară-n Balcani, contemplând clip cu clip şi clipă de clipă, pe un ger siberian, imnul deşteptător revelionar, când în variaţia lăutărească, când în variaţia manelară, fără sunet, fără contrast, şi nu se mai îndoia deloc că junimea nu va avea pe ce gresie să-şi întemeieze românismul, încât să nu mai fim printre primele poponaţii europene pe cale de dispariţie dincolo de uşa de fier, în atâta grijă de multiculturalitate, care e lupta seminţiilor, totul fiind altfel perceput prin cel mai nefumuriu termopan, în luminosul ianuarie, când îţi şi sufli lacrimile nasului în şerveţel de hârtie cu aromă de fum.

Şi cu toate acestea, Agnes de Krécy se dezbrăca, se dezbrăca mereu, mereu şi mereu. Şi mare dreptate avea în dezbrăcatul ei etern, căci un domn vag bărbos cu pipă-n rât din lubric corn de rinocer şi păr alb şi rar ca de porc hipopotam tocmai intra grăbit la rroame (o poloneză, o unguroaică şi o cehă) vorbind pe mobil încă de la poartă, unde spălau maşini BMW şi echilibrau roţi, să-i dezlege însăşi vrăjitoarea-şefă o făcătură pe bază de lături de mort, ceea ce nu prea pot nici protopopii, pentru a reveni curând uşurat la metrou tot cu pipă, tot domn prezentabil, tot mobil, dar tot porc, deoarece nu te poţi aştepta la altceva de la un tip care joacă pe prizonierul istoriei în tragedia cea mişcătoare ca argintul viu, Moarte intelectualilor!.

– Imun la crimele lui Hitler! silabisi atunci indignat din Observatorul Cultural bucovineanul Andrei Hurmuzakov despre porcul de Mircea Eliade, prizonierul istoriei, gândind cu dispreţ la laşitatea acestui tânăr savant de 39 de ani de a nu fi rămas în România după Churchill, prizonier al românilor în 1945, lângă studenţii săi, să supună examinatorului Ţurcanu cunoştinţele sale sacre şi religioase, la proba reeducării de la Piteşti, oraşul natal al genialului fotbalist Dobrin şi al Mareşalului Dezrobitor, care a rezolvat ca un câine roşu ce era formula legionară prin muşcături maidaneze letale pe marginea prăpastiei, dar nu i-a putut învârti din asta circumstanţe atenuante la procesul împuşcător omul de informaţii Eugen Cristescu.

– Adică prizonierul istoriei le cunoştea şi n-a luat atitudine faţă de crimele lui Hitler!!! se lămuri rădicând neputincios braţele la cer pensionarul pecerist Ristea Tichie, care reţinuse din jurnalul naţionalist, după el, Jurnalul Naţional, că omul zilei este în luminosul ianuarie Florin Ţurcanu, biograful deşţăratului, care însă a fost mai bine primit de umaniştii parizieni conservatori ca intelectual român, pentru cele două, poate chiar trei cincinale de trudă documentară, decât victima sa, anticreştinul nostru savant religios, prizonierul istoriei fost cândva purcel miop.

– Nu, n-ai înţeles nimic din palimpsestul ăsta! lămuri isteric doamna profesoară Emilia Tomoioagă pe Micşunel, nevoind să-i returneze Observatorul fără să-l conspecteze complet, ca să le dea liceenilor teme de referat dupe web pentru bac mai europene decât rasista porcărie „La Rroame“. Eu mă şi mir că nu l-au scos din programă pe Eliade, care după cum se ştie a avut în persoană necazuri la testele naţionale de capacitate pe când era purcel miop, sunt trei tipuri de incapacitate crasă la el, Micşunele, handicapatule, pe care le identifică triumfător cercetătorul român Florin Ţurcanu în vitrina de la Humanitas, argintiu pe bleumarin auto, lângă de unde îşi ia popa Sică odăjdii cu leduri şi cădelniţe hermeneutice fumigene. Prima – incapacitatea de a privi oroarea în ea însăşi. A doua – incapacitatea de a înfrunta problema specificităţii istorice a antisemitismului şi a rezultatului său, Holocaustul. A treia – incapacitatea de a-şi cerceta până la capăt propriul trecut politic.

– Numai incapacităţi!!! Cum o să ia atunci adolescentul miop testele naţionale de capacitate? comentară calitatea descentralizării profele de română, îngrijorate de încadrarea juridică a crimei, şi se mirară în toată aria curriculară de ce mai atârnă portretul handicapatului de Eliade pe holul liceului, lângă căpăţâna lui Cioran, o altă figură odioasă, şi cum de, existenţialist vorbind, este egal posibil idealist dialectic sau poate că doar materialist metafizic paradoxul român ca aceeaşi editură să-l şi cultive, şi să-l şi desfiinţeze pe prizonierul istoriei, pe Mircea Eliade!

Dar ploua de vreun an cu clăbuci detergenţi de cea mai bună calitate televizionară în sufletul ei îngheţat, plângea Isadora după Sergiu Enache al ei ca după un ostaş al luminii care îşi satisface serviciul militar monologând-o tocmai în Babilon, nu la Sigmaringen la taburi transdanubiene negre, ca frati-su Vip, blestema şi ardea tot alte cărţi în cămin, scoase tot la Humanitas, semnate însă de acest porc poliglot de Emil Cioran, o altă figură odioasă, suspină ea ca şi cum ar spăla cu clăbuci alt porc,

răscolea cu vătraiul în scrum ca-n clăbuci, trimițând drăcuşorii cu sufertaşul cu misiuni calde pe la diferite adrese culese de pe internet, şi înțelegea că scandalul nu se va mai sfârşi, nu va înceta niciodată, îi era silă de toate, iar din curtea vilei caprei metafizice vecine explodară în înaltul cerului înghețat rămurele de salcâm înflorit şi artificii aniversare de toate culorile politice.

Se opri, îngheță jos şi le privi sus cu o încântare de orfană cu chibrituri, până explodă şi ultimul luceafăr de pe cerul natal.

– Iar ai venit, mă porcule? tresări Caragiale când Eminescu îi zise din clocotul uşii: la ce-ai venit!

Era un ceai de fructe multivit, pe bază de jir.

– Anul incapabilului Mircea Eliade, prizonierul istoriei pe care ne pregătim să-l mediatizăm deasupra mediocrității prin manifestări europene, tresări cu bucurie abia întors din Siberia, prin Hong Kong evadează, universitariul cu frunte de delfin Horea Bratu, după ce lucrase la Ministerul Propagandei sub avocatul Mihai Antonescu, va trebui extrem de bine cumpănit, ca orice proiect european supus spre avizare Porții, domnilor activişti culturali externi! Mai ales că vrem să ne fofilăm anul ista în Europa, generând o a treia, şi ultima, specialitate culinară de Horă a Unirii după 24 ianuarie şi 1 decembrie, anume micii cocoşați pe grătar european în chiar Piața Universității, frământați din vită şi porc şi nechezol şi jir, fără nicio fărâmă de cărniță de mioriță plăviță de viță, aşa că eu consiliez pe toți că e imprudent ca Institutul Cultural al dlui Patapievici să atragă atenția străinătății că există cultură românească fără Bibliotecă Națională, după ce manuscrisele nostradamice ale tânărului Eliade, prizonierul istoriei, s-au ars la Revoluție odată cu documentele cele mai secrete, la Biblioteca Centrală Universitară Carol I, dar uite că n-a căzut profeția din ele că va veni un Căpitan, un Căpitan, Căpitanul de la Pont, şi va băga România cu prova în Europa, cum purceluşul miop râtul în lapte, arătând pupa Rusiei sub soarele sfânt dupe cer!

– Da' de ce? ridică lăcrimând abundent ochelarii de universitar din acte conțopistul Grigore Căinaru. E doar o banală eroare de strategie culturală, domnule şef de serviciu. Ea nu priveşte statul major al Armatei a Treia. Nici Marele Cartier General al Armatei a Patra, căreia îi lipseau taburile din dotare în Stepa Calmucă. Deci vă întreb: ce e mai importantă la un cărturar? Naşterea sau moartea? Eu zic că naşterea! De-aia şi înjurăm de născătoare, indiferent cine este prizonierul istoriei! Iată de ce eu aş aviza ca să se aniverseze nu 99 ani de la naştere şi 20 de la moarte în 2006, an mozartian de naştere, dacă e să ne luăm după neamul lui Hitler şi al lui Schwarzenegger, ci cifră şi mai rotundă să se cânte şi să se slăvească, anume 100 de ani de la naştere şi 21 de la deces în 2007, an beethovenian de moarte, dar şi al răscoalelor țărăneşti cu un pronunțat caracter antisemit, când într-un definitiv am sta şi mai liniştiți în UE, pe când invers s-ar putea s-avem necazuri şi scandal, poate chiar o frânare a procesului integrării din cauza diferențelor de trecut dintre Est şi Vest, care e neîndurător cu învinsul, cu prizonierul istoriei!

– Cumpene, cumpene în amurg! îşi aminti negru pe violet, în acest ceas chiar de cumpănă, pierdutul pe vecie, risipitul peisagiu de Românie Regală, boierul Marius Ghizdavu, răsucindu-se sub lespede lângă taică-su, care gemea în cărucior prin somnul siestei cu cireşe amare încă în gură, abia culese de argatul Codin şi spălate de bucătăreasa bucătăreselor, Lina, în strecurătoare, odată cu căpşunii de gem, aduşi din Spania lui Franco de biciclistul Ilarie Otomega.

Iar Virginica făcu ochi mari şi rotunzi de curiozitate: americanca noastră vedea oltean verde pe caldarâm, vedea cobilița, precum în Thailanda şi alte Asii, echilibrând pe strada Liliputanelor fructe de o naturaritate cum nu vor mai pupa

vreodată papilele gustative româneşti la Bucureşti, exceptând fructele de mare ale realismului magic mai mult filozofic brazilian.

– Cartea lui Florea Ţurcanu de la Humanitas, roşi cu markerul pe Observator preşedintele poporului, alesul virtual între aleşi Zahei Avăcăressi ascultând în căşti lieduri pe versuri de Floarea Ţuţuianu, ne avertizează pe toţi că nu mai putem să persistăm într-o glorificare stearpă şi convenţională, tovarăşi cărturari! Eu zic aşa: să nu ne creiem precedente şi să nu încremenim cu metafizica în proiect ca purceluşul miop cu râtul în lapte! Fenomenologic şi hidrologic e limpede, şi chiar solemn: monografia Mircea Eliade. Prizonierul istoriei îl demitizează pe Eliade al nostru de tot. De tot, ostaşi ai luminii! Vremea lui Eliade a trecut. Nu ca cursa sau ca personalul, ci ca acceleratul! Şi spiritualitatea noastră de azi, fulgurantă ca o săgeată albastră, cere Coelho! Mult Coelho! De la Humanitas! Şi, la urma urmei, ca om de carte cumpărător, poţi să te întrebi, căluşarule, despre prizonierul istoriei: cum să citeşti detaşat şi pasiv studiile sale de istorie a religiilor, când afli cât de vast i-a fost crezul? Nu poţi! roşi el şi mai tare. Nu e cazul. Nu e momentul. Anul Eliade ar putea fi, mai degrabă, un prilej de a vorbi despre politica legionară pe care au practicat-o vârfurile intelectualităţii interbelice! Un test de sinceritate! Iată ce ne cere Europa biruitoare nouă, învinşilor! Să ne judecăm, aşadar, încă o dată vârfurile intelectualităţii interbelice!

– A vorbi vorbire, a dezbate ce se dezbate, a monologa doar despre politica legionară pe care au practicat-o vârfurile intelectualităţii interbelice, aşa daaa direcţie, multstimate şi iubite cârmaci al poporului! Cam cum au cam fost, blagorodnicia voastră, cam toţi anişorii de libertate şi de dezmăţ, de slobozenie şi de sloboz, de după aia din decembrie, de când lichelili ne-au cam lăsat în paci, pi noi, diplomectualii, ca să ne definim noi, din proprie iniţiativă, Direcţia a Nouă! cam comentă bodyguardul de corp Maiorescu de la Titu Târg, care uneori era şi consilier pă probleme culturale corect politic, deşi se purta ras franţuzeşte. Şi aşa şi este corect strategic în interesul ţării, luminăţie, că doar nu vrem să ne punem contra noastră toate voturile eurocomuniştilor, la preaderare, aderare şi postaderare!

– Iar ai venit, mă porcule? tresări Caragiale nevoind să-i dea Dilema 265 lui Eminescu.

Sculptorul Andrei Hurmuzakov rămase însă într-o tăcere ca de bronz lângă dezbrăcarea Olgăi Cobiliţă pentru sportul rege, după ce Agnieszka se întoarse obosită la bătrânul pictor, convinsă că Eliade şi Cioran nu vor rămâne fără fani şi fără bani decât dacă va reuşi cândva lui Cioropel şi Kangurului strategia globală şi cea mai sigură, deşi ruşinoasă, dar naturală ca toate turpitudinile: aceea a manelizării tineretului, care nu va mai citi pe gânditorii problematici deoarece, ascultător de altceva, în genere el nu va mai citi nimic.

În paharul tronconic îngheţata însă i se muiase cu tot gerul siberian.

Imboldul cu clăbuci de a mai modela bustul adolescentului miop i se topi atunci ca un crucifix din untură de porc la picioarele lui Christ când încălzeşte morţii luna.

Decizie ciudată. Căci bronz avea berechet. Tocmai îi promisese o juma de tonă, pentru Casa Galbenă de la Sonnenheim, să facă zapas, alde Vip Enache, când venise să importe autoutilitare papuc de zgonhen din Olanda, pentru difuzarea cârnaţilor de porc proaspeţi. Zicea Vip, la un Tuborg strong auriu, că el cu ai lui are relaţii să cumpere bronzul lui Paulescu Insulină de lângă Medicină, unde o să revină un adevărat doctor din ruină, Petru Groza, cum promiseseră urmaşii premierului care a recuperat Ardealul pe OTV, iar Olga se încredea în Vip, deoarece bine informatul afacerist o avertizase corect politic că e nesigură comanda cu insulina de bronz pentru

spitalul parizian, că nici n-o să se mai țină festivitatea pentru savantul antisemit, aşa că să nu se mai agite cu bustul adolescentului miop Andriuşa Hurmuzakoviciu.

– Sigur, Micşunele, că nu prea poți respinge opera ştiințifică, observă cu regret Terente Frunzăverde după ce i se aprobase de către UE un proiect de vreo 20 milioane euro pentru combaterea mărțişorului în mica corupție a învățământului românesc şi pentru băgat aer condiționat în şcoli în loc de cărți şi Carte, dar este necesară, absolut necesară, odată cu diminuarea corupției care ne priveşte pe toți cu ochii ei de porc, refacerea acelui traseu de la Estetic la Etic şi de la Baltică la Lacul Rusesc. Est-Etica, ca să preluăm inspiratul termen al Monicăi Lovinescu, presupune o insistență tocmai pe biograficul devastator!

– Păi tot aşa zicea şi Mona Muscă! fu Tăriceanu surprins de ce gândea bodyguardul moralist Maiorescu de la Titu.

– Ay, porcăria biograficului devastator! privi Dorothea Schlauberger d' Esgrignon cu ochii ei de căpşunică înapoi spre apărarea democrației occidentale de către brigăzi în Spania. Numai opunând antitetic pe Mona Muscă lui Tăriceanu şi mai ales pe Monica Lovinescu porcului de Mircea Eliade, duşmanul ei vital din tinerețea pariziană, vom înțelege noi cu adevărat, la est de etică, cât de miop a fost acest adolescent cu păr de gel când era un simplu şi sfrijit purcel!

– Da, dar să nu-l uităm nici pe Cioran! bătu cu morcovul în masă bulgăroaica Svetlana Filipescu, vara, pe fierbințeală, pe călduri. Cioran, acel cioban de pe drumul de costişă, care a făcut cea mai mare boacănă: şi-a ratat sinuciderea cu o arhetipă de conformație trupească nu întâmplător sportiv nazistă!!!

– Cioran, da, o altă figură odioasă! îşi aminti amfitrioana petroliferă din Baltimore a lui Augustus Ghizdavu de cobilița ei de lemn încă verde din strada Liliputanelor, unde păscuse căprița metafizică toată varza de Bruxelles din talerul de dreapta al olteanului rătăcitor ca într-o pădure vieneză prin parcul Filipescu.

– Nu, nu! Costiță nu mai vreau deloc! M-oi delecta cu varză profană acră călită alsacian sub barză sacră, Olguțo dragă. Dar ce mă amuză pe mine e că pică, pică de-ai crede că toate-s nimică, nu numai romanul miopului, ci şi opera dobitocului, a porcului bătrân cu pipă, adică a savantului matur, a cărui biografie devine atunci monotonă şi nu mai poate interesa nici măcar publicul obez, observă masterandul cel slăbuț şi filiform, Făniță Ouşor. Deşi miopia adolescentului protolegionar ca Eminescu din mansarda de pe lângă Foişor nu se putea să nu molipsească relativ uşor întreaga mascaradă, întreaga operă, care la nivel de filozofia stilului e tot o mostră de apucătură legionară când au jefuit ăia țara pe marginea prăpastiei, cum susțin şi adevărații specialişti, occidentalii, când se pronunță ei ca experți că în fapt s-a produs nu un derapaj ci o confiscare, citez, „o confiscare intelectuală a imaginii religiei în beneficiul unei definiții hegemonice şi exclusiviste ce privilegiază experiența imediată a sacrului, ignorând varietatea gradelor de manifestare şi funcțiilor sociale ale vieții religioase!“

– Atenție la portofel în maxi-taxi! zise Micşunel Emiliei la despărțire. Vezi c-au anunțat la meteo că există pericol de avalanşe în Munții Gutâiului!

– Mie, drept să vă spun, închină atunci cam profan peste caltaboşi popa Sică către tremurătorul din cap capsomanul popă Panda, mie nu mi-a plăcut porcul de Mircea Eliade din capul locului, unde-i rezervasem loc de veci la umbra sălii de sport, deoarece acest botezat şi-a dat trupul nu la pârlit, ci la ars, la ardere de tot pe tărâmul americanismului păgân, ca existențialistul de Sartre!

– Da, dar de ce-l faci porc, sfinția ta? dădu din cap cu politețea sa corectă pe cale de dispariție popa Panda.

– Faptul că Mircea Eliade, prizonierul istoriei, a fost un porc reiese din ce se

obsearvă chiar în presa franţuzească că el, porcul, şi-a dat exact tot atâta silinţă, fripty-fripty, să-şi ascundă trecutul dubios de porc câtă şi-a dat ca să-şi scrie opera sa de porc necreştin! birui dinaintea tuturor nuntaşilor popa Sică pe popa Panda.

Numai ginerele era trist şi îngândurat cu cotletul în mână, ros numai puţin lângă spărtura de bardă a osului ca un toc de scriitor clasic. Vastitatea şi adâncimea crezului legionar al lui Mircea Eliade ajunsese să-l înspăimânte de-a binelea. Inima i se făcuse cât o ghindă. Îi şopti miresei nedumerite că toţi porcii manifestă o acută formă de opacitate la suferinţă, o privire egocentrică mioapă care nu se opreşte la „Celălalt", nici cât Sartre pe Otopeni în drum spre Lujniki, ci fiecare îşi caută sacrul în profanarea propriei troace, cu toate că în preajma Crăciunului îi aude pe vecinii săi guiţând amarnic în barbaria preeuropeană.

– Mircea Eliade, băi, priponi la Alexandria pe şarpele Zarathustra de un jambon masterandul bibliotecar Terente Frunzăverde după ce bău apă de Clejani, este un specimen care intră cu certitudine în istoria omului ca specie, băi! Nu în a poponaţiei! Păcat că s-a născut român generic, băi! Dar miracol că el a devenit erudit miop chiar în România!!! Cum miracol e, mânca-v-aş creierii, şi cu idila indiană premanelară, băi! Păcat şi de epocă, păcat de salam, de soia şi de vecinătatea expansionistă sovietică, băi! Că i-a găsit două numere străine pe mobil, băi! Ambele de Tiraspol, băi! Unul de sputnik şi altul de rakeţi!

– Pentru adeziunea sa nu la Partidul Comunist din România şi din CCCP, care apăra dealtfel democraţia europeană, ci la Legiune, dar încă nu i s-a găsit carnetul, deoarece a ars sau-sau, sau la Revoluţie, sau la cabinetul din Chicago, să ştiţi că amicul meu Mircea Eliade a fost deja, a fost foarte aspru pedepsit de Regele nostru şi al Lupeştii, de generosul Carol al II-lea, cu puşcăria şi cu lagărul! lămuri tineretul nostru neştiutor martorul Ilarie Otomega. Era cât p-aci să-şi lase creierii şi bojocii pe-acolo, să-i scuipe horthiştii pe rămăşiţele mitice, ca lui Mihai Viteazul! Şi să ştiţi de la mine că în epocă, în celesta Românie interbelică, sacrilegiul a fost ca şi cum l-ar aresta azi Băse pe dl Cărtărescu, liderul postmoderniştilor, de la *Jurnalul Naţional*, în loc să-l pună ministru culturii, să-i facă mămăligă şi colivă lui Ştefan cel Mare! Sau pe divinul Patapievici, liderul spiritual al oamenilor recenţi, care auzii că l-a fezandat pe Eminescu în debara la putut, să pută cât o vrea. Dar uite că nici Mircea nu a putut face carieră în Franţa după ce autoeliberarea Parisului s-a putut. Din cauza prekimirsenismului de acolo n-a putut, a cărui bubă s-a spart abia în mai 1968! A reuşit sărmanul Mircea titularizarea pe post abia în America, la Chicago, dar numai după Revoluţia ungară s-a putut, la o vârstă a înţelepciunii când, sincer să fiu, te cam pişi pe ele de onoruri, mai ales dacă eşti şi filozof! Adică cam când îi dădea, dealtfel, şi ăştia drumul de la Canal sau din reeducarea finală de la Aiud dacă nu pleca! Şi firesc ar fi să fie de să te bazezi atuncea doar pe opera ta orală, ca adevăratul nostru Socrate, Petre Ţuţea, că tot la aia te aştepţi de la ai tăi! Adică să laşi, dom' le, Humanitasul în sama lui Vlad Zografi şi tu să te retragi ca ostaş al luminii lăturiş în luminiş la Păltiniş, ca să mai meditezi în cruciş şi-n curmeziş pe adevăratele înălţimi. Şi să ai ce să scrii! Să scrii! Că degeaba iei atitudine, că tot ţine tembelizorul poponaţia în semiîntuneric! N-are consecinţe. Nu se face nimica!

– Nu oricine cu asemenea viaţă hăituită mai găseşte motive ca să mai scrie. Să scrie la nivel înalt! Este un miracol aproape aviar, un dat ceresc că în atâta mizerie mereu repetată, ca în orice destin mioritic, porcul ăsta a mai scris, zise unduitor şarpele Zarathustra către Zburătorul din cuier, şuierând şi desfăşurându-se spiralat pe sine spre zare şi spre lustră ca o diavolească lungă codiţă roz, de porc clătit la buci cu clăbuc de culoarea jambonului, anticipând oarecum confuzia de planuri din care a ieşit imposibila lustraţie mitică. Dar zburătoarea nu căzu de pe catarg în marea agitată

de dâra farului Bibliotecii din Alexandria, deşi se auzea limpede cum otomanii trăgeau lin clopotele.

– Nu e mare brânză, Mitică, să scrii la prefectura poliției în celulă despre cosmologia şi alchimia babiloniană, dacă ştii englezeşte! zâmbi iar cu prietenie Făniță Ouşor.

– Cine n-ar scrie dac-ar fi Mircea Eliade? dădu din umerii de paramedic topmodelă Svetlana Filipescu, oarecum resemnată şi indiferentă la prăbuşirea şi bălăcirea lui Eliade în crezul legionar. Întrebuzele ei te înfiora în vara de neuitat ca un tăiş de baltag. Ea era totuşi bulgăroaică din Turtucaia şi preocupată de o promoție de cizmulițe cu leduri multicolore sub focul de artificii aniversar.

– Iar ai venit, mă porcule? se enervă Caragiale. Ți-am citit porcăriile alea. Hm! Polemice... Timpul, timpul nu mai e al tău, Eminescule...

– Aceasta, redeschise atunci Isadora Morgenstern cartea Țurcanului, conştiincios cercetător din România şi delicat cavaler al ideii de politically correct, este cartea unei căderi şi a unei decăderi, a unui proiect intelectual eşuat în turpitudine, cum bine recenzează Ovidiu Şimonca în Observatorul cultural. Aşa că eu propun să amânăm pe altă dată discuția săptămânii! Şi emailați în atenția bucătăresei Lina să nu mai scalde în untură râncedă cartofi congelați! Să curețe personal din ăştia de-ai noştri, porceşti!

Casa Galbenă îşi stinse imediat toate luminile. Paturile scârțâiră în semiîntuneric din toate turpitudinile.

Şi ploua! Şi ploua! Şi ploua peste toate porcăriile! Parcă potop de cârnați să spele toate turpitudinile cocinilor vieții.

Numai Agnieszka în somn se străduia sub umbrelă, privind cu jind la portretul din Jurnalul Național, unde Țurcanu era omul zilei, să îi aplice tânărului cercetător de aproape 39 de ani, cât Eliade la 1945, deloc brunet ca maneliştii sau lăutarii imnului deşteptător, o procedură intelectuală rafinată, cum l-a făcut de cacao psihanalistul vip Protopopescu pe Cioran, altă figură odioasă: radiologul psihanalist îi lămurise fetei misterul de ce a renunțat odiosul parizian, care şi-a ratat sinuciderea, la limba noastră cea română, anume din cauza unor remuşcări cu dinții inconştientului pentru nenorocul că tocmai în această limbă spurcată a tinereții sale, şi a porcului de Eliade, scrisese lucruri de care se temea că debarcă americanii lui Stieven Spielberg!

La rândul ei, somnoroasa Isadora, se simți purtată nocturn departe departe departe, la Paralela 45, spre Pribegi şi spre Zidurile natale lui Marius tatăl, nu departe de municipiul de mucava cumva natal şi Mareşalului Dezrobitor, de Piteşti, unde pierise micul geniu Raul Lecca în reeducare, dar mult după ce Marius Ghizdavu se încurcase cu mă-sa, cea cu ochii ca cele două prune ale lui Dobrin. Isadora fiind făcută cu Lyz, aşa că se despletise încă de departe peste Topolovenii lui Mihalache, chiar deasupra bibliotecii locale la autoservire, peste strugurii negri, şi se tot pieptăna-n Piteşti coborând din maxi-taxiul de Găvana la Memorialul cu prepeleac şi cioroi pe el de pe bulevardul Negru-Vodă, dintre blocurile turn A2 şi A3, care ține loc de un Sighet vizitabil în Sud, dedicat celebrei închisori reeducative de tineret nedevenibile vreodată muzeu ca să nu se facă pelerinagiu dătător de idei rodnice de către Coelho, unde s-au torturat legionarii unii pe alții ca să-l denigreze pe omul de informații Nikolski, şi susținea în vis către Sergiu al ei, care se spăla pe dinții de porc cu o reclamă TV din păr aspru de porc, că acribia de o tenacitate rară cu care e scrisă cartea lui Țurcanu nununu nu poate avea la o bază motivațională mai profund adâncită, din punct de vedere al actului radiologic psihanalistic, decât o stranie coincidență de nume cu clăbuci, care pledează pentru învinuirea că destinul ca soartă are umor sinistru: inconştientul concentrațional, care zace dealtfel ca sârma ghimpată sub

lacrimi în orice om, deci şi în acest extraordinar, cu adevărat cercetător, Ţurcanu, care l-a vânat zeci de ani în timp pe Eliade, inclusiv în ce ziceau de el turnătorii interbelici, şi-ar fi voit, chipurile, adică pentru sinea sa ascunsă abisal chiar şi de sine însuşi, dar nu şi de radiologia psihanalistică, şi-ar fi permis în chipul acesta, cum am mai arătat, năzuinţa formativă plăsmuitoare de formă ca să-l aibă în puterea sa modelatoare de lut şi chiar de bronz şi să-l reeduce pe prizonierul Mircea Eliade ca atare în tineta sa piteşteană, ca într-o untură istorică fină de porc absolut, universală şi tristă ca spermanţetul, reeducare cu atât mai necesară în acest sfârşit odios de Românie sufocată-n propria incultură, fiind şi normal ca o operă mai seducătoare intelectualiceşte ca imnul deşteptător manelaro-lăutăresc să nu mai fie citită deloc de tinerele generaţii din pricina unei implicări politice ruşinoase, ruşinoase mie-mi spui, care chiar că nu se merita, pentru ce? pentru România Mare! ameninţată din exterior şi din interior să devină cea mai sovietică republică sovietică, groh! în care atitudinarilor de azi groh! nu le-ar fi plăcut să trăiască neam, deoarece groh! numai în bezna Biafrei spirituale feseniste de la 1990 la 2007 ei pot să se vadă de norod luminoşi ca licuricii în volbura nopţii, deoarece televiziunile ţine poponaţia în semiîntuneric şi nu mai ştii dacă ea vede sau numai vizionează în vis pe marele violator Ţurcanu.

– Groh! Groh! Groh! pluti atunci împăciuitor pe deasupra marelui lor somn porcul ca porc, adică popa Panda, umflându-se nu ca un rinocer fascist ci ca un hipopotam eurocomunist, adunând pe cale de dispariţie ideea de porc din toţi porcii Ignatului, care violează în mediul rural legea europeană a şoriciului cald. Dacă nu ai grijă de clientul tău, atunci o să aibă altcineva! Cam aşa mi s-a părut mie, o porcilor, că scrie pe hala abatorului Stenyon de vizavi de Cimitirul Uman de la Măgurele, cum vii dinspre Reactor cu maxi-taxi spre blocurile turceşti din Rahova lui Odobleja. Iată de ce eu credocred, spre deosebire de popa Sică, în toate credinţele religioase deodată, inclusiv shaolinismul sau showleninizmul, deci eu mă resemnez şi admit că nu există întristare şi nici durere unde dai şi unde crapă, deoarece soluţia tuturor neîmplinirilor spirituale stă comsomolist tocmai în acest tineret european democratic de azi, cu omphalosul gol fără a fi şi el prizonierul istoriei: acest tineret nobil va năvăli mâine de pretutindeni de la Vest către Est, piercing înflorit de făcătorii de pace, şi va izvodi pentru această Grădină a Maicii Domnului, cum a denumit Sanctitatea Sa Papală România, din rândurile sale mereu mai dese, dând Cezarului ce e al Cezarului şi exilului ce este al împărăţiei, un alt Eminescu, un alt Eliade, un alt Cioran şi mai cu seamă un alt împărat Traian corect politic, drept căpitan peste caravela prezidenţială geto-dacă, dintr-un motiv uluitor de simplu, stimaţi fraţi şi surori alegători întru Domnul, anume că omul, prizonierul istoriei, şi porcul, prizonierul situaţiei, diferă, diferă, diferă ei chiar şi ontologic nu doar unturologic, unul pronunţă silaba sacră om, iar altul grohăie silaba sacră groh, deci cu necesitate de uşă de fier se vor acoperi ca cu untură albă pură ca o zăpadă siberiană, pe tot întinsul UE, toate lipsurile şi golurile şi lapsusurile unei culturi europene, care pe ici pe colo mai lasă gropi de dorit în carosabil pentru derapaje, cea mai mare dovadă răzbind în triumful esteticului exemplar şi în alegerea etică decentă şi eroică a stării de fapt că fabrica de mezeluri iată că nu se cheamă deloc Porcul, tovarăşi, ci Mistreţul, domnilor!

Iar mistreţul e departe departe de a face groh-groh la prizonierul istoriei în cocină!

– Şi ce dacă junimea voastră nu va avea pe ce căpşuni să-şi întemeieze pe gresie românismul? privi atunci ca un mistreţ străin din Barcelona regală spre românii rămaşi porci de cocină republicană, un om mare, argatul Codin al Ghizdavilor, staţionând la intersecţie într-un BMW gri metalizat. N-au decât să nu-l întemeieze,

românismul! Poponaţia gresie tot nu se face! Vor descăleca, trecând prin termopan sau prin uşa metalică, alţii să o facă, vor descăleca în vacanţe islandezii de pe poponei să v-o scrie, cultura aia lipsă! Porcilor!

La coloanele ionice ale Catedralei Gaudí vecinic din cărămidă de carne roşie multivalentă, popa Panda şi popa Sică probau chiar sub curcubitacee şi căpşuni odăjdii de la Kreţulescu, unele de culoarea lacustră a hipopotamului, altele de culoarea pământie primăvara a rinocerului din bronzul căruia pare a fi făcută crucea lui Coposu privită ca pe un chin de luciosul ca un joben domn Maniu.

Un bătrân lup de mare, foarte asemănător domnului recent transformat în porc, dar fără pipă, se desprinse atunci de interlocutor cu un condescendent sau afabil Adio, domnule Eliade! şi străbătu apoi, dând din coate a lambadă, legiunea de ostaşi ai luminii, spre librărie, în timp ce interlocutorul cobora pe Mântuleasa către noul zgîrie-nori al Loteriei Naţionale, unde-l aştepta BMW-ul de argint dinainte pregătit de bodyguardul Maiorescu de la Titu pentru prizonierul istoriei.

Ci Isadora şi Agnieszka, făcute islandeze insulare de dorobanţii lor, răsuflară uşurate din toţi boureii sânilor şi se tot duseră-n jos, crăcănându-se şi lăţindu-şi bumburile vibrânde pe coamele aurii ale poponeilor lor insulari, grăbite să-i adape printre licurici în miezul de noapte de la fântâna cu apă vie din Clejani, care li se şi arătă lor fantomatică, la marginea de cale plată, în toată fosforescenţa ei de vioară cosmică boureană, întreaga procesiune a nocturnelor amazoane fiind instantaneu reprodusă pictural de o discipolă de-a lui Sabin Bălaşa, pentru nemurirea finală Top 100 a ostaşilor luminii televizionare, de la care însă Mircea Eliade, prizonierul istoriei, va lipsi din ordinul Ţurcanului, dădu ea din umerii ei frumoşi continuând să se dezbrace la infinit.

Armand Hrestic

===

RESURSE CULTURALE

Poezie filologică în noaptea Sfântului Bartolomeu

Critica stressistă se ocupă cu zguduirea poemului, dacă pică au ba nişte memorabile dulci din ramuri legănate de adierea uitării a poezie lirică.

Cel mai mult mi-a plăcut mie o carte a dlui Prelipceanu, zărită ca gândul şi ca vântul printre relatările de Revelion de la Realitatea TV: *Ce ai făcut în noaptea Sfântului Bartolomeu* (1999), accentul ei moral-interogativ trimiţându-ne în 2006 pe toţi imediat cu gândul la Holocaustul din România şi la institutul care a creat prin înfiinţarea sa disensiuni în breasla scriitoricească a lui Paul Goma cel fericit prin corespondenţă.

Democratizându-ne însă printr-o gimnastică letală, noi nu mai avem decât zece minute de nemurire până să coborâm pe scara interioară la debarcaderul cel mai apropiat de poezia filologică. În consecinţă, iată ce i-a inspirat poetului în România noastră liberă o zi de vară caniculară, stressantă, petrecută în Portul Giurgiu, contemplând una din motonavele Amadeus, care virase dinspre Ruse spre cheiul cu bănci bleu Mihai Viteazul, acostând numai la noi, la noi nebulgarii:

Aceeaşi veche dorinţă/ de a citi ziarul pe malul Dunării/ aceeaşi veche dorinţă/ de a pluti ziarul pe apă/ cu lumea lui/ cu a mea/ în locul lui să plutească / în locul meu să se scufunde/ Aceeaşi veche dorinţă/ de a creşte apele/ până la mine// ca un ziar şi eu / aruncat de sus/ după o lectură sumară (Inundaţia)

Ziarul putea fi *Giurgiuveanul, Jurnal giurgiuvean, Giurgiu Expres, Informația de Giurgiu, Edagonia din Giurgiu, Inundația giurgiuveanului,* dar apa, umezeala, condensul au întotdeauna varii conotații ondulatorii, pulsatorii, quasarii, erotice, blackholare, ca în orice jurnal de noapte, când caii putere veşnic vii merg nici la trap, nici la galop, greu legați la stele şi de arborii de pe margine. Dar nu întotdeauna contemplarea drumului ascuns fără pulbere conduce pe poetul României libere de azi la reveria autentică de neatins de neatins: *nu s-a conturat în fața ochilor mei închişi/ nici sânul ei nici coapsa ei/ nici mişcarea lor încețoşând încet-încet totul*.

Nu-ți rămâne, cum arăta totul şi binemuritorul Heraclit, din apa ducătoare a ființei, decât metafora cețoasă a drumului fără pulbere dar cu curbe ondulatorii la Giurgiu într-o oglindire reflexivă (mirroring): *vechi iubiri sâni uitați nelinişte rece/ ca o pulbere mi se înfățişează viitorul/ reflecție a trupului meu şi a tot ce am fost*.

Un erotism trecut, mic, negricios, neepilabil, umil cât o coacăză pe un ram de decembrie lacustru: căci dacă arunci omul de zăpadă în Dunăre, stressându-l, el nu va fi fericit, ci se va topi de dor țipând de să-l audă nu giurgiuvenii, poate nici edagonii, ci numai câinii, dulăii, din Giurgiu, spre Vamă, dar şi din Ruse, în aceeaşi euroregiune lirică, că acesta, stressist vorbind, este un exemplu stressant de poezie filologică, dar de poezie filologică uşor nocivă, deoarece acelui turn cu ceas cunoscut turismului de iubire intergalactic ca emblemă a portului dunărean, poetul i-a dedicat chiar volumul său de debut în poezie filologică în 1966: *Turnul înclinat*, când era mai tânăr şi la trup curat.

Iată de ce critica stressantă se vrea vânturarea bibliotecilor arse de la Dunăre la Vistula, spre a constata forensic dacă rămân pe cearşaf şi picioare pete descifrabile, recitibile, din cenuşa disperată dispersată abuziv de ventilatorul indiferenței universale air conditioned Amadeus Amadeus.

==

GENERAȚIA PUPICI

Anii manelari. Die wunderbaren Jahre

Citeam cu markerul în mânuță:

Heitmann, Klaus: *Imaginea românilor în spațiul lingvistic german*. 1775-1918. Un studiu imagologic, Bucureşti: Univers, 1995

Brusc am frunzărit:
Reiner Kunze: (*Die wunderbaren Jahre*) Anii cei minunați Universalia, 2000

Pariez că n-ai citit!

Reiner Kunze, un autor din Generația Wolf Biermann, de care băieții care vor muri la Revoluție auziseră la Europa Liberă, foarte bine citite extracte. Luase şi apărarea spălătorilor de geamuri cehoslovaci, cărturari persecutați pentru primăvara lor. I s-a aplicat până la urmă soluția anti-Goma clasică: a fost donat Occidentului ca şi Soljenițîn.

După Aia din 89, a apărut fără consecințe la Bucureşti, întâi cu *Deckname „Lyrik“*:

Nume conspirativ „lirică“, Paidea, 1992

despre cum a fost cu securitatea literară în RDG.

Anii fericiți de împliniri mărețe sunt anii fascismului roşu lent, ai copiilor şi adolescenților, din grija partidului.

Vasăzică avem, în româneşte, aici, fără frică, faimoasa carte:

Reiner Kunze: *Anii cei minunați*, Universalia, 2000

Ruşine tineretului nostru că n-o citeşte! Muie!
==
EROI AU FOST, FĂRĂ EMINESCU NU VOR MAI FI

Eminescu şi Caragiali. Felul lor de a concepe viața

Era, înainte de toate, una din care purcedeau multe altele.

Amândoi erau de părere că e chestiune de demnitate omenească să spui adevărul şi se înjoseşte cel ce-şi ascunde gândurile ori spune ceea ce în adevăr nu gândeşte. Caragiali, care era cu gândul îndreptat spre viața familială, trăgea din adevărul acesta concluziunea că i se cuvine orişicărui om dreptul de a-şi da în toate împrejurările pe față gândurile.

– Nu! – striga Eminescu – nu dreptul, ci *datoria*. De drept te foloseşti când îți dă mâna şi-ți vine la socoteală, iar datoria ai să ți-o faci fie chiar şi înfruntând cele mai mari primejdii.

– Ba bine că nu! întâmpina Caragiali. Dacă e s-o fac, o fac pentru mulțumirea mea. Smintit ar trebui să fiu pentru ca s-o fac şi când pe urma faptei mele mi-aş expune familia la mari neajunsuri şi aş avea mai multe suferințe decât mulțumiri.

– Aida-dee! zicea Eminescu. Demnitatea prin bărbăție şi prin lepădarea de sine se susține, şi mulțumirea e cu atât mai viuă şi mai covârşitoare cu cât mai multe şi mai mari sunt greutățile pe care le învingi şi primejdiile pe care le înfrunți ca să-ți faci datoria.

– Iată o mulțumire de care mă lipsesc! îl încredința Caragiali.

(Ioan Slavici – *Amintiri*)
==

Eminescu şi ratații

A aspira la statutul de poet nu e mare ruşine.

Nici măcar atunci când talentul e îndoielnic, inteligența săracă sau vândută şi inima ticăloşită.

Diogene Cinicul lăudat-a pe un caraghios cum că, lasă-l, dom' le, uite ce muşchi are, cântă pe lira lui în loc să se ducă-n codru şi să se facă bandit!

Veleitar era, într-un fel, însuşi Eminescu.

Ştia că nu-i e dat să scrie versuri cu adevărat lirice, pentru că s-a născut prea târziu!

Era epigon, față de un Dante, un Omer, un Calidasa (cf. „Icoană şi privaz“).

El trăia deja printre OAMENI FĂRĂ AFECTE: se înfiorase dinaintea junelui corupt, dinaintea bestiei epocii industriale gata „să i-o tragă“ femeii animalic, la prima

vedere, cu tot atâta câinească simplitate cu câtă va îmbrăca în câteva decenii uniforma nazist-cekistă a altor revoluții decât aceea sexuală!

Pericolul începe abia când veleitarul, cercând toate trucurile poieticii şi poeticii filologice, îşi pierde speranța că va scrie vreodată mai bine ca Eminescu! (Şi rar operă în care geniul să te descurajeze în aşa hal, silindu-te a pribegi tematic lăturiş!)

Atunci, lăsându-se infectat de pizmă şi ură, el purcede a se autocataloga, desigur doar în mlaştinile sufletului, UN RATAT, şi e bine să te fereşti de el, pentru că este în stare de orice dacă te simte de partea duşmanului său de moarte, bietul Eminescu, împotriva căruia este în stare să folosească toate trucurile unui rechizitoriu Ejov-Vîşinski: alegația (se spune, se ştie că…), recursul la autoritate (azi UE, NATO), insulta, minciuna, miza pe instinctele nivelatoare ale gloatei şi, mai ales, cazuistica bunului-simț (Eminescu e mort, îngropat la cimitir!).

Cel mai bun leac la rabia ratatului este a-i aproba şi a-i lărgi în derâdere enormitățile!

De pildă, să admiți că singurul român care putea rivaliza în secolul XIX cu eminescianul Baudelaire va fi fost simbolistul Macedonski. (Însăşi ideea că cineva poate vedea UN ALTUL mai luceafăr este demolatoare!) Sau că, într-o lume fotbalistică, dacă n-ar fi alimentat artificial de profe şi de activişti, mitul eminescian s-ar prăbuşi ca gunoaiele la groapa ecologică. (Ceea ce, de fapt, aşa şi este: precum Prințul Harry a îmbrăcat la un bal maske uniformă hitleristă, poate şi liceanul nostru, cine ştie, liber să aleagă ce manea îi place, ar vota contra dascălilor tocmai pe legionarul Radu Gyr preşedinte al poeziei române!!!)

Sau că, având în vedere instabilitatea României Regale de la 1918, chipurile stat tipic imperialist şi multinațional, însăilat prin cotropirea de teritorii străine, Eminescu nu e al tuturor românilor ci doar al moldovenilor.

Şi, în fine, de mare efect este să socoteşti în economate câte opere de binefacere s-ar putea implementa cu cele câteva zeci de miliarde de lei cât va costa facsimilarea manuscriselor de la Academie, dacă ea nu se va împotmoli la volumul al doilea!

Mai ales socoteala aiasta îi va plăcea ratatului.

Pentru că dacă geniul natural este o explicație pentru versuri lipsite de simțire, a vedea cu ochii tăi atâta trudă de bijutier pe text este un măsurariu al nimicniciei tale ca om: tu nu poți lua în serios Poezia în aşa hal, la tembelizor când să te mai uiți? Totul e pierdut.

Cine poate rodi atâta până la 33 de ani?

2005 01 16, Agn

Unitatea Națională

Să ne amintim cum îşi începe Mircea Cărtărescu în *Jurnalul Național* articolul „A pus de mămăligă“:

Aflăm de la cronicar că „Fost-au acest Ştefan-Vodă om nu mare de stat, mânios şi degrabă vărsător de sânge nevinovat. Adeseori la ospețe omorea fără giudeț (fără judecată – n.n.)“.

După cum toți știm, mai avea și alte obiceiuri proaste: iubea muierile într-atât, încât se zice că, o generație mai târziu, mai toți moldovenii semănau cu el… Puterea fiind, timp de 47 de ani, concentrată exclusiv în mâna sa, cred că nu greșesc istoricii care văd în el un caz, tipic pentru Evul Mediu, de tiranie locală(…).“

Şi autorul *Enciclopediei Zmeilor* continuă tot așa, pe alocuri mai corosiv decât s-a scris mai sus despre Eminescu!

Fără să se mai iște nicio polemică.

De observat totuși accidentul că nici activiștii culturali fanatici și talentați, nici măcar Goebbels sau Jdanov, n-ar reuși să organizeze la noi aniversări de mare calibru pentru alte portdrapele decât Eminescu sau Ştefan cel Mare.

De pildă pentru Maiorescu sau Dobrogeanu-Gherea!

Gloatele nu s-ar urni. Din simplul motiv că spre deosebire de nemții lui Schiller de la Weimar și Heine de la Paris, românii nu numai că nu au realizat la căderea Imperiului Sovietic unitatea națională, dar au avut o intelectualitate, o avangardă, atât de postmodernă și de corectă politic încât nici măcar nu și-au pus problema secării Prutului dintr-o sorbire, deși beneficiem de o groază de politicieni hidraulici – este ceea ce va ului generațiile de mâine când vor răsfoi presa liberă la Biblioteca Academiei!

Aşa că Eminescu, chit că pre mulți îi exprimă mai bine armonioasele manele, va rămâne multă vreme nepereche, adică poet național, măcar până va intra-n uie și România de Est.

2005 01 20, Agn

Elogiul antiromânismului

Ne-am mai europenizat

După ce a fost aplaudat recent pentru injurierea la aniversare a lui Eminescu cel mort și foarte ușor de înlocuit (cu vreun alt Mihai, cum ar fi Beniuc), după ce a avut ocazia de a masacra, într-un amplu și lipsit de orice risc atac în haită desfășurat la scară națională, pe intelectualii Belu și Bitang, domnul Eugen Gălățeanu, un pătimaș și excelent publicist, român cu confirmări la Manchester, ne propune la 5 februarie 2005, ca subiect fierbinte pe frecventatul site Agonia, dincolo de o țesătură cazuistică deliberat batjocoritor formală, bazată pe aserțiunea că țara mai este încremenită în naționalism fanatic ca sub bolșevici, nici mai mult nici mai puțin decât elogiul *antiromânismului*!

Faptul că o asemenea îndrăzneală nu a stârnit reacțiile furibunde scontate pentru o afișare de week-end dovedește că virtutea *antiromânismului* este mai răspândită decât își închipuie semnatarul materialului, chiar dacă disponibilitatea de a reacționa tribal ne-a rămas intactă, ca la orice națiune veche.

Naratologia timpurilor noi ne învață eternul adevăr, contrar a ce credea repezitul, superficialul, smintitul de Lenin, că un text nu are un singur autor, ci o hoardă: autorul în carne și oase, autorul implicat, autorul implicit, autorul explicit, autorul moral, autorul cum și-l imaginează fiecare dintre cititori, autorul cum nu vrea să fie autorul, autorul dacă ar fi chinez fără a fi și maoist, autorul cu cămașă verde și atâția alții.

Dintre „autorii“ textelor semnate Eugen Gălățeanu, deosebit de simpatici sunt

Nihilistul şi Dezrădăcinatul, strigoi nu ai abia defunctului şi rău mirositorului secol XX, ci ai optimistului secol XIX, secolul lui Marx.

Condiția Nihilistului este tragică, deoarece el nu crede în valorile altora şi în acelaşi timp nu şi le poate declara în agora pe ale sale de teamă că îi vor fi maculate în infernul Celorlalți, fie şi numai dintr-o pedagogie a răzbunării, ca să vadă şi el cum e când îți scuipă altul pe altar chiar în ziua înmormântării unui prieten.

Condiția Dezrădăcinatului este însă de un comic savuros în semiozele vociferărilor domnului Eugen Gălățeanu: pe de o parte, civilizația britanică nu e deplin asimilată (libertatea cuvântului scris fiind înțeleasă ca pe stadion, în spirit primar agresiv, doar ca un drept de a striga „muie!“ oaspeților), iar pe de altă parte, cunoaşterea adevăratei realități româneşti lasă tot mai mult de dorit, manifestându-se o gravă neînțelegere a dialecticii/mişcării mentalităților, o încremenire în model, presupunându-se repetat că generația culegătoare de căpşuni iberici vede România-ca-patrie la fel ca generațiile duse în remorci la cules de porumb sovhoznic şi tâmpite de o oră pe săptămână de îndoctrinare, alternativ învățământ politic kimirsenist şi pregătire militară castristă!

Adevărul vesel fiind că în actuala noastră realitate, acum, în februarie 2005, de fapt *antiromânismul* a devenit principala, poate chiar singura virtute, a unui foarte mare număr de frustrați că văd vile şi limuzine, perdanți care nu ezită să ți se plângă că trăiesc într-o „țară de căcat“, ultima din Europa, şi regretă sincer că aparțin unui „neam de secături“, semn că buldozerele demitizărilor au ras toți idolii, cu socluri cu tot!

Urcă-se un agent de influență în tren şi să zică: Eminescu a fost un idiot, Ştefan cel Mare – labagiul unui apus de mămăligă, Octavian Belu le regula pe gimnaste încă de la cea mai fragedă vârstă, Patapievici e un jidan împuțit, Liiceanu un țigan borât, Doina Cornea vinde blugi de second hand la Cluj, Paul Goma e un nimic elongat care n-a făcut nimic pentru România… Nu se va mira nimeni. Şi, mai rău încă, chiar dacă se va răspunde uneori provocării, a trecut definitiv vremea când procedeele de a-ți înfuria adversarul, remarcate de Nietzsche la dialecticianul care se adresează nu rațiunii ci afectelor, mai dezlănțuia ceea ce într-adevăr e specific unui neam viabil, imboldul de a-şi apăra solidar, adică… tribal, valorile naționale. Astăzi, contestatara cu țintă-n nări îşi poate face chiloți din Tricolor, cum irlandeza din drapelul britanic, fără a risca mai nimic, decât cistita în caz de folosire a celui de la Revoluție.

Numai că lehamitea este un somn al patriotismului care naşte monştri.

Mai ales la o națiune bătrână şi nărăvită în rele.

Tocmai de aceea, cred că utilizarea abuzivă a libertății cuvântului, neasimilarea civilizației britanice şi necunoaşterea societății româneşti reale, actuale, de azi, din acest februarie 2005, se pot combina într-un amestec exploziv cu grele consecințe.

Arta maestrului Eugen Gălățeanu şi a mai multora de a desființa o personalitate într-un incendiar microtext, de dimensiunea unui denunț de gazetă de perete din anii Revoluției Culturale, nu numai că are în sine ceva nazist, dar poate emana în România noastră de tranziție *neîncredere în libertate* şi, ceea ce este cel mai rău, poate defrişa teren favorabil pentru cine ştie ce varietate de neonazism, inclusiv antisemitism!

Astăzi s-a ridicat în apărarea celor huliți *parlamentarul* Vadim, mâine o vor

face unii care nu vor voi să ştie de alegeri şi parlamentări!

Pentru că nu orice vizitator al site-ului este dispus a intra în polemică, în dialogul civilizat, şi a respecta dreptul domnului Gălăţeanu de a venera mai degrabă pe Alecsandri decât pe Eminescu sau dreptul de a zapa spre Animal Planet când e Nadia la bârnă sau a terminat şi tocmai se urcă pe podium urmând a se cinsti de către publicul încântat nişte însemne naţionale.

Pentru junele violent, ras în cap şi pe dinăuntru, faptul că un cărturar nu poate fi convins de ceea ce ţie îţi sare în ochi, anume că e ceva ceva de opera lui Eminescu, lucrul apare drept foarte suspect, este o probă despre ceea ce a mai auzit el undeva, de la nişte profesori cărunţi, anume cum că România lui e în centrul unei mari conspiraţii internaţionale, care sistematic ne subminează economic, moral şi eventual... parapsihologic.

Aşa cum Occidentul îşi exportă astăzi la noi simulacrul unui partid popular, aşa îşi va exporta mâine şi organizaţiile extremiste.

A folosi în asemenea condiţii fie şi retoric conceptul de *antiromânism* şi a-l elogia înseamnă a da apă la moară unor astfel de curente anarhice şi dizolvante!

Este trist că nefuncţionala noastră intelectualitate n-a învăţat nimic din faptul că celebrul atac din *Dilema,* Nr. 265, 27 febr.-5 mart. 1998, la cultul părosului Luceafăr, a contribuit esenţial la dezastrul de imagine al unei finale prezidenţiale Vadim-Iliescu în anul electoral 2000, an jubiliar Eminescu!

= doar o mica observatie
R. H. [07.Feb.05 15:14]
nu am citit tot materialul cu atentie insa exista un punct asupra caruia te inseli. Lipsa de reactii la aceste materiale este un lucru BUN care nu inseamna altceva decat ca cititorii s-au plictisit de aberatiile respective şi nu le mai iau în serios.
pentru linistea ta, eu iti recomand să faci acelasi lucru şi chiar dacă citesti acele materiale să nu ii mai dai satisfactie domnului Galateanu raspunzandu-i fiindca te asigur ca nu vei face altceva decat să maresti expunerea acelor materiale care nu merita timpul pierdut citindu-le, ca să nu mai vorbesc de un eventual efort de comentariu.
eu te astept cu eseuri pe teme culturale, artistice şi chiar sociale, care să poata fi incadrate ca Articole şi să intre pe prima pagina de la www.agonia.ro.

2005 02 07, Agn

Lista cărţilor obligatorii

Plecând de la un site, *Liceanul Neascultător*, un licean a socotit că dacă ar citi câte o carte pe lună (ceea ce ar reprezenta un mare efort), atunci în 4 ani de liceu s-ar acumula 48 de cărţi citite, la care se adaugă Eminescu şi Caragiale, doi autori pe care orice român îi cunoaşte în detaliu din auzite de pe la tembeliziuni, fără niciun fel de efort.

Prima întrebare pusă mie de liceanul cel şugubăţ a fost că dacă după ce te canoneşti să parcurgi lista celor 50 de cărţi obligatorii te poţi considera om cult!

Da, domnule! Şi chiar mai „da“ decât atât: poţi fi om cult şi cu mai puţine! Sunt unii care citesc aceeaşi carte la nesfârşit, descoperindu-i mereu şi mereu noi farmece şi valenţe, cum anumiţi îndrăgostiţi după anumite decizii tranşante la persoana venerată, şi din acea unică şi tocită carte, ei culeg mai multă înţelepciune decât un librar superficial, căruia îi trec pe sub ochi mii de cărţi într-un an!

Liceanul a admis în principiu că e posibil să fie declarat cult la sfârşitul parcursului curricular, însă am anticipat eu cu groază că totuşi e imposibil.

Şi iată de ce: culturalizarea este greu fezabilă pentru că lista celor 48+2 cărți obligatorii nu poate mulțumi pe nimeni!

Eu am propus următorii autori+operă.

1. Liviu Rebreanu: *Ion*
2. George Călinescu: *Enigma Otiliei*
3. Petru Dumitriu: *Cronică de familie*
4. Eugen Ionescu: *Rinocerii*
5. Henry Fielding: *Tom Jones*
6. Charles Baudelaire: *Florile Răului*
7. Lev Nikolaevici Tolstoi: *Anna Karenina*
8. Feodor Mihailovici Dostoievski: *Crimă şi pedeapsă*
9. Aleksandr Soljenițîn: *Stejarul şi vițelul*
10. Gustav Flaubert: *Educația sentimentală*
11. Francois Rabelais: *Gargantua şi Pantagruel*
12. Cervantes: *Don Quijote de la Mancha*
13. Shakespeare: *Hamlet*
14. Jean-Jacques Rousseau: *Confesiuni*
15. Franz Kafka: *Castelul*
16 Mihail Sebastian: *Jurnal*
17 N. Steinhardt: *Dăruind vei dobândi*
18 Ana Blandiana: *La cules de îngeri*
19 Herman Broch: *Moartea lui Vergiliu*
20 Samuel Beckett: *Aşteptându-l pe Godot*
21 Virginia Woolf: *Orlando*
22 Marguerite Yourcenar: *Memoriile lui Hadrian*
23 Albert Camus: *Mitul lui Sisif*
24 Louis-Ferdinand Celine: *Călătorie la capătul nopții*
25 Andre Malraux: *Speranța*
26 Nicolae Labiş: *Moartea căprioarei*
27 Nichita Stănescu: *Epica Magna*
28 Ioan Alexandru: *Infernul discutabil*
29 Marin Sorescu: *Iona*
30 Cezar Ivănescu: *Timpul asasinilor*
31 Nina Berberova: *Cartea fericirii*
32 Horia Roman Patapievici: *Omul recent*
33 Octavian Paler: *Viața pe un peron*
34 Marin Preda: *Morometții*
35 Nicolae Breban: *Bunavestire*
36 Norman Manea: *Întoarcerea huliganului*
37 Mateiu Caragiale: *Craii de Curtea-Veche*
38 Andrei Makine: *Testamentul francez*
39 Paulo Coelho: *Veronica se întoarce*
40 Andrei Pleşu: *Despre îngeri*
41 Gabriel Liiceanu: *Uşa interzisă*
42 Sorin Alexandrescu: *Paradoxul român*

43 Alexandru Vakulovski: *Letopizdeț*
44 Alexandru Paleologu: *Despre lucrurile cu adevărat importante*
45 Cristian Bădiliță: *Manual de anticristologie*
46 Mircea Cărtărescu: *Nostalgia*
47 Ştefan Bănulescu: *Iarna bărbaților*
48 Mircea Nedelciu: *Zmeura de câmpie*
49 Augustin Buzura: *Orgolii*
50 Radu Mareş: *Caii sălbatici*

Nu mi s-a confirmat nici dacă se vor citi în viitorii 4 ani aceste cărți, nici dacă nu şi, sincer vorbind, am dedus că nu, din moment ce liceanul nu mi-a făcut niciun apropo dacă mă învoiesc au ba lună de lună a-i împrumuta câte o carte atâta amar de vreme.

Iar a doua zi a venit la mine rânjind răutăcios, cu o altă listă de 50 de cărți obligatorii, întocmită de o altă persoană neserioasă, care a mai citit cărți.

Ei bine, numai 13 autori figurau pe ambele liste, dar şi dintre aceştia numai 7 erau citați cu aceeaşi operă! De necrezut!

O asemenea divergență favorizează întotdeauna prăbuşirea credibilității muncii intelectuale, a muncii cu cartea.

Câtă vreme nu vom avea liste de 50 de cărți „bune“, care să conțină minimum 20 de autori asupra cărora suntem cu toții de acord că sunt indispensabili, probabil că nu vom putea momi pe liceanul neascultător să exclame ca Arghezi în tipografia de la Mărțişor: *Carte frumoasă, cinste cui te-a scris!*

Lista cărților obligatorii
[cea de mai sus, portal Agonia]

Camelian Propinatiu [02.Oct.05 19:06]:

Dragă D.
Petru Dumitriu este un prozator al Epocii Dej, lăudător al Canalului Morții şi semnatarul unui excepțional roman călinesciano-balzacian, „Cronică de familie“, asupra detaliilor de interior fiind plauzibil consiliat de Henriette Yvonne Stahl, alegație de verificat pentru că poate fi zvon denigrator după trecerea sa prin Poarta Brandenburg spre o strălucită carieră occidentală.
De Norman Manea am fi putut de foarte bine auzi dacă eram tot atât de realişti precât prietenii noştri unguri şi îl sprijineam cu puterea de două-trei ori mai mare a statului nostru.
Cu certitudine nu scrie mai rău decât recentul Nobel laureat Imre Kertész.
Despre Radu Mareş, criticul Mircea Iorgulescu scrie aşa:
„Radu Mares (n. 1941) nu este un necunoscut, chiar dacă este un autor, astazi, de redescoperit. A publicat putine carti, patru sau cinci cu totul (debut editorial în 1972). Una dintre ele, romanul *Caii salbatici*, a aparut în 1983 şi se afla sau ar trebui să se afle pe lista – lunga – a celor mai importante scrieri românesti în proza de pina în 1989.“
(Cf.http://www.revista22.ro/html/index.php?art=298&nr=2002-12-23)
Pe scurt, rezum eu, „caii sălbatici“ sunt tinerii României bolşevice, iar scena de un simbolism evident este aceea a castrării unui armăsar, la care asistând din întâmplare, leşină profa de franceză.
Sorin Alexandrescu este nepotul lui Mircea Eliade şi lucrează la Universitatea din Amsterdam, fiind şi preşedintele Asociației Olandeze de Semiotică. L-a consiliat pe Emil Constantinescu şi ne-a dat idei privind noua Bibliotecă Centrală Universitară, cea mai frumoasă şi mai importantă clădire ridicată în Bucureştiul Epocii Iliescu.
A supus spre recunoaştere occidentalilor poeții şi prozatorii români, iar pentru noi a publicat cu ecouri de mlaştină probleme de bază ale reconstrucției:

Paradoxul român, 1998
Privind înapoi, modernitatea, 1999
Identitate în ruptură. Mentalităţi româneşti postbelice, 2000
De fapt, nu componenţa în sine a listelor este hiba, ci faptul că lăsând un loc rezonabil pentru preferinţele personale, cei ce propun un asemenea traseu nu se pot înţelege asupra constituirii unui comando de autori incontestabil obligatorii.
Mulţumesc pentru trecere!

2005 09 15, LN, Agn

D'ale lui Stratan

Poetul Mircea Drăgănescu mi-a dat un telefon sumbru-sumbru, era greu de crezut, am verificat pe web şi, dincolo de ştiri aviare sau fotbalistice, găsesc doar atât: „Poetul Ion Stratan, în vârstă de 50 de ani, a fost găsit înjunghiat, miercuri după-amiază, în holul apartamentului său situat într-un bloc din centrul municipiului Ploieşti, lângă cadavru fiind descoperit un cuţit, transmite corespondentul MEDIAFAX".

Moartea unui poet, mai ales în asemenea condiţii de senzaţie, ar fi trebuit să fie trecută instantaneu la Breaking News şi să ţină în cea mai mare încordare pe cetăţeni câteva zile.

Căci poezia unei limbi apără identitatea naţională mai bine decât costisitoare MIG-uri în regulată, trohaică prăbuşire.

Şi eu tot trag nădejde că ştirea nu se va confirma.

Ion Stratan s-a născut la 1 octombrie 1955 la Ploieşti, fiind găsit vasăzică la 19 octombrie 2005 înjunghiat în holul apartamentului său din centrul municipiului natal, poate ca o răzbunare de sus: ne-a fost luat că tot nu ne trebuia, dovadă că nu i-am fost serbat semicentenarul.

Oricum, într-o Românie care plezneşte de-atâta râs, poetul părea suspect, vorba lui Bacovia, cu care liric se foarte înrudea.

Acum e certitudine presupunerea că ştia mai multe despre „viaţa asta" şi despre propria soartă. Nu mai pot fi citite decât în cheie premonitorie mai toate titlurile cărţilor sale sau versuri precum: *Viaţa asta, moarte înceată / Şi viaţa cealaltă, o moarte iute / Nu mai pot, nu mai vor pe-ncercate/ Primat să-şi dispute / Nu mai vrea lumea cealaltă să se opună aici / Şi nici existenţa nu vrea să mai pară / Un gol de furnici/ S-au săturat existenţele / De-atâta vid / Haide şi tu, prag între dânsele / Să aluneci avid*. (*Moarte înceată*, din vol. *Spălarea apei*, Ed. Eminescu). A se vedea şi următoarea

Bibliografie selectivă:

Ieşirea din apă, Cartea Românească 1981; *Aer cu diamante*, Litera 1982 (aici publică *Pentameronul*); *Cinci cântece pentru eroii civilizatori*, Albatros, 1983; *Lumină de la foc*, Cartea Românească, 1990; Lux, Albatros 1992; Ruleta rusească, Cartea Românească, 1993; *Desfacerea*, Eminescu, 1994; *O zi bună pentru a muri*, Pontica, 1995; *Cântă, zeiţă, mânia*, Cartea Românească, 1996; *Mai mult ca moartea*, Axa, Botoşani, 1997; *De partea morţilor*, LiberArt, Ploieşti 1998; *Apa moale*, Albatros,1998; *Oameni care merg*, Premier, Ploieşti 1999; *Crucea verbului*, Paralela 45, 2000; *Biblioteca de dinamită*, Cartea Românească, 2001; *Jocurile tăcute*, Călăuza, Deva, 2001; *O lume de cuvinte*, Limes, Cluj, 2001); *Spălarea apei*, Eminescu, 2001; *Biserica ploii*, Editura Fundaţiei Gheorghe Cernea, 2001.

În 2005, a publicat volumul *Bacoviana*, iar la 15 octombrie 2005, a lansat la

Constanța *Cartea ruptă*.

De observat că febrilitatea cu care a publicat în ultimii ani a fost luată de unii drept inexigență!

A activat în Cenaclul de Luni, pe când studia Literele la Bucureşti.

Este unul dintre optzeciştii care a luat poezia în serios, adică în tragic. Prieten cu Nichita Stănescu, a recurs la a-l evoca pe celălalt mare ploieştean, Caragiale, doar în tonul sumbru al berlinezului sensibil la dezastrul din 1907. A avut dosar rău până în 1989, lucrând la Biblioteca „N. Iorga". A mai publicat eseuri, critică literară, traduceri, publicistică politică. Apare în numeroase antologii din țară şi din străinătate drept unul din „clasicii" optzecismului. A avut parte de premii literare, de traduceri, de laude critice, dar nu şi de considerație, de o apreciere reală a viziunii sale sumbre despre cele ce ni se întâmplă aici.

Sub bolşevism s-a făcut mare haz de catrene curajoase din Pentameronul, precum: *Pentru tine, Tanțo dragă/ Am săpat o vară-ntreagă/ La canalul care leagă/ Dunărea de Marea Neagră,* respectiv *Mărturisesc. Am scris totul/ În beții, lupanare. Sunt Mațe-Fripte./ Privesc la comedie, plâng./ Curat murdar. Căldură mare*.

Fără a se observa în implantul caragialesc orbitoarea disonanță „plâng". Pur şi simplu, în tragedia dispariției identității româneşti nu exista orizont de aşteptare pentru suferință!

Poetul trecea printre amici drept un ciudat, un sucit, memorabil fiind comentariul „D'ale lui Stratan!" dintr-o emisiune TV a dlui Nicolae Manolescu.

Destinul face ca această poezie să fie acum re-citită altfel.

Ca un text clasic, cu evoluție paralelă optzecismului.

Viziunea unui demiurg rău (*Cerul e gheața/ În care diavolul/ Îşi ține picioarele.*), din pricina erorilor căruia încă de la facerea lumii nu avem libertate s-ar putea în sfârşit să convingă pe mulți:

Ne iubim în stomacul unui tigru
De mult am fost mâncați şi cinăm
sub cerul cu dungi al burții de tigru.

Aici nu e loc de băşcălie postmodernă.

Şi poate că n-a fost niciodată. Un poet profund liric era în haită şi trebuia să râdă ca lupii, de unde acele proceduri ludice sarcastice, tensionate.

Ceea ce se va fi întâmplat la Ploieşti este una dintre „Crimele din strada cerului". A fost lovit cel mai bun, cel cu adevărat liric, cel care suferea intens, nu un generator filologic de poezie fără de sfârşit.

Iată de ce la omorârea prin om a acestui poet se poate zice: Dumnezeu să-l ierte pe Dumnezeu!
2005 10 20, GO, Agn

Grevă, cleptocrație şi viitor politic pentru corpul didactic
O profeție sumbră

Conceptul de corp didactic este carlisto-mussolinian, tipic corporatist, şi poartă în sine deja nostalgia politicienilor interbelici de a subordona ca pe o armată de mercenari cea mai mare şi mai importantă instituție a statului, şcoala.

Paradoxal, bolşevicii, folosind această armată pentru lămurirea țărănimii să se

colectivizeze sau pentru informarea politică bilunară a şoimilor patriei, a pionierilor şi a uteciştilor asupra aventurilor primului preşedinte împuşcat şi ale codoiului său, au salarizat-o nu atâta încât părintele Elevului să-l ia în serios pe prof când i-ar fi dat învățături de la volanul Daciei sale, de-ar fi avut-o toți fără meditații, dar suficient cât să-şi poată face corpul didactic „meseria cea mică“, meseria didactică: să aibă suficientă autoritate cât să-i învețe pe copii scrisul, cititul, socotitul, rugăciunea, desenul, muzica şi altele folositoare în viață.

Astăzi însă, ieşiți la lumină şi libertate dintr-o lungă robie, iacă dar că funcția de manipulare a populației a fost transferată de stăpânire televiziunilor şi radiourilor din maxi-taxiuri, iară corpul didactic, dacă şi-ar putea exercita „meseria cea mare“, aia educativă, aia de a forma junele român european, n-ar face decât să primejduiască marile interese de avere, informație şi putere ale clasei politice şi mai ales ale realității sociologice de la care emană ea, cleptocrația română, care nu-şi poate permite deocamdată a coabita cu nişte cetățeni şcoliți.

De aceea, nu-i de mirare că tocmai atunci când problema apărării intereselor româneşti, după desființarea mai mult ca sigură a granițelor în 2007, trece DINCOACE de armată şi de serviciile secrete, devenind o datorie sacră a fiecărui locuitor, pe care el nu o poate îndeplini bine decât format la o şcoală comparabilă celei occidentale, cleptocrația română, prin reprezentanții ei, A ÎNDRĂZNIT să aşeze „prioritatea națională“ încă o dată în jalnicul 3-4% din pib al subfinanțării cronice.

Politica politicienilor, emanată de la cleptocrația română, de batjocorire salarială repetată a ostenitorilor sectoarelor de la care purcede conservarea identității naționale, anume şcoala, cercetarea, cultura şi chiar sănătatea (un neam de bolnavi şi cu zâmbete cariate neputând slăvi Tricolorul ca pe o garanție a libertății), este un invariant al felierilor bugetare de după 1989, reflectând nu numai un antifeminism incorigibil ci şi aplecarea celor ce s-au înavuțit fără carte şi fără merit, întru perpetuarea jocului de-a inversiunea puținelor valori de pe la noi.

Cleptocrația română nu are nevoie în prezent de un tineret inteligent, cult, cinstit, curajos, patriot, unionist, democrat, care să nu dea şpagă şi care să ştie să ceară cu vehemență respectarea legii europene.

Iată de ce este de anticipat că, indiferent câtă grevă generală s-ar face în paguba la toți, emanația cleptocrației române, clasa politică, va da sindicatelor feminine întotdeauna minimum din ceea ce va putea da din pib, stingând la nevoie pârjolul conflictelor salariale prin incitarea populației împotriva intelectualelor şi prevenindu-l pe vecie prin strategia în curs, de subordonare completă a şcolilor față de primari şi de ceilalți politicieni de influență locală, foarte buni, buni, suficienți, răi sau foarte răi.

Consecințele în condițiile integrării europene fiind, ca şi la gripa aviară, imprevizibile, vaste, mortale şi, din câte bag de seamă, necercetate.

Mai toți dascălii occidentali pe care i-am întâlnit sau i-am citit m-au impresionat şi aproape m-au convins prin radicalismul lor iresponsabil, aerian, de obicei marxist!

Fie prin contact, fie prin rezonanță, riscăm să avem, şi vom avea aici în câteva cincinale, un corp didactic de orientare nedemocratică, fie şi din ranchiună justițiară, în condițiile în care națiunii noastre încă neîntregite îi trebuie cel puțin un secol de exercitare deplină a virtuților democrației liberale.

Iar o aşa perspectivă retrogradă nu e în interesul nimănui.

Nici măcar în al cleptocrației române.

2005 11 08 PN, Agn

Marin Preda orbitorul

Aflu din Agonia

http://www.agonia.ro/index.php/article/153898/index.html

sub semnătura dlui Argeşeanu Gheorghe Gabriel, cum că cea de a XII-a ediţie a Festivalului-concurs Naţional de Literatură „Marin Preda“, organizată de Direcţia pentru Cultură, Culte şi Patrimoniul Cultural Naţional a judeţului Teleorman, cu sprijinul acordat de Ministerul Culturii şi Cultelor şi în colaborare cu Biblioteca Judeţeană „Marin Preda“ Teleorman, Centrul Judeţean de Conservare şi Promovare a Culturii Tradiţionale Teleorman, Centrul Memorial „Marin Preda“ din Siliştea Gumeşti şi Consiliul Local al comunei Siliştea Gumeşti... nu s-a mai ţinut, ministrul culturii neaprobându-i bugetul de vreo 2000 RON.

Este greu de verificat, în condiţiile în care presa noastră este din ce în ce mai străină şi mai focalizată pe chiloţi şi şosete, dacă într-adevăr atât de sus s-a luat această decizie, dar dacă sus-sus s-a luat, atunci cazul ori este de competenţa actualei nou înfiinţate Comunităţi Naţionale de Informaţii, ori trebuie să ne facă să râdem în hohote şi de teleormăneni/siliştenі, şi de capitalişti/bucureşteni.

Există în biografia lui Marin Preda suspiciuni bine întemeiate privind lichidarea, acolo unde a scris *Cel mai iubit dintre pământeni*, la Mogoşoaia (fie de către ai noştri, fie de către ai lor) şi, de aceea, oricine dă în imaginea sa trebuie să ia aminte că intră în conştiinţa publică drept complice la un asasinat fizic, urmat de un asasinat moral.

Vorba lui George Geacăr, dacă nu e morală, atunci ce e?

S-ar zice, dacă urmărim în biblioteci şirul de nedreptăţi care i se fac marelui prozator, că există o satanic orchestrată campanie de denigrare, pe care a şi anticipat-o genial în retorica arhitecturii *Delirului*, compensând timida evocare a „Mareşalului Dezrobitor“ printr-o caricaturizare excesivă a legionarilor!

Şi eu nu cred că securitatea de azi se recunoaşte în securitatea dejistă din *Cel mai iubit dintre pământeni*, ca să ia asemenea măsuri de influenţare pozitivă a posterităţii scriitorului, şi nici nu o văd pierzându-şi în ziulica de azi timpul, care înseamnă valută, cu asemenea nimicuri ca literatura.

Şi, la urma urmei, de ce ar fi nevoie de vreun plan diabolic? Nu e destul că România nu mai citeşte?

Presupun doar că ceea ce deranjează pe toţi neprietenii Talentului este strălucirea sa orbitoare.

De aici se trag toate.

Numai şi numai pe anticiparea că aceasta e deja vrerea publică după o îndelungată formare, anume aplecarea spre o inversiune a valorilor, se va fi bazând declanşarea unui asemenea scandal, că cea de a XII-a ediţie a Festivalului-concurs Naţional de Literatură „Marin Preda“ nu s-a mai ţinut, fără niciun respect pentru lucrările expediate de bieţii concurenţi, cu toţii potenţiali scriitori ai unei limbi pe cale de dispariţie.

După 1989, mulţi veniră în litere juni euromâni, miştocari, culţi, antieminescieni toţi ca ciupercile după un *înot în stele*, dar din dracu ştie ce blestem, nu se compară ce a plăsmuit liric România Regală de la 1918 la 1934 cu ce-a lăbăgit în 16 ani filologici a noastră, iară cea mai filtru civic punte a măgarului e că cu câte

mărturii postdecembriste s-au putut publica, multe şi totuşi puţine, nu cunoaştem încă mai artistică relatare despre Romlag decât... hulitul fluviu-monolog al lui Victor Petrini, în care puşcăria de dincoace şi de dincolo de prepelecii capetelor de mort se confundă!

Iată de ce orbitorul Marin Preda nu va înceta multă vreme să strălucească peste Zona Metropolitană Bucureşti-Giurgiu şi împrejurimile ei, iar a XI-a ediţie a Festivalului-concurs Naţional de Literatură „Marin Preda“ nu a fost şi ultima.
2005 12 04, GO, Agn

Camelian Propinațiu

LA UN COLȚ DE COTITURĂ

Camelian Propinațiu – Trilogia NECHEZOL, volumul 1, *La un colț de cotitură*

Camelian Propinațiu

MUŞCĂTURA

Editura Virtuală AGO

2011

Camelian Propinațiu – Trilogia NECHEZOL, volumul 2, *Muşcătura*

Camelian Propinațiu

OLIGOPEDAGOGIA

AGO

Camelian Propinațiu – Trilogia NECHEZOL, volumul 3, *Oligopedagogia*

Glasul Basarabiei şi Luminarea Poporului azi

Să fim optimişti! Paşoptiştii şi Tineretul Idealist risipit prin lume după Mineriadă au dreptate. Nu scăpăm nicidecum de povara datoriei ce avem de a munci. După 1 ianuarie 2007, idealizarea Misiei Naţionale, de a fi un factor de civilizaţiune la Gurile Dunării, va emana chiar de la burghezia română, de merit sau chiar cleptocrată de şpagă, în lupta ei deznădăjduită pentru supravieţuire, sugrumată pe teren propriu de xenocraţie, de emisarii altor popoare sau de mafiile transnaţionale.

Chestiunea naţiunii compuse din multe limbi au cam căzut în desuetudine, de exemplu junele maghiar e derutat că Bucureştiul are Infrastructura Intelectuală, câteva săli, presărată mai mult prin aşa zisul centru, cele 6 sectoare fiind fiecare cam cât un Cluj-Napoca, însă cu densitate culturală de obiective mai apropiată de-a Bărăganului decât de-a Budapestei. Or, prin Emanciparea Cadrelor Didactice orişicare primar de sector ar fi trebuit de mult, în libertatea de după Aia din Decembrie, să genereze public meloman pentru câte o Filarmonică şi să înalţe apoi ceruta Cité de la Musique, ca să nu mai vorbim de alte arte şi performanţe!

Mai ales Capitala plânge tânjind după o adusă la zi tehnic şi la conţinut Bibliotecă Naţională, care este instrumentul academic suprem de te împiedică să plagiezi prin intermediari, găsind tu la tine-n ţara ta importat absolut tot ce te interesează pe spirit, nu bestselleruri ci *carte universitară serioasă în limbile originale* de 4-5 miliarde dolari, de să nu mai profiţi intelectualiceşte de penuria organizată şi să-ţi tragi ca porcul boier în şalvari voiaj de documentare, cercetare, spionare pe banii oropsitului şi neluminatului popor.

Aici şi e chestiunea dureroasă, ruşinea că înainte de a conspecta „Politicele" dlui Patapievici şi „Demiticele" dlui Boia, trebuie să întocmeşti referat la Dinicu Golescu, *Însemnare a călătoriei mele* (Buda, 1826, Crăiasca tipografie a Universităţii Ungare), postmodernistule, căci prăpastia ceea, dintre noi şi acea *uie* în care ne vom fofila în câteva lunişoare, n-a beneficiat neam de umplutură cu gunoi de grajd sau menajer sau peturi şi frunze uscate, ci dimpotrivă, s-au tot adâncit!

Adicăltea, hai să luăm mai aproape anul 1913, când fără de Caragiale am recuperat Balcicul, mărind marea lui Eminescu, iară la Chişinău preotul Grigore Constantinescu, profesorul de limba noastră cea română de la Seminar al lui Alexie Mateevici, scotea într-un 7 aprilie gazeta *Glasul Basarabiei*, cu literă ca la Buda tot chirilică încă, şi vom vedea că rădica tot problemurile de la 2006 şi de la 1826!

Luminează-te şi vei fi om!

Să ne deşteptăm măcar acum, când vedem primejdia cu ochii, că mâine va fi prea târziu – acesta-i glasul Basarabiei.

Numai sfânta Biserică şi Şcoala pot birui neştiinţa, ele pot să împrăştie întunericul şi să ne facă oameni luminaţi.

Mai târziu să putem alcătui şi deschide la Chişinău o bibliotecă pentru toţi moldovenii din Basarabia şi alte gubernii, care doresc şi vor avea putinţă, fără nicio cheltuială, să citească şi să se lumineze în limba moldovenească.

Cântaţi, fraţilor, numai după cărţile adevărate ale compozitorilor de cântece bisericeşti din România!

Tot mai mulți sunt în Basarabia şi peste Nistru moldoveni cu râvnă de slovă.

Vedem dară că luminătorii satelor erau preoții şi învățătorii, ca şi azi, când însă neimplementându-se salarial Emanciparea Cadrelor Didactice din pricina asupririi învățământului preuniversitar de către cel universitar, aceste leduri spirituale nu pot fi implicate mai serios în Luminarea Poporului ținut de tembeliziuni în cel mai păcătos semiîntuneric.

Glasul Basarabiei străvedea însă şi mai departe, ieşeanul Grigore Constantinescu gândind junimist: să se ajute să meargă la învățătură tinerii *curați moldoveni – țărani, din preoți sau boieri*, cum şi în zilele noastre este bine pentru biata țară ca viitor, să-i expediem pe superdotați să se formeze exploatând Infrastructura Intelectuală a altora.

Singura strategie discutabilă în *Glasul Basarabiei* era, din perspectiva noastră, ținerea de rubrică de noutăți editoriale, basarabene şi de pe tot întinsul românesc, în loc să se pună la dispoziția celui chemat spre un itinerariu spiritual simple Liste de cărți bune, cum deja practica, valorificând paidetic pe sămănătorişti, istoricul nemiştocar Nicolae Iorga.

Deci să fim cei mai optimişti din *uie*! Spre deosebire de frații noştri de gintă latină, italieni, spanioli şi francezi, care şi-au încheiat misiunea istorică, exprimându-se în universal, noi mai avem multe de trăit, viața noastră are un sens mai profund decât Sincronismul *Dacă-ai-la-ce*, anume Marea Recuperare a istoriei spirituale netrăite din vina năvălirilor barbare, trudă de recuperatori care ne este, o, frați întru Domnul, însăşi chezăşia Mântuirii Neamului!
2006 01 24, GO

Postmodernismul este adevăratul protocronism

În sine, *protocronismul românesc* este o mare idee venită din exasperarea că boierul mare patriot Dinicu Golescu fixează României, prin *Însemnare a călătoriei mele*, un statut de țară ieşită la 1821 de sub *asuprirea colonială,* necesitând ca în America Latină, Asia şi Africa investiții uriaşe în Infrastructura Intelectuală (biblioteci atractive, universități, malluri culturale) şi sprijin editorial extern (import ieftin de carte universitară serioasă în limbile originale, iară nu traducții de

bestselleruri scumpe mai mincinoase social decât ultralirismul sincer până la nesimțire al manelelor neaoşe).

Protocronismul are efect economic într-o lume brănduibilă şi trebuie criticat doar pentru paginile provocatoare, unde degenerează aberant, practicat din prostie sau din interes de neaveniții infiltrați, paraşutați sau tolerați secret de *şefii de promoție*, ai cleptocrației sau ai xenocrației, ceea ce se poate întâmpla intelectualiceşte şi cu conceptul de *diferanță* sau cu cel de *sloboz*.

Importanța protocronismului creşte exponențial când ne încurajează că *avem* un trecut promițător, nu te pişi pe el, ci proclamând slobozenia civică, Emanciparea Cadrelor Didactice şi România *Stat Național Unitar şi Cultural*, silind adică cleptocrația, tehnocrația şi xenocrația constituțional să se preocupe filantropic de investiții pe spirit, ca burghezia de merit, atunci şi numai atunci ne vom smulge cu adevărat din oligopedagogie, ignoranță şi subcultură, încât vom putea impune, de pildă, în conceptul operațional de televiziune, 34% documentare didactice pentru adulții care regretă ratarea primei şanse de a învăța, sau vom defini riguros produsul numit „ştire“, sau ne vom considera, unii, cu aprobarea mult mai conştientă a poporului, „elită“, respectiv călăuze, adică megaintelectuali şi seismectuali, respectând principiul subsidiarității, şi chiar vom fi mai mult decât atât, vom avea CEVA DE SPUS, *şi o vom face* în noul fond locativ civilizat, cu pereți galbeni, jacuzzi, coteț la lup, pitici de grădină şi țigle roşii, ne vom îndeplini aşadar pe baza acestei infrastructuri culturale recente, descentralizate şi uniform răspândite în teritoriu, Misia Culturală şi Civilizatorie în Răsărit, însăşi Marea Recuperare a istoriei netrăite, care este chezăşia Mântuirii Neamului.
2006 02 12, ZP

Naşterea optzecismului românesc din spume

Eugen Lovinescu, idealistul din Arhipelagul Şcolar preuniversitar Regal, care nici visa că Generația Pupici va părăsi nobila limbă a contelui de La Rauchefoucauld, preferând engleza ceea panchistă, pornea ca sceptic încă nemântuit de la *iluzia greşită*, tipică pentru **modernism**, bazată pe *Prima Revoluție Industrială* (cea maşinistă, ştiințifică şi tehnică, a lui Valter Roman), că „o literatură nu există prin individualități răzlețe, ci printr-o organizare armonică“.

Noi poeții filologi ştim însă de la Eco astăzi că, dimpotrivă, *când totul s-a spus*, numai atomizarea literaturii îți permite ție să te exprimi răzleț pizdeț *ca şi cum s-ar fi exprimat alții*, de aceea nici nu mai e nevoie pentru *editorialistul iresponsabil* de un adresant, de un cititor de masă, şi nici de Luminarea Poporului, complet absurdă în acest **postmodernism**, brand artificial bananier *cu prea multe euri*, care este *românesc şi optzecist*, adică suprastructural – emanația armonică a cărții filozofului Mihai Drăgănescu, „A doua revoluție industrială. Microelectronica, automatica, informatica – factori determinanți“, Ed Tehnică, **1980**, prefațată deci *optzecist* de profesorul Valter Roman şi citită de dl Ion Iliescu, anume consensul compromisului privind a nu încremeni în proiectul antrenării culturale a cailor de curse supradotați, *fiindcă povestea omului român pe acest continent s-a terminat*, deoarece am pierdut la Cotul Donului şi în Stepa Calmucă Războiul Sfânt (1940-1945), dus împotriva *ambelor* totalitarisme muncitoreşti.
2006 03 05, GO

Fracturismul şi motănirea şoarecelui de bibliotecă
Fracturismul ca fractalism

Meritul nepieritor al fracturiştilor este capacitatea unora dintre ei de a întocmi în pustie un manifest literar viabil, adică unul care defineşte adeptului nu numai rețeta textului ci şi un mod de existență ca poet liric în RO.

Dar fracturiştii nu vor putea birui, deoarece publicul nu citeşte, deci nu avem un arbitru care să decidă scorul sau să fluiere sfârşitul tragic al confruntării.

Pieirea şi casarea fracturiştilor nu poate veni însă de la critică sau de la cârcotaşi izolați, nici de la bătăuşii profesionişti, ci numai de la nişte teoreticieni abili, capabili să emită orice alt manifest mai atractiv.

Cinste lor, fracturiştilor!

Cumva fracturismul, ca propensiune către un produs caleidoscopic mozaicând spărturi de dinți şi de dropsuri ale realității, ca şi mixturi asfaltice de arte marțiale, este o concretizare RO-particulară a pluralismului echicultural postmodern, ceea ce e un mod de a ne aduce şi noi obolul carpatic la prin ce mare roşie trece azi umanitatea/urbanitatea.

Fisura acestui proiect fracturist este însă motănirea din start a şoarecelui de bibliotecă, şi aşa pe cale de dispariție el, din pricina proliferării mausului de internet.
Pe de o parte, se desfide din capul Manifestului şoarecele de bibliotecă, pe de alta se dau exemple de fracturişti iluştri, din care însă n-a gustat fractal decât acelaşi etern şoarece de bibliotecă: Yves Martin, Allen Ginsberg, Robert Creely, Velimir Hlebnikov, e. e. cummings, Keneth Koch şi mai ales John Ashbery).

Ceea ce înseamnă că, în fond, avem de a face nu cu fracturism ci cu fractalism: devenit figura generatoare a complexității, şoarecele de bibliotecă îşi asumă o pluralitate de roluri, inclusiv pe acela de a face treaba aia ruşinoasă de a scrie şi de a des-fide ceilalți şoareci de bibliotecă, indiferent de credințele acestora.

Din păcate, adevărul istoric şi sociologic este că fracturistul caftit nu s-a făcut caftangiu celebru, epitomizând pe experții în autoapărare, ci a rămas un cetățean cult, civilizat, teoretician, şi cu niciun chip nu poate masca manifestarea acestei stagnări în proiect.

Adică, emițându-se un aşa manifest, tot ce se întâmplă e că şoarecele de bibliotecă se motăneşte şi face scandal ca taurul pe acoperiş, uitându-şi originea găunoasă.

Prin urmare, fracturismul ca emancipare manifestă a poetului caftit este o imposibilitate onirică, o iluzie logică, o rotire a şoarecelui alb într-un dezgustător şi ruginit cerc psihologic vicios.

Şi în concluzie, trebuie să fim sceptici şi totodată optimişti, admițând că salvarea literaturii la noi în posteminescianismul caragialesc nu poate veni, dacă va veni, de la manifestanți, ci numai de la popor, de la izvoare, ca o scânteie de apă vie ce va purcede din întunericul autentic al maselor, dezvoltându-se precum un meteor global ce va pârjoli Universul, şi atunci, în această lumină nouă de cuibar rotit, se va putea cu adevărat citi, creându-se cu necesitate şi ce.
2006 07 25, Agn, GO

Marii români. **O repede ochire**

Nu trebuie să ne consterneze rezultatele acestui test de informare (http://www.mariromani.ro/top100.php) cu rezultate difuzate fastuos şi chiar solemn

pe TVR1, în istorica seară de 8 iulie 2006: mass media din România testează dacă a prins rădăcini ce pleavă a injectat în creierii beneficiarilor vreme de 15 ani.

Tot ce contează acum este dacă se vor lua oarece măsuri după şocul ecourilor excepţionalului şi costisitorului test.

1. Principalul şi unicul câştigător al televotului ce a precedat meciul Germania-Portugalia este, conform tendinţelor viitorul şi oarecum meritatul preşedinte, dl Gigi Becali.

Al doilea e dl preşedinte Băsescu, care ar trebui să someze pe dl premier Tăriceanu să pretindă oficial principalei autorităţi în stat responsabile cu ierarhia valorilor, Academia Română, să elaboreze şi să publice în viitoarele zece zile propriul Top100.

Al treilea câştigător este Ceauşescu.

2. Iar marele perdant este, desigur, necalificatul Bulă.

3. Strategia atacurilor din ultimii ani la Antonescu, Zelea-Codreanu, Eliade, Eminescu, Paulescu şi chiar Ceauşescu sau Bivolaru s-a dovedit neînţeleaptă, contraproductivă. Poate că trebuia investit în edituri şi în prestigiul cărţii şi al cărturarului. Altul ar fi fost rezultatul azi dacă oamenii se lămureau singuri, dacă aveam Biblioteca Naţională imediat terminată, iar Biblioteca Metropolitană era din start pusă pe web, pe măsură ce-şi scana cărţile.

4. Dar chiar aşa să se fi votat? Ar trebui ca sociologii şi probabiliştii să explice cum a realizat, printre români, punctajul de top 10 eminentul pastor Richard Wurmbrand.

5. Ca impresie de ansamblu, de la vlădică spre opincă, e de anticipat că nu e de sperat mare viitor în jocul cu mărgelele de pe sticlă, pentru că nu avem nici măcar cultură fotbalistică postmodernă: lipsesc din top Nicolae Dobrin şi Helmut Duckadam!

6. În situaţia în care sistemului nostru de învăţământ, ca unei entităţi larvare, semi-existente, nu i se mai poate pretinde nimic, cea mai importantă concluzie este necesitatea de a obliga TVR să-şi convertească în Canal Didactic programul 2, deoarece Canalul România Cultural este şi rămâne indispensabil intelectualităţii pentru pălăvrăgeală elevată, într-o aviară inaccesibilă muncitorilor, ţăranilor, funcţionarilor şi tinerilor.

7. România e coaptă pentru o politică pro-basarabeană, dacă e să te iei după prezenţa în top a unioniştilor Ştefan cel Mare, Eminescu, Alexandru Ioan Cuza, Ion Antonescu şi Mihai Viteazul.

Viitorul micilor şi marilor români rămâne, în concluzie, un viitor de aur.
2006 07 08, Σ

Un Partid al Securiştilor declaraţi

Declaraţia lui Vadim *Lăsaţi securiştii să vină la mine!* trebuia dusă până la capăt. Partidul România Mare, cum nerecuperând el Basarabia, Bucovina, Bugeacul

şi Balcicul s-a compromis la imagine, a venit momentul să-şi schimbe numele în chiar *Partidul Securiştilor Mari şi Mici*, foşti, actuali şi potenţiali, al cărui statut să se bazeze doctrinar pe *Imposibila lustraţie*, pe contribuţia *şefilor de promoţie* ai dlui Manolescu la revoluţia anticomunistă, la economia de piaţă, la adâncirea democraţiei prin intensificarea dialogului social şi la integrarea euroatlantică, poate şi ca un răspuns târziu la *Apelul către lichele*, care nu a fost decât o *declaraţie de teritorialitate*, cu pronunţată coloratură centrist bucureşteană. (Dacă Vadim mai menţine în denumire sintagma „România Mare“, în condiţiile zidului de dispreţ aşezat de Autoelită pe Prut, şi ale abţinerii politicienilor de la formularea unei politici, electoratul va sancţiona crunt, cu cartonaş roşu, asemenea formă fără de fond.)

Cum ceea ce e de criticat din perspectiva UE în Est e doar *derapajul naţionalist*, iară nu *crimele totalitarismului marxist*, irelevante deoarece s-au exercitat doar asupra „popoarelor de rasă inferioară din Răsărit“, un *Partid al Securiştilor declaraţi* n-ar întâmpina nici pe departe opoziţia intelectuală pe care a suferit-o, ca atelaj heterogen, suspectat a fi vector al naţional-comunismului, PRM-ul.

Căci o sintagmă caraghioasă ca România „Mare“ mai este, pentru tot nechezolul român, şi romantică, desuetă, mai ales că am avut o istorie de kkt, voievozi de kkt, poeţi naţionali de kkt, iar resursele spiritualităţii noastre au valoare doar în pre-Eminescianism, putându-se extrage numai din lepturariul lor ceva durabil, cum ar fi material pentru *Levantul*, şi cel mult în postmodernismul de *după ce am scăpat de Marin Preda şi Nichita Stănescu*, a cărui toată literatură este concentrată dealtfel într-un singur mare autor de export.
2006 08 13, ZP

Calităţile doamnei Mona Muscă

Pe de altă parte, nu este plăcut să constaţi rapiditatea fulgerătoare a pierderii simpatiei tele-electoratului, după ce în 2005 a iubit-o imens pe dna Mona Muscă, dându-i locul I la două categorii de întrupări: cel mai bun parlamentar şi cel mai bun ministru!

Te întrebi dacă într-adevăr colaborarea cu regimul totalitar contează sau simplul fapt că a pierdut!

Mai ales negarea în bloc a *tuturor* calităţilor doamnei Mona Muscă este un păcat regretabil.
2006 08 14, Gnd

De ce a râs Preşedintele

Pesemne nu pentru că Marius Oprea e consilier al Premierului, ci pentru că este un tânăr savant specializat în răscolirea arhivelor, după cum rezultă din cărţile scrise:
http://www.procesulcomunismului.com/marturii/fonduri/cmoprea/default.asp.htm
şi consecinţele ar putea fi... europene.
2006 08 14, JN, Ticu Dumitrescu

Victoria Securităţii echivalează cu o înfrângere

Neexistând în România un canal Didactic TV, securitatea dejistă este într-adevăr confundată de tele-electorat cu a lui Ceauşescu.

Dar pentru prima oară s-a văzut o carieră politică zdrobită în baza unei

semnături pe un angajament.

Întrebarea este dacă integrarea europeană face posibil un asemenea început de reformă morală sau chiar a evoluat societatea civilă!

2006 08 14, JN, *Victoria Securității*, Ion Cristoiu

Să ne ocupăm de civilizația tracilor, că arhivele istoriei recente rămân ferecate!

Nu, nu vom avea niciodată *istorici* sau *arhive* deschise pentru Tineretul Idealist, enigmele Revoluției şi ale crimelor bolşevismului rămânând săpate, scormonite şi răsucite convenabil doar de investigatori neprofesionişti, de regulă cârtițe sau ageamii.

Vom şti cu tam-tam o samă de turnători, confirmându-se bănuielile, *dar nu vom deconspira ofițerii*, iar *dosarul tău de cadre*, pocăitule, democratule, va fi mai greu să ți-l scoți din *arhivele PCR* decât pe ăla de urmărit, stocat la CNSAS!

Nu vom şti niciodată dacă a tras şi partidul la revoluție de după armată, miliție şi securitate!

Nici nu îndrăzni să speri că va demonta vreun megaintelectual cândva mecanismul prin care turnau cei mai activişti dintre cele patru milioane de cotizanți de partid bolşevic!

De fapt, se poate concluziona că manifestul capitulard *Imposibila lustrație* din 8 ianuarie 2003, că datorăm securiştilor Revoluția şi occidentalizarea, a reuşit să ne aducă mult visata capitulare a conştiințelor, pacea creației. Nu vom şti niciodată *listele*.

Şi ce mai tura-vura viitura, deja în conştiințe România Regală Mare s-a smochinit sub vremi şi demitizări, devenind nechezoliceşte Romànica (de nu chiar Jormania, subliniindu-se fin intelectualiceşte aplecarea rasei române spre îmbrățişarea nazismului legionar sau național-comunist marxist), totul s-a prescris după colțul de cotitură, rând pe rând şi rând cu rând, pe motivul moral că, îndeosebi între 5 martie 1998, când *cumulardul* are trend a substitui ca tip uman pe *luptătorul civic*, şi capitularea din 8 ianuarie 2003, când nemaiexistând ciolane fără Stăpân a apărut *milogul civic*, s-au etalat **abjecții ascensionale** făcătoare de carieră infinit mai grețoase critificțional, strigătoare la cerul înstelat, decât cele săvârşite în nelibertate bolşevică şi estimare pesimistă a eternității totalitare cam cât o răsări soarele la răsărit.

Da, începe, începe un val de grele dezvăluiri, încât nu ne mai miră nimic când modelăm trecutul. Se configurează baza unei suspiciuni totale cum că sistemul bolşevic condiționa tuturor *ieşirea din anonimat*, a fi persoană publică, prin *abjecții ascensionale* de un fel sau altul inevitabile.

Un experiment imaginar, din alea de plăceau lui Einstein, termină şi sfârşitul acestui deznodământ: să ne închipuim, aşadar, că aflăm de la publiciştii securiştilor maximul teoretic speculativ din ce s-ar mai putea dezvălui, maxima cum că cei mai domni domni, care au făcut meditații la filozofie cu Noica, ar fi ciripit şi ei! Pe unde s-au plimbat între cabană, cerbi, afine, vila lui Nicu Ceauşescu şi schit, ce-au mâncat, ce-au vorbitără.

Ei şi ce?

Durerea morală n-ar fi mai dur resimțită decât la lanțul de bicicletă cauzal *în derulare deterministă*: nerecuperarea Basarabiei interpretată de euroatlantici ca dezinteres pentru conturul României Regale Mari, apoi secesiunea Ținutului Secuiesc, pe urmă reunificarea Moldovei ca Bolshaya Moldaviya.

Şi nu e resemnare mioritică aici, e doar speranța că Neamul Românesc se va

exprima în universal nu de la Nistru pân' la Tisa, ci de la Sydney la Tamisa, slujindu-se de bibliotecile şi universităţile altora.
2006 08 14, ZP

Dar scriitorii când?

Tineretul Idealist, minoritatea care vrea să sfinţească locul, este puternic impresionat de demascarea dnei Mona Muscă, nu crede că dl Patriciu, ca liberal finanţând PSD dar şi activităţi culturale, va avea de suferit, şi se întreabă acum dacă pentru importantul obiectiv care a fost Şcoala de la Păltiniş se poate scrie deja o carte despre reţeaua de urmărire-influenţare (evident una amplă), având în vedere şi speranţa că dl Pleşu, ca membru CNSAS neagreat iniţial de dl Patapievici din pricina fostei apartenenţe la PCR, va fi manifestat preocupări în elucidarea acestui mister cutremurător.

Totodată, tineretul visează la a fi încurajate şi uniunile de creaţie să adere la demersul VOCI CURATE, dat fiind faptul că scriitorul român, mai ales de la Eminescu la Eliade, este un influent formator de opinie, iar un şef de Uniune tocmai a fost detronat pe motive de turnătorie datorită adevăratei noastre doamne, Doina Cornea.

Dar totu-i vis când pe site-ul României Literare editorialul din 8 ianuarie 2003, al dlui Nicolae Manolescu, „Imposibila lustraţie“, te convinge că securitatea avea „cadre bine pregătite, numai şefi de promoţie“, ea „ne-a salvat de comunism, şi a preluat apoi puterea politică şi pe cea economică“ şi „din punct de vedere economic, cei mai mulţi dintre aceşti oameni sunt capitalişti convinşi şi pariază fără ezitare pe economia de piaţă; din punct de vedere politic, ei n-au nimic contra pluralismului ori a democraţiei în măsura în care nu le lezează interesele materiale“, la care aprecieri se adaugă, bineînţeles, imposibilitatea de a se trece peste opreliştile tehnice!

O scrisoare unei femei care cade este doar o lovitură... mediatică, menită uitării, iar istoria intelectuală se face la momente potrivite, cum a fost la 1977 momentul Goma şi al Văii Jiului. Şi nu le poţi rata fără compromiterea autorităţii Cărturarului în această ţară. Tineretul Idealist, minoritatea care vrea să rămână şi să sfinţească locul, reciteşte aiurit cum doamna Mona Muscă, deplângând moartea lui Alexandru Paleologu, în *Jurnalul Naţional* (*Un senior al liberalismului*, 060906), îşi aminteşte începuturile carierei politice astfel: „Fiecare şedinţă a PAC-ului era un soi de cenaclu, o bucurie a spiritului, o sărbătoare a inteligenţei. Nici nu putea fi altfel, câtă vreme aceste şedinţe erau prezidate de Nicolae Manolescu, iar în jurul mesei se regăseau oameni precum Dan Grigore, Mihai Şora, Stelian Tănase, Stere Gulea, Mircea Ciobanu, Ştefan Augustin Doinaş, Călin Anastasiu şi, fireşte, deloc în ultimul rând, Domnul Alexandru Paleologu.“ Chiar aşa, niciunul dintre aceşti sensibili domni n-a mirosit nimic? se va pune firesc întrebare despre inteligenţă şi inteligheţie dacă bulgarele de zăpadă al adevărului se va topi în loc să crească, tocmai când foştii noştri aliaţi germani ne dau exemplara pildă a spovedaniei semnate Günter Grass.
2006 08 15, Agn

Spor la treabă în noua Agora!

Având experienţa încleştării disidente cu regimul totalitar în anii '80, cunoaşterea posibilităţilor exilului nostru, a Occidentului şi, atu remarcabil, a realităţilor din Moldova de peste Prut, este de aşteptat ca dl Dorin Tudoran să contribuie masiv la creşterea prestigiului meseriei de gazetar într-o Românie care

trebuie să intre în UE cu o opinie publică deja inițiată în noile reguli ale jocului.
2006 08 15, Z, Dorin Tudoran anunțat ca nou redactor la *Ziua*

Asineza **ca model paidetic**

A propune unui diplomectual o *listă de cărți bune* e receptat ca o provocare, poate chiar ca o insultă, ca o contestare a diplomelor lui şi a însuşi itinerariul lui spiritual (lecturile obligatorii, trăirile de neuitat, revelațiile).

Şi mai enervat este însă omul de rând, sclavul fericit al televiziunilor şi al rețelelor de socializare, trecut doar prin Şcoala Vieții, unde se pot naşte destule revelații majore, pe care însă nu le poate valorifica decât *scriitorul care iubeşte poporul* .

Pentru el, intelectualul se confundă cu activistul (politicianul de azi) sau cu birocratul.

Ai fi bun cu sfaturile tale, tolerat, doar dacă ai începe să-i explici cum să se descurce ieftin în relațiile cu specialiştii.

Că un vecin i-a luat din teren la facerea gardului, cum e cu regimul locurilor de parcare, există rețete fără ducere la medic, la ce şcoală să-ți dai copilul, cum se ajunge să lucrezi în Occident, care sunt drepturile tale, ce nu are voie să-ți facă patronul.

Lista de cărți bune e acceptată doar de Generația Pupici, care însă nu o poate folosi din vina totalei lipsei de atractivitate a bibliotecilor, rare fiind cazurile în care să se poată vorbi ca-n Occident şi nu numai, de mediateci.

Cât despre Profesorul Ştiecarte, el o poate da doar Liceanului Neascultător.

Nefiind benefic nici pentru el, nici pentru victime malpraxisul numit *asineză*: *asistență intelectuală nesolicitată*.
2006 09 15, PN

Crezul şi oligopedagogia

Salarizarea rea practicată în învățământ de toate culorile politice deteriorează grav sistemul, afectând calitatea corpului didactic. Ea conduce la a se practica mai degrabă oligopedagogia decât pedagogia: nu putem forma caractere fără un feedback imediat, iar cel care ar trebui să răsplătească pe elevi nu cu mii de euro, ci cu vreo carte împrumutată, ar trebui să fie chiar dascălul lor.

Iată de ce memorarea Crezului nu garantează deloc că nu vom mai vedea bătrâni, bolnavi, persoane cu dizabilități sau femei cu copii în brațe stând în picioare în tramvai lângă un tineret adesea obraznic şi chiar violent în anul Nicolae Labiş 2006, an dealtfel ratat de presă ca ocaziune educativă.
2006 11 27, Σ

Chiar foarte greu pentru editurile plasate ex-centric

Marile edituri din focarul lentilei Pavilionului Romexpo acumulează masa cititorilor nu numai prin calitate ci şi dintr-un motiv pur tehnic: vizitatorul, adesea cărturar vârstnic, năucit de aglomerație nu mai urcă cele trei rampe spre bulevardele excentrice, ratând de pildă la nivelul 7.70 cărțile propuse de Bibliotheca, Muzeul Național al Literaturii Române, Edago, Amurg sentimental, Scripta, Libra, Vinea, Junimea sau enciclopediile virtuale Noesis...
2006 11 27, Ctd

Numai vârstnicii îl recunoşteau

La recentul Gaudeamus, Edago mi-a lansat, în prezenţa sorei poetului, Margareta Labiş, evocarea „Puii păsării cu clonţ de rubin pe urmele poetului Nicolae Labiş“, expunându-se la standul acestei edituri un mare portret al celui ce ne-a dăruit unul dintre cele mai rezistente poeme de declamaţie ale limbii noastre, „Moartea căprioarei“. Din păcate, am constatat cu un fel de groază că numai vârstnicii îl recunoşteau în acel portret pe Nicolae Labiş şi consider uitarea acestui Rimbaud al nostru inacceptabilă!
2006 11 27, Σ

Cazul Nicolae Labiş

Având în vedere că noile mărturii din recentele cărţi *Hora morţii* de Imré Portik şi *Persecuţia* de Stela Covaci măresc suspiciunile privind natura politică a accidentului din noaptea de 9-10 decembrie 1956, aş ruga Jurnalul Naţional, mai ales că beneficiază de colaborarea unui istoric literar de mare notorietate, dl Ion Cristoiu, specializat iniţial chiar în epoca în care era persecutat Arghezi şi totuşi Labiş îndrăznea să-l viziteze, să redeschidă acest caz, fascinant pentru jurnalistica de investigaţie, eventual chiar într-o ediţie de colecţie la 50 de ani de la foarte probabilul asasinat.
2006 11 27, JN

În semiîntuneric tv

Strategic, elita bolşevică a fost dărâmată la noi încă de pe când şi-a pierdut Editura Politică, înfiinţându-se Humanitasul! (Iar faptul că România nu are un partid marxist veritabil este un semn de ne-europenism: vorba ceea, nu are cine băga spaima în burgheji!)

Marasmul actual ţine de incapacitatea învăţământului nostru de a mai genera elite (chiar dacă anumite grupuri se pretind a fi), România aflându-se de curând în situaţia umilitoare de a descoperi că nu are cadre pentru interfaţa cu UE!

Nici în viitor nu le vom avea aceste elite, deoarece interesul plutocraţiei (care între timp a învăţat să înjuge cărturarii) este a ţine naţia în semiîntuneric, adică la tv nu la bibliotecă.

Iar cultura nu e un înlocuitor de învăţământ.

Câtă vreme profesorul va fi plătit, conform celei mai consecvente politici de după 1989, doar atât cât elevul să îl perceapă ca pe un ratat sau ca pe un fraier idealist, nu se va termina la noi cu OLIGOPEDAGOGIA, cu pedagogia care NU mai poate educa, deci nici forma mari caractere.

Nu vom mai produce antielite decât atunci când vom investi în calitatea corpului didactic, nu în revizori care să i-o controleze.
2006 11 27, Z

Dezastrul că basarabenii

Dezastrul că basarabenii, părăsiţi de România, au votat şi vor mai vota pe comunişti este firesc. Dl Voronin nici măcar n-a avut de a face cu terorism şi mineriade.

Straniu e altceva: faptul că mişcarea civică postmodernă din RO nu a fost în stare să dea în 17 ani o sinteză mai bună decât a dlui Tismăneanu, uşor de anihilat şi aceasta de către agitația pensionarilor bolşevici dacă nu se va tipări în 150 mii exemplare, difuzate gratuit populației cum în 1946 „Procesul Marii Trădări Naționale".

Fără îndoială, contextul integrării europene a restrâns spațial şi temporal acest foarte documentat raport.

Altminteri, mulți occidentali musafiri de Revelion, ca şi o bună parte a atitudinarilor de elită s-ar fi simțit jigniți să li se reamintească de subminarea continuă a României Regale (considerate şi după 1989 o însăilare artificială de minorități prigonite), de agresiunile din 1924 din Basarabia şi Bucovina, mai cu seamă de invazia din 26 iunie 1940, la care nu am putut răspunde cu suficientă demnitate decât la 22 iunie 1941, ducându-ne până la Stalingrad, Groznîi şi Ialta, eroism fără de care Stalin ar fi achiesat poate la tendința Churchill-Roosevelt de a nu ne mai restitui Ardealul.

2006 12 11, *Altermedia*

Intervenția dlui Ion Gheorghe

Intervenția dlui Ion Gheorghe întăreşte ipoteza asasinatului politic într-un moment în care ea este reactualizată de noi mărturii, precum cărțile recente ale unor apropiați ai poetului, *Hora morții* de Imré Portik şi *Persecuția* de Stela Covaci.

A aştepta elucidarea cazului de la deschiderea arhivelor Securității ar putea fi însă o mare dezamăgire şi o dovadă ingenioasă tocmai pentru legenda cum că Nicolae Labiş, desigur beat ca orice intelectual incomod, s-a dus singur, în zigzag, spre tramvai, chiar sub ochii balerinei din ansamblul MAI cunoscute la Capşa!

Să nu uităm că deschiderea arhivelor, cu dnii Dinescu, Patapievici şi Pleşu acolo, în CNSAS, nu a lămurit nici măcar cine au fost turnătorii filozofului Constantin Noica.

După Nürnberg, orice asasinat politic începe cu proiectarea ştergerii urmelor.

A se vedea cât de greu a fost să fie acuzați Miloşevici şi Saddam.

Aşa că despre accidentul din noaptea de 9 spre 10 decembrie 1956 fiecare are a CREDE după cum îi e firea.

2006 12 14, *Observator*, ediție de Bacău

Important este a-l reciti pe Nicolae Labiş

Intervenția dlui Ion Gheorghe întăreşte curajos ipoteza asasinatului politic într-un moment în care ea este reactualizată de noi mărturii, precum cărțile recente ale unor apropiați ai poetului, *Hora morții* de Imré Portik şi *Persecuția* de Stela Covaci.

A aştepta elucidarea cazului de la deschiderea arhivelor Securității ar putea fi însă o mare dezamăgire: să nu uităm că deschiderea arhivelor, cu dnii Dinescu, Patapievici şi Pleşu acolo, în CNSAS, nu a lămurit nici măcar cine au fost turnătorii filozofului Constantin Noica.

Aşa că despre accidentul din noaptea de 9 spre 10 decembrie 1956 fiecare are a CREDE după cum îi e firea. Important este a-l reciti pe Nicolae Labiş!

Mă întreb cine mai ştie astăzi atâta limbă română cât să construiască un text care să-i concureze halucinanta „Baladă", dedicată oamenilor Deltei răsculați împotriva cotelor în toamna lui 1956.

2006 12 15, Teleormanul

Recursul la crematoriu

Faptul că a fost ales ca raportor dl Tismăneanu Vladimir (Volodea, cum îl salută prieteneşte Mircea Cărtărescu într-o intervenție din „Jurnalul Național“) ține de consecvență în orientarea euroatlantică a dlui preşedinte Băsescu. De aceea, şi *condamnarea comunismului* nu poate avea decât un caracter formal, tipic occidental.

Altminteri, cea mai frumoasă femeie nu poate da mai mult decât poate.

Acest raport trebuia să ne găsească gata pregătiți cu un altul, cât se poate de dur, ca realitatea trăită, unul al societății civile atitudinare.

În loc să se ocupe de îngeri şi de ochii Beatricei şi mai ales de demitizări, elita noastră vizibilă a avut 17 ani la dispoziție să descrie comunismul aşa cum a fost!

Spre deosebire de Comisia Tismăneanu, ea ar fi putut demonstra convingător teza dnei Monica Lovinescu, teză/doctrină extrem de importantă în dovedirea *eroismului românesc*, despre natura comunismului care ne-a distrus aici sufleteşte.

Noi nu ne-am detaşat la 1989 de o „dictatură“ precum cehii, ungurii şi polonezii, ceea ce le-a permis revoluții de catifea. Noi am ieşit dintr-un „sistem totalitar“, nu numai faptul că s-a masacrat tineretul fiind argument la această catalogare, ci şi **recursul la crematoriu** pentru eroii Timişoarei, procedeu quasi-nazist aplicat în timp de pace!

Condamnarea oficială a comunismului este însă un mare succes.

Din păcate, mai târziu decât atât, adică în ajunul integrării în UE, nici nu mai putea fi amânată!
2006 12 16, Z

Revoluția Română a început la 31 august 1989 la Chişinău

Cred că efortul de a lumina acest capitol 1989 al istoriei noastre poate avea altă interpretare după integrarea/dezintegrarea RO în UE.

Starea de *postromânism* în care ne aflăm după ce am acceptat demolarea miturilor naționale are avantajul că putem privi evoluțiile istorice pe deasupra frontierelor, care sunt mai mult granițe de-ale vameşilor, nu de-ale spiritului.

Din această perspectivă, Revoluția Română nu a început nici la Timişoara, nici la Iaşi în 14 decembrie 1989, ci la 31 august 1989 la Chişinău, unde am impus opresorilor noştri prin glasurile a sute de mii de demonstranți, la capătul unei lupte îndelungate, a ne recunoaşte ca limbă de stat acolo „Limba noastră cea română“.

Deci corect (politic) româneşte este a zice că Revoluția română a început la Chişinău, şi-a atins maximul la Timişoara şi a fost zdrobită la Bucureşti prin lovitura de stat, ca şi Anul revoluționar 1848 ea lăsându-ne să-i culegem roadele multe cincinale mai târziu.
2006 12 16, Z

Bolşevismul s-a născut pe Neva şi a murit pe Bega

În general, un text neliterar nu trebuie să sugereze, ci să spună!

Expresia „am impus opresorilor noştri prin glasurile a sute de mii de demonstranți, la capătul unei lupte îndelungate“ limba română ca limba de stat în RSS Moldovenească nu poate sugera că „revoluția română a început tot la

Moscova“, această Moscovă căreia datorăm focarul de instabilitate din Transnistria.

Revoluția română a început la Chişinău odată cu jenantul pentru restul intelectualilor români succes de la 31august 1989 şi trebuie reamintit cu recunoştință şi uimire rolul hotărâtor al poeților în această plină de primejdii luptă națională, îndeosebi al bătăioasei Leonida Lari, efort pentru care fina intelectualitate de la Bucureşti i-a luat la mişto pe basarabeni, în special pentru că nu l-au citit pe Derrida, şi i-a împins pe unii spre grupările politice de rang secund sau extremiste.

Revoluțiile reuşesc tocmai pentru că identifică perfect adversarul.

Adversarul la 1989 rămăsese pentru noi cel din 1944: ocupația sovietică de după războiul pierdut şi consecințele ei, în special bolşevizarea.
Mai degrabă este adevărat că am accelerat noi evoluțiile de la Moscova decât că Gorbaciov şi Bush au fost în stare să-l dărâme pe Ceauşescu!

Stalin nu l-a putut doborî pe Tito, CIA n-a reuşit nimic contra lui Castro. În schimb, faptul că tinerii noştri nu s-au temut de gloanțele armatei, şi nici măcar de ale teroriştilor, foarte reali pentru ei, au redus drastic posibilitățile de reacție ale sistemului represiv sovietic.

De aceea, timişorenii n-au greşit apreciind că bolşevismul s-a născut pe Neva şi a murit pe Bega.
2006 12 17, Z

Cu palma dreaptă

Este greu de crezut că numai palma stângă are proprietăți paranormale. Teoretic, s-ar putea ca proprietățile mâinii drepte să merite a fi scanate de CIA. Deoarece, logic, ar trebui să fie complementare celor ale mâinii stângi. Practic însă, nu se poate anticipa nimic, deoarece paranormalul este prin definiție dincolo de gândirea omenească leneşă.
2006 12 18, Gnd

Dezinteresul pentru lirism

Am participat şi eu la cele două comemorări bucureştene, de la Casa Scriitorilor şi de la Muzeul Literaturii, foarte interesat deoarece publicasem eu însumi la Edago o evocare, „Puii păsării de rubin pe urmele poetului Nicolae Labiş“, exasperat de uitarea poetului de către generația nouă, odată cu uitarea *poeziei lirice* în general! Se poate verifica uşor pe internet că, din toată presa noastră, acoperirea ambelor evenimente nu apare decât în periodicul județului căruia datorăm atâtea personalități ale literaturii noastre.

Adaug că am mai participat la alte două astfel de momente comemorative, la Târgul de Carte Gaudeamus şi la Casa „Adam Müller-Guttenbrunn“ din Timişoara, ajungând la concluzia că Nicolae Labiş nu se va întoarce curând în manualele şcolare, deoarece *gruparea literară care l-a exclus* nu a dat niciun semn că ar voi să revizuiască acest caz, chiar dacă mărturiile recente semnate Ion Gheorghe, Imré Portik (*Hora Morții*) şi Stela Covaci (*Persecuția*) întăresc ipoteza asasinatului politic ce schimbă radical aberanta imagine de poet nomenclaturist, atribuită lui Nicolae Labiş cu atâta nedreptate până acum.

Ceea ce dovedeşte că Labiş e condamnat şi pentru poezia sa, de natură cu adevărat lirică, nu filologică.
2006 12 19, *Teleormanul*

Derapajele şi necondamnarea comunismului

Oricum, cărturarul nostru, spre deosebire de cel francez, ştia fără demonstraţie că, deţinut în lagăr de Regele Carol II tocmai pentru legionarism, dacă Mircea Eliade n-ar fi fost expediat de Antoneşti în Occident, atunci ar fi pierit sub sovietici, poate chiar în Reeducare la Piteşti, *în ghearele celuilalt Ţurcanu*. Cartea anului ultim al României înainte de a deveni zonă UE este însă importantă măcar pentru istoria recentă, tocmai prin *prefaţa dnei Zoe Petre, consilieră preşedintelui Constantinescu* exact în anii când nu s-a condamnat ceea ce a condamnat abia în ultimul ceas preşedintele Băsescu, anume bolşevismul, risipindu-se timpul elitei, în „Dilema“, în „22“, în „Observatorul cultural“, în „Sfera politicii“ şi în alte numeroase publicaţii, cu a „identifica“ derapajele unor Eminescu, Eliade, Cioran, Blaga şi mulţi alţii, binecunoscute oricărui bun român, dar uimitoare pentru universitarii euroatlantici.
2006 12 21, Gnd, despre cartea dlui Florin Ţurcanu, cartea anului 2006 după juriul Manolescu.

Principiul lui Huygens

Eroarea care i-a adunat pe bucureşteni în Centru şi de care adunătură – spre hazul şi dezinformarea Occidentului – îşi bate joc scriitorimea ideologiei *Imposibila Lustraţie* este că tiranul **marxist** care a ordonat arestările din noaptea de 21 spre 22 decembrie a aplicat principiul **nazist** *Nacht und Nebel*, omiţând a anunţa familiile dispăruţilor de aceste reţineri, cum se va mai fi întâmplat şi cu o parte din răniţi, izolaţi pentru anchetă, şi mai ales cu numeroşii tineri idealişti care, hăituiţi de trupele de represiune, n-au mai ajuns să mai doarmă pe la casele lor!

Oricine a lipsit de la serviciu fără a anunţa că e în viaţă a fost luat drept o posibilă victimă a masacrului de la Inter!

Că nu existau decât telefoane fixe şi nici nu căpăta aprobare oricine.

Iar dimineaţa, când *toată lumea ştia de masacrul de la Inter*, în atâtea întreprinderi a apărut *şocul absenţei colegilor de muncă despre care familia nu ştie nimic*, presupunându-se evident că au ajuns în morgile poliţiei politice, nu la Jilava, la Băneasa şi în celelalte locuri de detenţie!

Numai acest mic amănunt tehnic, generat de dispreţul înnăscut al sistemului de represiune Nacht und Nebel bolşevic *pentru transparenţă*, a trimis în 22 decembrie spre Piaţa Palatului Regal mai mulţi cetăţeni fanatizaţi, gata a se bate, decât ar fi putut expedia şefii de promoţie ofiţeri acoperiţi din toată ţara dacă l-ar fi trădat pe Stăpân, inclusiv imaginarii infiltraţi pregătiţi cu Lade cu tot de Matrioşkă, dacă ar fi fost concentraţi la Bucureşti – dar n-au fost, i-au plantat din burtă diversioniştii publicişti de mai târziu, exploatând dezinteresul critic comod sau stimulat al Autoelitei pentru acest subiect al Terorismului din Decembrie, evident mai greu şi mai riscant de descâlcit decât taxonomia îngerilor recenţi şi ce pana mea simbolizează Sfânta Cruce când e percepută de nişte laşi.

Din aproape în aproape, zvonistica argumentată de aceste dispariţii a declanşat reacţia violentă a Poporului bucureştean. Iată o explicaţie, pornind de la Principiul lui Huygens, pentru *drumul spre centru* al Clasei Muncitoare, care a dus greul Revoluţiei Române.
2006 12 22, ZP

Puii păsării cu clonț de rubin
pe urmele poetului Nicolae Labiş

Pasărea cu clonț de rubin
s-a răzbunat, iat-o, s-a răzbunat.

Nu mai pot s-o mângâi,
M-a strivit
Pasărea cu clonț de rubin,

Iar mâine
Puii păsării cu clonț de rubin,
Ciugulind prin țărână,
Vor găsi poate
Urmele poetului Nicolae Labiş
Care va rămâne o amintire frumoasă...

1. Nicolae Labiş, un geniu obligat

Da, suntem în Balcani şi am văzut idei.
Nicolae Labiş

* 10 decembrie 1956. Versurile dictate lui Aurel Covaci în dimineața de după răzbunarea păsării cu clonț de rubin sunt ale unui mare artist care ştie că nu este deplin exprimat, ci doar a săvârşit o misiune sfântă, academică şi neacademică, de

buzdugan, a lăsat o *amintire frumoasă*.

* Alexandru Andrițoiu către Dorin Tudoran, 18 decembrie 1976, comemorare 20 de ani după: „cred, cu tărie, că Labiş este poetul care a întins acea punte de aur, acel ligament de lumină, fără de care poeții de azi nu s-ar fi împlinit atât de repede şi de pregnant“.

* Cine vrea să scrie un eseu despre frumoasa amintire lăsată de genialul poet, al cărui destin tragic este privit în lumina unor noi marturii, trebuie să urce cu flori în tramvai şi să se gândească la ce va fi spus Eugen Simion, că poetul „reprezintă în poezia românească mitul rimbaldian al poetului adolescent“, este „buzduganul unei generații“, că „*Marină* arată în ce sens ar fi evoluat poezia lui Labiş. Dar atât cât este şi cum este, poezia lui este excepțională şi reprezintă (...) prima încercare pe care o face poezia tânără românească în deceniul al VI-lea de a-şi regăsi puritatea şi demnitatea.“

Ceea ce se tâlcuieşte aşa: că e indispensabil, dar că mai poate să aştepte până se vor lărgi suficient manualele şcolare ca să încapă în ele şi *poezie lirică*, nefilologică.

* Sub semnul arghezian al blestemelor. Să predai limba română ca pe o limbă străină, ca pe o ustensilă a comunicării. Fără acces la capodoperă. Şcoala nu mai este atunci Cabinetul Biblioterapeutic.

* Casa Poporului, ca un uriaş tramvai cu mârțoage norii.

Ci Labiş chiar a priceput ceva din marxism (Cf. Portik, 179) când vorbea la radio despre creşterea în trepte dialectice a lirismului său: nivelul senzorial (războiul, seceta), cunoaşterea (biruind dogmatismul şi birocrația), nivelul etic.

Deci va urma: *Lupta cu inerția*, „împotriva viciilor care înfrânează progresul“, „birocratizarea şi sinuciderea etică“.

Urmarea: Casa Poporului strivindu-te! Cine te crezi?

* Labiş bețiv? Afemeiat?

Dar dacă brava, dacă făcea pe nebunul şi ascundea *altceva*? De pildă, şlefuirea manuscriselor, zgribulit, la Palatul Telefoanelor, neavând casă. Plus drumuri la biblioteci sau întâlniri cu prieteni reacționari, ca la Iaşi..

* Fără de locuință într-un oraş impropriu pentru lirism. În locurile de înnoptare deconspirate, proscrisul Labiş e hărțuit de sectorist. Odată sare pe geam şi, de ziua lui, în 2 decembrie şchioapătă. Puțini au rămas prietenii poetului.

* Prima sa problemă: circulația valorilor. Adică nu doar cele 364 de pagini de la 1952 din *Probleme ale literaturii noi din R. P. R.*, adică Mihai Beniuc plus Ov. S. Crohmălniceanu şi un roman al industrializării socialiste, Sergiu Fărcăşan, Mihai Gafița despre romanul luptei tractoriştilor, Paul Georgescu, Nestor Ignat şi frumusețea vieții noi, Silvian Iosifescu aflat pe drumul înfloririi gospodăriei agricole colective, Dumitru Micu despre epopeea marilor transformări, un Sorin Mladovean lăudând pe] (pentru *Brazdă peste haturi*), Mihai Novicov pe Dan Deşliu, Traian Şelmaru pe Mitrea Cocor şi Ion Vitner pe existențialistul A. Toma.

Ci reconstituirea Bibliotecii Naționale, adică micul tramvai părăsit pe Canalul Dâmbovița, batjocorit de Matrioşkă şi Partid fără a i se simți lipsa nici astăzi, când

Puii păsării cu clonț de rubin ciugulesc în țărână mitul icaric după Cupa Campionilor.

El caută şi găseşte pe la anticarul Radu Sterescu şi, desigur, pe la alții, poate şi la reacționari: Eminescu (ediția A.C. Cuza, 1905), Blaga (*Spațiul mioritic*), Călinescu, Arghezi, Cotruş, Panait Istrati (*Spovedania unui învins*!), sfinții decadenți şi chiar divinul Kant.

Mocan descurcăreț, Labiş pătrunde şi la Biblioteca Academiei, cerând Merejkovski, Blaga, Papini al lui Mircea Eliade şi alții ce se notează, vezi bine..

Era inițiat şi în artele plastice. Avea mulți prieteni şi desena el însuşi. Cât despre muzică (Beethoven la picupul hodorogit al Şcolii din Kiseleff), măcar ca versuri lirice, iarăşi compunea el însuşi.

* Reconstituire funcțională abia la Aurel Covaci, biblioteca de vreo 4000 de volume, să-i zicem Biblioteca Primus, căreia Securitatea îi ia totul, totul, abia ezită să-i ridice doar cărțile lui Troțki (împrumutate prin Titus Popovici de la baronul Maurer!).

Câte versuri labişiene rătăcite prin cele cărți!

Cu tramvaiul 13 de la Colțea până la stația Rodnei, a doua după Poşta Vitan. Întâi cârciuma Muntenia, apoi se făcea la stânga pe strada Miletin de vile liniştite, viță sălbatică, crizanteme, tufănele mov, trandafiri în rond la vila nr 14.

Ceauşescu a demolat imobilul, dar confiscând din averile plutocrației, Puii păsării cu clonț de rubin ar putea reface o Casă Memorială de interes european.

* Dar cât avansase Nicolae Labiş în autoeducația intelectuală?

Răspuns: până la o finețe de altitudinea Păltinişului! Ca atunci când i se confiscă noului Eminescu un Kant, din vechiul BPT antebelic, şi exemplarul nazist e predat la însuşi Beniuc, gauleiterul Uniunii şi stăpânul Şcolii de Publicişti din Kiseleff.

Gluma lui Labiş, când relatează prietenilor perdaful încasat, e a unui geniu obligat Imensității şi Pantheonului, conştient de sine, şi a unui intelectual de profesie:

„Situația nu-i chiar aşa de gravă cum vă închipuiți. Tocmai aşa am scăpat de urmări, deoarece Beniuc a spus că mă țin de prostii.... Însă nu pentru ce credeți voi, ci pentru altceva. I-a zis turnătorului să-mi comunice că să-mi fie ruşine dacă eu, cu inteligența mea, am ajuns atât de jos încât să-l citesc pe Kant... în ediția asta populară. Mi-a trimis vorbă să trec cât mai curând pe la el, să-mi dea o ediție mai faină decât asta.

(...) Pe dracu. Am visat, măi!!!“ (Portik, 38)

* Odată scrisă *Moartea căprioarei*, drumul imediat la Bucureşti, în nădejdea că fiind cenzorii în vacanța de vară, se va trece mai uşor prin strunga cenzurii.

* Omul este o vită care produce de la sine spiritualitate, plătit sau neplătit, televizat sau netelevizat, cu voie sau fără voie de la Matrioşkă, Securitate sau Partid.

Avem, va să zică, o mare şi puternică literatură a anilor 50', una şi indivizibilă, ea s-a produs cu necesitate de fier şi tot ce ne trebuie este cadrul legislativ şi voința politică să o mutăm din Biblio-Penitenciar în Biblioteca Națională.

* Documentarea poetului merge până la capăt:

Auzi! Să bea în R.P.R., cu o femeie, *absint*!

„... la un restaurant care acum nu mai există. Se numea *Macul roşu* şi era situat în spatele părculețului de pe Calea Victoriei, peste drum de Casa Vernescu. Acolo am

băut împreună absint. Sticla era originală şi gustul acela amar de pelin l-a inspirat şi mi-a dedicat o poezie numită *Tui*, scrisă elegant cu penița, aşa-i plăcea.“ (Stela Covaci, 256)

* Există un Labiş ascuns.

Ar trebui angajați scotocitori externi, euroatlantici, să caute toate operele literare confiscate de Securitate. Cert e că Labiş pierdea, sau i se furau, inclusiv de către filaj, caiete cu versuri.

* Altminteri vesel, şugubăț!

Pe unul suspectat de el că fie toarnă, fie influențează pozitiv tineri poeți, fie intoxică cititorii despre autori pe care i-a cunoscut el, insistând cât au fost de bolşevici, îl tortureaza astfel:

„Vreo două ore, maşina ne-a tot plimbat prin oraş şi-n acest răstimp Nicu mi-a recitat de pe tot felul de hârtii scoase din buzunare o sumedenie de versuri, şi numai cu tentă revoluționară, pline de patos patriotic. I-am cerut să-mi transcrie măcar una pentru ziarul din Valea Jiului.“

Aceluiaşi naiv periculos, când, intrând pe neaşteptate în dormitor îl va fi surprins citind Panait Istrati – „Spovedania unui învins“, pe care abia apucă s-o ascundă sub pernă, Nicu începe a-i dondăni nişte picioare metrice care chipurile ar fi fost schelăria pentru o grandioasă construcție, convingându-l să se jure că Nicolae Labiş „fenomen rar, şi în vis era obsedat de marea sa dragoste – comunismul“.

(Aşa prețioasă caracterizare, este desigur preluată cu zece mâini în sinteza semnată Tomozei, însărcinată cu fixarea imaginii poetului în mica RO-eternitate.)

* Dar poate că nu e mai mare crimă să scrii despre Partid, ca să poți publica *Moartea căprioarei,* decât să demitizezi pe Eminescu şi pe Ştefan cel Mare (în plin dezastru ne-unionist) contra vreunei invitații la vreun simpozion UE.

De remarcat superioritatea activiştilor asupra scriitorilor: Comitetul UTM al Raionului Stalin *nu le confirmă* excluderea poetului pentru o muşcătură!

* Iar *Primele iubiri*?

Lucia Boroianu (auzise la Fălticeni de pățania cu Doina Ciurea?), Doina Sălăjan, Elena Dragoş, surorile Cortez, poate Stela Covaci (care scrie, 257: „Nu-i venise încă succesul la femei, dar în mod cert acest moment ar fi venit mai târziu, când fizicul i s-ar fi maturizat iar gloria i-ar fi evidențiat aura. În privința fetelor avea candoarea şi timiditatea unui puştan: le săruta pe furiş părul sau obrazul, le ținea de mână şi le recita din poeziile proprii strofe potrivite acelor clipe.“

* Mda, era Nicolae Labiş, până la un punct al urii – justificate! – față de plutocrația română, *marxist*, dar nu ajunsese proletarul fără creier, fără rațiune, siluetă, al lui Eisenstein. Lui Eminescu chiar i se lăuda că n-a purtat vreodată şapca leninistă:

Iartă-mă, bătrâne prieten, că nu mi-am scos şapca în fața ta,
Dar fruntea mea n-a cunoscut şapcă...

Era, dimpotrivă, țăran, țăran de munte, necolectivizabil, pandant liric al prozaicului, țăran de câmpie, Marin Preda.

* Este firesc să recunoşti într-o poezie tânără Eminescu, Arghezi (şi prin acesta Baudelaire), Barbu, Blaga, Bacovia, Esenin, Poe, Rimbaud...

E însă mai puţin obişnuit să descoperi prevestirea poeziei viitoare. Cum zicea şi Nichita Stănescu:

Nemişcat dansam, şi-n mine
Ea-n acelaşi trup dansa,
Se sorbea în lungi dulbine
Ori în trâmbe se-asvârlea:
Era rupere barbară
Dinăuntru în afară,
Izbucniri de fum şi sori –
Şi-n tenebrele ceţoase
Cred că faţa-mi lepădase
Linii, curbe şi culori.

* E pe aici, în astă matcă, cam prea lirică, blestemat de lirică, şi o simţire ca a lui Marin Sorescu, în *Secetă*:

Soarele a băut râul
Valuri străvezii de căldură aduc
Aminte de valurile unui mort
Au rămas bolovanii
Au rămas rădăcinile
Au rămas scheletele albe ale celor înecaţi
Plouă
Cerul s-a înduioşat.
Mâine albia din nou va fi plină
Vor rămâne la fund bolovanii
Vor rămâne la fund rădăcinile
Vor rămâne la fund scheletele albe
Ale celor înecaţi
În ochii mei persistă groaza
Când râul va seca din nou
Vor fi aceiaşi bolovani
Vor fi aceleaşi rădăcini,
Vor fi mai multe schelete.

* Cred că nu se aştepta la o resurecţie a lirismului, căci vârsta de aur s-a dus. Cum şi vârsta de argint. Iar oamenii vârstei de bronz sunt exacţi ca nişte roboţi. Nu mai e loc pentru afecte.

E mai rău cosmic decât pe timpul lui Esenin:

Vedem luna sferică, aridă, reală,
Fără ochi şi obraz

Şi fără beteală. (Vârsta de bronz)

Ci numai amorul ne mai poate trezi stocitul fior liric:

Câteodată totuşi, în nopţi cu nouri limpezi,
Când flăcări verzi pe sârmă înşiră ultimul tramvai,

La luna astronomică privim sfioşi, alături
De fata caldă şi cu păr bălai.

Sintagma *luna astronomică* este pustiitoare.

* Pentru unii critici, Labiş este greu de evaluat din cauza perturbației produse de accidentul biografic.

Pe lângă clasarea acestui mister al lichidării prin formula „moare în urma unui stupid accident de tramvai“, bine este atunci să avertizezi că „absolut toate referirile încărcate de emoție la poezia celui atât de timpuriu răpus sunt o poveste frumoasă cu iz mioritic, o poveste în ritmul căreia glasul aprecierii critice tace“.

Ceea ce este un îndemn la a nu mai citi către Puii păsării cu clonț de rubin.

* Mircea Tomuş: „poezia *Omul comun* poate fi considerată drept piatra unghiulară a poeticei lui. De aici porneşte şi se desface principalul ei inventar tematic, din imaginea dublată a copilului şi adolescentului, greu de recunoscut şi totuşi aceeaşi ființă, tema degradării treptate a idealului în real“.

Cam asta era şi sarcina herculeană pe care o avea Nicolae Labiş: cum să faci din homosapiensul comun o ființă lirică.

Înțelegând, devenea un geniu obligat.

* Tot Mircea Tomuş a ales să scrie aşa, ca mulți alții:
Moartea căprioarei „nu este elegia expierii unui suflu de viață într-o atât de curată şi perfectă întruchipare, ci reacția supravegheată cu luciditate, care transformă pe copil în matur. Din idilic companion al animalelor în paradisul terestru al copilăriei, ființa umană devine vânător crud.“

Nu, nu rezultă din această poezie că nu ne putem apăra copilăria: Țumpi a făcut-o.

* Nu au putut pricepe occidentalii suferințele răsăritene până când a venit Soljenițîn, cu experiența sa didactică, de prof de fizică şi a înțeles că lecția se zideşte pe temelia pre-existentă. Gulagul nu putea fi prezentat decât ca un fel de Holocaust.

Aşa putem prezenta noi academiilor europene pe Labiş ca pe un mare Rimbaud.

În plus, mai are şi avantajul că poate fi dat drept marxist.

Da, Viitorul e al lui Labiş, pentru că intrăm în UE.

Din inexistența unui partid comunist parlamentar vom avea mari necazuri, vom suferi presiuni.

În consecință, cu aceeaşi necesitate de fier, aceiaşi funcționari canonici care l-au dat afară din manualele şcolare, aceiaşi îl vor rebăga explicit în programă.

2. Nicolae Labiş a fost tras de palton?

N-o să mă oprească nimeni să strig până la moarte că suntem cu toţii nişte jigodii care nu am îndurat încă atât cât am fi meritat pentru decăderea şi abjecţia noastră...

Cezar Ivănescu

* Sinuciderea este exclusă. Poetul se pregătea să plece la Mălini sau la Imré Portik, la Covasna. Depresiunea psihică a proscrisului nu era la apogeu cât se mai găsea o balerină mămoasă şi pentru el. Şi nu una oarecare, ci una de aşteptat la Nistru, tocmai Rusoaica!

* Semnificaţia *Luptei cu inerţia*. De ce toţi cenzorii, în 12 ani ajunşi la profesionalismul lecturii printre rânduri, refuzau să accepte acest al doilea volum de versuri lirice labişiene, cu semnificaţii clare.

Era clar ce era clar: cel ce merita asasinat de Matrioşkă şi Partid se lupta cu inerţia în sensul că pe când până şi abia dezgheţata URSS se liberalizează, inerta Românie a lui Dej rămâne perpetuu stalinistă.

* Gheorghe Tomozei, după impactul cu imagologia pătrunsă la noi după 1989: „Labiş este primul poet dizident român. (…) El anunţa o ruptură fioroasă între poezia şi ideologia momentului. Mai mult ca sigur că puşcăria nu i-ar fi fost departe."

* Marin Ioniţă: „Poeţii au, de obicei, construcţii fragile, adeseori probleme de sănătate, se simt vulnerabili, îşi fac complexe. Labiş părea construit pentru o sută de ani şi mai bine. Era cel mai echilibrat dintre noi. Printre atâţia inşi care simulau suferinţe sau şi le stimulau, din dragoste sau de ordin existenţialist, el era optimistul incoruptibil. Nu l-am auzit niciodată să se plângă că-l doare ceva. Nu l-am văzut niciodată căzut în melancolie."

* Ca şi Paul Goma, cei din lotul Nicolae Labiş puneau cu hotărâre problema Basarabiei.

* Asasinat politic, ca Foriş sau Pătrăşcanu. Ca pe un marxist care *gândeşte*. Cel mai periculos! Automat deviaţionist.

Şi dotat, dotat. Un exigent:

„Domnule Paul Georgescu, ce se întâmplă în ţara aceasta, *în lagărul acesta* şi ce faceţi dvs. ca lucrurile să se schimbe?"

Altminteri, ce mai Iliescu ar fi ieşit din Labiş! La câtă carismă!

Dacă... Dacă n-ar fi fost atât de poet.

Plus uşurinţa de a cuvânta în public, plus arta de a învârti de mic clişeele, cum în această „chemare" emanată dintr-o teză şcolară:

Tovarăşi făuritori de viaţă nouă!

Am păşit, atunci când ne-am înscris la şcoală, pe un drum greu, dar luminos, care duce spre propăşirea patriei noastre. Să-l parcurgem!

Să zdrobim între pumnii noştri puternici mârşavele încercări ale duşmanului de a ne abate de la ţelul nostru.

Trăim o viaţă nouă şi fericită.

Nori grei amenință din întunericul apus pacea şi fericirea noastră. Dulăi bine hrăniți, tolăniți pe grămezi de dolari în zgârie-norii Americii, îşi latră setea de sânge... Împotriva lor se ridică ca un zid uriaşa voință a Uniunii Sovietice, uriaşa voință a popoarelor. Să ne alăturăm acestei voințe!

Să ne manifestăm dragostea de pace! Ea va pătrunde prin uşile căptuşite ale ațâțătorilor.

Să tremure călăii omenirii!

Sunt convins că pe Țumpi expresia *dulăi bine hrăniți, tolăniți pe grămezi de dolari în zgârie-norii Americi* îl va fi amuzat grozav.

Şi mi se pare imposibil să nu fi observat efectul stilistic obținut din prescurtarea lozincilor: *să-l parcurgem până la capăt!* devine dubitativul *să-l parcurgem!* iar *ațâțătorilor la un noi război* se reduce la dubiosul *ațâțătorilor*!!!

Drumul spre ambiguitățile lui A. E. Baconsky, despre ascuțirea luptei de clasă, larg se deschidea din start şi pentru Labiş, cel tot atât de iubitor de multă carte, cum şi rezultă din proiectul pentru *Vârsta de bronz*: *„față de caracterul caracatițat al lui Andrei, Ştefan insuflă duritatea şi severitatea unei statui de Rodin"*.

* Labiş – „poetul făgăduinței geniale", cum l-a numit Zoe Dumitrescu-Buşulenga.

* Doamne, cât am decăzut! Dacă se vor întoarce bolşevicii între Casa Scânteii şi remorca sa, Casa Poporului – şi nu e tocmai exclus, dacă se va ajunge vreodată să fie trei săptămâni benzinăriile bucureştenilor temporar închise – staliniştii nu vor mai simți imboldul de a face şcoală de literatură, pentru că literatura de mult, de la 13-15 iunie 1990 încoace, nu mai e *funcțională* ca economia de piață, nu-şi mai achită dările către suflet şi nu mai poate fi folosită nici pentru tiranie, nici contra ei, deoarece tineretul moare sau îmbătrâneşte (ceea ce-i tot un fel de pieire dacă e să te iei după ce zicea Heidegger lui Freiburg, cum că, cu timpul, ființa se desființează) fără să mai lectureze producția noastră de carte pentru târguri şi expoziții.

* Bucureştenii văzuți pe suprema esplanadă a lui Kutuzov: „era dimineață şi pe aleile cu umbră groasă, scursă pe pavaj, treceau perechi îndrăgostite, oameni, căței, gâze."

* Raiaua Bucurescilor sfințită de Nordul eminescian: „era o seară de sfârşit de noiembrie, cu umezeală şi pâclă împrumutând Capitalei o înfățişare fantastică, nebalcanică."

* *Moartea căprioarei* a vrut să arate cetățenilor pericolul la care se expun tolerând ei Romlagul lângă cetate contra nişte mâncare mai bună decât lăturile din gamele.

Este compromisul uciderii din motive culinare nu a unei vârste, ci a Lirismului!

A vorbi de desprinderea de copilărie, cum susțin o grămadă de meditatori, are consecințe logice incontrolabile, căci rezultă că ar fi firesc ca călătorul cu tramvaiul, homosapiensul, de îndată ce se mai maturizează, să se obişnuiască a practica crima, delațiunea şi ticăloşia măruntă ca pe un mod de a fi etern natural.

Dar a vorbi de tolerarea Romlagului cu prepeleci şi puşti e a atenționa că acolo a fost experimentat pe viu (şi pe mort) cât se rezistă fără alimente.

Deci asta a vrut să pre-zică Labiş, că o să ne bage Ceauşescu raţii, perfect conştient că nu moare nimeni din asta şi că o să se încoloneze toţi, deoarece paaartidul s-a folosit de sistemul concentraţionar pentru pilotare.

* O prietenă apropiată a poetului, Gloria Barna, spunea după moartea lui Labiş că, dacă el mai trăia, probabil ar fi fost arestat ca şi ea de către autorităţile comuniste.

Iar el stă în gazdă la Aurel Covaci al cărui tată ESTE la Canal, pentru 5 ani, ca şi al meu, fără sentinţă. (Covaci nu declarase la facultate şi e neclar dacă l-a avertizat pe Labiş că poate fi supravegheată Biblioteca Primus.)

* Cred că dacă Labiş ar fi scris, în epoca de colectivizare forţată şi de industrializare pe baza capitalului jefuit de la ţărani, vreun *Ridică-te, Gheorghe, ridică-te, Ioane*, şi manuscrisele ar fi căzut în gheara Comandamentului de apărare a intereselor nomenclaturii, decizia accidentării lui ar fi fost posibilă.

Anul 1956 a fost un an de groază pentru bolşevici.

Iar la 1989 la noi, încă se mai comanda la Timişoara: „Trageţi, băi tâmpiţilor!"

* Marin Ioniţă, despre tentaţia poeziei filologice acceptabile ca nepericuloase operativ de către Matrioşkă şi Partid:

„Labiş îmi citise o dată, pe un buştean din fundul grădinii Şcolii de literatură, *Balada căpcăunului*. Era vorba despre un uriaş care vârâse în colivie o mulţime de păsări. Iar ele, în loc să protesteze măcar, îi ciuguleau bucuroase firimituri din palmă şi-i cântau osanale, mulţumindu-i că le-a luat sub ocrotirea sa.

Mărturisesc că nu i-am înţeles tâlcul. Ceea ce l-a pus pe gânduri. Dacă nici eu nu m-am priceput, câţi aveau să priceapă? De fapt, aveam de-a face cu o parabolă. Sau cu o fabulă cu morala inclusă. În care căpcăunul uriaş era Stalin, ce întruchipa imperiul sovietic, iar prin păsări trebuia să înţelegem popoarele şi ţările subjugate.

S-o publice sau nu? Asta era dilema. Că nimeni nu-i înţelegea dedesubtul însemna că totul este în zadar. Dar dacă i-l înţelegea cine n-ar fi trebuit, treaba devenea periculoasă. N-am ştiut ce sfat să-i dau. Nu ştiu dacă a dat vreodată poezia la tipar. Dar în cercuri din ce în ce mai largi aceste versuri circulau în manuscris sau din gură în gură ca o producţie folclorică."

* De prin 1955, fronda vestimentară. Labiş se îmbracă numai în negru şi apare aşa în redacţii, la UTM, cu bluză, pantaloni şi cizme negre, ca un fascist.

* Un Ştefan Gheorghiu (activist la secţia propagandă şi agitaţie a C.C. al P.M.R., care monitoriza Şcoala de Publicişti): „Notă privind o serie de lucrări literare în care se manifestă tendinţe ideologice străine. Pct. 5. La începutul lunii ianuarie 1956 «Scânteia tineretului» a publicat poezia «Moartea albatrosului» de Nicolae Labiş, poezie îmbibată de un spirit demobilizator. În această poezie era opus simbolului albatrosului ca vestitor al revoluţiei şi a trezirii maselor la luptă un albatros ucis cu aripa frântă şi murdărită de noroi. Şt. Gheorghiu, 15.II.1956". (Arhiva Istorică Centrală, Arhiva P.C.R., secţia Propagandă şi agitaţie, dosar 9-1956, pp. 63-64).

* Constantin Ciopraga: Citarea lui Maiakovski, altădată, demonstra intenţia adâncirii într-un prezent răvăşit care-şi căuta forma de expresie. Foarte puţini ştiu însă că în 1952 un număr din *Iaşul literar* fusese retras brusc după publicarea unui Labiş disident. Textul incriminat era o parabolă, un montaj subversiv: cineva a legat cu o

sfoară piciorușele unei păsărele – zicându-i: „Ești liberă! Zboară păsărică!“ *Lupta cu inerția*, titlul volumului său postum (1958), e un titlu-manifest; pagini de circumstanță (umanism, regenerarea, viitorul) și altele explicitează grandilocvent imperativul vieții, la care chema cel așa de curând dat morții.

* Există oameni care cred că Nicolae Labiș a fost asasinat de bolșevici, oameni care nu cred că un poet putea avea asemenea onoare și – copleșitoarea majoritate – oameni cărora puțin le pasă de poezie, deci și de propria lor moarte, dar de a altora!

Dacă a fost împins sau nu sub tramvai, în caz că adevărul s-ar decide la vot și s-ar aminti, cu rânjet, de cheful de la Capșa și, făcând cu ochiul, de plecarea cu balerina, mai existând și imaginea de alcoolici excentrici creată cărturarilor noștri, soluția mersului în zigzag până sub roți sau a răsucirii în formă de rotație pe scară până sub tramvai ar fi lesne acceptate, chiar subliniindu-se valoarea educativă a cazului.

* Ce nu a apucat a spune Nicolae Labiș sorei sale. Margareta, înainte de a fi acoperit de viu de edenul floral? Că mai avea manuscrise ascunse?

* Se spune că mai bine să scape o grămadă de vinovați decât să se certe un nevinovat. Și cum probe orbitoare nu sunt, de ce să mai tulburăm odihna morților din 22 decembrie 1956 și 16 mai 1980?

Da, dar un Nicolae Labiș, un Marin Preda sunt *ultimul* mare poet țăran și *ultimul* mare prozator țăran!

* Ce stare de spirit în ce privește Matrioșka și Partidul? Un Dej făcând politică mondială! Promițând că după ce în R.P.R. – cea mai sigură republică sovietică – se vor fi extras toate datele din Imre Nagy, eroul va fi redat tovarășilor maghiari pentru a-l spânzura.

De limbă!

Puteai lăsa un pârlit de tânăr poet să te destabilizeze?

* Se răsculase Budapesta și, la 30 octombrie 1956, Biroul Politic al P.M.R. constituie Comandamentul general (stavka) din Bodnăraș, Ceaușescu, Drăghici și Sălăjan, paragraful 8 al protocolului 58 amenințând poporul cu moartea:

„Comandamentul general va avea dreptul de a lua orice măsuri – acolo unde se ivește necesitatea în vederea ordinii – inclusiv dreptul de a ordona deschiderea focului dacă este necesar“.

* Ceea ce azi nici nu ne vine a crede, pentru că noi, Puii păsării cu clonț de rubin, nu mai citim poezie lirică și nu ne mai poate instiga vreun poet să facem nebunii!

* Ci Ion Iliescu, secretar al C.C. al U.T.M și președinte al Uniunii Asociațiilor Studențești din R.P.R., însărcinat cu a intimida studențimea, nu-l mai avea în subordine pe Nicolae Labiș, să se ajungă la vreun compromis cu Matrioșka și Partidul!

* BIBLIOTECA de vreo 4000 de volume formată cu Aurel Covaci, care cunoștea deja vreo 8 limbi. Aici era un adevărat Centru de Informații, al posibilei

Rezistențe bucureștene împotriva bolșevismului demolator de biserici. Covaci știa poloneza și, ca ardelean, maghiara. (În Romlag, va învăța și germana, profesor fiindu-i Petre Pandrea.)

Dar Labiș se descurca și singur: de prin 1955 își procura de la ambasadă numere din „La Pologne“, pe care nu numai că le răspândea, dar adăuga și un, atât de riscant în R.P.R., *Bravo polonezilor!*

Pe neîncălzitul perete, trasate ca la Weimar, siluetele lui Covaci și Labiș (conturul umbrelor) cu inscripția heraclitiano-getică a lui Labiș: TRECE ȘI ASTA!

Pe altul, atârna celebrul poster cu Tito și securea, păstrat de Labiș cu ostentație, deși Matrioșka și Partidul au îndreptat această oroare, ceea ce am și informat organele superioare.

* Nu vom avea toate probele că a fost ucis. Există antilabișieni care dacă le-ar găsi, le-ar distruge. Cert este însă că poetul Nicolae Labiș a făcut tot ce trebuia ca să fie lichidat.

* Ci tatăl poetului, convocat în chiar toamna 1956 la București, la partid, și sfătuit „relativ amenințător“ de securitate să exercite influență pozitivă, n-a reușit să-l convingă să treacă de la un lirism subversiv la comoda poezie filologică.

* Prudentul Covaci, probabil avertizat și el să influențeze pozitiv, a început să îl constrângă pe Labiș să nu mai întârzie noaptea pe liniile de tramvai.

* Stela Covaci: „*Labiș îmi mărturisise adeseori că trebuie să-și asculte rațiunea și să plece cât mai grabnic din capitală. Ceruse într-o scrisoare către părinți să-i pregătească o cameră pentru un popas mai lung de reculegere*. Nu mai avea niciun motiv să rămână în capitală. Fusese dat afară din serviciu [de la *Gazeta Literară*], banii încasați pe primul volum îi cheltuise pe toți, era nemulțumit de prima lui cărțulie de poezie, considerând-o drept depășită. Volumul în pregătire, *Lupta cu inerția*, era primit în redacții cu multă reținere. Mereu era sfătuit să facă modificări, să scoată poeziile incomode. În organizația UTM i se propunea excluderea (a câta oară?). După câte știu s-a ținut o ședință de demascare și de excludere chiar imediat după accident. Istoricul literar Alexandru Oprea a luat cuvântul în acea ședință propunând sancționarea poetului muribund.“ (*Timpul asasinilor,* 285)

* Cezar Ivănescu: „Eu am văzut acest caiet cu coperți verzi, în primăvara lui 1962, când am fost dus la Securitate și „tovarășul maior“ care voia să mă determine să colaborez cu ei (...), mi-a arătat caietul și mi-a citat versuri care spuneau că steagul roșu, steagul Diavolului, e o rușine pentru un popor care are tricolorul... Noi știam, tovarășul Ivănescu, că Labiș scrie asemenea versuri, dar am fost discreți, să nu credeți că nu știm să păstrăm un secret!, și-mi arăta cu capul spre Răsărit, cată să vezi, acolo se localiza dușmanul nostru comun.“ (*Timpul asasinilor,* 49)

* Mare minune dacă nu cumva numitul Labiș Nicolae nu venea la București cu dosar de urmărire operativă gata întocmit de la Iași, unde „în scurta sa perioadă de școlaritate ieșeană Labiș a avut un grup de prieteni „reacționari“ (mulți au înfundat pușcăriile politice)“ și pe care nu îi uitase din moment ce e atât de necăjit de atacarea *Primelor iubiri* de către tocmai un ieșean, George Mărgărit. (v. *Timpul asasinilor,* 49)

* Țăran de la munte, au nu va fi întâlnit Labiș și partizani sau evadați cum Ion

Ioanid pe cele cărări singuratice?

* 3 noiembrie 1956. Imprudența imprudențelor. Când securiştii ŞTIAU cum s-au pus ungurii pe masacrarea colegilor lor şi ce linşaj i-ar fi aşteptat dacă se răsculau şi românii, la o nuntă de vreo 12 persoane, Labiş cântă *Trăiască Regele* (şi nu e prima dată, soluția cu Regele Mihai tânăr era viabilă!).

* Bistroul Café de la Paix, vizavi de Capşa, noiembrie 1956, 10-11 dimineața: Nicolae Labiş, Aurel Covaci, Stela Covaci, Fănuş Neagu... Se discută antisovietic, că tancurile au reprimat Budapesta.

Stela Covaci (Pogorilovschi): „Clocotind, Labiş s-a ridicat în picioare şi a început să recite cu „glas mare“ *Doina* lui Eminescu, fără să sară vreun rând, îndârjit şi riscând plin de curaj consecințele. Oricât a încercat Marga să-l facă să se oprească, nu a reuşit. „Ce, mi se interzice să recit din cel mai mare poet al neamului românesc? Poezia *Doina* era absolut interzisă, iar recitarea ei în public însemna ani grei de închisoare. Pe la amiază am ieşit de acolo. Labiş a fost sfătuit să meargă acasă să se culce (nu dormise deloc în noaptea precedentă). A fost de acord dar numai cu condiția să-l însoțesc eu până acasă. Se clătina, era amețit şi l-am refuzat puțin jenată. „Bine, a spus el, atunci plec singur. Vă rog să nu mă însoțească nimeni!“ L-am văzut apoi pornind prin mijlocul Căii Victoriei debusolat, printre maşinile care-l claxonau. Pentru o clipă m-a străfulgerat gândul unui posibil accident mai mult sau mai puțin întâmplător.“ (*Timpul asasinilor*, 276)

* Până acum, cine *crede* că Labiş a fost ucis, citea:
Ivănescu, Cezar; Covaci, Stela: *Timpul asasinilor: documente şi mărturii despre viața, moartea şi transfigurarea lui Nicolae Labiş*, Libra, 1997.

Din 2005 încolo, mai are de citit:
Imré Portik: *Hora morții. Consemnări despre prietenul meu Nicolae Labiş*, Editura Oscar Print, 2005

Această carte eveniment, acumulată de-a lungul anilor până în 1991, este îngrijită de prof. Florin Diac şi este prefațată de prof. Margareta Labiş, care nu adoptă explicit punctul de vedere al acestui mare martor, însă nici nu-l infirmă, mulțumindu-se cu a ne pune la dispoziție un text care schimbă radical imaginea poetului construită de gruparea Tomozei.

În această carte eveniment, descoperim pas cu pas mizeria şi izolarea suferite de poet pe măsură ce disidența sa este identificată şi maldărul de dosare ezită a înclina doar spre: a) un proces răsunător; b) o lichidare cu avantajul construirii apoi a unei imagini de poet al unui ev aprins de Matrioşkă şi Partid.

* După Nürnberg, proiectarea crimelor politice se începe de regulă cu asigurarea protecției călăilor.

Nu prea are sens să mai speri că vom găsi probe despre că a existat *Decizia PMR, UTM, UASCR, D7L (Direcția a 7-a Literatură) şi US privind declanşarea derulării scenariului lichidării obiectivului Villon*!

În plus, la noi, nimeni nu mai are încredere că arhivele securității nu au fost deja epurate esențial, sau că cele ale partidului, dacă vor fi deschise vreodată, vor prezenta surprize mai mari decât nişte manuscrise din care să rezulte că Elena Ceauşescu chiar descoperea cu mâna ei noi şi noi polimeri.

* De remarcat următoarea bizarerie, (Ivănescu 210):

„Pregătisem o pagină literară, mărturiseşte Irimie Străuţ, pentru ziarul *Steagul Roşu* din Petroşani, unde aveam inclusă şi o poezie de Labiş. Mergând în tipografie să-i urmăresc apariția, constat că a fost scoasă din machetă. Investigând să aflu de ce, redactorul-şef m-a informat că a primit o scrisoare (?), prin care era atenționat că ar fi bine să evite a-l mai publica. Am fost contrariat de aceasta şi, chiar a doua zi (...) tragica veste... "

* Versiunea Mioarei Cremene: un *accident* mai dulce, implicând un singur vinovat, securistul de la filaj, adică nu instituția angajatoare! „Labiş avea securistul lui care-l fila, care securist se urcase în tramvaiul 13 prin uşa din față a remorcii şi văzând că la uşa din spate a vagonului Labiş şovăia să urce, de frică să nu-l scape din filaj, a sărit din tramvai, s-a ciocnit de Labiş, care din izbitura neintenționată (?) a securistului..."
(*Timpul asasinilor,* 86)

* Seara, în 9 decembrie, la Biblioteca Primus, nu e nimic de mâncare. „În seara zilei de 9 decembrie s-a întors devreme acasă înfrigurat, obosit, dar mai ales foarte flămând." (*Timpul asasinilor*, 288)

Pe cec, Labiş, „nomenclaturistul" fără locuință, fără Peleş, fără Poiană Stalin, fără Festival, fără Premiul de Stat, are numai 5 lei, cât o pâine. E la fel de sărac la Bucureşti precât Eminescu. Doar că avea mai mulți prieteni sau mai bine zis *avusese*, deoarece Securitatea îi influențase în ultimele luni ale lui 1956 să-l părăsească aproape pe toți.

Nu absint, nu lichior de ouă bea, zgribulit, la restaurantul Dunărea, cu Imré Portik, în 4 decembrie, ci rachiu alb, băutura cea mai ieftină, ca de Moş Nicolae. Prietenului maghiar securist în uniformă îi vorbeşte *de limbajul său poetic codificat* şi îi mărturiseşte cât este de îngrijorat că stă tocmai la Aurel Covaci, a cărui arestare ERA AŞTEPTATĂ apropo de tulburările studențeşti din Universitate.

Pleacă, dar, să ia de la Casa Scriitorilor o friptură comandată telefonic pe datorie mămoasei doamne Candrea.

Dus-întors, cu tramvaiul 13, însemna 2 ore.

* „Covaci l-a aşteptat în zadar. În jurul orei 3 noaptea a sunat telefonul. O voce de femeie, cu un accent ciudat l-a întrebat dacă îl cunoaşte pe unul LABEŞ şi dacă da să vină urgent la Spitalul Colțea căci se află în stare gravă. Când a ajuns la Colțea, femeia nu se mai afla acolo."

* Maria Polevoi, balerină şi dansatoare la Ansamblul M.A.I., născută la Ismail 3 martie 1919, 37 ani (necunoaşterea Basarabiei îi face pe unii să o prezinte ca balerină sovietică!!!).

* *Timpul asasinilor*: 25 decembrie 1956, Maria Polevoi declară că „a făcut cunoştinţă cu Labiş la Capşa în seara zilei de 9 decembrie pe la ora 21.00. Labiş stătea singur la o măsuță lângă uşă în cofetărie şi bea o cafea. Avea cu el o sticlă de țuică începută pe care a împrumutat-o la cerere şi celor de la masa Mariei Polevoi. Ea nu ştia cine este. I s-a spus că e poet. Mai târziu Labiş s-a mutat şi la masa lor, apoi le-a recitat în româneşte şi în franțuzeşte. La masă mai erau trei bărbați: un medic, un profesor de canto şi un sufler de la Teatrul de Comedie. Sticla de țuică s-a terminat, „a consumat-o mai mult bărbații. Scriitorul Labiş a băut mai puțin." S-au mutat apoi la Restaurantul Victoria. Labiş nu avea bani şi a vrut să-şi amaneteze ceasul *Pobeda,*

dar a renunțat. Pe la ora trei noaptea au pornit spre Colțea. După cum a mărturisit apoi unei prietene, Maria Polevoi i-a propus poetului să continue seara la ea acasă, „la un pahar de împăcare“. La ieşirea din restaurant ceilalți cu care erau nu trebuiau să bănuiască această înțelegere. Pe trasee diferite au ajuns în Stația Colțea, unde s-au prefăcut că nu se cunosc. Trebuiau să se urce în acelaşi tramvai, ea stând pe Calea Călăraşi. Când tramvaiul 13 s-a mişcat încet, încet din refugiu pentru a intra în stație (culmea, era prima noapte când se hotărâse ca tramvaiele să circule şi după ora 24...) Maria Polevoi zice că a observat îngrozită cum poetul, încercând să urce scara celui de al doilea vagon care se mişca încet, a alunecat între bordură şi platformă. Labiş a mărturisit în spital lui Florin Mugur, pe la 11 dimineața în prima zi la Urgență: „După ce am căzut pe linia tramvaiului, am văzut roata venind spre capul meu. Pe urmă ceva mă împingea din spate şi roata iarăşi se apropia. Asta s-a întâmplat de trei ori.“

* Mihai Stoian: „... a încercat să se urce prin față la clasa a doua, dar cineva l-a îmbrâncit şi, în ultima secundă, s-a prins de grătarul intermediar, dintre vagoane: țineam ochii mari deschişi şi vedeam cum din capul meu izbit de caldarâm ies scântei.“ (cf *Moartea unui poet,* 281)

* Plan de accidentare stupidă a Obiectivului Villon

În ciuda avertismentelor repetate primite pe linie de UTM şi a încercărilor de influențare pozitivă pe linie de D7L şi US, obiectivul Villon se obstinează tot mai mult să nu accepte să reziste doar prin cultură, să citească cărți interzise ca alți reacționari inofensivi, sau să treacă de la versuri lirice incendiare la versuri filologice ignifuge.

Precizez că obiectivul Villon nu numai că are carismă la libații cu toate clasele sociale, recitând *Doina* eminesciană, intonând duşmănos *Trăiască Regele!* şi cerând tovarăşilor sovietici să restituie *Basarabia* de ziua Stelianei Pogorilovschi, Alsacie răsăriteană pe care burghezo-moşierimea n-ar lua-o nici dacă s-ar destrăma Lagărul cu tot cu URSS, dar a participat şi la întrunirea Complotului de la Biblioteca Primus din strada Miletin, care este lotul complet încă din 15 septembrie 1956 (Nicolae Labiş, Georgeta Naidin, Aurel Covaci, Steliana Pogorilovschi, Gloria Barna, Grigore Vereş, Mihai Nicolae şi Vasile Albu), şi avem indicii că intenționează „să afle absolut totul despre comunism“, în scopul de a devia de la marxism-leninismul corect politic.

Există, în ultimă analiză-sinteză, suficiente piese la dosar ca să fie arestat în orice moment, obiectivul Villon, de profesiune acrostih vertical, în prezent fără ocupație şi fără domiciliu, eventual într-un lot mai mare, care e şi gata, dar arestările recente în toamna lui 1956 ale unor studenți cu nume neconsacrate (ca Negrea, Derdena, Goma. ş.a.) au generat, absolut surprinzătoare la nişte intelectuali români, mişcări de solidaritate, iar în cazul său sunt de prevăzut reacții duşmănoase regimului democrat-popular venite şi din partea a numeroşi colegi de trudit penița, a cititorilor fideli plachetei sale de debut editorial cu versuri lirice, care face elogiul infidelității conjugale, şi a altor simpatizanți, tovarăşi ai lui de la libații pe care dă banii poporului şi ai părinților, neglijându-şi o operă care e de patrimoniu european.

Citez din criticul Lucian Raicu, la care doarme în pat şi filologul George Mărgărit, ba chiar, sporadic şi obiectivul Villon, după cum a observat sectoristul:

„Manuscrisele originare ale poeziilor sale, curate, preacurate, nu vădesc obsesia, nici plăcerea amară a desăvârşirii.“

Dar o complicație mai este şi anticiparea că la un proces ar fi dificil de obținut de la acest răzvrătit incorigibil retractările dorite de regizorii spectacolului.

Din aceste motive, nu este indicată nici anihilarea obiectivului sub forma unui act de jaf nocturn ca fiind înjunghiat de unguri ca să i se sustragă ceasul Popeda cu care umblă la el, deoarece se vor naşte suspiciuni.

(Tocmai pentru că nu l-a amanetat la restaurantul Victoria, ca să bea conform scenariului, muribundului Labiş i se fură acest ceas de către brancardieri.)

Având în vedere cele mai sus arătate, consider că cea mai benefică soluționare a cazului este aruncarea poetului sub tramvaiul 13, cu legenda că a fost beat şi a mers în zigzag şi înainte de a se urca din mers, nestăpânind picioarele, la înclinarea corpului său spre partea stângă, laterala vagonului remorcă l-a lovit şi victima, în urma loviturii primite, printr-o întorsătură a corpului în formă de rotație, cade jos între cele două vagoane ale tramvaiului.

Fişă de necesitate de oameni:

Agent 1: îi dă lui Villon o sticlă de țuică (sau alt alcool) şi bani de o cafea la Capşa, unde de altfel are a se întâlni cu Agentul 2

Agent 2 (femeie): Atrage pe Villon de la Capşa în Stația Colțea, invitându-l să doarmă la ea... Nu trebuie însă pe refugiu să apară cu el de braț. Îi va justifica că mai vrea şi alții să doarmă cu ea, deci că e bine să se prefacă a nu se cunoaşte în stație.

Agent 3: îl va trage pe Villon de suman sau de palton şi îl va îmbrânci spre tramvai, dar nu pe la botul autovehiculului, deoarece poate sări dincolo de şine neatins, ci imobilizându-l în grătarul dintre motor şi remorcă.

Consecințe anticipate.

Ipoteza 1: Dacă obiectivul Villon va fi doar schilodit, el va înțelege acest nou avertisment şi se vor mai potoli şi alții, pe care puşcăriile nu-i sperie, deoarece sunt tineri şi au de unde muri.

Ipoteza 2: Dacă acrostihul crapă, atunci i se vor înscena funeralii scriitoriceşti de erou al clasei muncitoare şi i se va construi o biografie educativă, despre faptul că alcoolul dăunează grav sănătății.

Asupra situației informative, menționez că obiectivul Villon a băut toți banii primiți pe ultimul său „sobor de versuri“, iar ca situație operativă menționez că din analiza SWOT rezultă că ca amenințare poetul vrea să plece dintre prieteni, unde putem plasa surse, la țară şi nu-l mai putem fila eficient; în schimb, operativ, trebuie exploatată *oportunitatea* că în noaptea de 9-10 decembrie începe a se băga tramvaie pe trasee să circule pentru prima dată şi după ora 24 cu şchimbu trei, fiind de presupus ca până la mutațiile comportamentale semnificative statistic, să fie puțini cetățeni în stații ale căror declarații să poată fi uşor de obținut în sensul legendei propuse de noi.

Locotenent Achim Moromete

* Pe care proiect se pune la D7L următoarea rezoluție a unui şef de promoție.

Aprob pozitiv, deoarece Dezghețul hruşciovian permite progresul naratologiei. Or, naratologia este o metodă revoluționară care îți permite să foloseşti în povestire timpul curgând invers sau chiar anapoda.

Or, cum şi istoria literară e un simplu text, anticipez că până la 1989 vom scrie fenomenologia lirismului românesc subliniind cum toate purced şi cură de la Labiş (deşi vor fi destui critici să comenteze că Labiş era „unul între mulți“), iar după 1989 metoda istoriei literare va fi dialectic răsturnată.

În sensul că Labiş nu va mai interesa cum a fost el sau cum o fost cu el, iar metodul nou va consta, nemaicontând startul, în a sublinia cu putere finişul, adică a expune resurecția lirismului *invers*, cu accentul la celălalt cap, reliefându-se cum converg *toate* liniile poetice spre... ultimul mare poet român, Mircea Cărtărescu.

* În 1956, după Poznan şi Budapesta, Matrioşka şi Partidul trebuia să raporteze *cum* luptă contra destabilizării.

De fapt, un simplu telefon. Ce faceți acolo, băi tâmpiților? Dormiți? Luați măsuri răsunătoare!

* Labiş i-ar fi spus lui Portik (p.209): „Nu ştiu cine a fost. N-am avut timp să mă uit înapoi, pentru că îmbrâncitura m-a proiectat, cu brațele ridicate, pe grătarul între vagoane. Încleştasem degetele mâinilor de o bară a grătarului, dar încet-încet alunecam tot mai jos, iar picioarele tot mai mult ajungeau sub vagonul-remorcă. Eram cu capul în aer, cu fața în jos şi vedeam cum sar din şine scântei galbene şi verziu. În timp ce eram târât aşa, am simțit câteva lovituri puternice, ale vagonului din urmă, în spate. Am descleştat degetele de pe bara grătarului, numai după ce tramvaiul s-a oprit complet."

* Mary Polevoi i-ar fi declarat lui Portik (p.212), care a anchetat-o ca un adevărat profesionist cu experiență, la restaurantul Kiseleff: „Neştiind dacă m-a observat sau nu, când a sosit primul tramvai, numărul 13, l-am urmărit cu privirea, având de gând să nu urc dacă se urcă el. Astfel am văzut clar că, înainte de a se opri tramvaiul, micul grup de călători s-a pus în mişcare după ce a trecut în față la vagonul motor. El, fiind penultimul din grup şi mai apropiat de tramvai decât oricare altul, am văzut clar cum l-a îmbrâncit cel din spatele drumului, continuându-şi drumul în timp ce poetul dispăruse. L-am revăzut doar după ce s-a oprit tramvaiul şi am ajuns acolo. Era căzut între vagoane."

* La spital, Mihai şi Emma Beniuc apar ades, ea schimbându-şi regulat – adevărată sinucidere etică – blănurile siberiene, rezultatul final al vigilenței fiind alungarea studenților care se acumulau în zonă.

* Se putea şi aşa: Labiş n-a plecat cu tramvaiul după friptură, ci pentru că apăruse în viața lui RUSOAICA şi aveau randevu.

* De verificat dacă într-adevăr epurarea studențimii înseamnă în represiunea neostalinistă din 1956-1958, peste 25 000 de exmatriculați sau arestați!

* Poetul şi Partidul său evocat în poeme ermetice.

20-22 martie 1956: imprudentele autodemascări de la Conferința pe țară a tinerilor scriitori, cum că ar putea face inerției ceva

18-23 iunie 1956

Congresul Scriitorilor din R.P.R., LOVITURA 01, când Nicolae Labiş e demascat de însuşi gauleiterul Uniunii, Mihai Beniuc, că ar contesta rolul conducător al Partidului în versuri lirice precum:

Dacă cineva gigantic ar veni
Şi mi-ar rosti: Eu îți dau viața toată
Neîncepută, necăpătată,
Dar să mi-o dai în seamă mie
S-o duc înspre visata zare purpurie
Pe drum neocolit, de netezime,
Pe drumul neştiut decât de mine...
Deci astfel de mi-ar spune

Eu aş simți că tot ce-mi spune-i putred
Cu hotărâre i-aş răspunde: Nu cred!
În fond, e şi problema zilei de azi.

I se impută „o anumită atmosferă de apăsare, de tristețe, lipsită de obiect, fără izvor precis“ din lirismul său nefilologic, precum şi „atitudini de negativism, abateri de la propria originalitate artistică prin asimilarea excesivă a unor poeți dintre cele două războaie“.

* LOVITURA 02 vine însă, pe această dizgrație, de la chiar breasla amintitului gauleiter. Volumul de debut, *Primele iubiri,* este întâmpinat în *România Liberă* din 21 octombrie 1956 cu toată cruzimea intelectuală expertă posibilă.

George Mărgărit, de a cărui cultură nu se îndoieşte nimeni, îl pocneşte pe Labiş la modul tipic RO-intelectualiceşte,

Abia venit la Bucureşti, eruditul ieşean e găzduit la Lucian Raicu şi misiunea sa este a traduce la niveluri fine critica troglodiților, spirite primare agresive: „ca portretist al constructorului vieții care i-a pus lira în mână, N. Labiş – vigurosul, înamoratul versului zgrunțuros – e un versificator“, ceea ce n-ar stârni decât zâmbete dacă nu ar fi lovit aici lirismul însuşi, anticipându-se că „întreținută prin frământări intime“, poezia debutantului „va duce la repetare, la manieră de autopastişă“, ceea ce era un îndemn teoretic de mare clasă la o poezie filologică infinită şi nesupărătoare operativ, de aceea şi transferându-se şcoala de scriitori la Universitate.

Precum extraordinara rezistență la foame şi frig a deținutului politic a dus la ceauşism, aşa experimentul cu Şcoala de Publicişti a fost generalizat tacit, recrutându-se scriitori de profesie dintre filologi, autobiografia cerută de cadre reducându-se la un filologic curriculum vitae.

După acest reper cumplit, 21 octombrie 1956, nu mai există la români decât poezie de partid şi poezie filologică.

Resturile de poezie lirică, dacă se mai nasc, sunt tolerate doar dacă formatul este filologic.

Extraordinarul volum liric *Octombrie, noiembrie, decembrie* al Anei Blandiana a trecut neobservat tocmai pentru că aparținea unei absolvente de filologie.

* Sensul jertfirii lui Labiş e limpede chiar şi pentru Puii păsării cu clonț de rubin. Trudind penița, poeții nu vor umbla la marxism şi în genere nu vor scrie pentru popor. (Pentru popor vor scrie cu sentimente maneliştii!). Dar partidul îi va recompensa pe scriitori cam egal: fie pentru poezie limbistică, fie pentru poezie lingvistică.

* Desigur, lui Labiş nu-i dă prin cap să se căpătuiască justificând Canalul, ca s-o ia spre Occident prin Poarta Brandenburg. El crede că poate mişca din interiorul sistemului ceva. În toamna lui octombrie 1956, înțelege că suntem mai sovietici decât Hruşciov şi ar vrea să se întoarcă acasă, la Mălini!

* Înțelepțirea lui Aurel Covaci, *Album Memorial,* 231:

„De fapt, e vorba despre un lucru cât se poate de obişnuit: lunecuş într-o stație de tramvai. Alunecare şi cădere între cele două vagoane ale tramvaiului.“

* În procesul-verbal: „Locul unde s-a produs accidentul a fost luminat cu

becuri electrice, iar terenul a fost uscat“.

* Nesomnul Mariei Polevoi: sinucidere cu somnifere în 20 iulie 1978. Să aduci un bărbat în stația de tramvai la sigur şi să nu se vadă că vă cunoaşteți şi chiar vă pregătiți de un pahar de împăcare, ah! iată un profesionalism tehnic care anulează orice ipoteză de inocență! Era cert agentă, dar mai mult ca sigur n-a ştiut CE i se va face poetului antisovietic.

* Sare din probabilități prezența, acolo şi la momentul potrivit, a pianistului cu zigzagul: Schwartzman Isac-Grişa. E sau nu tot ăla care a dat cu Țumpi de zid, la bairam, când a luat Andrițoiu Premiul de Stat? Căci e un *martor... perfect*: „Mergea pe zona de refugiu în zig-zaguri. Când am văzut cetățeanul mergând în acest fel m-am oprit pe loc deoarece vedeam clar cum intra în vagonul de tramvai şi am văzut că, înainte ca vagonul să oprească, cetățeanul cum mergea în zig-zaguri s-a lovit de vagonul motor (…), după care a căzut între vagoane“.

* Bine, dar reacțiile nu sunt ale unui om beat! Firesc era să-şi ia balerina în brațe, nu să se facă a nu o cunoaşte, cum era-n scenariu!

* Cine a făcut navetă grea, tăind Bucureştii pe din două, de la Măgurele la Voluntari, timp de două cincinale, ştie cum procedează călătorii cu alcoolicii, îndeosebi femeile: îi scot din zigzag până se opreşte tramvaiul!

Şi Labiş a fost tras de palton, da, dar pentru a fi îmbrâncit mai bine. Probabil cu spatele spre tramvai.

* Mulțimea e imensă la Casa Scriitorilor, la funeraliile lui Nicolae Labiş. Toată Securitatea. 4-5 autobuze îl duc, fără putință a fi urmate de studenți la Bellu, unde sunt, desigur răspândiți alți iubitori de poezie.

* Simptomatic pentru dizgrația în care căzuse, a se reciti panegiricul oficial a apărut doar în *Scânteia tineretului* şi semnat doar de „Un grup de tineri scriitori“.

„Marga, sora lui de nouăsprezece ani, gingaşă şi frumoasă ca o Cosânzeană, a îngenuncheat lângă cruce. Vântul i-a împletit părul pe care-l avea lung până la genunchi împrejurul crucii de lemn ca o legătură între ea şi fratele pe care l-a iubit enorm.“ (Stela, 295)

* La trei zile de la înmormântare, câțiva studenți merg la mormânt şi sunt înconjurați de agenți!

* Cezar Ivănescu: De câte ori îmi amintesc cum l-au ucis pe Labiş, mă podideşte groaznic plânsul... Precum aş revedea crucificarea lui Iisus, martiriul şi batjocorirea lui Eminescu, ori cum „se sfătuiră, pe l-apus de soare ca să mi-l omoare pe cel moldovan...“ (*Timpul asasinilor*, 17)

3. Versuri lirice şi versuri filologice

Noi scriem doar pentru poeţi poezie.
Nicolae Labiş

* Direcţiile lirice propuse de Labiş sunt lesne detectabile: Nichita Stănescu, Ioan Alexandru, Ion Gheorghe, Ileana Mălăncioiu, Ana Blandiana, Marin Sorescu, Adrian Păunescu. Prin urmare, aproape totul, ceea ce nu înseamnă că a fost altceva aici decât o deschidere brutală a porţii metalice, izbind-o cu botul tramvaiului.

* Postmodernismul târziu este tot o întoarcere la Nicolae Labiş: pentru a genera lirism comutând imaginea culinară „mănânc şi plâng“ în sintagma gastronomică „mănânc şi râd“ sau pentru a parazita un nemuritor poem scriind corect filologic, de exemplu, „mănânc pe apucate şi plâng, /căprioara se gudură la picioarele mele de om sătul“, cu ecou tocmai în „fără să am niciun fucking clue despre poezie“, ceea ce ne ia orice curcubeu de pe cap.

* George Călinescu: „Domnule Mărgărit, dumneata eşti de o inteligenţă periculoasă chiar şi pentru mine!“

Aşadar, filologul George Mărgărit (1923- 1961), care va fi lansat categoria estetică *păşunism*, a fost cât pe-aci să-l convingă pe marele iubitor de frumoase să nu mai compună una dintre capodoperele universale cu care se fuduleşte azi poezia noastră lirică, *Epitalamul*. Labiş, însă, l-a omagiat pe Rimbaud şi atât! Nu a acceptat să nu mai scrie deloc, apucându-se de negoţ, sau să producă doar poezie filologică, estetizantă, aşa cum convenea Partidului şi Matrioşkăi:

Prieteni, toţi care-mi simţiţi sub vers
Fierbintea răsuflare gâfâită,
Zvârliţi la molii pradă şi la foc
Literatura semiisprăvită.
Şi mai ales pe Nicolae Labiş!
Noi scriem doar pentru poeţi poezie
Batem jaloane spre a construi
Marele meşter care o să vie.
De ce să pierdeţi vremea străbătând
Aluviunea nesedimentată,
Când vă aşteaptă-n tomuri, scăpărând,
Oceanele cu apă de agată.
Acesta-i poate, sincer dăruit,
Singurul sfat aprins, cu vâlvătaie
De îmbufnatul cufundat în el
Ori de chefliul Nicolae.
Palmele noastre. Tâmpla mea.
Aşa...
Parcă-i sub tâmplă inima. Răsună.
Prieteni, după Dante vom pleca
Sub cercul strâmt al cercului cu lună.

* Ceea ce este bine să tâlcuim aşa: chiar înainte de a se lăţi poezia filologică, estetizantă, acceptată de Partid şi de Matrioşkă drept semn de destalinizare, se vedea

pericolul ăsta: *Noi scriem doar pentru poeți poezie*.

Ceea ce s-a împlinit astăzi, când 95 % din uitarea lui Labiş este uitare chiar a Poeziei: puii păsării cu clonț de rubin/ nu mai ciugulesc în țărână!

* Şi nu e uşor să fii liric, chiar dacă ai sufletul curat şi tânăr:

Ce drept au alții să-mi privească
Grotele sufletului meu?

* *Moartea inumană şi egală scuteşte omenirea de artificii inumane* în sensul că tocmai prin această harnică moarte viața ne devine miraculoasă, are un mare preț, iar *Moartea căprioarei* nu este atunci un cântec de jale ecologică, ci tragedia Poeziei înseşi în secolul păduros al drujbelor, când Ea şi-a văzut confiscat versul natural, nerestituindu-i-se decât versuri ieftine, artificiale, estetizante.

* Iarnă grea. O capitală de pinguini.

Poezia s-a înălțat sus, prea sus, cât mai sus, ca să se simtă bine Nesimțirea jos, bătând din aripile negre lunecând peste scuipați şi mâzgă, chiar lângă şina rece a tramvaiului.

* Cumplita despărțire de natural: „vedem luna sferică, aridă, reală“. Sau:

Mă speria larma tramvaielor, vaerul
Înaltelor blocuri şi aerul,
Mă gândeam oare cum
poți trăi într-atâta pucioasă şi fum?

Dacă totuşi Nicolae Labiş se întorcea la Doi Meri, să devină un mare romancier, n-ar mai fi fost pedepsit cu moartea pentru că n-a acceptat să producă în locul rarelor versuri lirice, naturale, nişte versuri filologice, pe algoritmi de tip Swarovski, ce le pot genera strălucire orbitoare la nesfârşit.

* Mă uit până departe, spre marele nimic circular din *Câmpii* şi mă gândesc la o Constelație a Lucizilor:

Dă-mi voie să plâng între florile inimii tale
Iertătoare să-mi mângâie pleoapele roşii răsuri
Bolovănită în piept mi-i durerea şi crudă
Ca laptele-n ugerul oii pierdute-n păduri.

Dă-mi voie să tac. Voi păşi de acum ca un vânt,
N-am să mai scutur boabe de rouă-albe mărgele
Duioase, umane câmpii, n-am să vă tulbur
Şi-am să calc doar pe florile negre-ale inimii mele.

Nu pot vorbi în cetatea cu tramvaie a lui Bucur Ciobanul prietenului deștărânit despre dureri bolovănite *ca laptele-n ugerul oii pierdute-n păduri*. Iar râsul este călăul lirismului. Mai ales băşcălia, miştoul vag, Nesimțirea în acțiune, capabilă însă a genera poezie filologică ceas de ceas, zi de zi şi în proporții de masă.

Mă văd atunci cu Esenin, salutăm de departe vacile de pe firmele măcelarilor

din Arbat şi, de la luciu la luciu de sticlă pe noi înşine, ca de la lucid la lucid.

* Lucian Raicu: „Manuscrisele originare ale poeziilor sale, curate, preacurate, nu vădesc obsesia, nici plăcerea amară a desăvârşirii. Poate că ştia că această absenţă se răzbună, se plăteşte mai devreme sau mai târziu. Şi se ascundea din calea acestor scrupule, fie cheltuindu-se peste măsură în activitatea exterioară şi în prelungite reuniuni bahice, fie fluturându-şi mereu, prin faţa ochilor, prea mari proiecte a căror înfăptuire n-ar lăsa răgaz cizelării minuțioase a versului.“ (1977, p. 8)

* De remarcat că acestui formator de imagine (Labiş = alcoolic dar păunescian) Tomozei îi măreşte credibilitatea atribuindu-i votul lui Imré Portik ÎMPOTRIVA excluderii poetului *Primelor iubiri* din UTM pentru vină de viol decadent la gât, personal vorbind însă în *Moartea...* (p. 182) de muşcătura erotică la carotida colegei Doinei Ciurea de la Şcoala de Publicişti ca de „o tentativă de viol“, cu mențiunea că „fapta lui a rămas şi azi încețoşată“.

* Iată de ce Noua capitală a lirismului în EuroDacia, Noul Ierusalim, va fi conurbația Giurgiu-Ruse.

Căci Bucureştiul fără ozon, sufocat în propria-i circulaţie, este impropriu pentru literatură.

Apele îi sunt şi vor rămâne statice. Iar Puii păsării cu clonț de rubin nu mai ciugulesc: sunt alimentați artificial, ca nişte legume de seră.

* Da, spre Sud, spre Sud! Pentru că Nordul nu l-a vrut pe Labiş.

Dicționarul *Scriitori români* (Ed Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1978), coordonat de Mircea Zaciu, zice prin Mircea Tomuş că Labiş „moare într-un stupid accident de tramvai“.

Desigur, se contestă şi ce impuls s-a dat resurecţiei lirismului prin descoperirea interbelicilor sau a decadenţilor, şi înnoirea lirismului românesc: „el era, cu mijloacele sale specifice, unul între alții câțiva“. Se evită chiar exegeza prin impunerea principiului metodologic că biografia de excepție nu asigură „valoarea excepțională a poeziei lui“.

* De lângă lună fotografiat digital, Bucureşti înseamnă două tramvaie: Casa Scânteii şi, uriaşa ei remorcă ucigaşă, Casa Norodului.

O a treia, Biblioteca Naţională, e prea mică, neimportantă, şi nu se va urni niciodată, sau prea târziu, ceea ce tot una este.

* Timişoara. Timişoa-ra! Gloria Barna, ca Alexandră Andrieş (re-denumire la sugestia anti-glorie a Securității), întâlnindu-se cu intelectualul ieşean George Şerban, the main author of the *Proclamation*. Influențându-l, adică predându-i făclia labişiană.

În balconul Golanilor, Labiş ar fi cuvântat lângă Eminescu.

Dar numai tramvaiele, nu şi sufletele bucureştene, îşi înving inerția.

* Nicolae Labiş aparține astăzi patrimoniului european şi ziua în care acest meteor va străluci orbitor nu este departe.

Viața sa va fi valorificată uşor de un bun cineast, pentru că aproape că nu are nimic de inventat, iar publicul e receptiv atât la ideea de accident cât şi la activitatea celei mai respectate instituții din România.

Moartea poetului Labiş e mai moarte decât a antimioriticului domn Lăzărescu.

* Hei, voi, bucureşteni şi filologi!
Hai să ridicăm mitul labişian în locul mitului eminescian!
Zise vaca, *floreană zeitate coborâtoare parcă/ Din nordice ținuturi africane*.
Nu, noi nu! au răspuns *albe mirese duse-n alai mecanizat*.

* Ori Noi, ori nesimțiții! Aceasta-i întrebarea! (Hamlet aşteptând tramvaiul.)
Deocamdată au câştigat filologii profesionişti ai lui George Mărgărit.
Iată de ce mă oftic şi plâng!

* Prozaicul. Asumarea procedeelor tehnice. Curajul de a nega pe Beniuc, pe Porumbacu, a căror valoare o măsoară cu metrul şi demonstrează astfel că este mai înalt, mai sus!

* Lupta cu Inerția este o luptă cu Nesimțirea.

* Dematerializarea. Puii păsării cu clonț de rubin ciugulind urmele poetului Nicolae Labiş. Filajul raportând Casei Scânteii că obiectivul i-a dispărut din vedere.

* Nu numai spre interbelici duce temelia Labiş, că doar nu Barbu, Bacovia, Blaga şi Arghezi erau toți *clasicii*. Mai era nemuritor şi un anume Eminescu:

N-am văzut în vin decât ceață tragică
Când am fost deplin despărțit de tine
Astăzi îmi închin suferința-mi magică
Stelei senine.

Tot ce-a fost ieri slobod să lúnece
Steaua mea pe cer astăzi s-a stins
Doamne, ce să cer tristului învins
Să nu se întunece?

Tremură lungi lacuri de taină şi nuferi,
Iar mă ajungi printre perdelele ceților
Iar mă străpungi, iar te-au făcut să mai suferi
Fiii ereților...

* Ci fiii ereților ignorară puii păsării cu clonț de rubin, având dânşii carne ca de pastă de hârtie: galbenă cu adâncuri osoase brune, de concentrate şi de euri.

* Mă aflam față în față cu supermarketul roşu ca de rubin şi mare ca un tramvai lățit când a căzut luna astronomică peste pământ întâiaşi dată.
Mă gândeam: sunt om şi am drepturi.
Dreptul meu este să consum *toate* produsele de pe acest pătrat kilometru pătrat.
Eu îmi împing la fel tărăboanța vieții, îşi căuta ea din ochi, să-şi descarce pachetele, maşina, ce se va dovedi tramvai cu laterală însângerată.
Şi băltoaca mă oglindeşte atât de frumos.

* Iar anticarul pe colț, lângă Piața Moghioroş Bolşevicul, din cei doi metri

cubi de cărți necitite, aproape pulbere, îmi dete un Labiş.

Aşteptând tramvaiul, răsfoind această gratuitate.

Lirism, lirism, lirism, filologule!

Şi deodată Nesimțirea parcă retrăgându-se-n Ghencea, între mormântul secretarului general Nicolae Ceauşescu şi mormântul generalului nesecretar Pantiuşa Bodnarenco, întinzându-se leneşă, uriaşă baudelairian, pe spinare, ca o cățea pătată roz-negru şi umed.

În jur, după atâta amar de ani, în sfârşit oamenii ca oameni, de-atât lirism.

Pomană de la Nicolae Labiş!

* Ciudatul joc de cuvinte „La morte de la biche", al unuia care-şi considera numele de origine franceză.

* Nu, Nicolae Labiş nu e poet canonic, pentru că el nu şi-a creat un maptex *unidimensional*, o maşinărie producătoare a *aceluiaşi* text fragmentat artificial precum cârnații, nici nu s-a privatizat în Uzinele De Metafore Nicolae Labiş.

* George Călinescu: „Întrucât îl priveşte pe N. Labiş, tânăr poet, pe care un accident nefericit l-a făcut să piară la 21 de ani, eu nici nu mă mai întreb ce ar fi devenit dacă trăia, pentru că îl consider un poet pe deplin exprimat, de la care au rămas câteva poeme încântătoare pe care istoria literaturii noastre nu le poate trece cu vederea." Sau: „el poate fi unul din răspunsurile la calomnia celor care susțin că sub regimul nostru cerul poeziei s-a întunecat". Sau încă: „timpul va da, probabil, acestui meteor o sclipire mai profundă".

* Vladimir Streinu: ,,Moartea oricui abureşte toate oglinzile. Moartea unui poet tânăr întunecă însă posibilitatea lumii de a arăta şi altfel. Nicolae Labiş a murit la douăzeci şi unu de ani. El a licărit scurt între două nopți".

Această a doua noapte continuă.

* Şi de ce rămâne Nicolae Labiş pe lista autorilor practic interzişi?

Tot pentru *Doina* lui Eminescu, pentru *Trăiască Regele!* şi pentru *Basarabia*!

* Este firesc să recunoşti într-o poezie tânără cincizecistă pe Eminescu, pe Arghezi (şi prin acesta pe Baudelaire), pe Ion Barbu,pe Blaga, pe Bacovia, pe labişianul Esenin, pe bețivanul Poe, pe adolescentul poet Rimbaud...

E însă mai puțin obişnuit să descoperi *prevestirea* poeziei viitoare.

* Labiş, cum ar fi zis şi.Nichita:

Nemişcat dansam, şi-n mine
Ea-n acelaşi trup dansa,
Se sorbea în lungi dulbine
Ori în trâmbe se-asvârlea:
Era rupere barbară
Dinăuntru în afară,
Izbucniri de fum şi sori –
Şi-n tenebrele cețoase
Cred că fața-mi lepădase
Linii, curbe şi culori.

* Cred că Nicolae Labiş nu se aştepta la o resurecţie a lirismului, căci vârsta de aur s-a dus. Cum şi vârsta de argint. Iar oamenii vârstei de bronz sunt nişte copii proaste după roboţi. Nu mai e loc pentru afecte. Era după război şi refugiu mai rău decât pe timpul lui Esenin:

Vedem luna sferică, aridă, reală,
Fără ochi şi obraz

Şi fără beteală. (*Vârsta de bronz*)

* Ci numai amorul ne mai poate trezi stocitul fior liric:

Câteodată totuşi, în nopţi cu nouri limpezi,
Când flăcări verzi pe sârmă înşiră ultimul tramvai,
La luna astronomică privim sfioşi, alături
De fata caldă şi cu păr bălai.

Imaginea universitară *luna astronomică* chiar aduce tramvaiul să-şi scuture scânteile într-un deşert selenar.

* Pentru unii critici, Labiş este greu de evaluat din cauza perturbaţiei produse de accidentul biografic.

Pe lângă clasarea acestui mister al lichidării prin formula „moare în urma unui stupid accident de tramvai“, bine este să avertizezi că „absolut toate referirile încărcate de emoţie la poezia celui atât de timpuriu răpus sunt o poveste frumoasă cu iz mioritic, o poveste în ritmul căreia glasul aprecierii critice tace“.

* Puii păsării cu clonţ de rubin pot descoperi abia *acum* urmele poetului Nicolae Labiş deoarece anumite aspecte pre-postmoderne ale proiectului său liric nu puteau fi înţelese *înainte* de a se merge de la simplu la complex, adică înainte de a se scrie şi a se citi *Paradoxul român, Uşa interzisă, Omul recent, Despre îngeri, Băgău, De ce iubim femeile, Orbitor, Cruciada copiilor*.

* Totuşi, filozofic vorbind, opinia nu este o *credinţă*! Dacă numai „îţi dai cu părerea“, atunci *nu crezi* că l-au azvârlit sub tramvai!

A! Reporterul Geo Bogza a descoperit că tatăl braconier a împuşcat nu o căprioară ci un căprior.

Însă Asasinatul real, eficient, este ăla al zilelor noastre, zilele întunericului de după românism!

Gaura din drapelul revoluţiei, în loc să se acopere cu stema regală, a devorat restul Tricolorului.

Deşi oricum rămâne *nenatural* dezinteresul scriitorimii pentru cazul Labiş, când? Când economia de piaţă a generat deja infrastructura de cafenele şi bistrouri din care s-ar putea isca o mare poezie de limbă română în toată EuroDacia!

* Puii păsării de rubin ciugulesc cu pinguinii fructe de mare euroatlantice.

* Faptul că Ştefan cel Sfânt, nu Eminescu, a fost televotat la 2006, supremul Mare Român, poate destabiliza grav US şi ASPRO, deoarece justifică plutocraţiei

transferul aproape tuturor fondurilor bugetare ale statului dinspre Literatură spre Armată şi Culte.

Sunt convins că – şi din acest motiv – scriitorul Nicolae Labiş n-ar fi lăudat deloc pamfletul cărtărescian *A pus de mămăligă*, antivoievodal, şi propun titlul *[Cel mai mare poet şi cel mai mare român]* pentru primul din cele două fragmente lirice numite până acum [*Eminesciene*].

BIBLIOGRAFIE

Nicolae Labiş: „Moartea căprioarei“, Ed Litera Internațional, 2004
Nicolae Labiş: „Pagini alese“, Ed Regis, 2002
Nicolae Labiş: „Poezii“, Ed Didactică şi Pedagogică, 1997
Nicolae Labiş: „Opera poetică“ 2 vol, Ed Cartier
Nicolae Labiş: „Dincolo de fruntariile poeziei: proză, dramaturgie“, Ed Muşatinii, Suceava, 2005, editor N. Cârlan
Nicolae Labiş: „Doină întârziată“ (versuri inedite, ediție îngrijită şi prefațată de N. Cârlan), Ed Lidana, Suceava, 2005
Cârlan, Nicolae:„Un vis întrerupt – Nicolae Labiş (răsfoind manuscrisele poetului)“ (în *Suceava*, anuarul Muzeului Județean, 1977, 1978, 1979-1980, 1981).
Cârlan, Nicolae: „Virtuți şi virtualități poetice în manuscrisele lui Nicolae Labiş“, 1998
Bitan, Stefan: „Labiş – albatrosul ucis“, Ed Dacia, 1970
Bălu, Ion: „Nicolae Labiş“, Ed Albatros, 1982
Coloşenco, Mircea: „Nicolae Labiş (1935-1956). Bibliografie“, Editura Fundației Culturale LIBRA, 2005
Tomozei, Gheorghe: „Moartea unui poet“, Ed Cartea Românească, 1972
Raicu, Lucian: „Nicolae Labiş“, Ed Eminescu, 1997
Bădărău, George: „Nicolae Labiş: Viața şi opera“, Ed Timpul, Iaşi, 2001
Cârlan, Nicolae: „Nicolae Labiş. Album memorial“, Secolul XX, Bucureşti 1987,
Ivănescu, Cezar; Covaci, Stela: „Timpul asasinilor: documente şi mărturii despre viața, moartea şi transfigurarea lui Nicolae Labiş“, Libra, 1997
Drăguşanul, Ion; Sutac, Ileana: „Un adaos de veşnicie la veşnicia poetului Nicolae Labiş“, Ed Crai Nou, 2003
Imré Portik: „Hora morții. Consemnări despre prietenul meu Nicolae Labiş“, Ed Oscar Print, 2005

De căutat două cărți anunțate:
Stela Covaci: „Nicolae Labiş în documentele de la Securitate“, Ed Vinea 200?
[Stela Covaci – *Nopțile de coşmar ale poetului Nicolae Labiş. 30 noiembrie. 2 decembrie. 9-10 decembrie*, Editura Tracus Arte, 2011]
Aurel, Covaci; Stela, Covaci: „Dosarul de Securitate“, Ed Vremea, 200?
[Stela Covaci – *Persecuția. Mişcarea studențească anticomunistă. Bucureşti-Iaşi (1956-1958). Nume de cod „Frăția Paleolitică“. Documente din Arhiva Securității*, Ed Vremea, 2006]

4. De la poetul Nicolae Labiş

A nins în Iaşi, Florile înălțimii, Am iubit..., [Trestie, trestie], Arthur Rimbaud, Albatrosul ucis, Tui, Moartea căprioarei...

Baladă

I

Şi vântul de toamnă şi noapte şi chinuri revine
Şi mi-a mai murit o iubire, în suflet lăsând
Dureroase canale ce-odată fuseseră pline
De rădăcinile ei dizolvate acum în nimic şi în vânt.

Toamna se-agită cu gleznele vinete-n ploaie,
Trupul bătrân învelindu-şi în zdrențe de foi,
Razele lămpii electrice-n vânt se îndoaie,
Dansează sinistru în pomi şi-n oglinzi de noroi.

Amintirile zac ciuruite de-atâtea erori
În spitalele mele şi nu vor să moară odată,
Le-năbuş în ritmuri, în crini, în idei şi vapori,
Şi ele-aiurează ciudat şi se zbat şi m-arată.

II

Cum vântul de toamnă şi noaptea şi chinuri încinge.
Lumea cu urletul lui răguşit, uriaş,
Micşorând şi mărind depărtările; cum sub meninge
Amintirile zac aiurând; cum dansează-n oraş
Razele lămpii electrice; cum se dezbină
Stuful subțirilor ploi între maluri de zid,
Mă gândesc la pescarii din delta cu voci în surdină,
La prietenii mei care-noată în frigul putrid
Şi inima-ntr-înşii îşi mişcă-ngrozitele clape,
Şi mă simt împreună cu dânşii în stuh şi pe ape,
Sâmburii vii ai pustiului veşted de stuh şi de ape,
Pe cer se-oglindeşte-ntunericul apei ce bate,
Întunericul pomilor negri ce aerul bat,
Întunericul vitelor care plutesc înecate,
Negrul acesta nenuanțat.

La rame, în lotci, liliecii alunecă-n şire,
Liliecii, ai nopții de toamnă, trec muți, cu foşniri,
Adulmecă, trec pe-ncurcatele apelor fire,
Adună pe creştet şuvițele ploii subțiri,
Şuvițele ploii le cad pe obraji lunecos,
Prelungindu-le barba pe piept şi mai jos,
Mai jos, până-n undele negre ce-o prind cu ardoare,
Târându-le-o astfel în chinuitoare meandre spre mare.

Nu se aprinde-ntre dinți umezită țigară,
Liliecii, ai nopții de toamnă, visează o vară
Şi-o noapte când zeci de priviri de țigări își descarcă
Chemările lor clipitoare, sclipiri de cobalt,
Când stelele tandre şi mii se răsfrâng lângă barcă
Şi încă mai multe pe cerul înalt.

Dar noaptea e neagră şi-aproape-i furtuna şi vântu-i,
Valurile înalte cutremură lotca trecându-i
Peste clonțu-i înalt şi-ascuțit,
Pătrund peste gulerul asprei mantale, suit,
Şi-n cârpitele cizmelor teci -
îmbrățişare perversă, tentacule reci.

Undeva, în colibe, aşteaptă să-i scalde
Liniştea orelor calde,
Undeva, în colibe, copiii visează acum
Duhuri din deltă şi verzi, submarine palate.
Nevestele stau la ferestre cu ochii în fum.
(Iar au să capete cearcăne, deci iar au să fie mustrate.)

Liliecii, ai nopții de toamnă, alunecă-n şire
Cătrăniți de-ntuneric mai bine ca plasele lor,
Adulmecă, trec pe-ncurcatele apelor fire,
Caută-n apa duşmană comori
Spre a-şi plăti existența de-acum şi postumă,
Micului lor univers
Pe care-l consumă şi care-i consumă.

III

Ziua mai curge, dar rău încâlcită în stuh,
Nedefinită în timp, fără soare, secret.
Pâclele lungi se deşiră încet prin văzduh,
Căci cineva, enervant de încet,
Cherhanalei îi smulge din cap, mânios
Părul acesta lățos.

Umbrele celor dintâi care vin
Din ceață încep să se-nchege, pe rând,
Vin scârțâind, vin din destin,
Parcă prin vată de sticlă trecând.

Se-adună mereu şi-şi plătesc viețuirea;
Tezauru-n coşuri e viu şi se zbate –
Aur şi-argint sângerat de zvâcnirea
Crudelor bronhii căscate.

Apoi îl aşteaptă pe ultimul, strânşi în sobor,

Dar cel aşteptat nu mai vine privirilor lor.
Rătăcit, poate caută-o cale acum, în zadar,
Poate-a pornit pe sub ape lăţoase de var
Spre lumea informă şi goală şi fără amar.

(Îmi amintesc de un imn triumfal auzit,
Toamnei târzii închinat acel imn auzit...)

În soborul tăcut şi egal
S-a mişcat cineva dilatându-şi priviri de metal.
Cerul de toamnă strângându-1 într-însele peste măsură
Şi cu gura-nnegrită de ură,
Sincopat de o tuşă uscată,
Începe sub buzele sure să-njure deodată
Toamna cu toate minunile ei ucigaşe,
Cu pâcla ce-n oameni o cerne şi nici n-o observi,
Cu putreziciunea trufaşă ce-n toamnă se-ngraşă,
Cu tot alcoolul pe care îl picură-n nervi.

Dar din plămâni, din gâtlej, i-au ţâşnit stropi de sânge-nchegat,
Şi-njurătura ori blestemul ăsta scâncind s-a tăiat.

Atunci, rând pe rând, toţi ceilalţi din sobor
Începură să-njure-n multiplele limbi ale lor,
Pumni rămuroşi se-ncleştau de văzduh scuturându-l,
Ca-ntr-un rit de revoltă teribil şi vechi ca pământul,
Cor într-un zbor arzător ce-l măsor cu doar corul pe care
Planetele albe-l cântară ţâşnite din soare,
Zbucium vital afirmându-şi puterea şi ura
În lupta cu moartea, ce-o pus-o în toată natura.

IV

Cel care această revoltă umană-ncepuse,
Dar şi-o curmase pe roşii petale de tuse,
Buzele negre-şi mişca şi acum, ca şi cum
Ar fi strigat cu ceilalţi împreună şi-acum,
Dar niciun cuvânt nu-i ieşea din gâtlejul surpat
Doar un suspin modulându-se, doar un oftat,
Neputincios, pregătindu-se parcă s-adoarmă
Acoperit de melodica larmă.

V

Vântul de toamnă şi noaptea ce vine la mine,
Dragostea mea ce murise în suflet lăsând
Dureroase canale ce-odată fuseseră pline
De rădăcinile ei dizolvate acum în nimic şi în vânt,
Dansul luminii sinistru-n oglinzi de noroi,
Versul nescris, ori strivită în buze răsura,

Sunt numai tonuri țesute în masa acelui
Zbucium vital afirmându-şi puterea şi ura.
A zburat repede-o frunză prin razele geamului meu,
Am privit-o distrat, neluând-o în seamă nici eu,
Şi m-am gândit la pescarii din deltă mereu
Noaptea întreagă de 9 spre 10 octombrie.

[Cel mai mare poet şi cel mai mare român]

Aş vrea să adun în sufletul meu
Fiecare frunză veştedă, ce-o lasă, foşnind, creanga teiului,
ca o coroană
Pe piatra rece, sub umbra teiului tău sfânt,
Aş vrea să ard ca tămâia prinosului
Sub găvanele dureroase de bronz ale ochilor tăi.
Un grup de maici, în negru cu iz uşor de negură,
Au spus vorbe banale şi s-au rugat o clipă pentru tine.
Dincolo de zidurile cimitirului, se zvârcoleşte o horă veselă,
Din care, la un mormânt, un popă cântă un prohod şi-i
atât de trist...
Seninul înalt picură printre crengi
Ca umbră şi lumină
Gâzele, înviorate de ultimele zile ale toamnei
Înalță pe florile roşii de deasupra ta –
Se îmbată ultima dată cu soare şi parfum – înainte
De a pieri ucise de gerurile albe
Şi nu ştiu că tu dormi sub florile roşii,
Şi nu ştiu că-i toamnă şi că vor muri.
Nisipul străluceşte sub frunzele căzute –
Câți ani sunt de atunci, de când tot cad pe nisipul tău?
O clipă sau o veşnicie – tot una.
Spiritul tău dăinuie la fel deasupra ierburilor şi frunzelor.
Ascultă veselia noastră tristă,
Aspiră fumul de lumânări şi tămâie
Şi priveşte trist zilele – deşănțate călugărițe negre...
De ce-i atât de puțină poezie pe mormântul tău cenuşiu –
Pe mormântul poeziei tale,
Tu, cel mai mare poet şi cel mai mare român?
E timpul să plec;
Iartă-mă, bătrâne prieten, că nu mi-am scos şapca în fața ta,
Dar fruntea mea n-a cunoscut şapcă –
Iartă-mă că nu mi-am făcut cruce
În fața ta, pentru tine,
Dar eu, nefericitul, nu cred în nimic.
Nu ți-am adus paos sfințit
Pentru că diseară am să-mi beau ultimele parale, pân' am
să cad –
Şi-mi voi închipui că am băut cu tine!
Dar ia-mi sufletul meu nesfârşit, săracă cunună
Şi încolăceşte-l în jurul tău sau deasupra ta, cum vei crede,

Eu sunt ultimul poet şi ultimul ţăran,
Eu sunt ultimul om şi ultimul poet
Care te cânt,
Sunt ultimul poet al ţărănimii
Şi-s ultimul poet ce te mai cântă.
Voi fugi, voi fugi, mi-i de ajuns –
Dacă mai stau o clipă aici mă nărui...

2006 11, Edago, *Puii păsării cu colţ de rubin pe urmele poetului Nicolae Labiş*

Conurbaţia Giurgiu-Ruse

Conurbaţia Giurgiu-Ruse poate concura mâine Belgradul, Budapesta sau Viena dacă politicienii români şi bulgari vor învăţa să coopereze.

Ar fi trist dacă de Revelion nu se vor oglindi în Dunăre focuri de artificii corelate.
2006 12 23, Ctd

Nicolae Labiş, primul disident român

1. În 1953, Labiş săruta pe gât, lăsându-i urme, o colegă ce va deveni ulterior soţia altui mare poet român. Excluderea din UTM care i se regizează, între virtualii scriitori, la şcoala de publicişti din Kiseleff, a avut ca scop tocmai scoaterea talentatului Nicolae Labiş *din concursurile şi publicitatea prilejuite de Festivalul Mondial al Tineretului şi Studenţilor* (Bucureşti, 25 iulie - 16 august 1953), ceea ce s-a şi realizat, tipic româneşte, culmea fiind că ceea ce au decis invidioşii (doar tânărul bolnav de plămâni Imré Portik votând contra) nu a fost validat şi de forul UTM superior al Raionului Stalin!
2. Mai degrabă e de crezut că *Moartea căprioarei* a fost dedicată sorei mai mari a poetului, Margareta. În vremea secetei, lucru nemaipomenit, a secat Suha şi oamenii, inclusiv copilul Nicolae, au extras din mâl ultimii peşti şi ultimii raci. Margareta s-a îmbolnăvit muşcată de un asemenea rac.
3. Într-adevăr, ultimii ani l-au găsit pe Labiş în conflict cu autorităţile comuniste. În relaţii neclare cu UTM-ul, plecat de la *Gazeta literară* şi de la filologie, fără locuinţă, volumul *Lupta cu inerţia* fiindu-i mereu amânat, demascat de Beniuc la Congresul Scriitorilor din iunie 1956 că are versuri care neagă rolul conducător al partidului!... Încercase o înnoire a spiritului marxismului prin mijloace lirice, *devenind disident în sensul originar, nu acela de opozant, al cuvântului*.
Moartea l-a găsit pe lista interzişilor.
Reacţiona însă, riscând să recite în public *Doina* eminesciană, să cânte la o nuntă *Traiască Regele!*, să ceară între prieteni – unii turnători – *Basarabia*, cu trupele sovietice aici, în anul 1956 al Dezgheţului, al Poznanului şi al Budapestei.
În noaptea de 9-10 decembrie 1956, mulţi cercetători afirmă că a fost îmbrâncit între vagonul motor şi vagonul remorcă al tramvaiului 13.
Ceea ce fiecare CREDE după cum îi e firea.
A aştepta elucidarea cazului de la deschiderea arhivelor Securităţii, cum propunea recent poetul Ion Gheorghe, ar putea fi o mare dezamăgire şi o dovadă ingenioasă tocmai bună pentru a consolida legenda că poetul, beat, a mers în zigzag până sub tramvai!
Moartea lui Nicolae Labiş e la fel de suspectă precât a lui Marin Preda.
Deschiderea arhivelor, cu dnii Dinescu, Patapievici şi Pleşu acolo, în CNSAS, nu a

lămurit nici măcar cine au fost turnătorii filozofului Constantin Noica.
După Nürnberg, orice asasinat politic începe cu proiectarea ştergerii urmelor.
A se vedea cât de greu a fost să fie acuzaţi Miloşevici şi Saddam.
Singurii care pot elucida ce şi cum a fost sunt activiştii şi securiştii înşişi. Tocmai pentru a-i constrânge să spună tot, trebuie să ne comportăm literar ca şi cum am fi siguri că Nicolae Labiş şi Marin Preda au fost asasinaţi de unul *sau mai multe* servicii secrete!
2006 12 25, JN

Monografia dlui Florentin Popescu

Monografia dlui Florentin Popescu ne oferă o imagine a poetului mai aproape de aşteptările de azi. Descoperim, pe de o parte, un Nicolae Labiş ajuns în 1956 în conflict deschis cu dogmaticii vremii şi asupra accidentului căruia planează suspiciunea asasinatului politic. Pe de altă parte, recitirea la care ne obligă această carte ne reaminteşte eternitatea poeziei lirice într-o epocă în care prozaicul experimentalism ne este impus drept *singura* poezie tânără posibilă.
2006 12 25, Librarie.net

Timişoara trebuie să fie altfel

Aproape că este firesc faptul că primăria din Popeşti-Leordeni, judeţul Ilfov, nu găseşte şi nu găseşte teren unei biserici pentru martirii Timişoarei, a căror cenuşă a fost aruncată aici, din moment ce protocolul bucureştean pentru comemorări nu cere în niciun decembrie convoiului prezidenţial, care vine dinspre Televiziune spre Cimitirul Eroilor Revoluţiei, să se reculeagă măcar câteva clipe la Crematoriu.
Nu va exista însă nicio înţelegere pentru Primăria Timişoarei şi pentru Ministerul Culturii dacă primul oraş liber de comunism din România va intra în UE fără Memorialul Revoluţiei.
2006 12 26, *Bănăţeanul*

În semiîntunericul tv

În anii 1996-2000 mişcarea civică s-a ocupat de Eminescu, de Eliade, de Goma, de diferitele „derapaje“. Nu a avut timp să-l desfiinţeze pe Vadim, nici să elaboreze încă de pe atunci o critică a sistemului totalitar care să devină clasică.
Faptul că expresia „dictatura comunistă“ nu a fost înlocuită cu sintagma „totalitarismul comunist“, este o mare pierdere pentru România, foarte devreme întrevăzută de doamna Monica Lovinescu, mult înainte de a nu mai publica în „România literară“. Cramponându-ne de faptul că noi am avut aici totalitarism de inspiraţie kimirsenistă, am fi putut explica de ce ne europenizăm într-un eşalon întârziat, şi în exterior, şi mai ales în interior, unde mulţi publicişti folosesc explicaţii bazate pe postularea primitivismului poporului român, care mai e şi ortodox, aruncând deci vina pe populaţie, *nu pe nimicirea elitelor şi imposibilitatea refacerii lor din lipsa infrastructurii pentru munca intelectuală: nu avem biblioteci, nici măcar virtuale.*
Nu este exclus ca intolerabilitatea formulei „genocid comunist“ să ţină de faptul că Occidentul a rămas criptorasist în gândirea intimă, chiar şi după Procesul de la Nürnberg: pentru el, nu contează dacă au pierit din motive marxiste zeci de milioane de sud-asiatici, chinezi, sud-americani, africani, popoare cucerite de ţarism,

români, bulgari...

Propunerea de a folosi termenul „politicid“, tot atât de inexistent juridic ca şi cel de „genocid comunist“, este bizară, ilogică.

Manualul despre Holocaust nu a rămas doar o propunere: programa cursului opțional „Istoria Evreilor. Holocaustul“ a fost aprobată prin OMEC nr. 3916/2004 şi revizuită prin Ordinul nr. 3595/15.03.2005. Există şi un Ghid privind predarea Holocaustului.

Nu cred că astfel de cursuri încarcă fără folos programul liceenilor.

Manualul despre consecințele comunismului românesc ar da, poate, elevilor performanți, olimpicilor, din ce în ce mai puțin încântați să se declare europenilor „români“ în *postromânism*, cel puțin amintita explicație pentru înapoierea țării lor, când după epurarea manualelor şi valurile de deconstrucții şi demitizări, singurele modele de succes au rămas pentru tinerii noştri multmediatizatele vipuri de consum.

Cât priveşte a se atinge cineva de pensiile şi în general de prosperitatea nomenclaturii şi a urmaşilor ei, e nebunie curată! Îndrăzneala ar avea consecințe dramatice, terorismul din decembrie 1989 fiind născut nu din problema consolidării puterii perestroikiste, necontestate câtă vreme dl Ion Iliescu se pusese la coada listei CFSN, ci din necesitatea de a întoarce cu orice preț revoluționarii la casele lor, în semiîntunericul tv, încât n-a mai fost prădată nicio vilă de adevărat comunist.
2006 12 28, Z

Bietul Labiş

Bietul Labiş! A avut o presă mai bună la 30 de ani de la naşterea sa (caz unic în istoria literaturilor asemenea aniversare națională) decât la 50 de ani de la posibilul său asasinat.

Uitarea ține însă şi de schimbarea în rău a omului.

Năucit de fluxul mediatic, a devenit o vietate prozaică, miştocară, surdă la orice formă de lirism.
2006 12 28, News 365

Condamnarea comunismului

Nu a sabotat nimeni condamnarea comunismului, pentru simplul motiv că n-au existat demersuri serioase în acest sens ale mişcării civice. Cât despre pseudonaționalism, PRM a exploatat disprețul acesteia față de fruntaşii basarabeni, care nu erau postmoderni, şi în general față de România Regală, văzută uneori, în special în revista „22“, ca însăilare fragilă şi artificială de minorități asuprite, unde nu era de dorit să trăieşti.

În anii 1996-2000, când „ai noştri“ erau la putere, elitele au avut alte priorități, s-au ocupat mai mult de Eminescu (cadavrul acela păros din debara, care nu ne lăsa în UE), de Eliade, de Goma, până şi de Blaga, de „derapaje“ în general. Nu au avut timp să-l desființeze pe Vadim, nici să elaboreze încă de pe atunci o critică a sistemului totalitar care să devină clasică, aşa cum este acum Raportul Tismăneanu, o excelentă sinteză, probabil inegalabilă multă vreme, care nu va avea însă niciun efect în conştiința publică dacă nu este difuzată gratuit populației, tipărită în 150 mii de exemplare, cum în 1946 se difuza de către bolşevici Procesul Marii Trădări Naționale.

Integrarea în UE vine dintr-un autentic consens, fiind şi în interesul nomenclaturii şi al urmaşilor acesteia, nu există euroscepticism eficace la noi.

Cât despre dl Becali, foarte probabilul înlocuitor al epuizatului Vadim pe culoarul naționalist, ar putea fi la fel de util ca acesta pentru legitimarea mişcării civice față de Occident: cum în 2000 apărarea democrației a însemnat apeluri disperate la a-l vota pe Iliescu, aşa în perspectivă se întrevede mare agitație că votați pe Băsescu, să nu vină un legionar la Cotroceni!
2006 12 28, EvZ, Patapievici despre naționalism luând ca model pe Eminescu

Reconstituirea

Sub scutul NATO şi cu ajutorul lui Dumnezeu şi al UE, *Mica Recuperare* (unionism, monarhism, antibolşevism) e ireversibilă şi s-ar putea reitera deja megaintelectualiceşte inițializarea curajului implementării proiectelor privind *Marea Recuperare* a istoriei culturale netrăite din nenorocul asupririi de către Imperiile deznaționalizante.
2007 01 01, Σ

Societatea de mâine şi Revoluția anticomunistă

Curtarea lui Iliescu de către un PNȚCD deja infiltrat este o scenă explicabilă prin ieşirea din totalitarism (partid de 4 milioane peceristi). Inexplicabil este că nu avem cărțile şi dezbaterile despre toate acestea, adică o *intelectualitate funcțională*.

Nu se cunoaşte mai nimic din istoria recentă şi din istoria imediată.

Ştirile zilnice nu se referă la realitate.

Societatea de mâine nu se poate defini înainte de a lămuri prezentul.

Problema fundamentală a trecutului recent este a identifica din punct de vedere teoretic CE TREBUIA FĂCUT în 1990, practic care ar fi trebuit să fie Programul Revoluției Anticomuniste!

Prin abaterea de la această **Proclamație** ideală se poate evidenția şi vinovăția clasei politice (inclusiv a variantei ei intelectuale, mişcarea civică postmodernă), şi ceea ce este urgență în noua perspectivă româno-europeană, în special ce anume trebuie reconstruit corect, pentru că a fost început în scopuri criptocomuniste.
2007 01 01, Piața Universității

Raritatea documentelor video privind Revoluția

Românul trebuie să explice occidentalului criptorasist că el nu e înapoiat de la natură, ci are dificultăți de integrare pentru că țării sale i s-a impus un totalitarism nu o dictatură, nefiind asemănare între stalinismul de inspirație kimirsenistă al lui Ceauşescu şi restul comunismelor din Est.

Ar fi trebuit să avem deja pe web secvențele, pe care le-am văzut adesea la tv, cu masacrul de la Catedrală, din 18 decembrie 1989, sau cu cel de la Baricada de la Inter din noaptea eroică 21-22 decembrie 1989.
2007 01 01, Piața Universității

De la totalitarism la restructurare şi apoi la democrație

În general nu se ştie mare lucru în restul țării despre istoria revoluției timişorene după 22 decembrie 1989 ora 12. 08. Doar cine se documentează, în țara asta fără biblioteci funcționale, află câte ceva despre strania capitulare a FDR dinaintea FSN-ului sau despre romanul macabru al căutării morților Timişoarei. A afla de recursul comitetului de la Operă la Radu Bălan este o surpriză neplăcută. Seamănă cu aducerea la putere a lui Iliescu la

Bucureşti, cu oarecare opoziție, e adevărat, dar acceptată de marea masă a demonstranților, lipsiți de experiență politică. Pare o lege a revoluțiilor anticomuniste, că de la totalitarismul de tip ceauşist nu se putea trece spre democrație decât printr-o fază în care dogmaticii sunt înlocuiți de reformişti. Ceea ce polonezii, ungurii şi cehoslovacii au experimentat de mult.
Se vede din aceste excepționale documente că se face deja manipulare: „Îl vrem pe Bălan, că e bănățean!“. Şi, în plus, există deja în foaierul Operei teza catastrofală că nu pot exista două fronturi, că s-ar ajunge la război civil dacă s-ar încerca a coordona activitatea țării de la Timişoara!

Trecerea prin perestroikism era, cred, firească.

Ceea ce nu putea însă anticipa nimeni atunci era nenorocul românesc că Ceauşescu îl marginalizase pe Iliescu descoperind la el o sete de putere de aceeaşi natură cu a sa.
2007 01 01, Σ

Trăim în capitalism

Am monitorizat vrând-nevrând intrarea RO în UE. Cred că nu mă înşel: n-a existat nicio referire la faptul că revelioniştii de sub lasere călcau la Bucureşti în picioare însângerata Baricadă de la Inter.

Cel mult acele dâre de lumină amintit-a stelelor jocul trasoarelor.

Mai rău încă: relatările din 1 ianuarie 2007 despre cea mai mare sărbătoare a românilor, Revelionul, par a ocoli sistematic Timişoara.

Trăim în capitalism: există, nu există o coordonare a politicii mediatice, cred că Timişoara trebuie să aibă la nivelul autorităților ei o costisitoare strategie de imagine, indiferent de orientările politice.

Altfel va fi uitată cu Revoluție cu tot şi nu va mai fi al doilea oraş al României.
2007 01 01, Σ

Necesitatea unui transcript

Am urmărit de mai multe ori pe YouTube cele 4 înregistrări timişorene de la Operă din 22 decembrie 1989, precum şi secvențele de la CJP din 20 decembrie.
Din motive tehnice legate de internet, receptarea acestor documente excepționale este greoaie. Totodată, personajele care vorbesc nu sunt cunoscute în restul țării şi, probabil, nici tineretului timişorean.

Ar fi de o mare utilitate un transcript asociat acestor imagini, accesibil pe web.
2007 01 01, Σ [Astăzi acest transcript se află pe site-ul istoricului Marius Mioc]

Să trăiți palpitant!

Dacă dl Gigi Becali ar avea inspirația divină pe plan sportiv să-l aleagă pe dl Nicolae Manolescu la echipa Steaua, consilier pe probleme fotbalistice, atunci acest club celebru ar putea recuceri cu uşurință Cupa Campionilor, ceea ce i-ar facilita patronului accesul la o finală prezidențială cu dl Băsescu, cu rezultat imprevizibil deoarece, când beneficiezi de intelectuali, nu numai balonul e rotund, după care ar fi putut fi în continuare consiliat pe diferite probleme, în beneficiul tuturor cetățenilor, care ar trăi după 2009 nu numai bine ci şi palpitant.
2007 01 01, EvZ (întâmpinând cronicile sportive manolesciene)

Nevoia de buni români

Dl Patapievici are ca întotdeauna dreptate, dar rezultă din această analiză – însumând – că lipsiţi de patriotism sunt doar politicienii din PRM, PUNR şi PSD, iar patrioţii s-ar găsi numai în coaliţia care trăieşte bine la putere.

În realitate, nu e nevoie la noi nici de naţionalişti, nici de patrioţi, ci doar de buni români, cum am avut în 1918 şi în 1940 -1941 (evident, nu şi antisemiţii).

Problema integrării în UE a fost decisă nu de patriotismul nostru ci de al altora, european, la 11 decembrie 1999, la Helsinki, când Occidentul s-a hotărât să meargă până la Prut şi la Daugava, şi să facă pedagogia zăhărelului cu tot felul de tranşe, după ce politicienii noştri hrăpăreţi aduseseră economia la dependenţă totală de finanţarea externă.

Excepţională, genială, este însă teza următoare:

„A duce politica forţei atunci când nu ai mijloacele puterii e un lux pe care statele responsabile şi-l refuză.“

Este exact ce a înţeles impulsivul Rege Carol II, care numai laş nu era din moment ce l-a lichidat pe Corneliu Zelea-Codreanu, periculosul Căpitan al legionarilor: la 26 iunie 1940, învingându-şi firea belicoasă de Hohenzollern, a ales să nu se angajeze de unul singur în război cu super-Armata Roşie, oricât l-a provocat Stalin.

Fiindcă odată striviţi, graniţa ne era azi pe Siret sau pe Milcov, Churchill şi Roosevelt fiind slabi la geografie.
2007 01 04, EvZ

Evangheliştii şi Inchiziţia

Capodopera „Evangheliştii“ a primit prestigiosul premiu UNITER pentru cea mai bună piesă românească a anului 1992, fiind scrisă în epoca în care Tineretul Idealist a pătimit multă caznă de la mineri şi scutieri rugându-se la icoana din balconul Pieţei Universităţii, unde erau şi poze cu Eminescu. Aşadar, dna Mungiu-Pippidi are şansele unei cariere internaţionale perfect comparabile cu a lui Salman Rushdie, dar a adus prin această piesă, genială şi receptată ca anticreştină, nedorite deservicii de imagine mişcării noastre civice postmoderniste, greu de compensat doar prin tratatul „Despre îngeri“ al dlui Pleşu.

În perspectivă, o dezvoltare teatrală sau cinematografică a subiectului „Evangheliştii“ nu are însă şanse de scandal mediatic, deoarece articolul 13 nu prevede sancţiuni din partea Inchiziţiei noastre pentru defăimarea religioasă, este chiar total inoperant, încât şi în continuare Sfânta Cruce va fi batjocorită profitându-se de întoarcerea celuilalt obraz, pe când dinaintea maculării Stelei lui David sau a Semilunii se va sta cu mare frică din motive organizatorice.
2007 01 06, EvZ

Reparaţie morală reacordarea cetăţeniei!

Ce doare nu e a i se reacorda cetăţenia română dlui Paul Goma (care probabil va prefera să rămână între malurile Senei), ci perspectiva ca arhiva acestui celebru disident să se ducă la Biblioteca Naţională a Franţei, după ce n-am reuşit nici să finanţăm şi să perpetuăm Studioul „Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca“, ca să ieşim din actualul provincialism cultural, nici să achiziţionăm mansarda lui Cioran.

Spaima unora că ne vor invada basarabenii se justifică: tactica dublei cetăţenii este una dintre căile spre reunificarea ţării, după ce excesul în materie de demitizări a generat *postromânismul*, lehamitea naţionalismului.
2007 01 06, EvZ

Da, dar Eminescu era şi mai genial!

Citesc cu plăcere exegezele caragialeşti, admit că aşa e şi deodată exclam: Da, dar Eminescu era şi mai genial, domnule!

Şi iată de ce: modelul de român (secătură, zevzec, javră) al lui Caragiale nu poate explica nicidecum eroismul Mărăşeştilor şi al Refugiului, nici facerea României Regale Mari. Pe când patriotismul eminescian, da. Faptul că generația noastră a ratat unirea cu Basarabia, ba chiar a „reuşit“ un sinistru apartheid după instalarea cortinei vizelor pe Prut, naşte la unii intelectuali o stranie ură față de Eminescu şi catalogarea acestuia ca inactual. De fapt, tocmai Eminescu este mai actual decât bietul Caragiale, dar insuportabil unor elite care s-au ruşinat a practica neo-sămănătorismul!

Dacă se practica 17 ani Luminarea Poporului, atunci se făcea de mult Unirea cu Basarabia, intrau şi mai mulți români în UE, iar critica lui Eminescu pentru că ar fi fost mai naționalist decât Becali şi mai conservator decât Voiculescu s-ar fi făcut cu floricele, pe când Caragiale ar fi fost privit doar ca un oarecare grec desțărat la Berlin, incapabil a surprinde finețea şi adâncimea sufletului românesc!
2007 01 09, Z, Iolanda Malamen

Perversă prin natura sa, maimuța vorbitoare

Este un miracol să se întâmple ca o perversă prin natura sa maimuță vorbitoare SĂ CREADĂ în ceva! De aceea, astfel de excepții trebuie protejate.

Cei ce batjocoresc pe Iisus sau pe Mahomed profită de desființarea Inchiziției creştine şi de capacitatea islamiştilor de a-şi păstra calmul.

Ofensa adusă simbolurilor religioase este de fapt împiedicare de la practicarea cultului. Pentru că nu te mai poți ruga la o icoană care a fost scuipată. Mai devreme sau mai târziu, credincioşii tuturor zeilor vor înființa Garda Apărării Sfințeniei Cultelor şi Adorării (GASCA). Articolul 13 nu avea însă nevoie de a preciza sancțiuni, pentru că ele vin întotdeauna. De exemplu, autoarea „Evanghelıştilor“ a adus nedorite prejudicii de imagine mişcării civice postmoderniste, piesa fiind scrisă când Tineretul Idealist era martirizat de mineri şi scutieri sub icoana din balconul Pieței Universității la care îngenuncheau. Iar editurile care mizează pe un astfel de senzațional murdar îşi pierd pe multă vreme un prețios segment de public, acela al credincioşilor practicanți.

Iată de ce asemenea defăimări nici nu pot ocupa o pondere serioasă în divertismentul contemporan!
2007 01 09, Z, Miruna Munteanu

Pentru finanțarea interculturalității

În momentul actual, Capitala, sufocată în propria-i circulație, a devenit un oraş impropriu pentru practicarea Poeziei. Nu acelaşi lucru se poate spune despre conurbația Giurgiu-Ruse, care este cel mai apropiat spațiu urban liric în care se poate transfera cu uşurință o parte din viața culturală de model european de pe Dâmbovița.

Pentru finanțarea interculturalității de la Dunăre vor trebui găsite însă surse de finanțare acceptate şi de domnii de la Bruxelles.
2007 01 09, Z

Cum le-ai menit pe toate rău

„Cum le-ai menit pe toate rău de s-au ales deşerte...“

A nu obține finanțare la un film care avea să primească atâtea premii, chit că era în disonanță cu sentimentul mioritic al decesului, ține de oameni şi de omenesc.

A nu căpăta finanțare la două proiecte după atâta fulminant succes este un scandal care nu se mai poate lămuri la omul românesc în *postromânism* ci musai trebuie obligatoriu a consulta pe zei prin sibile, deoarece este ca un fel de blestem.

Poate c-o trebui identificat, cum pe furtună corăbierii, care membru din echipaj e cu păcat, cum ar fi colaboratorul Răzvan Rădulescu când l-a demolatără pe stătătorul Eminescu de pe faleză în nemuritoarea „Dilemă" 265.

2007 01 09, G, Cristi Puiu

Ar trebui să ne rugăm pentru el

Când un mare scriitor nu face decât să scrie ar trebui să ne rugăm pentru el.

Pentru că a scrie, a compune, a modela înseamnă a intra când şi când în starea binecuvântată în care te poți exprima tranzitiv, adică nu doar să te înțelegi tu pe tine, ci să te priceapă cât de cât şi un altul.

Ceea ce este un chin, o pre-descompunere.

Mai ales pentru o limbă cu literatură nefuncțională, în *postromânism,* e de presupus cât de greu este să găseşti rațiunea de a scrie, fie şi la Schloss Solitude, lângă Stuttgart, unde nimicurile zilnice par ale unor străini.

2007 01 09, EvZ, Mircea Cărtărescu termină *Orbitor. Aripa dreaptă*

Articolul 13 nu avea de ce să precizeze sancțiuni

Este un miracol să se întâmple ca o perversă prin natura sa maimuță vorbitoare SĂ CREADĂ în ceva! De aceea, astfel de excepții trebuie protejate.

Credinciosul este un tip uman pe cale de dispariție.

În Evul Mediu, credința funcționa tocmai pentru că era înarmată şi îşi extermina contestatarii, cu tot cu germenii progresului. Astăzi, cei ce batjocoresc pe Iisus sau pe Mahomed „profită" de desființarea Inchiziției şi de capacitatea islamiştilor de a se purta uneori rațional, iar biruința ateismului e certă: singurul templu ne va fi supermarketul.

Sofismul cu libertatea de exprimare ascunde faptul că *ofensa adusă simbolurilor religioase este de fapt împiedicare de la practicarea cultului*. Deloc inocentă: pentru că nu te mai poți ruga la o icoană care a fost scuipată şi atunci te vei tămădui la vreuna din vindecătoarele tv sau la alt cabinet al acestei noi industrii planetare. Mai devreme sau mai târziu, credincioşii tuturor zeilor vor înființa Garda Apărării Sfințeniei Cultelor şi Adorării (GASCA).

Bineînțeles, legea este aşa cum poate să fie la noi, iar cine a trecut după Revelion prin porțile deschise ale Parlamentului s-a lămurit că, din cauza gravitației pereților groşi de 10 m, nu pot ieşi de acolo decât texte strâmbe.

Articolul 13 nu avea însă nevoie de a preciza sancțiuni, pentru că ele vin întotdeauna.

De exemplu, distinsa autoare a „Evanghelıştilor" a adus nedorite prejudicii de imagine mişcării civice postmoderniste, piesa fiind scrisă când Tineretul Idealist era martirizat de mineri şi scutieri sub icoana din balconul Pieței Universității la care îngenuncheau.

Iar editurile care mizează pe un astfel de senzațional murdar îşi pierd pe multă vreme un prețios segment de public, acela al credincioşilor practicanți. E ca şi cum i-ai explica unui prichindel pe o videocasetă porno cum e cu barza aducătoare de

prunci.

Iată de ce asemenea defăimări nici nu pot ocupa o pondere serioasă în divertismentul contemporan!

2007 01 09, Ionel Vianu

[Art 13: „În România sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acțiuni de defăimare sau învrăjbire religioasă, precum şi ofensa publică adusă simbolurilor religioase".]

Porți deschise spre interculturalitate

După cum vedem cu toții la TV, Capitala, sufocată în propria-i circulație şi tributară tipului uman pragmatic, a devenit un oraş impropriu pentru practicarea Poeziei. Nu acelaşi lucru se poate spune însă despre conurbația Giurgiu-Ruse, mai puțin călcată de anvelope tocmai datorită rolului frenator al taxelor exagerate, realizându-se acolo, la Dunăre, printre reproducțiuni de statui clasice, cel mai apropiat spațiu urban liric în care se poate transfera cu uşurință o parte din viața culturală de model european de pe Dâmbovița.

2007 01 09, RLb, Nicolae Prelipceanu

Prioritatea națională, infrastructura muncii intelectuale

Ostilitatea față de Rusia porneşte poate din legătura ce se cam face între bazele Armatei Roşii de pe Nistru şi divizarea Republicii Moldova, împiedicarea Unirii cu România sau neaderarea Chişinăului la UE.

Problema independenței energetice româneşti este, într-adevăr, perfect rezolvabilă, dar numai cu o clasă politică de elită, cultă, capabilă a gândi, cu un fierbinte patriotism, mult dincolo de durata mandatului.

Chiar formată în Occident, ea trebuie însă înțeleasă de electorat.

Pentru aceasta, trebuie investit mai întâi în infrastructura muncii intelectuale: să avem în toate județele biblioteci la standarde europene şi un canal tv didactic.

2007 01 09, RLb, Alina Mungiu-Pippidi

Un premier blond pentru guvernul de uniune națională

Dna Elena Udrea s-a dovedit suficient de abilă să reuşească ieri afaceri frumoase cu guvernanți PSD şi să pună acum în serioasă dificultate importanți lideri PNL şi PD, silindu-i să coopereze şi dovedind o capacitate de consensualizare de anvergură iliesciană, ceea ce o indică drept principală favorită în a conduce posibilul guvern de unitate națională de după alegerile anticipate, guvern al tranziției de la aderare la integrare şi al avansării societății româneşti de la feminism la hiperfeminismul prefigurat de romanele Brendei Stress.

2007 01 09, Gnd

Literatura de mijloc

Nicolae Danciu Petniceanu este un venerabil prozator bănățean din Mehadia şi e de-a dreptul tragic că eminentul critic Daniel Cristea Enache, opunându-l ca pe un Don Quijote jalnic comandoului de profesionişti ai *Dilemei*, manifestă acelaşi ton, ca de Baiazid bucureştean, față de bătrâni, provincie şi amatorism, pe care-l avea şi confratele tânăr critic Paul Cernat, când în „Observatorul Cultural" din primăvara anului 2000 înfiera anumite „Debuturi la preț redus" şi „Rebuturi editoriale" sau făcea mişto de „Frontul Salvării lui Eminescu".

Aşa cum clasa de mijloc garantează democrația, aşa provincialii mărunți dintre genii

şi gloată fac ca o literatură să fie funcţională.

Nu tot românul poet se naşte cu norocul de a nu fi păros, încât să se poată concentra doar asupra temelor orbitoare, aşa că e nevoie şi de vreun grafoman să consemneze vreo „Lacrimă de taragot“, să scoată o revistă „Eminescu“, să umble pe urmele bunicului în Siberia şi să combată veninos însăşi *Dilema* atunci când ea s-a apucat în martie 1998 de demolări postceauşiste, fie şi ale unui mit, consecința exterminării idealismului fiind atunci că elita civică postmodernistă va alerga cu limba scoasă în noiembrie 2000 după voturi pentru... Iliescu, încrezându-se că este suficient de influentă să taie din procentele lui Vadim!
2007 01 17, EvZ, Daniel-Cristea Enache

Adevăratele ştiri adevărate

Acesta este adevăratul eveniment şi aceasta este adevărata *ştire*!

Ne pierdem timpul, deci viaţa, cu falşi actori: Băsescu, Tăriceanu, Udrea...

2007 01 09, JN, Andrei Şerban – *Pescăruşul*, la Sibiu

Doamna Chiajna şi Lady Macbeth

Îngrijorarea preşedintelui României față de dislocarea provinciei Kosovo de la Serbia este legată de două perspective neplăcute pentru români, oricât de mancurtizate ar fi elitele lor: desprinderea pe baza acestui excepțional precedent european a Transnistriei de Republica Moldova şi a regiunii transilvănene cu majoritate etnică secuiască de România.

Dar țara noastră, nereuşind să mediatizeze eroismul Revoluției din Decembrie, nu este o putere morală în Europa. (Morală, fiindcă economică, militară sau culturală n-are cum fi!) De aceea, Lady Macbeth nu poate avea niciun pic de sensibilitate la ce-o frământă pe Doamna Chiajna.

Aşa se explică bizareria că din demersul de Premiu Nobel pentru Pace al preşedintelui nostru se extrage un profil psihologic de trădător: „Poziția lui Băsescu indică, de fapt, că preşedintele nu susține permanent şi în toate punctele viziunea Statelor Unite, fiind perfect capabil să cadă de acord cu Rusia dacă situația merită efortul.“ Şi mai rău încă, e trimis în derâdere, să ajute cu expertiza sa monarhia britanică la a combate secesiunea Scoției!

Culmea ironiei ironiilor fiind că, dimpotrivă, tocmai experimentata diplomație anglo-americană este greu de conceput că s-a angajat în Kosovo fără a asigura Duma moscovită de unele compensații în chestiunea transnistreană!
2007 01 22, RLb, Tom Gallagher – Băsescu şi Kosovo

Sentimentul lichidatorist al postromânismului

Vreme de vreo două cincinale de la Revoluție, cam până la eclipsa din 11 august 1999, evident călăuziți prin subtile influențări pozitive de o forță mai bine organizată, infinit mai puternică şi chiar, paradoxal, mai inteligentă şi decât Generația Pupici, pubintelectualii de pe-aici au tot vânatără *legionarii cât mai intelectuali* prioritar față de bolşevici – colaboraționiştii recenți cu ocupantul sovietic (mulți încă activi, respectați), atacând totodată, nepedepsiți electoral, instituționaliceşte şi nici la tarabele Gaudeamus, miturile cele istorice ale Neamului Românesc, generând astfel, ca o *luare înapoi* a Ligii Culturale sămănătoriste, *sentimentul lichidatorist al postromânismului*, cum că Istoria noastră Românească s-a terminat cu rele calificative, te pişi pe ea instinctiv ca pe fecala lui Patapievici, dispariția Românilor în oceanul global nemeritând niciun regret, nicio lacrimă, niciun ferpar.

Cleptocrația şi-a văzut astfel de treabă, economic şi politic, nederanjată de la ospăț,

obținând cu viclenia lustruită a *șefilor ei de promoție* chiar o victorie ideologică de proporții asupra intelectualității, decât care a fost infinit mai şmecheră: *unica apărătoare a ideii unioniste, a suveranității și a integrității teritoriale* a rămas gruparea zisă Cuțarida Mare!

Generațiile de mâine vor întinde degetul acuzator spre Autoelită pentru ratarea unirii cu Basarabia, iar dacă independența Kosovo va atrage pierderea Transnistriei noastre şi a unor părți din Ardeal, ba chiar şi Moldova până la Carpați, căci *cade* paradigmatic conceptul de Românie Regală Mare, atunci vom avea de ce să ne râdem, frați români!

Or, misiunea elitei intelectuale era, mai întâi, să se dezvolte pe ea însăşi, *să se înmulțească biblic, iubind poporul* şi preocupându-se de Infrastructura Intelectuală şi de Biblioteca Națională, iar mai apoi să practice pe scară largă *Luminarea Poporului* prin lexic accesibil, carte ieftină, biblioteci actualizate, conferințe, *asistență juridică gratuită*, liste de cărți şi trăiri bune, muzee creative, televiziuni didactice, internet cultural, de o supremă importanță strategică fiind folosirea Partidului Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie a datelor de la aforismele Autoelitei spre eresurile Partidului Amărâților din România şi, respectiv, spre barbarismele Partidul Românilor din Diasporă.
2007 01 22, ZP

Prea puțin tradusă

Doamna Gabriela Adameşteanu, spre deosebire de Brenda Stress, a performat şi ca analist politic, deşi nu s-a format ascultând Europa Liberă înainte de *Apelul către lichele,* aşa că poate că se mai putea întocmi, cu puțină bunăvoință din partea juriului, o traducere pornind în principal de la critica din Revista 22 a instabilității României Regale.
2007 01 23, Adv, traduceri ICR, 2 Adameşteanu!

Oligopedagogia şi făuritorii ei

Indubitabil, editorialistul autor de bestselleruri nimereşte încă o dată peste exact ceea ce gândeşte publicul.

Numai că nu doar cleptocrația este interesată în a avea în RO o populație incultă.

Paradoxal, însăşi elita civică postmodernistă, singura dealtfel recunoscută la noi, s-a comportat ca şi cum n-ar fi înțeles că aşa cum clasa de mijloc este garanția democrației, aşa o profesorime preuniversitară cultă poate funcționa ca o curea de transmisie între genii şi gloată.

Este instructiv, întru a lămuri cum s-a implementat oligopedagogia noastră, a se verifica, în colecția Rev22 de pildă, *acoperirea pubintelectuală a grevelor cadrelor didactice,* cu deosebire cea din februarie-martie 2000, constatându-se sistematic refuzul adesea batjocoritor al solidarității.

Vom avea un public cult abia atunci când vom avea profesori culți, adică dispunând de venituri care să le permită să investească în propria lor formare.

Pentru aceasta, elita civică postmodernistă trebuie să lămurească însă cleptocrația că o populație „ca şi cultă“ produce o plusvaloare „mai superioară“.
2007 01 23, JN, Cărtărescu, despre naşterea micii Columbene

Sarcinile de la popor către intelectualitatea care nu dă la sapă

Reconstituire şi Ratrapagiu întru a răzbi în Istorie, nu în *uie,* cere cu luciditate muncitorul şi țăranul de la intelectualul boier burghez iluminist. Adevărul este, cum observa şi Eminescu în oglinda venețiană, că timpul Apusului încremenit în flasc confort a rămas fără soarele inspirațiunii creatoare, care vremelnic se mişcă imperceptibil, adică îşi trage sufletul

în Răsărit, unde megaintelectualii, pe lângă sincronia cu *saeculum*-ul terțiar (Sincronismul *Dacă-ai-la-ce*), trebuie să se preocupe de îndeplinirea a două sarcini de la popor, care e Neamul Românesc: *reconstituirea a tot ce s-a distrus*, respectiv recuperator *exprimarea a tot ceea ce n-a fost să fie să se spună şi să se expună* din cauza vremilor, mai totdeauna pe cod portocaliu sau roşu, o a treia sarcină, cea sincronistă de *ratrapaj*, adică dacă au olandezii un curent, atunci să-l importăm, fiind facultativă.

Şi totul în ideea nobilă de *a răzbi* pe piața de spirit euroatlantică, delegatul nostru Intelectual având sarcina de a rosti răspicat româneşte punctul de vedere Românesc în contemporaneitatea cea mai fierbinte!

Adică, de exemplu, pe baza banilor confiscați sau cerşiți de la burghezia de merit, dar şi de la cleptocrația mai conştientă, preocupată fiecine de mântuirea neamurilor lui, să refaci Mănăstirea Văcăreşti a postmodernului Arghezi, dar în acelaşi timp, la Cimitirul de Lux din Cartierul nord-bucureştean Băneasa, în principiu, să practici o rafinată sculptură renascentistă sadea ca la Firenze, absolut autentică de patrimoniu, nu miştocară retro, care să rivalizeze complet, inclusiv la chiparoşi, cu cele ale italienilor de altădată, două trei secole în porno-prelingerea eternității în neant fiind cvasi-inobservabile, dacă e să gândim faraonic direct din Akasia pentru cea viitorime.

Nefiind interzis să faci şi artă integrată euroatlantic, cum comemorarea printr-un fel de acromatic zid antifonic a defunctei Biserici Sfânta Vinere, demolată de Pedepsitu, esențialul ca datorie rămânând totuşi *a o reconstitui complet, dar a şi adăuga*, drept dobândă, *ceva ce nu avem din cele vremi*, vreun Faust Românesc sau vreun Decameron la care am şi fi mari meşteri, cum puțin a lipsit ca Eminescu să ne lase dramaturgia shakespeariană a Epocii Muşatine Ştefan cel Mare sau tragedia greacă a eroicelor lupte ale lui Decebal cu romanii într-o coloratură donquijotescă transparent coborâtoare din originea iberică a divului Traian.
2007 02 19, GO

Pentru ca niciun naiv să nu mai spere

Infiltratul a rămas interzis şi nici n-a mai îndrăznit să raporteze cui l-a paraşutat la Bucureşti, cu o blană de vulpe peste pielea de cămilă mancurtă, că nechezolii noştri de ambe spețe, care împart răspunderile soteriologice privind eşecul Mântuirii Neamului cu cleptocrația şi burghezia de merit, nu prezintă niciun pericol privind recuperarea Basarabiei cu Transnistrie cu tot, deoarece ăştia se uită peste Prut cu conştiința celui ce se apleacă peste gard în curtea vecinei, *ca fiind proprietatea altuia*, sfântă pentru toți liberalii cu oroare de amărâți, inclusiv cei ce pupincuresc pe feseniştii brucanieni.

Deci în perspectivă, el şi-a pus cu năduf problema renunțării la meseria de spion, a plictisului intrării în adormire, nevăzând decât stabilitate în modul original în care Autoelita se achită față de neluminatul norod după ce a ratat Reîntregirea Neamului, Monarhia şi Reprimarea Bolşevismului: în loc ca ea să-şi facă *mea culpa* că, spre deosebire de Românii Regali ai lui Nicolae Iorga şi ai preotului Grigore Constantinescu, n-a întreprins nimic serios decât să se autopremieze şi să se autopropulseze cumulard în funcții bănoase, *de nu mai iese nimeni în stradă la apeluri*, ea mai bagă şi strâmbe postsecuriste răsuflate, ale urii de sine, cum că oricum noi Românii suntem o nație de secături atomizate, cu o istorie de kkt, te pişi pe ea în cruciş, pentru cine să te mai zbați? – ceea ce inhibă orice chef de muncă până şi celui ce are a-i întocmi însuşi rechizitoriul amar, care *s-o înfiereze* şi s-o silească a-şi declara urbei şi celor orbiți de publicitate, FALIMENTUL, pentru ca niciun brav naiv din provincie *să nu mai spere că e, este, există cineva care se preocupă acolo sus,* deasupra deasuprelor, unde a rămas toată noaptea lumina aprinsă, ca la cabinetul demagogului Mussolini.
2007 03 27, ZP

Băsescu şi Macovei vor trebui reinventați

Cleptocrația nu este în stare, fiind incultă, să producă profit prin mijloace proprii. Ce era de furat în RO s-a cam furat. Iar UE va opri robinetul spre o țară coruptă. Deci...
2007 04 19, Rev22, Palade despre Macovei

A servi cleptocrația

A servi *cleptocrația* înseamnă acum să pui analitic lupa pe defectele Suspendatului, amorțind memoria gloatei, ca să nu-şi amintească neam de punerea bazelor corupției noastre chiar sub guvernarea principalului beneficiar al expulzatului de la Cotroceni.
2007 04 19, RLb, Expulzat din Cotroceni

Semnături pentru Băsescu

Deci: preşedintele, care a condamnat comunismul şi a deschis arhivele securității, este îndepărtat în beneficiul lui Văcăroiu, comisia parlamentară fiind condusă de Felix, iar lămurirea gloatei realizându-se pe canalele oligarhiei de către câțiva *analişti autorizați,* mereu aceiaşi.

Ca şi cum poporul ar fi fost părăsit de intelectualitate în semiîntunericul tv.

Iată de ce trebuie deschisă o listă de semnături în care *toate vipurile* să aleagă explicit între Băsescu, Felix şi Văcăroiu.
2007 04 19, Rev22, *Linişte – de ce?,* Andrei Cornea

Dacă Alsacia şi Lorena rămâneau la nemți

Dacă Alsacia şi Lorena rămâneau la nemți, n-ar mai fi organizat o intelectualitate neîmpuțită ca a Franței colocvii antinaționaliste.

Poate că românii au ratat Unirea cu Basarabia tocmai datorită ideologiei antieminesciene promovate de ucenicii neascultători ai lui Noica.

Oricum, avem din vina cărturarilor, incapabili să elaboreze un ideal național după 1989, acest tineret convenabil lor, un tineret ultracorect ce se simte „spus“ tocmai de manelele conlocuitoare, cel mai „rău român“ din câte se pot concepe, făcând de export şi comentariul şi caricatura.
2007 04 19, Ctd, Otrava „bunului român“, Theodor Baconsky

Servitorii cleptocrației pluraliste

Băsescu ştia cât de viu e Ceauşescu şi, de aceea, condamnând comunismul, nu putea sfârşi decât strivit de servitorii cleptocrației pluraliste!
2007 04 20, Gnd, Ceauşescu e mort, CTP

Electoratul cititor

„Patriciu, Vântu şi Voiculescu au reuşit! Au pus mana pe țară!“

Electoratul cititor ar trebui să răspundă la acest diagnostic cu un asurzitor „Vă iubim!“

Dar analiştii nu mai prididesc cu a sublinia defectele Suspendatului, deturnându-i la popor atenția de la dna Udrea.
2007 04 20, EvZ, Elena Udrea îi arată cu degetul pe moguli

Poporul nu este o iluzie

Poporul nu este o iluzie decât atunci când între Conducător şi gloate lipseşte interfaţa.

Ce i-a lipsit preşedintelui Băse ca să bată cleptocraţia a fost armata de intelectuali, care să explice la popor cum să se apere de rechini: preferând televiziunilor *cetitul cărţilor, măcar câte una pe săptămână.*

2007 04 20, Ctd, *A cui victimă e Traian Băsescu?,* Pavel Lucescu

Poate oligarhie bolşevico-securistă

Conceptul de „oligarhie naţionalist-securistă" este un nonsens şi o adevărată bizarerie la un om de inteligenţa teoretică a dlui Vladimir Tismăneanu. Dacă multa noastră securitate ar fi fost cu adevărat *naţionalistă*, atunci am fi avut de mult la Nistru reunificarea ţării, noi românii nefiind rasial inferiori nicidecum foştilor noştri aliaţi germani.

Iară dacă epitetul ornant „naţionalist-securistă" se referă la partidul dnei Buruiană, apăi nu se cheamă naţionalism a compromite idealuri precum „România Mare" sau a da străinătăţii citate pentru demascarea unui antisemitism şi a unei xenofobii care nu caracterizează călătorul cu maxitaxiul dintre boxe cu manele.

2007 04 20, EvZ, *Puciul parlamentar şi batjocorirea democraţiei*, Tismăneanu

Aşa ne-a fost scris!

Gloata nu are memorie bună şi rostul presei scrise, nescrise şi electronice este să o reîmprospăteze.

Aşa ne-a fost scris: sub guvernarea Văcăroiu să se încuibeze corupţia la noi şi doar sub acelaşi înalt patronaj să fie eradicată.

2007 04 20, Z, Pariul meu a fost câştigat, Sorin Roşca-Stănescu)

[Nicolae Văcăroiu, preşedinte al Senatului, înlocuia pe Suspendat la Cotroceni]

Pierderea speranţei

Ce e nasol e că, Băse fiind suspendat, se creează impresia unui triumf al cleptocraţiei cu care nu se mai bate nimeni, exceptând nişte observatori din UE.

2007 04 20, Σ

În semiîntunericul TV

Deci: preşedintele, care a condamnat comunismul şi a deschis arhivele securităţii, fu îndepărtat în beneficiul lui Văcăroiu, comisia parlamentară fiind condusă de Felix, iar lămurirea gloatei realizându-se pe canalele oligarhiei de către cei 7 analişti autorizaţi.

Cum este posibil să nu fim în doliu naţional, ci în nesimţire?

Populaţia nu-şi dă seama, deoarece ea e ţinută în semiîntunericul tv, departe de carte, iar cărturarii, fără de care nu există popor, nu se plâng că n-avem infrastructură intelectuală: biblioteci şi muzee funcţionale.

A se număra câte teatre la Londra.

2007 04 20, Ctd, *Autosuspendare istorică*, blog Tr Ungureanu

Prea zdrobitor

Acest vot zdrobitor nu s-ar mai fi produs deloc dacă diplomaţia dlui Băsescu aducea

lângă nume ca Udrea şi Pleşu, intelectuali tot atât de atractivi, ca Octavian Paler şi C. T. Popescu, adevăraţii incisivi ai taberei adverse.
2007 04 20, JN, *Un vot zdrobitor*, Cristoiu

Tehnica operativă va creşte automat calitatea educaţiei diminuând perlele

Dacă e să te iei după Google, constaţi că autoarea se pricepe la femei, la fotbal, la sex, la Columbeanu, la concedii, la muncă, la copii, la sentimente şi la multe altele, aşa că aşa o fi că „dascalii vor fi determinaţi să facă şcoală adevărată, nu să stea la poveşti sau să pretindă cadouri", devenind manuale vorbitoare, ireproşabile, perfecte, cum şi cere oligopedagogia.

Admirând însă un peşte din acvariul dumneaei de la adresa:

http://www.acvariu.ro/coppermine/displayimage.php?pos=-4034

am avut revelaţia că s-ar putea ca, urmărindu-mi propriul plod ce face el la şcoală, să văz pe internet la lecţia deşchisă ce nu se dă nici la tembelizor, anume să mă dixtrez copios constatând *cât de proşti şi bătuţi în cap e copiii făcuţi la beţie de alţii părinţi, de duşmanii mei! Şi să mă râd de perlele lor la local!*

De aceea, anticipez că nici nu va fi nevoie de fonduri europene pentru implementarea acestei *dixtracţii*, sarcina procurării videocamerelor putând fi transferată părinţilor, care ar accepta-o cu entuziasm, ca benefică, atât în contra dascălilor, cât şi pentru alte valenţe mai relaxante în spirit de glumă, cum e perlele de la elevi şi poate chiar de la noii profi începători, educaţi întru idealismul subsalarizării în noile universităţi începătoare.
2007 05 07, Ctd, Big Brother în şcoli sperie părinţii şi profesorii

Condamnarea totalitarismului bolşevic

Stalin nu a fost evreu. Lenin a fost în proporţia minoră în care era şi german.

Puteau însă şi români să fie. (Nimic garantând c-ar fi fost mai puţin ai dracu!) Important este că numai totalitarismul le-a permis să distrugă atâtea vieţi. Cât priveşte victoria asupra lui Hitler, a se citi Soljeniţîn: ruşii ar fi câştigat războiul în maniera lui Kutuzov, cu pierderi mult mai mici, dacă profesioniştii n-ar fi primit indicaţii aberante. Cum au fost menţinerea copiilor în Leningradul asediat sau uciderea de către cekişti a aproape douăzeci de mii de ostaşi sovietici la Stalingrad, sub pretextul fugii din tranşee.
2007 05 08, Adv

Acesta este viitorul nostru Patriarh!

Poate că suta de nuntaşi italieni culţi atârnă mai greu decât milionul de pelerini la sarmale moldave.

Acesta este viitorul nostru Patriarh!

Nu huli, că nu iaste mântuire în afara bisericii noastre!

A se reciti Didahiile Ivireanului.
2007 07 08, EvZ, nunta lui Dascălu în Toscana

Dar securiştii vrea?

Lustrarea a eşuat de la 15 martie 1990 încoace tocmai pentru că n-a fost niciodată „inteligent" concepută!

După cum *nomenclatura* noastră intelectuală, Autoelita, pare vital interesată să nu se mai poată forma alţi cărturari şi nu s-a preocupat neam de creşterea salariilor la cadrele didactice sau de desăvârşirea Bibliotecii Naţionale, aşa şi cleptocraţia pur şi simplu NU

VREA EA să fie lustrată şi atunci, la noi în RO, nici n-o să fie lustrată.

Vorba dlui Nicolae Manolescu – imposibila lustraţie!

2007 07 09, EvZ, *Lustrarea buzunarului*, Mircea Mihăeş

Oxfordul de la Cotnari

Campania Ralucăi Feher, vinuri şi cărţi, va intra în istoria publicităţii româneşti, având şi un respectabil trecut: se ştie că dacă n-am fi fost „sub vremi", Oxfordul nostru s-ar fi chemat Cotnari, după înfiinţarea Şcoalei Domneşti în aşa loc mult binecuvântat.

E de dorit alegerea cărţilor să nu se facă la nivelul enervant al fostei colecţii Meridiane, ci să respecte accesibilitatea Bibliotecii pentru toţi de odinioară, unde a apărut dealtfel şi *Procesul*.

2007 07, Ctd, Câte un Kafka pentru adevăraţii domni din România

Anul 1990 este principalul vinovat

Poate că dacă ÎNTREAGA mişcare postmodernă s-ar fi exprimat în 1990 contra lichelelor, agitând din balconul Universităţii pentru *Proclamaţia de la Timişoara*, atunci Tineretul Idealist ar fi putut coagula un liberalism mai pur decât al dlui Patriciu de atunci şi n-am mai fi ajuns astăzi, din disperare, la ideile federaliste care, dată fiind incompetenţa cleptocraţiei noastre, nu înseamnă decât că Banatul, Ardealul şi Moldova să treacă în câţiva ani la voronism sub dominaţia statelor mult mai puternice din jurul lor.

2007 08 03, EvZ

Perspective extrem de sumbre

Atât coborârea învăţământului obligatoriu spre grădiniţă cât şi desfiinţarea examenului de capacitate sunt moduri dramatice de a ne alinia CU BANI PUŢINI europenilor.

Nu ministrul Adomniţei poartă vina pentru insuficientul procent din pib alocat învăţământului, nici măcar liberalii, ci întregul nostru sistem politic *ticăloşit*, cu politicieni şi „analişti" cu tot!

Şi perspectivele sunt extrem de sumbre: prestigiul şcolii ca instituţie fundamentală a statului ţine de funcţia ei românească de a transmite tinerei generaţii miturile naţionale; or, Eminescu, Ştefan cel Mare, Ciobanul Mioritic, uite că şi Meşterul Manole, sunt sistematic batjocoriţi de elitele noastre, până şi Eroul Necunoscut!

Pentru cine predă fractali sau teoria haosului sau alte abstracţiuni, factorii de decizie nu vor porţiona judicios pibul în vecii vecilor! Neavând coşmaruri cu Sălbaticul Vodă şi cu ţepuirea ţepuitorilor de către Ţepeş.

Şi tocmai aceasta ar fi adevărata Reformă, reforma resurselor umane, după o mare grevă eşuând în 1999 flexibilizarea curriculară a dlui Andrei Marga, tocmai pentru că n-a fost consiliat că cea mai solidă schimbare vine, paradoxal, de jos în sus, în momentul în care, prin dotări şi salarii, învăţământul poate atrage directori şi profesori de cea mai bună calitate, competenţi, inovativi, citiţi şi idealişti.

2007 08, Σ

Eminescu şi cleptocraţia

Uitatul Eminescu, dincolo de bucuria de a fi citat de cel mai bine vândut scriitor

român, cum se nărăvise a răsuci pe toate părțile logica liberală, n-ar fi fost deloc de acord cu straniul sofism că, mărindu-se cum-necum pensiile, aceşti bătrâni inculți şi fără năzuințe datorită dispreţului postmodern pentru semănătorism „nu vor câştiga nimic“! Măcar nişte bani pentru nasturi de cap şi tot e ceva!

Dimpotrivă, criticul junimii noastre corupte ar fi socotit mai bine administrat capitalul în dispută tocmai de către aceşti muribunzi decât să ne modernizeze cu el cleptocrația infrastructurile, punându-ne şi tăbliţe.
2007 08 10, EvZ

Ce seismectual sau cărturar

Ce seismectual sau cărturar vrea *să sensibilizeze* un nechezol, că exprimarea pe la colțuri de cotitură, *într-o nesimțire, a dezinteresului pentru Basarabia primejduieşte şi Ardealul*, este bine să-l învețe mai întâi pe surogat, veri de ce speță ar hi, cu ce ciorbă de burtă se mâncă *patriotismul*, pentru care concept site-uri româneşti în postmodernismul miştocar bananier – n-avem! N-a permis caragialismul caricaturizat reducționist, exceptând unele extremist nefrecventabile, dar putem recupera şi progresa prin imitaţiune după unele din WO, cele mai apropiate geografic şi militar fiindu-ne *ungureşti* şi chiar *panmoldovigneşti*.
2007 08 27, Σ

Originea vorbei *naționalizare*

Tânărul de stânga ştie *prea multe* despre proprietățile dlui Liiceanu!

Acest text reproduce psihologia oportunistului infiltrat în Legiune după ce a pus ochii pe apartamentul unui evreu şi ar vrea să se privatizeze prin *naționalizare*.

2007 08 30 Ctd, [text atacând pe Liiceanu pentru apartamentul Lovinescu]

Pitici, peltici...

Le Monde a mai atacat prin 2000 pe dnii Liiceanu şi Manolescu pentru... legionarism, rezultatul târziu al acestor excese fiind o mare pierdere pentru cititorii de rând: cu piele de iepure în spinare, elitele noastre n-au mai serbat serios în 2007 Centenarul Mircea Eliade, dar nici pe al lui Mihail Sebastian, păgubindu-i egal pe cei doi mari prieteni!

Jurnalele incomodului scriitor (*paulgoma.free.fr*) dovedesc că tracasările privind expulzarea sunt serioase şi o pată de dezonoare ar putea rezulta pentru autoritățile româneşti prin nerezolvarea, vreme de 18 ani, a problemei cetățeniei române retrase de Nicolae Ceauşescu, întâiul nostru preşedinte judecat şi împuşcat.

Nu e uşor a negocia cu Paul Goma, dar presupunem şi laşitate aici, cum este şi în ocolirea istoriei dintre Prut şi Bug de către cercetătorii români. Pare că numai Gheorghe Buzatu a trecut prin arhivele Kremlinului sau că, postmoderniști în postistorie, „nu ne mai ţinem de neamuri“ cu moldovenii.

Dacă asupra controverselor ar fi pre-existat adevărul fixat de istorici, de specialişti, atunci nu s-ar mai fi făcut, cu limbaj, temperament şi metodă inadecvate, literatură de substituție, uşor de interpretat ca incorectă politic şi chiar mai rău decât atât!

Soljenițîn (pe care ruşii au ştiut să-l aducă acasă, şi în ce casă!) n-a ieşit mult mai bine cu investigația sa „Două secole împreună“, scriind tot în locul istoricilor, despre evrei şi ruşi înainte de Revoluție şi după!

În schimb, nu a fost deloc laşitate, ci o foarte mare înțelepciune, pentru un

impulsiv ca Regele Carol al II-lea, retragerea din 1940 din Basarabia şi Bucovina, când România nu avea niciun aliat în faţa Armatei Roşii intacte, capabile să ajungă până la Atlantic dacă Stalin l-ar fi devansat cu prima lovitură pe Hitler! După spulberarea cavaleriei noastre, pretextând războiul şi securitatea URSS, tancurile lui... Molotov ar fi aşezat frumuşel graniţa pe Siret sau pe Carpaţi.

Şi acolo ar fi rămas şi azi bunkerele Armatei a XIV-a! Că doar nu s-ar fi ostenit Occidentul să elibereze nişte moldoveni „pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat“, cum apar ei pe vecie şi probabil neglijent înfieraţi, într-o uşor memorabilă formulă, la pagina 420 din *Orbitor 3*, datorată maestrului Cărtărescu, pe care noi postacii trebuie să-l cicălim reamintindu-i-o politicos până va înţelege că trebuie îndulcită în ediţiile viitoare ale Trilogiei.
2007 08, Σ

Ceauşescu, bolşevic nu naţionalist

1. Ceea ce se face că nu pricepe dl Gabriel Andreescu, deşi a strâns într-un impresionant volum atacurile la adresa BOR, prin care a contribuit masiv la o finală Iliescu-Vadim în 2000, este adevărul că *răul la Ceauşescu nu a constat în faptul c-a fost naţionalist, ci în nenorocul că a fost bolşevic, marxist*!

2. Ambii mitropoliţi au fost candidaţi mai buni decât ar găsi intelectualii noştri, dacă ar fi întrebaţi, pentru păstorirea Academiei Române (care nu trebuie confundată, cum se înşală euroatlanticii, cu societatea academică a autoarei „Evanghelıştilor“).

3. Poate noul patriarh se va îngriji şi de Biblioteca Naţională, a cărei neterminare nici în ziulica de azi nu pare a fi incomodat prea mult pe cărturarii români, unii privind însă cu invidie la câte lăcaşuri noi s-au ridicat de către bine chivernisita BOR după Revoluţie şi fiind de părere că decât în Catedrala Mântuirii Neamului, mai bine s-ar investi în temple ale fotbalului banii care ne prisosesc.
2007 09 12, Blog Rogozanu

Nu numai televiziunile ci şi intelectualii

Nu numai televiziunile au generat mitul becalian, ci şi intelectualii care s-au pus pe deconstrucţia miturilor naţionale *înainte* de a se realiza după model german reunificarea patriei.

Auzind de asasinarea cultului eminescian şi de ponegrirea istoriei Neamului Românesc în manualele alternative, ca şi în numeroase opere literare (moldovenii apar ca „pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat“ până şi în *Orbitor 3*, p 420), Gigi Becali a speculat imediat acest culoar naţionalist şi a investit generos, caz de filantropie rarisimă, în Centrul de Istoria Românilor de la Şosea, pe când rivalul Băsescu deja nu arată intelectualiceşte sau spiritual performanţe prezidenţiale mai grozave decât cele de la Primăria Capitalei, căreia preferăm tot mai mult conurbaţia Giurgiu-Ruse.

Ce poate însă îngrijora la patronul stelist este doar atâtica: că şi-a luat vicepreşedinte la partid tocmai pe Alex Mihai Stoenescu, nu numai cel mai talentat prozator din postmodernismul românesc, ci şi un istoric specializat în *lovituri de stat*!
2007 09 14, EvZ

La recitirea *Orbitor*-ului cărtărescian

Vasăzică nu m-am înşelat, căzând la pagina 420 în O3 peste disecarea soldatului istoriei deconstruite, am mirosit eu bine, nu e vorba de comoditate, ci de *refuzul* ferm,

programatic, de a pomeni pe Eroii Români. Dealtfel, nici pic de milă cum a boierului lăcrimos Dinicu Golescu, oftată-n *Însemnare a călătoriei mele,* ci o privire de sus ca din upercutclas spre un vidanjclas, care şi-o merită, mizeria, bezna, chit că nechezolii noştri, incapabili a compune ca Vasile Pârvan o *Lacrymosa* pentru Eroul Necunoscut, n-au practicat Luminarea Poporului, ci supravieţuirea prin cultură şi altele d'ale Levantului.

La 11 iulie 2007, odată cu lansarea *Aripii drepte* şi ultime, se încheie o epocă.

Nu mai avem nimic de aşteptat nu numai de la generaţia în lichidare de stoc.

Ci înşişi optzeciştii sunt deja generaţie expirată.

SCHIMBAREA în RO va veni de la Tineretul Idealist, ne va salva încă o dată o generaţie ca a Revoluţiei din Decembrie şi a Manifestaţiei din Piaţa Universităţii pentru Proclamaţia de la Timişoara.

Precum a paşoptiştilor, generaţia mântuitoare va veni din afară, de la zecile de mii de studenţi de-ai noştri care se formează, inclusiv patriotic, folosindu-se de Infrastructura Intelectuală a altora şi sprijinindu-se, ici-colo, pe interesul profesorimii occidentale pentru o Enigmă şi un miracol istoric – Neamul Românesc, minoritatea majoritară din RO.
2007 09 14, GO

Cu situaţia neîncheiată

Dacă preşedintele l-a făcut pe ministru CORIGENT şi acesta i-a replicat făcându-l REPETENT, pierde ca imagine întreaga noastră clasă politică, periclitându-se într-o ţară şi aşa coruptă simţul autorităţii, în folosul cleptocraţiei.

Ideal este a ne folosi de eufemisme, cum ar fi „a rămâne CU SITUAŢIA NEÎNCHEIATĂ“.

Altminteri, este evident că reforma reală a învăţământului la noi, spre deosebire de alte branşe, nu se poate face decât de jos în sus, fără comisii prezidenţiale, fără ministere, poate chiar fără inspectori din moment ce se implementează autoevaluarea calităţii.

Şi chiar se face reformă, reformă reală, acolo unde directorii şi profesorii au avut revelaţia că nu există meserie mai bogată în satisfacţii decât meseria de dascăl, decât comerţul intelectual de a învăţa pe altul, şi muncesc din conştiinţă.
2007 09 15, Σ

Sfârşitul carierei politice

Interesant că vizionarul Mircea Cărtărescu a întrevăzut aceasta criză, semn că trebuie să respectăm forţa literaturii, a spiritului în general.

Gigi Becali riscă sfârşitul carierei politice şi nu-şi poate repara imaginea decât prin fapte mari, băsesciene.

De exemplu, bazându-se pe excelenta echipă de secunzi de la Steaua, să-şi dirijeze echipa de pe banca antrenorului principal, asigurându-se astfel de o vizibilitate tv de vârf la fiecare meci.

Sau să finanţeze unuia dintre tinerii noştri regizori, premiaţi peste tot în lume, ecranizarea proiectului ORBITOR, exact când pizma intelectuală a început denigrarea pentru prea multă istorie.
2007 09 20, EvZ

Al 11-lea motiv

Sistemul românesc a făcut ca nu Hagi să ajungă patron la Steaua, ci Gigi Becali.
2007 09 20, RLb

Biruința lui Mircea Cărtărescu

Dl Cărtărescu are puterea de a fi abstract printre atâtea dezamăgiri. Una e limpede: Iliescu, adică adevăratul sforar de circ uitat undeva pe la mijloc, după cartea Tăriceanu, vrea să o joace pe a lui Boc, ceea ce se va răsfrânge negativ asupra imaginii lui Băsescu. S-a şi răsfrânt. O altă amărăciune vine de la amici: bine întâmpinatul *Orbitor* este brusc atacat tocmai pentru calitatea de a readuce în memorie bolşevismul şi ce i-a făcut Revoluției Omul-cu-două-mame, respectând ordinea de pe listă, ca să meargă treaba unsă ca pe roate.

Bravo, Mircea! Să recitim şi mărturia Slavici despre drept, datorie şi adevăr la Eminescu şi Caragiale!
2007 09 21, EvZ

Să recitim:

„Bineînțeles, telespectatorii cu o instrucție intelectuală ori cu un bun-simț sub nivel mioritic şi care cred în continuare că legionarii au fost doar nişte buni ortodocşi, iar comuniştii nişte constructori de şosele şi blocuri nu trebuie să îşi facă probleme. Ei pot în continuare să viseze, în lumea lor, la «pohtele» lui Bibi Gecali.“

Absolut gratuit este insultată Miorița, sunt băgați legionarii şi chiar ortodocşii în aceeaşi oală cu bolşevicii şi e trecut la generația expirată Mihai Viteazul!

Electoratul lui Gigi Becali creşte, în bună parte, din demitizarea valorilor naționale de către chiar publiciştii noştri.
2007 09 21, Ctd

Viziunea lui Maurizio Catellan

Pentru pelerinii Sfintei Paraschiva, caricatura propusă este ireverențioasă mai ceva decât viziunea lui Maurizio Catellan privind strivirea Papei sub meteorit şi poate împinge spre Noua Dreaptă Tineretul Idealist, pe când faptul că Reforma BOR pare a fi cerută doar de domnii Baconsky şi Andreescu, pretinde program explicit: înnoirea înseamnă legalizarea prostituției, Codul da Vinci, Evangheliştii, gratuitatea locurilor de veci sau ce?
2007 09 21, Ctd, Theodor Baconsky

Marin Preda ca o pradă

Legendarul Ilia Murometț, cu eroismul său rusesc antitătar, de care postmoderniştii ruşi n-au cutezat să facă mişto, mai degrabă pe Sadoveanu decât pe Marin Preda îl va fi iluminat orbitor dinspre Răsărit. (http://en.wikipedia.org/wiki/Ilya_Muromets).

De fapt, numele silişteanului Moromete e străvechi, înrudit cu Maramu sau cu Moroumerut. Dicționarul lui Gh. Bulgăr dă pentru „moromete“ accepțiile „moroi“ sau „om leneş“, ambele preluate de nemuritorul prozator bucureştean.

Despre aparent obscurul Sami Damian şi colaborarea să la realismul jdanovist al epocii Roller găsim ceva trimiteri, cu precauțiunea de a verifica-n biblioteci colecțiile, la adresa:
http://www.ziarultricolorul.ro/dosarele_tricolorul.html?aid=5710

În schimb, ne rămâne inaccesibil inexplicabilul său atac moral la memoria colegului de generație canonic Marin Preda, publicat de revista de idei a dlui Patapievici, atât de citită şi comentată azi în recreațiile cancelariilor gimnaziale şi liceale, urmarea *alocației pentru cărți de citit,* unde s-a dat.

Atac care, departe de a fi o a doua înhumare, ne reaminteşte paradoxul că talentul

excepțional al lui Marin Preda nu a fost egalat după 1989 de nimeni tocmai în materie de proză antibolşevică, nici măcar de băşcălia parodică RO-postmodernistă din recentul best-seller Orbitor 3, care nu depăşeşte superficialitatea bancurilor, singura scenă de roman politic reuşită fiind de fapt una mai dramatică, când tatăl nomenclaturist de origine leşească al lui Mircea Cărtărescu îşi dă foc, la carnetul de partid.
2007 09 21, Ctd, blog Cristian Teodorescu, *A doua moarte a lui Marin Preda*

Pasivul rol de postaci

Personaj colectiv în O3 poporul cozilor? Nu, nu e ca-n Rebreanu sau în Tolstoi, un *popor*. Nimeni nu-l consiliază încât să existe vreun *dialog social* între amărâți şi îmbuibați. Aici e *Gloata*, adică ceea ce a numit cinicul Brucan *stupid people*, o *adunătură* pe care nomenclaturiştii şi interlopii, cu complicitatea pubintelectualilor, s-o țină patru cincinale în întuneric, să nu afle mecanismele democrației, cum ar fi să se constituie Asociația Transportaților în Comun, care să lupte pentru idealul ca să se elibereze bilet la maxi-taxi şi să nu circule cu mai mult de 20 de persoane peste numărul de locuri!

Poporul neştiutor, fără Ligă Culturală, fără cărți care i se adresează pe înțeles, abandonat de Intelectualitatea sa din ordinul Securității deci al Partidului, n-ar trebui să-ți inspire bucureşteana caterincă, din moment ce-i iei banii cu proze sexy uşurele sau cu megaromane grele, proiectate pentru export, deci mustind de postromânism, *ci autocritica cea mai amară*, în calitate de *parazit* pe munca grea a minerului, a plugarului radical-agrar şi a mozaicarului contribuabil.

Problemă fundamentală a Revoluției Române!

Gloata ca personaj reflectă expulzarea din REALITATE a Intelectualității, care nu s-a pus *în totalitate în fruntea Revoluției şi a Anului Revoluționar 1990*, nici n-a umplut cu creierele ei bine mobilate, în Epoca Moo, formele fără fond liberalo-țărăniste, permițând astfel eşalonului secund al bolşevismului, să treacă la „construcția“ capitalismului în ritmul şi în formele convenabile cleptocrației şi xenocrației, menținând trandafirul fesenist până-n UE.

Cărturarii au acceptat umili, cu puține excepții, *pasivul rol de postaci* propus de marii strategi cu experiență leninist-stalinistă, Iliescu, Brucan, Bârlădeanu şi alții, de a face ca *oameni din subterană doar comentariu* ca grup de reflecție chibițar – până la urmă, chiar şi scrisorile „deşchise“ fiind dubioase, cu semnături funcționând *ca un fel de Caritas autopublicitar*, din sistemul piramidal mediatizându-se doar numele principalilor beneficiari semnatari, primii trecuți ca vipuri în ierarhia nomenclatorului civic, cu efecte piberate în caz de proiecte, crainicele tv reținând *doar că e vorba de o scrisoare printre semnatarii căreia se găsesc următorii* megaintelectuali, cumpărați cărțile lor, aprobați felierea pibului pentru proiectele lor!
2007 09 23, GO

Dacă pamfletarul Mircea Mihăieş

Dna Doina Cornea ignoră că dacă pamfletarul Mircea Mihăieş îl convinge pe dl Nicolae Manolescu să-i zică un simplu *Adio*, atunci va ajunge instantaneu tot atât de interzisă în media românească precât Paul Goma, celălalt opozant incomod.

Ar fi păcat. Măcar din motive feministe, postmoderne!
2007 09 27, Ctd

Oligopedagogia şi lefurile

Având în vedere că la 18 ani termini liceul, la 22-23 facultatea şi că după 40 de ani

vechime ai frumoasa vârstă de 62- 63 ani, când femeile sunt pensionare şi cum elementul feminin este strivitor dominant în învăţământ, nu pot exprima decât admiraţie pentru elocvenţa acestor tabele, care nu fac însă decât să irite inutil beneficiarii părinţi care şi aşa considerau că dascălii nu-şi meritau nici lefurile de până la majorare, deoarece n-au nicio autoritate faţă de elevii care vin cu scutere şi cu jeepuri în curtea şcolii.
2007 09 28, JN, *Lefurile dascălilor*

Oligopedagogia la dirigenţie

Oligopedagogia noastră nu îngăduie a se vorbi de către nespecialiste la orele de dirigenţie nici de sexul oral şi nici măcar de contracepţie. Din păcate, zdrobind prin 1998 mitul eminescian, deci lirismul, Epoca Mooye nu reuşeşte nici măcar în cele prozaice, unde se propagă sextazul religios. Singura soluţie – racordarea unităţilor de învăţământ la internet!
2007 09 28, Ctd, despre sexul oral

Cel dintâi poet postmodernist român

Dat fiind că nu avem un dispecerat naţional al manifestărilor culturale, Nora Iuga, Ioan Es. Pop, Alexandru Muşina, Nichita Danilov, Paolo Texeira, Florin Iaru, Ion Bogdan Lefter, Mircea Cărtărescu, Emil Brumaru, Andrei Codrescu, Ruxandra Cesereanu, Andrei Bodiu, Kovács András Ferenc şi mai ales Ion Pop nu pot participa şi la a 39-a ediţie a Concursului naţional de poezie „Nicolae Labiş“, care se va desfăşura la Suceava şi Mălini, tot între 5 şi 7 octombrie 2007, suprapunându-se peste acest maraton de poezie în dauna cinstirii celui dintâi poet postmodernist român, care a ilustrat într-un genial poem ce anume recompensă le dă soarta, adică omul, deschizătorilor de drumuri, ca John Lennon sau Culianu, aducând la resurecţia lirismului poezia mai multor generaţii.
2007 09 28, Ctd, maraton de poezie la Sibiu

I se poate face şi Doamnei Cornea

Frustraţii au tăbărât pe apărătorul Căpitanului cu pumnii şi picioarele din pricină că pesemne nu se poate gândi cu această sintagmă, *corectitudine politică*.

Spaima poporului e de fapt că aşa cum Paul Goma a ajuns sub boicot mediatic, i se poate face şi Doamnei Cornea.

Iar Tineretul Idealist se întreabă dacă nu e o provocare în general prezenţa oricărui preşedinte la Baricadă sau la Piaţa Universităţii.
2007 10 01, Ctd

Şi *De ce iubim femeile*?

Adrian Păunescu, înţeleg: a transplantat spectacolele Beatnicilor la noi, este al doilea poet postmodernist român, după Labiş, dacă e să te iei după definiţii, care includ şi marxismul!

Dar Cărtărescu, *De ce iubim femeile*, cui a vândut 130 000 exemplare?
2007 10 01, Z

New Age şi gândire sapienţială

Dl Gabriel Andreescu a strâns într-un impresionant volum atacurile din epoca Dilemei 265 la adresa BOR, prin care a contribuit masiv la o finală Iliescu-Vadim în 2000, iar acum

ne pregăteşte o finală Băsescu-Becali.

Finală cu incertitudine banglavitică mult mai mare, pentru că necesitatea unui Institut pentru Studiul Antiromânismului devine o necesitate. De pildă, toată stima pentru Sfânta Biserică greco-catolică a Deşteptării Naţionale şi a Marii Uniri, a lui Corneliu Coposu şi a Doamnei Cornea, dar necăjitul Popenie 3 foloseşte la reacţia 6 de mai jos formulări rasiste sadea, evident incorecte politic:

„Dar NOBLEŢEA recunoaşterii unei fapte reprobabile nu face parte din SUFLETUL românului!“

Zău? Eu, de pildă, deşi momentan m-am apropiat de New Age şi de gândirea sapienţială citind „Orbitor“, ca român am această nobleţe: sunt de acord cu o *restitutio in integrum*.

Pe de altă parte, boicotarea Centenarului Mircea Eliade ne face să nu mai deosebim timpul sacru de timpul profan: Preafericitul Daniel a avut decenţa să rasolească slujba şi să nu facă mare tămbălau cu invitaţi străini, singurul spectacol mediatic fiind, ca de obicei, al preşedinţilor. Totuşi, era un moment sacru. Iată de ce Titi Dincă a primit gând bun de la Domnul: era total nepotrivit momentul a se face grăire de spurcata de Securitate, al cărei viciu, ca şi la Ceauşescu, nu a constat în faptul c-a fost de bine de rău naţionalistă, ci în nenorocul c-a fost marxistă. Cât despre granturi în spaţiul heideggerian, au mai avut şi alţii, care însă nu e ordin a fi şicanaţi.
2007 10 02, Ctd

Derapajul dinspre poezia filologică spre poezia lirică

Nu poate fi decât vrednic de laudă derapajul dinspre poezia filologică spre poezia lirică generat de contemplarea VIP-urilor. Nu numai Nicoleta Luciu, ci şi Simona Pătruleasa, Monica Gabor, Cosmina Păsărin, Laura Androşan, Elena Udrea, Mihaela Miroiu, Marta Petreu, Ecaterina Andronescu sau Mona Muscă au inspirat poezii sau scrisori. Problema de infrastructură intelectuală rămâne de fapt instituţionalizarea acestui reuşit maraton de poezie de la Sibiu, cele mai indicate locuri fiind Ipoteştii, unde membrii ASPRO şi US ar putea cinsti astfel, în fiecare an când rândunelele se duc, pe genialul nostru poet naţional, Mihai Eminescu, sau Siliştea-Gumeşti, unde poezia română urbană a postistoriei s-ar putea degaja cu umor ţărănesc din prozaicul care îi îngreunează aripa stângă, corpul şi aripa dreaptă.
2007 10 08, RLb

Un Che Guevara

Dată fiind cleptocraţia română, mira-m-aş ca în loc de Partidul Amărâţilor să n-avem şi noi cândva un Che Guevara. Faptul că Tineretul Idealist are nevoie de mituri e firesc.
2007 10 09, Ctd

Pălmuitor

Este adevărat că literatura română nu mai este funcţională: nu avem Infrastructura Intelectuală postmodernă – biblioteci la zi, activităţi atractive, presă culturală de masă, public reprezentând minimum 33% din populaţie.

Este evidentă de la daco-români şi poziţia eminesciană că nu putem avea minte sănătoasă fără educaţie fizică şi sport. Dar protestul dlui Nicolae Manolescu de a face presă sportivă, documentată şi inteligentă într-o ţară de becalişti, în loc de îndrumare maioresciană a spiritului nou, găsesc că este cel mai pălmuitor din câte au îndurat politicienii cleptocraţiei noastre.

2007 10 09, EvZ

Crematoriul unde bolşevicii au ars timişoreni

Capitala s-ar putea apropia de un european înalt nivel de spiritualitate curând, în decembrie, dacă în ritualul prezidenţial din 22, de se va mai ţine, se va opri Convoiul cu o coroană, întâia oară, şi la Crematoriul unde bolşevicii au ars timişoreni.
2007 10 09, Σ

Broadband-uri wireless

A instala 400 de broadband-uri wireless gratuit în locuri frecventate din Bucureşti, ca la Paris, este perfect fezabil, chiar dacă ar costa obligatoriu mai mult decât cei 2 milioane de euro din banii publici de acolo. S-ar consolida astfel Infrastructura Intelectuală, compensându-se înapoierea bibliotecilor noastre şi neterminarea Celei Naţionale.
2007 10 09, Gnd

La Sibiu

La Sibiu, la Sibiu a fost mai mult poezie filologică decât poezie lirică.

Dacă s-ar fi practicat 15 ore doar lirism intens, aflam de la ProTV sau OTV despre accidente vasculare.

George Călinescu se îndoia că te poţi delecta cu un butoi de miere.

Din păcate, nu avem un dispecerat naţional al manifestărilor culturale şi acest maraton s-a suprapus – în dauna cinstirii celui dintâi poet postmodernist român, tânărul luptător cu inerţia, al cărui marxism cu chip uman îl încadrează mai bine decât pe întârziaţi lângă americanii aceleiaşi vârste de bronz – peste a 39-a ediţie a Concursului naţional de poezie „Nicolae Labiş", desfăşurat la Suceava şi Mălini, tot între 5 şi 7 octombrie 2007
2007 10 09, Gnd

Festivalul de Poezie „Nicolae Labiş"

Este regretabilă această ignorare de către suceveni a capodoperei cinefile anti-avort mai ales că alterează imaginea unui oraş cultural de mare excepţie, care tocmai a încheiat într-o organizare impecabilă Festivalul de Poezie „Nicolae Labiş", o imagine despre resursele mobilizate văzându-se la adresa:
http://www.crainou.ro/?module=displaystory&story_id=12084
iar anunţarea filmului dlui Cristian Mungiu la adresa:
http://www.crainou.ro/?module=displaystory&story_id=12172&format=html
2007 10 13, Gar, Numai 2 suceveni la filmul lui Mungiu

Ce îl învaţă Marin Preda pe Mircea Cărtărescu

Mai întâi, că disperarea duce la hemeralopie, la pierderea vederii în întunericul epocii şi la comoditatea de a te metamorfoza dintr-un fluture într-un vierme *făcător de cuvinte*. Că tu scrii o expresie verbală şi că Istoria literară citeşte altceva. Că e suficient să supravieţuiască – firesc ca maeştri şi doctrinari ai compromisului! – morţii tale, numai o mână de duşmani influenţi şi, în pofida a cum te recepta publicul, drept opozant la totalitarism hăituit nu numai de Securitate ci şi de Matrioşkă, pentru trecerea Prutului în *Delirul*, să ţi se construiască sistematic, îndelungat şi durabil, o imagine de dogmatic marxist împuţit de origine

ţărănească, născut fără bibliotecă în bordeiaş bordei bordei.

Tot decorul fastuos de la Casa Poporului, sub ploaia de raze şi explozia de fulgere globulare fotbalistice banale şi nişte kirlieni ce vin de la portretul astral al Luceafărului, cum a indicat tâlcuitorului pista slujitorul Domnului antiEminescianul Chivu prin coperta *Dilematică* de februarie, nu sunt decât omagiu şi aşteptare şi *mea culpa* în cazul turnătorilor şi torţionarilor, fiindcă cel ce vine, cel ce se întoarce la reîntregirea familiei nu e decât *Deţinutul Politic, cel mai iubit dintre pământeni*, avem în finalul din *Orbitor. Aripa dreaptă* apoteoza *unui Victor*, iar în acest Victor noi trebuie să citim *Victor Petrini*, însăşi reconcilierea naţională şi *consensul* iliescian de la alegerile din 11 decembrie 2000, pe drumul integrării europene, fiind de neînchipuit dacă puiul de *nomenclaturist* şi puiul de *deţinut politic* nu merg ţinându-se de mână, să caute jucării stricate, în gunoaiele de la Glina.
2007 10 25, GO

Deocamdată în România

Neamul Românesc încă despărţit de Prut fiind, ba se mai şi risipeşte fără măsură pribegind prin lume, iacă dar raţiunea pentru care valoarea spiritualităţii noastre se giudecă deocamdată Corect Româneşte *numai în RO*, iară nu la unii de ne-au dat pradă totalitarismului bolşevic fără nicio remuşcare, luându-ne drept Levant, drept ponto-balcanici, iară nu componentă a Galiţiei Mari – însăşi Galia Răsăriteană a Gintei Latine.

Pentru că se vede şi cu ochiul liber că mai tot ce e românesc şi totuşi se premiază, tot ce are succes euroatlantic, nu prin calitatea artistică şi mai ales prin *valoarea de adevăr* se impune, ci prin potrivirea la criptocalapodul *inferiorităţii rasiale a răsăriteanului faţă de apusean*.

Şi *Moartea domnului LăzărescuI,* şi *4 luni, 3 săptămâni şi 2 zile* par documentare de lung metraj despre barbaria medicului român, ca bătăliile lui Alexandru Macedon de pe telecanalele istorice, alea care transmit două seriale cu stalinismul şi două sute cu nazismul, iară nu filme *artistice*, adică acea *altă* împărăţie, pe-astă lume de noroi, ca în cele închipuite de nostalgicul Andrei Tarkovsky, nobilul Andrzej Wajda şi ciobanul mioritic din *Poienile roşii*, Emil Loteanu, cel fără de şansă în faţa cripto-rasismului euroatlantic.
2007 10 25, ZP

Cel mai bine informat dintre pământeni

Cel mai bine informat dintre pământeni nu putea să confunde o problemă care încă nu există cu o problemă pregătită să existe.

Voronin tocmai face agitaţie despre refacerea Moldovei istorice.

Cert este că la Kremlin se constată că megaintelectualii români au zdrobit deja miturile naţionale şi că populaţia poate acum privi cu lehamite orice separatism.

Pentru a vorbi la Lisabona despre *instabilitatea României Mari*, Putin putea argumenta orbitor citând la nesfârşit din batjocorirea istoriei noastre de către elitele recente, postmoderniste până la *postromânism*.
2007 10 30, EvZ

Dobrin a scăpat de marea demitizare

Fotbalul românesc a rămas un fotbal bucureştean cum era şi în 1970 la Guadalajara, iar acea victorie asupra dinamoviştilor Ministerului de Interne din vara lui 1979 l-a încadrat pe Dobrin în imaginaţia maselor printre opozanţii la bolşevism, dată fiind şi zvonistica despre un stil de viaţă aproape scriitoricesc.

Norocul său este că după Revoluţie a stat la Piteşti, nestânjenind cu nimic jocurile bucureştene. Aproape uitat.

Mai bine însă aşa decât să fi intrat în gura demitizatorilor de profesie, ca Marin Preda, Nichita Stănescu, Paul Goma şi alţi contemporani.
2007 10 30, EvZ

Nicolae Labiş în 1956

Cărţi recente (Imré Portik, Stela Covaci) schimbă radical imaginea poetului Nicolae Labiş, primul nostru poet postmodernist, deplin contemporan cu ai americanilor, marxist opozant la stalinism. În 1956 era perfect informat despre criza Lagărului bolşevic şi provoca regimul, recitând *Doina* eminesciană, cântând *Imnul Regal* sau revendicând la vreun chef *Basarabia* cu ruşii încă aici, ceea ce pare să fi condus la asasinarea demonstrativă, că se poate, prin accidentul din decembrie 1956.
2007 10 30, RLb

Emisiuni didactice, de ce nu?

Am urmărit succesiv astăzi 30 octombrie 2007, pe TVR1 emisiunea „Şcoala ca o baricadă (Nici şcoala nu mai e ce-a fost... – partea a III-a)“ şi pe ProTV, experimentul „Şcoala românească încă nu a învăţat lecţia comunicării“, ambele preocupate de convingerea că la noi, cu profesorii de azi, lipsiţi de inteligenţă emoţională şi de formare în ştiinţele comunicării, nu se poate asigura calitatea educaţiei, mai ales când predai *Oscilaţii,* cu extindere *Teoria corzilor*, în cabinetul de istoria religiilor.

Nu s-a observat însă că în evul nostru mediatic oligopedagogia poate fi ameliorată relativ uşor prin chiar mijloacele televiziunii înseşi, anume prin emisiuni didactice, antrenante şi interactive, cu un pronunţat conţinut educativ.

Firesc ar fi ca guvernul şi parlamentarii, care vor să mărească la anul bugetul educaţiei la dimensiuni record, să direcţioneze un anumit procent spre televiziuni, pentru producţia de documentar didactic, tocmai pentru a compensa vremelnica criză a sistemului de învăţământ acordând elevului şansa unei instruiri alternative.
2007 10 30, ProTV

Drepturile copilului

Iniţiativa preşedintei chiliene Michelle Bachelet de a ferici 400.000 de familii sărace distribuindu-le câte nouă cărţi, alese dintr-o listă de 49 titluri ca să le poată schimba între ei vecinii, ţine de fapt de drepturile copilului. Oriunde ar creşte, copilul ar trebui să aibă acces la cărţi, chiar dacă mulţi vor prefera semi-întunericul tv.

Mai ales la noi, unde cartea e scumpă iar literatura nefuncţională, această iniţiativă nu ar fi deloc o pomană ci o investiţie, dacă ea ar forma românii idealişti care să termine clădirea Bibliotecii Naţionale.
2007 11 03, ProTV

Rezistenţa civică de stradă s-a pulverizat

Problema de bază a României la Gaudeamusul din 2007 este că rezistenţa civică de stradă s-a pulverizat de vreo zece ani, încă de la colţul de cotitură din 2 iunie 1997, când cu tratatul ăla nedezbătut public de *postaderare* la Pactul Ribbentrop-Molotov. S-a dus dracului orice conştiinţă civică şi naţională luptătoare, neimplementându-se la timp, acum zece ani –

după nerecuperarea Basarabiei – nici Luminarea Poporului, nici Emanciparea Cadrelor Didactice, în absența unei Infrastructuri Intelectuale occidentalizate *Tineretul Idealist nemaiputând să se reproducă*, aşa cum o cer, pentru forța de muncă, dogmele marxiste privind modul de producție postmodern.

Deşi în anul 2000 am vizionat cea mai mare mişcare grevistă de după *Aia din Decembrie*, asuprirea învățământului preuniversitar de către cel universitar a continuat cu nesmintită înverşunare şi neruşinare. Aşa că nu s-a făcut nimic pentru Luminarea Poporului, nici măcar nu s-a resimțit patru cincinale, de către o nechezolime îngălată, deficitul de Bibliotecă Națională şi de Bibliotecă pentru Toți ca răspândită carte ieftină subvenționată, asigurându-se prin astfel de tertipuri logistice infecte megaintelectualilor şi seismectualilor privilegiul de a nu suferi concurență de la Partidul Cadrelor Didactice, din rândul cărora se putea autoalege oricând un tribun incomod, nu ca iconoclastul filozof Emil Moise, ci ca modernistul din aria curriculară Limbă şi Comunicare, Eugen Lovinescu.

Dacă diseară s-ar desființa CNSAS-ul *şi s-ar arde pe vecie arhivele* sub un pretext ieftin brucano-iliescian, dacă GDS-ul s-ar destrăma luându-i-se sediul din Calea Victoriei, dacă ICR-ul s-ar reduce la vreun ISMAR al serviciilor secrete, adică incontrolabile, sau Humanitasul ar ajunge la faliment prin expulzarea din Casa Scânteii şi din librării, reacțiile civice de stradă ar fi minore, nici măcar toți membrii înregistrați pe la onegheuri n-ar ieşi la luptă, cât despre foştii Golani, ăştia doar ar rânji sardonic pe sub mustața brumărie adultă.

Dar spre a evita astfel de neplăceri, strategia Autoelitei trebuie să vizeze a atrage de partea ei, într-o strânsă alianță, Burghezia de Merit opunând-o Burgheziei de Şpagă, pentru a o izola şi a se investi apoi lejer în educație, care este prioritatea națională chiar pentru cleptocrație şi xenocrație. *Pentru că numai un muncitor calificat tânăr şi cult poate aduce Burgheziei de Merit o rată a profitului de standard occidental.*

Aşa că ajungem la imperativul categoric că, dacă un Stăpân bogat constatăm că nu provine din Burghezia de Şpagă ci din Burghezia de Merit, atunci el trebuie slujit fără fasoane.

Dar trebuie bine observat că şi Burghezia de Şpagă are funcțiile ei, deoarece consumul conduce la plictis baudelairian, la dureri de splină, încât se solicită la ciorba de burtă cu tiramisu şi langustă tot mai mult rafinament, rezultând următoarea diviziune a muncii: aia de merit va investi în educație, aia de şpagă în Infrastructura Intelectuală, rezultând de aici acel Tineret Idealist care se va implica nu numai în Sincronismul *Dacă-ai-la-ce*, ci şi în Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite sub colonialismul austriaco-ruso-turc, care este şi misia noastră civilizatorie pe meleag, însăşi chezăşia Mântuirii Neamului, neamule!

Însă e greu de crezut că Generația Pupici va mai accepta să rişte, ca golanii de altădată, să se bată de fraieri în stradă pentru prosperitatea unor pubintelectuali mai şmecheri.
2007 11 03, GO

Atenție la public! E unul nou

La fiecare 10 ani publicul se schimbă complet. (Omul, din 7 în 7 ani.)

În al doilea deceniu după Aia din Decembrie, fii atent să nu iei țeapă, fiindcă nechezolii noştri, harnici ca nişte castori, au format *cu totul alt public* decât cel din anii '90, care s-ar fi prăpădit de râs la asemenea filozofie lactee de lăptărie, cum se scrie azi pe sub fractalii fără soț, antieminescieni! Pe tovarăşii tineri domni ce parcurseseră în bezna ceauşistă fără tembelizor cele 1001 lecturi obligatorii să fii cât de cât cult, iar după Revoluția Împuşcată se hrăneau cu prospătură Eliade, Cioran, Noica, Heidegger, Kierkegaard, Nietzsche, i-au fizic zburătăcit minerii până-n Canada sau în Australia, iar *noului* public de după 8 ianuarie 2003, când publică Nicolae Manolescu manifestul capitulard *Imposibila Lustrație*, însăşi

înregimentarea Autoelitei în demolarea miturilor Neamului Românesc, cum a plătit-o sau nu Stăpânul cel Nou, îi e total indiferentă, aşa că ce rost are să-i strici plăcerea de a avea un text *pe care nu-l citeşte*?

Acestui *nou public*, cu dare de mână nemuncită, cumpărător de carte scumpă *în scopul tezaurizării ei* ca pe imobiliare, provenit din cleptocraţia nomenclaturistă sau interlopă şi numai în mică măsură din primele elemente ale burgheziei de merit, după ce au ajuns în cimitire atât gloatele feseniste pensionare ale lui Iliescu cât şi urmaşii victimelor Romlagului, i se adresează de fapt mult mediatizatul proiect *Orbitor* şi bestsellerul *De ce iubim femeile,* cu nişte noutăţi ideologice de neconceput în anii '90: *elogiul securiştilor şefi de promoţie* din 8 ianuarie 2003 şi *umanizarea micului nomenclaturist* la 11 iulie 2007 – demisii morale absolut previzibile la nechezoli încă din 5 martie 1998, de la *asasinarea Mitului Eminescian,* concepută ca joc la intimidare pentru cine ar fi reproşat megaintelectualilor colţul de cotitură care a fost Tratatul cu Ucraina din 2 iunie 1997 de la Neptun, adică despărţirea ireparabilă şi fără vreo lacrimă sau muşcătură resentimentară de România Mare Regală, cu depunere de coroane la cenotaful Ribbentrop-Molotov de la Miorcani.
2007 11 07, PN

Marea Recuperare în postmodernitate

Că ne vom dizolva în vidanja globalizării, singura consolare e că nechezolii şi tradiţionaliştii încă se mai păruiesc. Rău de tot este aici nu curajul occidental de a macula concurenţa, deşi între intelectuali procedura e de esenţă marxist-leninistă şi chiar goebbelsiană – când te gândeşti că miştoul parodic postmodern, cucerind masele, re-scrie *Entartete Kunst,* inclusiv asasinarea expresionismului german, rea este capitularea necondiţionată, vechi obicei, a Autoelitei noastre faţă de Noul Stăpân xenocrat. Modul *cum se scrie pe mapamond*, instituţionalizat ca măsurariu obligatoriu al valorii, e un mod opresiv, el exprimă dominaţia imperialistă asupra lagărului popoarelor asuprite, cărora li se interzice exprimarea a *ceea ce n-a fost să fie* cât a existat asuprirea sălbatică de tip colonial, denunţată de primul Soljeniţîn al nostru, boierul Dinicu Radovici Golescu Radişcev în patriotica *Însemnare călătoriei mele*. Or, exact contrariul – dreptul la ratrapagiu – e plăcut Domnului!

De aceea, a împodobi satele, târgurile, oraşele şi municipiile noastre delabrate doar cu ce artă sucită se făcea pe mapamond după 22 decembrie 1989 ora 12.08, *e de permis doar prin sponsorizări particulare*, pe când paralele de la stat trebuie direcţionate, potrivit legii, doar spre *opere perfecte, adică perfect sau aproape clasice,* ca Mihai Viteazul de al Universitate şi Mihai Eminescu de la Ateneu, dreptul la ratrapagiu al istoriei culturale netrăite din vina năvălirilor barbare impunând până şi construcţia unui mall cultural pe Insula de pe Lacul Morii, unde să fie reproduse giuleştean în mărime naturală capodoperele umanităţii, de la Altamira la Capela Sixtină şi la Ansamblul Pentru Pomenirea Eroilor de la Târgu Jiu.

Asta înseamnă la Bucureşti în postmodernitate Luminarea Poporului.
2007 11 07, ZP

Prim şi, deocamdată, unic *cărtărescolog* român din RO şi DRO în WO

Io, Camelian Propinaţiu, prozator român contemporan – prim şi, deocamdată, unic *cărtărescolog* român din RO şi DRO în WO, autor sub har a peste 1500 de pagini inspirat şoptite ca la profeţi de capodopera *Orbitor*, care pagini, esenţializate şi adăugite, poate vor deveni *ca la postacii lui Dante*, subsol, din care mega-exegeză n-am publicat decât întâia aripioară –, reamintesc celui mai fan Cititor Virtual al meu, o doamnă angelicată academic, ce anume au provocat abaterea mea de la trebi şi, prin acumularea cantitativă, saltul calitativ de la *reacţie* şi *deflagraţie* la o *conflagraţie cu întreg postromânismul*: în vara promoţională

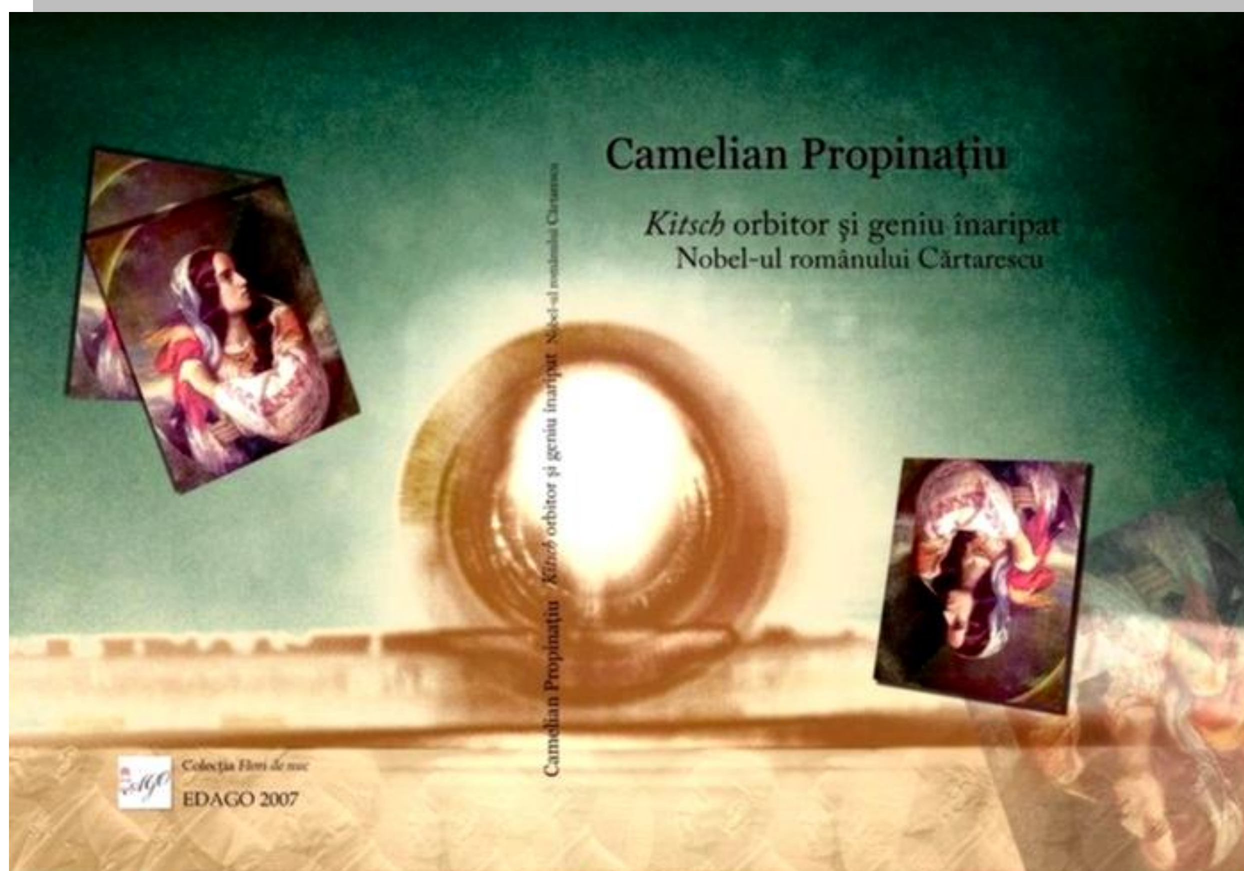
asurzitor 2007, pe caniculă, am constatat cu mâhnire că după *asasinarea mitului eminescian,* reuşită cu asupra de măsură prin celebrul număr *Dilema* 265 la 5 martie 1998 (în 10 ani doar 15-20 % din românime mai ştiind a răspunde la provocarea cine fu Eminescu), celălalt mit unionist al basarabenilor, Ştefan cel Mare, era în mare primejdie egală a se nărui, cu statuie şi cruce cu tot, deci fractalul mai degrabă nu revoluționar ci basarabean, frați postaci, carele au generat *acest studiu de fezabilitate privind postromânismul* are o delicată şi inofensivă formă de fluture, o aripă fiind Ştefan Cel Mare, cealaltă Mihai Viteazul, iar corpul?

Corpul? – poate trupul cel frumos ca un copaci sau ca helful şi helvolul al țării mele, şi al Limbii noastre cea Română, rămas sfârtecat de Ribbentrop şi Molotov, vai! chiar după 1991 şi fără ca nechezolii să emită vreo strategie coerentă pe baza căreia cleptocrația să facă Reunificarea sub vreo Coroană, de bine de rău după exemplul fostului nostru Aliat mult mai mare şi foarte mecanizat, din ăla, din „Războiul Sfânt“, cum i se zicea în urmă cu jumătate de veac, la 22 iunie 1941, numai şi numai pentru că Neamul Românesc mai avea în memorie cu câte jertfe se întregise: *Căci Ştefan cel Mare, mărunt de statură dar mare figură este cel care, inspirat de Duhul Sfânt (...), a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarități ideologice, i-a legat pe țărani de glie, dar a şi unit cele trei țări Româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăți de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Țara Românească». (O3, 420)*

Nimic mai dăunător în popularizarea 3O şi a Autoelitei decât ecoul ăsta de bâlci al deşertăciunilor, constând exclusiv din clişeele promoterilor, *care ei scriu de fapt TO*, adică ce rămâne la sfârşitul lecturii, de nu cumva şi cam tot ce se citeşte. Căci nimeni n-am ştire a se lega de pagina rasistă *420* din *O3*, sau măcar să o semnaleze către SRI + SIE că face jocul antiunioniştilor/separatiştilor, aşijderea şi cu celelalte derapaje.

Nu că ar avea vreo importanță asupra destinului Neamului Românesc faptul că la un popor de 20 000 000 suflete, 2 000 000 ar putea citi, 200 000 dețin cărți, vreo 20 000 cumpără, citesc doar 2 000 sau numai 200, dar ajung cu lectura până la oribila cloacă dreptunghiulară cel mult 20 – adică unul dintr-o mie inițiat *misterium tremendi* cum că Ştefan cel Mare al nostru şi al basarabenilor este un sfânt de kkt, aşa că în final e o problemă numai pentru 2, eu şi Mircea, un scandal înghesuit între doi profi navetişti de la Şcoalele gemene 41 şi 42, în defunctul roşu şi negru vierme cu burduf 109, ceea ce chiar că nu mă interesează.

Voiam să subliniez cu un rictus dureros doar risipa că România Regală Mare, ca absolut toată istoria noastră, este *terminată* ca demolata Mănăstire Văcăreşti, chiar dacă se va reconstitui ceva cu numele ăsta. A fi urmaş de deținut politic, adesea supraviețuitor pe bază de compromisuri, e lucru de ocară, nu s-a reînnodat nimic cu România Eternă, cea din 26 iunie 1940, *Orbitorul e conceput pentru cel ce provine din fluture somnoros de nomenclaturişti sau securişti,* trăim în Țară Nouă, fundată nu la 31 august 1944, când au intrat tancurile sovietice în Bucureşti, ci la *5 martie 1998,* când megaintelectualii şi seismectualii Autoelitei au reuşit să ne despartă de Eminescu, în folos propriu, cu îngăduința Cleptoxenocrației.
2007 11 29, ZP

Noi să ne ținem de neamuri unii cu alții întru Marea Recuperare

De la 1 ianuarie 2007, odată cu diluarea RO în UE, *Neamul Românesc* nu mai este decât *o minoritate sud-est europeană ca oricare alta*, compusă din cei ce *se simt* şi eventual se declară Români de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney. Dimpreună cu alte minorități, fiecare cu interesele ei, *Neamul Românesc* are mai întâi datoria sacră de a face din RO o regiune atractivă, cu un standard de viață, democrație, toleranță şi educație cosmopolită consonant cu normele UE, iar mai apoi de a-şi aduce obolul la achitarea arieratelor Misiei Culturale, adică, oriunde ne-a azvârlit pe mapamond zarul ursitei, *noi să ne ținem de neamuri unii cu alții* şi *să ne exprimăm în universal ca Români*, recuperând cu timpul cam cât au făcut deja frații noştri de gintă latină, italieni, francezi sau spanioli, care acum pot să şi piară ca fluturii după depunerea ouşoarelor, decât care noi nu suntem mai prejos din fire, din aripile geniului şi din encefal, doar ce c-am avut o istorie vitregă, fiind sub vremi.

Români, maghiari, germani, rromi, ruşi, evrei, ruteni, sârbi, turci, tătari, greci, arabi, chinezi, laponi, italieni, coreeni şi alte naționalități conlocuitoare din RO acționează ca un tot unitar în DRO şi în WO, fiecare cu destinul ursit de soartă. Nimeni nu mai e constrâns a-şi potrivi ceasul spiritualității după Casa Poporului de la Bucureşti. Că va exista şi o piață de artă cosmopolită aici, asta e altceva, lungă viață economiei de piață!

A pierit națiunea Română, a înviat Neamul Românesc, din Cernăuți până în Timoc şi din Toronto până-n Sydney.

Ca bun român nemăsluit, oriunde te-ai afla, chestiunea care rămâne – nu vom înceta să o repețim nicicând! – este doar interogația dacă ne vom împlini sau nu Misia Culturală,

marile reconstituiri şi recuperări, înainte de *marea asimilare*, de dispariţie, de extincţie în diluantul global, important fiind ca pentru înfricoşata Judecată de Apoi a Neamurilor să fim adică *pe deplin exprimaţi pre limba noastră*, cum şi-au terminat deja treaba fraţii noştri de gintă latină italieni, francezi şi spanioli, mai norocoşi în istorie decât noi, care totuşi râdem la urmă, fie şi ca băşcălie postmodernă.
2007 11 29, PN

Clasa intelectuală nu e mai brează decât aia politică

Cel mai inconcevabil paradox român te orbeşte, sărindu-ţi ţărăneşte în ochi ca surcica de fractal, dacă iei ca maimuţa sociologă la puricat, de la *Apelul către lichele* încoace, minimum 7 colecţii de periodice îngălbenite, gălbejite, cum ar fi *22*, *România literară*, *Dilema* şi *Observatorul Cultural*, plus *România liberă*, *Evenimentul zilei* şi *Cotidianul*, iar dacă e vreuna incompletă-n megabiblioteci, substituind cu *Sfera Politicii*, din priveliştea a atâta pământ roditor lăsat pârloagă rezultând radical-agrar că *n-avem o clasă intelectuală mai brează decât aia politică,* de-a făurit măcar *pluralismul*, pe baza căruia ne-am fofilat în UE.

Nu găsim pluralismul în cele 7 colecţii, ci doar o Autoelită din 12 megaintelectuali şi 52-53 seismectuali, ce se mai schimbă ca fotbaliştii la lot, numărul contează structural, dar e ca şi cu fotbalul incalificabil postromânismul de ne intoxică ăştia că n-ai popor bun decât să-i sugi pibul, direct sau indirect prin Stăpân, cum ar rezulta şi dintr-o istorie de kkt bimilenar de te pişi pe ea, şi nicio nădejde nu-i să ni se analizeze-sintetizeze de alţii decât postacii, după aproape două decenii sterpe, o *mea culpa* inventariind opţiuni ideologice şi strategice greşit interesate, şi ale cui.

După care săvârşire a ritualului de trecere ca maidanezul prin băltoaca civică, de la pubertate la adolescenţă, să se şi treacă la Luminarea Poporului, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Monarhia bipartidă liberalo-ţărănistă originară, Preeminenţa TVR Cultural şi TVR Didactic asupra televiziunilor comerciale, Reprimarea dură până la lustraţie a Bolşevismului, Postarea autorilor români pe Project Gutenberg, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Emanciparea Cadrelor Didactice, Wikipedia Românească, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naţionale de pe malul Dâmboviţei şi a tuturor clonelor ei judeţene, sinecvanona Fisiune a Monopolului Spiritual şi Ideologic al Autoelitei, iar în sfârşitul bahic, să ne asumăm cu toţii individualizarea Îndeplinirii Misiei Culturale a Neamului Românesc, care e Marea Recuperare a istoriei netrăite sub colonialismul austriaco-ruso-turc, în spaţiul danubiano-carpato-pontic mai degrabă galiţian decât levantin, de care trebi deja ne putem apuca toţi, fiecare pe blogul lui, ca şi în conştiinţa sa.
2007 12 01, ZP

Instituţiile fundamentale nu sunt buticuri

Pe vremea Mareşalului Antonescu Ţara se rezema pe 4 instituţii fundamentale: Armata, Justiţia, Şcoala şi Biserica.

Astăzi, identitatea naţională, primejduită doar de postmodernism şi globalizare, este mai bine ocrotită de Biserică decât de Armată şi atunci dl Gabriel Andreescu ar trebui să mediteze la reoperaţionalizarea conceptului de securitate naţională, convingându-se singur de cât de slab este sofismul care pune Biserica Neamului în aceeaşi categorie cu buticurile private, riscând a trezi în Tineretul Idealist insultat nostalgii incompatibile cu democraţia.

Altminteri, e limpede că aici lucrează oameni deştepţi şi că s-au luat în calcul despăgubirile.
2007 12 05, Z

Nicolae Labiş, întâiul poet postmodernist al românilor

Nicolae Labiş este contemporan cu beatnicii americani şi scrie o poezie perfect sincronă, la fel de retorică, uneori ca un urlet, precum în *Balada* mizeriei pescarilor Deltei. Are o pronunţată conştiinţă ecologistă şi luase ca mulţi contemporani naivi occidentali marxismul în serios, căutând a îmblânzi inerţia omului fiară.

Nu s-a sfiit să re-scrie *Mioriţa* sau *Meşterul Manole*.

De fapt, Nicolae Labiş este întâiul nostru poet postmodernist şi poate că numai zodia rea de a nu fi bucureştean îl exclude şi astăzi din manualele şcolare, însuşindu-se de către grupul optzeciştilor în totalitate înnoirea poeziei române, începută totuşi de acest brav moldovean.

2007 12 05, Z

Să fi scăpat măcar de vulgaritate!

Revenirea la Monarhie ţine de principiul reînnodării istoriei exact de unde a fost întreruptă, la 26 iunie 1940, de catastrofa totalitară europeană.

Ce contează retrospectiv este faptul că nici nu puteam intra în această familie europeană selectă a monarhiilor, nu numai din cauza cleptocraţiei ci şi datorită Autoelitei bucureştene de după 1989, care nu a avut nici ideal monarhic, nici ideal unionist, iar din 1997 încolo, adusă la putere prin votul disperat al populaţiei, a îngheţat Punctul 8 de la Timişoara, l-a trădat din motive suspecte, alegând ca ţinte prioritare ale deconstrucţiei miturile naţionale în locul securităţii şi derapajele de dreapta în locul nomenclaturii.

Retrospectiv, astăzi când chiar că posedăm mii şi mii de specialişti de nivel euroatlantic, iar cultul eminescian s-au pristăvit, explicaţia este deprimant de simplă: nu Intelectualitatea ci Prostimea a înţeles de Paşti, în 1992, că ortodoxia nu se pupă cu republica şi că nu vom respecta niciodată ca pe un monarh locatarul de la Cotroceni.

Ce se putea forma intelectualiceşte sub ceauşism din puţinele cărţi aduse dincoace de Cortină decât o pseudo-intelectualitate? Un surogat, nişte nechezoli, care nu au întrevăzut atunci, în pre-NATO şi pre-UE, nici că monarhia va termina clădirea Bibliotecii Naţionale, nici că ne va scăpa măcar de vulgaritatea vieţii noastre republicane în toate cele, inclusiv în revelioanele tv ce ne vor îngrozi curând, la prăpastia dintre ani.

2007 12 19, RLb

Batjocorirea valorilor religioase

Este bine a condamna batjocorirea valorilor religioase.

Mulţi cumpărători inocenţi pun cartea în raft, de îndată ce au ajuns acasă, cu bune intenţii de a o citi mai târziu, fără să ştie exact că au păcătuit, cum se întâmplă adesea în viaţă.

În ultimii 18 ani, am cumpărat peste cinci mii de cărţi, am frunzărit trei mii patru sute şi n-am citit temeinic, cu creionul în mână, decât vreo două sute, ultima fiind *Orbitor. Aripa stângă. Corpul. Aripa dreaptă.*

Poate că publicarea acestor *Versete Satanice* este un eveniment editorial extern pandant la cel intern, publicarea *Versetelor Cărtărescciene*, trei cărţi *Orbitor* care tot de îndrumarea spirituală ţin şi tot spre Premiul Nobel duc.

2007 12 23, EvZ

E vremea colindelor

Dl Mircea Dinescu susținând că Patriarhia s-a făcut frate cu fundamentaliştii musulmani e perceput de Neamul Românesc mai degrabă ca boier decât ca poet, cum era acum 18 ani. În fond, *Dilema* şi *Dilematica* au găzduit atacuri la mitul eminescian, la „sinistra statuie“ de la Ateneu, la lirismul cel mai pur, de parcă ar fi fost vorba de versete sataniste. De unde să cerem atunci sensibilitate pentru ceea ce este mai presus, ideal religios, fie şi păgân, în acest timp sacru al Sărbătorilor tuturor credințelor?

E vremea colindelor, rugați-vă şi nu polemizați!

2007 12 21, Ctd

Agenții de influență involuntari din subcomentarii

Analiştii fostului KGB de la Chişinău şi de la Moscova pot invidia aceste pline de umor aberații nimerite de-a dreptul profesionist să zăpăcească gloata, cum ar fi: al treilea război mondial pe care l-ar provoca România denunțând Pactul Ribbentrop-Molotov, scumpirea gazelor ca retorsiune certă, primejduirea independenței balticilor, excluderea noastră din NATO sau din UE, denunțarea unui pact caduc prezentată drept... turnătorie!!!

Se poate însă şi mai demobilizant: *Cotidianul*, fondat de fiul unui fost luptător național pentru ce serbăm la 1 Decembrie, are o pagină online permanentă, *Cât ar costa Unirea cu Basarabia!* Cine subcomentează online un material ar trebui să se gândească că poate fi luat, în sintezele lor, de observatori de pe tot mapamondul, drept persoană exprimând semnificativ un segment din opinia publică.

2007 12 22, Z

Polirom contra Humanitas

E vremea colindelor şi evenimentul editorial al anului 2007 a devenit *Versetele Satanice*, după ce Humanitasul a făcut o publicitate fără precedent, ca pentru „pamperşi“, *Orbitorului* astă-vară. Deosebirea este că Editura Polirom aproape că n-are nevoie a cheltui nimic pentru promovarea bestsellerului mondial. Planificând lansarea traducerii exact de Sfintele Sărbători şi anticipând reacția PS Patriarh Daniel de condamnare a batjocoririi valorilor religioase ca atare, editura ieşeană şi-a asigurat contribuția gratuită a presei noastre anti-BOR la vinderea cărții lui Rushdie.

Practicând un astfel de management inteligent, Poliromul poate spera să bată Humanitasul în 2008 nu numai ca număr de titluri ci şi ca influență asupra publicului cultivat.

2007 12 22, RLb

Obiectivitatea exemplara a Gardianului

Cred că celelalte cotidiene de limbă română, preocupate mai mult de a injuria BOR-ul de Sfintele Sărbători decât de a informa complet, au uitat să menționeze această coincidență a lansării *Versetelor Satanice* chiar în prima zi a Bairamului, provocându-se din inocență un val de reacții productive promoțional!

2007 12 22, Gar

România este o mare putere pentru vecini

Re-denunțarea Pactului Ribbentrop-Molotov este un mijloc românesc, iară nu băsescian, de a-i reaminti liderului comunist românofob de la Chişinău că România

este o mare putere, de unde îi pot veni surprize neplăcute privind propria legitimare, mai ales în prognoza că numele raportorului poate avea rezonanță basarabeană, cum ar fi Răutu sau Chişinevschi.

Altminteri, pentru că Basarabia a avut altă soartă decât a Republicilor Baltice, a critica clasa noastră politică pre-NATO din 1989-1999 e un nonsens. În schimb, Autoelita bucureşteană poate avea remuşcări nu numai pentru că i-a luat la mişto, ca nefiind postmodernişti, pe Grigore Vieru, Leonida Lari şi pe ceilalți luptători naționali de peste Prut şi Nistru, ci şi pentru că nu şi-a propus vreodată a reflecta operațional la cum reînnodăm istoria de acolo de unde ne-a forfecat-o, la 26 iunie 1940, catastrofa totalitară europeană, mulțumindu-se cu declarații mancurtizante cum că nu i-ar fi plăcut viața în România Regală din pricina derapajelor naționaliste, sau angajându-se în campanii de demitizare vădit antiunioniste, lovind tocmai simbolurile, pe Eminescu sau pe Ştefan cel Mare.

Grav este că aşa cum nu ştim ce avem de făcut în 2008, aşa nu ştim nici în 1940 *cum trebuia făcut*!

Precum nu mai avem literatură funcțională, nu avem nici istorie națională care să ne lumineze.

Războiul Sfânt (1940-1945) e redus la aspectele holocaustice, fiind însă criticat Regele Carol al II-lea pentru că n-a tras sabia în contra Armatei Roşii!

Or, semnificativă în invazia sovietică din 1940 a fost provocarea continuă, pe lângă răpirea Bucovinei de Nord încercarea de a găsi pretext de război, stratagemă ce ar fi mutat mult spre sud granița, pe Siret sau chiar pe Milcov.

Unde am fi avut-o şi azi, din motive yalteze evidente.

Cu Franța şi Anglia zdrobite în iunie 1940 şi cu America neutră, România nu putea face război de una singură totalitarismului marxist aliat atunci cu cel nazist. A făcut această mare jertfă la 1941 şi la 1944. Şi nu e vina eroilor de atunci că nechezolii de după 1989 n-au ştiut să valorifice diplomatic sau măcar eseistic uriaşa noastră contribuție la zdrobirea *ambelor* totalitarisme.

Tocmai acest trecut mare ne asigură marele viitor că, dacă nu vom reîntregi România, măcar conştiința de Neam Românesc va reînvia, în contra tuturor demitizatorilor, de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sidney.
2007 12 28, Z

Basarabia necunoscută, vol 7

Diriguitorii culturii din România ar trebui să se îngrijească de a face accesibilă integral (7 vol.) monumentala lucrare *Basarabia necunoscută* a domnului Iurie Colesnic, atât în toate bibliotecile mari din țară cât şi în cele destinate comunităților româneşti, tot mai numeroase, din străinătate.
2007 12 21, Σ

Humanitasul şi Filologia se comportă ca Guvernul

Este o pată de dezonoare pentru Humanitas situația penibilă în care este pus, când îi urăm *Sărbători fericite!*, cel mai bine vândut scriitor român, dl. Mircea Cărtărescu, care prin bestsellerul *De ce iubim femeile* a îmbunătățit radical compoziția socială a publicului acestei edituri, de *a nu putea supraviețui*, cum citim, doar din salariul de la Filologia bucureşteană, care se comportă cu inconştiență în perspectiva de a avea printre salariați un laureat al Premiului Nobel pentru literatură, văzându-se aici şi incompetență, şi ingratitudine, pe care le

credeam de mult apuse odată cu epoca în care angajam îndrumători spirituali dintre nechezolii ieşiţi pe brânci din penuria de carte occidentală a ceauşismului.
2007 12 28, EvZ

Anul revoluţionar 1989 a început la Chişinău!

Asupra românilor din dreapta Prutului până la Tisa, informaţi prin radiourile occidentale, dar şi prin Radio Chişinău sau prin canalele tv sovietice, au lăsat o puternică impresie trei evenimente cu adevărat istorice.

La 15 iunie, de ziua comemorării Poetului Naţional Mihai Eminescu, apariţia cu grafie latină a periodicelor *Glasul*, respectiv *Literatura şi Arta*.

La 31 august, recunoaşterea Limbii Române ca limbă de stat, întreaga bătălie politică fiind urmărită cu sufletul la gură.

La 7 noiembrie, zădărnicirea de către demonstranţi a paradei militare sovietice s-a constituit într-un precedent, dacă nu chiar într-un model pentru spargerea mitingului din 21 decembrie al lui Ceauşescu.

La mulţi ani feriçiţi ziarului Flux şi cititorilor săi!

2007 12 31, Flux

La anu, 1% cetăţeni neturmentaţi – un eşec şi pentru nechezoli!

Aşadar, sus stau universitarii informaţi, în frunte cu filologii.

Iar jos, în colb, Neamul Românesc plus ceilalţi locuitori, o gloată manipulată de televiziuni în folosul clasei politice. Gloată văzută de obicei din perspectivă criptorasistă, incorectă politic, ca o adunătură cretină de la ADN, nu ca victimă a bolşevismului împotriva căruia am făcut război şi rezistenţă şi revoluţie, nu idilă.

Problema este cum poate continua dezbolşevizarea.

Cu cleptocraţia n-ai ce discuta: este nulă, iresponsabilă, se comportă ca o putere de ocupaţie. Ea nu poate fi decât pedepsită. Fie ca pe cepexişti, când vom avea justiţie, fie măcar simbolic, când vom avea literatură funcţională şi istorie naţională.

În schimb, se poate dialoga fructuos cu intelectualii.

Unii au intrat în viaţa publică după Revoluţie ca surogate, ca nechezoli, atât cât se puteau forma în penuria de carte occidentală. Iar când au ajuns cu lecturile la zi şi, oarecum la putere, prin 1997, deontologic au rămas tot nechezoli, pentru că în loc să lumineze sămănătorist poporul, au cotit-o spre deconstrucţia miturilor naţionale şi, în fond, spre marele consens, proclamând la 8 ianuarie 2003 chiar Imposibila Lustraţie şi reducând astfel activitatea atitudinară la folosul autopublicitar!

Avem acum o groază de demitizatori, dar încă nu un Nicolae Iorga, care să ţină în semiîntunericul tv poporul la sfat.

Condiţia deontologică de nechezoli, de intelectuali-surogat, nu va fi depăşită decât printr-o strategie clară de Luminare a Poporului, a segmentului 98%, anume prin ferma obligare a puterii la investiţii generoase în Infrastructura Intelectuală şi mai ales în cureaua de transmisie dintre elită şi gloată, anume resursele umane din învăţământul preuniversitar, care e de dorit să le avem culte şi moderniste precum profesorul Eugen Lovinescu de la Liceul Matei Basarab din Bucureştii României Regale.

Deocamdată, după 18 ani, nu tu Bibliotecă Naţională, nu canal tv didactic, nu subvenţionare canal franco-german Arte pe toate telecablurile, nu colecţii de carte ieftină gen Bibliotecă pentru toţi, nu muzee, filarmonici şi şcoli total deschise cu resursele spre comunitate!

La sfârşitul anului bisect şi electoral 2008, teamă mi-e că vom avea doar 1% cetăţeni neturmentaţi!
2007 12 31, EvZ

Bietul Eminescu, pe când alcătuia dicţionarul sanscrit

Bietul Eminescu, pe când alcătuia dicţionarul sanscrit al păturii superpuse şi avea *rendez-vous*, notează în treacăt „o fut dumnezeieşte“, enervând sanscrit greco-bulgărimea cu ceafă groasă, nas subţire şi plete mirosind a cerneală vitriolantă, îmbogăţindu-ne brusc limba cu o locuţiune fenomenală, soteriologică, fiind greu de crezut că la Viena, în aşezămintele, teatrele şi bibliotecile ei, n-a cunoscut el mai toată experienţa indiană a speciei în acest înălţător praxis sanscrit.

Cu toate acestea, geniul natural Eminescian conservă o dimensiune a spiritului *total absentă* în proza şi mai ales în poezia nechezolilor noştri de ambe speţe (defect cumplit de grav), anume Amorul!

Căci un Amor nu se reduce, cum judecă junii corupţi din Generaţia Pupici, la când îţi vine după ospăţ cu cârnaţi de Pleşcoi a regularisi manelar Revoluţii Române.

Ce bărbos Karenin reciteşte „Întâia sărutare“, constată nişte simţiri atât de pure şi de serafice, pe care, din cauza corupţiunii induse în noi de internet, de tembeliziuni şi de traducţii, am zice că nici nu există. Simptomatic, piesele de proză scurtă similare concepute de Cel mai bine vândut scriitor român pălesc rău faţă de acest măsurariu Eminescian şi te fac să roşeşti ca o blondă autentică pentru primitivismul impulsurilor descrise, adică excitarea din mai nimic pe cool-mile disperării şi graba demiurgică de a te uşura, încât îţi vine a crede că cel mai bine vândut bestseller de după Revoluţia Futeşă s-ar putea numi pe cinstite mai corect „De ce regularisim femeile“, decât „De ce iubim femeile“, şi semnat hetero Lulu Căldărescu, cum am mai zis, căci iubirea presupune, fie chiar rarisim, şi o doză de evlavie, ea *sanctifică*, ceea ce postmodernismul, neştiutor măcar de geniu obligat, interzice cu stricteţe, ca fiind un praxis prea romantic pentru un demers bazat pe băşcălie, gloată şi caterincă de duzină.
2008 01 15, GO

Mitul Eminescian a fost asasinat şi el

Din păcate, îndeosebi în dauna Basarabiei şi Bucovinei, Mitul Eminescian a fost asasinat şi el, neuitat fiind un număr special *Dilema*, nr 265, din 5 martie 1998, cu participarea elitei intelectuale, instaurându-se astfel o epocă fără de poezie, Epoca Mooye, cum îi spun internauţii.

Cred că sunteţi singurul cotidian online care publică poza Poetului Naţional de 15 ianuarie.
Vă mulţumim!
2008 01 15, Gar

Asasinarea Mitului Eminescian

Pe baza aserţiunii, geniale din punct de vedere al profesionismului în manipulare, că tânărul român n-ar purta tricouri cu portretul Luceafărului, s-a ajuns la asasinarea Mitului Eminescian, neuitat fiind numărul 265 al *Dilemei* din 5 martie 1998, implicând elita intelectuală fără a se înţelege că gloata omagia, poate nemeritat, şi pe Scriitorul Român, care nu mai încape acum printre cele 10 vipuri mari anuale.

Întâmplător, am participat astăzi la o întâlnire cu Mihai Eminescu şi Grigore Vieru şi bucovineanul poet Mihai Prepeliţă şi alţi distinşi invitaţi patrioţi, la Şcoala din Mogoşoaia,

venind vorba şi despre suferinţele românilor de peste Prut sau despre un monument al lui Eminescu vandalizat cu arme de foc.

De unde această sugestie pentru creşterea interesului elevilor (care au recitat cu multă simţire): să facă profa de pregătire de bac acea *captatio benevolentiae* de început de lecţie anunţând cu îngrijorare că va preda un poet care ar putea fi în curând interzis în România – Mihai Eminescu!
2008 01 15, Ctd [Seara Adrian Păunescu,

De unde să ştie dl Cătălin că moldovenii nu muncesc?

O sursă recentă poate fi pixelul „Şurubelniţe şi ochelari cu laser“, din 11 ianaurie 2008, prin care virtualul Nobel Mircea Cărtărescu se ia de nişte figuri hirsute, bizare, neidentificabile, ajunse-n tren de peste Prut cu nişte marfă.

Iar pentru pesimismul dlui Cătălin că situaţia noastră economică nu ne permite unirea cu Moldova, a se vizita link-ul din stânga acestei pagini web, spre documentaţia intimidantă despre *cât ne-ar costa Unirea*.
2008 01 15, Ctd

Bobby Fischer şi Eminescu

Geniu şi infirm fiecare. Americanii cel puţin au aplicat legile lor, ca şi în cazul unui boxer, Cassius Clay, care nu voia să crape în Vietnam luptând contra bolşevismului. În România Imposibilei Lustraţii, acum o săptămână, *Evenimentul zilei* i-a extras lui Eminescu câteva poezii licenţioase din „maculatoare“ (de fapt folclor adunat de pe drumuri) şi le-a expus oprobiului public de ziua lui, testând de fapt capacitatea de reacţie a elitei intelectuale: zece ani după numărul special *Dilema* 265 este limpede că mitul eminescian a fost zdrobit definitiv!

Rezultat: nici americanii nu vor mai avea un Bobby Fischer, nici un nou geniu ca Eminescu nu va mai sluji Neamul Românesc, ci va pleca în State, unde măcar e lege, ştii la ce să te aştepţi.
2008 01 22, EvZ, Nicolae Manolescu

Un bilanţ de aplaudat

România este iarăşi o ţară pândită şi teza „modernism DA, specific naţional NU“ merită un referendum, fiind în joc banii contribuabilului.

La adresa:
http://www.mediafax.ro/cultura-media/orbitor-aripa-stanga-apare-limba-germana-editura-zsolnay-viena.html?1706;894183
ni se confirmă că bilanţul dlui Patapievici în impunerea postmodernismului în detrimentul specificului naţional este de aplaudat chiar şi de un românofob ca Voronin. Citez:

Traducerea „Orbitor. Aripa stângă“ în germană s-a realizat şi cu sprijinul Institutului Cultural Român (ICR).

Tot cu sprijinul ICR, alte trei volume de Cărtărescu au fost traduse în străinătate: „De ce iubim femeile“ a apărut în limba ebraică, la editura Nymrod din Israel, „Nostalgia“, la editura Faber-Print din Bulgaria şi „Travesti“, la editura Czarne din Polonia.
2008 01 25, EvZ

Marele nedreptăţit – Andrzej Wajda

Artisticeşte, filmul nostru „432“ este un întunecat *documentar* de lung metraj, ca şi *Moartea domnului Lăzărescu*, din vina scenariştilor, îndeosebi a antieminescianului Răzvan Rădulescu, aşa că marele nedreptăţit la Oscar în 2008 pare a fi Andrzej Wajda, pentru filmul tragediei polonezilor ucişi de sovietici la Katyn (la investigarea gropilor comune descoperite de nemţi lângă Smolensk participând în 1943 şi experţi români).

Altminteri, dl Mungiu a scăpat ieftin faţă de nenorocitul de Eminescu, poetul naţional căruia *Evenimentul zilei* i-a scos câteva poezii licenţioase din maculatoare şi le-a expus oprobiului public de ziua lui, pe 15 ianuarie.
2008 01 25, EvZ

Ideea este excelentă!

Ideea unui Congres la Putna este excelentă, *în primul rând am vedea câţi suntem*!

Ar trebui însă pregătită publicând în serial amintiri de epocă, în primul rând pe ale lui Slavici.
2008 01 25, Z, Roncea

Ştefan cel Mare, nu Delavrancea e ţinta!

Peştele e bun cu mămăligă şi în volumul *Baroane*! Mircea Cărtărescu are un pamflet perfect comparabil cu al dlui Mihuleac, intitulat *A pus de mămăligă*.

Le pot schimba între ei!
2008 01 25, Adv

Da, Dora, este nevoie de voluntariat!

Da, Dora, este nevoie de voluntariat! Eu deja îl practic:

Urmăreşte pe web interviul din 18 dec 2007 al lui Mircea Cărtărescu, „Foame cu Kafka, frig cu Mann“!

În *Observatorul Cultural*, ca şi în originalul german, David Hugendick pune întrebarea cu judecăţi de valoare preexistente: „România are câţiva scriitori sclipitori, dar foarte puţini sunt cunoscuţi în Occident. Blecher, de exemplu, sau Alexandru Vona. Oare de ce?“

Pe când în revista online *România Culturală* a ICR, azi 25 01 2008 ora 17, prin jocul paragrafelor şi al cursivelor, sentinţa

„România are câţiva scriitori sclipitori, dar foarte puţini sunt cunoscuţi în Occident. Blecher, de exemplu, sau Alexandru Vona.“
este mutată şi atribuită frumuşel prietenului nostru Mircea.

Ca să se ia de el breasla!
2008 01 25, EvZ

Scriitorul Cezar Ivănescu şi ranga CNSAS-ului

scriu ca să nu fiu lapidat/de acest simulacru cu ranga
(Gabriela Crețan)

De-aia există scriitori, să cuprindă viața în toată complexitatea ei!

La 5 martie 2008 se fac 10 ani de când „frontul salvării lui Eminescu“, cum îşi bătea joc eminentul critic Paul Cernat de adunătura fanilor Poetului Național, n-a reuşit să mai salveze mitul şi ritualul, după vitriolarea din nr. 265 al *Dilemei*.

Nu numai Eminescu era însă omagiat pe atunci de popor pe la statui, ci şi poetul român ca poet român, lichidarea lirismului lăsându-se ca țărâna pe un mormânt cu rezultatul că *literatura noastră nu mai este funcțională*, deci opinia scriitorilor (care nici nu mai intră în grupul select al celor 10 vipuri de top RO pe la televiziuni) sau a cititorilor de poezie este neglijabilă.

Nimeni nu-l va mai plăti regeşte pe vreun prăpădit de poet român cum aflăm din *Cotidianul* că i-ar fi acordat Marin Preda lui Cezar Ivănescu sume uriaşe pe volumele de versuri, başca peste ce primea de la Securitate!

Dealtfel, nici de autorul plachetelor *Rod* n-am mai fi auzit nimic fără CNSAS!

Mircea însuşi, Dinescu, dacă nu se făcea „boier“, rămânea în exil pe bobița de piper!

Numai că Cezar Ivănescu, care a fost bătut de mineri, susține că imediat după Revo, tocmai Mircea Dinescu de la CNSAS, şef al Uniunii Scriitorilor în 1990, l-a dat afară de la *Luceafărul,* continuându-se un conflict mai vechi şi greva foamei nerezolvând nimic. Iar unii agită acum strâmba asta că Mircea Dinescu l-a „lucrat“ pe fostul coleg de la *Luceafăr*-ul, plecând apoi la Paris în Franța, cum Ceauşescu în Iran, fără a înțelege că tocmai se pune ranga sub CNSAS!

„E foarte mişto. E foarte tare! Dacă au reuşit acest lucru un fost activist de la *Scânteia* şi un fost informator în cârdăşie cu şobolanii de la Curte e un semn bun pentru România. De ce să ne dăm mari că am intrat în Europa? Trăim în continuare în epoca lui Ceauşescu şi a servitorilor săi“ – şi Mircea Dinescu ar trebui să mai adauge ceva aici, din vremurile când era iubit ca un nou Poet Național: „Dacă acum, în 2008, cu RO în *uie*, pot ăştia desființa CNSAS-ul, vă dați seama ce inconştient am fost eu, cât curaj am avut să mă iau de ei în RSR în 1989?“

Un alt conflict scriitoricesc pare legat de imprudența poetului Cezar Ivănescu de a candida la funcția supremă în Uniunea Scriitorilor, când a fost deconspirat ca turnător Eugen Uricaru.

Oricum, în cel mai grozav caz ar fi vorba de un informator nu de un ofițer, confirmându-se pesimismul criticului Nicolae Manolescu din manifestul capitulard *Imposibila Lustrație*, din 8 ianuarie 2003:

„După aproape un deceniu şi jumătate, nu mai am nicio îndoială că securitatea ne-a salvat de comunism, şi a preluat apoi puterea politică şi pe cea economică. Rezistența la divulgarea de către CNSAS a numelor ofițerilor este un argument teribil. Şi perfect explicabilă. De informatori, nu i-a păsat nimănui. Dar cum să divulgi numele unor oameni care sunt în partide, parlament, guvern, administrație locală, armată, poliție, SRI, SIE, în mai toate firmele (cu capital românesc sau străin!) de oarecare însemnătate economică, în consilii de administrație sau în posturi de conducere mai mari sau mai mici din învățământ, justiție, ministerul public şi din alte domenii? Blocada e totală. Mai degrabă va fi desființat CNSAS-ul decât să se afle aceste nume.“

Deranjantă a fost şi insistenţa cu care tot Cezar Ivănescu a pledat pentru teza asasinatului, în cazurile Nicolae Labiş, întâiul poet postmodern român, şi Marin Preda, romancierul postbelic care merita Nobelul.

Iar când l-au dat afară pe Goma din Uniunea Scriitorilor, găseşti chiar în colecţia *României literare* ce sarcastice reacţii a avut Cezar Ivănescu, observaţii cum că anunţaţi-mă, dom' le, şi pe mine, că uite, mă întâlneam cu el şi nu ştiam la ce mă expun!

Şi se mai leagă pe bloguri de numele poetului Cezar Ivănescu recursul la greve ale foamei sub ceauşism, pentru a putea studia la Filologie, pentru a se publica volumul *Doinelor*, pentru a nu se desfiinţa cenaclul *Numele Poetului,* iar fosta USLA ar fi avut consemn să nu-l lase mai aproape de 100 m de Ceauşescu, aşa că, într-un asemenea caz ambiguu, CNSAS, anunţându-şi verdictul fără a mai apuca să asocieze imediat probe convingătoare, mai degrabă îşi va şubrezi propria sa credibilitate decât să o zdruncine pe a discipolilor poetului Baaadului.

Şi ce e ciudat aici?

Pare că alegerea unui caz atât de contradictoriu e în armonie perfectă cu formidabila judecată a Curţii Constituţionale privind neconstituţionalitatea Consiliului Naţional pentru Studiul Arhivelor Securităţii, decizie care anulează toate deconspirările de până acum, fericind întreg spectrul politic. (Europeanul Theodor Stolojan exultă că poate conta din nou pe dna Mona Musca!)

Pentru Tineretul Idealist, coşmarul este un duş rece, ca scena din „De ce iubim femeile“, în care Mircea Cărtărescu înţelege că a fost făcut bărbat de o securistă, Irina!

Aşadar, cazul marelui poet al Baaadului – o rangă sub clădirea de gresie lucioasă, răsturnând CNSAS-ul.

Măcar de-ar conduce atâta publicitate la recitirea volumului *La Baad*! În ediţia completă, cam cât *Orbitor*-ul!

Şi ce ne învaţă Curtea Constituţională?

Că CNSAS trebuia să aibă luciditatea minimă necesară să nu se ia de dl Voiculescu? Sau ce-i de făcut ?

O listă de protest enoooormă, cu mii de semnături, în ordinea importanţei vipurilor intelectuale, primele 12 nume urmând a fi mediatizate prin chiar ştirile Antenelor dlui Voiculescu!

Iar restul să stea cu buzele umflate, ca după Caritas.

N-aş zice că făcând lirism nu filologie, Cezar Ivănescu scria atât de bine încât merita să facă, aproape orb, şi note informative, scrise cu litere uriaşe, dar de-aia există scriitori, să cuprindă viaţa în toată complexitatea ei, nu să fie solidari împotriva cleptocraţiei şi a emanaţiei ei, clasa politică!

„Mă surprinde decizia CNSAS şi cred că ea poate afecta imaginea Uniunii, însă nu cred că CNSAS ar putea fabrica probe“, se spune că a spus scriitorul Nichita Danilov, unul dintre scriitorii ieşeni cu care bârlădeanul Cezar Ivănescu a fost în conflict, dovedind celor ce dispreţuiesc breasla cât profesionalism zace în ea: captarea atenţiei prin surprindere, amplificarea consecinţelor (Imaginea Uniunii!!!) şi întărirea verdictului apropo de incapacitatea specialiştilor noştri de a fabrica probe!

Interesantă ar fi, apropo de profesioniştii din RO, să medităm la ea, şi formularea: „Nu mă mai surprinde afacerea Cezar Ivănescu, deoarece generând zgomotoase discuţii în contradictoriu, ea parcă a justificat desfiinţarea CNSAS, de către Curtea Constituţională, ca incapabil să dea verdicte!“

Sau: „avea un aer de bătăuş pus pe harţă, şi chiar era, înconjurat de câţiva băieţi musculoşi pe care îi recrutase din liota de veleitari care îi cădeau în genunchi să-l ajute să debuteze. Poetul umbla cu o rangă de fier în mână, cu care îţi bătea în masă la restaurantul scriitorilor dacă i se părea ca nu i-ai observat apariţia.“, scrie Cristian Teodorescu despre „Cezarul Securităţii“, completând imaginea ca în *Groapa* lui Eugen Barbu, cu pitorescul de mahala: „cu nas fracturat de fost boxer şi cu mişcări piezişe ca de cuţitar experimentat“ sau „aştept următoarea mutare a poetului cu ranga.“ Totodată este deplânsă tolerarea lui Cezar Ivănescu în preajmă de către Marin Preda, care pierde şi el la capitolul imagine că „nu l-a adulmecat“ nici pe Ion Caraion, poet dealtfel mai puţin recitibil, autor de poezie filologică, nu de lirism.

Problema este că turnătorul Ion Caraion este şi el un caz încă şi mai ambiguu: a stat destul în Romlag, ca să aibă „dreptul“ de a turna, a fost la Canal şi, ca Victor Petrini, la minele de plumb de la Cavnic şi Baia Sprie. În mai 1980, la moartea lui Marin Preda, a avut o reacţie fulminantă în *România liberă*, încât chiar trăiai câteva minute, citind, într-o Românie perfect liberă.

Exilându-se, a fost bălăcărit multă vreme în *Săptămâna*, devenită ulterior *Cuţarida Mare*, exploatându-i-se tocmai turnătoriile. La 3 martie 1981, ar fi trimis o notă care, cum scrie organul *Tricolorul* (www.ziarultricolorul.ro/intern.html?aid=4731), s-ar fi referit şi la Cezar Ivănescu, ireverenţios, anume că nu-i altceva decât tot un bătăuş, care l-a lovit cu ranga la Mogoşoaia pe Mircea Micu, pentru ca mai la vale să bage o strâmbă, un apropo de tehnicile securităţii bulgare de a lichida disidenţi la Londra, că tot autorul acesta al *Doinei* umbla la el (într-o umbrelă) cu un drug de fier, gata să altoiască pe oricine!

Nu ştim dacă Ion Caraion cunoştea că Mircea Micu, glumeţ cum îl ştim, ar fi încercat să-i facă lui Marin Preda o glumă (?) nesărată cu dispariţia servietei de aur, conţinând manuscrisul *Cel mai iubit dintre pământeni*.

Dar ştim că Ranga de care Cezar Ivănescu nu se despărţea niciodată avea un metru şi patruzeci şi doi centimetri, cântărind 18 kilograme. Doar în caz că pleca de la Bucureşti la Bârlad cu avionul, o lăsa pe la prieteni, cum ar fi Gabriela Creţan, Mircea Drăgănescu, Sorin Paliga, George Geacăr, Iuliana Paloda, însă îi era cumva mai comod la Alexandru Horia, la Biblioteca Sadoveanu din Piaţa Amzei, lângă Uniune.

Această rangă, a împrumutat-o minerilor în 13 iunie 1990, să scormonească sub Troiţa de la Universitate, şi nu i-au mai adus-o înapoi.

Muzeul Literaturii Române o aşteaptă şi în ziua de azi, când s-a desfiinţat CNSAS-ul.

31 ianuarie 2008

Nota: ***redactiei Asymetria. D.C .*** *Nicolae Manolescu era foarte combativ când s-a aflat de notele informative ale lui Eugen Uricaru. Acum e mai circumspect. Primul îi era amic, al doilea nu se afla printre apropiatii ambasadorului. Poetul Cezar IVĂNESCU pare să fie victima invidiei sau razbunarii. Se va afla poate cine a difuzat abuziv informatia şi în ce masura este vorba de santaj sau razbunare. Cezar Ivănescu nu este un om comod. Opera sa e importanta. Functia de director de editura – râvnita, poate. Gura sa, adesea, sloboda.*

Câta vreme se ascund înca fisele ofiterilor criminali din Securitate şi Militie, nu se precizeaza ca printre sefii de partid multi erau şi securisti cu galoane, dezvaluirile acestea anonime dar difuzate de presa în cautare de scandaluri imediat, au un aer puturos de santaj şi turnatorie revizuita. Trimitem cititorii la articolele din „Cotidianul“, la care face referinta Camelian Propinatiu, şi la comentariile anexa ale celor doua referinte,

(http://www.cotidianul.ro/index.php?id=13647&art=34980&cHash=b9f6693d30) din care extragem urmatoarele:

(http://www.cotidianul.ro/index.php?id=17496&art=42430&nr=3&cHash=4e8eacd3b9#opinii)

D. C.

Camelian Propinaţiu-(02-02-2008 10:04):

Literatura română a fost FACUTĂ nefuncțională. Nu s-a prăbuşit de la sine. Nimeni nu prea ştie cum sună o poezie de Cezar Ivănescu. Unii chiar cred că ar merita Nobelul pentru Mopete şi pentru excelente traduceri din Kafka, Musil şi Joyce!

Dar cleptocrația a reuşit să-şi țina în semiîntuneric poporul, să-l despartă de literatură, numai profitând de slăbiciunile elitei intelectuale.

Înainte de a-l descrie pe Cezar Ivănescu drept poetul cu ranga, trebuia cercetată ipoteza sabordării vaporaşului CNSAS chiar din interior, prin potolirea intelectualității oferindu-i-se la ronțăit o dilemă, un caz controversat.

A nu-l ajuta pe alt intelectual înseamnă a face pactul cu atomizarea, oarecum cu pesimismul dlui Nicolae Manolescu din manifestul capitulard „Imposibila Lustrație“:

„După aproape un deceniu şi jumătate, nu mai am nicio îndoială că securitatea ne-a salvat de comunism, şi a preluat apoi puterea politică şi pe cea economică. Rezistența la divulgarea de către CNSAS a numelor ofițerilor este un argument teribil. Şi perfect explicabilă. De informatori, nu i-a păsat nimănui. Dar cum să divulgi numele unor oameni care sunt în partide, parlament, guvern, administrație locală, armată, poliție, SRI, SIE, în mai toate firmele (cu capital românesc sau străin!) de oarecare însemnătate economică, în consilii de administrație sau în posturi de conducere mai mari sau mai mici din învățământ, justiție, ministerul public şi din alte domenii? Blocada e totală. Mai degrabă va fi desființat CNSAS-ul decât să se afle aceste nume.“ („România literară“, 8 ian 2003)

[Semnificativ scriitoriceşte pentru VIITORUL scrisului în RO, pe *Agonia*, la aceeaşi deflagrație, după vreo 2000 accesări, curajul *unui singur* subcomentariu, şi acela aşa:
Mânia clasei muncitoare G.M. 06.Feb.08 10:49
Dacă textul tău ar fi fost unul de ficțiune, probabil m-ar fi amuzat, dar aşa… nu pot decât să mă gândesc cu amărăciune la acest trecut „glorios“, acest trecut scris cu ranga pentru urmaşii urmaşilor noştri.
„Ca să schimbăm azi pentru-ntâia oară/ Ranga-n condei şi capu-n călimară,/ Străbunii noştri-au adunat printre tractoare/ Mânia clasei muncitoare…“]

Dirijabilul levantin

Lipsesc de pe lista mitingului pentru continuarea deconspirării securiştilor şi informatorilor *tocmai uniunile de creație*: a scriitorilor, a artiştilor plastici, a compozitorilor, a filozofilor etc.

De la bătălia pentru Punctul 8 al *Proclamației de la Timişoara* până în prezent, nu s-a făcut nimic semnificativ în două direcții strategice care să pună Puterea în situația de a privi la Intelectual cu frică.

Mai întâi, Luminarea Poporului prin lexic inteligibil, carte ieftină, canal tv didactic, biblioteci județene şi de cartier funcționale, explicarea motivelor asasinării mitului eminescian sau a batjocoririi lui Ştefan cel Mare, între Kosovo şi Transnistria.

Mai apoi, reducerea decalajului de înfumurare dintre megaintelectuali şi potențialul Partid al Cadrelor Didactice, mai mare decât al conservatorilor şi ale pseudonaționaliştilor de orice limbă, profa preuniversitară putând fi cel mai eficient mediator între înalta gândire şi gloată.

Intelectualii fiind suspendați în dirijabilul levantin al lui Mircea Cărtărescu, vrerea cleptocrației nu e să desființeze CNSAS-ul, *ci doar să îl castreze,* ceea ce nu m-aş mira s-o şi facă, vorbitorii de la Piața Universității alegându-se, ca întotdeauna, doar cu beneficiul publicității, ceea ce e totuşi un fel de câştig spiritual pentru Neamul Românesc.
2008 02 03, Σ

Trend spre faliment

Se ascute lupta de clasă! În sens electoral. Probabil e un plan de măsuri, cuprinzând chiar CNSAS-ul.

Niciun cotidian din *uie* n-ar fi renunțat, ca *Ziua* de azi, la semnături precum Ion

Bogdan Lefter, Gabriel Andreescu, Adrian Severin, Roxana Iordache, Şerban Orescu.

Despre ultimul, decan al oricărei facultăţi de ziarişti, de observat că semnificativ pentru a ne lămuri cam pe unde ne aflăm, este modul în care au fost folosiţi în RO experţii euroatlantici după Revoluţie.

2008 02 03, Blog Ioan T. Morar

Se zice *Casă de piatră!* şi *Bine aţi venit!*

Nu este corect româneşte să ai un titlu – *Sarko, soţul Carlei Bruni, vine mâine în România* – şi un altul – *Interviu cu Nicolas Sarközy,* cum am citit în alt cotidian online. Se zice *Casă de piatră!* şi *Bine aţi venit!*

(Nicolas Sarközy este Preşedintele unei ţări mult prietene.)

2008 02 03, Adv

E ca la Caritas

E ca la Caritas – cine îşi mai aminteşte de jocul piramidal la care primii de pe listă jumuleau naivii pe la Braşov şi mai ales prin tricolorul Cluj funariot.

A se verifica online cele de mai jos.

Mai toate ştirile despre nobilul gest, cu care mă solidarizez deplin, al dlui Ion Zubaşcu, au invariabil menţiunea, cu funcţie publicitară în folosul a două personalităţi:

– Apelul pentru aflarea adevărului despre crimele din 1989 - 1990 a fost semnat de 140 de personalităţi, „printre care Mircea Cărtărescu şi Vladimir Tismăneanu“.

– Strigător la cer fiind faptul că niciun revoluţionar n-ar lăuda expedierea Revoluţiei în câteva pagini de către Comisia Tismăneanu sau persiflarea ei în *Orbitor 3,* unde este prezentată ca manipulare şi artefact în primul rând al Securităţii, în conformitate cu paradigma manifestului capitulard *Imposibila Lustraţie,* lansat de dl Nicolae Manolescu, *România literară,* 8 ianuarie 2003.

Mai rău, cum publicistul Ion Zubaşcu are milă de biata ţară, nu-i arătaţi pagina 420 din acelaşi *Orbitor 3*, unde fiind demitizat adică batjocorit Soldatul Necunoscut, aflăm despre Ştefan cel Mare că „toţi moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat“, pasaj de rasism curat, iar despre Mihai Viteazul, în condiţiile în care elitele noastre au ratat Unirea cu Basarabia după modelul german, trebuie să ne resemnăm că a „unit cele trei ţări româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăţi de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament“.

2008 02 03, Agonia

Băsescu şi pubintelectualii

Apropo de ce reprezintă intelectualul pentru orice Putere, mă întreb dacă ia în considerare Preşedintele în ce situaţie îi pune faţă de cititori pe Mircea Cărtărescu şi pe ceilalţi entuziaşti intelectuali publici, prin lipsa de reacţie IMEDIATĂ faţă de lichidarea sau măcar castrarea CNSAS.

Nu e o consolare gândul că de dl Băsescu în 20 de ani nu se va mai şti, pe când Mircea, cu sau fără Nobel, rămâne.

2008 02 03, Σ

Pentru Lolita despre Partidul Cadrelor Didactice

Resursele umane ale învăţământului preuniversitar, inclusiv Lolita lui Nabokov, au

diplome şi grade validate de învăţământul superior, de unde ne vin o groază de scriitori şi atitudinari PhD, şi care îşi asumă răspunderea fără rest, inclusiv pentru suplinitori, care nu este toţi necalificaţi şi fac faţă la lecţiile deşchise. Mircea Cărtărescu a fost vreo zece ani profesor la Şcoala 41, contemporan un timp cu scriitoarea manager cultural Carmen Firan la Şcoala 42 şi cu distinsa poetă Tatiana Rădulescu la Şcoala 43, totul în aceeaşi conurbaţie Colentina-Voluntari accesibilă via Bucur Obor cu tramvaiul 21. În prezent, din ce ar putea fi potenţial Partidul Cadrelor Didactice, mult mai mare decât al conservatorilor şi ale pseudo-naţionaliştilor de orice limbă, eu cred că avem cel puţin 322 scriitori cel puţin tot atât de talentaţi ca Mircea Cărtărescu, candidatul Nobel cel mai bine plasat, dar ei nu pot ieşi la lumină pentru că nu îşi asumă suficient de multe arierate istorice, nu se opun înălţării Catedralei Mântuirii Neamului, nu fac mişto de basarabeni făcându-l violator pe Ştefan cel Mare şi nu-l trimit la epilat pe autorul poemului licenţios, nu întâmplător ajuns în manualele şcolare, *Antropomorfism*.
2008 02 04, Σ

Andonia Felix

Se putea desfiinţa CNSAS-ul şi pe tăcute.
Acum are semnificaţie modul în care s-a procedat.
O intimidantă demonstraţie de forţă.
Trăim peste noapte într-o ţară nouă care s-ar putea numi Andonia Felix.
Dacă e ACELAŞI Sergiu Andon, e limpede, are dreptate Ana Blandiana, nu numai că n-am progresat cu nimic, din 1990, e mai rău ca la Mineriadă!
Aparenţa progresului vine de la ajutoarele europene, exercitate instituţional.
Suprimate, ne-am plăti datoriile în mizerie, ca sub ceauşism.
2008 02 04, Σ

Imposibila lustraţie în Andonia Felix

[04.Feb.08 04:42]

Jupâne,
le cam manipulezi! Am spus clar mai sus că mă solidarizez deplin cu Ion Zubaşcu, şi m-am plâns că pentru alţii se face publicitate, tocmai pentru dnii Cărtărescu şi Tismăneanu, nişte sceptici în ce priveşte Revoluţia!
Şi nu m-am referit la CUM scrie candidatul Nobel cel mai bine plasat, ci la CE scrie el rău, contribuind la îndepărtarea poporului de intelectuali, încât la Fântâna Marian Munteanu n-au fost astăzi decât atitudinarii şi băgătorii de seamă în exerciţiul funcţiunii, nu şi gloata.
Culmea este că, paradoxal, însuşi eminentul critic Nicolae Manolescu a interpretat cu superficialitate Revoluţia şi, în consecinţă, nu se poate exprima credibil nici despre *Orbitor 3*, o carte care nu reconstituie, dar re-construieşte postmodernist, adică în băşcălie, acelaşi eveniment!
Afirm că dl Manolescu n-a înţeles Revoluţia, pentru că o confiscă de la popor şi o donează Securităţii, cum rezultă din *Imposibila lustraţie*, adevărat manifest capitulard, din care aflăm că, citez selectiv:

1. Spre deosebire de PCR, compus din oportunişti şi condus de un dement şi de o impostoare, securitatea are cadre bine pregătite, numai şefi de promoţie, şi e gata să preia puterea: întâi pe cea politică, apoi pe cea economică. Şi să termine o dată cu ideologia comunistă şi cu nomenclaturiştii care profită de pe urma ei.
2. La mitingul din 21 decembrie din Piaţa Palatului, au existat agenţi de securitate infiltraţi în mulţime care au pus, cum se spune, paie pe foc. În anumite instituţii cei care, pe 22 decembrie, i-au împins pe salariaţi să meargă în Piaţa Palatului au fost tot securişti.
3. După aproape un deceniu şi jumătate, nu mai am nicio îndoială că securitatea ne-a salvat de comunism, şi a preluat apoi puterea politică şi pe cea economică.

4. Din punct de vedere economic, cei mai mulţi dintre aceşti oameni sunt capitalişti convinşi şi pariază fără ezitare pe economia de piaţă; din punct de vedere politic, ei n-au nimic contra pluralismului ori a democraţiei în măsura în care nu le lezează interesele materiale.

(Cf. http://www.romlit.ro/ Colecţia *România literară*, 2003, 1/8.01)

Poate un intelectual informat să accepte acest manifest şi cu programul dlui Ion Zubaşcu să se solidarizeze?

Ne-a salvat Securitatea de comunism? Este capitalismul de şpagă şi mafie o economie de piaţă? Are dreptate Ana Blandiana că e mai rău ca la Mineriadă, adică atunci când *Adevărul* aceluiaşi Sergiu Andon vedea bande de legionari în uniformă? Este democraţie castrarea CNSAS-ului, sentimentul ăsta că s-a schimbat peste noapte numele ţării în Andonia Felix?

2008 02 04, Agonia

Dosare nesolicitate

Paradoxal, nu toţi scriitorii au profitat de serviciile fostului CNSAS.

Încă mai este accesibil pe web materialul:
http://www.bloombiz.ro/article--LifeStyle-Arta-Scriitorii_ezita_sa-si_vada_dosarul_de_Securitate--69814.html

Ioan Groşan zice: „N-am făcut cerere, ca să nu descopăr acolo necazuri şi să stric prietenii. Oricum ar fi, aş rămâne cu un gust amar“. Mircea Cărtărescu s-a ferit să facă cerere: „Nu mă interesează, n-am de gând să-mi cer dosarul, prefer să dorm liniştit şi să am încredere în prieteni. Realmente mă tem de ce aş putea descoperi. Din partea mea, «băieţii cu ochi albaştri» pot să stea liniştiţi“. „Nu mi-am cerut dosarul din lene, o mare şi productivă lene“, am aflat de la Radu Cosaşu. Poetul Florin Iaru a fost prea ocupat pentru a face o cerere la CNSAS, totuşi, este sigur că are dosar.

La adresa
http://www.cotidianul.ro/index.php?id=7720&art=19727&cHash=ae3bd336d8
din articolul – Uniunea Scriitorilor de Turnatorii – aflăm că Cezar Paul-Bădescu e de părere că nu scriitorii au prioritatea deconspirării ci politicienii. Horia Gîrbea a fost unul dintre puţinii care s-au pronunţat împotriva deconspirării, ca fiind prea târziu. Mircea Cărtărescu, Emil Brumaru, n-au vrut să-şi ceara dosarele de teama unor surprize neplăcute privind prietenii etc. etc.

2008 02 04, Ctd, Daniel Vighi

Operă colectivă a poporului

Termenii ăştia – stalinist, comunist, marxist etc. nu şi-au pierdut deloc semnificaţiile, derutantă fiind doar uitarea termenului corect româneşte: bolşevic.

Emisiunea Realităţii TV cu Adrian Păunescu, devenit multora un bătrânel simpatic după ca a recitat *Doina*, în condiţiile când Eminescu a ajuns la 10 ani după Dilema 265 un Poet Naţional interzis, i-a pus portret lângă portret pe Cristian Tudor Popescu şi pe Sergiu Andon, fiind frapantă analogia de ceaţă şi întuneric cu Mineriada din iunie 1990, când cei doi ziarişti de la *Adevărul* a avut o contribuţie comparabilă cu cea de acum la clătinarea încrederii în jocul democratic din RO. Filtrarea emisiunii de către cleptocraţie s-a văzut din absenţa societăţii civile, superinteresant fiind că în timp ce Băsescu tace, Tăriceanu punctează ca salvator al democraţiei.

Democratic ar fi să ai pe net toată arhiva CNSAS, ca importantă operă colectivă a poporului – 2 milioane de dosare!

2008 02 05, Ctd, blog Rogozanu

Cuiele lui Christ?

1. Ce Dumnezeu înseamnă Cui prodest scelus? – Cuiele lui Christ?
2. Autoelitei îi revine sarcina, după castrarea CNSAS, să analizeze eşecul din perspectiva a două erori strategice: înfumurarea de a nu folosi Partidul Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie şi, în general, eroarea de a neglija Luminarea Poporului prin lexic inteligibil, carte ieftină, canal tv didactic, biblioteci județene şi de cartier funcționale, explicarea motivelor asasinării mitului eminescian sau a batjocoririi lui Ştefan cel Mare, între Kosovo şi Transnistria.
2008 02 06, EvZ, Patapievici

Corect româneşte

Nu este corect româneşte a propaga sintagma „popor antisemit“, indiferent ce prieten a folosit-o. Nici nu există asemenea popoare!

Eminescu a vrut să introducă un fel de loterie a vizelor ca americanii, n-avea el treabă cu bieții cârciumari decât în excesul polemic.

Cât despre Neamul Românesc, să se ştie că a făcut istorie majoră chiar înainte de paşoptismul idealist şi după, nefiind pricină a da vina pe turci, pe ruşi sau pe evrei pentru o pagubă inexistentă.

Ne lipsesc doar istoricii convingători, măcar despre recenta Revoluție din Decembrie, pentru că se vede limpede în ultimul *Orbitor* că Mircea Cărtărescu, candidatul Nobel cel mai bine plasat, n-a avut din ce se documenta!
2008 02 07, Z, Ioan Buduca

Ora exactă

Nu pot înțelege de ce un ieşean atacă, surprinzându-l în grea cumpănă, pe dl Cezar Ivănescu, un mare poet liric, deci pe urmele lui Eminescu şi ale uitatului Nicolae Labiş, care a fost cel dintâi poet postmodern român.

Cum nu pot pricepe nici ineleganța atacului recent la basarabeanul Iurie Roşca.

Să fie influența mahalalei bucureştene, de unde vine ora exactă, aşa de penetrantă?
2008 02 07, Z de Iaşi, Lucian Postu

Frământări electorale

Întâlnirea cu eroul anticomunist Vasile Paraschiv, a preşedintelui României Traian Băsescu, este mai mult decât semnificativă, este reparatorie, dar condamnarea atât de târzie a castrării CNSAS, cu riscul de a-l lăsa pe dl Tăriceanu să câştige imaginea de salvator al democrației, pune pe gânduri spre un alt preşedinte care s-a declarat până la urmă învins.

Fiindcă totul pare bine lucrat electoral în RO, sărind din probabilități ampla mişcare simultană de a se lua direcția ziarelor unor personalități consacrate, precum Cristian Tudor Popescu, Sorin Roşca Stănescu şi acum Emil Hurezeanu!
2008 02 08, Adv

Redeschideți Auschwitzul pentru români!

Bruma de simpatie, câtă a fost, pentru dnii Oprescu şi Orban (posibili rivali primarului Videanu!) a venit din impresia că sunt victime ale jocului politic incorect al puterii băsesciene slujite orbeşte aici de dl Cărtărescu!

Lansând enunțul de coloratură rasistă:

„Corupția nu înseamnă atât nişte mafii economice şi financiare, cât esența coruptă, amorală şi indiferentă la lege a sufletului românesc.“

dl Cărtărescu devine un banal manipulator în favoarea securiştilor (Eu zic nomenclaturiştilor!) despre care spune dl Nicolae Manolescu în „Imposibila lustrație“ (Ro. lit. 080103) că ne-au scăpat de comunism şi au luat puterea economică şi politică.

De fapt, enunțul „Un popor de hoți generează un stat de hoți, indiferent cât de bune legi are el“, care justifică bannerul din Piața Veneția de la Roma cu „Redeschideți Auschwitzul pentru români!“ ne ia ochii ca să nu observăm că editorialul aşteptat de la intelectualul angajat Mircea Cărtărescu ar fi trebuit să se refere la castrarea CNSAS-ului şi la ciudata lungă tăcere a dlui Băsescu, identică celei a marelui învins Emil Constantinescu.

2008 02 08, EvZ

Iată şi o veste bună în ziua de azi!

O statuie, şi încă ecvestră, apărătorului creştinătății!

După Eminescu, Ştefan cel Mare este în ultimii ani simbolul nostru național cel mai expus demitizării, între Kosovo şi Transnistria.

După celebrul pamflet „A pus de mămăligă“, dl Mircea Cărtărescu, în recentul *Orbitor 3*, la pag 420, ne informează că „toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat“.

Cât despre Capitală, cine descinde în Gara de Nord, de la Suceava călătorind, este frapat tocmai de un fel de absență arhitecturală a ortodoxiei: blocuri după blocuri, cu biserici mici şi ascunse privirilor, încât îndoielile privind rațiunea Catedralei Mântuirii Neamului apar ca româneşte profund incorecte.

Dumnezeu să readucă Sucevei gloria de odinioară!

2008 02 09, Adv

Dacă nu-i xerox în sat

Dacă nu-i xerox în sat, amu în *uie* corect româneşte e să apelăm prin ziar la burghezia de merit sau chiar la cleptocrație, să doneze unul, nu să facem caterincă.

2008 02 09, Ctd, blog I.T. Morar

Arhiva Europei Libere

Problema tricolorului unguresc în locul celui românesc pare să se fi pus şi copertei din aprilie 1967 a primului număr din Magazin Istoric.

Dispariția regretatului luminător al poporului Max Bănuş ne reaminteşte sarcina ce revine elitei intelectuale de a înființa, din câte documente s-au păstrat, o arhivă a Europei Libere, accesibilă mereu înnoitului tineret, ca omagiu unei instituții căreia datorăm enorm.

Noi, cei ce am beneficiat de *Tinerama* şi de *Cvartet duminical*, ne pierdem încet-încet memoria, trebuie făcut ceva. Cornel Chiriac, de pildă, e uitat cu *Metronom* cu tot, fiind lichidat la 4 martie 1975, şi generația în blugi, după 43 de ani, este pensionară.

Instituțiile noastre culturale n-au fost în stare a păstra cu finanțare românească Studioul „Teze şi antiteze la Paris + Povestea vorbei“, au pierdut şi mansarda lui Cioran, se pare cu unele manuscrise cu tot, şi nu ştim dacă s-a făcut vreun efort de a-i ruga pe bunii noştri aliați americani să ne lase şi nouă, fie şi foarte selectivă, o copie a arhivei de interes

românesc de la Free Europe.
2008 02 10, EvZ

Toată admirația pentru Dl Dumitru I. Grumăzescu

Toată admirația pentru Dl Dumitru I. Grumăzescu, buchinistul din Strada Lăpuşneanu, fără îndoială unul dintre eminescologii de prim rang ai momentului, dacă a avut tenacitatea de a colecționa 7000 de cărți, reviste şi alte materiale privind opera Poetului Național şi ecourile ei în țară şi în lume!

Ce e val, ca valul trece: demitizarea lui Eminescu va deveni nerentabilă pentru cei ce o practică, dealtfel din ce în ce mai puțini şi neascultați.

De aceea, pentru patriarhalul Iaşi, o asemenea colecție poate fi un obiectiv turistic şi cultural de valoare inestimabilă.

Dar cum edilii se mişcă totdeauna şi pretutindeni încet, sarcina ce revine, de la poporul contribuabil, funcționarilor culturali de la Bucureşti este eventuala includere a Colecției în patrimoniul național, înainte să o descompleteze sau să o cumpere cu totul colecționarii străini.
2008 02 10, Gar

Arbitrajul extern

„Mărieş a arătat că revoluționarii au dat în judecată statul român fiind nemulțumiți de tergiversarea în justiție a dosarelor Revoluției din 1989 şi mineriadei din iunie 1990.“

Întrebarea pe care trebuie să şi-o pună până şi cititorii *Scânteii* moşteniți de *Adevărul* este de ce tocmai ei, revoluționarii, au trebuit să-şi bată capul cu greva foamei şi cu deplasări la Strasbourg când avem o mare diversitate de organizații civice care puteau presa justiția să se grăbească, evitându-se arbitrajul extern.
2008 02 11, Adv

Cel mai mare şi mai serios gazetar român

Nu cred că rezultă cum iubea Eminescu din interceptarea unor scrisori improvizate în scurtele răgazuri pentru tutun şi cafea ale celui mai mare şi mai serios gazetar român, adesea denigrat chiar de frații de breaslă.

Imaginea autentică despre cum iubea Eminescu transpare din „Lumină de lună. Versuri lirice nu filologice“ şi din proze uşor de antologat: *Poveste indică, La aniversară (Întâia sărutare), Cezara, Avatarii faraonului Tlà sau chiar Sărmanul Dionis*.
2008 02 11, Ctd

Nu Neamul Românesc e vinovat

Nemuritorul tovarăş, nu „domn“, Brucan nu putea trece de la un totalitarism muncitoresc decât la celălalt totalitarism muncitoresc, deci de la marxism la criptofascism. Profeția sa, că ne vor trebui douăzeci de ani ca să învățăm de la un fost stalinist democrația, avea coloratură rasistă.

Şi chiar dacă vor trece patruzeci de ani, nu Neamul Românesc ca *stupid people* e vinovat, ci elita, cu pivotul ei Autoelita, care nu are nici azi o strategie de Luminare a Poporului după atâta circ civic în unic folos autopublicitar.
2008 02 15, EvZ, Rodica Culcer

Ca român nu poți fi decât pesimist

Poate că România n-are rost să apere Kosovo cu entuziasm titulescian cât timp sârbii înşişi o fac simbolic, iar Biserica lor nu ne recunoaşte Basarabia!

Mai ales că a permite, în Europa, cu atâta consens, secesiunea unei provincii după Ulster, basci, Corsica e mai mult decât suspect.

Poate că diplomația secretă a cedat deja enclava maghiară din Ardeal, după cum se va fi asigurat şi cu Transnistria, dacă nu cumva e în plan şi o Moldovă Mare.

2008 02 15, Z, Victor Roncea

Iosif Sava – un luminător al poporului

Iosif Sava a fost un luminător al poporului, care nu a ținut ştiința sa doar pentru sine, avea şi carismă şi a creat numeroşi melomani, încât ar merita o statuie lângă Gheorghe Lazăr, Heliade şi Haret.

Am avut norocul să prind epoca în care, până să emigreze, George Bălan prezenta simultan *Muzica şi marile întrebări ale omului*.

2008 02 15, Z, Bedros Horasangian

Preuniversitarii nu sunt recunoscuți ca intelectuali!

Rareori mediatizate pentru că victima se cramponează de imaginea sa şi a şcolii, incidentele cu profesori bătuți de elevi şi mai ales de părinți sunt numeroase şi se vor înmulți în oligopedagogia noastră.

Cleptocrația are nevoie nu de educație, ci de veşnicul *stupide people* al tovarăşului Brucan, ca să se îmbogățească încă şi mai mult, iar pe un astfel de june violent, care le dă omor la profesori, îl angajează bodyguard!

Totuşi, nemuritorul tovarăş, pentru unii analişti încă „domnul Brucan“, nu putea trece, vorbind de *stupide people*, de la un totalitarism muncitoresc decât la celălalt totalitarism muncitoresc, deci de la marxism la criptofascism. Profeția să că nouă ne vor trebui douăzeci de ani ca să învățăm de la un fost stalinist democrația avea coloratură rasistă. Dar chiar dacă vor trece patruzeci de ani, nu Neamul Românesc e vinovat ci doar elita sa, cu pivotul ei Autoelita, care nu are nici azi o strategie de Luminare a Poporului după atâta circ civic în unic folos autopublicitar: dacă îi urmăreşti în colecțiile revistelor reacțiile condescendente, nu o dată jignitor miştocare, la grevele cadrelor didactice, constați că *preuniversitarii nici nu sunt recunoscuți ca intelectuali!*

Deci nicio speranță de nicăieri pentru profesori decât părăsirea arhipelagului şcolar!

2008 02 15, Adv

Deconspirarea neconfirmată

Dacă Eminescu ar fi fost un josnic colaborator al serviciilor secrete, atunci îşi pierdea statutul de Poet Național, probabil în favoarea dlui Mircea Cărtărescu, numărul special *Dilema* 265 din 1998 nereuşind deocamdată decât asasinarea Mitului Eminescian, îndeosebi prin autoritatea semnăturilor adunate – cultul Luceafărului nu va mai fi niciodată acelaşi.

Pentru de toate lichelele brusc contestatul Cezar Ivănescu, a beneficia de un *necrolog* ca cel întocmit de dl Liviu Cangeopol va fi fiind un adevărat balsam sufletesc, mai ales că se cuprinde aici şi recomandarea privind cea mai bună strategie pentru informatorii deconspirați: acea spovedanie totală de care avem atâta nevoie.

Problema este însă că „deconspirarea“, neconfirmată nici până azi 15 februarie 2008,

generează suspiciuni: a creat la 30 ianuarie cea mai bună atmosferă pentru castrarea CNSAS-ului şi, comparativ cu momentul Mona Muscă, nu ne-a adus în presă nimic facsimilat! Într-o asemenea incertitudine, prudența de a nu lovi intelectualul deja confruntat cu o situație grea, e de dorit.

Imaginea finală a necrologului, cu literatura română, „căzută în genunchi la căpătâiul nației pe patul de moarte“, este cutremurătoare şi întrupează perfect starea de postromânism din RO.
2008 02 13, New York Magazin, Liviu Cangeopol

Multă sănătate poetului Grigore Vieru!

Pentru basarabenii care s-au refugiat în România, şi bine au făcut, pentru că anumite categorii erau menite de Stalin nimicirii, nu acel Xantopol adunător de cotizații ARLUS, probabil caricaturizat de Alexandru George şi oricum grec, este reprezentativ, ci alții, mulți alții, de pildă opozantul antibolşevic Paul Goma, care a moştenit toate calitățile de luptător cu țarismul de la Stere şi Dobrogeanu-Gherea.

!!! Adaug un la mulți ani şi multă, multă sănătate marelui poet Grigore Vieru, recent operat pe inimă la Fundeni, dacă e să ne luăm după ştirea de la adresa:
http://www.expresul.ro/articole.php?rubrica=19&stire=6674
2008 02 15, Jurnal de Chişinău, Nicolae Negru, Trădarea lui Eminescu

La mulți ani şi multă, multă sănătate marelui poet Grigore Vieru!

Am vorbit cu dânsul la Mogoşoaia, de Ziua lui Eminescu, şi era optimist.
Este semnificativ că urările, în contextul operației pe cord, nu le-am găsit nici în presa centrală, nici pe la televiziuni, de te-ntrebi dacă mai servesc Neamul Românesc!

Mulțumiri domnului Constantin Preda şi cale liberă Expresului de Sud!
2008 02 15, Expresul de Sud

La mulți ani de 14 februarie şi multă sănătate marelui poet basarabean Grigore Vieru!

Care se simte bine după recenta operație pe cord:
http://paunescuadrian.blogspot.com/2008/02/vieru-trecut-prin-moarte.html
V. şi Nicolae Dabija:
http://www.literaturasiarta.md/pressview.php?l=ro&idc=30&id=603&zidc=3
2008 02 15, Ctd

Camelian Propinațiu spunea...

La mulți ani de 14 februarie şi multă sănătate marelui poet basarabean Grigore Vieru!
Aflăm cu bucurie că a ajuns cu bine la Chişinău. Vezi Nicolae Dabija: http://www.literaturasiarta.md/pressview.php?l=ro&idc=30&id=603&zidc=3
Mulțumiri poetului Adrian Păunescu pentru ajutorul acordat şi pentru a fi fost singura sursă de ştiri online despre fratele basarabean în acest moment greu!

15 feb 2008
http://paunescuadrian.blogspot.com/

La mulți ani de 14 februarie şi multă sănătate marelui poet Grigore Vieru!
Care se simte bine după recenta operație pe cord:
http://paunescuadrian.blogspot.com/2008/02/vieru-trecut-prin-moarte.html
V. şi Nicolae Dabija:
http://www.literaturasiarta.md/pressview.php?l=ro&idc=30&id=603&zidc=3

În România, poetul *Rădăcinii de Foc* nu prea avea de ales în opțiunile politice, Autoelita intelectuala fiind vremelnic atât de preocupată de interesele ei occidentale încât n-a elaborat nicio strategie privind Reîntregirea Neamului.
2008 02 22, blog curaj.net

Deplina solidaritate cu poporul sârb

Politicienii s-au exprimat româneşte, dar intelectualii?

Mai tot românul cultivat ştie de Graceanița, de Kosovopolie (Câmpia Mierlei), de leagănul şi vatra poporului sârb, pentru ca amintindu-şi de istoria comună, de legăturile de rudenie ale voievozilor noştri, de cele bisericeşti, de cele regale, de Tripla Alianță antirevizionistă, să aibă curajul să-şi exprime DEPLINA SOLIDARITATE CU POPORUL SÂRB în acest moment greu pentru destinele sale.

În tragicul an 1940, amărăciunea noastră, a românilor, când marile puteri ne-au luat Basarabia, Ardealul, Bucovina şi Sudul Dobrogei, a fost înzecită de aceeaşi neputință de a reacționa, părăsiți de toți.

Şi ne aflăm între Kosovo şi Transnistria, nu modelul ci PRECEDENTUL acestui arbitraj îngrijorându-ne!
2008 02 19, Renaşterea Bănățeană, Gândul, RLb, Ctd, Adv, Jurnal de Chişinău

S-a supus noului Stăpân occidental

AM LUAT PĂMANT DE LA ALTE NAȚIUNI, zice sanyi din Kosovo la nr 12, neobservând ca tocmai aşa ajută PRM!

Oricum C. V. Tudor rămânea în Parlament prin chemarea *Lăsați securiştii să vină la mine!* şi prin biruința completă privind castrarea CNSAS-ului, nu prin secesiunea albanezilor din Kosovo. Pe când Autoelita este incapabilă până şi de gândire autocritică. *N-am auzit-o întrebându-se de ce n-a putut aduce boborul la fântâna lui Marian Munteanu deunăzi*. O explicație putând fi că ea s-a supus noului Stăpân occidental şi a început bătălia canonică, pentru demitizarea istoriei noastre, foarte devreme, cedând tribunilor Păunescu şi Vadim *exclusivitatea* privind idealuri precum România Mare şi Basarabia.

Dacă pierdem Transnistria sau Har-Cov-ul, vor suna mişto la un pahar de Covagin (Gin Covasna ceauşist) deja clasicele citate:

„Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării." (H. R. Patapievici – *Politice*, 1996, p.63)

„Căci Ştefan cel Mare (…) a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!». Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarități ideologice, i-a legat pe țărani de glie, dar a şi unit cele trei țări româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăți de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Țara Românească." (M. Cărtărescu – *Orbitor*. *Aripa dreaptă*, 2007, p. 420, atribuindu-le unui actant)

La care cu certitudine Autoelita va adăuga între timp ceva şi mai postmodern ironic decât scrie la nr 12 Saniy, de pildă, că e tot atât de penibil a-l omagia pe neepilatul cadavru Eminescu precât a face serbare în fiecare decembrie că AM LUAT PĂMÂNT DE LA ALTE NAȚIUNI!
2008 02 19, Ctd, bloguri

Tabula Rezistenței Antisovietice

Viitoarea Catedrală a Mântuirii Neamului ar trebui să aibă înscrise pe o tabulă sau în alt fel numele Eroilor Rezistenței Anticomuniste, ori unde vor fi căzut ei, de la Dunăre până la Pacific.
2008 02 22, Flux, Rezistența antisovietică

Tot supraputerile taie granițele

Principiile wilsoniene nu explică decât istoricește cum a gândit președintele Bush, care nu le poate cita, fiindcă ar argumenta secesiunea unor state sau regiuni proprii, unde mexicanii au devenit majoritari.

Prezentul este al unui an electoral american, necesitând reducerea tensiunilor cu miliardul de musulmani al planetei, mulți dintre ei chiar alegători în SUA.

Secesiunea Kosovo ar putea fi un fel de compensație în Europa pentru musulmanii nemulțumiți de politica americană în Orientul Apropiat.

Iar strategii Rusiei poate că n-ar refuza o Transnistrie insulară, ca Regiunea Kaliningrad.
2008 02 22, Rev22, A.Goşu

Să învățăm de la luptătorul național László Tőkés!

Cei ce au făcut România Regală Mare își spuneau Luptători Naționali, nu naționaliști.

Dl László Tőkés merită tot respectul, ca erou al Revoluției de la Timişoara. În plus, este un exemplu strălucit pentru intelectualii noştri, să iubească şi ei Neamul Românesc.

Cât priveşte „importatorii de secesiune“, un iscusit pamfletar, tot timişorean dar umblat prin SUA, dl Mircea Mihăieş, vicepreşedintele ICR, ne învață în *Evenimentul zilei*, că „un asemenea pericol există doar în mințile naționalist-şovinilor“ şi asta pentru că ei „sunt crescuți într-o logică în care dacă se strănută la Moscova, la Bucureşti e musai epidemie de gripă“. Cât despre o secesiune a Ardealului: „Orice mişcare de „independență“ în HarCov se rezolvă într-o secundă: prin decuplarea de la panoul electric!“

Este tipic intelectualului levantin megalomania: decuplăm pe frații maghiari cum ne-ar decupla pe noi ruşii!!! Teama mi-e că va fi mai tare logica modestă a dlui László Tőkés.
2008 02 23, RLb

Compensație teritorială

Dat fiind faptul că intelectualii care ştiau nu s-au preocupat de Luminarea Poporului în ce priveşte Transnistria cea de faimă rea, e de crezut că vom privi cu indiferență desprinderea ei de Republica Moldova.

Nu prea există în mentalul românilor adevărul istoric că Basarabia a primit aceste raioane de peste Nistru ca pe o compensație la teritoriile cedate de Stalin Ucrainei.
2008 02 24, Ctd

Niciun fel de educație

Atitudinarii care prigonesc religia şi icoanele din şcoli nu cunosc cum trăieşte poporul, adevărata lui situație. Deocamdată, e bine să nu se schimbe nimic! Salariile mici fac ca profesorii să fie percepuți de elevi şi părinți ca nişte FRAIERI. Ce să înveți de la nişte Amărâți despre viață? Ce educație să-ți dea la copii *nişte ratați*? Pe când preotul are

Autoritate, ca un fel de om de afaceri... De aceea, provizoriu, până când cleptocrația va fi învinsă de burghezia de merit, *avem de ales doar între educație religioasă şi NICIUN FEL de educație*!

> **Contrareacție**: preotul-Model Pozitiv pentru societate
> de Casian în data de 2008-02-25 13:42:53
> Cred ca preotul este perceput ca un om NORMAL şi MORAL. Un om ce seamana şi gandeste cu dragoste de tara şi de neam a voevozilor români. Cred ca atunci când un copil vede un preot, se gandeste mai degrabă la Stefan cel Mare, la Mihai Viteazul, la Constantin Brancoveanu. Asta cred ca vad copiii în preoti-Normalitatea şi Decenta.

2008 02 25, Adv

Conurbația Giurgiu-Ruse

Capitala, sufocată în propria-i circulație, a devenit un oraş impropriu pentru practicarea Poeziei. În schimb, conurbația Giurgiu-Ruse este cel mai apropiat spațiu urban liric în care se poate transfera cu uşurință o parte din viața culturală din centrul Bucureştiului.

Este interesant că spaniolii descoperă acest spațiu liric de la Dunăre ca pe tenorul Costel Busuioc, a cărui dotare excepțională era în sarcina şcolii româneşti să o valorifice pe un plan superior.

2008 02 26, Ctd, investiții spaniole

Peştele este al poporului, nu al baronilor

Megaintelectualii trebuie să se angajeze în această dispută, arătând că peştele este al poporului, nu al baronilor.

Cine vrea să înțeleagă de ce a fost Nicolae Labiş întâiul poet postmodern român, trebuie să citească fulminanta sa Baladă, din octombrie 1956, un poem scris în preajma Revoluției ungare, un URLET într-o retorică halucinantă, cu nimic mai prejos decât contemporanul *Howl* al beatnikului Allen Ginsberg. Mânia tânărului idealist, ce scria pentru popor nu pentru alți poeți, a pornit de la o excursie în Deltă, unde a fost martor unei revolte a pescarilor jefuiți la cherhana de sistemul cotelor bolşevice.

2008 02 27, HN, EvZ

Manuale pentru elevi, nu pentru profesori

Cadrul didactic care a formulat subiectul exprimându-se despre cuplul imperial că „voind să aibă copii, au făcut de mai multe ori tot ce trebuia să facă pentru aceasta " este un pedagog foarte bine informat asupra cunoştințelor REALE ale elevilor şi a reuşit să facă interesantă o olimpiadă ajunsă fără niciun rost din moment ce noii scriitorii canonici îşi bat joc de Eminescu şi de Ştefan cel Mare.

De fapt, prin noua legislație a educației, poate că ar trebui să le fie interzis cu desăvârşire să mai elaboreze manuale şcolare tocmai persoanelor care nu lucrează efectiv cu elevii la clasă şi nu-i cunosc deloc, adică inspectorii şi universitarii, care uneori concep texte hipercorecte ştiințific, însă nule didactic, inaccesibile marii majorități a elevilor, ceea ce agravează oligopedagogia noastră.

2008 02 27, HN, EvZ

Tineretul rus din Basarabia

Din fericire, tineretul rus din Basarabia ştie că în România, adică în UE, n-ar avea de

suferit niciun fel de discriminare, aşa că astfel de manipulări nu pot fi eficiente pe termen lung.
2008 0228, Mediafax, prigonirea folclorului

Epoca Mooye

Epoca Ceauşescu ne consternează prin excesul acesta de personalități, incomparabil mai multe decât ale Epocii numite de Tineretul Idealist pe bloguri Epoca Mooye. Corect româneşte, *Lista Ruşinii* inițiată de Virgil Ierunca poate că ar trebui continuată cu alți incontestabili megaintelectuali, evident altfel numită, pentru că Revoluția Română pare să nu fi fost, pentru acel cărturar român care se ruşinează de ce popor are, decât un fel de schimbare de sarcini, nefiind deosebire de ruşine ci de plus minus între a-l elogia pe Ceauşescu, de pildă pentru ctitorirea mallului Bibliotecii Naționale, şi a te înmlăştina în exact contrariul, în excese de postromânism care şi ele rămân memorabile: „Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării." (H. R. Patapievici – *Politice,* 1996, p.63)

„Căci Ştefan cel Mare (…) a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat." (M. Cărtărescu – *Orbitor. Aripa dreaptă*, 2007, p. 420)
2008 02 28, Ctd, Lista Ruşinii

Monument istoric şi de arhitectură

Trăim în RO, nu suntem naivi! Credem în Dumnezeu, nu în minuni. Cum să iasă un jeg de nehalit prof român provincial din anonimat şi oligopedagogie, dacă nu era DEJA un vip? La 19 aprilie 2004, o Scrisoare deschisă adresată de societatea civilă către Preşedintele României, Domnul Ion Iliescu, în scopul de a salva mausoleul dezafectat al bolşevicilor, (eufemistic = amplasarea catedralei în Parcul Carol, pe un teren de interes public – care găzduieşte un monument istoric şi de arhitectură) avea selectate, cu efect publicitar, din peste 2700 de semnături, doar pe ale acestor vipuri reprezentative, lângă a dlui Emil Moise::

Dinu ADAM, Mihai AGAPIE, Harald ALEXANDRESCU, Gabriel ANDREESCU, Liviu ANDREESCU, Peter BANYAI, Carmen BĂRBULESCU, Claudiu BLEONȚ, Mircea CĂRTĂRESCU, Remus CERNEA, Eugen CIOCAN, Lia Ioana CIPLEA, Marina CONSTANTINESCU, Doina CORNEA, Dan CRĂCIUN, Alexandru DARIE, Smaranda ENACHE, Sabina FATI, Olimpiu GHEORGHIU, Bogdan GHIU, Dinu C. GIURESCU, Dan GOANȚĂ, Armând GOŞU, Ioan GROŞAN, Matei GULEA, Stere GULEA, Emil HUREZEANU, Dan IANCU, Florin IARU, Ioana IERONIM, Leontin H. IUHAS, Domnica MACRI, Mihai MARTA, Liviu MIHAIU, Dan C. MIHĂILESCU, Lucian MÂNDRUȚĂ, Cornel MIHALACHE, Emil MOISE, Adrian NICULESCU, Anton NICULESCU, Andrei OIŞTEANU, Mihai OROVEANU, H.-R. PATAPIEVICI, Dan PETRESCU, Cristi PUIU, Victor REBENGIUC, Şerban STURDZA, Stelian TĂNASE, Mircea TOMA, William TOTOK, Paul TUMANIAN, Cristina ȚOPESCU, Nora VASILESCU, Daniel VIGHI, Dinu ZAMFIRESCU, Vasile Dem. ZAMFIRESCU.
(http://www.humanism.ro/articles.php?page=69&article=69)
2008 02 09, Ctd, blog Rogozanu, Despre religie în şcoli

10 ani de la asasinarea Mitului Eminescian

Între Mărţişor şi Ziua Femeii, prăznuim în anul acesta bisect şi electoral, 2008, un deceniu, adică două cincinale, de la asasinarea Mitului Eminescian.

Tragicul dar anostul eveniment s-a produs, aproape neobservat de popor, prin nr. 265 din 5 martie 1998 al *Dilemei*, participând aproape toţi megaintelectualii Autoelitei trecutului recent şi ai viitorului apropiat.

Rezultatul a întrecut toate calculele şi aşteptările, Mitul Eminescian s-a prăbuşit cu *Doină* cu tot, RO putând intra fără cezariană şi în *uie*, de care *uie* mulţi credeau sau măcar agitau că nu se poate accesa cu acest cadavru-n debara, dar paralel succesului integrării s-a ales praful şi de mitul lui Ştefan cel Mare, celălalt mare român ţintă al demitizării sistematice, orice perspectivă de a reface unitatea naţională, fie şi după rigidul model german, năruindu-se din lipsă de idealism, recuperarea românilor de peste Prut, *ghidaţi tocmai de aceste două emblematice simboluri,* Eminescu şi Ştefan cel Mare, fiind amânată cu vreun secol, anume pentru momentul în care, prin extinderea UE, se vor uni şi Danemarca cu Azerbaidgeanul!

Astfel, intelectualitatea atitudinară, Autoelita care ne asigură azi că „Alo! Aşezaţi-vă liniştiţi! Orice paralelă *între Kosovo şi Transilvania este neavenită!*" – rămâne datoare faţă de popor pentru vina de a nu fi gândit nicio strategie privind Reîntregirea Neamului, ajungând cu orbirea până la A NU VEDEA că deja noi românii am trăit cu asupra de măsură drama poporului sârb, prin însăşi NEUNIREA cu Basarabia.

Şi avem a mulţumi aici talentelor ce ne-au uşurat sufletele, ne-au ajutat să percepem *ca pe ceva meritat* această secesiune impusă nouă de Stalin în 1940:

„Privit la raze X, trupul poporului român abia dacă este o umbră: el nu are cheag, radiografia plaiului mioritic este ca a fecalei: o umbră fără schelet, o inimă ca un cur, fără şira spinării.“ (H. R. Patapievici – *Politice,* 1996, p.63).

Sau, ca să nu ne pară prea mare paguba neunirii cu „şoldovenii“ cei temători de *sârmă* sau vânzători de şurubelniţe:

„Căci Ştefan cel Mare (…) a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toţi voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toţi moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat.“ (M. Cărtărescu – *Orbitor. Aripa dreaptă*, 2007, p. 420)
2008 03 01, GO, Filed under Academia de Geniu Obligat •Tagged Autoelita, Geniul Obligat, postromânism, Cultura

Românul obişnuit este o creaţie a totalitarismului bolşevic

Explicaţii:

1. Dl Mircea Cărtărescu a devenit cel mai influent ideolog al postromânismului şi excesele pesimismului său privind reînvierea Neamul Românesc trebuie subliniate de către orice bun român nemăsluit, fie el chiar incult sau tălâmb.
2. În mod curios, tocmai cotidianul în care publică, uneori autopublicitar, cele mai multe vipuri ale Autoelitei şi-a restricţionat brusc accesul cititorilor online la feedback, până

şi aberaţiile fiind acum lăudate, aducându-ni-se aminte că *Rolul intelectualilor în istoria monodiscursului* este o temă de reflecţie productivă.

Exces:
„Românul obişnuit habar n-are de Biblie, n-o are-n casă şi n-o citeşte niciodată, nu se duce la biserică decât la botezuri, cununii şi înmormântări, nu-şi bate capul cu problema unei vieţi viitoare, cu vorbe ca *mântuire* sau *credinţă*, nu face acte de caritate, trăieşte alergând după bani şi divertisment.“(Mircea Cărtărescu – *Semne bune anul n-are*, vineri 29 februarie 2008, *Evenimentul Zilei*)

Amendamente:
– Iar eu am văzut chiar a doua zi, de Sâmbăta Morţilor, curţile bisericilor neîncăpătoare!
– Şi oare nu i s-a întâmplat românului în catedralele Occidentului să le găsească mai totdeauna pustii, deschise doar pentru turişti? Sau cel mult, înaintând dinspre orgă spre altar, să vezi numai chelii şi femei cărunte?
– Însuşi acest enunţ cărtărescian despre românul obişnuit pledează pentru predarea religiei în şcoli! Cine vrea să-şi retragă copilul de sub influenţa sacrului a fost liber din capul locului să o facă.
– Este o falsă problemă şi recenta pretenţie Emil Moise a interzicerii serviciului religios la început de an şcolar, ceremonie prin care se subliniază prioritatea naţională a unei activităţi rău văzute în RO, însuşi preşedintele lăudându-se că n-a luat şcoala în serios.
– Când Apollo 11 s-a întors de pe Lună, marele show american a cuprins binecuvântarea cosmonauţilor de către capelanul navei recuperatoare. (Şi mulţi nechezoli ni s-au format în State!)
– ROMÂNUL OBIŞNUIT este românul generat de bolşevism, nu bunul român. În *Orbitor* te dezgustă o familie de mic nomenclaturist din zona Butterfly, tânjind spre Zona Zoster şi care nu primeşte pe popă cu botezul: *Noi avem alte convingeri!*
– Cred în Dumnezeul BOR, singura instituţie funcţională a intelectualilor după Revo – Biserica, şi că zgomotul iscat de atitudinari este o diversiune mascând eşecul demonstraţiilor în chestiunea CNSAS, s-au înstrăinat de popor şi au pierdut Strada!

Uşurinţa cu care poreclitul Felix şi gazetarul anului 1990, de la Mineriadă până la Crăciun, au castrat CNSAS-ul, merita nu numai o reuniune de urgenţă a GDS, ci chiar un congres al organizaţiilor civice, pe ordinea de zi figurând Luminarea Poporului şi folosirea partidului cadrelor didactice ca pe o curea de transmisie între gândirea Autoelitei şi gloată.
2008 03 02, GO, Petiţii şi Reacţii, Autoelita, postromânism

Un sistem bipartid ca la engleji

În viziune sistemică, reconstrucţia firească a României după Revoluţie însemna monarhie + 3 partide.
Cele trei, singurele partide care meritau reînfiinţate sau înfiinţate erau: liberal, social-democrat şi ţărănesc. Acesta din urmă avea misiunea istorică de a reduce ponderea ţărănimii, nimicind-o până la câtă e în UE, egalizând ponderile, după care se dizolva la stânga, în social-democraţie, rezultând un sistem bipartid ca la anglo-americani.
Exceptând virtualul Partid al Cadrelor Didactice, cu misiune Luminarea Poporului, niciun alt partid decât PSD şi PNL nu are raţiune de a fi, apar doar efemere grupări de interese.
2008 03 03, HN, EvZ

Nimicirea Mitului Eminescian este definitivă

Nu există în istorie popoare care odată corupte, să mai ia calea virtuții. Chiar pentru indivizi, regenerarea morală nu e posibilă decât printr-o dragoste mare, venită însă în foşnetul de plumb al verii de noiembrie, al amenințării cu moartea.

Nici dacă burghezia de merit va băga bani frumoşi în festivaluri, în cârnați de Pleşcoi şi în alte manifestări, nu vom mai avea vreodată reconstituit după atentatul din *Dilema 265* un Eminescu astral, tot astfel cum niciun papițoi de azi n-ar fi în stare să-l refacă pe acel *Rege Ferdinand* al lui Mestrovici, ecvestru rotat ca de basm poporan, parcă abia ieşit din Muzeul Țăranului Român, topit de comuniştii româno-sovietici fără ca elitele citadine să protesteze.

Se va ajunge până acolo încât să ne milogim de tineret cu lacrimi în ochi şi cu mâna pe card să-şi cumpere cărți şi să învețe pe de rost poezii de Eminescu, iar junii corupți or să ne râdă în nas din toată diafragma, că n-au simțit absolut nimic, nici cu creierii, nici cu testiculele (*les gentilhommières,* cum le spuneau dându-le papucii curtezanele de altădată).
2008 03 03, GO

De veghe

Dăruindu-ne casa de la Paris, Monica Lovinescu a făcut mai mult decât era de sperat după ce o parte a Autoelitei o condamnase pentru apărarea lui Mircea Eliade.

Megaintelectualii trebuie acum să vegheze la a nu se întâmpla ca vreun şmecher să se privatizeze în aşa imobil, după cum fără şpagă sau înțelegeri mafiote să se aleagă bursierii.
2008 03 13, Ziarul de Iaşi

Represiunea continuă coordonat, profesionist

Postat de **Nedumeritu'** la 13.03.2008 12:15
Din punctul de vedere al „donatorilor“ afacerea mi se pare ideala: statul român se obliga să intretina o casa memoriala cu numele celor doi, să infiinteze o bursa, evident din bani publici, care să poarte numele celor doi, să faca actiuni care au un singur scop practic: mentinerea în interesul şi memoria publica a numelor celor doi donatori. aş fi foarte curios dacă, pe langa imobil, s-a lasat şi un cont suficient de bine garnisit care să acopere macar o parte din cheltuieli. altfel statul român, prin acceptarea acestei donatii, se alege cu o casa pe care nu o poate folosi decât în scopul prevazut în acte şi să oblige pe toți cetatenii româniei să plateasca pentru mentinerea în memoria publica colectiva a celor doi salariati ai europei libere. puțin cam ciudata afacerea.

Postat de **Camelian Propinațiu** la 15.03.2008 01:31
nedumerit sunt că şi în *Cotidianul* e „refuzată“ cu aceleaşi argumente profesioniste donația: **mos ion roata**-(13-03-2008 19:38) al dracului javra. dacă nu are mostenitori, lasa statului român obligându-l prin actul de donatie, să faca un centru cultural care să poarte numele a doi tradatori, doar doar isi va mai aminti cineva de ei peste cativa ani. guvernul, dacă ar avea puțina demnitate, ar refuza. auzi, să dea bani guvernul.sa dea ea, urmasa nedemna a marelui eugen lovinescu. otrepelor!
2008 03 15, Gnd, donația casei Ierunca-Lovinescu

Sovietele făceau UE în 1943

Vina lui Haider, când elogiază soldatul german, este că n-a înțeles că învingătorii scriu istoria.

Noi românii ştim cât copleşitor potențial militar sovietic a distrus Wehrmachtul în primele luni de război şi ne putem închipui ce s-ar fi întâmplat dacă prima lovitură ar fi dat-o Europei Stalin, nu Hitler. Chiar şi luați prin surprindere, ruşii au ajuns pe Elba; deci cu Armata Roşie intactă, ar fi ajuns la Gibraltar.
2008 03 14, JN, Valentin Stan numit idiot de *Cotidianul*)

Incultura ca opțional

Transformarea Limbii latine în opțional? Cine ar alege latină contra dans modern? E prejudiciat Neamul Românesc – mândria apartenenței la familia latină, şi e condamnat tineretul la incultură. *Pe când Israelul, de pildă, a reînviat ebraica!* Deci nu există limbi moarte ci doar decidenți lichidatori de luat în evidența SRI şi SIE.
2008 03 18, Σ, Limba latină, din 2009 doar opțional

Partidul Amărâților din România

Manelele exprimă o bună parte a poporului român, Partidul Amărâților din România, de care megaintelectualii pare-se că nu fac decât să-şi bată joc, nu să-şi propună a sili cleptoxenocrația să dea: carte ieftină şi accesibilă, canal TV didactic, deschiderea resurselor şcolii spre comunitatea locală.
2008 03 21, Adv, interviu Mădălin Voicu

Lovinescu şi atâția alți mari cât el profi

Dl Marean Vanghelie este unul dintre politicienii care a înțeles *importanța electorală a şcolii* româneşti şi a investit în modernizarea spectaculoasă a unor localuri din Sectorul 5.

Dl Cristian Tudor Popescu este unul dintre puținii intelectuali vizibili care se preocupă de salariul cadrelor didactice.

Altminteri, cleptoxenocrația are tot interesul să avem un Partid al Cadrelor Didactice care să NU lumineze poporul, iar Autoelita scapă astfel de o concurență nedorită, ca în România Regală cea cu Eugen Lovinescu şi atâția alți mari cât el profi de liceu, cum rezultă şi din colecția Revistei 22, care unde toate grevele dascălilor e luate la un mişto crunt.
2008 03 21, Z, interviu Mădălin Voicu

Scuipând pe altarele altora

Presa daneză era perfect informată că islamiştii vor reacționa la caricaturile anti-Coran, dar a recidivat mărindu-şi tirajele scuipând pe altarele altuia.

Ar trebui să suporte cheltuielile pentru alertarea sistemelor de securitate.
2008 03 21, Z, Osama amenință

Cel mai important periodic de după Revoluție

Revista 22 este cel mai important periodic de după Revoluție, preluând chiar câteva din funcțiile Europei Libere.

A păcătuit după colțul de cotitură din 2 iunie 1997 nu prin mediocritate ci prin orientări bizare, în principal prin disprețul dnei Gabriela Adameşteanu pentru România Regală, văzută ca insuportabilă, ceea ce a generat o ideologie uneori puerilă şi inaplicabilă, dădăcind Neamul Românesc de parc-ar fi de-o vârstă cu GDS-ul.
2008 03 22, Z, Şerban Orescu despre sediul GDS păstrat

Şi totuşi Rațiu a biruit abjecția

Imaginea patriotului Ion Rațiu nu are de suferit, înfrângerea este a şvaițerului contraspionajului britanic, survenită nu pentru că serviciile comuniste erau mai bune, ci pentru că dispuneau de resursele nelimitate ale totalitarismului.

Dintre câte tipuri de agenți vor fi fiind, unii au fost recrutați în timpul detenției politice sau ulterior, simulându-se cu cinism noi anchete, rezultând de aici *un fel de drept de a turna*, într-o societate care a asistat relativ indiferentă la nimicirea elitelor.

Au fost folosiți pentru supravegherea vechii clase politice şi cine a aşteptat după 1989 reînvierea PNL sau PNȚ sau chiar a legionarilor a fost naiv: dacă intelectualii ar fi voit să reia istoria de unde a fost întreruptă la 26 iunie 1940, atunci trebuia să se înscrie masiv în aceste două partide clasice, pentru a fi mult majoritari față de supraviețuitorii prin colaboraționism.

Alte două categorii de agenți nu pot însă spera niciun fel de înțelegere: cei trimişi în Occident, unde se puteau deconspira, şi cei care s-au făcut informatori după 1964, pentru carieră şi alte avantaje, când teroarea nu prea mai exista.

Dacă în politică i-ai lua pe oameni aşa cum sunt, nu s-ar justifica efortul decât în orientarea cleptocrată. Idealismul îl face pe Ion Rațiu simpatic şi azi.
2008 03 24, Ctd

Mai bine *Versete satanice*

Nu interesează la Londra cărți semnate de autori *mari la Iaşi*, precum Ştefan Agopian, Răzvan Rădulescu, Gabriela Adameşteanu, Marius Ianuş, Nichita Danilov şi Dan Sociu. Pentru imaginea RO, era mai bine dacă Poliromul expunea în mediul britanic traducerea în limba română a *Versetelor satanice*.
2008 03 24, Adv

A se demonstra şi pentru românism

Spre consternarea fraierilor, atitudinarii mai şmecheri îşi fac publicitate din te miri ce neajuns civic şi ajung şefi de institute, cu salarii exorbitante. De fapt, nu poți preda biologie azi fără idei evoluționiste! Ceea ce se cere, în numele libertății de conştiință şi cu stricarea imaginii RO, este doar a se rezerva un capitol distinct darwinismului. Mult mai rău stăm însă cu programele de istorie şi de limba română, elevul la capătul parcursului curricular ieşind *eseist* cu jenă de a fi român şi cu dispreț pentru lectură. Şi nu mai demonstrează nimeni!
2008 03 25, Gnd

90 de ani de la Unirea Basarabiei cu Patria Mamă

De la Mareşalul Ion Antonescu, a cărui vină istorică uitată este a nu fi pregătit Neamul Românesc pentru cazul victoriei sovietice, şi de la şeful securității regimului său, Eugen Cristescu, a rămas cadou comuniştilor o muncă informativă gata făcută în ce priveşte legionarii şi partidele istorice, desigur şi în ce priveşte francmasoneria – de unde poate şi graba lui Sadoveanu de a observa că *lumina vine de la Răsărit*.

Cât priveşte cazul Crăciunaş, nici din serialul dlui Marius Oprea din *Ziarul Financiar* nu rezultă că astfel de personaje au zădărnicit acțiunile Exilului.

Dezunirea vine din profunzimea că, încă neexprimați cultural pe deplin, nu prea putem fi români decât în România. Şi nici măcar acasă: după ce Autoelita cu piele de iepure în spinare a ratat în 2007 Centenarul Mircea Eliade, chiar în aceste zile cei 90 de ani de la Unirea Basarabiei cu Patria Mamă sunt prăznuiți doar la Chişinău!
2008 03 25, Ctd

Scurtă istorie a nevalorificării experienţei poloneze

1. Deşi elitele noastre tot pritocesc postmodernismul abstract (adică inaccesibil gloatei), neconvenindu-le a privi autocritic *Solidaritatea şi asistenţa acordată de cărturari muncitorilor*, mă bucur să aud de Bronislaw Geremek, un nume drag de pe când ascultam, nu fără a şti şi tatăl meu, învăţător fost deţinut politic, Europa Liberă, la un tranzistor totdeauna de bună calitate: Trabant-REMA, Gloria 3, Panasonic... Şi a venit curând speranţa, în loc de un apel la abolirea republicii, *Apelul către lichele*, la 30 decembrie 1989, cum că staţi voi bolşevicii deoparte, că facem NOI totul: 1) procesul comunismului, cu tot cu crimele Revoluţiei, 2) monarhie bipartidă PNL-PNŢ şi 3) recuperarea Basarabiei*, reînnodând astfel firul Istoriei de la 26 iunie 1940 şi reintegrând RO în Europa* – aşa s-a subînţeles!
2. Ceea ce s-a dovedit a nu fi, desigur neantecalculat, decât *discurs auto-publicitar* şi selectarea unei NOMENCLATURI intelectuale restrânse parcă de un *numerus clausus*, Alianţa întru intimidarea lichelelor jucând treptat *erga omnes*. Ca un fel de *declaraţie de teritorialitate*, cum emană carnivorele în junglă. Căci ajunsă de bine, de rău în 1996 la putere, Autoelita (probabil tot atât de infiltrată precât partidele clasice!), în loc de a nimici bolşevismul, a cotit-o, s-a pus cu sârg, după colţul de cotitură din 2 iunie 1997 de la Neptun, pe demolarea lui Eminescu, a Exilului şi a miturilor istorice în frunte cu al României Regale, *întărind astfel artificial curentul securisto-naţionalist*, de combaterea căruia ţineau poate unele facilităţi externe. Urmarea a fost că, nemaifăcându-se Luminarea Poporului (dar acceptându-i-se contribuabilului banii alocaţi pentru cultură!), în anul 2000 megaintelectualii *l-au legitimat pe contrarevoluţionarul Ion Iliescu*, practic *l-au graţiat* (pe vecie), milogindu-se de gloată să-l voteze neapărat, ca să nu vină la Cotroceni naţionalistul Vadim! Ceea ce toate statisticile şi bunul-simţ arătau ca „infezabil", dar ceea ce a consternat a fost infatuarea Autoelitei c-ar influenţa mai mult de 2% din electorat!
3. După care stranie înfrăţire, ca a lui Maniu cu Garda, *s-a desăvârşit parcă fesenizarea tuturor creierelor*. La 8 ianuarie 2003, am aflat de la dl Nicolae Manolescu *cine* a făcut Revoluţia, binemeritând astfel Imposibila Lustraţie – şefii de promoţie ajunşi securişti! Iar la 11 iulie 2007 apăru best-sellerul quasi-fesenist *Orbitor 3,* dincolo de farafastâcuri naratologice, o realist-socialistă *cronică de familie de muncitori* cu aspiraţii nomenclaturiste, trăitori într-un bloc de *securişti de omenie,* tatălui, gazetar agricol absolvent de Academie Ştefan Gheorghiu, întrucât A CREZUT SINCER în comunism, dăruindu-i-se drept consolare, după obiceiul tagmei ilegaliste, o *biografie contrafăcută,* prin scena de sex dintre nobilul polonez Witold Csartarowski şi gingaşa evreică Miriam! Dincolo de inventarea, tot cu gândul la un public ţintă bogat, a unui colonel securist recuperator de manuscrise confiscate de colegii săi (!!!), culmea fiind autocenzura că în această ficţiune optzecistă despre anii '80 a celui mai important şi mai informat prozator român lipsesc probabil complet cuvintele Solidarność, Walesa, Papa Ioan Paul II, Soljeniţîn, Şalamov!
4. Iacă dar, că nereuşind Luminarea Poporului asupra anilor 1956, 1968 şi 1980 prin carte ieftină, emisiuni sau măcar web românesc, *Autoelitei nu-i poate folosi la nimic experienţa poloneză*, decât poate în pitorescul comercial, fiindcă n-are sprijin popular să o aplice. Se vede şi din lipsa subcomentariilor la acest subiect perceput ca venind de pe alta planetă!
Ceea ce însă ne face să apreciem încă şi mai înalt vizita dlui Bronislaw Geremek.
2008 03 25, ZP

Să rămânem măcar cu ARTE

Întru Luminarea Poporului, ideal ar fi să obţinem, chiar contra cost greu, preluarea canalului franco-german ARTE în România, cu obligatoria sa distribuire de către reţelele de telecablu către francofonii noştri.

Nu se va face însă nimic, pentru că şi cleptocraţia, şi Autoelita par grotesc cointeresate în a nu avea popor deştept sau concurenţă.

Aşa au trecut 19 ani fără Bibliotecă Naţională modernizată.

2008 03 25, RLb, Radu Gabrea – Cocoşul decapitat

Luminarea Poporului

Când *Cotidianul* a acoperit în imagini de o calitate nemaivăzută Mineriada (de fapt Lacrimiadă prin nemaivăzuta risipă de muniţie lacrimogenă) din 24-28 septembrie 1991, am simţit că sunt european, deşi asistam la acea groaznică victorie a dogmaticilor asupra reformiştilor în cadrul FSN-ului, din care ni s-a tras cleptocraţia.

Dea Domnul să ne găsească pe deplini europeni nr 10 000!

Cât priveşte Colecţiile *Cotidianul*, cred că azi *ministerele de forţă* sunt al Culturii şi al Educaţiei, iar rostul lor este Luminarea Poporului, cum spuneau idealiştii de altădată. Deci firesc ar fi ca statul şi burghezia de merit să subvenţioneze masiv această iniţiativă.

2008 03 25, Ctd, subvenţionarea colecţiilor *Cotidianul*

Ghiduri de lectură

Pentru a deveni europeană, *RO are a-şi nimici ţărănimea*. De aceea, un sistem bipartid PNL-PNŢ era ideal, mai ales cu un Rege la Cotroceni. Dar în loc să se înscrie masiv în PNŢ, intelectualii au preferat – reducând-o la *postromânism* – să mediteze asupra postmodernităţii, de parcă ar fi avut puteri ceauşiste de a modela viitorul, sau ca şi cum o ţară eminamente agrară ar putea avea opţiuni! Cu cine să-şi refacă bietul Coposu partidul, cu supravieţuitorii Romlagului, siliţi de securitate la colaboraţionism? Întrebarea este dacă Becali va investi destul ca să-i atragă pe tinerii idealişti, eventual de la celelalte partide. Iar răspunsul este că NU, deoarece domnia sa nu pare a fi înţeles până în prezent nici *Omul recent*, nici *Orbitor*, neexistând pe web *ghiduri de lectură*, pentru aceste opusuri de intelectual dominant, cum au Derrida şi Thomas Pynchon.

2008 03 25, Ctd, blog Cristian Pătrăşconiu

Ce e val ca valul trece

Aşa spune o profeţie eminesciană, exploatată de dl Răzvan Rădulescu, un talentat şi cult om de litere şi operă, care participând la numărul *Dilema* 265 anti-Eminescu din 5 martie 1998, nu mai poate spera o integrare firească în cultura română, cum a păţit-o şi bietul Macedonski.

2008 03 26, Adv, interviu Răzvan Rădulescu

Exaltarea Misiei Culturale

Băsescianismul prezidenţial şi laptopismul dlui Valerian Stan au acelaşi stil, tipul incisiv al declaraţiilor de la Cotroceni l-a propulsat spre succes pe al politologului de la A3, care urlă mai tare.

Curios este momentul ales pentru intervenţie de fostul consilier Andrei Pleşu, părând

a aproba *retorica privind slugile care au semnat Tratatul cu Ucraina*, ştiut fiind că o Românie cu probleme teritoriale nu intra nici în NATO, nici în UE, iar Reîntregirea Neamului ține acum de exaltarea Misiei Culturale, revenind Autoelitei sarcina dificilă de a practica vizibil Luminarea Poporului.
2008 04 01, Adv, Pleşu

Vom mai auzi de Ioana Nicolaie

Ioana Nicolaie duce mai departe *arta managerială a carierei scriitorului profesionist,* introdusă la noi de Mircea Cărtărescu. „Aventurile lui Arik“ şi „Pasărea pe sârmă“ sunt titluri cosmopolite, pentru publicul occidental, succesul acolo atrăgându-l pe cel din RO, indiferent ce vor zice neprietenii, care i se pot înmulți regretabil prin imprudența de a admira antieminescieni ca Simona Popescu, T.O. Bobe sau Răzvan Rădulescu. Remarcabilă este trimiterea la celebrul, zis de Bob Dylan „the Picasso of Song“, Leonard Cohen, a cărui Bird on the Wire, într-o atmosfera de pop şi folk ce le-ar putea aminti feseniştilor Cenaclul Flacăra, se poate reasculta la adresa: http://www.youtube.com/watch?v=9tHvVqeWPF8.

Pentru istoria literară, e fascinant a afla dacă nu cumva decizia din *Orbitor. Aripa dreaptă* de a înnobila pe Costel, micul nomenclaturist, tatăl fictional al Autorului, prin nunta nobilului polonez Witold Csartarowski cu gingaşa evreică Miriam, nu a fost inspirată de biografia artistului canadian, evreu de origine poloneză.
2008 04 02, Ctd, interviu Ioana Nicolaie

Neomenia intelectualilor

Corect româneşte, ne amintim doar cele bune, nu se pamfletează un mort proaspăt, nici măcar atunci când aparții Autoelitei, ca preşedintă Societății Academice Române, în recentul caz al „clovnului“ George Pruteanu, care a revelat populației, dezgustând-o, *neomenia intelectualilor*.

Altminteri, kitsch din belşug găsim, şi la „cel mai mare prozator postbelic“, textul devenind adesea albastru şi ilizibil din pricina fluturilor şi emoțiilor mendebile de interes pedofil.

Este condiția succesului acolo unde nu s-a făcut Luminarea Poporului.

Ca şi Mircea Cărtărescu în literatura postbelică, postmodernul Sabin Bălaşa, cu *romantismul sau cosmic,* nu va fi ignorat de nicio istorie a artelor plastice, mai ales că vor avea un cuvânt greu de spus, ca şi în cazul lui Picasso, investitorii care au achiziționat tablouri pentru tezaurizare.

2008 04 02, Ctd, blog Teodorescu

Ca basarabean

Şi eu îl citesc des pe caricaturistul Andrei Gorzo, apărându-mi în vis Muma lui Ştefan cel Mare.
2008 04 07 Ctd

Dar secera şi ciocanul?

Ordonanța de Urgență 31/2002 pedepseşte cu închisoarea răspândirea prin orice mijloace doar a însemnelor fasciste. Corect româneşte, trebuie semnalată şi răspândirea prin aceeaşi imagine a însemnului secerii şi ciocanului, sub teroarea căruia a stat Romlagul.
2008 04 02, Z, Zvastică anti-NATO în rev România Mare

Expediată în interbelic

Este imprudent a căuta un Paul Cornea şi a-i asocia pe Mircea Cărtărescu şi Nichita Stănescu. Conform tezei de doctorat a poetului Mircea Cărtărescu, îndrumată de dl Paul Cornea, *Postmodernismul românesc*, generaţia Nicolae Labiş trebuie expediată în interbelic, deoarece ea a fost doar modernistă, adică n-a scris ca beatnicii americani ai momentului!
2008 04 02, RLb

Preotul vechi luptător naţional Grigore Constantinescu

O floare şi pe îndepărtatul mormânt, de la Năpădeni, al preotului Grigore Constantinescu, decedat la 7 aprilie 1932, profesorul de limba română al lui Mateevici la Seminarul teologic din Chişinău (cf. Iurie Colesnic, Basarabia necunoscuta, vol 1, p 184).
2008 04 03, *Jurnal de Chişinău*

Bird on the Wire

Ioana Nicolaie va publica şi un roman nouăzecist, *Pasărea pe sârmă*, al cărui titlu este inspirat de celebrul poet şi cântăreţ, zis de Bob Dylan „the Picasso of Song“, Leonard Cohen, autorul şlagărului *Bird on the Wire*. (Cf. *Cotidianul*)
2008 04 03, *Jurnal de Chişinău*

Megaintelectualii şi subintelectualii

Trebuie găsit un nume, poate *subintelectuali*, pentru membrii a ceva virtual, Partidul Cadrelor Didactice, cărora parlamentarii vor să le dea 150 euro *ajutor vestimentar*!!!

Altminteri, nu depinde de haine a-l demola dilematic pe Eminescu sau a lovi, ca caricaturistul Gorzo, mitul lui Ştefan cel Mare, în scop autopublicitar, România ajungând ţara megaintelectualilor care au ratat recuperarea Basarabiei şi occidentalizarea Bibliotecii Naţionale „Neisprăvita“, dar speră să nu rateze eşecul Catedralei Mântuirii Neamului „Neînceputa“.
2008 04 03, Ctd

Academiile şi Nobelul

Bun venit scriitorului Norman Manea, *care rămâne scriitor foarte român*, cum i se pot urmări pe web intervenţiile în presa internaţională, pline de referinţe elogioase la contribuţiile culturale ale acestui colţ de pământ!

Într-adevăr, România a „progresat“ enorm în ultimul deceniu, îndeosebi după antieminesciana *Dilemă* 265, dovadă faptul că Centenarul Mircea Eliade din 2007 a trecut neobservat de către poporul televiziunilor.

Mirarea vine din altceva: şi Norman Manea, şi Mircea Cărtărescu sunt, cum ar trebui să fie şi Ana Blandiana, Paul Goma, Herta Müller, Grigore Vieru şi Cezar sau Mircea Ivănescu, candidaţi la Premiul Nobel ai unei literaturi care prin acelaşi Eliade, prin Cioran sau Ionescu este destul de cunoscută, putându-se ajunge la hazul de imagine de după succes, că Academia Română şi Societatea Academică Română a dnei Mungiu-Pippidi nu par a fi sesizat aceste optimiste trenduri şi în orice caz nu apar implicate, ca ICR, GDS, Colegiul Noua Europă şi principalele universităţi de stat, în programul actualului turneu al dlui Norman Manea, care pică pe un recul cărtărescian ce urmează deziluzionării unor critici prin unele abordări istorice

hiperpesimiste din *Orbitor 3*, pe când Orhan Pamuk ne descrie un Imperiu Otoman cult, rafinat, cu miniaturişti care confirmă idilismul mozartian al răpirilor din Serai.
2008 04 09, Σ

Mai bine recitim Nordau

Trebuind a se exalta *Misia Culturală la români*, este dăunător pentru Luminarea Poporului a ne lua după o societate fără treabă, unde un fotograf aşa de sexy scrie de Kafka şi de Borges din leneşa perspectivă culinară.
2008 04 11, Ctd „Supa lui Kafka, o istorie completă a literaturii în paisprezece rețete", scrisă şi ilustrată de Mark Crick

Ne-am despărțit de Noica

Într-adevăr, ne-am despărțit de Noica, n-am recuperat Basarabia, n-am impus bolşevicilor monarhia şi nu meritam sărbătoare națională.

Dar nu parlamentarii i-au împiedicat pe hengheri să apere populația, ci intelectualii atitudinari, fie în scop autopublicitar, fie în alte scopuri, obligatoriu conştienți că deocamdată nu suntem în stare să aplicăm soluțiile occidentale şi că vom expune unor muşcături mortale japonezi şi fetițe.
2008 04 15, Ctd, blog Cristian Teodorescu – *Sentimentul parlamentar al câinilor*

Pentru că mi se scuipă-n altar

Întrucât sunt creştin şi mi se scuipă-n altar de Sfintele Paşti, pune-voi la index, pentru documentarul *The Passion*, BBC-ul, o lună de zile, informându-mă din alte surse.
2008 04, Σ

Unde intelectualii rezistă prin cultură

Clipul cu maşina scoasă de proletari din groapă spre a ajunge în prăpastie descrie perfect clasa muncitoare făcând revoluție rea acolo unde intelectualii „rezistă" prin cultură.
2008 04, Σ

Ne vom obişnui şi cu incinerările

Problema este dacă ştim *a onora*, cum parizienii pe Simone de Beauvoir şi Jean-Paul Sartre.
2008 04, Σ

Literatura română nu este funcțională

Cred că formula Star Rock este mai potrivită pentru Nobelul vesel băsescian al românului Cărtărescu.

Aştept de ieri un comentariu la acest turneu, dar literatura română nu este funcționala, nu se teme nimeni de ea!

Televiziunile şi Academiile (Română + SAR) ar merita un Nobel pentru Norman Manea în toamnă, a cărui scriere anti-Eliade *Felix Culpa* e floare la ureche pe lânga ce i-au făcut românii lui Eminescu al lor la 5 martie 1998 prin *Dilema* 265.
2008 04, Σ

Capela Sixtină

Pentru Luminarea Poporului, Charlton Heston în rolul lui Michelangelo din *The Agony and the Ecstasy*, ecranizarea lui Carol Reed a episodului Capela Sixtină după excelenta carte a lui Irving Stone.
2008 04, Σ

Rezultatul demitizărilor

Românii ajung în diasporă *fără a se baza pe valori naţionale*.
Este prea devreme să ne dezicem de Poetul Naţional şi de miturile istorice câtă vreme Autoelita nu a reuşit *să continue* pe Mircea Eliade, să aibă ce pune în locul lui.
2008 04 17, Adv

O confuzie regretabilă în taxonomia ONG-urilor

Intelectualii nu munceşte fizic (nu dă la sapă, nu rânesc la vacă, nu trag la şaibă) deoarece ei *jecmăneşte* pe contribuabili, despre care e indecent a scrie că au: o mentalitate primitivă, de tip rural şi perfect adecvată marilor sate care sunt oraşele României. Sau că: oamenii de la bloc se simt ca acasă, la ei la ţară, cu câinii pe prispă. (Nu mai există nici prispă, nici ţară, nici Eminescu.)

Ostilitatea pubintelectualului bucureştean cu vilă şi BMW faţă de ţăranii invadatori se găseşte din belşug şi în *Orbitorul* dlui Mircea Cărtărescu şi în general la Autoelita noastră care nu se preocupă neam de Luminarea Poporului şi n-are nici spirit autocritic, că putea în ultimii 19 ani să civilizeze Gloata făcând biblioteci de cartier funcţionale prin dumirirea capitaliştilor că le creşte plusvaloarea.

Lucrul cel mai grav este însă paradoxul român că Triumful Câinilor se bazează şi se va baza pe confuzia cabalistică obscurizantă care s-a creat dintre ONG-urile care-i apără şi cele civice, anti-BOR sau autopublicitare.
2008 04 17, Adv, Radu Călin Cristea – Oameni şi fiare

Clişeul publicitar că nu se poate spune

Clişeul publicitar *că nu se poate spune despre ce e vorba* în *Orbitor* şi că nu e nimic de înţeles din el va deveni cu timpul dăunător pentru Nobelul românului Cărtărescu, deoarece Comisia din Nord aşteaptă o formulă sintetică serioasă, nu caterincă bucureşteană.
2008 04 17, *Tribuna*, cotidian Sibiu

Ţara de dincolo de Nobeluri

După Summitul NATO, România are o replică spirituală majoră, aflându-se în ţară mai multe Nobeluri, dacă în toamnă vom vorbi de Nobelul românului Cărtărescu (aflat în turneu prin Arad şi Sibiu) sau de Nobelul românului Norman Manea (aflat în turneu prin Bucureşti, Iaşi şi Cluj).
2008 04 18, Gnd

Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR)

Nu avem o imagine clară privind ponderea atacurilor asupra românilor *ca români*.
Trebuie înfiinţat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un

institut nou, ISMAR, adică *Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului*.

În plus, pentru a apăra pe românii din jurul României trebuie mai puţină înţelegere pentru denigrarea valorilor româneşti în propria Capitală.
2008 04 18, Z, Valentin Hossu-Loghin

Nobelul românului Cărtărescu

Faptul că o uniune de creaţie nu a observat *turneul lui Norman Manea* ar putea fi explicat prin faptul că Autoelita mizează pe alt candidat Nobel, declarat deja cel mai mare scriitor postbelic.

Straniu e că impoliteţea se justifică în unele locuri prin celebrul atac Felix Culpa la legionarismul lui Mircea Eliade, parcă reeducarea monografică filigranată recent de dl Ţurcanu la Bucureşti ar fi mai blândă. N-aş zice că nu m-aş bucura s-aud televiziunile rupându-se-n ştiri despre Nobelul românului Cărtărescu, dar cred că atacul din 5 martie 1998 al *Dilemei* 265 prin care s-a reuşit spulberarea cultului Poetului Naţional este INEXPLICABIL, pe când vigilenţa unui supravieţuitor al Transnistriei din Războiul Sfânt este absolut firească.
2008 04 18, Z, Bedros Horasangian – *Norman Manea în România*

Generoşii intelectuali de azi

Dacă admitem ipoteza manifestului *Imposibila Lustraţie* că Securitatea s-a recrutat numai din şefii de promoţie, atunci ea este în mod necesar mai deşteaptă decât Autoelita, care nu se poate proteja/dezbăra de două aberaţii: că *bârfim informatorii, nu ofiţerii* şi *că vina ceauşismului ar fi stat în naţionalism nu în marxism!* Culmea este că viitorimea va judeca aspru pe generoşii intelectuali de azi, reproşându-le că, prin cosmopolitismul lor postmodern de import, au ratat recuperarea Basarabiei, iar prin persiflarea miturilor naţionale au colaborat masiv la deznaţionalizarea românilor din jurul României.

Oricum, nu Florin Constantiniu (incomod în istoria recentă a teroriştilor Revoluţiei), ci Gheorghe Buzatu, specialistul în Războiul Sfânt, era academicianul pentru care se vor fi pregătit de mult fulminante scrisori deschise.
2008 04 18, Ctd – blog Cristian Teodorescu

Rezultatul demitizărilor

Românii ajung în diasporă fără a se baza pe valori naţionale.

Este prea devreme să ne dezicem de Poetul Naţional şi de miturile istorice câtă vreme Autoelita nu a reuşit să continue pe Mircea Eliade, să aibă ce pune în loc.
2008 04 17, ADV

Partidul Cadrelor Didactice

Sindicatele sunt neutre politic. Liderii sindicali n-ar trebui să poată candida pentru funcţii politice vreme de zece ani de la părăsirea sindicatului.

Pentru învăţământ, adică pentru Luminarea Poporului, soluţia este Partidul Cadrelor Didactice, care din 1990 încoace ar fi desfiinţat toate partidele de buzunar care încurcă viaţa noastră politică.
2008 04 18 Ctd, Sindicalistul Croitoru la PDL Băsescu

Constituția nu e bună

După denumire, PNL şi PSD sunt singurele partide necesare, unul impulsionând economia, celălalt redistribuind profiturile.

Din moment ce se pot forma din nimic mari partide prezidențiale, Constituția nu e bună. Mai bine monarhie şi sistem bipartid rotativ, cum era înainte de 26 iunie 1940.

2008 04 18 Ctd, Emil Constantinescu intră în PNL

Nu se va găsi continuator

Probabil nu se va găsi continuator. Azi, reuşita academică nu se bazează pe discreție, ci pe investiția în relații şi publicitate. Nu mai scrii tratate, ci bestselleruri!

Este poate o consecință târzie şi firească a numărului antieminescian Dilema 265 din 5 martie 1998. Lovind în autoritatea construită pe geniu, muncă şi patriotism, Autoelita a impus canonul notorietății bazate pe *curajul de a demola*.

Modelele Tudor Vianu şi Zoe Dumitrescu-Buşulenga nu sunt rentabile pentru un postmodern. El ştie că va câştiga mai mult dacă ar scrie că de fapt Shakespeare nu era Shakespeare, în aplauzele grele ale gloatei.

Este exact opusul tipului de intelectual care a făcut România Regală Mare prin Luminarea Poporului.

2008 04 19 Z, Eugen Simion despre pierderea lui Dan Grigorescu

O cafea la sfârşitul lecturii

E posibil ca dl Preşedinte tocmai să fi terminat de citit *Orbitor 3*, cartea anului 2007 a celui mai important prozator postbelic, din perspectiva Autoelitei, şi a constatat insignifianța Revoluției, îndeosebi a celei de la Timişoara, de unde şi perpetuarea protocolului de a nu opri convoiul cu jerbe la Crematoriul timişorenilor, pe drumul spre Cimitirul Eroilor Revoluției.

2008 04 21, Z, Băsescu la cafea cu generalul Stănculescu

Mai întâi Sembazuru

Cu *Dansatoarea din Izu*, încă un pas spre o ediție Kawabata completă, pe care literatura română de azi, tot mai comercială, o pretinde ca pe o transfuzie de bun gust.

Geniul natural nu simulant al lui Kawabata se vede însă abia la 50 de ani, în *Sembazuru* (*O mie de cocori*), unde subtilitățile ceremoniei ceaiului ne scutesc de întrebări Kitsch precum de ce iubim femeile perpendicular pe acest Univers.

2008 04 21, Ctd, Kawabata

Fără Eminescu

Starea descrisă se cheamă *Fără Eminescu* şi e consecința participării Autoelitei la demitizarea declanşată de Dilema 265 la 5 martie 1998.

2008 04 17, Ctd, plecarea redactorului şef Mihnea Măruță

Poate fi şi mai rău

În vremea Manifestației din Piața Universității pentru Lustrație, dl Mircea Dinescu, într-un interviu din *Libération*, prin aprilie 1990, acuza intelectualitatea atitudinară, încă nestructurată ca Autoelită, de infatuarea de a se poziționa cu posteriorul spre masele largi

populare.

Aşa a rămas! Încremenită!!! Iar rezultatul recent este uşurința cu care i s-a luat CNSAS-ul, situația informativă şi operativă fiind că, din eroarea strategica de a sări elitist peste Luminarea Poporului, n-a avut cine demonstra în stradă lângă megaintelectuali.

Cu alte cuvinte, poate fi şi mai rău: garantul democrației ne e UE, nu societatea civilă.
2008 04 17, Ctd, Mircea Dinescu

Celebrele Conferințe Criterion

Neadresându-se unui public gata cultivat, Colecțiile *Cotidianul* reprezintă o adevărată revoluție culturală şi o apropiere de modul cum se viețuia spiritual în România Regală, când intelectualii îşi creau cititorii prin răspândirea Cărții *şi explicarea ei*. Cred că s-a format deja un public statornic. Temele ultimelor antologii sunt fascinante şi consider posibilă reluarea, sub egida *Cotidianului*, a celebrelor Conferințe Criterion, nu neapărat la Ateneu şi nu numai în Capitală, în modalitățile tehnice de azi, desigur.
2008 04 20, Ctd, Colecțiile Cotidianul

Fezabila Lustrație

Fezabila Lustrație nefăcându-se, e firesc ca securiştii să fie pe fază, amintindu-şi de un mare eşec. Dubios e doar jocul intelectualilor.

Ultima vizită a Monicăi Lovinescu în RO a fost în 1996. Din 1997, megaintelectualii români au cotit-o ideologic spre spulberarea miturilor naționale, printre victime fiind Voievozii Neamului, Eminescu şi mai ales prietenul din acelaşi exil, Mircea Eliade.

Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca au cam dispărut din *Revista 22* (condusă de Gabriela Adameşteanu) şi din *România literară* – pentru păgubitul cititor nu mult altfel decât Paul Goma, altă victimă a Autoelitei manipulate cumva de eterna Securitate a Imposibilei Lustrații.

În mod explicit rolul acestor Luminători ai Poporului nu transpare nici din noua biblie intelectuala *Orbitor*, lansată la 11 iulie 2007, anul Centenarului practic neobservat în RO al lui Mircea Eliade. (Şi al lui Mihail Sebastian!)

Cum nu s-a mai vorbit de Virgil Ierunca în ultimele luni, aşa se va întâmpla şi cu Monica Lovinescu.

Iar în casa de la Paris, este aproape firesc să ajungă urmaşi de semi-securişti, sau măcar de mici nomenclaturişti.
2008 04 22, Adv

Laudă ziariştilor şi *Cotidianului*

Cine vrea să priceapă deosebirea dintre scriitor şi ziarist, să verifice titlul *Moartea Monicăi Lovinescu: duşmanii ei nu au remuşcări*.

Aflând în această formulă trista veste, m-am retras să citesc din *Unde Scurte* şi din *Româneşte*, închipuindu-mi că doliul va fi ca la Virgil Ierunca, oarecum cruțat de atacuri.

Aş! După câteva ore, uitându-te pe forumuri, constați că anticiparea *Duşmanii nu au remuşcări* a fost cumplit de corectă.

Îți poți da seama acum de anvergura terifiantă a sistemului de manipulare.

Unii agenți de influență par să fi avut materiale documentate din timp, poate de la 3 octombrie 2006, eventual extrase din acelaşi dosar.

Ziarele care, chiar dotate cu senat intelectual precum *Evenimentul zilei*, îşi aleg convenabil forumiştii, nu te pot trezi la această realitate.

2008 04 22, Ctd

Eu îmi aduc aminte aşa:

Eu îmi aduc aminte aşa:

Duminica la 12.30 ascultam „Povestea Vorbei. Pagini uitate, pagini cenzurate, pagini exilate“ – emisiunea lui Virgil Ierunca.

Pagini uitate şi azi: „Biserica Neagră“ – încă neecranizatul şi necuprinsul în manuale roman al lui A.E. Baconsky; primele cărţi ale lui Goma, pagini din „Arhipelagul Gulag“ şi alte scrieri de Soljeniţîn, Dumitru Bacu despre „Piteşti“, Constantin Dumitrescu – „Cetatea Totală“, cel dintâi eseu românesc despre totalitarism. Şi câte altele, într-o eficienţă a prezentării inaccesibilă promoterilor noului mileniu!

După care urma la 13.10 „Teze şi antiteze la Paris“ – emisiunea Monicăi Lovinescu. Colaborau Virgil Ierunca, Theodor Cazaban, mulţi alţii. Treceam de frontieră şi de Cortina de Fier. Ne erau familiari nu doar intelectualii de pe malurile Senei ci şi disidenţii Răsăritului, ne înfiora profeţia lui Amalrik privind destrămarea URSS în 1984.

Vinerea, la 19.10 aveam, mult aşteptată, „Actualitatea culturală românească“ – realizată în principal de Monica Lovinescu. Colaborau Virgil Ierunca – Cronica pesimistului (neuitata grimasă „Decenţa ne opreşte să...“), Gelu Ionescu, Mircea Iorgulescu...

În 1992, când James Baker se zice că soma România să nu mai trimită arme basarabenilor ce luptau pentru Transnistria, informaţie ce va fi primit de la Elţîn, a fost desfiinţat Studioul Europei Libere de la Paris. Cred că Bucureştiul, indiferent de culoarea politică, trebuia să finanţeze continuarea netulburată a activităţii acestei Ambasade Culturale, fie prin stat, fie prin exil şi societatea civilă. Era în interesul tuturor aripilor fesenismului: scăpam de monopolul american în materie de postmodernism.

Nu ştim cât de fericiţi au fost anii de după desfiinţarea Studioul Europei Libere de la Paris. Datorăm intervenţiilor ulterioare ale Monicăi Lovinescu o teză fundamentală pentru înţelegerea rahitismului civic şi pentru lecuirea miştoului criptorasist în explicarea Tranziţiei: noi românii am ieşit dintr-un TOTALITARISM nu dintr-o dictatură de catifea!

Ultima vizită în ţară pare să fi fost cea din 29 aprilie - 6 mai 1997.

După cum se ştie, de pe la 1997, pe nesimţite şi pe neaşteptate, megaintelectualii noştri, de la Fezabila Lustraţie au cotit-o ideologic spre spulberarea miturilor naţionale, printre victime fiind Voievozii Neamului, Eminescu, Cioran, Noica, Ionescu şi mai ales prietenul Mircea Eliade.

Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca au cam dispărut din *Revista 22* (condusă de Gabriela Adameşteanu) şi din *România literară* (condusă de Nicolae Manolescu) – pentru păgubitul cititor necontând dacă printr-un altfel de Adio decât Paul Goma!

În mod explicit rolul acestor Luminători ai Poporului întru a nu ajunge Gloată, nu transpare nici din noua biblie intelectuală *Orbitor 3*, lansată la 11 iulie 2007, anul Centenarului practic neobservat al lui Mircea Eliade.

Să nu ne încălzim cu reacţii dichisite, formulate autopublicitar.

Cum nu s-a mai vorbit de Virgil Ierunca, aşa se va întâmpla şi cu Monica Lovinescu.

Iar în casa de la Paris, este aproape firesc să ajungă urmaşi de semi-securişti, sau măcar de mici nomenclaturişti.

2008 04 23, Ctd, blog Teodorescu – Prinde contur o idee: funeralii naţionale pentru Monica Lovinescu

Luminarea Poporului

Anticiparea *Cotidianului – Duşmanii nu au remuşcări* – a fost cumplit de corectă.

Îți poți da seama acum de anvergura terifiantă a sistemului de manipulare, c-o fi instituțional, particular sau proprie inițiativă – nu contează!

Unii agenți de influență par să fi avut materiale documentate din timp, poate de la 3 octombrie 2006, eventual extrase toate din acelaşi enorm dosar.

Ziarele care, chiar dotate cu senat intelectual precum *Evenimentul zilei*, îşi aleg convenabil forumiştii, nu te pot trezi la această sinistră realitate, cum într-un fel observă mai sus IronBlue**.**

Funeraliile naționale sunt, în febra electorală şi a aprovizionărilor de Paşti, imposibil de organizat. Vor fi luate drept campanie PDL – dealtfel va plânge dl Băsescu când va citi dl Tismăneanu! – şi se va ajunge la obişnuita Cuțaridă de prin anii de glorie gazetărească ai castratorului CNSAS-ului.

Dacă tot e de luat ceva din România Regală, cum sondează dl Costi Rogozanu, atunci să ne gândim sămănătorist la *Luminarea Poporului*, concept desuet, dar tocmai aici a pierdut Autoelita în 1997 lupta cu Securitatea, când încă se mai putea vorbi de Fezabila Lustrație.

Altminteri, de pe când din *Teze şi Antiteze la Paris* aflam că Soljenițîn a produs demarxizarea unei intelectualități care nu cunoştea alt sistem concentrațional decât pe cel nazist, visam un viitor românesc liber, în care un grup statuar pentru Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca s-ar fi ridicat lângă Haret, Heliade, Gheorghe Lazăr.

Poate vreun candidat la Primăria Capitalei şi-l asumă în program.

Alte posibile locuri ar fi la Drept, în apropierea celebrului apartament Lovinescu, sau măcar la Eroilor, lângă Sanitari şi Regina Maria.

2008 04, Σ

Merităm Nobelul

Merităm Nobelul, cineva îl va lua, respectul pentru literatura română fiind cert după Eliade, Cioran sau Eugen Ionescu.

A lăuda Ungaria la Cluj poate dăuna vânzărilor Poliromului, iar România, spre deosebire de Columbia, este o parte a UE, cu alt destin.

În rest, e regretabilă insuficienta mediatizare a acestui turneu, datorată poate şi rivalităților specifice breslei scriitoriceşti.

[Antena 3, Norman Manea la Cluj:

„Aş sugera să vă vindecați de obsesia Nobel-ului. Nobel-ul nu ar schimba România, chiar dacă ar câştiga cinci premii Nobel. Sigur că ar fi un moment de euforie, cum a fost când a câştigat Steaua Cupa Campionilor Europeni, dar asta trece. Realitatea țării, realitatea ei culturală, socială, economică, este cea care îi dă valoare şi consistență. Am dat adesea exemplul Columbiei şi premiul Nobel al lui Marquez. El a rămas acelaşi scriitor important, iar Columbia aceeaşi țară nenorocită, cu lupte, cu morți, cu droguri, cu mari contraste sociale", a declarat Manea în discursul de mulțumire.

Mai mult, Manea este de părere că dacă ar fi ca România să-şi dorească un premiu Nobel, atunci ar trebui să şi-l dorească în toate domeniile.„România ar trebui să-şi dorească premiul Nobel în alte domenii. Asta nu înseamnă că desconsider arta şi literatura, dar România ar trebui să-şi dorească premiul Nobel în ştiințe, Ungaria are 12 premii în ştiințe, România are şi ea unul, al doctorului Palade, dar, dacă tot râvnim la Nobel, hai să râvnim în toate domeniile, de la economie la medicină, de la chimie la fizică, bine e şi la literatură, un premiu, două, nouă", a mai declarat Manea.]

2008 04, Σ

Să facemu un congres!

Drama Monicăi Lovinescu a fost de o simplitate ca a glonțului vidia: nu a reuşit să-i convingă pe intelectualii români să urmărească prioritar nu interesele proprii, ci pe ale țării, ale poporului şi ale spiritului, trei romantice concepte de care universitarii de succes postmodern îşi bat joc. *În fond, Eugen Lovinescu nu a fost universitar, a preferat să fie un om liber*.

În arestata din librării antologie lirică modernă, Nicolae Manolescu observa că România Regală *avea nu numai poeți, ci Poezie*! Dezastrul instantaneu cu CNSAS-ul şi dezastrul prelung cu Biblioteca Națională impun intelectualității *să facemu un congres!*
2008 04, Σ

Moment electoral

Moartea Monicăi Lovinescu pică în moment electoral şi analiştii Cleptocrației vor fi ajuns la concluzia că emoția mediatizării doliului poate influența intențiile de vot, ca la funeraliile aproape naționale ale lui Corneliu Coposu.

Oricum, pierderea românească e de acelaşi calibru.

Altfel este inexplicabilă deosebirea de tratament față de Virgil Ierunca, ale cărui intervenții erau mult mai dure, ba chiar s-a ocupat şi de Fenomenul Piteşti!
2008 04, Σ

Se face întuneric la Bucureşti

Cine vrea să priceapă deosebirea dintre scriitor şi ziarist, să verifice titlul „Moartea Monicăi Lovinescu: duşmanii ei nu au remuşcări“. Aflând la 21 aprilie din „Cotidianul“, în această şocantă formulă, trista veste, te-ai fi retras să citeşti din „Unde Scurte“ şi din „Româneşte“, ca scriitor închipuindu-ți că doliul va fi totuşi ca la Virgil Ierunca, oarecum cruțat de atacuri.

Aş! După câteva ore, uitându-te pe forumuri, constați că anticiparea „Duşmanii nu au remuşcări“ a fost cumplit de corectă. E un tsunami de ură peste părerile de rău. Îți poți da seama acum de anvergura terifiantă a sistemului de manipulare, c-o fi instituțional, particular sau proprie inițiativă – nu contează!

Unii agenți de influență par să fi avut materiale documentate din timp, poate de la 3 octombrie 2006, eventual extrase din acelaşi enorm dosar, şi sunt capabili să-ți arate vitejeşte că ştiu multe despre tine, ca şi cum ai avea dosar activ.

Ziarele online care, chiar dotate cu senat intelectual precum „Evenimentul zilei“, îşi aleg convenabil forumiştii, nu te pot trezi la această realitate. S-ar putea antologa aceste mizerii comparându-le cu cele adresate doamnei Ana Blandiana şi cuprinse de Ruxandra Cesereanu într-o carte cu titlu nedrept – „Imaginarul violent al românilor“.

Creativitatea în maculare depăşeşte pe a „Tricolorului“ PRM, relativ reținut în raport cu propriile etaloane: „în niciun caz nu mă bucur de moartea ei, care a surprins-o într-un scaun cu rotile, ca pe-o epavă“.

Cine are sub 35-40 de ani nu înțelege de ce sunt emoționați vârstnicii, iar reacțiile vipurilor intelectuale în sentințe cât mai personalizate măresc deruta sau enervarea.

S-a vorbit de funeralii naționale, dar în febra electorală şi a aprovizionărilor de Paşti, sunt imposibil de organizat. Vor fi luate drept campanie PDL – de altfel se

extrapolează că va plânge dl Băsescu când va citi dl Tismăneanu! – şi se va ajunge la obişnuita Cuțaridă de prin anii de glorie gazetărească ai castratorului CNSAS-ului.

Se face întuneric la Bucureşti şi declarația de neuitat a unei publiciste atitudinare (ca romancieră, remarcată cândva de Monica Lovinescu) despre absurditatea nostalgiei de a trăi în instabila Românie Regală nu mai poate fi combătută de niciun martor credibil.

Şi dacă, în aşa pustiu, tot e de luat ceva din pierduta Românie Regală, atunci să ne gândim sămănătorist la Luminarea Poporului, concept desuet, însă tocmai aici a pierdut Autoelita în 1997 lupta cu Securitatea, când încă se mai putea vorbi de Fezabila Lustrație.

Altminteri, de pe când din „Teze şi antiteze la Paris“ aflam că Soljenițîn a produs demarxizarea unei intelectualități care nu cunoştea alt sistem concentraționar decât pe cel nazist, visam un viitor românesc liber, în care un grup statuar pentru Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca s-ar fi ridicat lângă Haret, Heliade, Gheorghe Lazăr.

Poate vreun candidat la Primăria Capitalei şi-l asumă în program.

Alte posibile locuri ar fi la Drept, în apropierea celebrului apartament Lovinescu, sau măcar la Eroilor, lângă Sanitarii Reginei Maria.

Eu îmi aduc aminte aşa:

Duminica la 12.30 ascultam „Povestea Vorbei. Pagini uitate, pagini cenzurate, pagini exilate“ – emisiunea lui Virgil Ierunca.

Pagini uitate şi azi: „Biserica Neagră“ – încă neecranizatul şi necuprinsul în manuale roman al lui A.E. Baconsky; primele cărți ale lui Goma, pagini din „Arhipelagul Gulag“ şi alte scrieri de Soljenițîn, Dumitru Bacu despre Piteşti, Constantin Dumitrescu – „Cetatea Totală“, cel dintâi eseu românesc despre totalitarism. Şi câte altele, într-o eficiență a prezentării inaccesibilă promoterilor noului mileniu!.

După care urma la 13.10 „Teze şi antiteze la Paris“ – emisiunea Monicăi Lovinescu. Colaborau Virgil Ierunca, Theodor Cazaban, mulți alții. Treceam de frontieră şi de Cortina de Fier. Ne erau familiari nu doar intelectualii de pe malurile Senei ci şi disidenții Răsăritului, ne înfiora profeția lui Amalrik privind destrămarea URSS în 1984.

Vinerea, la 19.10 aveam, mult aşteptată, „Actualitatea culturală românească“ – realizată în principal de Monica Lovinescu. Colaborau Virgil Ierunca – Cronica pesimismului (neuitata grimasă „Decența ne opreşte să...“), Gelu Ionescu, Mircea Iorgulescu...

În 1992, când James Baker se zice că soma România să nu mai trimită arme basarabenilor ce luptau pentru Transnistria, informație ce va fi primit de la Elțîn, a fost desființat Studioul Europei Libere de la Paris. Cred că Bucureştiul, indiferent de culoarea politică, trebuia să finanțeze continuarea netulburată a activității acestei Ambasade Culturale, fie prin stat, fie prin exil şi societatea civilă. Era în interesul tuturor aripilor fesenismului: scăpam de monopolul american în materie de postmodernism.

Nu ştim cât de fericiți au fost anii de după desființarea Studioului Europei Libere de la Paris. Datorăm intervențiilor ulterioare ale Monicăi Lovinescu o teză fundamentală pentru înțelegerea rahitismului civic şi pentru lecuirea miştoului criptorasist în explicarea Tranziției: *noi românii am ieşit dintr-un TOTALITARISM, nu dintr-o dictatură de catifea!*

Ultima vizită în țară pare să fi fost prin 1996.

După cum se ştie, de pe la 1997, pe nesimţite şi pe neaşteptate, megaintelectualii noştri, de la Fezabila Lustraţie au cotit-o ideologic spre spulberarea miturilor naţionale, printre victime fiind Voievozii Neamului, Eminescu, Cioran, Noica, Ionescu şi mai ales prietenul Mircea Eliade.

Era o lovitură ce se adăuga „Jurnalului“ Goma.

Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca au cam dispărut din Revista 22 (condusă de Gabriela Adameşteanu) şi din *România literară* (condusă de Nicolae Manolescu) – pentru păgubitul cititor necontând dacă printr-un altfel de *Adio* decât Paul Goma!

În mod explicit rolul acestor Luminători ai Poporului întru a nu ajunge Gloată, nu transpare nici din noua biblie intelectuală „Orbitor“ 3, lansată la 11 iulie 2007, anul Centenarului practic neobservat al lui Mircea Eliade.

Să nu ne încălzim cu reacţii dichisite, formulate autopublicitar.

Cum nu s-a mai vorbit în ultimul an de Virgil Ierunca, aşa se va întâmpla şi cu Monica Lovinescu.

Iar în casa de la Paris, este aproape firesc să ajungă urmaşi de semi-securişti, sau măcar de mici nomenclaturişti.

Bucureşti, 23 aprilie 2008

[S-ar părea că Virgil Ierunca, precum Paşadia, n-a lăsat Posterităţii, să-şi bată joc de el, însemnările, jurnalele, decizie ce a frânat meteoric căderea beznei peste noi.]

Cotidianul devine tot mai occidental

Este tot ce cunosc mai bun din ce s-a scris despre Monica Lovinescu în aceste zile: a revela tragica realitate că lupta ei nu s-a sfârşit la elicopterizarea Ceauşeştilor.

Căci adversarul intelectualului nu e politicianul, nici măcar alt intelectual, ci ideea ticăloasă, falsa ţintă, direcţia greşită.

Monica Lovinescu nu este nici comodă, nici incomodă: se comportă ca un CRITIC. A moştenit ceva din România Regală. Din bolşevism crescând, literatura de piaţă n-a format decât promoteri, deghizabili în pamfletari. Dar cel mai rău este a te folosi de Monica Lovinescu nu ca de un izvor de est-etică, ci reducând-o la un nume, la o autoritate citabilă promoţional, exploatându-i româneasca aplecare spre primirea de oaspeţi.
2008 04 24, Ctd

Elogiul Cadrului Didactic

Cu deosebire, nu trebuie să ne giucăm de-a Emanciparea Cadrelor Didactice, care e *un măsurariu al luptei dintre burghezia de şpagă şi burghezia de merit,* prima preferând o gloată priponită în semiîntunericul tv, iar a doua având necesitate de o forţă de muncă cea mai înalt calificată, singura în stare *să producă* o rată înaltă, compatibilă euroatlantic, a profitului esplotării omului de către om, cum ar zice vecinic tânărul cârpaci ratat Carolu Marx.

În exaltarea paşoptistă a unui publicist temperamental pe marele site *Moldova Noastră*, găsesc dincolo de inexactităţi documentare, fireşti fără Infrastructura Intelectuală pe care RO, acum membră UE, ar trebui să o pună la dispoziţia basarabenilor încă nemembri, acest potenţial Elogiu Cadrului Didactic, din 5 septembrie 2005:

Trebuie de asemenea amintit şi profesorul de limba română din Seminar, transilvăneanul Grigore Constantinescu. El este unul din colaboratorii jurnalului bisericesc „Luminătorul“. Printre elevii săi de la Seminar au fost Pantelimon Halippa, Ion Buzdugan, Alexei Mateevici, Daniil Ciugureanu, Sergiu Niţă, fraţii Ion şi Teodor Inculeţ, Dimitrie Bogos.

Simpla lor enumerare ne sugerează ideea că toți aceşti făptuitori ai Unirii de la 27 martie 1918 au fost educați de un modest dascăl ale cărui merite au fost degrabă uitate. După Unire el se preoțeşte şi devine paroh la Năpădeni, Bălți, unde a şi murit în 1932.
2008 05 08, PN

Exmatricularea lui Eminescu

Nici ocupația germană din 1916-1918, nici ocupația sovietică n-au îndrăznit aşa ceva.

Examenul se cheamă examen de Limba şi LITERATURA română!

Exmatricularea lui Eminescu şi purificarea subiectelor de bac e firească dată fiind calea anti-Noica apucată prin *Dilema* 265 din 5 martie 1998.

Odată acceptată mancurtizarea, probitatea intelectuală cere să modificăm denumirea probei din *Limba şi literatura română oral* în *Comunicare orală*.

Şi nu există nici măcar certitudinea că, nemaicitindu-i pe clasici, liceenii vor cumpăra bestsellerurile filologilor postmodernismului.
2008 05 17, Σ

Labiş, Preda şi Cezar Ivănescu

Poetul Baaadului, cel atât de preocupat de cum au murit Labiş şi Preda nu a avut un sfârşit mai puțin violent.

După ce un alt poet din aceeaşi literatură română l-a acuzat în baza funcției deținute în CNSAS că ar fi făcut poliție politică, *iar megaintelectualii n-au cerut niciun fel de probe,* fostul boxer a ajuns în baston, se stingea pe picioare la 66 de ani!

Este o datorie mai mult decât literară *o carte* despre sfârşitul acestui ultim mare poet, liric nu filologic, român.
2008 05 17, Z

Luminarea Poporului

Al doilea Apel către lichele trebuia să găsească Autoelita în postura de a putea asmuți poporul asupra acestor haite, să facă autostradă de la Tiraspol la Bruxelles, dar nu s-a putut organiza nimic stradal nici măcar când cu castrarea CNSAS-ului.

De aceea, e de preferat un discurs autocritic privind două erori strategice: că nu s-a făcut deloc Luminarea Poporului, preferându-se antieminescianismul, şi că n-a fost folosit Partidul Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie între hermeneutica megaintelectualilor şi Gloată.
2008 05 17, RLb, Lichele încercuite hermeneutic

O aspră autocritică

Castrarea CNSAS şi faptul că organizațiile civice nu au putut face opoziție în stradă, iar democrația a fost salvată nu de Băsescu ci de Tăriceanu, care a asigurat perpetuarea formală a vieții instituției, necesitau o aspră autocritică privind prăpastia dintre Autoelită şi Neamul Românesc iară nu un nou *Apel către lichele* ce nu putea avea decât efect autopublicitar.
2008 05 17, Ctd, M. Dinescu

Exmatricularea lui Eminescu şi urmările ei

Într-adevăr, exmatricularea lui Eminescu şi purificarea subiectelor de bac e firească în RO. Calea anti-Noica apucată prin *Dilema* 265 din 5 martie 1998 pare a duce pas cu pas, în tăcerea aprobatoare a Autoelitei bucureştene, la exhumarea lui Eminescu de la Bellu şi expedierea sa la Botoşani sau mai degrabă la Iaşi, la Eternitatea, lângă Ion Creangă, unde ar putea fi mutat şi Ioan Slavici de la Panciu, poate şi Veronica Micle.
2008 05 17, Σ

Caducitatea ***Apelului către lichele***

După Revoluţie, intelectualii au păcătuit mai grav decât sub pupincurismul ceauşist: de exemplu, prin *asasinarea mitului eminescian* şi prin *dezinteresul faţă de recuperarea Basarabiei*.

Ar trebui să mulţumim dlui Adrian Păunescu pentru sprijinul acordat poetului Grigore Vieru, în ianuarie acest an şi nu numai!

Meditând la soarta lui Cristian Paţurcă şi la atitudinarii care au folosit balconul Pieţii Universităţii în scop autopublicitar.
2008 05 23, Σ, soarta lui Cristian Paţurcă

Protejarea intereselor româneşti

Dacă Steaua iese din cupele europene, atunci lovitura seamănă cu alungarea antrenorilor Belu şi Bitang de la echipa de gimnastică feminină a României.

Stranie este şi lovitura psihologică dată antrenorului Piţurcă şi steliştilor din lot. Se putea amâna eradicarea corupţiei până la încheierea Campionatului European.
2008 06 05 Ctd, Depunctarea lui Gigi Becali

Biruinţa totalitarismului roşu

Am fi putut avea ani buni de stabilitate constituţională monarhică, intram într-o familie europeană selectă, recuperam Basarabia, se diminua extremismul, iar reconcilierea naţională ar fi avut sens: revenirea cursului istoriei la ce a fost înainte de invazia sovietică din 26 iunie 1940. Dar n-a existat strategie intelectuală. Nu s-a făcut Luminarea Poporului, ci s-a profitat de ideea monarhică, cel mult în scop autopublicitar.
2008 06 05, Ctd, Regele Mihai la Peleş

Criptorasismul occidental

Ţine de criptorasismul occidental faptul că aproape toate exploziile de antiromânism sunt concepute astfel încât să-i incite pe români împotriva romilor.
2008 06 05, TVR, caricatură în Le Temps, Elveţia

Adică viitorul e fesenist!

Anticomunismul dlui Băsescu este o variantă de fesenism. A învăţat de la megaintelectuali să folosească în scop autopublicitar Punctul 8. Nu opiniile pensionarului Iliescu, ci faima ce şi-a creat-o dl primar Videanu, de înălţător de blocuri în Piaţa Palatului Regal, generează voturi anti-Blaga.Anticomunist era Corneliu Coposu.
2008 06 05 HN, EvZ – Tismăneanu: Ion Iliescu versus Traian Băsescu: Bătălia între trecut şi viitor

Intelectualii, ciocul mai mic!

Intelectualii români n-au reuşit să impună cleptocraţiei în aproape 4 cincinale terminarea Bibliotecii Naţionale, aşa că ciocul mai mic!

Plus că tocmai atitudinarii noştri postmoderni de profesie vor declara FASCISM a arde cultura unui segment al populaţiei proclamând-o subcultură. Şi, de fapt, nici nu e nevoie de o parodie la 10 mai 1933 ca să-ţi sporeşti vânzările. Destul să umbli la programa şcolară, cum au făcut cu Eminescu filologii Autoelitei. Scoatem expiraţii, de la Bach la Skriabin sau Enescu, şi băgăm folkişti, ba chiar neoavangardişti!

2008 06 05 Gar, Neoavangardiştii vor să dea foc la casete şi CD-uri cu manele

Sfânta Timişoară!

Biserica greco-catolică a făcut atât de mult pentru creşterea conştiinţei naţionale încât un bun român n-ar trebui să facă deosebire între bisericile surori.

A făcut *începutul*, cum însăşi Timişoara, la Revoluţia din Decembrie.

2008 06 05, Gar, Mitropolitul ortodox împărtăşit greco-catolic

Numai împreună pot reuşi

Dl Primar General Adriean Videanu ar fi de dorit să apară mai des lângă dl Blaga, spre a-l sprijini cu imaginea proprie orbitoare, împotriva manevrelor PSD-ului, uneori favorabile doctorului Oprescu.

2008 06 05 RLb

Eroul Naţional, scriitorul

Cine să se mai înalţe azi pe aripi de fluturi, de Ziua Eroilor, dacă nu însuşi Mircea Cărtărescu? Că eroi recenţi n-avem! Războiul Sfânt, după asumarea vinei istorice, se cheamă Participarea României la Holocaust, iar Revoluţia din Decembrie fu violată-n ceceu ca o nesimţită, cum citim în *Orbitor 3*. Iată cum postmodernismul răstoarnă nu numai canoanele literare, iar Eroul Naţional pentru prima oară nu mai e personaj, ci însuşi scriitorul!

2008 06 04 Gândul

Nu s-a făcut Luminarea Poporului

Dacă în fiecare casă ar exista cartea de proză scurtă a lui Mircea Cărtărescu, s-ar urmări TVR Cultural, nu OTV.

2008 06 07 Ctd, De ce fugărim femeile

Neam de kaka

Pentru postacul **român realist 100%**: nu suntem un *neam de kaka* din moment ce ne-am calificat la Euro 2008 iar primul meci îl avem a doua zi după Bookfest.

2008 06 05 Gazeta Sporturilor, interviu Piţurcă

Clasa intelectuală nu e mai brează decât clasa politică

Clasa intelectuală, cu piele de iepure în spinare, *nu e mai brează decât clasa politică.*

De la colţul de cotitură din 2 iunie 1997 încoace, când ne-am rugat de ucraineni la

Neptun să ne accepte actualele frontiere, noi nu mai avem din punct de vedere megaintelectual *eroi*: ultimul război, Războiul Sfânt în contra bolşevismului, a devenit Participarea României la Holocaust, iar Revoluţia Împuşcată e violată-n ceceu, te umflă râsul dacă citeşti mult premiatul *Orbitor 3,* mustins de ideologia manolesciană a *Imposibilei Lustraţii*. De Înălţare, în ţara fără de Eminescu, bieţii creştini n-au mai ştiut unde să pună flori!

Să mulţumim din inimă poetului Adrian Păunescu pentru sprijinul constant acordat basarabenilor!

Normal, corect româneşte, ar fi fost ca aceşti bravi români, luptători naţionali în buna tradiţie a României Regale Mari, să fi fost vedetele actualului Bookfest, iar importatorii de carte, mega-editurile, *să se bată pe memoriile lor*, punând pe coperţi cuşca bolşevicilor transnistreni, alertând pe euroatlantaci asupra cruzimii asiatice intacte, de nouă hoardă.
2008 06 07 Z, Roncea despre Tudor Popa, Andrei Ivanţoc şi Alexandru Leşco.

Fesenismu-i mult mai mare!

Ideologic, fesenismul de la Revoluţie s-a divizat în aripa conservatoare Iliescu şi aripa progresistă Brucan, din aceasta din urmă făcând parte Petre Roman, Andrei Pleşu şi Traian Băsescu, treptat adăugându-se acestei sfere reformiste euroatlantic, după colţul de cotitură din 2 iunie 1997, profesionişti influenţi ca Gabriel Liiceanu, Horia-Roman Patapievici, Mircea Cărtărescu, Nicolae Manolescu şi Vladimir Tismăneanu, definibili azi ca băsescieni, deoarece ANTICOMUNIST era doar Corneliu Coposu.

Prin urmare, bucureştenii l-ar vota pe Blaga, dar ezită doar pentru că ardeleanul nu şi-a precizat intenţiile privind moştenirea de imagine Videanu apropo de centrele comerciale ce ar dezintelectualiza ireversibil Piaţa Palatului Regal, riscându-se mutarea Capitalei în conurbaţia Giurgiu-Ruse, cu borduri cu tot.
2008 06 07 Z, Amicii asasinilor

Prioritatea naţională

Prioritatea naţională este Luminarea Poporului prin carte ieftina şi bună, ca în România Regală. Şi chiar sub bolşevici. Eventual sămănătoristă, adică folosind Partidul Cadrelor Didactice ca pe o curea de transmisie între viziunea Elitei şi percepţiile Gloatei.

Nu văz titluri cari ar putea interesa româneşte: Virgil Ierunca şi Monica Lovinescu, Basarabia şi Bucovina, Romlagul, Revoluţia din Decembrie, Postromânismul, Paul Goma, Cleptocraţia, Reforma Educaţiei, Familia Monarhiilor europene.

Editurile ideale nu se bazează pe cărţi cu reducere, ci pe a comanda autorilor cărţi de interes naţional şi universal.
2008 06 07 Z, Bookfest

Antiromânism sau atac psihologic?

Este evident lovit lotul fotbaliştilor din Elveţia.

Cum şi prin tam-tam-ul declanşat tocmai acum privind corupţia care ar exista în fotbalul românesc, ţinta fiind de fapt antrenorul Piţurcă, deoarece şi-ar fi pus obrazul că banii de la Cluj ai investitorului Becali aveau destinaţie imobiliară.

La care se adaugă, pentru prima oară, timorarea puternicei galerii formate de românii rătăcitori.

Nu avem date pe baza cărora să afirmăm că e vorba de atacuri concertate.

Trebuie înfiinţat, întâi virtual, pe web şi transparent, apoi cu un buget cu 33% peste al

ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului.
2008 06 07 Adv, Mutu 12 milioane euro

Să explice poporului

Funcționarii FRF sunt deontologic obligați să explice poporului de ce nu s-a amânat cazul Valiza, deoarece verdictul loveşte psihologic lotul național şi propagă exploziv în toată presa străină o imagine rea pentru fotbalul nostru.

Cât despre mass media criptorasistă occidentală, este limpede că noi românii suntem tot mai atacați şi că trebuie înființat, întâi virtual, pe web şi transparent, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului.
2008 06 07, JN

Convențiile sunt prea slabe să le mai dinamitezi

Literatura şi arta la noi nu mai sunt funcționale, deci convențiile sunt prea slabe să le mai dinamitezi.

Dimpotrivă, trebuie reluată sămănătorist Luminarea Poporului pe baze clasice, eterne.
2008 06 07 TVR Cultural, Neoavangarda la Iaşi

OZN-urile

OZN-urile nu puteau concilia MIG-ul cu apartenenta RO la NATO.
2008 06 07, ReTV – Un MIG-21, lovit de patru OZN-uri

Imagologul László Bölöni

Loți o fost întotdeauna un bun român şi un apreciat fotbalist, dar în abordarea hermeneutică a fotbalului incalificabil al Naționalei s-a avântat deconstructiv în considerații imagologice de factură postmodernă, bazate pe posibile lecturi recente din Patapievici şi Cărtărescu despre mămăliga care nu explodează.
2008 06 07, Gazeta Sporturilor

> ["Poporul român nu este curajos şi este lipsit de ambiție, deoarece a învățat să se mulțumească cu puțin. În schimb, este un popor abil, descurcăreț, inventiv, care a fost obligat întotdeauna să găsească o soluție pentru a se descurca şi a putea supraviețui. Are o mare capacitate de a suferi în tăcere, fără a se revolta. Toate aceste caracteristici se găsesc în fotbalul nostru şi în jocul echipei naționale“]

Proba benzinăriilor

Când benzinăriile vor şoma trei săptămâni, abia atunci se va verifica fiabilitatea sistemului democratic european, rod al prosperității.

Iată de ce nu trebuie să ne jucam cu antiromânismul, ci să-l semnalăm şi să-l monitorizăm din faşă.
2008 06 07 TVR Act, Camionagii

După colțul de cotitură din 2 iunie 1997

Caducitatea Apelului către lichele, pe care îl re-scrie postmodernist comentatorul webistic Nelu Dragnea, şi nonsensul reluării demersului rezultă din cocalaritatea că noi *nu*

avem o clasă intelectuală mai brează decât clasa politică: s-au rostuit amândouă, iar după colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când a fost abandonată strategia reînnodării Istoriei româneşti de unde a fost întreruptă la 26 iunie 1940 de invazia bolşevică, s-a demolat în folosul postmoderniştilor mitul eminescian al Poetului Național, la 5 martie 1998, prin Dilema 265, ajungându-se pe nesimțite până acolo de să nu se mai ia nicio atitudine intelectuală vizavi de manifestările recente de antiromânism, care pot astăzi afecta psihologic comportamentul echipei noastre naționale cantonate la Sankt Gallen pe urmele lui Emil Cioran.

Cât despre eroii Revoluției Împuşcate, este instructivă în ostentativ premiatul *Orbitor 3*, perspectiva naratologică deloc a mamei care şi-a pierdut copilul la Revoluția violată-n ceceu, o perspectivă de umor circar caragialesc, politic brucaniană – a comunistului onest, gazetar agricol de omenie, care a fost DEZAMĂGIT constatând întinarea idealurilor marxiste şi-şi dă foc la carnet de la aragaz, ceea ce nu e decât fesenism reformist euroatlantic, băsescian, nu anticomunism ca al lui Corneliu Coposu.
2008 06 07 TVR Act, Premiile Uniunii Scriitorilor

România nu e Românica

Faptul ca marii scriitori Norman Manea şi Andrei Codrescu nu uită România ar trebui să ne ajute să protestăm aici la imbecila invenție lingvistică răspândită pe cale virală tv – „Românica".
2008 06 07 Ctd, Andrei Codrescu

Cocalaritatea destinului mioritic

Ne echilibrăm numai prin feedbackul occidental pentru că fenomenul *Orbitor* are profunzimi filozofice, necreştineşti (Apocalipsă fără Sfânta Cruce!) şi sapiențiale care, începând de la antimoldoveneasca pagină 420, transcend posibilitățile cu totul limitate ale comentariului de presă, fiind de dorit a se comanda *cărți* serioase unor exegeți şi glosatori din RO şi din UE.

Decizia Juriului de a institui un Premiu Special este benefică în cazul Mircea Cărtărescu, deoarece cu cât Trilogia *Orbitor* adună mai multe confirmări, cu atât mai aproape ne este visata înnobelare a unei literaturi unde în cocalaritatea destinului ei mioritic *n-a fost să fie* să se cinstească la Stockholm Eminescu (de-ar fi trăit cât părintele lui Zdreanță şi al postmoderniştilor), apoi Eliade, Cioran şi omițătorul de denunț Ionescu.

În cazul poetului Şerban Foarță, deşi a semnat şi el în *Dilema 265* pentru derustavelizarea Poetului Național, ar fi benefic să ne dea acum în gen minor o replică la *De ce iubim femeile*, pentru a-şi lărgi segmentul de public care să-i aprecieze poezia profund filologică, aceeaşi recomandare fiind valabilă şi pentru Nichita Danilov, a cărui *centură de castitate* anacronică în ziulica desfrânărilor şi împerecherilor de azi, favorizate frizând zoofilia tocmai de prigonirea lirismului, ne poate vârî în spărieți precum stafia lui Cezar Ivănescu, neprezent la standul Junimea.
2008 06 07 Ctd, Premiile Uniunii Scriitorilor

Să învățăm de la popor!

Clipul cu Naționala şi suporterii ei de la Zurich cântând cu foc *Imnul Național* trebuie revăzut în numeruase reluări de Autoelita care s-a despărțit de Eminescu, întru regândirea tirului ei publicitar.
2008 06 10, ProSport Zurich

Să fim critici, nu promoteri!

Deşi m-a pălmuit batjocorirea Revoluţiei Române şi a puţinului nostru idealism de către Mircea Cărtărescu în *Orbitor* 3, îmi exprim deplina solidaritate cu marele prozator bucureştean.

Avangarda nu înseamnă fascism!

După 10 mai 1933, a arde cărţi sub ochii gloatei a devenit pe vecie un mod al micilor intelectuali, ca însuşi Goebbels, de a adera la practicile fasciste. Daniel Corbu nu avea voie să ardă nici măcar casete, CD-uri sau alte materiale audio-video cu manele, proclamându-le subcultură, după cum prevestea *Gardianul* din 6 iunie.

Să se facă mai întâi Luminarea Poporului fie şi prin desuetul Sămănătorism!

Nu astfel pot protesta moldovenii la neglijenta pagină 420 din Orbitor 3, unde apar ca „pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat", precum demitizatul Ştefan cel Mare, violatorul, ci scriind ei cărţi de critică solidă, la care Iaşul cultural e mare meşter.

Neoavangardistul Daniel Corbu s-a făcut doar promoterul marelui prozator bucureştean, asigurându-i o publicitate explozivă şi, în plus, aşezându-i scrierile deasupra oricărei critici.

2008 06 10 16:40, Ctd, Mircea Cărtărescu: securitate maximă în Librăriile Humanitas

Solidaritate cu Daniel Corbu

Folosirea termenului PRESUPUS în comunicatul despre comunicatul Humanitas e suspectă. Acum se pare că avem a fi solidari cu neoavangardistul Daniel Corbu! Şi mă întreb cum vom corecta presa internaţională, care va vui că *se ard de către fascişti în România cărţile prigonitului prozator Mircea Cărtărescu*, ceea ce va afecta şi comportamentul tricolorilor de la Campionatul European de Fotbal, care tocmai ne-au dat o memorabilă lecţie despre Imnul Naţional.

2008 06 10 18:07, Ctd, Mircea Cărtărescu: securitate maximă în Librăriile Humanitas

Scuze domnului Daniel Corbu

Îmi cer scuze domnului Daniel Corbu, pe care l-am luat drept cel mai periculos fascist datorită fulminantei reacţii a Autoelitei bucureştene, şi consider că Dl Şerban Foarţă trebuia să-l informeze corect pe dl Mircea Cărtărescu, deoarece cei 2 universitari se cunoşteau din nr anti-Eminescu *Dilema* 265, ostoindu-l şi evitându-se astfel o imagine jenantă pentru Humanitas, Uniunea Scriitorilor şi publicul cultivat, afectând şi comportamentul fotbaliştilor din Elveţia.

De asemenea, mă face să beau sintagma *Securitate Maximă*!

2008 06 11, blog Terorism de cititoare

Miniaturişti rafinaţi

Orhan Pamuk – un scriitor curajos în cel mai înalt grad. De învăţat din *Mă Numesc Roşu* geniul natural sau obligat de a propune pentru turcii epocii lui Mihai Viteazul o imagine delicată, cu miniaturişti rafinaţi, exact contrară orizontului de aşteptare occidental, în faţa căruia unii scriitori şi cineaşti, cari ar trebui să hie buni români, numai nu se ploconesc, descriind în goana după succes aspectele noastre româneşti în cele mai greţoase culori.

2008 06, Σ

Ciptorasismul occidental

Ține de criptorasismul occidental faptul că aproape toate exploziile de antiromânism sunt concepute astfel încât sa-i incite pe români împotriva romilor.

Nu avem o imagine clară privind ponderea atacurilor asupra românilor ca români.

Trebuie înființat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului.
2008 06, Σ

Stomatolog apreciat fotbalist

Considerațiile muşcătoare ale fostului stomatolog apreciat fotbalist László Bölöni se bazează pe lecturi nu din uitatul Drăghicescu, ci mai degrabă din *Politicele* excremențiale polemic ale directorului ICR şi din recentul *Orbitor 3*, roman al presupusei lașității româneşti, în care la p. 420 se admite totuşi că avem măcar ceva din curajul de violator al lui Ştefan cel Mare, în exprimarea memorabilă că „Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat".

Spre a gusta frumusețea meciului alb România-Franța, gândit de înțeleptul antrenor Pițurcă, trebuie să priveşti din perspectivă șahistă, evitând încremenirea în proiect şi contemplând războinic confruntarea celor două voințe, care ca reprezentări calificabile nu au specific național.
2008 06, Σ

Să fie şi la noi ca la vecini!

Cetind ca drumeț în calea lupilor Istoria Românilor, n-aş sfătui pe nimeni să conteze pe lipsa noastră de curaj! Lăsând la o parte că a o afirma ține de incultură: 1907, Războiul pentru Întregirea Neamului, plus Războiul Sfânt (1940-1945) împotriva AMBELOR totalitarisme, plus Revoluția Împuşcată a tineretului ieşit sub gloanțele crezute teroriste neştiindu-se că viitorul „proces al comunismului" nu va fi decât un jalnic aranjament autopublicitar de-o zi, nu o bătălie necurmată pentru Justiție şi Adevăr.

Mai ales aici, în Luminarea Poporului, e vina megaintelectualilor, că nu opun eroicul tânăr 1989 Decembrie al nostru evenimentelor din 1956, 1968 şi 1980, unde nu curajul gloatei sau al cărturarilor a contat, ci toleranța şi mai ales politica reformistă a comuniştilor unguri, cehoslovaci şi polonezi! Acelea au fost revoluții DE SUS în jos. La noi, avem cum-necum răsturnarea fără intervenție externă armată a unui regim totalitar, caz rar în istorie. Şi totul cu disidență simbolică şi, în orice caz, fără samizdat, de care băşcălia postmodernistă n-a simțit nevoie. Doar masele largi populare s-au implicat civic, nemulțumite cu puțin, pe lozinca: *Să fie şi la noi ca la vecini!*
2008 06 10, Σ

Dumnezeu ştie istorie

Nu e vorba de premise cu caracter naționalist, ci de binecuvântarea pactului Molotov-Ribbentrop.

Va creşte de aici orientarea greco-catolică a multor ortodocşi patrioți.
2008 06 08 HN, *Patriarhul Bartolomeu solidar cu Patriarhul Aleksei al II-lea în Basarabia*

Şi Lobonț a apărat memorabil!

Cât despre *Imnul Național*, au început să agite unii că este prea lent şi trebuie schimbat!

Formula: *Deşteaptă-te, române, din somnul cel de moarte, în care te-adânciră barbarii de tirani!* – exprimă acumularea de vicii doar ca adaptare la vitregiile istorice şi este excelentă contra criptorasismului unor intelectuali care ne consideră corupți iremediabil de la gena balcanică.
2008 06 16, Ctd, Tr Ungureanu

Centenarul Mircea Eliade

Centenarul Mircea Eliade a trecut neobservat în 2007.

Întrebarea este dacă, trăind, Culianu ar fi fost invitat în țară, fiindcă din 1997 încoace megaintelectualii au evoluat spre alte flamuri.
2008 05 23, Σ

Necunoaşterea elevului real

Este un aerianism înspăimântător în aceste 100 subiecte extrem de specializate critic, *mai niciunul nesolicitând a se citi proză sau poezie*: se presupune că toți liceenii şi-au propus să se facă filologi universitari într-o țară europeană fără Biblioteca Națională funcțională!

Prin lege, nici programele, nici subiectele, nici manualele n-ar trebui să fie propuse de persoane aeriene, care – fie universitari, fie amploiați, fie inspectori – nu lucrează direct cu elevii reali, aşa cum sunt ei!

Cel mult să aibă obligații privind controlul ştiințific de ultimă oră al strategiilor şi al documentelor.

E un subiect de dezbatere publică, măcar pe forumuri.
2008 05 23, Σ

Postromânism

Nu văd aici tratarea limbii române ca fiind pe cale de dispariție. E mai rău: de la demolarea mitului eminescian încoace, Autoelita viețuieşte deja în *postromânism*!

Bătălia canonică are substrat economic. Publiciştii în viață îşi creează consumatorii. La ce bun a reedita *România pitorească*?

Înțelegem, dar e prea de tot, pentru un examen de limba şi LITERATURA română, să testezi eliminatoriu capacitatea absolventului de a răsfoi mai degrabă *Observatorul Cultural, 22* sau *Dilema,* decât *România literară*!
2008 05 23, Σ

Motivația juriului VIP

Fiind alegerile fixate la 1 iunie (când s-a născut Mircea Cărtărescu) şi la 15 iunie (când a murit la Bucureşti Poetul Național), victoria doctorului independent vine de la nedreptățirea lui Eminescu de către unii megaintelectuali băsescieni, necomemorându-se întru Luminarea Poporului 125 de ani de la *Luceafărul* şi *Doina* cea slăvită doar în Basarabia.
2008 06, Σ

Familia cu f mare

E într-adevăr un subiect postmodern, de interes bestseller ca *De ce iubim femeile*.

Avem însă o chestiune privată. N-ar trebui să intereseze politic şi n-ar interesa nici măcar literar dacă, să visăm, naş ar fi veşnic tânărul băsescian Mircea Cărtărescu.

Ca să nu mai vorbim că totul se petrece în familia cu f mare fesenistă! Dl Băsescu va mai lăcrima o dată şi va aştepta mulţi nepoţi!

Casă de piatră!

2008 06 24 HN, Elena Băsescu se mărită cu Hrebe [aşa s-a dat ştirea]

Până şi sub Ceauşescu se servea protocol

De vină cu protocolul este numai guvernul, deoarece îl interzice părinţilor dar se pune contra ospitalităţii specific româneşti neînsărcinând explicit autorităţile locale cu asigurarea lui pentru nişte comisii care practică o muncă de cea mai mare răspundere pe canicula asta, de dimineaţa până noaptea târziu.

2008 06 24, Σ

Cerinţele erau previzibile

Cerinţele alea deconspirate erau tipic filologice, postmoderne şi chiar tipic bucureştene. De aceea, orice profesor activ, care vinde servicii precum meditaţiile, le putea anticipa în totalitate, extrapolând asimptotic subiectele oralului dezvăluite perfect legal.

2008 06 24, Σ

Bibliotecile judeţene

Ar trebui investigat de către juriştii societăţii civile dacă nu s-ar putea confisca toţi aceşti bani fotbalistici, pe care văz că nu-i merită nimeni, şi să se doteze cu ei bibliotecile judeţene, ceea ce ar diminua pe termen lung fraudele la diferite examene, crescând şansele de a beneficia de şanse egale ale candidaţilor.

2008 06 25, HN, FRF nu plăteşte tricolorii

Plutocraţia şi societatea civilă

E de râs cum plutocraţia nu înţelege că îmbogăţirea mai departe depinde acum de stabilitatea regulilor jocului, ca în Occident.

2008 06, Σ

Voi ce staţi în adormire

A fi în iunie 2008 paşoptist în RO înseamnă a epata occidentalul descinzând din avioneta vreunui plutocrat cu valize de lux Luis Vuitton, promovate pe seama pompierilor din Dealul Spirii, a căror Victorie cu trâmbiţă, adică un monument de EROI ROMÂNI, poate fi exploatat comercial fără a scandaliza Autoelita, dat fiind minimalismul moral al postmodernităţii nerecunoscător faţă de eroi şi necunoscător chiar al conceptului de geniu, de unde şi vorba către calul de tracţiune, nu de curse, a omului din popor că *Clasa intelectuală nu e mai brează decât clasa politică*.

2008 06 24 Ctd, Patapievici se consideră paşoptist

Excitate de gangbangul neopaşoptist

Excitate de gangbangul neopaşoptist şi postmodern pătimit de România Revoluţionară a lui Rosenthal în ceceu, relatat cu geniu înaripat în *Orbitorul* dlui Cărtărescu, stafiile paşoptiştilor privesc cu interes la megaintelectualii români şi cât s-au înălţat ei deasupra Gloatei ignare, fiind irezistibile feromonic şi oximoronic atât duioşia excremenţială a duplexului Cântarea României – Politice cât şi parfumul de mit-dezmit emanat la împreunarea lui Bălcescu cu Boia.
2008 06, Σ

Respect intact electricianului Walesa!

Ţările din Galiţia Mare, din Est, de dincoace de Cortina de Fier, erau nişte mari puşcării, cu grăniceri cu armele întoarse spre interior, şi puteai fi un fel de deţinut politic chiar locuind la bloc şi mergând la serviciu. Din când în când erai chemat într-o casă conspirativă pentru a da relaţii despre tovarăşii de luptă. Condiţia de informator este în sine irelevantă pentru un luptător antibolşevic, mai ales unul cu rezultate comparabile cu ale lui Soljeniţîn! Şi în România, nu trebuie echivalat statutul deţinutului politic, uneori cu dosar moştenit de regimul bolşevic de la regimul antonescian militar-fascist, cu statutul carieristului care s-a făcut turnător de bunăvoie şi nesilit de nimeni.
2008 06 25 RLb

Demitizări şi derapaje

Ne-am obişnuit să aşteptăm reacţii civice numai de la Autoelită, dar de *la colţul de cotitură din 2 iunie 1997*, când s-au cedat, parcă rugându-ne de ucraineni să le primească, teritoriile din Răsărit, ea nu-şi mai îndeplineşte decât autopublicitar această funcţie, ocupându-se mai mult de demitizări şi derapaje. Nu numai anul 1848 este uitat. Se ignoră şi împlinirea a 125 ani de când avem *Luceafărul* şi *Doina*, precum şi a 10 ani de la numărul antieminescian Dilema 265.
2008 06 25 JN, publicitate cu Monumentul pompierilor din Dealul Spirii

Cabinetul biblioterapeutic

Graniţele dintre fanteziile sado-masochiste şi cabinetul biblioterapeutic sunt labile în postmodernitate, iar creştinul practicant nu se descurajează din orice blocaje.
2008 06 25 ReTV, Un preot în Italia

Sarcinile care revin primarului general Oprescu

Bine o fi să ai reţele wireless în liniştitele parcuri bucureştene, dar sarcinile care revin primarului general Oprescu sunt: menţinerea Pieţii Palatului ca spaţiu cultural, terminarea Bibliotecii Naţionale şi înălţarea Catedralei Mântuirii Neamului.

Întâi stătătoarea dintre minunile Sfântului Ioan

Întâi stătătoarea dintre minunile Sfântului Ioan, suprema, este că politicienii noştri n-au cedat încă Moldova toată. În infatuarea Autoelitei, poporul n-are decât biserica drept carte accesibilă. În plus, Suceava te copleşeşte ca spaţiu religios. De aceea, a ridica la Bucureşti Catedrala Mântuirii Neamului e o urgenţă mai presus decât al treilea aeroport.

2008 06 25 ReTV, Pelerinaj la Sf Ioan de Sânziene

O mare jale

Pentru mulți atitudinari care şi-au făcut publicitate combătând pe Vadim ca şi cum ar fi fost un Haider, dispariția PRM ar aduce o mare jale.
2008 06 25, Z

Ingratitudine

De la 1 ianuarie 2007 trăim într-o nevisată prosperitate şi ar fi o ingratitudine față de UE ca ştirile negative să rămână 90 la sută.
2008 06, Σ

Jumătate ştiri cultural-ştiințifice

Megaintelectualii, sprijinindu-se pe potențialul Partid al Cadrelor Didactice, ar trebui în acest moment crucial să impună ca 50 la suta să fie ştiri cultural-ştiințifice, curmându-se cu oligopedagogia.

Nu e cenzură a defini produsul numit ŞTIRE.
2008 06 25, Adv, Gnd

Copia Capelei Sixtine la Bucureşti

Cred că Brâncuşi le-ar fi îngăduit minerilor de la Uricani aceste contrafaceri, care văz că nu arată a kitsch mai mult decât Ştefan cel Mare demitizat de eleganții plasticieni ai *postromânismului*.

Kitschul nu mai e o ruşine azi, dacă se adresează publicului cultivat şi e susținut de promoteri marcanți. Este un stil.

Desigur, banii se cuveneau unei biblioteci, băgați în albume de artă.

Bine ar fi ca primarul bucureştenilor Oprescu să poată face o copie kitsch a Capelei Sixtine.
2008 06 25, JN

Sincere felicitări!

Felicitări! Dar marile onoruri trebuie să vină de la Neamul Românesc.

Mai întâi, sarcina elitei noastre este să-şi scrie OPERA MAJORĂ şi să ducă mai sus de nivelul Eliade, Noica, Cioran, Eminescu spiritualitatea românească, nivel altminteri destul de coborât după sabordajele din bătălia canonică declanşată de *Dilema* 265 după colțul de cotitură din 1997.

Mai apoi, Inteligheția trebuie să se ocupe de Luminarea Poporului, adică trudind la Marea Recuperare să compună din când în când *simfonii care se pot fredona*, cum visa melomanul Jdanov.

UE face o buna afacere cu dl Patapievici într-o funcție care poate fi cronofagă, de unde să se pomenească ulterior încadrat de foştii fani la Generația Expirată, cum a pățit eminentul critic Dan Hăulică, cel mai necunoscut dintre marii noştri contemporani.
2008 06 27, Ctd, decorare Patapievici la Institutul Francez

Ar putea intra în politica

Simpatica doamnă profesoară din Zalău trebuia de mult să lucreze în televiziune, la Ştiri sau măcar la Meteo.

Mai mult, era competentă în a ancheta în direct inspectori şcolari sau directori.

Fraieră ar fi după atât mediatizare să nu exploateze uninominalele!

2008 06 27, Gar, pt doamna profesoară din Zalău, căreia i-au aparut pe web materiale socotite de colegi un pic pornografice

Suntem în colaps educațional

Suntem în colaps educațional, televiziunile fiind mai influente decât Şcoala redusă la a practica oligopedagogia.

Mai întâi, trebuie adus poporul de partea intelectualilor. Apoi, trebuie scris în Constituție, cu poporul şi pentru popor, că *Regatul României este un stat național unitar, CULTURAL şi indivizibil*. După care, definim conceptul de ştire şi de televiziune, 50 la sută fiind divertisment-publicitate şi 50 la sută cum e canalul franco-german ARTE, pe care statul român oricum ar trebui să-l facă gratuit şi obligatoriu în toate rețelele de telecablu, unde Discovery s-a depreciat mult de tot.

2008 06 27, Ctd, blog Rogozanu

Revoluția Sexuală din RO

Expresia *Profesoara de Sex* din titlu m-a indignat, dar navigând pe forumuri am avut trista revelație că în marea majoritate a familiilor din RO, după căderea bolşevismului nu s-a înnoit cu nimic filozofia, logistica şi metodologia utilizării patului conjugal. În majoritatea căminelor noastre delicatul zumzet sau fâşâit de Sex Toy n-a penetrat încă. De altfel, în *Orbitor 3*, viermănoasa scenă de sex textualist pe frunze de dud, care a făcut simpli glosatori din mulți promoteri de-ai lui Mircea Cărtărescu, ne apare sub aspect tehnic de o naivitate de Kindergarten.

În oligopedagogia de la noi, doamna cadru didactic pur şi simplu *revoluționează* relația profesor-elev, pentru prima oară distantul, exigentul şi sobrul prof român având *nu numai un chip uman (care e adesea o raritate) ci şi un TRUP uman*!

Ar fi o nedreptate şi o regretabilă eroare a îndepărta din arhipelagul şcolar un deja VIP care va fi declanşat în acest anotimp eminescian, exact la 125 de ani de la publicarea *Doinei* şi a *Luceafărului*, Revoluția Sexuală prin care RO se integrează profund în UE.

2008 06, Σ

Distantul şi sobrul cadru didactic

Nu trebuie să ai 5 ani vechime, ca fotograf sau cameraman, pentru a-ți da seama că e vorba de imagini de amator, nu comerciale. Un profesionist ar fi folosit ca fundal o bibliotecă burduşită de cărți, văzându-se limpede şi cărticica uitată deschisă pe noptieră sau extemporalele în curs de corectare. În oligopedagogia de la noi, dna Director Daciana pur şi simplu revoluționează relația profesor-elev, pentru prima oară cadrul didactic român având nu numai un chip uman (care e totuşi o raritate) ci şi un TRUP uman, ceea ce nu se poate să nu se reflecte şi asupra părinților sau autorităților locale, dată fiind deschiderea şcolii postmoderne spre comunitate.

2008 06, Σ

Alternative la Criza manualelor

Criza manualelor reflectă criza literaturii, apărută la colţul de cotitură din 1997, odată cu *postromânismul*. Prin *postromânism* înţeleg doctrina cum că Neamul Românesc este pe cale de *meritată* dispariţie şi atunci cărturarul n-are nicio obligaţie faţă de contribuabili.

Nemulţumirea privind manualele şcolare va înceta în momentul în care generaţia care a ratat recuperarea Basarabiei, re-Monarhia şi Fezabila Lustraţie va izgoni din cărţi generaţiile care au făcut România Regală Mare. Din motive de business şi din insuportabilitatea pălmuitoare a unor modele de idealism precum cel eminescian.
2008 07 01, C, blog Istodor, manualele de română

Inconsistenţa valorilor civilizaţiei postindustriale

Modelul Ruslana Korshunova venea la New York *foarte din Răsărit* şi e manipulare explicaţia că s-a sinucis din dragoste la 21 de ani. Plauzibilă mi se pare revelaţia inconsistenţei valorilor civilizaţiei postindustriale.
2008 07 01, Gnd

E o lipsă de educaţie

Evident, tribalismul regional e o lipsă de educaţie şi o temă pentru lecţiile de dirigenţie, pentru televiziuni şi mai ales pentru burghezia de merit, care începe să aibă interese naţionale. Se consideră că Revoluţia a afectat serviciile secrete într-un mod curios, menţinându-le utilitatea politică şi slăbindu-le capacitatea de a apăra, din lipsă de doctrină, tocmai interesele româneşti.

Ar fi interesant de aflat dacă interbelic disensiunile dintre ţinuturi n-au fost stimulate de către bunii noştri vecini revizionişti şi e de observat azi că toate armele bat spre moldoveni, parcă spre a ne convinge de absurditatea recuperării Basarabiei. Până şi cel mai bine exportat roman postbelic, Orbitor, în vol 3 la p 420, are un personaj care, descriindu-l pe Ştefan cel Mare ca violator, dzice că: *Nu-i de mirare că toţi moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat*.
2008 07 01, Adv

Sistemul meditaţiilor

Ar trebui studiat dacă nu cumva şpaga la bac e consecinţa impozitării meditaţiilor până la prăbuşirea sistemului şcolii paralele.
2008 07 01, Gar

Mutarea Capitalei

Oamenii simpli *susţine* că n-au avut *din ce* vota şi se *plânge* că circulă pe maxi-taxi ca sardelele, fără bilete. Consecinţa ar putea fi mutarea Capitalei în conurbaţia Giurgiu-Ruse!
2008 07 01, ReTV, RATB nu şi în Ilfov

La anu' se va copia şi mai mult

Interesant că bacalaureaţii nu copiază direct din manualele alternative, deoarece sunt alcătuite de universitari şi inspectori, care nu-i cunosc pe elevii reali şi le fac complet

inaccesibile.
2008 07 02, RLb

Tineretul nostru idealist

Tineretul nostru idealist n-are a se plictisi. Pe lângă a face artă sincronă celei mondiale, mai are două sarcini specific româneşti: reconstituirea a ceea ce s-a distrus, respectiv exprimarea a ceea ce nu s-a putut spune sub vremi.
2008 07 02, RLb, expo Pictori-reporteri de razboi la Cercul Militar

Cu rezultate ucigătoare

Am cunoscut o mare cititoare de teozofie care-şi folosea mintea ca spermicid cu rezultate ucigătoare.
2008 07 02, C, blog Istodor despre prezervativ

Dispariția prematură a BBC-ului nostru

În contextul dispariției premature a BBC-ului nostru, batjocorirea Imnului în plin bac, adică într-un fel de stare de doliu național, pare analiştilor contemporani o critică dura ca un cartonaş galben, adusă dinspre *Dilema Veche* dlui Traian Ungureanu pentru imprudența de a lăuda recent idealismul fotbalistic al tânărului Cristi Chivu, continuându-se deci neabătut păgubosul scenariu *Dilema* 265 din 1998, adică abia după 10 ani de derulare pas cu pas fiind vizat mortal în piept titanul Andrei Mureşanu, eroul Deşteptării Naționale căruia dacă Eminescu i-ar fi terminat piesa de teatru alocată, atunci am fi obținut azi succese internaționale în regia lui Lucian Pintilie, deşi pe la reprezentanțele culturale ar plăcea şi fragmente în regia Mariei Doni, pe când la alegeri intelectualii, scuipând ca şi în 2000 pe Tricolor, ca invenție național-comunictă, se îndreaptă vertiginos spre o finală Oprescu-Becali, având a întocmi autopublicitarele liste atitudinare acum pro-Oprescu, dacă e să te iei după pervazivul *spor la treabă* pe care i-l urează într-un recent editorial dl Cărtărescu.
2008 07 02, Σ

Neexistând cursul universitar tipărit sau măcar pe web

Cel mai nasol e că la bac mai ai din ce copia, datorită editurilor mai umane, pe când la facultăți, adesea neexistând cursul tipărit sau măcar pe web, trebuie să tot fii prezent ca Elodia, sa-l iei *după dictare* pe caiet studențesc şi apoi sa-l miniaturizezi personal.
2008 07 03, A3, Uniunea Studenților critică bacul

Măgurele fără RATB

Nici Ceauşescu n-ar fi îndrăznit să lase fără RATB Reactorul Atomic de la Măgurele.
2008 07 03, A3

Constrânşi a învăța englezeşte

Bine era dacă burghezia de merit din RO ar fi preluat finanțarea mai departe a BBC – ului nostru, după cum excelent ar fi fost dacă deja configurata pe atunci cleptocrație ar fi menținut în funcțiune cel puțin Studioul Europei Libere de la Paris.

Diplomaților le revine de la popor sarcina de a se milogi de ceva copii după arhivele care ar putea interesa istoria româneasca, chit că prea multor intelectuali le e sila de ea.
2008 07 03, Ctd

Antimoldovenismul este un antiromânism

Se consideră că Revoluția a afectat serviciile secrete într-un mod curios, menținându-le utilitatea politică privată şi slăbindu-le capacitatea de a apăra, din lipsă de doctrină, tocmai interesele româneşti.

Ar fi interesant de aflat dacă prejudecățile privindu-i pe moldoveni n-au fost amplificate artificial, *scutind clasa politică de explicații privind nerecuperarea Basarabiei* – pentru megaintelectuali dezinteresul explicându-se facil, prin inexistența unei piețe de carte de elită, poate nici postmodernă, dacă în *Orbitor,* în vol 3 la p 420, Omul-cu-două-mame, descriindu-l pe Ştefan cel Mare ca violator, îşi permite a lansa inspirata formula memorabilă, neapărat de îndulcit prin cicălire, cum că: *Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat*.
2008 07, Σ

Aceste groaznice perle

Presiunea filologică a universitarilor aerieni, care nu lucrează cu elevi reali şi nu pot întocmi manuale sau programe *accesibile*, generează aceste groaznice perle, canonindu-i pe copii să COMENTEZE îmbinând clişee, cum fac şi unii critici, cărți baleiate pe diagonală sau de care doar au auzit.

Liceanul Neascultător, devorând în liceu *cele o mie de cărți obligatorii pentru a fi cult*, n-are niciun avantaj la bac, ba riscă să nu intre nici la filologie!
2008 07 03, Ctd

Nu vă atingeți de Timişoara!

Arhiereii ar trebui să citească cu plaivazul în mână cel mai important roman postbelic, *Orbitor*, lăudat şi de tâlcuitorii sensurilor metafizice ale crucii, chit că în apocalipsa finală de la Casa Poporului avem ozeneu cât toate zilele noastre cele păcătoase, bucureştene, dar Sfânta Cruce voronețiană lipseşte, trendul junimii miştocare postmoderne fiind aşadar spre gândire sapiențială, New Age şi cine ştie ce bahai.

În actualul *postromânism* din viața intelectuală, şade ruşine a pedepsi aprecierea de către PSS mitropolitul Nicolae Corneanu a Bisericii surori greco-catolice cu merite nepieritoare în Deşteptarea Națională.

Mai bine am purcede odată la a înălța Catedrala Mântuirii Neamului, cu altar deschis pentru fiece creştin care se mai simte român, decât să ne învrăjbim spre satisfacția neprietenilor stăpâni peste mormintele eroilor noştri fără cruci din Siberii fără de sfârşit.
2008 07 03, Gar

Toleranță zero

Bohr şi Andersen nu aparțin doar Danemarcei. Plus bănuiala calculului cu cinism de guerillă a publicității la nivel planetar.
2008 07 03, JN, profanarea mormintelor

Peştele de la cap se-mpute

Ținut *în semiîntuneric TV*, să admire păsăreasca megaintelectualilor, fără carte bună şi ieftină ca sub bolşevici, fără biblioteci actualizate, fără malluri sau măcar cămine culturale, spectator la priveliştea corupției şi la batjocorirea voievozilor şi a clasicilor în frunte cu Poetul Național, desigur nu Neamul Românesc este iresponsabil, dar dacă ideea va fi tot mai rentabilă agenților de influență profesionişti sau amatori, o vom susține cu toții până la ultimul Béranger.
2008 07

Uninominale

Dacă dr. Oprescu duce în Bucureşti o corectă politică social-democrată, ocupându-se de infrastructura culturală a tuturor cartierelor, atunci câştigă şi în Ardeal.

Dna profesoară Udrea ar fi scos mai multe procente la Bucureşti decât dl Blaga.
2008 07 04, ReTV,

Legiferarea protecției imaginii noastre

Este limpede că şi românii care comit barbarii în Italia trebuie sancționați suplimentar în țară, eventual legiferându-se *protecția imaginii noastre*.

De observat că Japonia nu se complace în vulgaritate, fiind monarhie.
2008 07 04, TVR, japonezi pedepsiți acasă că s-au semnat pe Domul din Florența

Superbogații cărpănoşi

Vinovați de copiatul la bac sunt nu Amărâții, ci superbogații cărpănoşi, care au distrus şcoala paralelă a Sistemului de Meditații, în scopul familial ca să nu-şi mai canonească moştenitorii să învețe tot anul, plus că e cheltuiala mult mai mică, aşa cum e acum, şi cum probabil se va şi stabiliza permanent.
2008 07 04, A3

Mai rea e supra-severitatea!

Există rivalități între licee sau între taberele, eventual politice, ale aceluiaşi inspectorat. De aceea, se poate ceva mai grav decât copiatul la bac, prin care cel mult o loază ia 10: anume *inegalitatea exigenței* – patrularea zbirilor la supraveghere într-o clasă fără fii de patroni şi desfrâu la alta, plus fenomenul de *corectare represivă*, caz în care poate fi dezavantajat, nu numai cu câteva zeci de sutimi, tocmai Tineretul Idealist, silitor şi disciplinat, încrezător în egalitatea de şanse.

Ca să nu mai zic nimic că cadrele didactice e şi ele oameni şi poate fi satisfacția vieții tale să trânteşti la bac pe odrasla colegului pe care-l urăşti sau să faci urât în liceul rival.
2008 07 04, Adv

Bafta la bac e stimulatoare

Specialiştii nu se bazează pe campaniile de presă când se scumpesc prețurile, ci pe matematică. Or, statisticile obiective din *învățământul superior* de stat şi particular par a proba zdrobitor că elevul care, pe baza bacului uşor, accede la facultăți grele mai solicitate, atunci se simte mai stimulat. Pomenindu-se student unde n-a visat, el recuperează uimitor, în

progresie geometrică, gândeşte pozitiv şi devine din ce în ce mai bun, luându-şi şi masteratul cu o incredibilă uşurinţă.

Deci câtă vreme burghezia de merit nu este în stare să impună cleptocraţiei *regulile jocului*, diriginta cu frică de Dumnezeu va consilia părintele şi elevul să fie *realişti*.
2008 07 04, Adv

Necunoaşterea elevului real...

Să nu ne grăbim cu creşterea salariilor, care ar putea enerva populaţia găsindu-se explicaţii pentru inflaţia guvernului. De fapt, 95% din cadrele didactice *ar prefera să dea ele şpagă numai să nu fie implicate în această porcărie a examenelor terminale*, iar 95% din candidaţii la bac ar prefera *să promoveze corect*.

Grav e că nici dacă Ceauşescu ar băga armata nu s-ar rezolva problema fraudelor, care are rădăcini foarte adânci. În esenţă, copiatul la bac reflectă inaccesibilitatea manualelor şi absurditatea programelor, ceea ce se explică prin întocmirea lor mai mult de către universitari, cercetători şi inspectori *aerieni*, adică de extratereştri care nu lucrează efectiv cu elevul REAL. Nu se va sfârşi cu acest fenomen negativ decât dacă se modifică de urgenţă Legea Învăţământului, interzicându-se expres cui nu lucrează efectiv zi de zi cu elevul real să-i dea lecţii după manual propriu şi să-l mai şi evalueze.
2008 07 04, Z, Zoe Petre

Un buget cu 33% peste al ICR

Riscăm să nu învăţăm nimic din aceste cercetări imagologice.

Trebuie înfiinţat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului.
2008 07 04, HN, Imaginea românilor în presa italiană

Distrugerea treptată a sentimentelor

Dl Prigoană este un analist mai fin decât dl Paraschivescu, deşi celebrul cronicar sportiv foloseşte cuvinte filologice, dar e greu de admis supoziţia că imensul Partid al Cadrelor Didactice nu cuprinde şi profe de talent.

Adevărul este că odată cu demolarea mitului eminescian, demarată în 1998 cu celebrul număr *Dilema* 265, s-au distrus treptat, prin debrnşarea de la lirism, mai toate *sentimentele* din România, deci şi legătura afectivă dintre profesor şi elev, după zece ani ajungându-se ca chiar între diriginte şi clasă, între candidaţii la bac şi comisie, să nu mai fiinţeze decât o legătură contractuală şi nici aia sinalgamatică. Autoelita este principalul vinovat ca n-avem modele de fiinţe umane mai apetisante decât caii, deoarece nu a formulat nicio strategie de Luminarea Poporului ca anexă operativă la *Apelul către lichele*.
2008 07 05, C, Radu Paraschivescu

Se duc şi Europa Liberă, şi BBC-ul

Pierdem până şi newsletterul pe care ni-l trimeteau într-o vreme, îndeosebi prin Michael Shafir.

Bine era dacă burghezia de merit din RO ar fi preluat finanţarea mai departe a BBC – ului nostru, după cum excelent ar fi fost dacă deja configurata pe atunci cleptocraţie ar fi menţinut în funcţiune măcar Studioul Europei Libere de la Paris.

Diplomaţilor le revine de la popor sarcina de a se milogi de ceva copii după arhivele

care ar putea interesa istoria românească, chit că prea multor cărturari le e silă de ea.
2008 07 05, Ctd, blog Theodorescu

Iezi ispăşitori

E cam ca la Revoluție: nicio milă, niciun gest de solidaritate cu cei 150 de iezi ispăşitori prinşi copiind, victime poate ale Supravegherii Represive, în liceul rival sau centrat pe obiectiv – odrasla adversarului politic.
2008 07 05, ReTV

Pre-existența cărților de rezolvări

Pre-existența cărților de rezolvări de subiecte a revelat în viziune sistemică incapacitatea comisiilor de a mai diferenția tocilarii de piloşi în oligopedagogia noastră, de unde şi fenomenele noi sociologic de supraveghere represivă, respectiv de corectare represivă, de care mediatizarea ca şi corectorii revoltați se feresc, când deontologia profesorilor ar pretinde tocmai grațierea celor 150 de iezi ispăşitori, prinşi copiind şi dați afară din concurs ca Gigi Becali de pe stadioanele noastre.
2008 07 05, ReTV

Scumpirile de prețuri

De la aceste sume în sus, scumpirile de prețuri nu se mai obsearvă, dar prin pre-existența cărților de rezolvări de subiecte şi accentul pus pe calitatea procentelor, oligopedagogia îşi mări terminologia.
ASIGURAREA CALITĂȚII: procente maxime prin orice mijloace, inclusiv apelul la asiguratori independenți non-profit.
CORECTARE REPRESIVĂ: supra-exigență la scris, combinată eventual cu supraveghere dură în liceul rival.
INVERSIUNEA VALORILOR: când care a copiat ia medie mult peste care a făcut meditații.
CĂRTURARI: iubitori de zăbava lecturii care preferă liniştea ca de schit publicității.
INTELECTUALI: cărturari care au păcătuit, din numai câteva cărți compilate mai îngreunând raftul cu una, pe care-şi pun numele lor
MANDATARE LA EXCEPȚIONAL: un nou mandat fără concurs la directorii de licee ce şi-au picat la bac propriile odrasle.
MEGAINTELECTUALI: intelectuali vestiți prin supramediatizare, obligați să-şi declare averea şi ce-au în cap, care e concepția lor, cum se poziționează ei față de marile întrebări ale momentului social-politic, în principal postromânismul.
BIBLIOTECI LICEALE: maculatura cincizecistă, inclusiv cartonatele din Cartea Rusă.
UMBRIRE: plasarea bacului pe caniculă.
AUTOELITĂ: congregație de megaintelectuali formată aşa de sus deasupra poporului încât nu se mai poate valida decât de către ea însăşi.
IEZI ISPĂŞITORI: elevi eliminați demonstrativ de la bac şi care ar merita grațiați, deoarece faptele fraudării masive s-au petrecutără sub privegherea icoanelor ortodoxe şi năpasta poate atrage peste biata ȚARĂ *un grand tremblement de terre*.
2008 07 07, Σ, DNA la bac la Sighetul Marmației

Sa fie realişti

Titlul *Românul – hoț de mic* este incorect româneşte iar alegația ca toți am fost

informatori, toţi suntem hoţi, toate femeile e curve emană de la o cleptoxenocraţie foarte slugărită de pubintelectuali, intimidând Partidul Amărâţilor din RO.

De fapt, 95% din cadrele didactice *ar prefera să dea ele şpagă numai să nu fie implicate în această porcărie a examenelor terminale*, iar 95% din candidaţii la bac ar prefera *să promoveze corect*.

Bafta la bac este însă stimulatoare, statisticile obiective din învăţământul superior de stat şi particular probând că elevul care, pe baza bacului cu note mari, accede cu bursă la facultăţi mai solicitate, atunci se simte el cel mai stimulat, recuperează uimitor, gândeşte pozitiv şi devine din ce în ce mai eminent şi mai supradotat, luându-şi ulterior şi masteratul, ba chiar doctoratul, cu excelenţă! Apoi se face şef.

Câtă vreme burghezia de merit nu este în stare să impună cleptocraţiei regulile jocului, diriginta cu frică de Dumnezeu va consilia părintele şi elevul să fie *realişti*.
2008 07 07, Z, Dan Pavel, Românul – hoţ de mic

Pelerinaj ca la Maglavit

La Grupul Şcolar Agricol din comuna doljeană Cârcea, unde niciun candidat nu a reuşit să promoveze bacul, Partidul Cadrelor Didactice ar merita să implementeze pelerinaj ca la Maglavit.
2008 07 07, Gar

Urmare la fără RATB

Oligopedagogia cunoaşte două paradigme: CORECTARE REPRESIVĂ, adică supra-exigenţă la scris, combinată eventual cu supraveghere dură în liceul rival, respectiv CORECTARE SINERGICĂ, unde patriotismul local face de primează nu rezultatele intrajudeţene, care se cam ştie ierarhia reală, ci clasificarea judeţului pe ţară.

Judeţul Suceava cu aproape 100% nu s-a gândit la dl ministru şi la adversarul său politic, iar Judeţul Ilfov, când doar 38,57% din elevi au luat bacul, nu s-a gândit că parlamentarii l-ar putea desfiinţa de tot ca neviabil după ce nu mai are nici RATB cu care să vină diferite doamnele profe la şedinţe în Capitală, ci doar maxi-taxi.
2008 07 07, Adv

După bătălia canonică

Diminuarea promovabilităţii cu 3% faţă de 2007, deşi au apărut cărţi de rezolvări în format comod, impune măsuri manageriale de creşterea asigurării calităţii educaţiei mai sporite, cum ar fi înfiinţarea unui canal TV didactic şi dotarea bibliotecilor şcolare cu producţia beletristică postmodernă pentru oral.
2008 07 07, RLb

Discrepanţe regionale şi în UE?

De ce fruntaşii de la Bac sunt la Suceava şi codaşii la Ilfov?

Poate pentru că din judeţul Suceava este actualul ministru, iar din Ilfov viitorul ministru!

Extrem de instructive ar fi statisticile unei ţări cu bac curat: au aceeaşi abatere regională?
2008 07 07, Ctd

Sub privegherea icoanelor dlui Moise!

Şi când te gândeşti că multe din lucrările identice reclamate de dl Rădulescu s-au compus sub privegherea icoanelor dlui Moise, îţi vine să citeşti cele mai lungi trilogii, ca *Fraţii Jderi, Cel mai iubit dintre pământeni, Orbitor, Nechezol,* ajungând pe bune cu asigurarea calităţii de la 38,57% ca-n Ilfov la 98,39% ca-n Suceava.
2008 07 07, Z

Egalitatea de şanse

Discrepanţa dintre judeţe afectează egalitatea de şanse.
2008 07 07, RLb

Casa de piatră cu Tricolor!

Fotbalistul Cristi Chivu a făcut istorie reînvăţându-ne *Imnul României* contra curentului demitizărilor artificiale.
2008 07 07, JN

Ar fi amuzant

Ar fi amuzant să iasă Partidul Cadrelor Didactice campion la corupţie în RO!

De fapt, 95% din cadrele didactice ar prefera să dea ele spaga numai să nu fie implicate în această porcărie a examenelor terminale, iar 95% din candidaţii la bac ar prefera să promoveze corect.
2008 07, Σ

Perturbaţia

Abaterea statistică de 3-4% faţă de procentul reuşitei la bac 2007 se explică prin perturbaţia adusă de Campionatul European de Fotbal 2008, care a distras atenţia unor candidaţi.
2008 07 07, A3

Basarabia Necunoscută

De semnalat, premiat şi lăudat cărţile rezistenţei antibolşevice, excepţionale, aduse la Bookfest 2008 de editura Prut Internaţional din Chişinău. În toate bibliotecile şcolare, ar trebui să avem ediţia completă din *Basarabia Necunoscută*, excelenta reconstituire istorică a dlui Iurie Colesnic.
2008 07 09, Gnd, Larisa Turea, Cartea Foametei

Prima Lovitură

Nimicirea Dresdei apare ca un păcat colateral dacă te gândeşti că anglo-americanii au impus gloatei o viziune *simplistă* despre războiul dintre cele două totalitarisme muncitoreşti.

Ostaşii noştri au capturat dincolo de Prut *cantităţi de armament ofensiv inimaginabile*.

Dacă ajungând Wehrmachtul la Stalingrad tot distrugând la Armatele Roşii, Jukov tot a luat cu atâta uşurinţă Berlinul, niciun documentar tv nu se întreabă însă ce s-ar fi ales de Europa noastră dacă bolşevicii reuşeau să dea ei *Prima Lovitură* marelui rival, cum şi

planificaseră ei ştiinţific.

De remarcat că într-o foarte apreciată trilogie postmodernă, „cel mai mare scriitor român postbelic“ explică un bombardament terorist de prin aprilie 1944, asupra populaţiei civile, prin faptul că pe supraomul american pilot l-au excitat feromonii unor croitorese pripăşite în Capitală!!!
2008 07 09, Ctd, Hitlerul de ceară

Vremea Răsăritului

Un român cult n-ar trebui să se sfiască a vizita Balcicul, Odessa, Cernăuţii şi Kievul, poate şi fascinantul Berdicev. Ba chiar s-ar putea simţi mai acasă decât într-un Occident antiseptic şi rece.
2008 07 09, RLb

Curba lui Gauss

Abaterea spre dreapta a Curbei lui Gauss se explică prin victoria zdrobitoare în Bătălia Canonică a filologilor postmoderni asupra clasicilor, pe care i-au eliminat de tot din programa de *ROMÂNĂ oral*, transformând în şuetă distractivă acest examen altădată eliminatoriu, plouând acum bacovian cu note exorbitante.

Discrepanţa dintre judeţe afectează egalitatea de şanse a elevilor din Sud.

Mişcarea Curbei lui Gauss ar fi chiar orbitoare dacă, în urma rezultatelor absolut dezastruoase, s-ar desfiinţa de către parlamentari judeţele Ilfov şi Giurgiu, ca neviabile, punându-le sub formă de Zonă Metropolitană sub administrarea doctorului Sorin Oprescu, dar să nu ne inflamăm, pentru că nicăieri în lume bacalaureatul nu este altceva decât o stare de stress ritualic, prin care o nouă generaţie are senzaţia c-a ajuns la maturitate.
2008 07 09, Σ

Timişoara-n sânge

Marile edituri nu prea comandă potenţialilor autori cărţi despre Revoluţie, aşa că nu găsim în librarii însăşi cartea Revoluţiei de la Timişoara, iar pe web avem doar:
http://www.Timişoara.com/newmioc/mm.shtml

Dacă vrem să diminuam confuziile aduse de posibile noi desecretizări.
2008 07 09, Σ, Jurnalul Revoluţiei

Numai Partidul n-a tras!

Comunismul s-a născut pe Neva şi a murit pe Bega, dar nu prea ştim să consolidăm imaginea României în lume *dând dreptate eroilor noştri*, impunând ca brand de ţară ţipătul VOM MURI şi VOM FI LIBERI!

Am putea dezvolta teza, atribuită profesorului din Lyon-Piteşti, Dr Jean-Louis Courriol, cum ca Revoluţia Română este SINGURA revoluţie din 1989!

Mai rău, se scriu romane postmoderne despre Revoluţia din Bucureşti, reducând documentarea despre Timişoara la zvonistica de la cozi, şi aceea inexactă istoriceşte. Marile edituri nu prea comandă potenţialilor autori cărţi despre Revoluţie, aşa că nu găsim în librării însăşi cartea despre Timişoara-n sânge, iar pe web avem ca mărturie solidă doar:
http://www.Timişoara.com/newmioc/mm.shtml

Dacă vrem să diminuăm confuziile aduse de posibile noi desecretizări, dintre care una va veni abia prin 2089, relativ la împărţirea de arme de foc către unii înalţi activişti.

2008 07 09, Z, Jurnalul Revoluției

Dulce ca mierea e muşcătura maidanezului

Maidanezii litoralului, pe care i-am văzut şi la simularea coloanei Bush, trebuie atraşi în Capitală, unde sunt societăți de protecție şi asistență mai serioase.

Meditând cu Edgar Allan Poe printre sute de catarge, nu putem ierta că numărul demolator *Dilema* 265 din 5 martie 1998 a însemnat nu numai castrarea iubirilor gingaşe la urmaşii Romei, ci şi infezabilitatea lichidării vagabondajului câinilor muşcăcioşi. Pierzându-se brandul eminescian de iubire, noi ne asemănăm azi cu maidanezii şi nu mai avem superioritatea morală care să ne permită a mai fi radicali!
2008 07 09, ZP

O ultimă şansă corpului didactic preuniversitar!

Nu cred că trebuie să simulăm ce-ar fi făcut Ceauşescu: ar fi băgat Armata!

Problema de fond e că memoratul papagaliceşte sau copiatul la bac purced din DISPERARE şi reflectă inaccesibilitatea manualelor şi absurditatea programelor, determinate de întocmirea lor mai mult de către universitari, cercetători şi inspectori *aerieni*, adică tocmai de extratereştri care nu lucrează efectiv cu elevul REAL.

Nu se va sfârşi cu situația deplorabilă în care a ajuns învățământul românesc decât dacă societatea civilă va reuşi să impună upgradarea Legii Învățământului/Sistemului, interzicându-se expres cui nu lucrează efectiv zi de zi cu elevul real să-i dea curriculum, lecții sau manuale şi să-l mai şi evalueze!

95% din candidații la bac ar prefera să promoveze corect.
2008 07 09, RLb, comitet de criză bac

Fotografia cu tabul

Fotografia cu tabul păzind de profanări lozinca *Trăiască PCR* merită a intra în manualele de istorie. Marile edituri nu prea comandă potențialilor autori cărți despre Revoluție, aşa că nu găsim în librării însăşi cartea despre Timişoara-n sânge, iar pe web mărturii solide par a fi doar la adresa:
http://www.Timişoara.com/newmioc/mm.shtml
2008 07 09, Gnd

Gândul cel bun

Era nevoie să fim foarte români pentru că unele dintre bisericile apropiate sunt de partea Bisericii Ruse în ce priveşte Basarabia, unde intelectualii nu prea cunosc alte instituții care să fi încercat să mai recupereze ceva de peste Prut.

Faptul ca nu s-a pedepsit aspru aprecierea de către PSS mitropolitul Nicolae Corneanu a Bisericii surori greco-catolice cu merite nepieritoare în Deşteptarea naționala este o veste mare nu numai pentru timişoreni. Ea aminteşte de Lech Walesa declarând într-o zi aleasă că *Ne-am înțeles ca între polonezi!*

Acum, să înălțăm cu grăbire Catedrala Mântuirii Neamului, imprimându-i un puternic caracter ecumenic, să se poată ruga la sfântul ei altar cât mai mulți români.
2008 07 09, Gar, Iertarea Mitropolitului Corneanu

Lista de cărți referitoare la revoluția română

A te informa corect cere multă osteneală, accesul la o bibliotecă serioasă.

În primăvara lui 1990, mergeam zilnic la Piața Universității, dimineața să-l ascult pe Dumitru Dincă, iar seara vipurile, şi în pauze citeam ziarul *Timişoara,* cu mari eforturi trimis bucureştenilor ce făceau coadă mai degrabă la *Libertatea, Dimineața*, *Adevărul* şi *Azi,* cotidiene ce exercitau pe atunci mai ales funcțiile în care s-a specializat ulterior organul PRM. Alături de Golania, la Librăria Eminescu erau expuse permanent două nu prea vândute cărți, cuprinzând în linii mari esențialul despre Revoluția de la Timişoara: Titus Suciu – *Reportaj cu sufletul la gură* (bazată pe mărturii ale participanților) şi comunicările *Timişoara 16-22 decembrie 1989,* Editura Facla 1990.

Cine ar parcurge în biblioteci *Lista de cărți referitoare la revoluția română*, ce se găseşte cu uşurință *pe ro.wikipedia.org,* nu va afla mare lucru în plus. Eu însumi, în 1991, la Timişoara, căutând cartea maiorului CADA Nicolae Durac, *Nelinişteа generalilor*, deja am fost uimit că timişorenii înşişi îmi povesteau despre cum a fost revoluția lor, puternic manipulați de clişeele presei şi televiziunii feseniste, precum şi de eficienta propagandă de la om la om. Documente semnificative sunt adunate de Marius Mioc la adresa:

http://ro.altermedia.info/reportajinvestigatii/revoluia-din-1989-de-la-timioara-in-inregistrri-audio-video_8095.html (sic!)
2008 07 11, C, blog Cristian Teodorescu, Timişoara

Adevărul muncitoresc despre Revoluția din Decembrie

Adaug că Adevărul despre Revoluția din Decembrie se află DEASUPRA întrebării fără sens filozoficeşte *Cine a tras?* (la care răspunde – dacă vrea! – organul de anchetă profesionist). Adevărul Revoluției stă în judecata că vinovat de masacre e Partidul Comunist Român, care a ordonat organelor sale de represiune să deschidă focul, – la teleconferința din 17 decembrie 1989, seara, când se declanşa în direct masacrul de la Timişoara, *niciun gauleiter județean neobiectând lui Ceauşescu şi lui Milea că pot s-o mierlească toți!*

Dar marea învățătură a Revoluției din Decembrie priveşte pe intelectuali şi vine din meditația asupra hotărâtoarelor zile de 20 decembrie, la Timişoara, şi 22 decembrie, la Bucureşti: marea lecție că CEI CARE AU DĂRÂMAT EDIFICIUL TOTALITAR AU FOST MUNCITORII. Coloanele lor mărşăluind spre Piața Operei, respectiv spre Piața Palatului, au alungat armata în cazărmi, nefiind niciun ofițer atât de tâmpit încât să rişte a fi pus la zid fiindcă a tras în popor!

Pentru intelectuali, a nu fi buricul pământului e inacceptabil şi uite că se împlineşte azi un an de la lansarea *Orbitor 3* şi nu cunosc obiecție critică nici la persiflarea la pagina 233 a conştiinței revoluționare a acestor coloane muncitoreşti, nici, mai ales, la expedierea epopeii timişorene în doar cât a reflectat din ea zvonistica abjectă a cozilor Capitalei.
2008 07 11, C, blog Cristian Teodorescu, Timişoara

Organizarea timpului liber al elitei tinere

Originile generației optzeciste şi ale contradicției dintre postmodernismul românesc şi societatea preindustrială ceauşistă, care legitim nu putea fi-n ea decât protocronismul, adică principiul speranței, trebuie căutate în cum şi-a apărat interesele cleptocrația română cu ajutorul Securității, adică al „şefilor de promoție“.

După cum resimțim şi azi, marxismul adus de tancurile sovietice şi de camioanele anglo-americanilor, care ne-au tratat aerian drept rasă inferioară (nerecunoscând ca valori nici pe Eminescu, nici pe Ştefan cel Mare), a generat în Grădina Maicii Domnului – România, ca peste tot – şi nici nu putea să genereze altceva – cleptocrație, cleptocrație cu c mare! În scurtă vreme, Micul Paris Bucureşti s-a maculat cu interzisa Zonă Zoster, adică marii activişti, securişti, gestionari şi ideologi s-au instalat hoțeşte, pe vecie, în casele celor trimişi din Saint-Germain-des-Prés în Romlag, punându-şi imediat, pe banii poporului, santinele la porți, să vegheze la cum se joacă pe trotuar micii Morozovi, dintre care unii vor deveni, după caz, mega- sau seismectuali feseništi nechezoli de spețа a II-a, euroatlantici sinceri, până şi inchizitori persecutori ai comunismului.

Pe măsură ce-n Polonia prăbuşită economic s-a ajuns la necazuri extreme cu Solidaritatea muncitoresc-intelectuală, Securitatea română de externe, cea mai bună din lume datorită formării ei numai din „şefi de promoție“, şi-a pus problema elitei tinere din RSR, ce să facă ea, ce preocupări să i se dea să stea cuminte, nu ca elita matură de medita cu transcendentalii şi striga pe Mantra, stabilindu-se următoarele măsuri privind organizarea timpului ei liber:

– să se adapteze la elitele tinere ale Neamului Românesc marile realizări ale Cenaclului Flacăra al lui Adrian Păunescu, primul nostru poet postmodern care a vizitat SUA, pare-mi-se că tot la Bloomington Iowa, instruindu-se pe probleme de sincronizarea în masă a generației în blugi la plăcerile occidentale de a trăi în gloată sacrul şi profanul;

– şefii de promoție să fie racolați chiar înainte de a deveni şefi de promoție, eventual ajutându-i să ia note mari, pe lângă suplimentul de 50 de sutimi la media generală, fie folosind tehnica operativă din dotare, fie scoțând din adormire agentura, fie influențând pozitiv pe anumiți universitari;

– Securitatea să se informeze permanent care sunt nevoile tinerilor cu origine sănătoasă, ce îi frământă pe ei, care sunt preocupările lor metafizice, iar în cazul exploziv şi incontrolabil al cazurilor de întârziere a începerii vieții heterosexuale la intelectualii foarte creativi, să li se trimită acestora în pat agente conversative care să-şi facă treaba bine, fără a fi scorțoase sau cu nasul ori gurița pe sus, femei de casă dar şi futeşe, capabile să prepare nu numai cartofi prăjiți sau ochiuri, ci şi tocană şi, în sinteză, să se poarte cât mai degajat şi natural, ca şi cum nici n-ar fi securiste, ci doar femei, de iubit, cum e şi normal;

– literatura să se profesionalizeze complet, cerându-se diplomă filolo pentru aceasta, garanție a unei rupturi intelectualiste față de norod, care nu va pricepe decât un *uite cum pot scrie eu!* din cărți sau plachete albe ideologic şi, cu atât mai puțin, din revistele literare, produse *de filologi şi pentru filologi*, pe bază de concepte vagi ca parodicul, intertextualitatea, ludicul, jocurile combinatorii, steriletul, manierismele, autoironia, bizarul, pesarul, barocul, artificiul de construcție şi de limbaj, penibilul, hemospermia, scabrosul, excremențialul, insolitul, macabrul, texistența, metalimbajul, autoreferențialitatea, explicarea superiorului prin inferior, autonomia textului, fără frecvența, sextazul şi experimentalismul scandalos;

– tinerii scriitori să se formeze la diferite cenacluri, concentrându-se mai toți, cum manifestanții potențiali la Catedrală sau la Inter, păstrându-se şi analizându-se de către specialiştii filolo şefi de promoție sau de secție stenogramele discuțiilor şi identificându-se profilurile psihologice de adepți ai lui Paul Goma;

– să se aleagă din tot ce a dat imperialismul occidental al epocii postindustriale tot ce

a mai rămas cât de cât marxist, anticreştin, contestatar progresist, cumulând ultimele minorităţi de nemulţumiţi şi nemulţumite, adică evident aşa-zisul postmodernism şi să se implementeze pe cale filologică mişcarea şi la noi, deşi n-am isprăvit nici măcar industrializarea primară, bolşevică, căreia i se potriveşte armonios mai degrabă contrariul dialectic, anume protocronismul;

– mediul universitar, noii Nae Ionescu, să-i păcălească pe tinerii idealişti că ce e mai bun în State nu e în Vermont, unde scrie, fără a ieşi din casă decât pentru a tăia în grabă lemne cu toporul, Aleksandr Isaievici Soljeniţîn, *Roata Roşie*, ci pe autostrăzile tinerelor „popoare" migratoare de tineri muzicali care se deosebesc unii de alţii doar după ai cui fani sunt;

– să se permită două tipuri de postmodernism, cu condiţia ca ambele să fie ca un fel de lăbăgeală: una, *parodică*, dând cu analcid peste concurenţa mărfii literare a predecesorilor, miştocară dar de periculozitate net inferioară bancului politic, şi alta, un onanism select de calitatea întâi, pur, harta ţării, unde *textul se referă doar la text* şi, sărind peste lipsuri şi greutăţile trecătoare, nu deranjează chiar pe nimeni, indiferent ce ghiceşti în el, ca într-un nor sau în viscerele unui cadavru proaspăt de Erou Necunoscut;

– să se respecte cu stricteţe regulile de legendare şi acoperire, încât nici posteritatea apropiată să nu observe că protocronismul n-a fost decât forma cea mai originală de a parodia Occidentul emanată de intelectualitatea progresistă, deci un postmodernism, celălalt postmodernism.

– în contextul tot mai greu al înfometării poporului şi al privării sale de lumina spirituală prin simbolistica neputinţei lui Dumnezeu de a evita demolarea bisericilor, poezia lunedistă sau afiliată miştocar să apară credincioşilor practicanţi „ca râsul la mormânt", cum ar fi a rima papă (polonez) cu ceapă, ca la grădinarul Mircea Dinescu, sau imaginea desacralizantă a lui Florin Iaru „Meteorologul de pe muntele Golgota", tot atât de corosivă precât a filma 45 de minute biciuirea lui Iisus, plasând direct în inconştientul cinefilului ideea de paralizie divină, sau dovedindu-i-se telespectatorului, cu insistenţa canalelor TV de Kitsch ştiinţific, că acelaşi Iisus expirat *a fost om*, însurat cu o curvă, având şi plozi de la ea, în acest context demolator urmând a fi expus deriziunii şi poetul ţăran al ţăranilor Ioan Alexandru, avându-se în vedere că i-a pupat mâna lui Heidegger şi că cântă pindaric aceste retardate ţări cu voievozi şi mănăstiri, ca pe un ogor cu oseminte de eroi, care postmodernitatea nu permite decât la pompierii confruntaţi cu acte teroriste de ecou planetar.
2008 07 11, GO

Sărăcia de termeni a limbii noastre

În *România Liberă*, nu de mult, doamna Alina Mungiu-Pippidi s-a plâns tot din străinătate de *sărăcia de termeni a limbii noastre*, iar cine o vede pe-acolo o poate considera preşedinta Academiei Române, care se ocupă de limbă.

Declaraţia dlui Petru Popescu e însă din trecutul regim şi ar trebui verificată, întrucât transfugii erau demonizaţi de profesionişti ai manipulării intelectualilor.

Ca bucureştean, Petru Popescu a fost un strălucit precursor al lui Mircea Cărtărescu în proza de succes, scena broscuţelor ţestoase din *Dulce ca mierea e glonţul patriei* fiind chiar de un lirism simbolic inaccesibil băşcăliei postmoderne.
2008 07 14, Ctd blog

Sinagoga din Fabric

Nu ştiu dacă s-a făcut ceva măcar pentru Sinagoga din cartierul Fabric, de o frumuseţe veneţiană. În primăvara lui 2007 vedeam tencuiala căzând.

http://ro.wikipedia.org/wiki/Sinagoga_din _Fabric
2008 07 14 C Daniel Vighi

Bucureştiul poate fi cult doar în centru

E o acțiune mediatizabilă salvarea parcurilor, dar ca social-democrat onest Dr Oprescu trebuie să facă prioritate națională din Infrastructura Intelectuală, occidentalizând bibliotecile de sector, asigurând Tineretului Idealist, care ar citi, egalitatea de şanse.

Bucureştiul e cât de cât cult doar prin centru, unde Biblioteca Națională e neterminată iar Catedrala Mântuirii Neamului neîncepută.
2008 07 14 C

Lângă Andrei Amalrik

Dumnezeu să-l odihnească printre cei drepți, lângă Andrei Amalrik!
2008 07 14 C accident Bronislaw Geremek

Regula de trei simplă

EXERCIȚIU: aplicând regula de trei simplă, dacă dr Oprescu a găsit la Primărie favoruri sexuale, să se afle ce va găsi la Cotroceni.
2008 07 15 ReTV

Literatura irlandeză impune respect

Irlanda este o țară îndepărtată şi deplin exprimată cultural folosind eficient resursele britanice. Poate că europarlamentarii noştri ar trebui să înceapă prin a se pronunța mai limpede în problemele de lângă noi. Cum ar fi recomandarea către Republica Moldova să se lepede de Transnistria luând ca model cum a scăpat România de Basarabia.
2008 07 15, Ctd, Adrian Severin, a cărui viziune la Nistru chiar aşa părea

Va trebui să accelerăm studierea

Activarea CNSAS la Sofia prin transferul arhivelor este o veste stimulantă. Riscăm să fim prinşi din urmă.
2008 07 15 RLb

Favoruri literare

Dr Oprescu are iarăşi dreptate. Conform cu regula de trei simpla, la toate primăriile favorurile sexuale trebuie înlocuite cu **favoruri literare**, ca în învățământul preuniversitar, cum ar fi împrumutul unei cărți rare şi interesante.

Iar în delegații să se trimeată la Paris doar care e capabilă numai de Luvru şi Tolbiac, nu de shopping.
2008 07 15 Gnd

Atelierul şi Expoziția *Podul* nu mai există

Era de prevăzut să se ajungă aşa de sus, Uniunea Artiştilor Plastici să fie evacuată din

sediul central.

De vreo şase ani, celebrul Atelier de gravură din str. Speranţei nr. 15, *Podul*, cu Expoziţia sa permanentă, nu mai există, clădirea fiind revendicată, iar arta românească pierzând întotdeauna.

Tragicul sfârşit, la 22 mai 2001, al graficianului Ştefan Iacobescu (stefan.iacobescu.idilis.ro), n-a putut salva nimic.

2008 07 17, Σ, UAP evacuată din sediul central

Alte însărcinări

Istoricii aşteaptă *memorii foarte detaliate*, dacă dl Ion Iliescu nu mai candidează.

2008 07 17 A

N-am fost niciodată cenzurat de *Cotidianul*

E drept ca înţeleg acceptarea pe forum ca *acces în casa altuia* şi încerc să nu supăr gazda, însă marele merit al redacţiei este că alege sistematic cele mai controversate subiecte, care te fac incomod!

Cred că Cenzura trebuie văzută şi din perspectiva celui ce tot dezinfectându-se îşi pierde sistemul imunitar. În condiţii de concurenţă, un periodic fără feedback bun e scos de pe piaţă.

Mai adaug că pe multe forumuri habar n-ai dacă te-au cenzurat sau nu. De pildă, la o intervenţie a dlui Cărtărescu în favoarea dlui Patapievici, *O insulă de normalitate*, adică ICR, am citat Mediafax din 13:38, 24.08.2007 cum că „Volumul *De ce iubim femeile* (...) a apărut în limba ebraică, fiind tradus recent la editura Nymrod din Israel. Traducerea (...) s-a realizat cu fonduri de la ICR."

Mirarea mea că *i s-a sponsorizat un bestseller,* nu un text dificil, o pot acum lega, neexcluzând o problemă tehnică, de absenţa în arhiva online a *Evenimentului Zilei* a tuturor comentariilor la amintitul articol din 25 Ianuarie 2008, pe când, mult în urmă, de pildă la 9 Ianuarie 2007 se conservă toate reacţiile, ca în Akasia, inclusiv aceea că aflând eu dintr-un interviu de efortul titanic de a încheia la Schloss Solitude trilogia *Orbitor*, tot eu imploram pe forumişti: *Rugaţi-vă pentru el!*

2008 07 15, Ctd, blog Costin Ilie

Direcţia ICR

Dacă dl Patapievici demisionează, spre a se întoarce la scris, date fiind trendurile, pot fi pentru direcţia ICR candidaturi interesante: Mircea Mihăieş, Marius Chivu, Sorin Antohi...

2008 07 15, C, blog Costi Rogozanu

Să aloce minimum 7% din pib la educaţie şi 5% la cultură!

Clasa politică e mai superioară la noi decât aia intelectuală deoarece, pentru că, fiindcă contrar profeţiei lui Brucan, politicienii s-au înălţatără pe itinerariul spiritual până la pluralism, pe când intelectualii n-au decât o singură unică Autoelită, după două decenii de stagnare a investiţiilor în Infrastructura Intelectuală şi de refuz al Emancipării Cadrelor Didactice, al curmării asupririi învăţământului preuniversitar de către cel universitar!

Dărâmarea vreunui cumulard din funcţii şi înlocuirea lui cu vreun academician valoros sau cu tineri tehnocraţi patrioţi formaţi la Sorbona, la Toulouse, la Freiburg, la Harvard sau la Oxford, este la mintea cocoşului că nu rezolvă problemele structurale din viaţa

noastră spirituală. Mogulii, nababii, baronii şi corsarii potenţiali, adică potentaţii, trebuie să se vindece de orbul găinilor şi să observe că *rata plusvalorii nu poate să se ouă mai mult profit decât atuncea dacă când exploatăm un proletariat bine educat şi eventual cult, deci creativ inovativ pe probleme de atractivitatea produsului finalizat*.

Ce puii mei liberalism de dreapta, ce capitalism postmodern bananier e ăla care nu militează pentru Luminarea Poporului?!

Dar provocarea providenţială adusă Neamului Românesc şi postacilor de iminenta Epocă Wash, a dizolvării noastre în vidanja globalizării începând după sfârşitul Epocii Mooye, nu e *rotirea cadrelor*, ci cum să exciţi *înmulţirea* kilointelectualilor şi diplomectualilor, a specialiştilor, în proporţie geometrică!

Nu să-l detaşezi pe preşedintele de la ICR într-o debara trebuie să fie visul sconcşilor, desantaţilor şi racolaţilor noştri, ci cum să formezi în cultura română 20-30 de „cai de curse" nicasieni simultani, prin lectura de *liste de cărţi bune* pentru *Itinerariul Spiritual* bazat pe un vast *spiritualy pool*, intern ca şi extern, şi să-i exploatezi în tot atâtea filiale pentru Marea Recuperare, întru Onoarea, Gloria şi Mântuirea Neamului.

Căci *ideală* pentru ca să penetrăm durabil şi sustenabil cortina de fier Schengen şi să rezistăm în UE este *nu extinderea uneia, ci coexistenţa mai multor Autoelite*, după înflorirea Infrastructurii Intelectuale, emanciparea apostolicească a Corpului Didactic şi proclamarea RO stat naţional unitar, CULTURAL şi indivizibil, care-ţi obligă guvernul să aloce minimum 7% din pib la educaţie şi 5% la cultură, până se diseminează bunul obicei de origine divină al filantropiei la îmbuibaţi.
2008 07 19, PN

Războiul Sfânt şi Revoluţia Împuşcată

„Nu au contat zecile de mii de morţi, răniţi şi dispăruţi, deoarece euforia succesului era mult prea mare pentru a se analiza slaba dotare tehnică a armatei române."

Ba au contat! Românii regali aveau cultul eroilor. Şi luciditatea inferiorităţii dotării Armatei. Unul dintre motivele alinierii lângă Germania a fost tocmai incapacitatea aliaţilor noştri tradiţionali de a ne furniza armament.

Bizare sunt însă cifrele. Împotriva unui potenţial sovietic imens şi într-o Basarabie *al cărei teren privilegia apărarea faţă de ofensivă*, am avut până la Nistru cel mult de două ori mai multe victime decât a furnizat Revoluţia din Decembrie!
2008 07 21 JN, special Trupele sovietice

Patapievici şi Cărtărescu luaţi în lucru?

Pe cine turna Sorin Antohi? Pe cel mai incisiv disident al Iaşului, pe Dan Petrescu!

Dar în mentalitatea Autoelitei, acesta nu e un păcat, deoarece Dan Petrescu scria fără evlavie despre Mircea Cărtărescu că referinţele kitsch ştiinţific la Muzeul Antipa – ne duc fără greş cu gândul la o literatură de premiant al clasei, care ţine cu orice chip să-şi etaleze, într-o compunere literară, şi cunoştinţele de la celelalte materii!

Aşa se explică de ce sub titlul *Nici înger, nici fiară*, Mircea zice <u>*prietenii mei*</u> *despre cei doi turnători ai ICR şi că Sorin Antohi a scris printre altele o carte fundamentală despre utopie (...). Dacă stau să mă gândesc acum la zece intelectuali, cei mai importanţi ai României de azi, ei ar figura pe listă în mod natural şi legitim!*

Şi, cum Sorin Antohi a avut şi probleme cu doctoratul, dl Cărtărescu este pus într-o situaţie absolut demitizantă după ce a reproşat jocul cu actele altui Sorin, primarul social-democrat al Capitalei cândva băsesciene. Însă cum să explici răul imens făcut de cei doi deconspiraţi binefăcătorului Patapievici?

Nu poţi răspunde decât cu o suspiciune cât a Hertei Müller: dar dacă Sorin se mai întâlneşte şi azi cu Rezidentu şi cu Ofiţeru?
2008 07 26, Σ

Aşa se face publicitatea postmodernă

Aşa se face publicitatea postmodernă: cu falusuri şi zvastici, cu scandal, cu guerillă.

Vina dlui Patapievici e alta: *inconsecvenţa intelectuală*. Impardonabilă între cărturari ca noi. A acceptat ICR, adică să facă propaganda spiritualităţii Neamului Românesc după ce o radiografiase istoric în *Politice*, găsind-o inconsistentă ca o Fecală.
2008 07 26, blog Andrei Bădin

Nimicirea Atelierului de gravură *Podul*

Tare mă tem că zilele maestrului **Marcel Chirnoagă** au fost scurtate de spectacolul nimicirii Atelierului de gravură *Podul* din strada Speranţei nr 15, o palidă relatare găsindu-se la adresa
http://www.nettime.org/Lists-Archives/nettime-ro-0412/msg00057.html
şi probabil în *Cotidianul*, prin decembrie 2004.

Amintesc, acum în iulie 2008, când şi Uniunea Artiştilor Plastici îşi pierde sediul din strada Nicolae Iorga, că şicanările la care au fost supuşi vreme îndelungată artiştii din stupul de la *Podul* au scurtat şi alte vieţi în plină epocă creatoare – la 22 mai 2001 pierind, chiar la Atelier. neuitatul grafician Ştefan Iacobescu.
http://stefan.iacobescu.idilis.ro/
2008 07 26, blog Andrei Bădin

Dacă eram eu Patapievici

Dacă eram eu Patapievici, nu luam gestiunea ICR fără lista cadrelor cu probleme de poliţie politică şi acum, dată fiind Imposibila Lustraţie, nu mă durea capul că respectata candidată Nobel Herta Müller îl sileşte indirect pe contracandidatul Mircea Cărtărescu să se exprime în *Evenimentul zilei* despre doi din primii zece intelectuali din topul propriu ca *prietenii mei* deşi deconspiraţi.
2008 07 26, JN, interviu Herta Müller

Timbrul literar rămâne-va doar o pată de sânge intelectual

Cine l-a văzut prin februarie 2008 pe fostul boxer şi karatist **Cezar Ivănescu** în baston, stingându-se pe picioare după atacul mediatic declanşat de Mircea Dinescu, se temea tocmai de urâtul deznodământ.

Acum, dacă dl Nicolae Manolescu, principalul beneficiar al eliminării rivalului, *nu probează acuzaţia de turnătorie adusă poetului din Baaad ce nici viu nu se putea apăra în RO*, timbrul literar rămâne-va doar o pată de sânge intelectual.

Straniu că nu există presiuni întru acest arierat moral, semn că nu e mai brează clasa intelectuală decât clasa politică în ţara cu Imposibilă Lustraţie.
2008 07 26, blog Andrei Bădin

Dubla măsură şi efectele colaterale

Dl Nicolae Manolescu are dreptate cu *imposibila lustraţie* a oamenilor valoroşi.

Pe cine turna Sorin Antohi? Pe cel mai incisiv disident al Iaşului, pe Dan Petrescu! Dar acesta nu e un păcat în sine, deoarece Dan Petrescu, critic desfiinţat de Ştefan Borbély în *22*-ul din 24 aprilie 2001, l-a turnat memorabil cititorilor pe Mircea Cărtărescu că referinţele kitsch ştiinţific la Muzeul Antipa – ne duc fără greş cu gândul la o literatură de premiant al clasei, care ţine cu orice chip să-şi etaleze, într-o compunere literară, şi cunoştinţele de la celelalte materii!!! Urmarea fiind că sub titlul *Nici înger, nici fiară*, Mircea însuşi zice recent PRIETENII MEI despre cei doi turnători valoroşi, adăugând că *Dacă stau să mă gândesc acum la zece intelectuali, cei mai importanţi ai României de azi, ei ar figura pe listă în mod natural şi legitim*.

Şi cum Sorin Antohi a avut travestiuri cu doctoratul, dl Cărtărescu este pus într-o situaţie absolut demitizantă după ce tocmai i-a reproşat manipularea actelor altui Sorin, primarul social-democrat al Capitalei cândva băsesciene!

2008 07 26, Ctd

Munca Elevilor Olimpici trebuie răsplătită

De îndată ce a căzut motivaţia legată de a scăpa din bolşevism, statul ar fi trebuit să fixeze pentru Olimpicii cu performanţe internaţionale un cadru legislativ limpede, remunerarea justificându-se ca la sportivi, fiind *investiţie în imaginea României*.

Societatea civilă poate intermedia prin spectacole şi alte activităţi implicarea unor sponsori generoşi din cleptocraţie, xenocraţie sau din burghezia de merit.

De asemenea, ea trebuie să solicite guvernului occidentalizarea infrastructurii intelectuale, îndeosebi a bibliotecilor, să te poţi documenta în RO pentru o carte ca *Omul Recent.*

Şi nu trebuie uitaţi nici profesorii, dacă e limpede contribuţia fiecăruia.

2008 07 28, RLb, Performanţe olimpice slabe

Vigilenţa identitară

România trebuie să-şi consolideze serviciile secrete pe măsură ce creşterea economică şi forţa universităţilor ei o transformă în *puterea dominantă din Balcani*.

Războiul nu se mai poartă azi cu mijloace armate, ci mediatice, iar obiectivele sunt de natura identitară.

Mă întreb dacă avem vreo structură militară concepută şi instruită să detecteze, de pildă, ipotetic, agresiunea cum că un serviciu ostil ar investi masiv în a se publica în presa şi literatura română, cu ecouri TV, atacuri de imagine la Eminescu şi Ştefan cel Mare, ca simboluri unioniste pentru românii din stânga Prutului uitaţi de cei din dreapta.

În ce priveşte diaspora, nu avem un canal didactic naţional pentru copiii ei şi nicio imagine clară privind ponderea atacurilor mediatice asupra românilor ca români acolo.

Trebuie înfiinţat, întâi virtual, pe web, în totală transparenţă, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului.

2008 07 28, Z

Imaginea Bulgariei

Ţinea de imaginea Bulgariei să se rezolve cât mai repede cazul celebrei umbrele. Tergiversarea infinită contrazice faimosul patriotism al securiştilor de pretutindeni.

2008 07 28, Adv

Camerele video online ale Jurnalului Național

Camerele video online ale *Jurnalului Național* sunt o contribuție la imaginea României care ar trebui sponsorizată de stat şi de particulari.

Urgente, dacă localnicii permit, ar putea fi:
Litoralul – o sugestivă imagine a vremii acolo
Ansamblul Brâncuşi de la Târgu Jiu
Voronețul
Mănăstirea Curtea de Argeş
Castelul Huniazilor
Branul
2008 07 28, JN

Cine ar veni după?

Formula *Distrugeți cuibul de schizofrenici de la ICR* ține de estetica fracturistă şi mă întreb cine ar veni după dl Patapievici şef: Mircea Mihăieş? Marius Chivu? Sorin Antohi? Victor Roncea? Ion Spânu? Valerian Stan?
2008 07 30 raluca22.blog

Pentru postromânism

Revoluția Română constă în consensul Iliescu-Brucan de a închide uşa TVR pentru Corneliu Coposu. De aceea, avem azi de ales doar între două fesenisme.

Iar domnii Cărtărescu şi Patapievici nu sunt criticați numai pentru băsescianism ci şi pentru postromânism, pentru socotirea istoriei româneşti ca terminată, de ți-e ruşine să te declari român după ce ai citit *Orbitor* sau *Politice*.
2008 07 30, Ziarul de Iaşi, Maşina de zgomote

Politicienii sunt aşa cum pot fi, dar intelectualii?

Merită un doctorat interogația dacă nu cumva Explicația Dezunirii stă în corectitudinea politică aplicată fără inteligență de Autoelita bucureşteană, anume în logica aberantă că Unirea ar fi nedemocratică fiindcă ea ar fi un act al majorității româneşti care mâhneşte minoritatea rusofonă.

De astuție se face însă risipă în alte scopuri, cum ar fi performanța cazuistică de-a dreptul marxist-leninistă de a-l răsuci tocmai pe Soljenițîn împotriva Ideii Naționale, ca în această intervenție recentă a strălucitului cărturar basarabean Vitalie Ciobanu:

– Dacă noi, studenții români, eram chestionați de KGB pentru cărțile de peste Prut pe care le citeam în mod clandestin – Eminescu (opera politică), Sadoveanu, Rebreanu, Marin Preda ş.a. –, unii dintre colegii noştri rusofoni, oricât de straniu ni se părea atunci, erau supuşi unor interogatorii pentru că îi citeau pe Soljenițîn, Zinoviev sau Bukovski. Noi trăiam frustrările identității noastre româneşti interzise, ei erau conectați la ideile subversive ale disidenților sovietici. Cred că şi acest gen de decalaj explică, între altele, incapacitatea moldovenilor de a asimila în profunzime democrația modernă, după 1989. Basarabenii au rămas la exaltarea miturilor naționale şi nu au făcut în suficientă măsură pasul următor, înspre europenitate, înspre descătuşarea individului de comandamentele colectiviste, de aceea Moldova a recăzut în plasa fostei nomenclaturi reşapate. Cf:

http://www.romanialibera.ro/a131122/mostenirea-lui-soljenitin.html

Nu exaltarea miturilor naționale a fost cauza resurecției bolşevismului, ci

superioritatea strivitoare a propagandei de la Moscova față de cea de la Bucureşti, unde Autoelita nu a fost capabilă să genereze unionism, monarhism şi nici măcar antibolşevism.
2008 08 05, PN

Încă o victorie a Imposibilei Lustrații

Orice istoric al presei române va considera semnificativă incapacitatea cărturarilor noştri de a acoperi publicistic moartea lui Soljenițîn. Chiar şi megaintelectualii care-l au în raft, pur şi simplu nu l-au citit din moment ce sunt incapabili să îndruge altceva decât clişee! Nu întâmplător şi subcomentatorii de pe forumurile presei online sunt simptomatic de puțini, subiectul fiindu-le total necunoscut.

Mă aflu la Madrid şi nu am găsit pe webul românesc decât la dl Stelian Tănase emoția cuvenită momentului.

Când exagerarea favorabilă foştilor torționari va înceta, chestiunea antisemitismului lui Soljenițîn, față de importanța operei majore (*Arhipelagul Gulag, Pavilionul Canceroşilor, Roata Roşie*) se va reduce la întrebarea DE CE a trebuit ca un nespecialist, un scriitor cu licență în fizică, să descâlcească grele probleme arhivistice? Sau, altfel spus, pentru ce mai plăteşte norodul rus (cum şi alte noroade) paraziții din institutele şi academiile cu profil istoric? În fond, asta este ce i-au reproşat imediat profesorii, fie şi de la Harvard, scriitorului Soljenițîn, incompetența, nu antisemitismul, când a apărut *Doua sute de ani împreună*, carte pe care n-a interzis-o nimeni, nici măcar în România prin 2005, când cele două volume de la Editura Univers n-au găsit comentator capabil să se pronunțe.
2008 08 08, C, Rogozanu (articol *Blestemul Soljenițîn*)

Pe soclul lui Lenin

Aberațiile senescenței nu au micşorat cu nimic dimensiunea intelectuală a lui Sartre.

Aşa că Soljenițîn va rămâne simbolul mondial al biruinței intelectualului asupra totalitarismului. Opera majoră va cuprinde doar *Arhipelagul Gulag*, *Pavilionul Canceroşilor* şi *Roata Roşie*.

Ar fi un act de inteligență din partea megaintelectualilor români, care n-au făcut mare lucru pentru cunoaşterea marelui disident rus *de către popor*, dacă ar cere printr-o scrisoare cu valențe autopublicitare, ca pe soclul lui Lenin să se pună de către executiv statuia acestui distrugător al iluziilor occidentale despre comunism.

Numai aşa s-ar schimba semnificația de arhitectură colonială, tipică țărilor ocupate, pe care o are Casa Scânteii.
2008 08 08, Σ

Gloria lui Soljenițîn abia începe

Conul de umbră de după 1989 în care a fost ținut Soljenițîn se poate explica prin spaima Occidentului îmbuibat că uriaşul scriitor rus îl va supune unei critici nimicitoare şi meritate pentru *risipirea azi a resurselor lumii de mâine*.

Soljenițîn este şi va rămâne simbolul mondial al biruinței intelectualului asupra totalitarismului: *Arhipelagul Gulag, Pavilionul Canceroşilor, Roata Roşie*.

Ar fi un act de inteligență din partea megaintelectualilor români, care n-au făcut mare lucru pentru cunoaşterea marelui disident rus de către popor, dacă ar cere printr-o scrisoare cu valențe autopublicitare, ca pe soclul lui Lenin să se pună de către executiv statuia acestui distrugător al iluziilor occidentale despre comunism.
2008 08 08, Σ

Pe soclul lui Lenin

Educația franțuzească ne interzice să facem din Monica Lovinescu *bulevard* şi din Virgil Ierunca numai *stradă* sau *impasse*. Plus ca e şi incorect româneşte.

În ce priveşte importanța lui Soljenițîn, un geniu care a reparat greşeala cu efecte de genocid a altui geniu, Marx, omagierea pretinde mult mai mult.

Conul de umbră de după 1989 în care a fost ținut Soljenițîn se poate explica prin spaima Occidentului îmbuibat că uriaşul scriitor rus îl va supune unei critici nimicitoare şi meritate pentru risipirea azi a resurselor lumii de mâine.

Soljenițîn este şi va rămâne simbolul mondial al biruinței intelectualului asupra totalitarismului: *Arhipelagul Gulag, Pavilionul Canceroşilor, Roata Roşie*.

Ar fi un act de inteligență din partea megaintelectualilor români, care n-au făcut mare lucru pentru cunoaşterea disidentului rus de către popor, dacă ar cere printr-o scrisoare cu valențe autopublicitare ca pe soclul lui Lenin să se pună de către executiv statuia acestui distrugător al iluziilor occidentale despre comunism. Numai aşa s-ar schimba semnificația de arhitectură colonială, tipica țărilor ocupate, pe care o are Casa Scânteii.
2008 08 09, Ctd, Tismăneanu şi Patapievici, str Heleşteu

Statuia lui Soljenițîn pe soclul lui Lenin

Aleksandr Isaievici Soljenițîn îşi doarme somnul de veci printre nobili, disidenți şi artişti, la cimitirul Mănăstirii Donskoi, fostă Muzeu al Ateismului şi al Arhitecturii, temniță bolşevică pentru copii, crematoriu sovietic, loc de înhumare pe ascuns a victimelor Cekăi şi închisoare atât Patriarhului martir Tihon, acum canonizat, cât şi Icoanei făcătoare de minuni a Maicii Domnului de pe Don, atribuită lui Teofan Grecul, mai cunoscuți românilor dintre vecinii proaspătului mormânt fiind nu istoricul Kliucevski ci filozoful Piotr Ceaadaev şi generalul alb Anton Denikin.

Cel ce a ales încă din 2003 acest loc de pomenire, vedem astăzi, când sunt la modă praxiologia vieții orientate şi studiul academic al geniului obligat, că nu este numai un mare scriitor rus ci şi un egal lui Michelangelo şi Beethoven prin performanțele sale miraculoase în ce priveşte lucrul bine făcut, nouă muritorilor de rând aproape inaccesibile, care par a ține de Istoria Omului ca specie.

Orfan din faşă. Scriitor rus ortodox descoperindu-şi devreme vocația şi alegând totuşi matematica drept carieră – filologia sau filozofia fiind prea ideologizate în anii marii terori staliniste, iar trecutul de ofițer țarist al tatălui putând atrage atenția serviciului de cadre. Şocul războiului, în care fiul de văduvă se avântă *aşa cerând onoarea de scriitor rus*. Şocul Gulagului. Credința. Soluție strălucită – *şaraşka*, acel institut de cercetători deținuți, accesat ca... specialist în bombe atomice cum a americanilor! Şocul despărțirii de Natalia Reşetovskaia cu numai un an înainte de eliberare. Şocul cumplit al cancerului şi romanul de Premiu Nobel extras din această experiență. Domiciliul obligatoriu pe viață în aulul Kok-Terek din Kazahstan, *sub cel mai frumos cer înstelat din lume*. Exploatarea Dezghețului hruşciovian publicând celebra nuvelă *O zi din viața lui Ivan Denisovici*. Valorificarea corespondenței în *Arhipelagul Gulag*, nu numai a mărturiilor ci şi a observațiilor foarte critice venite, de pildă, de la Varlam Şalamov, baza incisivului text fiind totuşi formidabila documentare proprie. Şocul urii scriitorilor sovietici, în frunte cu Şolohov, care cere nu a nu se publica textele lui Soljenițîn prin revistele literare, cum păți Paul Goma la noi recent, ci a face imposibilă însăşi scrierea lor! Replica nimicitoare la imaginea aceluiaşi Şolohov, deposedându-l de *Donul liniştit* spre a-l atribui multă vreme credibil unui Feodor Kriukov. Răbdarea de a nu părăsi URSS în 1970 când cu Nobelul, mai importantă fiind vocea destinului: a scrie şi a răspândi *Arhipelagul Gulag* era rostul trecerii lui prin lume, deoarece

Occidentul e insensibil la mizeriile economice şi ideologice cotidiene ale omului sovietic, dar se teme, după Auschwitz, de infernul concentraţionar. Tot acum, Natalia Dmitrievna Svetlova şi cei trei băieţi. Un fel de normalitate. Mari prieteni: Mstislav Rostropovici, Heinrich Böll. Percheziţii. Sinuciderea Elizavetei Voronianskaia după ce KGB-ul obţine unul dintre cele trei exemplare ale manuscrisului. Flexibilitatea de a decide publicarea nu în URSS, cum nădăjduise, ci în Vest, a *Arhipelagului Gulag*, menţinând măcar prioritatea variantei în limba rusă. Ajutorul acordat victimelor bolşevismului. Şocul exilului decis de Brejnev în perspectiva Helsinki a Destinderii. Şocul primirii dure în Occident nu numai de către intelectualitatea de convingeri sau de finanţări bolşevice. Condiţiile perfecte pentru scrierea operei majore *Roata Roşie*, asigurate atât la Cavendish, Vermont, cât şi lângă Moscova, la Troiţe-Lîkovo.

Şi, în fine, loviturile finale, care pot dărâma moraliceşte şi un semi-zeu.

Nouă ni se tot spune că postmodernismul sfârşitului american al istoriei fiinţei umane este de o toleranţă neţărmurită şi că trebuie atunci să înghiţim cu voioşie şi aplauze furtunoase demitizarea-vitriolarea voievozilor, a lui Eminescu, a Bisericii şi a tuturor scriitorilor ante-optzecişti din ţară sau din diasporă, pe când cel mai mare şoc trăit de Soljeniţîn în exil a fost tocmai impactul cu irascibilitatea agresivă, dogmatică, cvasi-brejneviană, a Occidentului la critica sa! După discursul de la Harvard, i s-a reproşat scriitorului rătăcitor până şi refuzul de a-şi strica rusa literară, ştiută nichitastănescian *de mai multe ori* ca instrument al exprimării, spre a-şi însuşi în loc engleza fluentă, eventual ca star tv! Mai mult încă, deja în 1986, dinspre disidenţa însăşi vin atacuri la patriotismul şi credinţa sa, un fost autor de imnuri pentru cosmonauţi prezentându-l într-o distopie de succes publicului larg ca pe un slavofil încuiat ce visează la a se proclama ţar la Moscova!

Cel mai greu de îndurat fiind însă, ştim cu toţii, Tranziţia, după întoarcerea în Rusia, *priveliştea corupţiei şi a incompetenţei*, confruntarea cu penuria de cadre născută din lipsa de infrastructură intelectuală generată de totalitarism şi perpetuată de Autoelită spre a evita concurenţa Tineretului Idealist la împărţirea fondurilor culturale şi aşa ridicol de inconsistente.

Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale rămâne şi în România un deziderat mai degrabă al secolului XXII, de după facerea autostrăzilor, stând şi azi în ruină Biblioteca Naţională începută de Ceauşescu, fără a necăji pe cineva. De aceea, nimic consistent nu se poate scrie acum aici despre Soljeniţîn Reacţionarul! Iar dacă dispune vreun român de acele texte ruseşti din care să rezulte capitularea Zek-ului dinaintea KGB-ului, un asemenea studiu critic ar deveni o ustensilă de valoare inestimabilă. Pana atunci, mă tem că formulele denigratoare sunt doar Idei Primite, de la manipulatori experimentaţi. Şi chiar în cel mai rău caz, prevăd că îi vom acorda lui Soljeniţîn acea circumstanţă atenuantă de care beneficiază cu largheţe Jean-Paul Sartre, de ale cărui prostii spuse la bătrâneţe nu s-a mai scandalizat atâta lume.

Mai degrabă am avut în Rusia o strategie de izolare a scriitorului în dacea sa, cum se va fi procedat cândva cu Gorki, decât recunoaşterea completă a meritelor antibolşevice. Să nu uităm că prezenţa dlor Medved, Putin şi Gorbaciov la ceremonii nu echivalează unor funeralii naţionale, atribuirea numelui Soljeniţîn străzii Bolşaia Kommunisticeskaia e un nimic propus şi pe la Bucureşti, iar reprezentarea Occidentului la tristul eveniment, inclusiv cea intelectuală, pare să se fi redus la tipizatele telegrame de circumstanţă, iar pe la televiziuni la reacţii autopublicitare.

Iată de ce am convingerea că investiţia în omagierea lui Aleksandr Isaievici Soljeniţîn prin publicarea la Bucureşti sincronă cu Moscova a Operei Complete este pe termen lung profitabilă, iar aici în RO ridicarea grabnică a unei statui ar putea ţine loc de cinstirea abstractă a Disidentului, pentru că e previzibilă opoziţia intelectualităţii atitudinare la a se acorda atenţie lui Paul Goma, petiţia iniţiată în acest scop putând fi semnată la adresa:

http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html

România are ocazia de a da o productivă lovitură de imagine plasând la Bucureşti, în calea coloanelor oficiale ale vizitatorilor străini, statuia lui Soljeniţîn pe soclul încă existent al lui Lenin din Piaţa Scânteii.

Aleksandr Isaievici Soljeniţîn este şi va rămâne simbolul mondial al biruinţei omului asupra totalitarismului. Gloria sa abia începe. *Arhipelagul Gulag*, *Pavilionul Canceroşilor* şi *Roata Roşie* se vor reciti mereu altfel. Conul de umbră de după 1989 în care a fost ţinut incomodul moralist se poate explica prin spaima Occidentului de o critică nimicitoare şi întrucâtva meritată pentru risipirea azi a resurselor celor de mâine. După trecerea lui Soljeniţîn lângă Tolstoi şi Dostoievski această frică nu mai există şi o prioritate în omagierea sa devine un avantaj de imagine pentru România.

Înălţând o statuie marelui disident în Piaţa Scânteii, care i-ar putea prelua numele, bucureştenii ar arăta lumii întregi că noi românii nu avem resentimente faţă de poporul rus, ci am respins doar imperialismul, cu deosebire pe cel roşu.

Numai aşa s-ar schimba semnificaţia de arhitectură colonială, tipică ţărilor ocupate, pe care o are, în monstruoasa ei masivitate de import, Casa Scânteii.

Deja, la 6 august 2008, Preşedintele României Traian Băsescu a conferit post-mortem Ordinul Naţional „Steaua României“ în grad de Mare Cruce disidentului rus Aleksandr Soljeniţîn (1918-2008), laureat al Premiului Nobel pentru Literatură (1970), „pentru curajul şi demnitatea de care a dat dovadă, remarcându-se ca una dintre cele mai mari conştiinţe ale Rusiei secolului XX, şi pentru contribuţia sa la îmbogăţirea patrimoniului literaturii universale“, apreciere interpretabilă şi în logica condamnării oficiale a comunismului – o altă prioritate românească.

O statuie a lui Soljeniţîn, în valul de demitizări iniţiate de grupările postmoderniste, care la noi l-au lovit cu deosebire pe Eminescu, ar avea şi avantajul de a contribui la îndrumarea tineretului spre descoperirea marii literaturi ruse şi a Literaturii în general, stimulând astfel întoarcerea bucureştenilor la lectură şi reabilitând statutul scriitorului în societatea noastră.
2008 08 09, GO, Agn, Asymetria

Piotr Ceaadaev

Şi acest necruţător filozof meditează etern în preajma proaspătului mormânt al lui Soljeniţîn.

Piotr Ceaadaev, *Scrisori filozofice către o doamnă*, Humanitas
2008 08 09 Gazeta de Transilvania

După elicopterizarea lui Ceauşescu

După elicopterizarea lui Ceauşescu, mulţi megaintelectuali români au avut un moment de derută: unde este acum Stăpânul?

La Moscova, ruşii au făcut deja strada Soljeniţîn din Bolşaia Kommunisticeskaia, în foarte luminatul până la experimentalism cartier Taganka. La noi s-a propus:

http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html

Dar nu se va întreprinde nimic înainte de a ne lămuri cum e trendul american.
2008 08 16 Gazeta de Transilvania

Necunoscut norodului

Că megaintelectualii l-au boicotat pe Soljeniţîn, ne doare mai puţin, grav e că marele

rus a rămas necunoscut norodului, Generației Pupici. Meritau date pe TVR Cultural câteva videocasete.

Emisiunea lui Bernard Pivot *Apostrophes*, din 11 aprilie 1975, tema fiind Stejarul şi Vițelul, dar văzându-se şi biblioteca şi familia la Cavendish, Vermont.

Emisiunea lui Bernard Pivot *Bouillon de culture*, 13 noiembrie 1998, văzându-se condițiile de lucru ale octogenarului în vila de la Troițe-Lîkovo, la Moscova. Tot aici şi tot în 1998, excelentele *Dialoguri cu Soljenițîn*, ale lui Aleksandr Sokurov, puse şi pe RAI Tre (4 emisiuni). S-ar mai putea cerşi de pe Canalul TV franco-german ARTE două-trei materiale, măcar retrospectiva cernită *Le Combat d' un Homme* din 6 august 2008. În fine, s-ar putea prelua şi serialul rusesc pentru **Primul Cerc**, lucrat de Gleb Pamfilov în zece episoade, prin 2005.

Talk Show-ul propriu încercat prin 1995, vreo 40 de episoade pentru ORT, e de interes local.
2008 08 17, GO, Σ

Dnii Patapievici şi Cărtărescu sunt unicate

Unele decizii ICR sunt într-adevăr discutabile. Astfel, o depeşă Mediafax din 13:38, 24.08.2007 zice că „Volumul *De ce iubim femeile* (...) a apărut în limba ebraică, fiind tradus recent la editura Nymrod din Israel. Traducerea (...) s-a realizat cu fonduri de la ICR.“

Obiecția fiind că sponsorizezi extern din banii poporului texte dificile, tot de Cărtărescu, cum ar fi *Orbitor*, nu însă bestselleruri, *care de regulă se autoîntrețin*!

Totuşi, mi se pare suspectă o Petiție pentru demiterea dlui Patapievici care nu anexează Lista cu numele a 5-7 succesori *de aceeaşi reprezentativitate intelectuală*! Singurul creditabil părând a fi multcălătoritul posibil laureat Nobel Mircea Cărtărescu, prozator de geniu înaripat, care *fraier ar fi de s-ar lăsa de scris*! De aceea, merită mizat pe capacitatea dlui Patapievici de a-şi corecta excesele retorice, cum a făcut şi cu cadavrul eminescian din debara.

Am impresia însă că nu ICR-ul este adevărata temă în dezbatere ci structurarea unei Autoelite în cultura română, a unui monopol de putere de care depinde totul: ideologie, viza de corectitudine, aprecieri critice, premii, burse, promovare internațională. Poveste veche, a cărei explozie abia acum se explică pesemne prin suspiciunea amestecului quasi-mafiot în cele spirituale nu numai a informatorilor de duzină ci şi a şefilor de promoție de care aminteşte dl Nicolae Manolescu la 8 ianuarie 2003 consolidând sintagma *Imposibila Lustrație*.
2008 08 20, Petiție online

Practica antiromânismului este rentabilă

Practica antiromânismului este rentabilă deoarece acesta este orizontul de aşteptare al filantropului occidental privind Levantul – barbarie, fascism, mizerie. Şi numai pe baza acestui truc imagologic finanțează el Eroi Civilizatori, martiri civici.

Nici Cărtărescu, nici Mungiu, nici Cristi Puiu n-ar fi fost luați în serios dacă ar fi propus o imagine pozitivă pentru România.

Abia acum, celebri, pot s-o facă. Precum ne restituie năucitor Orhan Pamuk o Turcie cultă, a miniaturiştilor rafinați, de ne vine a reciti pe Cantemir. Să aşteptăm, aşadar!
2008 08 20, blog *patruped:bun biped:rău*

Virgil Ierunca

E nedrept şi uneori manipulare să ne amintim doar de Monica Lovinescu.

Cu adevărat, l-am cunoscut pe Soljeniţîn prin emisiunea lui Virgil Ierunca POVESTEA VORBEI, săptămâni în şir fiind prezentate la Europa Libera, capitol după capitol, într-o vreme volumul I din ARHIPELAGUL GULAG, în alta, al II-lea. De al III-lea nu am ştire să se mai fi permis. Tot cam astfel de *carte pe unde* mi-a fost STEJARUL ŞI VIŢELUL.
2008 08 20, Σ

Muma postmodernă a lui Ştefan cel Mare

Critica adusă de dl Groşan serviciilor turistice de pe Litoral este echilibrată şi deosebită radical de ceea ce publică Miruna Munteanu în *Jurnalul Naţional* din 23 august, exact ziua în care Corina Drăgotescu a adoptat, conversând cu Adrian Păunescu, o poziţie demitizantă, făcându-ne să râdem atât de Marea Unire de la 1 Decembrie, deoarece Ziua Naţională nu convine minorităţii maghiare, cât şi de Traian şi Decebal, adică de etnogeneza Neamului Românesc.

Presupun că, analog poziţionată, Miruna Munteanu a citit cu creionul în mână *Orbitor. Aripa dreaptă*, învăţând de la dl Cărtărescu postromânismul şi, încântată de aventurile bulgarilor din care se trage însuşi candidatul nostru Nobel, îşi începe polemic editorialul cu incredibila opinie: *Bine că ne-au luat bulgarii Cadrilaterul!* Având în vedere că în suplimentul antiunionist despre *Deceniul liberal* al **22**-ului, din 15 mai 2001, un eminent consilier prezidenţial justifică prin reaua noastră administrare a Basarabiei sovietizarea ei, cred că Miruna Munteanu ar putea conduce la fel de bine ca Gabriela Adameşteanu *Revista 22*, mai ales că nu a semnat nici petiţia privind desovietizarea semnificaţiei arhitecturii Casei Scânteii:
http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html
2008 08 25 Z, Ioan Groşan

Statuia lui Soljeniţîn şi sfinţii închisorilor

CNSAS-ul putea din start preciza pe cine poate sprijini şi pe cine nu, nefiind chiar fantezie a te gândi că 70% din arhive ar putea fi dosare ale legionarilor, cu 80% din conţinut auto-turnătoria la care au fost siliţi, începând chiar de sub Mareşalul Antonescu. Oricum, incidentul e bizar, deoarece intelectualii de carieră sunt deja supra-atenţi la corectitudinea politică a tot ce fac. Ademenind recent nişte amici să semneze petiţia:
http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html
mi-au mărturisit că se cam tem să nu treacă – în calculatoare, pe vecie – drept antisemiţi! Or, la despărţirea de Soljeniţîn, respectatul cărturar Ion Vianu, în 6 august 2008, scria aşa:

„În ce priveşte *antisemitisimul* lui Soljeniţîn, problema e foarte complexă. Unii susţin că marele scriitor ar avea tendinţe antisemite, alţii nu confirmă acest lucru. În orice caz, respinge calul de bătaie al antisemiţilor ruşi, teoria „conspiraţiei evreieşti“, în declanşarea revoluţiilor din 1905 şi 1918. Cf:
http://www.romanialibera.ro/a131250/soljenitin.html
2008 08 26, Z, Sfinţii închisorilor

Un Marius Mioc

Revoluţia de la Bucureşti nu are un Marius Mioc istoric al ei, iar mega-editurile mega-importatorilor de carte evită titlurile amintind de evenimentele din decemmbrie 1989.
2008 08 26, Bănăţeanul

Adevăratul început al Revoluției Române

Având prin educație pasiune pentru Tehnica Operativă de a recepționa sub totalitarism posturi de radio şi TV îndepărtate, inclusiv permanentul, semi-bruiatul Radio Svoboda, am beneficiat la sfârşitul lui august 1989, lângă Bucureşti, vreme de vreo săptămână, de adevăratul început al Revoluției Române în direct, inima bătându-mi-se cu putere, ca lui Kogălniceanu, ascultând HI FI la Radio Chişinău apelurile lui Mircea Snegur către români, să se îndrepte liniştiți spre Chişinău şi să aştepte paşnic deznodământul luptei politice pentru limba de stat – cu MERINDE, acest din urmă arhaism impresionându-mă până la lacrimi. Iată de ce cred că şi Snegur, şi Lucinschi, şi mai ales moscovitul prozator Ion Druță, care ar trebui sărbătorit în 3 septembrie şi la Bucureşti (80 de ani!), nu au fost răi români. Cel mult vor fi avut obligații apăsătoare rămase din sistemul sovietic.

Răi români au fost însă cei care au organizat Mineriada din 13-15 iunie 1990, dezastru de imagine care nu mai avea nicio rațiune internă după alegerile din 20 mai, dar avea una externă, uriaşă: făcea imposibilă aniversarea pe Prut, într-un elan unionist incontrolabil, la 26 iunie 1990, a exact 50 de ani de la Răpirea stalinisto-hitleristă a Basarabiei!

Greu calificabili sunt şi megaintelectualii care aşteptau de la poeții eroi Grigore Vieru, Leonida Lari, Dumitru Matcovschi şi ceilalți cunoscuți din *Constelația Lirei*, băşcălie postmodernistă, cum ar fi compararea țării cu o colivă lățită, ca în *Levantul* cărtărescian.

Dealtfel, nu sfătuiesc pe cardiaci să numere în cataloagele mega-editurilor din RO câte titluri se referă la Basarabia!

2008 08 26, PN, Z, Mircea Druc

Monopolul gândirii şi al atitudinii îl are Autoelita

„Protoepistolele“ nu pot fi înțelese fără a citi antologicul pamflet al dlui Valentin Protopopescu *Câte ceva despre patriotismul internaut*, numărul 27 (181) din 10 iulie 2008 al revistei *Cultura*, reprodus la adresa:

http://patrupedbun.net/extremismul-unui-patriotism-abstract-si-total-fals/

Delimitându-se de orice patriotism, eminentul radio-realizator foloseşte lexicul postromânismului: *Mioriția, Românica, românaşii noştri, urmaşi ai lui Decebal, sfânta țărişoară* – termeni inadmisibili la un funcționar plătit de popor – şi reactivează injuria „deşțărați“, inventată de bătrânul Arghezi în calitate de propagandist bolşevic. Pe urmă, necăjit de nu ştiu ce bloggeri patrioți plecați, dezvoltă celebrul argument fesenist contra Exilului – Voi n-ați mâncat salam cu soia! – „recomandând“ cu autoritate de terapeut Diasporei să ia culoarea locală, să se dezromânizeze în țările gazdă şi mai ales să uite țara natală, unde *se subînțelege* că monopolul gândirii şi al atitudinii îl are Autoelita, adică megaintelectualii *măsurabili cu Patapieviciul,* care – se poate observa din cât de luminat e poporul – n-au avut nevoie de o Bibliotecă Națională terminată şi nici nu fac lobby pentru un canal TV Didactic, util nu numai în România, dată fiind neomogenitatea calității educației, ci şi copiilor Diasporei, expuşi pierderii rapide a identității româneşti.

2008 08 26, blog Patrupedbun

Nu e doar demagogie

Toate aceste uriaşe investiții pot deveni mecanisme de canalizare a banilor contribuabilului spre dezvoltatori aleşi clientelar.

Există însă şi urgențe relativ ieftine: terminarea Bibliotecii Naționale, începută la Bucureşti de Ceauşescu, şi înființarea unui canal Didactic TV, util nu numai în România, dată fiind neomogenitatea calității educației, ci şi copiilor Diasporei, expuşi pierderii rapide a

identității româneşti.
2008 08 27 Ctd

Nicio lacrimă

România este cea mai mare putere din Balcani, dar clasa politică n-a fost în stare să recupereze nici măcar Basarabia, pentru care Autoelita intelectuală n-a vărsat nicio lacrimă.
2008 08 27, Z, Balcanii

Lăsăm *puntru* mai târ'iu!

Mă surprinde la recitirea acestei evocări bazate pe multă trudă, exprimarea „romancierul care mai apoi s-a dezis de comunism şi a devenit unul dintre cei mai puternici contestatari ai lui Ceauşescu, din exil, refuză", din care tineretul neştiutor poate înțelege că mai disidenți în RSR au fost alții decât Paul Goma, a cărui supărare pe ecoul firav în România al despărțirii de Soljenițîn nu e chiar țâfnă şi extrapolare. Două mari hebdomadare frecventate de intelectuali au expediat obligația de a se poziționa în citarea presei internaționale – formă de autocenzură! Alții au scris neglijent sau deviat spre ei înşişi, din câte avem ştire singura reacție care face, antologabil etern, cinste culturii române fiind a dlui Ion Vianu:

http://www.romanialibera.ro/a131250/soljenitin.html

Diagnosticul părând a fi că, în vâltoarea nimicurilor zilnice, puținele cărți ale lui Soljenițîn traduse la noi au fost uitate în raft, cum fac copiii pe foamete bolşevică, zicând *Lăsăm puntu mai tâ'ziu!* Ceea ce şi explică de ce doar parizianul Dan Culcer şi severineanul Mihai Rogobete au remarcat donquijotescul demers:

http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html

2008 08 27, C, Regimentul de intelectuali al lui Ceauşescu

Dar intelectualii? Se angajează?

În ianuarie 1990, ei s-au aşezat pe poziții de arbitri civici, în loc să umple, cu substanța lor, formele fără fond ale partidelor clasice, liberal şi țărănist, care ar fi asigurat azi rotativa guvernamentală, poate regală, după biruința asupra turnătorilor şi infiltraților.

Uninominalul aduce o şansă similară de a occidentaliza viitorul parlament şi nu am ştire să se înghesuie starurile cenuşii la a candida, încât iarăşi vom avea circ CPUN.

De observat şi schimbarea că, prin lipsa ei de productivitate, prin reducerea utilității la folosul autopublicitar al câtorva, *mişcarea civică nu mai are sprijinul popular de altădată*.
2008 08 27 Adv, Andrei Pleşu

Bunăvestire pentru florile mărului

Ca scriitor român, reluarea lucrărilor după, de la 1986, *22 de ani* (exact durata efervescenței intelectuale interbelice a românilor regali), îmi aduce aceeaşi satisfacție ca, oarecum vorba lui Adrian Păunescu, un calup de Breaking News despre biruința lui Mihai Viteazul la Călugăreni!

Ca român, sunt jenat că România, din UE nu din lumea a treia, chiar dacă a fost supusă sub imperii la practici deznaționalizante de tip colonial, *îşi zideşte cu banii altora tocmai Biblioteca Națională*, care nu e numai un azil pentru depozitele de publicații azi risipite întru degradare te miri unde. Acum, dincolo de *prioritara digitizare a presei vechi* înainte de a deveni ilizibilă, apar alte două sarcini costisitoare. Prima este occidentalizarea acestui uriaş instrument de lucru, umplerea clădirii cu periodicele (aduse la zi) şi cărțile

occidentale obligatorii, încât – criteriu minimal – să se poată documenta în ea cine ar vrea să continue, de pildă, *Omul Recent*. A doua sarcină ține de democrata asigurare a egalității de şanse pentru Tineretul Idealist, care ar mai citi, şi consistă în a crea Bibliotecii Naționale de la Bucureşti „imagini“ în capitalele județene, eventual terminale de la care să poată fi accesat comod tot ce se poate digitiza sau împrumuta. Doar aşa se va spăla ruşinea întârzierii şi teamă îmi este că pentru mulți cărturari influenți va rămâne mai atractiv a voiaja „în scopul documentării“.
2008 08 27, PN, Ctd

Centrul vechi al Brăilei

Centrul vechi al Brăilei se află într-o lungă reconstrucție. *The Acacia Tree City*, acum sub tei umbroşi, ar putea încropi o casă muzeu Mihail Sebastian poate chiar pe strada Mihail Sebastian.
2008 08 27, C blog Pătrăşconiu

N-au fost mai puțin eroi

Aceasta este o reconstituire intelectualistă, modelându-se sistemul politic din august 1968 cu numai doi factori, Ceauşescu şi scriitorii, fiind ignorat tocmai Poporul! Or, Paul Goma şi Nichita Stănescu luând armele, îndeplineau voința Neamului Românesc de a-şi apăra Patria, asemănându-se cu tinerii idealişti din decembrie 1989, care n-au fost mai puțin eroi doar pentru că istoricul Stanomir sau altul de la Iaşi nu au dezlegat enigma teroristă.

Pe de altă parte, a diminua artificial meritele reformistului Ceauşescu se încadrează etic în aceeaşi categorie cu umflarea cifrelor din rechizitoriul pe baza căruia a fost împuşcat. Orientarea spre cultul personalității nu a fost cauzată în 1971 de vizita în Asia maoistă, unde a avut doar revelația a cât de vast se poate umili gloata, ci deja la Congresul X din 6-12 august 1969, o săptămâna după vizita lui Nixon (!), *pupincurismul era pe deplin implementat,* rolul hotărâtor în schimbarea de orientare avându-l laşitatea occidentală de a respecta doctrina Brejnev şi de a proteja Cehoslovacia de invazie tot atât cât fu recent apărată şi dornica de umbrele NATO patrie a tovarăşului Stalin, Georgia.
2008 08 27, Ctd, Regimentul de intelectuali al lui Ceauşescu

Frământări sufleteşti

Ne îndreptăm spre viitoarele alegeri în chinuitoare frământări sufleteşti, care cer multora frecventarea duhovnicilor.

Era o chestiune de onoare ca distinsul intelectual Horia Roman Patapievici să fi evitat salariul ăla de la Institutul Cultural Român, după ce în mult reeditatul volum *Politice* ne pulverizase şi cultura, şi istoria. Adică vinzi marfă depreciată?

Era de aşteptat ca CNSAS-ul să evite mediatizarea până elucidează acuzația de a fi făcut poliție politică adusă de Mircea Dinescu lui Cezar Ivănescu, grăbindu-i involuntar moartea, deoarece, stingându-se pe picioare de amărăciune, poetul *Doinei* a recurs la servicii medicale ieftine.

Era de sperat că în cei douăzeci de ani de libertate, condamnarea comunismului la noi să se apropie de fermitatea cu care încă de pe timpul Mareşalului Antonescu s-a rezolvat chestiunea legionară.
2008 08 27 Z, Roncea, Homunculii

Este incorect româneşte

Este incorect româneşte ce trend a căpătat bacul la română pe 2008.

Scandalul fraudelor sesizate de dl corector Rădulescu nu trebuie nicidecum să ne distragă atenţia de la scandalul care e prioritatea naţională, că am asistat prin subiecte la DEZROMÂNIZAREA oralului, băgându-se aproape numai postmoderniştii, care sunt miştocari, nişte comentatori politici şi chiar nişte străini.

Or, aceasta se vede că e doar o etapă curentă dintr-un demers mai vast, început cu Bătălia Canonică care a scos din manualele alternative scriitorii morţi, inclusiv pe Nicolae Labiş (întâiul poet postmodern român), chiar dacă erau valoroşi, ca sa-i bage în loc pe cei vii, chiar dacă, filologi fiind, ei scriu mai mult pentru filologi!

După cum vedem, etapa din 2009 e ca să se scoaţă oralul cu totul, definitiv, ajungând limba noastră cea româna egală-n probe ca şi o limbă străină, după care extrapolând trendul, vedem că va avea prioritate scris şi oral doar limba UE, adică English USA.

2008 08 28 Gar, Rădulescu şi bacul din 3 probe

Peste 5 ani, corpul său să înlocuiască mumia lui Lenin

Dincolo de serioasa documentare întru Luminarea Poporului, dl Răzvan Ionescu de la *Gazeta de Transilvania* se plânge că „lipsa de reacţie a BOR cu prilejul mutării la cele veşnice a lui Aleksandr Soljeniţîn nu poate decât să nedumerească“, temă pe care m-aş fi aşteptat să o dezvolte dl Theodor Baconsky, a cărui profeţie sarcastică/miştocară, de intelectual care ştie să se orienteze spre locul de unde vin aplauzele, – „S-ar putea ca, peste 5 ani, corpul său să înlocuiască mumia lui Lenin“ ar fi bine ca noi românii să o implementăm protocronistic. La Moscova, ruşii au făcut deja strada Soljeniţîn din Bolşaia Kommunisticeskaia, în foarte luminatul până la experimentalism cartier Taganka. La noi s-a propus:

http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html

2008 08 28 blog Răzvan Codrescu

Mică antologie online a primelor reacţii româneşti la despărţirea de Soljeniţîn

La un extemporal neanunţat, cerând şi creativitate, doamna profesoară Coca Dospinoiu a avut surpriza să i se atragă atenţia de către şeful de catedră că ierarhia notelor e cu totul alta decât cea din catalog.

Calitatea ecourilor din presa online la cernitul sfârşit de epocă Soljeniţîn ne obligă să medităm şi noi la rolul mediatizării, al promoterilor (foşti critici) şi al găştilor în precizarea artificială a topurilor, a burselor şi a unor cote ale publiciştilor, care favorizează adesea enervante inversiuni ale valorilor. *Mulţi premianţi au dat foaia goală! Au preferat a nu se exprima.* Alţii au scris fără inspiraţie, nici documentare, *lăsând impresia că de fapt nu l-au citit pe Soljeniţîn*, l-au pus în raft lăsându-l pentru mai târziu. Dar să fim optimişti: se primesc lucrări şi în continuare! În schimb, *nume neconsacrate*, neprezente în focarul atenţiei publice, s-au dovedit capabile de documentare şi stil, de citire adâncă a textelor.

Nu însă acesta, a da note, a fost scopul trudei noastre – la starea de extemporal neanunţat ne-am gândit după – ci a permite, prin excerpte, cititorului în criză de timp, tratat aici ca un dictator *căruia i se prezintă analize-sinteze de către oamenii de informaţii*, să-şi facă o idee, o imagine de ansamblu, asupra capacităţii României Culturale de a acoperi un asemenea reper istoric şi omenesc ca *despărţirea de cel mai mare dintre contemporani*.

Concluzia, chiar dacă n-au putut fi antologate şi nici măcar găsite toate reacţiile, e limpede: chiar dacă nu am isprăvit şi occidentalizat încă Biblioteca Naţională, *noi românii mai contăm intelectualiceşte între Atlantic şi Ural*.

Am grupat mai jos linkuri spre contribuțiile, de până azi 29 august 2008, anume cele mai valoroase întru Luminarea Poporului şi asupra inițiativei civice *Statuia lui Soljenițîn pe soclul lui Lenin*:
http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html

Am redus redundanța la nivelul grupajului şi ne-am străduit a rezuma articolele prin extracte cât mai nedeformante asupra contextului şi cât mai instructive.

Ordinea reflectă cumva un spectru al radicalității implicării în istorie şi în scris, de la temperamentalul Paul Goma la flegmaticul, clasicul, Andrei Pleşu.

Paul Goma în *Argeş*, august 2008:
http://www.centrul-cultural-pitesti.ro/index.php?option=com_content&task=blogcategory&id=170&Itemid=104

Ca basarabean, cu un tată care cunoscuse şi el Siberia, ca român (basarabean) refugiat în România, realitățile universului carceral de tip rusesc îmi erau cunoscute – din povestitele tatei, ale colegilor noştri, mai ales după ce fuseserăm capturați de nişte ciobani din satul Buia, județul Târnava Mare, şi internați în Lagărul de Repatriere de la Sighişoara; din ceea ce am trăit eu însumi, ca adolescent, la Securitatea de la Sibiu, în 1952, apoi din celelalte ,,întâlniri" cu Organul.

Repet: Soljenițîn nu mă inițiase în materie de Gulag, nu maestru mi-a fost – ci far, în depărtare: de acolo, din Rusia lui, clipind, mă asigură (şi pe mine) că merg drept, că merg bine, tot aşa să o țin, chiar dacă aşa-ul presupunea o sumedenie de pierderi, dintre care cele mai dureroase: a prietenilor.

Să odihnească în pace Alexandr Issaievici. A făcut neomeneşte mai mult decât oricare om, pentru oameni.

Andrei Vartic în *Vocea Basarabiei*, 6 august 2008:
http://www.voceabasarabiei.com/dir/sb/html/rugandu-ne-pentru-sufletul-lui.html

Alexandr Soljenițîn a fost spiritul înalt şi luminos al acestei lumi, devastată de războaie necruțătoare, tehnologii apocaliptice şi degradări morale. Nu a tăcut mai ales după căderea comunismului în URSS, deşi a fost aproape lipsit de dreptul de a-şi expune opiniile în ziare şi pe le televiziuni (inclusiv la cele din aşa zisa lume liberă). Puternicii vremii a avut grijă ca anume Soljenițîn să nu le vorbească oamenilor despre ce se întâmplă în Rusia şi în lume după 1991, despre degradarea ființei umane ca urmare a intoxicării ei cu cel mai atroce pragmatism din toată istoria. El a murit în noaptea de 3 spre 4 august, la 89 de ani. Aştepta resemnat moartea. Zicea că este mai bine să moară decât „să înfrunte şi la bătrânețe comisarii deşelați ai corectitudinilor politice" care se fac a nu vedea şi crimele bolşevicilor, şi pe ale celor care devastează Rusia după scoaterea comuniştilor de la putere. Înainte de moarte a dat un interviu pentru un ziar german. În final jurnalistul i-a urat viață lungă. Soljenițîn a răspuns: „Ne nado!" („Nu trebuie!").

Anume el, şi nu vreun scriitor din Europa Apuseană sau SUA, a arătat în anii din urmă şi impasul tragic al omului apusean, bântuit şi de ideea dominării întregii lumi, şi de cea a demontării fundamentului moral şi religios pe care stă. Aşa se face că în opinia lui Soljenițîn adevăratele lui cărți, la care a muncit mulți ani, absolut cu toată seriozitatea, sunt „Roata roşie" şi „Două sute de ani împreună", pentru care – aceasta e fățărnicia democrației – a fost acuzat şi de şovinism, şi antisemitism.

Şi să nu uităm, rugându-ne pentru Alexandr Soljenițîn, că la Mana, lângă Orhei, în Basarabia noastră, s-a născut Paul Goma, scriitorul român considerat Soljenițîn al României.

Răzvan Ionescu în *Gazeta de Transilvania*, Braşov, 9 august 2008:
Cară-te de aici, Soljenițîn!

http://gtbv.ro/?page=articol&id=11638&cat=10&numar=256

Cei 25.000 de oameni care l-au ascultat la Universitatea Harvard vreme de un ceas, rămânând neînduplecați în ploaia de vară, se aşteptau, desigur, ca de obicei, la un discurs anticomunist. Numai că autorul „Arhipelagului Gulag“(Gulag fiind prescurtarea lui Glavnoe Upravlenie Lagherei – „Direcția Principală a Lagărelor“), le-a vorbit despre cu totul altceva: despre neglijarea reperelor morale autentice din politica şi societatea occidentală, despre derapajul noțiunii de libertate către libertinaj şi dezlănțuirea patimilor, despre estomparea conştiinței răspunderii omului în fața lui Dumnezeu şi a societății, despre „Drepturile omului“ ridicate pe un piedestal atât de înalt încât distrug drepturile societății şi chiar societatea însăşi, despre laşitatea politicienilor şi a intelectualilor, despre presa care îşi închipuie că totul îi este permis, despre dictatura modei politice şi a ideilor la modă în detrimentul adevăratei libertăți de opinie, fapt ce conduce la o surprinzătoare uniformitate de opinii! „Aici i-am enervat eu cel mai tare“ – avea să recunoască oarecum ironic Soljenițîn, care a arătat auditoriului cum aceeaşi concepție despre lume izvorâtă din raționalismul umanist domneşte şi în Apusul capitalist ca şi în Răsăritul comunist.

Printr-o scrisoare adresată Uniunii Scriitorilor, Mihail Alexandrovici Şolohov, autorul romanului „Pe Donul liniştit“ şi laureat al Premiului Nobel pentru literatură (1965) cerea ca Soljenițîn „să nu mai fie lăsat să se mai apropie de vreo unealtă de scris“ (atenție, nu de vreo tipografie, ci de vreo unealtă de scris)!

La vârsta de 89 de ani, în noaptea de 3 spre 4 august a anului 2008, Aleksandr Soljenițîn „s-a cărat“ în sfârşit „de aici“, din lumea aceasta. Trupul său, ocrotit în rânduială de slujitori ai Bisericii, s-a lăsat coborât în pământul unei mănăstiri din țara pe care a iubit-o, dar sufletul lui, cu siguranță, s-a urcat pe înălțimi!

NOTĂ: În aceste condiții, lipsa de reacție a BOR cu prilejul mutării la cele veşnice a lui Aleksandr Soljenițîn nu poate decât să nedumerească. Odată în plus.

Răzvan Ionescu în *Gazeta de Transilvania*, Braşov,16 august 2008:
Alegerea
http://gtbv.ro/?page=articol&id=11934&cat=10&numar=262

Mănăstirea Donskoi este locul pe care Aleksandr Soljenițîn şi l-a ales singur pentru odihna de veci, iar patriarhul Aleksii al II-lea al Moscovei şi al întregii Rusii, a încuviințat deîndată solicitarea disidentului rus. Această alegere, vom vedea, nu a fost câtuşi de puțin una întâmplătoare, cu atât mai mult cu cât cimitirul „elitelor“ ruseşti este cel al Mănăstirii Novodevicie, unde îşi dorm somnul de veci printre alții, Gogol, Vladimir Soloviov, Serghei Prokofiev, Scriabin, Şaliapin, Mihail Bulgakov, Stanislavski, Rostropovici sau... Boris Elțîn.

În cimitirul Mănăstirii Donskoi se află mormintele a trei personalități de al căror destin istoric Soljenițîn s-a simțit legat şi dincolo de moarte: Anton Denikin, Ivan Şmeliov şi ultimul patriarh al Rusiei imperiale, Tihon. Primul, Anton Denikin, general rus, a fost comandantul statului major al Armatei Rusiei Imperiale în timpul Primului Război Mondial, iar mai apoi comandantul Armatei albilor în confruntarea cu roşii bolşevici. Ulterior a ales exilul în Franța, apoi s-a mutat S.U.A., unde va muri în 1945. Rămăşițele sale vor fi aduse înapoi în Rusia şi îngropate în cimitirul Mănăstirii Donskoi la 3 octombrie 2005, împreună cu cele ale unui alt emigrant ce-şi aflase sfârşitul în Franța, filozoful ortodox Ivan Ilin. Cel de-al doilea personaj înmormântat la Donskoi, Ivan Şmeliov, scriitor rus, s-a numărat printre cei ce au respins categoric Revoluția din Octombrie. Se va stabili în Crimeea la 1918, undeva va trece prin marea foamete a anilor 1921 şi 1922, pe care avea să o descrie în cartea sa intitulată „Soarele morților“.

Nicolae Negru în *Jurnalul de Chişinău,* 8 august 2008:
K 460 sau Soljeniţîn despre reunificarea RM cu România
http://www.jurnal.md/article/8115/

E greu de spus dacă Soljeniţîn descrie un om real sau un chip pe care îl credea tipic pentru moldoveni/români – „mic, negricios“, „spion român“. Totuşi, de unde să ştie Ivan Denisovici Şuhov, un simplu ţăran rus, fost colhoznic, aflat de 8 ani într-un lagăr siberian, că „maghiarii în general nu-i suportă pe români“? Unde putea să audă el vorbă românească, decât în lagăr? Faptul că el pomeneşte limba română în compania limbii letone să fie întâmplător? Nu ne duce acest detaliu la gândul despre destinul comun al letonilor şi românilor?

Hruşciov a fost „zguduit până la lacrimi“ de „O zi din viaţa lui Ivan Denisovici“. Ca să poată apărea, povestirea a fost citită şi de alţi membri ai CC al PCUS. Pe nimeni nu l-a deranjat faptul că cititorii s-ar putea alege cu impresia că moldovenii şi românii sunt una şi aceeaşi.

Că Soljeniţîn avea propriul punct de vedere asupra moldovenilor şi RSSM, diferit de cel al istoriografiei sovietice şi al CC al PCM, se va vedea şi în cunoscutul său eseu, publicat în 1990, privind soarta de mai departe a URSS: „Как нам обустроить Россию“ („Cum să reconstruim Rusia“). Cu un an şi ceva înainte de prăbuşirea URSS, Soljeniţîn propunea ruşilor să dea bilet de separare „cât mai rapidă“, „neapărat şi irevocabil“, pentru „trei republici baltice, trei republici transcaucaziene, patru central-asiatice, dar şi Moldaviei, dacă o trage mai mult spre România“.

Dinu Flămând – în *România liberă*, 5 august 2008:
http://www.romanialibera.ro/a131144/soljenitin-teribila-forta-slaba.html

Învinsese cancerul, ştia că va învinge şi sistemul ipocrit instalat în Rusia. De unde îi venea această putere tânărului matematician aruncat undeva în stepa kazacă fiindcă se îndoise de geniul miliar al lui Stalin? Din acea încredere aproape mistică în forţa cuvântului, care îi locuia pe sihaştrii paradoxali, în tinereţea civilizaţiilor. Forţa din cuvinte este ca teribila forţă slabă din burta materiei: intensitatea ei sporeşte o dată cu energia particulelor aflate prin preajmă.

În uluitoarea lui inadaptare, până la urmă, la nicio variantă a vieţii contemporane, cât de fascinant este să vezi că Soljeniţîn şi-a propus chiar să afle Adevărul! Toata lumea i-a sugerat că se epuizează degeaba încercând să reconstituie, pe ore şi pe minute, istoria loviturii de stat care a fost revoluţia bolşevică. A împins această *Roată Roşie,* ultimul său mare ciclu romanesc, ca un ocnaş la arhivele improbabile ale unei Atlantide siberice. Generaţiile indiferente de astăzi nu mai ştiu ce trebuie să faci cu adevărul. Până în ultima clipă a muncit Soljeniţîn în locul unor istorici plecaţi de multă vreme la *guleai*!

Ion Vianu – în *România liberă*, 6 august 2008:
http://www.romanialibera.ro/a131250/soljenitin.html

Faptul că, spre sfârşitul detenţiei, se îmbolnăveşte de cancer (este socotit incurabil), dar, în ciuda gravului prognostic, se vindecă fără nicio sechelă poate fi considerat o minune. Un scriitor se naşte. Un scriitor angajat, militant.

Cartea lui Soljeniţîn, ajunsă curând în Occident, creează o adevărată revoluţie în conştiinţe. Compromiterea URSS este profundă. Fără exagerare, se poate spune că apariţia „Arhipelagului Gulag“ este un adevărat eveniment politic. A dat o lovitură decisivă propagandei sovietice.

Sunt ani rodnici, anii în care concepe o vastă operă în mai multe volume şi cicluri, *Roata roşie*, un amestec original de roman şi de operă istorică despre revoluţia rusă. Stilul avântat, precizia extraordinară a amănuntului, perspectiva morală fac din cărţile care alcătuiesc *Roata roşie* o referinţă indispensabilă când vine vorba de revoluţia rusă.

Pentru Soljeniţîn Mântuirea vine prin credinţă, credinţa pravoslavnică. În ea şi-a pus nădejdea. Ideologia lui Soljeniţîn este asemănătoare cu cea a lui Dostoievski. El crede că poporul rus are o misiune de îndeplinit, nemijlocit legată de credinţa lui religioasă.

În ce priveşte „antisemitismul" lui Soljeniţîn, problema e foarte complexă. Unii susţin că marele scriitor ar avea tendinţe antisemite, alţii nu confirmă acest lucru. În orice caz, respinge calul de bătaie al antisemiţilor ruşi, teoria „conspiraţiei evreieşti", în declanşarea revoluţiilor din 1905 şi 1918.

Este un psiholog mai puţin fin decât Dostoievski, iar faţă de Tolstoi apare mult mai conservator. În schimb, are un incomparabil simţ al Istoriei. Generaţiile viitoare îl vor recunoaşte pentru felul exemplar în care a reflectat revoluţia şi comunismul. Şi nu ar trebui să uite ce spune un erou al sau: „Exigenţa minimă este onoarea: să nu trăieşti în minciună. Dar valoarea supremă este sacrificiul".

Bedros Horasangian în *Ziua*, 9 august 2008:
http://www.ziua.net/display.php?data=2008-08-09&id=241229&kword=Bedros+HORASANGIAN

Soljeniţîn poate fi pus lângă Ronald Reagan şi Papa Ioan Paul II-lea ca gropari ai comunismului.

„Ca bobul între pietrele de moară", „Viţelul şi stejarul" şi „Rusia sub avalanşă" – toate apărute la Humanitas – au ajuns să se vândă în România la preţ redus.

Stelian Tănase în *Gazeta de Sud*, 5 august 2008:
http://www.gds.ro/Opinii/2008-08-05/Soljenitin

Se încheie o epocă, o lume care i-a avut în miezul ei pe Saharov, Papa Ioan Paul al II-lea şi Soljeniţîn; din aceeaşi galerie fac parte şi Walesa, şi Havel, figurile extraordinare ale luptei pentru adevăr, luptă care a dus în cele din urmă la prăbuşirea comunismului.

Publicarea în Occident a „Arhipelagului Gulag" a produs un enorm scandal şi scriitorul a fost expulzat din URSS – era primul cetăţean al URSS după Troţki, la sfârşitul anilor '20, care suferea un asemenea tratament.

Fără Soljeniţîn la început, apoi Saharov şi ceilalţi, e de neimaginat anul 1989 cu prăbuşirea zidului de la Berlin şi tot ce a însemnat asta.

Vladimir Tismăneanu în *Cotidianul*, 4 august 2008:
http://www.cotidianul.ro/vladimir_tismaneanu__soljenitin_trebuie_sa_devina_o_pilda_si_pentru_intelectualii_romani-53972.html

Asemenea lui Primo Levi, care a scris despre supravieţuire la Auschwitz, Aleksandr Soljeniţîn a fost vocea mărturisitoare pentru şansele supravieţuirii în infernul concentraţionar comunist. În 1967, adresându-se conducerii Uniunii Scriitorilor din URSS, Soljeniţîn a formulat explicit datoria intelectualului de a trăi în adevăr.

Rămâne în urma sa o operă literară şi istorică nepieritoare. Aşa cum au scris, în repetate rânduri, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca, exemplul moral şi estetic, în sensul cel mai nobil al acestor cuvinte, al lui Aleksandr Soljeniţîn trebuia să devină o pildă şi pentru intelectualii români. Disidenţa română, atâta cât a fost, şi-a găsit în Soljeniţîn o vitală sursă de inspiraţie.

Costi Rogozanu în *Cotidianul*, 5 august 2008:
http://cotidianul.ro/blestemul_soljenitin-54097.html

Problema antisemitismului este asociată de câtiva ani şi cu imaginea lui Goma. Una dintre cauzele acestor etichetări, uneori pripite, vine şi din esenţa incomodă a unor astfel de personalităţi. Aceşti oameni se orientau sau încă se orientează aproape instinctiv către subiectele tabu sau cel puţin incomode. Intră cu dorinţa lor de expresie liberă în cele mai

sensibile teme fără să nuanţeze, fără să-şi ia precauţii. Nu fac o „paralelă" între cele două personalităţi, Goma şi Soljeniţîn, dar cred că moartea acestuia din urmă ar trebui să ne facă să reflectăm ceva mai nuanţat asupra spiritului contestatar în general.

Vitalie Ciobanu în *România liberă*, 4 august 2008:
http://www.romanialibera.ro/a131122/mostenirea-lui-soljenitin.html

Daca noi, studenţii români, eram chestionaţi de KGB pentru cărţile de peste Prut pe care le citeam în mod clandestin – Eminescu (opera politică), Sadoveanu, Rebreanu, Marin Preda ş.a. -, unii dintre colegii noştri rusofoni, oricât de straniu ni se părea atunci, erau supuşi unor interogatorii pentru că îi citeau pe Soljeniţîn, Zinoviev sau Bukovski. Noi trăiam frustrările identităţii noastre româneşti interzise, ei erau conectaţi la ideile subversive ale disidenţilor sovietici. Cred că şi acest gen de decalaj explică, între altele, incapacitatea moldovenilor de a asimila în profunzime democraţia modernă, după 1989. Basarabenii au rămas la exaltarea miturilor naţionale şi nu au făcut în suficientă măsură pasul următor, înspre europenitate, înspre descătuşarea individului de comandamentele colectiviste, de aceea Moldova a recăzut în plasa fostei nomenclaturi reşapate.

Soljeniţîn însusi reprezintă un exemplu clasic al limitării de care au suferit mulţi dintre foştii disidenţi antisovietici. Întors din exil, fostul inamic al comunismului s-a lăsat decorat de Putin, a îmbrăţişat ideile panslavismului rus, cu accente antisemite – a se vedea lucrarea *Două secole împreună* – şi a început să predice „valorile" Rusiei pravoslavnice, opuse Occidentului, ale acelui Occident care l-a salvat de la pieire.

Horia Roman-Patapievici în *Evenimentul zilei*, 7 august 2008:
http://www.expres.ro/articole/detalii-articol/815514/SENATUL-EVZ-Un-drept-intre-popoare/

În termeni de teologie a istoriei, raportul dintre slăbiciunea vieţii lui Soljeniţîn şi puterea nemăsurată a imperiului pe care l-a distrus evocă în mod irezistibil atât lupta lui David cu Goliat, cât şi cuvintele lui Hristos, „Puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune", pe care apostolul Pavel le-a prelungit prin două teoreme: una duhovnicească, „Când sunt slab, atunci sunt tare", cealaltă teologică, „Dumnezeu şi-a ales lucrurile slabe ale lumii ca să le distrugă pe cele tari".

Istoricilor care jură pe fapte şi cad în capcana cauzalităţii mecanice (triunghiul mecanic al forţelor) li se pot arăta faptele lui Soljeniţîn ca o ilustrare matematică a puterii spiritului asupra materiei.

Mărturia lui Tocqueville a fost profetică, pentru că ne-a înfăţişat cum va arăta viitorul, dacă prezentul e lăsat liber. Mărturia lui Soljeniţîn a fost la fel de profetică, dar din motive inverse: el a arătat cum arată prezentul, dacă viitorul e obligat să fie într-un anumit fel.

Teodor Baconsky în *Dilema Veche*, 21 august 2008:
Gigantul solitar
http://www.dilemaveche.ro/index.php?cmd=articol&nr=&id=8881

Doar Bernard Pivot l-a invitat pe platoul emisiunii *Apostrophes*. I-a trebuit puţin timp pentru a se lămuri că nu e dorit în Hexagon şi s-a transferat în SUA, ca pustnic într-o cabană din pădurile Vermont-ului: păduri de foioase, asemănătoare cu mestecenii din marginea stepelor de acasă.

Noua societate rusească – marcată de plutocraţia complexului militaro-industrial, de reinventarea politică a mesianismului ortodox şi de polarizarea socială – şi-a urmat dezvoltarea în zig-zag, fără a mai ţine cont de injoncţiunile fostului disident. Presupun că indiferenţa tineretului amnezic îl va fi durut cel mai mult. Mai mult chiar decât lupta inegală cu un mecanism politico-financiar şi mediatic stăpânit de figuri publice suficient de cinice pentru a-i îngâna ideile, fără a le pune cu adevărat în „practică".

S-ar putea ca, peste 5 ani, corpul său să înlocuiască mumia lui Lenin din Piaţa Roşie.

S-ar putea ca departamentele de literatură din întreaga lume să-i revalorizeze creația, momentan eclipsată. S-ar putea ca manualele de istorie recentă din țările fostului bloc sovietic să-i dedice un capitol plin de venerație. S-ar putea ca o mână de tineri să-i consacre teze de doctorat menite să reconstituie formula rezistenței sale la presiunea utopiei totalitare. (...)

Nimeni nu-l va mai citi pe Alexander Soljenițîn în samizdat. Dar altfel?

Andrei Pleşu în *Dilema Veche,* 7 august 2008:
http://www.dilemaveche.ro/index.php?nr=234&cmd=articol&id=8812

Soljenițîn a avut vocația de a fi, în mai toate etapele vieții sale, prost plasat. Şi de a câştiga tot ce se putea câştiga de pe urma acestui amplasament oblic. A fost prost plasat când, în corespondența sa de pe front, unde slujea cu grad de căpitan, şi-a îngăduit observații critice cu privire la Stalin. O sinceritate care l-a costat opt ani de temniță grea. În aceşti opt ani, s-a adunat materia Arhipelagului Gulag şi a întregii sale conduite ulterioare. A fost prost plasat când, expulzat din Uniunea Sovietică, a debarcat într-un Occident care tocmai se străduia să refacă „unitatea stângii“ şi era incomodat de informația abundentă despre „industria penitenciară“ sovietică pe care o punea în circulație disidentul rus. În Franța, François Mitterrand şi Georges Marchais tocmai semnaseră un program comun de guvernare.

Face parte din spiritul vremii să asimilezi rapid patriotismul cu cel mai vulgar naționalism şi credința, cu bigotismul ignar.

***

Pentru cine şi-ar fi dorit să-l conducă pe Soljenițîn pe ultimul drum, la cimitirul Mănăstirii Donskoi, merită văzute pe site-ul Patriarhiei Ruse:

Poze de la Traurnaia Țeremonia:
http://www.patriarhia.ru/db/text/445466.html
54 minute video:
http://www.patriarhia.ru/db/text/445798.html

Cele mai citite la noi cărți ale lui Soljenițîn sunt amintite de blogul patruped:bun biped:rău sub un titlu şocant:
http://patrupedbun.net/soljenitin-reactionarul/
2008 08 29, Agn, GO, Σ

Partidul Cadrelor Didactice

Acum, când sunt în dificultate PRM, PNG şi alte partide mici, dnii Rădulescu, Croitoru, Marga şi alți oameni de educație ar putea înființa Partidul Cadrelor Didactice, având în vedere care este Prioritatea Națională.
2008 08 30, *Gar*

Motoarele de căutare

Soljenițîn în cărucior, suferind, cu o vertebră lipsă, aproape nonagenar.

Relația fulgurantă cu Putin pare mai mult una a familiei.

Oricum, la 12 iunie 2007, Putin a fost cel ce s-a dus la Soljenițîn, la Troițe-Lîkovo, să-i înmâneze Premiul de Stat.

Rău e că motoarele de căutare au ajuns azi să înțeleagă prin Gulag mai mult pe cel american din Guantanamo Bay, pe măsură ce Soljenițîn e deja uitat.
2008 08 31, Σ

Sincronizarea cu Republica Moldova

Cu formă de stat republica parlamentară, ne-am apropia în toate privințele de frații noştri de peste Prut.
2008 08 31, Ctd

Modelul spaniol de reconciliere

Monarhiştii informați se referă la modelul spaniol de reconciliere națională. E inexplicabil de ce Iliescu şi Brucan nu l-au adus pe Regele Mihai în iunie 1990: după douăzeci de ani, nomenclatura ar fi fost de 7 ori mai bogată, dar şi norodul ar fi dus-o de 3-4 ori mai bine.

Cărturarii pot verifica pe net implicarea Reginei Sofia, ruda noastră, (*Born in Athens on November 2, 1938, she is the eldest child of King Paul I of Greece)* în programele culturale. În Spania, nu mai există vulgaritate. Am văzut în metro zi de zi tineret citind, nu teste de circulație, ci cărți solide. Mai mult, Metroul din Madrid este el însuşi o bibliotecă:
http://www-1.munimadrid.es/bibliometro/index.html
2008 08 31, Ctd

Aşa se scrie istoria artei!

Tocmai am văzut recent *Guernica* şi, tot la Muzeul *Reina Sofia* din Madrid, nu departe de Prado şi de excepționalele colecții *Thyssen-Bornemisza*, m-a siderat incitanta *Muchacha en la Ventana* a lui Dalí, care mi se tot părea de o îndrăzneală nemaipomenită pentru anul 1925, de invidiat:
http://www.spanisharts.com/reinasofia/dali.htm

Ideea smintitului Dalí de a reliefa sub rochie dosul sorei sale este însă mult lăsată în urmă de curajul est-etic întreprinzător nechezolic, al Zinaidei Serebriakova, de a-şi folosi pentru Nuduri, la 1930, drept model propria fiică.

Dar aşa se scrie istoria artei!
2008 08 31, blog Cinabru

Critica Soljenițîn a bazelor morale ale Occidentului

Critica Soljenițîn a bazelor morale ale Occidentului continuă să se confirme mult după *Discursul de la Harvard*.

Această civilizație globală, turistică, este 60% culinară şi 30% erotică.

La cel mai intelectual post tv, **Arte**, topul vânzărilor, la 31 august 2008:

Meilleures Ventes
1. LE CLITORIS, CE CHER INCONNU
2. EMMANUELLE
3. LES CONTES IMMORAUX

Nu ai decât soluția umorului.

Până vine Asteroidul.
2008 08 31, GO, [petitii, Geniul Obligat, reactii, postromânism, Autoelita, Marea Recuperare, praxiologie]

Ioana Nicolae – un nume de star literar

Ioana Nicolae e deja un nume consacrat. Sintagma din titlu – *Soția lui Cărtărescu* –

ne sensibilizează la cât de inconcevabil de puțin a penetrat feminismul la noi, oricât s-a străduit să ne occidentalizeze Mircea însuşi.
2008 09 09, Ctd, Soția lui Cărtărescu a scris cartea-oglindă a anilor ’90

Filme patriotice se fac şi în Occident

Dumnezeu să-l odihnească pe atipicul, între prea mulți comedianți, Ilarion Ciobanu! De respectat măcar atâta filmografie. Cu apariții inconfundabile. Să ne gândim că *Răscoala,* bine văzută la Cannes în 1966, e chiar de mare actualitate, trebuindu-ne o Nouă Revoluție.

Ecaterina Teodoroiu, Mihai Viteazul, Columna, Dimitrie Cantemir nu sunt propagandă comunistă. Ceauşescu a ajuns odios nu pentru că era român, ci pentru că a fost bolşevic – marxist şi stalinist. Filme patriotice se fac şi în Occident. Şi nu întotdeauna mai convingătoare. Dimpotrivă, majoritatea sunt mai *proaste* ca ale noastre.
2008 09 09, Ctd

Prozator român contemporan cu rădăcini basarabene, mă deconspir

Umor negru involuntar, iată o interogație de prin 1977, poate chiar de prin 1956, repetată identic de anumite organe: *cât despre Goma, cunoaşteți pe cineva care îi e prieten acum?*

Cu rezerve ferme în ce priveşte excesul retoric care l-a dus spre faima de antisemit, eu, Camelian Propinațiu, prozator român contemporan cu rădăcini basarabene, mă deconspir, de contra-exemplu, drept *prieten lui Paul Goma*!

Din păcate, Exilatul nu e citit la noi, nici măcar cât rusul Soljenițîn. De aici şi atâtea confuzii. Faptul că disidenții nu se adaptează lumii de după 1989 ține de o iluzie optică a Majorității: nouă ni se pare că bolşevismul e mort şi că trăim într-o societate normală; disidenților le apare totalitarismul ca fiind doar în *stand-by* tactic.

Şi la urma urmei, în afara fericiților din Top 300, cine mai poate conta azi pe amici?

Dl Lorin Fortuna nu e disident, ci un revoluționar cu misiunea îndeplinită, un personaj deja istoric, care asemeni lui Avram Iancu îşi poate permite şi să înnebunească.

După aneantizarea exemplară a lui Cezar Ivănescu, dl Stoiciu n-are nicio şansă de a coagula vreo opoziție la ce face sau nu face dl Manolescu.
2008 09 09, Ctd, blog Morar

Roata Roşie

Este greu de crezut că se vor găsi la noi cititorii de performanță pentru fluviu-romanul *Roata Roşie* sau pentru Jurnalul scrierii acestei minuțioase radiografii pe mii de pagini a prăbuşirii, poate vremelnice, a culturii şi civilizației ruse.

La Moscova, ruşii au făcut deja strada Soljenițîn din Bolşaia Kommunisticeskaia, în foarte luminatul până la experimentalism cartier Taganka. În Kislodovskul natal, se va face o casă muzeu Soljenițîn. La noi s-a propus:
http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html
2008 09 09, Ctd

Habar n-avem despre

O țară ai cărei megaintelectuali au declarat imposibilă fezabila lustrație şi ai cărei miniştri n-au putut termina Biblioteca Națională începută de Ceauşescu în 1986 nu are competența de a se pronunța nici pro, nici contra unui experiment occidental de o asemenea anvergură.

Altminteri, este vorba de o demagogie atât de cinică şi de agresivă, încât dl Ioan T. Morar a dat dovadă de curaj punând-o în discuţie.

Întrebarea este dacă şi serviciile de exterior vor cuteza să evalueze paguba de imagine creată României, ajunsă ţară de inchizitori ca pe vremea lui Giordano Bruno şi a lui Galileo Galilei.
2008 09 10 Ctd, protest partid Felix contra experiment CERN

Pe principiul filantropic

Rezervorul naţional de candidaţi Nobel este însă inepuizabil, ca şi cel de olimpici, dar şi cu fluctuaţii statistice pe zone mai binecuvântate spiritual.

De exemplu, resursele umane ale învăţământului preuniversitar deţin diplome şi grade validate de învăţământul superior, de unde ne vin o groază de scriitori şi atitudinari PhD de-şi asumă răspunderea fără rest, inclusiv pentru suplinitori, *care nu-s toţi necalificaţi şi fac faţă la lecţiile deşchise, facilitând criteriul UE ca să avem o soţietate deşchisă conformă Declaraţiei de la Pisa*.

Mircea Cărtărescu (*pronounced Curturescoo*), *the man who has made Bucharest mystical*, a fost atâta amar de vreme, un deceniu fertil, dascăl la Şcoala 41, contemporan un timp cu scriitoarea manager cultural Carmen Firan, care preda matematica la Şcoala 42 şi cu distinsa poetă Tatiana Rădulescu, de la Şcoala 43, totul în amurg sentimental, cum s-ar exprima poetul Ion Machidon, de sfârşit de Epocă şi în aceeaşi conurbaţie Colentina-Voluntari accesibilă via Bucur Obor cu tramvaiul 21, altminteri Şcoala 44 fiind în Nordul fabulos oieritic, la Pipera, iarăşi loc binecuvântat, punându-se acolo bazele cele mai sigure Infrastructurii Intelectuale *pe principiul filantropic*, descoperit de finanţatorul celui mai postmodern club de fotbal, Steaua Bucureşti. În prezent, din resursele umane ce ar putea fi potenţial însuşi Partidul Cadrelor Didactice, mult mai mare decât al conservatorilor şi ale pseudonaţionaliştilor de orice limbă, se poate estima că avem *în sistem*, slujitori ai Arhipelagului Şcolar, peste 110 *scriitori cu catalog* cel puţin tot atât de talentaţi ca Mircea Cărtărescu, candidatul Nobel cel mai bine plasat, dar ei nu pot ieşi la lumină, ca să aibă sens să se apuce de opere majore, pentru că nu îşi asumă suficient de multe arierate istorice, nu se opun înălţării Catedralei Mântuirii Neamului, nu fac mişto de basarabeni ponegrindu-l drept violator pe Ştefan cel Mare şi nu-l trimit la epilat, ca să aibă piept de nobil, ca al gazetarului Costel, pe autorul poemului licenţios, nu întâmplător ajuns în manualele şcolare să ne râdem de el, *Antropomorfism*, dar toate aceste deziderate ei le-ar îndeplini la nevoie, dacă li s-ar aplica şi lor *principiul filantropic*, funcţional deocamdată numai pe plan extern, adică Filantropul Mizericordios să se preocupe mai serios de Profesorul Ştiecarte spre mai binele Liceanului Neascultător şi al stimulării creşterii Tineretului Idealist.
2008 09 15, PN

Geniul obligat

După cum se ştie, conceptul de *geniu* este indecent şi neconvenabil în viaţa intelectuală postmodernă, deoarece a înţeles un filolog din RO c-ar fi zis Robert Musil că s-au maculat calificativul când s-a probat pe un cal de curse măsurabil la toate cele.

Cu toate aceste, geniul natural trebuie cu necesitate să existe, fiindcă specia n-a degenerat, ci, dimpotrivă, trimite la televiziuni exemplare din ce în ce mai frumoase, cum constatăm cu toţii.

Conceptul de geniu rămâne însă un concept vag, indefinibil operaţional, cum sunt şi cele de mafie, megaintelectual, neînceperea urmăririi penale, postmodernism, Stăpânul cel Vechi, Stăpânul cel Nou, revoluţie, patriotism, prostituţie, lichele, metanoia, şmen, evaziune fiscală, autoelită, semioză, sloboz, echimoză, corupţie.

Dacă admitem că Eminescu avea geniu natural, atunci mulți au astăzi geniu simulant, nefiind mare chinul să dai lucruri cât mai depărtate de ce dau alții, croindu-ți un brand propriu, pe care o bună publicitate l-ar face indispensabil pentru segmente mari de public.

Doar că, atunci când examinează produsul tău ochiul unui expert, se vede orbitor urma şi se simte izul acelei meserii pe care o înlocuieşti cu scrisul.

Mai rău e că există şi o varietate de geniu simulant zisă *geniu înaripat*, relativ frecventă în viața publicistică, acolo unde promoterul e mai puternic decât criticul, iar statul investeşte în cultură mai puțin decât particularii interni sau externi şi se prea poate ca direcțiile sau orientările ideologice s-o ia razna de tot. Căci *geniul înaripat* şochează cu sistemă. E un generator de şocuri insuportabile chiar în subterana omului, care te fac să te ascunzi în fundul pământului, de unde privind galeş la lepidoptera postromânismului ai halucinația că arhanghelul cel tunător e foarte înaripat. De fapt, el e cel ce epatează doar pe semidoct. În alte părți, devine interesant arătând că Nero nu e Nero, nici Iuda Iuda. La noi, *geniul înaripat* susține tot ce e de nesusținut, deobicei Principiul Continuității Fecalei, anume că la o istorie de kkt nu poți avea decât un prezent recent de kkt, iar viitorul e gazos, ceea ce e un argument irefutabil că *noi am tras totdeauna în noi* şi atunci şmecherii sau străinii pot beneficia etern de NUP, aici, la Porțile zise din *megaintelectuală* incultură ale *Levantului,* care Levant începe corect politic de la Gara Sirkeci, coborând din Orient Expres şi peste Bosfor, în Asia, continuând din Gara Haydarpaşa, mai departe, adâncirea *policier*-ului.

În fine, complexitatea tot mai amețitoare a mediului sileşte pe fieştecare pământean a da dovadă de geniu în cele cotidiene, începând de la a ajunge de acasă la serviciu fără a întârzia în ambuteiaje, până la a găsi pentru o anume pată de pe sacou sau sarafan detergentul adecvat dintr-o ofertă infinită.

Cu timpul, homosapul va fi înlocuit de acest geniu obligat şi ar fi bine să se găsească un nume pentru specia cea nouă ce va stăpâni Pământul, poate şi Luna.

Deocamdată, teoretic, titlul de geniul obligat trebuie să-l rezervăm şi să-l atribuim doar *eroului* ce are a îndeplini sarcini sociale sau creative ideatic, la care n-ar face față decât un geniu înnăscut, natural.

Desigur, cea mai înțeleaptă măsură de auto-protecție dinaintea unor astfel de realități complexe ne este eschivarea, eventual fuga. Numai că sunt şi inconştienți care şi le asumă, care se bagă, care nimeresc *exact unde se trage mai intens din toate pozițiile*.

Mai mult decât orice, Geniul, natural sau obligat, naşte pretutindeni în Univers probleme pe care le rezolvă sau nu: important în istoria Homosapului şi a Bioseei şi – de ce nu? – a Universului însuşi, este ca întrebările să fie puse.

Geniul natural nu e numai înnăscut, el este şi predestinat, aşa că rareori lasă urmaşilor probleme încâlcite. De la el ne rămân opere neterminate. Geniul obligat nu are însă capăt al chinului nicio garanție alta decât mulțumirea sufletească a unui maxim al dăruirii de sine şi al sfâşierii.

Laudă ție, geniule obligat!

2008 10 03, GO

Ce-ar mai fi de spus: au ajuns disidenții să se comemoreze între ei!

Nu altfel decât revoluționarii timişoreni, cu Lorin Fortuna, la Bastion, cum i-am văzut într-un decembrie recent şi sumbru. Trăim după 1989 într-o Eră a Ingratitudinii, forme ale nesimțirii Recunoştinței fiind şi asasinarea mitului eminescian, şi demitizările departamentale inițiate de dnii Boia şi Negrici, care ne cam lasă fără istorie, fără literatură, mai ales fără argumente să mai îndemni tineretul la plăcuta sau enervanta zăbavă de a citi în româneşte.

Preluarea acestui portret aniversar de către *Observatorul Cultural* este o plăcută

surpriză. Dar dacă tot se vorbeşte de literatura tânără, e de admis că, în limbajul ostinato, verde, româneşte, scriitorii de azi ar putea fi priviți mâine ca relativ leneşi (preferând introspecția onirică observației şi documentării), paradoxal inculți (fiindcă e incultură a aştepta de la țăranul Coşbuc relele baudelairiene) şi un pic laşi, dacă trebuie să te afli peste Ocean ca să îndrăzneşti a aminti României că Paul Goma încă nu s-a dus lângă Soljenițîn!
2008 10 03, GO, cetind în *Observator Cultural,* pe Liviu Cangeopol: Paul Goma – fragmente de portret aniversar. Pe 2 octombrie, Paul Goma împlineşte 73 de ani

Direcția nouă

Contextul fiind că proza noastră tânără este inclusă într-o literatură a unei intelectualități care a ratat recuperarea Basarabiei, monarhia, fezabila lustrație şi altele, chiar asta se şi cere criticilor, ca oameni cu o bună cunoaştere de sus a intravilanului, să dea directive literaturii, orientări şi indicații constructive, dacă nu ca un secretar de partid, atunci măcar ca Maiorescu, Lovinescu şi chiar Manolescu, Crohmălnicenu sau Zigu Ornea.

Dl Paul Cernat a devenit cel mai important critic român din momentul în care s-a opus în 2007 acelui tsunami promoțional care a lansat *Orbitor 3*, ale cărui secvențe de kitsch ştiințific sunt de o monumentalitate mai puțin digerabilă decât kitschul sămănătorist din *La Medeleni*.

Dar curajoasa punere în discuție acum a prozei tinere rămâne neisprăvită dacă eminentul critic Paul Cernat nu va răspunde la interogația tuturor veleitarilor cum că pe ce shortcut s-ar putea ajunge azi, când capodoperele nu rentează cât produsele pop, la succesul de piață garantat!
2008 10 03, cetind în *Observator Cultural,* din Paul Cernat

Guvernul Geoană acum

Într-adevăr, plecarea premierului Tăriceanu şi aducerea guvernului Geoană încă de pe acum ar arăta la *uie* că resursele majorărilor salariale *există,* ba s-ar asigura prin creşterea electorală a PSD şi stabilitatea politică dorită cu ardoare de popor.
2008 10 03, Z, Cabinetul Tăriceanu trebuie să îşi dea demisia

Este justificată numai pentru învățământul preuniversitar

Majorarea cu 50 la sută a salariilor este justificată numai pentru învățământul preuniversitar, deoarece majoritatea politicienilor provine din universități!!!
2008 10 03, Curentul

Exercițiu de bac oral

Să se analizeze ştirea culturală de mai jos, preluată de la adresa:
http://www.romaniaculturala.ro/articol.php?cod=10296&categorie=
evidențiindu-se limitele comunicării dintre Est şi Vest.

„Prozatorul Dan Lungu a fost dublu nominalizat la ediția de anul acesta a premiilor Festivalului *Littératures Européennes*, eveniment ce are loc în localitatea franceză Cognac, în perioada 20-23 noiembrie. Dan Lungu a fost nominalizat la Premiul *Jean Monnet* pentru literatură europeană, alături de alți nouă autori, şi la Premiul *Jean Monnet* pentru tinerii scriitori europeni, alături de alți doi autori, în principal, datorită traducerii în limba franceză a romanului *Sunt o babă comunistă!* (*Je suis une vieille coco!*), volum publicat de Polirom în 2007.

Juriul Premiului „Jean Monnet“ pentru literatură europeană, condus de o personalitate

de marcă a literaturii franceze – scriitorul şi criticul Gerard de Cortanze–, a dat publicităţii pe 6 iunie lista celor 10 autori europeni selectaţi anul acesta în competiţie. Prezenţa lui Dan Lungu a fost calificată drept o adevărată supriză, întrucât Lungu va avea onoarea de a fi primul reprezentant al ţării noastre din istoria competiţiei literare, iar meritul aparţine acestui volum „care prezintă cu ironie România în epoca Ceauşescu". Traducerea în limba franceză a romanului *Sunt o baba comunistă! – Je suis une vieille coco!*, a fost realizată de Laure Hinckel şi publicată de Editura Jacqueline Chambon în februarie 2008."

Indicaţie: ideile despre comunicare, empatie, telepatie, compasiune şi comprehensiune reciprocă se vor sistematiza despărţite sugestiv pe două coloane Est-Vest sub genericele *Sunt o babă comunistă!*, respectiv *Je suis une vieille coco!*.
2008 10 04, GO

Partidul Cadrelor Didactice

Sindicatele sunt neutre politic. Liderii sindicali n-ar trebui să poată candida pentru funcţii politice *vreme de zece ani de la părăsirea sindicatului*.

Pentru învăţământ, adică pentru Luminarea Poporului, soluţia este Partidul Cadrelor Didactice, care din 1990 încoace ar fi desfiinţat *toate* partidele de buzunar ce încurcă viaţa noastră politică.

2008 10 04, PN [v. *Cotidianul* din 18 aprilie 2008, interviu cu Liderul sindical Cătălin Croitoru, care este pregătit să intre pe listele de deputaţi PD-L, dar poate accepta şi scaunul de ministru al Educaţiei.]

« 1. Obiectul şi metoda oligopedagogiei   Partidul Cadrelor Didactice »

COMUNICAT al PCD din 3 octombrie 2008

COMUNICAT cu privire la

votarea creşterii cu 50% a salariilor din învățământul românesc

Consiliul Operativ Consultativ al Delegației Permanente a Partidului Cadrelor Didactice, constituit din personaje ale romanului OLIGOPEDAGOGIA, întrunindu-se vineri 3 oct. a. c. în consiliu de urgență, la care au participat statutar şi invitați de la Organizația de Femei, Alianța Pensionarilor, Tineretul Didactic Suplinitor, dar şi beneficiari ai educației din comunitatea locală, precum şi, cu statut de observator, doamna Prepeliță, vicepreşedinte pe probleme de PR a Partidului Amărâților din România, luând la cunoştință cu indignare şi îngrijorare de neliniştile şi controversele care au bulversat viața noastră economică, politică şi mediatică, în urma votării în unanimitate de către Parlament ca să ni se mai mărească şi nouă leafa cu 50 la sută, îşi exprimă următoarele luări de poziții.

1. Este de neconceput ca nici guvernul, nici sindicatele noastre, nici presa – şi nici noi înşine! – să nu ştie nimenea cu precizie care este în realitate salariul unui cadru didactic preuniversitar sau din învățământul superior.

2. În contextul integrării europene şi al obligațiilor birocratice mult sporite privind asigurarea şi evaluarea calității serviciilor educaționale la toți indicatorii, procentul de 50% e firesc, deoarece

COMUNICAT al PCD din 3 octombrie 2008

COMUNICAT cu privire la
votarea creşterii cu 50% a salariilor din învățământul românesc

Consiliul Operativ Consultativ al Delegației Permanente a Partidului Cadrelor Didactice, constituit din personaje ale romanului OLIGOPEDAGOGIA, întrunindu-se vineri 3 oct. a. c. în consiliu de urgență, la care au participat statutar şi invitați de la Organizația de Femei, Alianța Pensionarilor, Tineretul Didactic Suplinitor, dar şi beneficiari ai educației din comunitatea locală, precum şi, cu statut de observator, doamna Prepeliță, vicepreşedinte pe probleme de PR a Partidului Amărâților din România, luând la cunoştință cu indignare şi îngrijorare de neliniştile şi controversele care au bulversat viața noastră economică, politică şi mediatică, în urma votării în unanimitate de către Parlament ca să ni se mai mărească şi nouă leafa cu 50 la sută, îşi exprimă următoarele luări de poziții.

1. Este de neconceput ca nici guvernul, nici sindicatele noastre, nici presa – şi nici noi înşine! – să nu ştie nimenea cu precizie care este în realitate salariul unui cadru didactic preuniversitar sau din învățământul superior.

2. În contextul integrării europene şi al obligațiilor birocratice mult sporite privind

asigurarea şi evaluarea calităţii serviciilor educaţionale la toţi indicatorii, procentul de 50% e firesc, deoarece se compune, pe de altă parte, din arierate de aproape 20 de ani, la care şi-au adus aportul, ignorând care este prioritatea naţională, toate partidele parlamentare, indiferent de culoarea lor politică.

3. Atragem serios atenţia că acest controversat procent de 50% trebuie să se aplice în prima fază numai în învăţământul preuniversitar, deoarece salariaţii din învăţământul superior nu fac parte din Partidul Cadrelor Didactice, ci se constituie tradiţional în pepiniera de cadre a partidelor parlamentare, vinovate de *criza care ne ameninţă*.

4. Argumentul dlui ministru Adomniţei, căruia îi urăm tradiţionalul *Casă de piatră!* dacă presa a informat corect ce-are de gând, privind epuizarea resurselor investiţionale în reparaţii vedem cu toţii că e cât se poate de corect şi, tocmai de aceea, ne exprimăm consimţământul nostru ferm ca, implementându-se totuşi majorarea de care s-a făcut vorbire, acolo unde sunt necesităţi ele să fie reparate de cadrele didactice ele însele din proprie conştiinţă, direcţionând astfel judicios excesul de fonduri alocate din pib.

Drept pentru care s-a încheiat, în spiritul moderat şi obiectiv al culturii europene, bazate pe societatea cunoaşterii, prezentul proces-verbal.

Secretar general,
prof. Dudu Străchinaru-Bonobo

Secretar executiv pe probleme de PR,
institutor Inocencia Străchinaru

2008 10 04, blog PN [Etichete:Comunicate PCD, Infrastructura Intelectuala, Marea Recuperare]

Succes bănăţencei Herta Müller!

Este un eşec pentru noi toţi că nici Mircea Cărtărescu, nici Norman Manea nu şi-au păstrat în cursa Nobel poziţiile pe care păreau să se afle anul trecut.

Şi asta după supramediatizatul *Orbitor 3* şi atâtea traduceri şi turnee!

Succes bănăţencei Herta Müller!

2008 10 06, Ctd

Succes bănăţencei noastre, Herta Müller!

Observaţia dlui Horace Engdahl din Juriul Nobel că „Scriitorii americani sunt prea sensibili la tendinţele din propria cultură de masă“ ne arată că postmodernismul românesc şi-a ales modele prea îndepărtate şi păguboase.

Iar replica lui David Remnick, editor la *The New Yorker*, care pune *Lolita* lângă *Ulysses* şi *À la recherche du temps perdu* dovedeşte un pic de ignoranţă, scuzabilă însă, occidentală, ba chiar americană.

Interesant că *Orbitor* al nostru e comparat cu *astfel de creaţii fără noroc Nobel*.

2008 10 06, RLb

Ceea ce ne lipseşte este o televiziune didactică

Ceea ce ne lipseşte este o televiziune didactică, menită a asigura egalitate de şanse în interior şi păstrarea identităţii pentru diasporă.

Aş fi transformat indefinitul TVR2 în aşa ceva.
2008 10 06, Ctd, blog Rogozanu

Scrisul în cheie minoră

„Scriitorii americani sunt prea sensibili la tendinţele din propria cultură de masă“ zice Horace Engdahl din Juriul Nobel.

Miza postmodernilor noştri pe modelul american se pare că nu ne lasă nicio speranţă.
2008 10 06, Ctd

Luminarea Poporului prin dăruire

Iată şi o veste bună!

Luminarea Poporului *ţinut în semiîntuneric de televiziuni* numai aşa se face, printr-o dăruire în urma căreia vom dobândi.

De remarcat alegerea judicioasă a repertoriului.

2008 10 06, Ctd (Violoncelistul Răzvan Suma, pianistul Horia Mihail şi violonistul Alexandru Tomescu vor susţine, în perioada 26 septembrie-5 decembrie, o serie de 30 de concerte în 22 de zone din ţară, începând la Botoşani şi încheind cu un spectacol în Bucureşti, la care publicul se va putea delecta cu sunetul viorii Stradivarius Elder Voicu.)

Morala solidarităţii intelectuale

Pe dl Cristian Adomniţei l-a pedepsit Ursita să nu-şi termine nunta ca ministru deoarece nu a luptat pentru creşterea cu 50% a salariilor din sistem încă de la începutul mandatului, cum cerea morala solidarităţii intelectuale dintre cărturari!
2008 10 08, Ctd

Votând creşterea salariului cadrelor didactice

Votând creşterea salariului cadrelor didactice, dl ministru Cristian Adomniţei a devenit un personaj cu un potenţial electoral de excepţie, inacceptabil pentru colegii în diminuare.

Acum, are şi faima de Erou!
2008 10 07, Σ

Carte ieftina şi bună

Dacă îşi îngroaşă rândurile Partidul Amărâţilor din România, e nevoie de carte ieftina şi bună, spre a se evita derapajele.
2008 10 08, Ctd, Criză şi circ

Structura de proprietate a ziarelor şi mai ales a televiziunilor

Recomandarea raportului european despre bloguri privind transparenţa informaţiilor despre structura de proprietate a ziarelor şi mai ales a televiziunilor ar trebui să fie obligatorie în România.
2008 10 08, HN

Maraton de lectură

Mulţi liceeni români şi mulţi megaintelectuali ar fi interesaţi de un maraton de lectură,

eventual organizat chiar de Realitatea TV, citindu-se însă nu din Biblie cum vrea Papa, ci din Mihai Eminescu.
2008 10 08, ReTV

George Emil Palade

Dumnezeu să-l odihnească în primul cerc al Edenului, printre ceilalţi Nobeli, pe George Emil Palade, care în România s-a bucurat de mai multă publicitate înainte de Revoluţie decât după.
2008 10 08, ReTV

Nobelul nostru pentru Literatură

Faptul că România are multe ocazii Nobel pierdute în statistică e de extrapolat, deoarece nu se întrevăd schimbări în politica culturală. Chiar în zilele noastre, noi nu exploatăm suficient, îndeosebi prin Diasporă şi prin Institutul Cultural Român condus de dl Patapievici, şansele prozatorului postmodern Mircea Cărtărescu de a ne aduce la Bucureşti Nobelul pentru Literatură pe care l-ar fi meritat Blaga, Mircea Eliade, Cioran, Paul Goma sau Eugen Ionescu.
2008 10 08, A3

Noroc că măcar prostia nu doare

Rezultatul foarte catolic la care au ajuns cercetătorii italieni, că relaţiile extraconjugale dau dureri de cap cu implicaţii fatale, ar trebui afişat în toate hotelurile şi pensiunile din Peninsulă, care îşi respectă clienţii.
2008 10 08, RLb

Pentru Tineretul Idealist, care ar mai citi

România nu mai are pentru Tineretul Idealist, care ar mai citi, revista *Ştiinţă şi Tehnică*. Ar trebui înfiinţat un canal tv Didactic, să se facă Luminarea Poporului asupra a cu ce se ocupă savanţii altora şi, dacă au cu ce, ai noştri.
2008 10 08, Σ, despre LHC Experiment

La Piteşti, unul dintre cele mai atractive obiective turistice din UE

E mai rău decât atât. Homosapul uită imediat astfel de încercări. Iar Philip Zimbardo n-are suficientă imaginaţie pentru conţinutul pus sub un titlu ca Efectul Lucifer. Municipiul Piteşti ar fi putut face din închisoarea în care s-a practicat, sub ocupaţia sovietică, un tratament al deţinuţilor politici indescriptibil mai dur (v. cărţile scrise de Dumitru Bacu, Virgil Ierunca, Paul Goma), – unul dintre cele mai atractive obiective turistice din UE.
2008 10 08 Gnd, Efectul Lucifer la Humanitas

În anul morţii lui Soljeniţîn

Într-o lume care se clatină financiar, în anul morţii lui Soljeniţîn, ecoul poate fi că nu numai americanii erau totuşi mai buni (e clar acum de ce Juriul a contraatacat preventiv), ci şi Mircea Cărtărescu, Herta Müller, Norman Manea, ba chiar Ana Blandiana, Paul Goma şi – de ce nu? – Grigore Vieru!

2008 10 09, Σ

Fără a fi memorabil dincolo de scriitură

Chiar dacă Franța investește de milioane de ori mai mult decât România în Infrastructura Intelectuală, meritul e individual în cazul lui Jean-Marie Gustave le Clézio, autor care a fost tradus suficient la noi încât să avem impresia că scrie suficient de bine, cum nu te poți afirma altfel printre francezi. Dar fără a fi memorabil dincolo de scriitură.
2008 10, Σ

Un partid justițialist

Legea naționalizării caselor nerestituite este evident ne-europeană, dar primejdia se leagă de imitarea modelului austriac şi de manipularea Amărâților, încât se poate crea un partid justițialist care să vizeze cândva naționalizarea *tuturor* averilor dubioase.
2008 10 09, blog Becali, Z

Cum ne-am dori cu toții

Mihaela Rădulescu şi Elan Schwartzenberg.
Un divorț postmodern, civilizat, decent, cum ne-am dori cu toții!
2008 10 09, Z

Partidul Cadrelor Didactice mulțumeşte!

Votând creşterea salariului cadrelor didactice, dl ministru Cristian Adomniței a devenit un personaj cu un potențial electoral de excepție, inacceptabil pentru colegii în diminuare. Ştia situația materială din Sistem, că din iunie nu s-au mai dat salarii, şi la ce pericole grave se expune, inclusiv că va fi demis.

Totuşi s-a sacrificat, când avea şi nunta. Oarecum mioritic.

Televiziunile care îl atacă pătimaş mai bine s-ar întreba dacă nu cumva morala cere ca potențialul Partid al Cadrelor Didactice să dea numele acestui liberal generos unui liceu teoretic sau unei Case a Corpului Didactic.

Iar analiştii ar trebui să se mire de regula că nimeni nu atacă pe inițiatorul legii 50%, nici pe proprietarul elicopterului folosit în mod autostopistic să ajungă mai devreme acasă.
2008 10 09, Σ

Datoria poetului

Datoria poetului Mircea Dinescu era să dea poezii de geniu, fie şi obligat, la popor, nu să-l instige telefonic pe Tăriceanu să schimbe un ministru liberal generos, care n-a vrut decât ca profesoarele de română să cumpere cu 50% mai multe cărți, inclusiv Le Clézio sau Coelho, modificându-se astfel şi tematica şuetelor de prin cancelarii.
2008 10 09, Ctd

Numai sex la locul de muncă

Un psiholog sau un scriitor ar citi sondajul cu totul altfel. Dacă un român din patru susține că a făcut sex la locul de muncă, înseamnă că *românii muncesc mult, câştigă puțin şi sunt înclinați să-şi ia dorințele drept realitate*. Ceea ce, desigur, nu protejează statul de a avea

numeroşi salariaţi care fac numai sex la locul de muncă.
2008 10 09, ReTV

Becali e cu proprietatea privată

Deocamdată Blogul lui Gigi Becali este unul dintre cele mai reuşite bloguri de om politic român.

Prima reacţie e profund europeană şi liberală: e apărată proprietatea privată de naţionalizări!
2008 10 09, ReTV

Chioşcuri şi televiziuni

Televiziunile îşi suprapun segmentele de public şi nu iau în considerare creşterea calităţii acestuia! De aici şi pierderile de profit.

Ar merita observat în chioşcuri, prin contrast, ce *materiale serioase* am ajuns să ataşăm periodicelor româneşti.
2008 10 09, blog Tolontan

Nobelul pentru literatura română

Cred că modelul nostru despre Nobel este eronat. Normal era ca şansele lui Mircea Cărtărescu, după *Orbitor 3* în 2007, să crească exploziv în 2008, nu să se diminueze faţă de Herta Müller. Iar de Norman Manea nu mai vorbeşte nimeni. Ce să mai zic de Ana Blandiana, Paul Goma şi – de ce nu? – Grigore Vieru!

Nu m-ar mira ca dl Patapievici să fie atacat în campania anti-ICR şi pe această temă, a coborârii în top a candidatului Cărtărescu.

Oricum, un român trebuie să obţină *Nobelul pentru literatura română*, premiul pe care nu l-au luat Rebreanu, Blaga, Mircea Eliade, Cioran, Eugen Ionescu, poate chiar Eminescu dacă ar fi trăit încă puţin.

Ultimele două Nobeluri par să se fi decernat nu pe autor şi nici măcar pe literaturi, ci *pentru soliditatea Infrastructurii Intelectuale* din Marea Britanie, respectiv din Franţa.

Noi am putea începe desfiinţând ca neviabile judeţele şi chiar sectoarele Capitalei care nu au biblioteci care să satisfacă standardele occidentale.
2008 10 09, Ctd

Iresponsabilitatea Mareşalului Antonescu

Iresponsabilitatea Mareşalului Antonescu depăşeşte problema Holocaustului, pentru care avem legi clar asumate. Era un strateg dubios. A jucat cu o inflexibilitate de necrezut doar cartea biruinţei lângă Hitler şi nu a pregătit Ţara pentru bolşevizarea care venea, onoarea britanică reducându-se la a salva Grecia, adică Suezul.

De aceea, *desantul* adus cu Armata Roşie a găsit gata întocmite nu numai dosarele legionarilor, de când cu Rebeliunea, ci şi în bună măsură pe ale opoziţiei liberale şi ţărăniste!

Rezultatul a fost nimicirea de către bolşevici a posibilităţii reînnodării istoriei noastre cu ceea ce a fost înainte de guvernul Groza-Vîşinski.

Adunăturile de informatori şi infiltraţi *ascunse după silueta lui Corneliu Coposu* nu trebuie să ne înşele asupra rezultatului că *trăim într-o Românie fondată la 6 martie 1945*. De aceea şi acceptăm cu atâta seninătate batjocorirea de către postmodernişti a Voievozilor Neamului şi a Poetului Naţional, iar uniunile de creaţie manifestă unanimităţi ca de monolit.

2008 10 10, Ctd, Dennis Deletant

Nu a fost laşitate, ci înțelepciune

Istoria o scriu învingătorii şi ei demonizează pe invadat ca agresor.

Nu a fost laşitate, ci înțelepciune că noi n-am făcut un război de unii singuri Armatei Roşii, aliate în iunie 1940 cu Wehrmachtul, când ne-a luat Molotov Basarabia şi Nordul Bucovinei.

Azi am fi fost puțin mai mari decât Serbia.

Am trecut Prutul abia atunci când am avut lângă cine să-l trecem. Iar dacă n-ar fi auzit de români din rapoartele ce-i veneau de la Cotul Donului, din Stepa Calmucă, din Caucaz şi din Crimeea, Stalin n-ar mai fi necăjit pe anglo-americani redându-ne Ardealul drept preț al acceptării guvernului Groza-Vîşinski la 6 martie 1945.

Clasa politică şi intelectuală de după 1989 şi-a tras însă concluziile ei foarte practice din pățania lui Antonescu, trecând mult dincoace de vina pentru Holocaust, pentru care avem legi clar asumate, şi întorcându-se la argumentul că cine nu munceşte, nu greşeşte!

Până şi Ceauşescu la Congresul XIV simțise că se poate contesta Pactul Molotov-Ribbentrop!

În consecință, de regulă ai noştri şi-au văzut de binele familiei, eventual de al celei mafiote, şi n-au mai făcut nimic pentru recuperarea Basarabiei, perfect fezabilă după 1991, din moment ce aliatului nostru german i s-a permis să se reunească.

Câte cărți despre Basarabia de ieri şi de azi a scos după 1991 Humanitasul? Dar Poliromul?

2008 10 10, Ctd, blog Pătrăşconiu

Un poet a omorât sufleteşte pe altul

N-aş zice că este un testament, pentru că nu toți oamenii mor.

Pur şi simplu aşa vede un poet liric, nu filologic iluzia realului.

Este un document revelator pentru Tineretul Idealist, care aude abia acum de poetul Cezar Ivănescu, în rumoarea scandalului subiectelor de bac bazate pe *postromânism* şi în duhoarea neliniştii morale că în literatura română, la vârf, un poet a omorât sufleteşte pe altul.

2008 10, Σ

Un fel de Nobel românesc

Îmi pare rău de Mircea Cărtărescu, Herta Müller, Norman Manea, Ana Blandiana, Paul Goma şi – de ce nu? – Grigore Vieru! Sau Eminescu, dacă ar mai fi trăit puțin.

Îl am în raft lângă Le Clézio şi nu-mi vine să cred.

Deținem suficient de mulți şi mari bogătaşi care ar putea înființa un fel de Nobel românesc, eventual *pentru a fi decernat prin ICR*. În 50 de ani, s-ar impune prin obiectivitate.

Avem de învățat enorm de la Orhan Pamuk, care în sadovenianul roman *Mă numesc Roşu,* în loc să ne prezinte o Turcie hazlie, cum e România din *Levantul* cărtărescian, inventează un imperiu japonez al miniaturiştilor rafinați de tot respectul.

2008 10 10, Ctd, Cristian Teodorescu

Înghețarea unor salarii

Creşterea prețului gazelor naturale va declanşa de la sine repercursiunea să înghețe

salariile la profesori. Guvernul, dacă e ca şi liberal, n-ar trebui să se bage în jocul liber al pieţii.
2008 10 11, A3

Românii nu mai au profesori, ci fraieri

Decizia înţeleaptă a Curţii Constituţionale de a permite salarizarea profesorilor porneşte nu de la calitatea învăţământului, ci de la consensul dintre partide că fiecare guvernare a contribuit procentual până la cifra rotundă de 50% a arieratelor. De prin anul eclipsei 1999, în învăţământul preuniversitar românii nu mai au profesori, ci *fraieri*.
2008 10 11, TVR

Partidul Cadrelor Didactice

Nu s-a înfiinţat încă partidul care să găsească bani pentru salariile profesorilor!
2008 10 11, ReTV, Adriean Videanu

Ar trebui o lege ofensivă condiţionând finanţarea

Decât acest fără glorie fotbalistică 2-2 cu Franţa, stând pasivi, preferam să atacăm şi să pierdem. Armata Roşie avea conform doctrinei militare obligaţia de a purta războiul, totdeauna ofensiv, pe teritoriul inamicului. Şi era respectată chiar ca ocupant.
2008 10 11, HN

Doar *acuzat* că a făcut poliţie politică

Iată un titlu corect! Acuzat!
Nu avem un înscris al lui Milan Kundera, ci o însemnare a unui securist din 1950, un improvizat ca vai de el.
Contribuţia lui Kundera la dezbolşevizarea Răsăritului e prea mare să nu-i acordăm cel puţin respectul de a fi prudenţi.
2008 10 14, RLb, Z, Ctd blog Teodorescu

Aspectul birocratic al autoevaluării

Ar trebui studiat de către o comisie senatorială cât diminuează calitatea educaţiei risipa de timp şi energie din unităţile de învăţământ puse pe a completa o infinitate de formulare în scopul autoevaluării.
2008 10 14, Z, *Căpuşele Educaţiei,* ***ARACIS şi ARACIP***

Respectul de a fi prudenţi

Deocamdată, acest Paul Goma ceh este doar *acuzat* că a făcut poliţie politică.
Nu avem un ÎNSCRIS al lui Milan Kundera, ci o însemnare a unui securist de prin 1950, un improvizat ca vai de el, ca cei descrişi de marele romancier postmodern Marin Preda în *Cel mai iubit dintre pământeni*.
E drept că avea la Paris un apartament cu uşă interzisă, dar contribuţia lui Milan Kundera la dezbolşevizarea Răsăritului e prea mare ca să nu-i acordăm măcar respectul de a fi prudenţi. Până şi Mircea Cărtărescu, relatând în *Orbitor* cum a fost el arestat odată cu personajul Herman şi cum i-a fost lui confiscat *manuscrisul* de-a înnebunit la psihiatrie (!),

face o trimitere semnificativă la Kundera, zice în duba miliției că *viața era în altă parte*.
2008 10 14, blog Teodorescu

Vodca postmodernă Clujinskaia

Este contradictoriu să batjocoreşti martirii neamului Horia, Cloşca şi Crişan, făcându-i să promoveze ca sovietici vodca Clujinskaia, şi să te plângi totuşi că mămăliga nu explodează sau să protestezi ca l-au achitat pe Iliescu sau să te miri că fac voturi conservatorii.

De 23 august, Corina Drăgotescu a făcut la fel mişto la Realitatea TV de Ziua Națională 1 Decembrie, câştigând astfel simpatii contra ei *opozantul* Adrian Păunescu şi, în final, tot alde Ion Iliescu.

Iată de ce trebuie să fim în această chestiune a reclamei antiromâneşti de partea fondatorului *Cotidianului*, Ion Rațiu, un ardelean cu principii, care ar fi văzut imediat că băşcălia postmodernistă e folositoare doar lui Ion Iliescu, deoarece suspiciunea îi lasă pe intelectualii singuri în stradă, fără popor.
2008 10 14, Ctd, blog Rogozanu

Efecte electorale

E de aşteptat ca achitarea triumfală a lui Ion Iliescu în chestiunea Mineriadei să aducă destule voturi PSD-ului ca să guverneze singur.
2008 10 14, Gar

Sa fim prudenți

Contribuția lui Kundera la dezbolşevizarea Răsăritului e prea mare să nu-i acordăm măcar respectul de a fi prudenți.

Nu avem un înscris al lui Milan Kundera ci o jumătate de coală dactilografiată de un securist improvizat din 1950:
http://aktualne.centrum.cz/czechnews/clanek.phtml?id=619239
2008 10 14, Ctd
Preferam pe Mircea Cărtărescu

Sunt atâtea suprapuneri Le Clézio-Mircea Cărtărescu în rătăcirile postmoderniste încât e indecidabil dacă francezul închide sau deschide drumul românului.
2008 10 15, Adv

Onoarea de general român se poate salva

Generalii Stănculescu şi Chițac n-ar mai trebui să se dezvinovățească, pentru Timişoara, risipind o resursă strategică precum timpul, ci să lase posterității în memoriile lor TOT CE ŞTIU despre epoca dintre Revoluție şi Mineriadă, cât au condus ministere de forță.

Ar putea aduce astfel contribuții decisive la elucidarea enigmei teroriste, despre care ar vorbi recunoscătoare însăşi Istoria.
2008 10 19, JN

Să ni-l prezinte întâi pe noul manager

Dl Patapievici pare mai vulnerabil dintre megaintelectuali pentru că onoarea întoarcerii la argument îi impunea să refuze a se îndeletnici cu exportul de cultură produsă în

România, după ce făcuse declaraţii memorabile despre Eminescu şi despre radiografia fecalei.

Altminteri, cine vrea să-l dea jos de la ICR, să ni-l prezinte întâi pe noul manager.
2008 10 19, Ctd, Rzv Vintilescu

Tema campaniei dlui C. V. Tudor

În perspectiva alegerilor parlamentare din 1 Decembrie 2008, propunerea experimentatului politician poet Béla Markó privind OBLIGATIVITATEA învăţării de către copiii români a limbii maghiare în zonele unde coabitează cu maghiarii este evident constituţional că se extinde nediscriminatoriu la TOATE minorităţile nemaghiare, iar în oraşele cosmopolite logica cere să ne învăţăm copiii numărul de limbi corespunzător la câte minorităţi sunt recunoscute după criteriul european. Nu e exclus ca lipsa de reacţie a megaintelectualilor români, la recenta expoziţie *România cu labii* a lui Benedek Levente, să fi contat ca test în calculul fezabilităţii acestui prea entuziast proiect, care nu aduce nimic cert decât prezenţa în viitorul parlament a Partidului România Mare.
2008 10 19, Ctd

În metroul din Madrid se citeşte mult

Căpşunarii au înţeles altfel decât propagandiştii bolşevici: că dacă Iliescu făcea ca Franco, aducând pe Rege în 1990, atunci cleptocraţia ar fi fost azi de 5 ori mai bogată, dar şi poporul ar fi dus-o de 3 ori mai bine.
2008 10 24, JN

Pentru creşterea cu numai 50% a salariului cadrelor didactice

Liberalii nu-şi pot permite a nu guverna alegerile. Singurul care trebuie să demisioneze pentru creşterea cu numai 50% a salariului cadrelor didactice este dl Varujan Vozganian, ministrul de finanţe.
2008 10 24, A3

Ne vede Sfântul Neagoe Basarab!

Păruiala privind creşterea cu numai 50% a salariului cadrelor didactice se produce în contextul sanctificării voievodului Neagoe Basarab, care îl învăţa pe fiul său Teodosie că educaţia este o prioritate naţională!
2008 10 24, Z

Referendum dacă să crească leafa în educaţie

Cum tot se duce lumea pe la urne, să se facă referendum dacă să crească leafa în educaţie!
2008 10 24, ReTV

Dincolo de pocherul electoral

Dincolo de pocherul electoral, există o explicaţie marxist-leninistă simplă şi profundă pentru UNANIMITATEA de vederi a cleptocraţiei vizavi de investiţia masivă, sub formă de creşteri salariale, în resursele umane din învăţământ.

Ce a fost de furat din patrimoniul public e acum capital privat, iar rata profitului nu mai poate creşte exploatând *o forţă de muncă aproape analfabetă*, căpşunari sau salahori, cum deversau până în vara lui 2008 unele cadrele didactice rahitice şi inculte din lipsă de cărţi.
2008 10 24, Ctd, blog Teodorescu

Dacă ar fi fost ars cu ţigara

Dacă ar fi fost ars cu ţigara numai afişul cu Liviu Ioan Stoiciu, am socoti că ieşenii îl pedepsesc pe incomodul poet pentru că l-a publicat pe Goma necăjind pe criticul Manolescu. Fiind însă mai mulţi ciuruiţii, vandalizarea o fi, poate, rodul firesc al asasinării Mitului Eminescian, prin celebrul număr 265 *Dilema*, din 5 martie 1998, care unde n-au înţeles conspiratorii, în frunte cu Mircea însuşi, că prin Eminescu era omagiat de către popor şi amărâtul de scriitor român, aşa în general.

Altminteri, dacă tot s-a mers la Iaşi cu scriitori bucureşteni, creştineşte era să se fi participat şi la ediţia a XL-a, jubiliară, a Festivalului naţional de poezie „Nicolae Labiş", în perioada 16 – 19 octombrie 2008, la Suceava şi la Mălini, că tare nedreptăţit mai este şi azi întâiul nostru poet postmodernist!
2008 10 24, Ctd, blog Morar

De ce n-am pierde şi Ardealul?

Preşedintele Ungariei, László Sólyom, se bazează pe nişte consilieri când pune, aflat la Covasna, problema teritorială.

Cum am pierdut Basarabia fără ca megaintelectualii să ne facă să simţim că e a noastră, de ce n-am pierde şi Ardealul?
2008 10 25, ReTV

Să înveţe pakistaneza

Dl Béla Markó s-ar lecui de demagogie dacă PSD sau PDL s-ar angaja public că nu vor face cu UDMR alianţe la guvernare dacă nu aduce probe că în anumite cartiere londoneze musulmane copiii britanici engleji sunt obligaţi să înveţe pakistaneza.
2008 10 25, ReTV

Profesori muncind

Poporul n-a văzut live la televizor profesori muncind şi nu poate înţelege că e o meserie grea, să îi înveţi, de exemplu, pe copiii români subtila limbă maghiară, cum Béla Markó propune şi alianţele la guvernare ne pot impune.
2008 10 25, ReTV

Erori de strategie literară românească

Succesul poetului Béla Markó şi perspectiva lirică a politicianului Béla Markó de a obliga copiii românilor să îi recite poeziile în limba maghiară sunt consecinţe, după 10 ani, ale unor erori de strategie literară românească, între care şi demitizarea lui Eminescu prin celebrul număr *Dilema* 265 din 5 martie 1998.
311008, Adv, blog Cezar Paul-Bădescu

Ține de siguranța națională

Ține de siguranța națională realitatea că *subsalarizarea acumulată de la un guvern la altul în educație e de fapt de peste 200%*, aşa că sistemul educativ s-a umplut cu ce nechemați s-au găsit, care nu pot practica decât oligopedagogia.

E ca şi cum te-ai duce cu bani de pensionar la piață şi nu-ți permiți, din şapte calități de cartofi, decât pe ăia mai proşti, ba chiar stricați.

Tot de siguranța națională ține însă şi Institutul Cultural Român, deoarece apără şi păzeşte şi propagă identitatea noastră. Cred că intelectualii, ba chiar şi potențialul Partid al Cadrelor Didactice, ar trebui să își exprime solidaritatea cu dl Horia-Roman Patapievici, deoarece scandalul 50% ne deturnează atenția de la reducerea cu 40% a bugetului ICR pe anul 2009.
2008 10 28, Ctd, Liviu Antonesei

Aşa se scrie istoria

Pentru tineretul neştiutor, e periculos subtitlul:

„Tudor Postelnicu a fost, în felul său ridicol, un soi de Mihai Eminescu: dacă n-ar fi existat, trebuia inventat."

Pentru că va reține că Postelnicu a fost un geniu, un *intelectual-fără-stăpân*, şi un bun român.
2008 10 28, Ctd, Alin Fumurescu

E o imprudență

A nu asculta Parlamentul, Curtea Constituționala şi Preşedinția pe motiv ca nu sunt bani este şi o mărturisire că economia e mai fragilă decât s-a spus!

Liberalii repetă imprudența din anul 2000 a țărăniştilor, de a se purta urât cu potențialul Partid al Cadrelor Didactice, a cărui influență în procesul electoral ar trebui luată în considerare cu mai mult respect.
2008 10 28, JN

Partidul Cadrelor Didactice se găsea în colaps

Profesorii nu sunt mai conştienți, lor nu le vine să creadă că Țara începe să-i respecte.

Partidul Cadrelor Didactice se găsea în colaps, ca un boxer căzut definitiv, şi surpriza cu 50% a venit nu de la sindicalişti, ci de la politicienii conştienți că forța de muncă subcalificată livrată de şcoli *nu produce destul profit pentru noii capitalişti*. Când dnii Tăriceanu, Varujan, Berca şi chiar prozatorul SF C.T. Popescu cer condiționarea creşterii salariale de, hm, calitate, ei nu iau în considerare aspectul sociologic că *subsalarizarea acumulată de la un guvern la altul e de fapt de peste 200%* şi sistemul educativ s-a umplut cu ce nechemați s-au găsit, care nu pot practica decât oligopedagogia. Cât despre chestiunea investițiilor, a investi în cărămizi e totuna cu a investi în borduri, adică e servită adesea tot clientela politică. De astă dată, foarte bine consiliat în problemele educației, preşedintele Băsescu a punctat decisiv şi a câştigat, fie şi în prelungirile partidei, războiul cu dl Tăriceanu.

Mai rău, liberalii repetă imprudența din anul 2000 a țărăniştilor de a se purta urât cu potențialul Partid al Cadrelor Didactice. Eroarea durilor liberali e că ei au mizat, ca Iliescu la Mineriadă, pe URA populației față de profesori, neobservând că sentimentul s-a schimbat cu timpul într-un fel de MILĂ!
2008 10 28, blog Pătrăşconiu, Gnd [Amuzant e că, ulterior, regimul Băsescu-Boc, sprijinit pe pubintelectuali şi alți civici, nu le va da profilor 50%, ci le va lua 25%!]

Românii pot fi atacați şi în România!

În ce priveşte diaspora, nu avem un canal didactic național pentru copiii ei şi nicio imagine clară privind ponderea atacurilor mediatice *asupra românilor ca români* acolo.

Mai nou, vedem că românii pot fi atacați şi în România! Cu serioase consecințe economice.

Trebuie înființat, întâi virtual, pe web, în totală transparență, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului.
2008 10 28, Ctd, Agențiile de rating

Iertare pentru liniştea turburată

Având o mătuşă înmormântată acolo, universitară mare pedagog ce mi-a semnalat în 1975 abia tradusul Hermann Broch – *Moartea lui Virgiliu,* impunându-mi *când trebuia* un etalon dur pentru ce înseamnă Literatură, cunosc bine locul şi socot că putea fi pus fără mare cheltuială sub supraveghere video, cum ar fi procedat orice stat european grijuliu cu imaginea sa. Lucrul se poate face măcar acum, iar ancheta ar trebui să aibă un raportor nominalizat de guvern.

311008, Ctd, Dinescu, Adv, Tănase [miercuri, 22 octombrie 2008, s-a constatat un atac, fără precedent, prin pătrunderea ilicită în incinta Cimitirului evreiesc din Bucureşti, sos.Giurgiului nr.162, a unor persoane necunoscute care au vandalizat zone ale cimitirului (...).S-au profanat şi distrus cel puțin 131 de monumente funerare, multe dintre acestea din marmură şi granit.]

Emanciparea cadrelor didactice

Ține de siguranța națională realitatea că subsalarizarea acumulată de la un guvern la altul în învățământul românesc e de fapt de peste 200%, aşa că sistemul *a intrat în colaps educațional (K.O.)*, adică poate alfabetiza majoritatea elevilor, *dar nu le poate da educație*.

Elevul nu mai ascultă de cadrul didactic, deoarece vede la catedră mai mult *un contraexemplu de reuşită în viață*.

De aceea, până la 1 aprilie 2009, când se vor relua, poate, discuțiile despre *Emanciparea cadrelor didactice*, cu deosebire orele de dirigenție, pentru a se evita oligopedagogia, trebuie înlocuite cu cele de religie, dacă proful calcă a popă, sau suplinite prin diferite întâlniri cu *oameni de afaceri* locali sau cu *vipuri,* poate chiar generalizând activitățile de tip Junior Achievement, să înveți *afaceri,* profesorul devenind vremelnic doar „managerul“ acestor activități formativ-educative provizorii.
2008 10 31, PN, Σ

Facerea de rău pentru a face binele

Dacă s-ar legaliza prostituția în RO, cu experiența dobândită în Occident, pe viu, ne-am alinia la standardele euroatlantice mai uşor decât în turism sau în educație.
2008 11 08 Lbt, românce la Junquera

Spectacolul cu *Lulu* este excelent

Nu mai înțeleg nimic, spectacolul cu *Lulu* este excelent, trendy, mi-a plăcut, poate a obosit domnul CT Popescu pe un drum atât de lung Bucureşti-Sibiu. Regizorul Purcărete e un geniu, ca Nichita. Iar miorlăiala aia, excitantă, persistentă, utilă.

2008 11 10, Gnd

Salvați bugetul ICR!

Faptul că un om care avea mult de scris, ca dl Patapievici, a acceptat o funcție managerială este o rară oportunitate pentru România şi bugetul ICR pe 2009 trebuia dublat nu înjumătățit. Punându-se rău, simultan, cu oamenii de cultură şi cu Partidul Cadrelor Didactice, liberalii riscă să ajungă lângă țărănişti, lăsând pluralismul românesc la cheremul a două partide de origine fesenistă.
2008 11 10, Salvați bugetul ICR, Petition to Guvernul României.

Recitatorii şi mitul lui Eminescu

Bine era dacă Procesul Comunismului îl începea în 1996 preşedintele Emil Constantinescu. Dar au fost alte priorități – de condamnat recitatorii şi mitul lui Eminescu.
2008 11 14 ObsC, Iluzia anticomunismului, o carte despre Raportul Tismăneanu

Aşteptata *Istorie* a dlui Manolescu

Neuitatul Zigu Ornea ne dăduse şi el o erudită Istorie a literaturii române, cel puțin una a curentelor şi a ideologiilor, de la Junimism la extrema dreaptă. Ar trebui reunite acele contribuții de neegalat într-o carte monumentală sau măcar să se publice ca şir de Opere.

Aşteptata Istorie a dlui Manolescu nu are decât de pierdut în comparație cu a lui Călinescu, din asumarea orgolioasă a constrângerii de a fi numai critic, nu şi artist.

În plus, cea de la 1941, pentru Români Regali, spera măcar recuperarea Basarabiei, şi chiar mai mult decât atât, pe care noi am abandonat-o fără o lacrimă.

Interesul rămâne însă imens, majoritatea fanilor vor începe lectura cu trei capitole: Eminescu, Marin Preda şi Optzeciştii (= Mircea Cărtărescu).

[Eu am început cu Paul Goma, aflând că „*îşi confecționează* o biografie de rezistent şi martir al comunismului“!]
2008 11 14, Ctd, blog Teodorescu

Pițigoi psihopat

Interesant că nu reducerea bugetului cu 40% de către Tăriceanu a contat, ci declarația Patriciu că Patapievici ar fi un pițigoi psihopat sau cam aşa ceva.
2008 11 14, Gar, Preşedintele Băsescu a hotărât: Patapievici rămâne preşedintele ICR

Insuficiență doctrinară şi de stil

Trebuie că este o insuficiență doctrinară şi de stil în cărțile lui Soljenițîn, dacă lecturându-le încă din samizdatul românesc, dnii Ion Iliescu şi Răzvan Theodorescu s-au pomenit atât de neajutorați dinaintea complexității evenimentelor din 13-15 iunie 1990!
2008 11 14, Ctd

Soljenițîn aparține civilizației cărții

Biruința lui Soljenițîn vine din norocul de a fi scris într-o lume care mai citea cărți.

Astăzi, trebuie să te rogi de tineretul neştiutor să citească *Arhipelagul Gulag*.

Poate criza economică, dacă va fi cu adevărat resimțită la nivelul filozofiei vieții, să mai schimbe situația, trimițând în librării şi biblioteci Generația Pupici.

2008 11 14 Ctd, Ana Blandiana

Statuia lui Soljeniţîn

La Moscova, ruşii au făcut deja strada Soljeniţîn din Bolşaia Kommunisticeskaia, în foarte luminatul până la experimentalism cartier Taganka. În Kislodovskul natal, se va amenaja o casă muzeu Soljeniţîn. La noi s-a propus:

http://www.petitieonline.ro/petitie/statuia_lui_soljenitin_pe_soclul_lui_lenin-p33461045.html

Şi au semnatără peste 11 persoane!

Frica dlui Armand Goşu de influenţa lui Soljeniţîn este un pic exagerată, cu atât mai mult cu cât avem de a face doar cu o lăudabilă retipărire a *Arhipelagului Gulag*, poate că acum va fi şi citit, nu cu traducerea scrierilor târzii ale marelui rus, mai ales adevărata operă de prozator, fluviuromanul *Roata Roşie* fiind total necunoscută chiar elitelor române nerusofone.

2008 11 14, Ctd

Măcar pentru imagine

România trebuie să aibă o strategie bine definită pentru sprijinirea lui Mircea Cărtărescu în competiţia pentru un Nobel pe care literatura ei îl merită de multă vreme.

2008 11 14 RLb, Orbitor. Aripa dreaptă – aprecieri în Suedia

Înfiinţarea unui ICR la Chişinău

Înfiinţarea unui ICR la Chişinău (şi chiar a unui Institut Cultural Moldovenesc la Bucureşti) este o prioritate naţională.

2008 11 14 Z, Patapievici

Derapaj de la kitschul postmodern

De Sexy Brăileanca nu ştiu, dar de Alina Plugaru se vede lesne că şi-ar fi câştigat un loc meritat profesional în viitorul nostru Parlament, dacă i-ar fi convenit să candideze uninominal. Nu înţeleg cum a stat cinci ani între aleşii italieni cea mai frumoasă femeie a începutului postistoriei, La Cicciolina!

Zău, nu e bună deloc abaterea domnului Iaru de la principiile de bază ale postmodernismului, care nu privilegiază absolut nicio formă a artei, ba chiar dă de gândit reacţia sa jenant elitistă în faţa unei fericiri populare.

2008 11 14 Adv, Fl Iaru

Remarxizarea corpului didactic

Amestecul oamenilor foarte bogaţi în chestiunea salarizării profesorilor poate conduce, ca şi în Occident, la o alunecare spre stânga a celui mai frumos şi mai inteligent corp profesional.

2008 11 14 JN, Tucă-Ţiriac

Dar o avem!

Bing-Bang sau Bingo-Bang, om vedea. Amnistia fiscală este însă implementată mai

de mult.
2008 11 14 RLb, Geoană promite amnistia fiscală

Cum să ne ferim de postromânism

Cum şi de ce au pierit aceşti Români Regali ne putem dumiri procurându-ne şi citind Constantin Kirițescu, *Istoria războiului pentru reîntregirea României*, 2 volume, Ediția a II-a, Bucureşti, editura Ştiințifică şi Enciclopedică, 1989, nefiind bine a-i urmări pe contemporanii care n-au recuperat nici măcar Basarabia, cu deosebire pe publiciste. De 23 august, în Jurnalul Național, Miruna Munteanu îşi începea un articol cu formula *Bine că ne-au luat bulgarii Cadrilaterul!* şi în aceeaşi zi, Corina Drăgotescu îi aducea apa la moară lui Adrian Păunescu pe un canal tv că ei nu-i place 1 Decembrie zi națională, fiindcă e frig şi nici nu e agreată de toate minoritățile!
2008 11 14 Ctd, Rogozanu

Comportamente de supraviețuire

Instinctiv, populația a adoptat comportamente de supraviețuire, calitatea excelentă a cărților din chioşcuri e o dovadă.
2008 11 14 Z, Criza

Apariția cărții *Iluzia anticomunismului*

Apariția cărții *Iluzia anticomunismului. Lecturi critice ale Raportului Tismăneanu*, în aceeaşi culoare, poate deruta tineretul neştiutor şi comod, făcându-l să nu mai cumpere sau să nu mai citească deloc *şi* RAPORTUL însuşi. Altminteri, e ca în Cupa României Timişoreana:

Echipa Vladimir Tismăneanu: Sorin Alexandrescu, Mihnea Berindei, Constantin Ticu Dumitrescu, Radu Filipescu, Virgil Ierunca, Sorin Ilieşiu, Gail Kligman, Monica Lovinescu, Nicolae Manolescu, Marius Oprea, H.-R. Patapievici, Dragoş Petrescu, Andrei Pippidi, Romulus Rusan, Levente Salat, Stelian Tănase, Cristian Vasile, Alexandru Zub.

Echipa Gabriel Andreescu: Vasile Ernu, Costi Rogozanu, Ciprian Şiulea, Ovidiu Țichindeleanu, Florin Abraham, Gabriel Andreescu, Daniel Barbu, Alex. Cistelecan, Andor Horváth, Adrian-Paul Iliescu, Michael Shafir, Andrei State, Ciprian Şiulea, Dan Ungureanu, Ovidiu Țichindeleanu.

Cât despre publicarea tocmai în Republica Moldova, să nu uităm cât de agreați sunt acolo istoricul Lucian Boia de la Humanitas, declarat pentru *Istorie şi mit în conştiința Românească*, 1997, drept cel mai obiectiv istoric român, de dl Vasile Stati, eminentul ostenitor întru *Dicționarul moldovenesc-românesc*, şi fizicianul Gabriel Andreescu, încă din 1994, când împreună cu Valentin Stan, omul cu laptop tv de azi, a lucrat pentru GDS şi *22 plus*, celebrul studiu cum că, practic, să-i abandonăm re-bolşevizării pe basarabeni, *Raporturile României cu Republica Moldova*, ce încă se mai poate citi la adresa

http://studint.ong.ro/moldovar.htm

2008 11 14, Ctd, blog Pătrăşconiu Apariția cărții *Iluzia anticomunismului Lecturi critice ale Raportului Tismăneanu*

@AVP: Basarabenii sustin ca e chiar Valentin Stan, acum cu laptopul în Catedra de istorie universala, coleg cu dl prof Boia: http://www.unibuc.ro/ro/cd_valstan_ro
O reactie la Raportul Tismaneanu asteptam şi eu. Insa de la detinutii politici sau urmasii lor.

2008 11 14, Ctd, blog Pătrăşconiu

8 posibile întrebări pentru istoricul literar

1. Ar fi putut face mai interesantă dl Alex. Ştefănescu *Istoria literaturii române contemporane 1941-2000*, sau nici George Călinescu n-ar fi avut ce inventa, dată fiind o anume monotonie a materialului?

2. Are vreo influenţă asupra tipului de istorie a literaturii, faptul că George Călinescu scria implicat într-un joc în derulare, în 26 iunie 1940 pornindu-se Războiul Sfânt, pe când dl Manolescu scrie în postistoria românească?

3. De ce avem impresia că România Regală interbelică a produs mult mai multe personalităţi literare decât România de după 1989?

4. E posibil ca infrastructura intelectuală dotată cu web şi laptop, difuzând o imagine preliminară a operei, să genereze superficialitate nemaicitindu-se cărţile de la prima la ultima pagină?

5. Au apărut progrese notabile în eminescologie după întoarcerea la text indusă prin demitizarea iniţiată acum zece ani prin celebrul nr 265 al *Dilemei*?

6. De ce vedem în Mircea Cărtărescu doar pe „cel mai mare prozator postbelic", cum l-a recomandat Nicolae Manolescu, şi nu pe cel mai mare prozator român? Ce rivali are în proza de dinainte de Marin Preda?

7. Putem spera ca, agravându-se criza economică globală, omul să se smerească şi îndeosebi tineretul să citească mai mult?

8. Se va mai scrie multă literatură română?

2008 11 17, Ctd, Blog Rogozanu, pentru dialog cu Alex. Ştefănescu

Versailles, Sala Oglinzilor

După 25 de ani, tot Sala Oglinzilor, maximum a ce poate visa aniversar sau funerar scriitorul român!

2008 11 26, Adv, Pepiniera lui Manolescu după 25 de ani

Ar trebui să ne fie frică

Dacă dnii Liiceanu, Patapievici şi Tismăneanu, care nu sunt intelectuali ci megaintelectuali, achiesează tocmai acum la un titlu anti-PDL cu ecou respectabil în alegerile de duminică, *Nu suntem intelectualii lui Băsescu,* ar trebui să ne fie frică precum în 11 decembrie 2000, la finala Iliescu-Vadim. Se lasă câmp de negociere pentru câteva cuceriri instituţionale: poate nu vin conservatorii sau, să ne imaginăm, colecţionarul Adrian Năstase la ICR, poate nu e evacuat GDS-ul din sediu, poate se continuă critica bolşevismului. Cu PNL 21% şi PSD 35%, plus UDMR, plus oaste de strânsură, plus marea imprevizibilitate a uninominalului care îmi permite să aleg între Luminiţa Anghel şi Elena Udrea, se poate modifica ad libitum până şi Constituţia, dacă sunt de acord şi finanţatorii, interni sau externi.

2008 11 25, Ctd

Mea culpa privind rezistenţa prin cultură

Înfiinţarea Cenaclului de Luni la 3 martie 1977, adică joi, a fost cu păcat – dovadă cutremurul de a doua zi. Era un moment Paul Goma şi nu spre autonomia esteticului trebuia îndrumat tineretul, cu şopârle cu tot cenaclul slujind PCR în a demonstra Occidentului *câtă libertate e în RSR*. După 1989, ne-am trezit cu două consecinţe funeste: clasa muncitoare nu a beneficiat nici până azi de Luminarea Poporului, iar poeţii basarabeni patrioţi, ba chiar eroi, au fost trataţi ca demodaţi, ridicându-se un zid al dispreţului pe Prut, ce se consolidează şi

azi.

Ludicul, parodia şi umorul completau armonios bancurile lansate de securitate, despre care face vorbire dl Mircea Cărtărescu în *Orbitor 3*, fiind o explicaţie pentru particularitatea că mica opoziţie la ceauşism a fost mai mult a vârstnicilor.
2008 11 25, Adv, Radu Călin Cristea, 25 ani de la desfiinţarea Cenaclului de Luni

Revoluţia a făcut-o clasa muncitoare

Revoluţia au făcut-o muncitorii la Timişoara în 20 decembrie, apoi la Cluj, la Braşov şi mai ales, în 21 şi 22 decembrie, la Bucureşti.
2008 11 25, Adv, carte Măgureanu-Stoenescu

Nu era nevoie de complot

Nu era nevoie de complot ca să iei puterea în 22 decembrie 1989, ci să fii Ion Iliescu.
2008 11 25, Adv, carte Măgureanu-Stoenescu

Presocultura

Greu de înţeles forţele pieţei după desfiinţarea librăriilor. Poporul s-a cam luminat singur. Este halucinant ce carte bună ajunge azi în chioşcuri. Sau ce dvd-uri.

Poate că şi televiziunile ar trebui să mizeze pe filmul de artă, există public.
2008 11 26, Adv, Presocultura

Simpatia tineretului rus din Basarabia

Bine ar fi să se obţină înfiinţarea unui Institut Cultural Român la Chişinău. Noi trebuie să ne asigurăm de simpatia tineretului rus din Basarabia.
2008 11 27, Z, Roncea

Destinul Muzeului Ţăranului Român

Ar fi bun un Cazino. Când tot nu prea mai e scriitor canonic Marin Preda.
2008 11 27, Z

Partidul securiştilor, turnătorilor şi escrocilor

Dacă ostentativ s-ar înfiinţa, cum ai etala un jipan cu volan de aur, *Partidul securiştilor, turnătorilor şi escrocilor*, electoratul nu s-ar ruşina să-l trimită în Parlament. Depinde cu ce demagogie şi cu ce actori joacă.
2008 11 27, Z

Criterii pentru schimbarea Zilei Naţionale

Intelectualiceşte, batjocorim Ziua Naţională evitând o *mea culpa* pentru ratarea recuperării Basarabiei.

Pesemne este jenant pentru clasa intelectuală de azi să se compare cu acei mari cărturari care au pregătit Marea Unire.

Ziua Naţională se poate schimba fie dacă decid şi francezii că e insuportabilă canicula de 14 iulie, fie dacă băşcălia demitizărilor va atrage şi alte pierderi teritoriale decât Basarabia.

2008 11 27, Ctd, blog Istodor

Praxiologia vieții orientate

Mai ales viața lui Soljenițîn este instructivă, pentru orice praxiologie a vieții orientate. Scriitor rus ortodox descoperindu-şi devreme vocația şi alegând totuşi matematica drept carieră – filologia sau filozofia fiind prea ideologizate. Şocul războiului, în care fiul de văduvă se avânta aşa cerând onoarea de scriitor rus. Şocul Gulagului. Credința. Soluție strălucită – *şaraşka*, acel institut de cercetători deținuți, accesat ca specialist în bombe atomice cum a americanilor! Şocul despărțirii de Natalia Reşetovskaia cu numai un an înainte de eliberare. Deportarea. Şocul cumplit al cancerului şi romanul de Premiu Nobel extras din această experiență. Exploatarea Dezghețului hruşciovian – nuvela *O zi din viața lui Ivan Denisovici*. Valorificarea corespondenței în *Arhipelagul Gulag*. Răbdarea de a nu părăsi URSS în 1970 când cu Nobelul, mai important fiind a scrie şi a răspândi *Arhipelagul Gulag*. Flexibilitatea de a decide publicarea nu în URSS, cum nădăjduise, ci în Vest.

Curajul discursului de la Harvard. Iarăşi calmul de a nu se întoarce imediat după 1991 în Rusia.

Condițiile perfecte pentru scrierea operei literare majore *Roata Roşie*, asigurate atât la Cavendish, Vermont, cât şi lângăMoscova, la Troițe-Lîkovo.
2008 11 27, Ctd

Soljenițîn merită să fie tradus integral

Pentru scriitorul român ar putea fi instructivă o crestomație cu derapajele naționaliste ale lui Soljenițîn, din moment ce am ratat recuperarea Basarabiei. În *Orbitor. Aripa dreaptă*, la pagina 420, avem generozitate exact în celalalt sens, un personaj proferând demitizări încurajând nu numai separatismul transnistrean, ci şi pe al lui Markó Béla, care pare a dori azi să creeze un Vadim tânăr tot zădărând şi zădărând extremiştii naționalişti: „Căci Ştefan cel Mare, mărunt de statură dar mare figură este cel care, inspirat de Duhul Sfânt (…), a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarități ideologice, i-a legat pe țărani de glie, dar a şi unit cele trei țări Româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăți de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Țara Românească» “. (*Orbitor 3*, p. 420)
2008 11 26, Ctd

O mână de ajutor lui Vadim

Fără PRM în Parlament, se prea poate să se dezintegreze şi UDMR, leacul amândurora neputând fi decât Partidul Cadrelor Didactice, care nu va face politică în şcoală, ci politica şcolii, Luminarea Poporului.
2008 11 27, Ctd

Nu e prima, nici ultima |

Se pare că la viitorul tineretului român se gândesc numai tinerii!
2008 11 28 JN, Alexandra, pornodiva

Profesori ieftini de second hand

Oligopedagogia de azi, bazată pe profesori ieftini de second hand, degrevează şcoala de sarcinile educative, care revin doar familiei, presei şi televiziunilor. Profii să aibă voie numa' să-nveţe pe copii de să ia cu succes examinile terminale şi să fie olimpici, în rest ei trebuie cel mult să îndrume, cu discreţie, spre *casting* pe care a împlinit 18 ani şi are aptitudini, în cadrul sarcinilor privind orientarea şcolară şi profesională, explicându-le *care e viitorul tineretului român.*
2008 11 28 JN, Alexandra, pornodiva

Muzeu al Revoluţiei de la Timişoara

Dac-ar avea ăştia 50 milioane de euro, Academia i-ar folosi pentru occidentalizarea Bibliotecii!

Ideea transformării Crematoriului în Panteon ca ăla francez, dincolo de lipsa de gust este şi bizară: s-ar interpreta ca omagiere a Mareşalului Antonescu, incinerat tocmai acolo.

Fostul Crematoriu ar putea fi însă transformat într-un *Muzeu al Revoluţiei de la Timişoara*, despre care bucureştenii, inclusiv unii dintre marii lor prozatori, aproape că habar n-au cum a fost.
2008 11 30 Ctd

Schimbarea numelui ţării

Nici 10 Mai nu prea ţine a o resuscita în loc de 1 Decembrie, din moment ce tocmai l-am vizionat pe Neagu Djuvaru ăsta într-o emisiune-n care, la nouă' j de ani de la Marea Unire, nu ca *mamă a răniţilor* sfidând tifosul apărea tineretului neştiutor Regina Maria, ci în calitate de *curvă,* iubire!

Oricum, nu *şchimbarea* datei Zilei Naţionale ar fi pentru publicitari şi istorici o performanţă în postromânism, ci *schimbarea numelui ţării*, cum anticipa Eminescu.
2008 11 30, Ctd

Când să schimbăm Ziua Naţională

Este jenant pentru clasa intelectuală de azi, formatoarea celei politice şi a conştiinţei gloatei, să se compare cu acei mari cărturari care au pregătit Marea Unire.

Ziua Naţională se poate schimba fie dacă decid şi francezii că e insuportabilă canicula de 14 iulie, fie dacă băşcălia demitizărilor va atrage şi alte pierderi teritoriale decât Basarabia, Bucovina, Bugeacul şi Balcicul.
2008 12 01 Adv, Ziua Naţională, doar o vorbă goală

Vom fi europeni când vom fi români

Românii sunt aşa de complexaţi deoarece *clasa lor intelectuală este sub nivelul clasei lor politice,* care măcar a realizat integrarea europeană.

Excesul de demitizare practicat de miştocarii de la Bucureşti a contribuit la abandonarea Basarabiei şi la re-bolşevizarea ei.
2008 12 01 Adv, Boia, Românii sunt complexaţi

De recitit intelectualii interbelici

Este firesc ca generația care a ratat recuperarea Basarabiei să nu poată defini identitatea națională.
2008 12 01 Adv, Pleşu, Identitatea națională

N-avem din ce scoate canon

Deşi nu s-a încheiat numărătoarea voturilor, pare limpede că *Istoria* lui George Călinescu rămâne *canonul literaturii române* din toate timpurile. Superioritatea criticului Regal asupra optzecistului Nicolae Manolescu vine din câteva atuuri: era un excelent prozator şi un încă nedescoperit poet (a se citi *Epitalam*); era un eminescolog cu exegeză de 6-7 volume, nu un pamfletar de câteva pagini demolatoare dilematice; şi-a publicat *Istoria* în tragicul an 1941, ca pe un testament al spiritualității noastre, azi în curs de mancurtizare; după descălecatul lui Vîşinski, s-a scris mai mult maculatură, fie bolşevică, fie de uz intern, să se citească filologii între ei, cum anticipase Labiş; iar după Revoluție, scriitorii n-au făcut mare lucru pentru recuperarea Basarabiei sau pentru Luminarea Poporului, încât nu prea ai ce istorisi, ce adăuga. Câtă vreme rămânem împotmoliți în postromânism, n-avem din ce scoate canon.
2008 12 02, Adv

Muzeu al Revoluției de la Timişoara

Dac-ar avea 50 de milioane de euro, Academia i-ar folosi pentru occidentalizarea Bibliotecii. Ideea macabră a transformării Crematoriului în Pantheon, dincolo de lipsa de gust şi de smerenie ortodoxă, este şi bizară: s-ar interpreta euroatlantic ca omagiere a Mareşalului Antonescu, incinerat tocmai acolo, unde au mai pățit-o şi unii legionari cândva şi, în 19 decembrie 1989, martirii Timişoarei, cărora probabil li s-ar fi adăugat cei ai Bucureştiului din 21-22 decembrie, dacă muncitorimea nu-l alunga pe Ceauşescu.

Fostul Crematoriu poate fi transformat într-un Muzeu al Revoluției de la Timişoara, despre care bucureştenii, inclusiv unii dintre marii lor prozatori, aproape că habar n-au cum a fost.

Iar cine s-a închinat la mormântul lui Galilei din Basilica di Santa Croce, sau la al lui Newton din Westminster Abbey, se cam întreabă, mişcat, de ce să inventăm un Pantheon când tocmai ridicăm Catedrala Mântuirii Neamului!
2008 12 02, Z

Noul site Humanitas *bestselleruri*

Noul site Humanitas învață turma tineretului neştiutor să cumpere *bestselleruri*, să nu iasă din rândul Lumii. În scurtă vreme, marii autori cu pagini ample pe vechiul site, neputându-şi organiza promovarea pe motiv că au decedat, vor fi spălați din conştiința națională: Eliade, Cioran, Noica, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca – primii.
2008 12 02, Ctd, blog Pătrăşcănoiu.

România, stat național unitar şi *cultural*

România, stat național unitar şi *cultural* – aşa ar trebui să scrie în Constituție, iar pentru imobilele cu destinație culturală să se acorde cel mult despăgubire. Sfârşitul Bibliotecii Centrale de Stat, zise BN, ca şi al BCU aşa cum a fost înainte de a fi arsă, generează multă nostalgie celor care le-au frecventat.

Fie ca Biblioteca Națională să fie funcțională în trei-cinci ani, ceea ce mă îndoiesc, şi să se mai găsească atunci bucureşteni cititori, alții decât susținătorii de examene grele!
2008 12 03 Ctd

Fără Intelectuali!

Marea surpriză a uninominalului este că sistemul politic românesc n-a avut nevoie de Intelectuali, care ar mai citi cărți, fiind preferată burghezia cu diplome capabilă să-şi asume cheltuielile campaniei. Dintre puținii care au candidat, te uiți pe liste şi aproape că îți pare rău că nici măcar Vadim, Păunescu sau Răzvan Theodorescu n-au încăput în noul Parlament.

Era previzibil ca postromânismul, vitriolarea prematură a valorilor naționale de către Autoelită, să aducă neîncrederea maselor, dar nu una în mai TOȚI intelectualii.

Mai rău încă, cine şi-a pierdut timpul urmărind *emisiuni* n-a constatat să fie întrebat vreun singur Intelectual ce crede el despre noul Parlament, singura consolare fiind că n-a fost consultat nici omul de pe bulevard sau de pe uliță.
2008 12 03 Ctd

Configurația noului site Humanitas

Un dialog real al celor doi megaintelectuali, pe Realitatea TV sau A1, chiar că ar fi un eveniment!

Dl Manolescu şi-ar menține ideile demolatoare, dar ar trebui să răspundă pentru ce nu l-a atacat pe fragilul Noica încă de la primele compromisuri cu Eminescu şi cu Performanța în cultura Româneasca, poate că se îndrepta!

Dl Liiceanu are mai sus reacții relativ vechi, datând de când scrisorile. Cele recente s-ar putea CITI în configurația noului site Humanitas, de unde au dispărut paginile speciale, dedicate frapant unor autori promovați de editură, pentru Mircea Eliade, Cioran, Noica, Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca, pierderea lor de imagine putând duce de acum înainte la multă uitare. Un bun exemplu de cum să te orientezi filozofic depăşind încremenirea în proiect!
2008 12 03 Ctd

În dârdora demitizărilor postmoderniste

Mă îndoiesc că în dârdora demitizărilor postmoderniste România de azi are capacitatea artistică şi critică de a ridica un Pantheon şi a-l mai arăta şi francezilor sau Reginei Maria. Dac-ar avea 50 de milioane de euro, Academia i-ar folosi pentru occidentalizarea Bibliotecii.

Ideea transformării spațiului Crematoriului în Pantheon, dincolo de lipsa de gust este şi bizara: s-ar interpreta ca omagiere a Mareşalului Antonescu, incinerat tocmai acolo, unde au mai pățit-o şi unii legionari cândva şi, în 19 decembrie 1989, martirii Timişoarei, cărora probabil li s-ar fi adăugat cei ai Bucureştiului din 21-22 decembrie, dacă muncitorii nu-l alungau pe Ceauşescu.

Fostul Crematoriu poate fi transformat într-un Muzeu al Revoluției de la Timişoara, despre care bucureştenii, inclusiv unii dintre marii lor prozatori, aproape că habar n-au cum a fost. Cine s-a închinat la mormântul lui Galilei din Basilica di Santa Croce, sau la al lui Newton din Westminster Abbey, se cam întreabă de ce să inventăm un Pantheon când tocmai ridicăm Catedrala Mântuirii Neamului, care ar putea adăposti morminte în interior, iar în anexe, prigonitele imobiliar uniuni de creație!
2008 12 03 Ctd

Asta e oligopedagogia

Asta e oligopedagogia şi se vor selecta natural cadrele didactice mai inteligente, care vor da şpagă liderilor elevilor sau părinților, recuperând-o prin facilitatea că le mai măreşte şi lor leafa.
2008 12 03 Z

Emoție cu Madrigal şi Tricolor

Mulțumesc *Jurnalului Național* că, alăturată bucuriei de a ne aminti că avem printre noi *Madrigalul* şi pe Marin Constantin, emoția de a descoperi un Tricolor în pachetul cu Suplimentul de 1 Decembrie a fost de neuitat, într-un moment în care demitizări excesive par a masca răspunderi intelectuale şi politice grave privind *nerecuperarea Basarabiei* sau măcar *modul dezonorant al abandonării* de către politicieni, cu complicitatea intelighenției postmoderne, a românilor de peste Prut, în deplina libertate de după 1989.
2008 12 03 JN

Megaintelectualii noştri cei imaculați

Ce eforturi au făcut megaintelectualii noştri cei imaculați şi statul cultural român pentru a achiziționa mansarda lui Cioran cu manuscrise cu tot?
2008 12 04 Z, manuscrisele firmei de curățenie

PSD a neglijat intelectualii

PSD trebuia să finanțeze reviste literare şi de cultură social-democrată şi să dărâme guvernul că şi-a făcut propagandă PNL nemărind lefurile din educație, ratând a se curma cu oligopedagogia.
De asemenea, trebuia să îndrume pe Adrian Păunescu şi pe Răzvan Theodorescu spre colegii sigure la paradoxalele uninominale.
2008 12 04 Z

Sărbătoarea Marii Uniri în Basarabia

Televiziunile româneşti şi presa, ba chiar şi blogosfera, par încă a se opri la Prut, uitând de luntrea poetului Grigore Vieru.

Prinşi în încleştarea politică, noi nu am observat că tineretul de la Chişinău, care a înfăptuit o a doua revoluție acolo, aduce un nou suflu unionismului, ceea ce ar putea scoate din comoditate şi postromânism o mulțime de intelectuali blazați, din RO şi DRO (diaspora).

De douăzeci de ani Tricolorul nu a mai însemnat atâta sperare în viitor câtă vedem în

tinerețea acestor 91 de poze istorice.

91 de poze de la Sărbătoarea Marii Uniri

http://www.romanism.net/1decembrie.htm

2008 12 13, ZP

Nobelul dlui Cărtărescu ne priveşte pe toți

Ne place sau nu, Nobelul dlui Cărtărescu ne priveşte pe toți. Trebuie să facem totul, chiar dacă încă nu avem Bibliotecă Națională.

2009 01 07 RLb

Doliu național în ziua funeraliilor poetului Grigore Vieru

Cetățenii României au fost puternic impresionați de accidentul suferit de poetul Grigore Vieru, au sperat până în ultima clipă că tragicul deznodământ va fi evitat şi sunt profund mişcați de vestea că Preşedintele Republicii Moldova, Vladimir Voronin, a semnat decretul privind declararea zilei de 20 ianuarie ca zi de doliu național.

Poetul şi militantul Grigore Vieru a fost foarte apreciat şi în România, iar împrejurarea că accidentul fatal s-a produs – parcă simbolic – la întoarcerea de la o comemorare a lui Mihai Eminescu, ne apropie şi mai mult.

Ca un semn de solidaritate cu cetățenii Republicii Moldova şi cu toți iubitorii de poezie din lume, pentru o tot mai strânsă colaborare între cele doua țări cu destin comun, e de dorit ca pe 20 ianuarie 2009, în toate localitățile din România sau cel puțin în județele de pe malul drept la Prutului, să fie lăsate în bernă drapelele de stat, iar la ora 10:00 să se cinstească memoria poetului prin păstrarea aceluiaşi moment de reculegere.

Din Podul de Flori de la Prut, n-a rămas decât coroana pe care o punem pe mormântul lui Grigore Vieru!

2009 01 19, GO, Petitiionline, Σ

Flori pentru Hristo Botev şi Puşkin

Hristo Botev, cel mai mare poet al bulgarilor, nu a fost bolşevic ci un erou al luptei lor împotriva Imperiului Otoman:
http://ro.wikipedia.org/wiki/Hristo_Botev

Grigore Vieru a apreciat străduința lui Puşkin de a europeniza Imperiul Țarist şi gloria sa postumă nu s-ar putea sprijini pe o ofensă adusă prosteşte acestui cel mai cunoscut poet al ruşilor.

Să visăm şi la o Bibliotecă „Grigore Vieru“, proiectată special pentru cei mici!

2009 01 19 ProTV Chişinău, [existând Comentarii provocatoare, într-o perfectă limbă română, să se dea numele lui Grigore Vieru străzilor Puşkin şi Hristo Botev]

Parodii obscene şi antiintelectuale pe Radio ZU şi 21

Dacă CNA a recurs la amenzi, înseamnă că demitizarea lui Eminescu demarată în 1998 prin Dilema 265, confirmând teoria catastrofelor a ajuns prea departe, deşi la Ipoteşti s-a lăudat de foarte sus distrugerea cultului Poetului Național chiar în ziua în care Grigore Vieru şi-a recitat la Cahul *Legământul*.

România de Vest nu s-a îndoliat pentru acest poet, vorba ceea din *Adevărul*, „notabil“, şi, hipnotizată de înscăunarea lui Obama, nici măcar n-a acoperit mediatic pas cu pas evenimentul, deşi, cum vedem pe Unimedia, JurnalTV şi ProTV Chişinău, Tricolorul străjuia singuratic zecile de mii de participanți la funeralii, mulți de peste Nistru, iar la închiderea

mormântului s-a intonat nu numai *Limba Noastră* ci şi, frenetic, *Deşteaptă-te, Române*.
2009 01 20, Ctd

Sinistra statuie a lui Gheorghe Anghel

Avem poate altă percepție a valorilor decât Autoelita sau nu suntem încă suficient de postmoderni. Multora ne place Eminescu de la Ateneu. Alții l-ar voi însă ascuns complet în bălăriile folosului propriu. La adresa:
http://www.româniaculturala.ro/articol.php?cod=7021
dl Marius Chivu ne vorbeşte, iarăşi în spiritul Dilemei 265/1998, de: „sinistra statuie a lui Gheorghe Anghel, din fața Ateneului, cu un Eminescu în boxeri, purtând mantie, freză a la Bon Jovi şi sfârcuri erecte".
2009 01 20, blog Bădin

Ne rămâne Speranța

Am impresia ca *Jurnalul Național* şi blogul lui Andrei Bădin au fost singurele medii din dreapta Prutului care au mai evocat cu respectul cuvenit, în ziua investirii lui Obama, despărțirea de Grigore Vieru.

Este cumplit de trist că România, înglodată în *postromânism*, nu s-a îndoliat pentru acest poate ultim poet național, şi nici măcar n-a acoperit mediatic pas cu pas evenimentul, deşi, cum vedem pe Unimedia, JurnalTV şi ProTV Chişinău, *Tricolorul* străjuia singuratic zecile de mii de participanți la funeralii, mulți de peste Nistru, iar la închiderea mormântului s-a intonat nu numai *Limba Noastră* ci şi, frenetic, *Deşteaptă-te, Române*. Remarc că a surprins şi impresionat pe mulți flexibilitatea politică şi mai ales capacitatea organizatorica a autorităților. Altminteri, intervenția lui Adrian Păunescu parcă a tăiat răsuflarea adunării, ca şi promisiunea lui Andrei Strâmbeanu privind o carte despre Asasinarea lui Grigore Vieru, nu prin accident ci prin sfârtecarea inimii.

Dar mai presus de toate, rămâne în memorie capacitatea românului de a-şi mai cinsti poeții şi eroii, adică însăşi Speranța.
2009 01 20, Σ

Decizia de a NU declara doliu național

E un cât se poate de normal dialog de idei între doi eminenți intelectuali, Carmen Muşat şi Horia-Roman Patapievici, într-o situație gravă şi complexă, cât nu ajung patru editorialişti prezidențiali pentru analiza ei. De exemplu, este quasi-indecidabil dacă decizia de a NU declara doliu național şi în România, la funeraliile poetului național Grigore Vieru, va sprijini au ba, prin semnificația ei, comuniştii din Republica Moldova la apropiatele alegeri parlamentare, ceea ce poate genera o disonanță cu procesul bolşevismului demarat la noi în 18 decembrie 2006 direct cu o condamnare printr-un discurs.
2009 01 22, Infopolitics ro

Institut Cultural al Republicii Moldova la Bucureşti

Sunt venituri care îi fac pe şmecheri să se simtă mai deştepți decât filozofii, oricum nimicuri derizorii. Numai să şi le păstreze!

De remarcat că în contextul acoperirii mediatice a funeraliilor poetului Grigore Vieru au apărut la noi bâlbâieli penibile apropo de geografia Chişinăului şi a Republicii Moldova. Poate că inteligența atâtor intelectuali şi diplomați ar trebui pusă în joc pentru găzduirea unui

Institut Cultural al Republicii Moldova la Bucureşti, ceea ce ne-ar permite să cunoaştem mai bine şi românii, şi minoritățile de peste Prut, plus că ar presupune automat un Institut Cultural Român la Chişinău, finalizându-se cumva nişte negocieri îndelungate şi dificile.
2009 01 25 Ctd, cât au câştigat intelectualii în 2008

Insuportabilul *Katyn* al patriotului polonez Andrzej Wajda

Felicitări TVR pentru curajul de a programa insuportabilul *Katyn* al patriotului polonez Andrzej Wajda!

În această seară, TVR a fost la nivelul suratelor ei BBC, RAI, TVE, DWtv, ba chiar lângă programul franco-german ARTE.

Aşteptăm de la elitele româneşti o evocare cinematografică similară a aceluiaşi an 1940, cumplit de tragic şi pentru noi!

Până atunci, ar trebui să revedem *Poienile Roşii*, extraordinarul poem al basarabeanului Emil Loteanu!
2009 01 30, TVR

(*Film Pădurea Katyn (Katyn-Polonia, Rusia, Germania 2007)*
Cu: Artur Zmijiewski, Maja Ostaszewska, Andrzej Chyra. Regia Andrzej Wajda
1 Nominalizare la Premiul Oscar 2008 pentru cel mai bun film de limbă străină Premiul European de Excelență 2008 pentru costume
Dramă. 1940, satul Katyn, situat la 20 de km vest de oraşul Smolensk, din Rusia. Din ordinul lui Stalin, serviciile secrete sovietice ucid peste 20.000 de mii de oameni. Majoritatea erau ofițeri capturați ca prizonieri de război, în timpul războiului polonez de apărare din 1939, dar printre cei executați se aflau şi numeroşi civili, pentru că sistemul polonez de recrutare cerea tuturor absolvenților unei universități să devină ofițeri în rezervă.
Sovieticii au reuşit prin acele asasinate să distrugă o mare parte a intelectualității poloneze, ca şi a evreilor polonezi şi a bieloruşilor polonezi.
Acest tragic eveniment, multă vreme ascuns, este evocat cu talent de celebrul regizor Andrzej Wajda, al cărui tată a fost şi el una din victimele masacrului.

Clasa intelectuală e mai înapoiată ca aia politică

Clasa intelectuală e mai înapoiată ca aia politică, ferindu-se de pluralism în avantagiul Autoelitei. De aceea, orice postac trebuie să se pregătească sufleteşte pentru un posibil destin de mucenic, cum şi cadrul didactic rural, care din pricina subsalarizării cronice *nu-şi mai poate îndeplini funcția de apostol stradal, luminător al poporului*.

Căci deficitul să nu dispui local, lângă *sil soviet*, de budinokul cultural, e în critifiction structural omotetic cu inconvenientul că, neființând în duh nici mediatecă parohială, *există acolo sigur mediocritate-n mediu* şi atunci nu te mai mira că nu poți organiza civic nişte aliați fireşti, dovadă că în eventualitatea primejdioasă de te iei ca postac de-un seismectual din Autoelită, pe obiecții clare şi distincte cum ar fi cele frizând *postromânismul*, atuncea tocmai amicul tău de subterană cel mai fidelizat, tocmai ăla se va alia ostentativ imediat cu vipoiul, de frică să nu urci ierarhic instituțional boss, în loc să zaci acolo-şa boseac, ceea ce explică paradoxul că *emanația nomenclaturistă* din 22 decembrie fu răsturnată-n două rânduri, pe când *emanația secundă*, pubintelectuală, conservă de 22 de ani acelaşi *establishment*, nepermițându-se *mai multe* Autoelite, atât prin Infrastructura Intelectuală slabă cât şi prin amânarea după 2112 a Emancipării Cadrelor Didactice, reamintindu-ne prea târziu de ce i-am ridicat statuie lui Spiru Haret, care lumina poporul că „cea dintâi datorie a şcolii, care trece înaintea oricărei alteia, este de a forma buni cetățeni, şi cea dintâi condiție pentru a fi cineva bun cetățean este de a-şi iubi țara fără rezerve şi de a avea încredere nemărginită în viitorul ei."
2009 02 19, PN

Acordarea cetățeniei române lui Alexandru Vakulovski

Rău sfătuită, cu 5-10 ani înainte de a-l expulza pe Alexandru Vakulovski, România megaintelectualilor s-a debarasat de Eminescu şi de Ştefan cel Mare, de exact simbolurile unioniste comune! Amintindu-ne şi de nedeclararea doliului național la despărțirea de poetul Grigore Vieru, pricepem ceva din neproductiva aroganță a bolşevicilor.
(Petiție pentru acordarea cetățeniei române scriitorului Alexandru Vakulovski)
Semnatura 1416, 17 aprilie 2009

De ce nu l-a intervievat nimeni

E posibil ca dl Paul Goma să fie intimidat de tratamentul dur aplicat sistematic în presa noastră memoriei lui Soljenițîn, despre care disident tineretul neştiutor înțelege doar tâmpenia că l-ar fi adus pe Putin la putere.

Dar se prea poate ca Basarabeanul anticomunist, care l-a înfruntat pe Ceauşescu la Bucureşti în 1977, atrăgându-şi ura nesecată a doar rezistenților prin cultură, să nu se mai bage după ce a vorbit deja despre evenimente un înflăcărat fan al lui Ştefan cel Mare, dl Cărtărescu!
2009 04 15 Ctd

Orbul-găinilor la cocoşi

Orbul-găinilor la cocoşi e că ei văd doar curva, nu şi escroaca. Totdeauna postacului i se pare că a combătut tot, dar el n-are timp să penetreze toate desuurile textului. Destrăbălarea celor tari în card nu ne arată doar că în interesul clasei noastre exploatatoare nu-s nici Luminarea Poporului şi nici măcar Emanciparea cadrelor didactice de *să citească ele cărți* cu nemiluita (că *trăiri* exotice nu-şi permit), influențând apoi în sensul *trezirii* la viață civică *satori* pe elevi, pe părinți şi pe autoritățile. Escrocheria cea mare e *necititul cărților*, fiindcă el generează dintotdeauna un fel de societate a nemişcării, ca şi cum am fi numai cârtițe adaptate la un gazon care nu prinde rădăcini, escrocherie care trebuie să fie neapărat evitată dacă votăm cu Mântuirea! La asta, trebuie să caşti ochii mari, insectivori, în subterană.

Aici *creşte pe dedesubt necontenit rolul hotărâtor al* postacului, care în reacțiile şi deflagrațiile sale completează conjugat organic tot ce n-a spus sau mai degrabă nu a fost învoit să spună *editorialistul/bloggerul* şi îi oferă el ostentativ dar penibil trimiteri la alte surse, multe din ele putând fi lucrări de referință obligatorii, de regulă din biblioteci inaccesibile online.
2009 05 08, PN

***Mea culpa* privind Luminarea Poporului**

Adevărul despre eroism este că în secolul XX numai de laşitate nu poate fi acuzat bravul Neam Românesc: Răscoala din 1907, Războiul pentru Întregirea Neamului (1913, 1916-1919), Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1940-1945), Mişcarea Națională de Rezistență (1944-1956), Disidența şi Supraviețuirea prin cultură (permanent), Resurecția Românismului în Basarabia (1989-1992), Revoluția Împuşcată (1989), România Risipită (DRO, formarea Tineretului Idealist la universitățile şi muzeele altora).

Marea întârziere descrisă de expresia de coloratură vădit rasistă „mămăliga nu explodează“ se explică prin faptul că în România bolşevismul a fost mai dur decât o dictatură,

a fost un totalitarism. Dacă nu te reeducai, te lichida! Dintre motivele acestei aplicări bestiale a marxismului, începem cu *răpirea Basarabiei şi Bucovinei*, nejustificată convingător nici măcar de megaintelectualii 22-işti cei mai culţi, în numărul liberal din 15 mai 2001, cum că *oricum nu le meritam*, darmite de către slugoii semidocţi ai lui Vîşinski! Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1940-1945), Rezistenţa aşteptând americanii, recrutarea agenturii comuniste din rândul analfabeţilor, aventurierilor şi al minoritarilor, ocupaţia sovietică şi politica ei de cadre bazată ostentativ pe antiromâni, fascinaţia corurilor căzăceşti şi a serilor în împrejurimile Moscovei, excesul de Cartea Rusă, bursele sovietice, taberele pioniereşti la Artek au contribuit şi ele. De aceea, elitele au fost masacrate, reeducate sau constrânse prin şantaj la colaboraţionism, astfel încât a fost cea mai mare greşeală a Autoelitei că nu s-a înscris om cu om în sistemul bipartid PNŢ-PNL la 30 decembrie 1989, pentru a-l umple printr-un *altfel* de *Apel către lichele* cu materie cenuşie de calitate ca pe nişte forme fără fond, cinstind totodată şi Monarhia, fără de care rotativa guvernamentală n-ar funcţiona în interesul poporului.

Partidul Comunist Român nu a avut deviaţii reformiste din care să rezulte situaţii critice ca în 1956, 1968 sau 1980, la alţii – criza marxismului manifestându-se acolo imediat ce se crea alianţa dintre Intelectualitate şi Clasa Muncitoare din uzine şi din agricultură.

La noi, cărturarii au fost puşi la respect, neputând alege decât anonimatul, pupincurismul sau „culturismul“, acesta din urmă, ca *formă de rezistenţă fără samizdat* permiţându-le totuşi să-şi arate muşchii abia după Revoluţie, în loc să-şi facă *mea culpa* că oamenii cei mai deştepţi s-au sustras de la datoria sacră care este Luminarea Poporului!

Consecinţa fiind că pluralismul nu va ajunge democraţie nici în Epoca Wash!

De aceea, tragismul Revoluţiei Împuşcate are o dinamică fără egal. Cu un curaj nebun, masele largi populare stau cu capul sub gloanţe, atât *înainte* de elicopterizare cât şi *după*, pentru Libertate-Libertate-Libertate, *lipsite de minima asistenţă intelectuală* şi neştiind că megaintelectualiceşte percepţia e că totul ar fi o farsă, deoarece, chipurile, *datorăm Revo spionilor sovietici, partidului şi securităţii,* care au conspirat şi au dirijat *drumul spre centru*, iară nu Neamului Românesc, care din motive de inferioritate rasială, adică politice, practic *nici nu are istorie*, ci fecală, te pişi pe ea la gard, cum *a tot reieşit* muşcător dar oligopedagogic de la colţul de cotitură din 1997 încoace.
2009 05 09, ZP

Fie şi împotriva voinţei lor

Primii dintre scriitorii basarabeni pentru care cetăţenia română nu se condiţionează, fie şi împotriva voinţei lor, sunt Paul Goma şi Alexandru Vakulovski.
2009 05 30 Petitieonline

Ştire inobservabilă

Mai rău e că România îşi poate desfiinţa Ministerul Culturii şi ştirea ar fi inobservabilă.
2009 06 19, Ctd, Toader Paleologu

Nevoia de consiliere

Europarlamentara EBA a creat o situaţiune în care e nevoie de intelectuali culţi care să o consilieze.
2009 06 19, Ctd, Gabriel Liiceanu

Semnificativa ingratitudine

Nimeni n-a jucat intelectualiceşte la Bookfest 2009 cartea Recunoştinţei pentru Eroii de acum două decenii ai Revoluţiei Române începute în Basarabia.
2009 06 19, Ctd

De definit ce e o ştire

Precum se definesc operaţional alimentele, aşa ar trebui definite şi produsele sau subprodusele televiziunilor.
2009 06 22 EvZ, Mircea Mihăieş

Cum să te comporţi când devii postac cult

Vasăzică, după ce parcurgi oricare dintre aceste liste, ca postac devenit cult, în contextul în care Marea Complexitate ne solicită la toţi *Geniu Obligat*, se pune după fiecare tranşă întrebarea tăioasă cum îţi poţi folosi într-un mod util pentru societate noile competenţe clandestine.

Două par din capul locului cele mai obligatorii reguli de păzit.

Întâi, să nu spui la nimeni cu ce-ţi pierzi timpul, că citeşti liste de cărţi bune, deoarece ţi se vor trasa automat alte sarcini! Şi la serviciu, şi acasă.

Apoi, tentaţia imediată, odată simţindu-te cult, este să te iei de ce se vede, anume de Autoelită, de ăia 52-53 de seismectuali şi pe cât posibil de chiar megaintelectualii anului, vreo 12, uitând că *periculozitatea maximă pentru Marea Recuperare vine mai mult de la nechezoli şi de la desantaţii bananieri ai Duşmaniei!*

Scopul tău „cel mai ideal“ ca postac profesionist este, în acest context al lipsei bibliotecilor şi profesorilor, *să nu-ţi aduci aportul* la Inversiunea Valorilor! Adică atunci când tu, de exemplu, ataci critificţional, din subterană spre mansardă, pe intelectualii publici pentru că *n-au declarat falimentul mişcării civice* după muşcătura din 5 martie 1998, când l-au demolat iremediabil pe Eminescu, deci pe scriitorul român în general, sau după 8 ianuarie 2003, când s-a proclamat Imposibila Lustraţie, pupându-ne toţi în bot la Endependenţei Plaza, boemi şi „şefi de promoţie“, şi că au lăsat astfel norodul voturilor în inconştienţă privind pericolele ce pândesc democraţia, nu, tu nu trebuie să-i „desfiinţezi“ nici încurajat de lecturile-ţi bune cele mai grele, germane, pentru că rişti să dai afară pe vreun megaintelectual sau seismectual cumulard dintr-o instituţie vitală pentru Luminarea Poporului din RO şi DRO, numai ca să plasezi în locul disponibilizatului cine ştie ce loază de nechezol sau pubintelectual labagiu ambidextru consilier de imagine pe la partidele cleptocraţiei şi ale Duşmaniei, sprijinit de cine ştie ce moguli sau nababi!

Vina Autoelitei în Epoca Mooye nu e că este, ci doar că nu s-a înmulţit!

Dimpotrivă, rolul tău de postac recent cult este să combaţi insanităţile la care se dedau frecvent sconcsul, cârtiţa, ratonul, popândăul, mancurtul, rezidentul, piţipoanca, zdreanţa, cocalarul, renegatul, bezbojnicul, cameleonul, samsarul, microintelectualii şi mai ales desantaţii/recrutaţii gorilieni, maidanezieni şi reptilieni ai Duşmaniei, în scopul manipulării poporului neluminat de să se anemieze vegetal ca plantele de pivniţă sau ca rozătoarele ţinute reflex în semiîntunericul televizionar.

Dacă, de exemplu concret şi des, unul dintre postacii mai boşorogi şi mai bolşevici le explică la tinerele talente forumiste că una Blandiana de la Sighet era o... cântăreaţă a Partidului, cum rezultă şi dintr-o poezie (!) eventual citată, tu eşti dator – *băi împuţiţilor, nu vă e ruşine vouă, mă?* – să iei atitudine *de fiecare dată*, amintind în subcomentariul tău că, prin chemarea explicită la revoltă şi atacul devastator la cultul personalităţii, doamna noastră,

doamna Ana Blandiana, îşi are locul printre marii opozanţi la totalitarism: Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, Vasile Paraschiv sau Radu Filipescu!
2009 06 30, PN

Stat cultural, naţional şi unitar

Se mai poate negocia. Există şi femei de presă române cărora nu le place de 1 Decembrie!!!

Întrucât din cauza vitregiilor istorice Neamul Românesc nu s-a exprimat încă în universal, modificarea Constituţiei ar trebui să vizeze sintagma *Stat CULTURAL, naţional şi unitar*, împăcând pe toţi demagogii cu un generos ideal.
2009 07, Σ

Măsurariul nu mai e Securitatea

Dac-ar învia neuitatul Constantin Noica, nu s-ar mai obosi până la librărie, ci s-ar interesa în blogosferă cum stăm cu spiritualitatea la Generaţia Pupici, după ce ne-au dispărut Recitatorii, nimerind de pildă pe *blogspot* consecinţele Dilemei 265: *eminescu, mon amour*.
[Am conceput acest blog din dorința de a sufla praful prostiei ce, de două secole, l-a acoperit de nu se vede pe poetul român Mihail Eminescu, un om printre mulți alții, de altfel. Aşteptăm colaborări de la asentimentari.]
http://eminescu-mon-amour.blogspot.ro/
2009 07 24, EvZ, Dan C. Mihăilescu

Petru Romoşan, acuzat de turnătorie

Regretatul Mihai Pelin s-o fi gândind c-ar trebui examinat dacă nu avem aici-şa în contra criticului Petru Romoşan, acuzat de turnătorie, un subtil scenariu de-al agenturilor, oricum vreo cabală vizând de să nu se mai recupereze tablourile de la Familia Regală, după ce Patrimoniul tocmai a pătimit pierderi şi faţă de Familia postregală Ceauşescu!
2009 08 04, Ctd blog Pătrăşconiu

Nobelul românului Cărtărescu

Într-adevăr, **arrakis**, un studiu de fezabilitate, chiar empiric, relevă cel puţin realitatea că Mircea Cărtărescu este candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat.

Fără a fi încă nici academician, nici beneficiar al întregii forţe a statului în acest demers hotărâtor pentru statutul intelectualului din RO.
2009 08, chat cu arrakis

Începutul bolşevizării României, 26 iunie 1940

Ar fi mai aproape de adevăr a se aniversa drept început al bolşevizării României *tragicul reper 26 iunie 1940*, când după ultimatumul lui Molotov se declanşează invazia sovietică în Basarabia şi Bucovina, începându-se cu acest dezastru Războiul Sfânt (1940-1945).

Trecerea Prutului la 22 iunie 1941 şi apoi sacrificarea Mareşalului Antonescu la 23 august 1944, pentru a se continua Războiul Sfânt contra celuilalt totalitarism muncitoresc care sfârtecase România Regala Mare, cel nazist, n-au fost decât disperate şi eroice acte de Rezistenţă.

Ana Pauker ar fi preferat o zdrobire militară completă a României.

Fără 23 august 1944, e greu de crezut ca am mai fi recuperat partea de Ardeal cedată de bestia de Hitler horthismului.
2009 08, Σ

Dulăii şi Biblioteca Națională

Decât la Mihăileşti, mai bine erau aduşi dulăii Capitalei la Punctul atomic de la Măgurele, să se sterilizeze gratuit, iar milionul de euro s-ar fi donat Bibliotecii Naționale începute de Ceauşescu în 1986 şi căreia megaintelectualii noştri nu-i prea simt nici astăzi lipsa.
2009 08 24, EvZ, Oprescu

26 iunie 1940 e începutul bolşevizării RO

Inițiativa fixării unei zile pentru comemorarea victimelor bolşevismului este excelentă, dar datele propuse de grupul de inițiativă român sunt stranii.

23 august e rău, pro-antonescian ales, pentru că nu Regele Mihai a adus comunismul, ci prin întoarcerea armelor a recuperat Ardealul, iar condamnarea atât de întârziată a Pactului Molotov-Ribbentrop e de-a dreptul ridicolă: *in November 1989, at the XIVth ând last congress of the PCR, Ceauşescu condemned the Molotov-Ribbentrop Pact ând asked for the annulment of its consequences*!

21 decembrie: şi mai rău, pentru că pare că bucureştenii tind a umbri masacrul din 17 decembrie de la Timişoara şi par a ignora carnagiul de după 22 decembrie, adus de haosul organizatoric tipic comunist.

Am fi mai aproape de adevăr şi de viitorul românesc dacă am aniversa drept început al bolşevizării României tragicul reper 26 iunie 1940, când *începe* prin infamul ultimatum invazia sovietică în Basarabia şi Bucovina, deci în România.

Iată de ce 26 iunie este şi cea mai potrivită zi pentru comemorarea victimelor bolşevismului în România!
2009 08 25, eTimişoara.info

http://www.petitieonline.ro/petitie/petitie_privind_aniversarea_a_20_de_ani_de_la_revoluția_română-p36924052.html

Petiție privind
Aniversarea a 20 de ani de la Revoluția Română

Destinatar: instituțiile şi organizațiile culturale şi politice

Chiar dacă democrația le este şi după douăzeci de ani mai mult un pluralism fără societate civilă deplin funcțională, cetățenii României nu au fost inferiori antropologic vecinilor lor şi nu sunt nici astăzi, când instituțiile şi organizațiile lor culturale şi politice ar trebui să dedice anul 2009 aniversării Revoluției din Decembrie 1989.

Dacă s-a crezut că nu vom avea, precum au camarazii de fost Lagăr stalinist al socialismului şi păcii, un an revoluționar universal mediatizabil, precum 1956 la unguri, 1968 la cehoslovaci sau 1980 la polonezi, explicația este că tipul de comunism impus românilor a avut un caracter extrem de dur din următoarele motive:

1. Participarea masivă, împotriva ambelor mari totalitarisme, la Războiul Sfânt (1940-1945), vizând recuperarea teritoriilor româneşti pierdute în 1940 şi evitarea bolşevizării dacă s-ar fi diminuat aşa resursele Kominternului.

2. Partidul Comunist „din România şi din URSS“ fusese insignifiant, perceput cel mult ca agentură a dezmembrării teritoriale avansată de Stalin dincoace de Nistru.

3. Mişcarea Naţională de Rezistenţă, manifestată din Banat până în Basarabia şi Bucovina, din 1944 până prin 1956, când Occidentul a respectat târgul zonelor de influenţă de la Yalta şi *nu a apărat* Budapesta de invazia sovietică.

4. Clasă ţărănească puternică, creştină, antrenată de veacuri în arta supravieţuirii şi greu de convins să intre în colhoz.

În aceste condiţii specifice evidente (mai sunt şi altele), României i-au fost distruse punitiv, cu mare ştiinţă sociologică, nu numai vechea clasă politică şi tradiţiile, ci şi potenţialul cultural interbelic bazat pe o formidabilă comunicare între intelectuali şi ţărani sau muncitori, situaţia agravându-se, paradoxal, după 1989, când – semnificativ – societatea noastră nu a putut termina în 22 de ani (cât timpul de viaţă al României Regale Mari!), Biblioteca Naţională începută de Ceauşescu în 1986! Consecinţa nimicirii începând din 1940 a elitelor şi infrastructurii lor a fost că intelectualii nu au mai putut „europeniza“ Partidul Comunist, astfel încât fenomenul reformelor de sus în jos ca în Ungaria, Cehoslovacia sau Polonia, ba chiar în URSS, a devenit la noi imposibil. Mai rău încă, orice încercare de reformare de jos în sus, prin presiunea străzii, era limpede că se va sfârşi cu represiune armată, totalitarismul dejist sau ceauşist mergând până la masacru şi genocid, de unde şi înţeleapta apatie generală.

În mod normal România de azi, fără Miracolul din Decembrie 1989, ar fi trebuit să aibă o situaţie insulară politic comparabilă cu a Cubei sau a Coreei de Nord! Închiderea graniţelor era perfect fezabilă, serviciile americane n-au izbutit să-l doboare nici măcar pe incomodul marxist Castro, iar ipoteza că Gorbaciov, confruntat cu o opoziţie dogmatică, s-ar fi angajat într-un război în Carpaţi, după ce abia se retrăsese din Afganistan, e neserioasă.

Datorăm libertatea şi prosperitatea României Eroilor din Decembrie 1989, acelor suflete idealiste, deci tinere, care au crezut, împotriva tuturor evidenţelor, că România poate, în contextul restructurării Estului, să recupereze ceea ce în Ungaria şi Cehoslovacia a pornit de sus, iar în Polonia a fost favorizat de un comunism prudent, care nu a nimicit complet vechea societate. Momentul elicopterizării Ceauşeştilor fugăriţi de clasa muncitoare, la 22 decembrie 1989, este un caz extrem de rar în istorie când un regim totalitar este răsturnat de victimele sale *fără o intervenţie militară externă*.

Principala sarcină care revine instituţiilor noastre culturale şi politice este a repara accidentul nefericit din 1990, că lupta politică împotriva loviturii de stat prin care îşi păstra influenţa şi impunitatea nomenclatura comunistă, a condus la o neglijare a datoriei de *a promova pe plan extern imaginea Revoluţiei Române* ca fenomen istoric comparabil cu evenimentele de la vecini din 1956, 1968 şi 1980. De asemenea, este un important arierat mediatic faptul că macularea fesenistă a *Proclamaţiei de la Timişoara* a generat un deficit de imagine pentru însăşi contribuţia bănăţenilor la prăbuşirea bolşevismului, nefiind nici azi subliniat suficient rolul hotărâtor al clasei muncitoare timişorene, care la 20 decembrie 1989, prin

impresionanta ei Solidaritate, a paralizat armata, securitatea, miliția, justiția şi celelalte elemente ale sistemului represiv călăuzit de Partid.

De aceea, e de solicitat instituțiilor şi organizațiilor culturale şi politice să-şi precizeze public, acum când două treimi din anul aniversar 2009 s-au scurs fără acțiuni semnificative (a se examina noutățile editoriale de la Bookfest!) PROIECTELE privind Aniversarea a 20 de ani de la Revoluția Română!

Dincolo de generalități, mai ales presa, televiziunile şi asociațiile culturale cu caracter civic au sarcina de a face lobby pentru câteva obiective de natură a mări interesul public pentru amintita Aniversare care, probabil, din motive economice şi electorale, se va activa abia la sfârşitul anului:

a) Modificarea protocolului bucureştean astfel încât cortegiul prezidențial şi al altor lideri politici, în drumul spre Cimitirul Eroilor Revoluției, să depună coroane şi la Crematoriul unde au fost arşi cei 40 de martiri ai Timişoarei.

b) să se găsească un adăpost sigur pentru Memorialul Revoluției din Timişoara, deschizându-se eventual o filială la Bucureşti.

c) să se asigure ridicarea unui monument religios compatibil cu Monumentul Mariei în zona gropii de canal de la Popeşti Leordeni, unde au fost vărsate tomberoanele cu cenuşa martirilor noştri.

d) să se realizeze, eventual cu sprijinul Institutului Revoluției Române din Decembrie 1989 şi al Institutului Cultural Român, un site care să adune pentru uzul românilor din Țară şi din Diasporă, ca şi pentru opinia publică internațională, documente semnificative ale Revoluției, un exemplu remarcabil despre cât de impresionantă poate fi o asemenea operă fiind blogul luptătorului timişorean pentru libertate şi adevăr Marius Mioc.

e) să se improvizeze la Biblioteca Națională, aflată în fază avansată de construcție, o sală funcționând deja ca mediatecă dedicată Revoluției Anticomuniste din Decembrie 1989.

2009 08 26, GO, Petitiionline

Greva Foamei pentru Desecretizarea tuturor documentelor din perioada Decembrie 1989-Iunie 1990

Mă solidarizez cu dl Doru Marieş şi pentru că protestul acestui Erou al Revoluției din Decembrie este unul dintre puținele gesturi prin care românii îşi aniversează în 2009 patru cincinale de când era cât pe-aci să rămână o insulă precum Cuba sau Coreea de Nord.

2009 09, Σ

Lumea pitorească

Una dintre sarcinile de bun român care îi revine în procedură de urgență intelectualului nostru de export este **angajarea sa în Luminarea Poporului**, scriind jurnale de voiaj, neuitând că întru adevărat *scriitor canonic nu poate fi decât cine s-a canonit în acest sacru sens*, cum au fost Dinicu Golescu, Nicolae Iorga, A. E. Baconsky, Ioan Grigorescu, Mircea Malița, Romulus Rusan şi Ana Blandiana sau Octavian Paler, trăgând concluziile de pe unde au călătorit, pentru cine e capabil să extragă ideile principale, adică Partidul Cadrelor Didactice în accepția sa de curea de transmisie între diarismul Autoelitei şi viața de zi cu zi a Gloatei, care nici visează că, după spulberarea mitului Eminescian prin *Dilema 265* în 1998,

Războiul Sfânt în contra bolşevismului dărâmător de biserici nu mai interesează Intelectualul publicist decât în măsura în care conţine până la Bug atrocităţile pentru care a fost executat Mareşalul Antonescu, restul Eroismului Românesc până la Stalingrad, Caucaz şi Crimeea, apoi Tisa şi Tatra, dar asemeni Vorkuta şi Kolîma, fiind pată albă-n memorie, ajungându-se ca, pentru un meloman de elită parcă neştiutor de *Războiul Sfânt în contra Bolşevismului şi Fascismului (1940 -1945)*, să manipuleze auditoriul că *laşitatea* acelei generaţii care n-a făcut jocul lui Stalin să-l aducă la Milcov, ar fi cauzat din aproape în aproape falimentul moral de azi, cum că nu suntem 100% din electoratul bucureştean completamente băsescieni, adică... visceral anticomunişti din tată-n fiu!

Or, odată cu apariţia cuantei lui Planck în transferul energetic, a mierlit-o şi determinismul clasic infinitezimal, nu orice câtime de cauzalitate ajungând a fi transmisibilă şi eficientă. Aşa se şi explică de ce laşitatea nu se propagă ereditar şi *mămăliga explodează întotdeauna*, dacă se mai preocupă de învârtitul ei şi Intelectualii.
2009 09 15, PN

Funeralii naţionale pentru un general de informaţii

Este totuşi greu de determinat, de s-ar fi pus chestiunea funeraliilor naţionale, dacă generalul de informaţii Nicolae Pleşiţă ar fi avut sau nu şanse mai mari decât poetul naţional Grigore Vieru!
2009 10 01, Adv

Televiziunile nu şcoala

Iar caracterele la noi le formează televiziunile!
2009 10 01, Ctd

Discriminarea

Este nesănătos pentru Misia noastră Culturală de îndeplinit la Gurile Dunării ca recuperatori, discriminarea că ministrul economiei a luat şi sănătatea, al transporturilor şi agricultura, al turismului şi mediul etc. etc., ci numai dl Theodor Paleologu, într-o epocă inter-, trans-, emo- şi pluridisciplinară, n-a fost competent decât să rămână doar numai cu cultura!
2009 10 03, ReTV, când s-au restructurat guvernul

Istoricii şi scriitorii

Nu revoluţionarul golan Teodor Mărieş trebuia să intre în greva foamei pentru accesul la dosarele Revoluţiei, *ci istoricii şi scriitorii*, deoarece anul românesc 1989 e o recuperare faţă de ceea ce au reuşit alţi răsăriteni în 1956, 1968 sau 1980, şi nu de jos în sus ca noi, ci prin partide comuniste puse pe reforme.

S-ar fi consolidat astfel durabil imaginea românilor printr-o publicitate inteligentă şi judicios finanţată.
2009 10 05 RLb, Teodor Mărieş

Stat *cultural*, naţional şi unitar

Enunţul derutant pentru cititorii doar de titluri, al dlui I. B. Lefter, cum că *Herta Müller ar ataca articolul 1 din Constituţia României!* e neavenit, ca orice agitaţie

pubintelectuală bazată pe o autoritate pe care nu o ai de la Neamul Românesc.

Postmoderniştii români e de preferat să lase politica în seama uninominalilor, pentru că şi-au pierdut autoritatea, prin contemplaţie înainte de Revoluţie, iar după, prin *eterna băşcălie datorită căreia n-am recuperat Basarabia;* dimpotrivă, ne-am depărtat de ea batjocorind pe Eminescu şi pe Ştefan cel Mare, eroi în care unioniştii din Basarabia credeau.

State multinaţionale au fost Cehoslovacia, Iugoslavia şi URSS!

Dacă intelectualii pregăteau opinia publică precum odinioară Iorga, Ghibu sau Goga, şi România imita reunificarea Germaniei, atunci Nobelul 2009 revenea dlui Mircea Cărtărescu, mai artist decât Herta Müller, sau dlui Paul Goma, mai adevărat în ilustrarea caleidoscopică a bolşevizării iremediabile a cărturarului român.

Cel mult putem rezice: România este *stat cultural, naţional şi unitar*!

2009 10 09 ReTV, I. B. Lefter

Herta Müller şi Revoluţia de la Timişoara

Acordarea Nobelului unei bănăţence ar putea avea efecte benefice în pregătirea din timp a aniversării a 20 de ani de la Revoluţie.

2009 10 09 Adv

Polonezii au terminat, noi n-am început

Nu se poate constata mediatic că românii aniversează 20 de ani de la Revoluţia din Decembrie, care i-a salvat de la o insularizare de tip nord-coreean sau cubanez, întârziere ce ar putea amâna rezolvarea unor doleanţe Timişorene:

a) Modificarea protocolului bucureştean astfel încât cortegiul prezidenţial şi al altor lideri politici, în drumul spre Cimitirul Eroilor Revoluţiei, să depună coroane şi la Crematoriul unde au fost arşi cei 40 de martiri ai Timişoarei.

b) să se găsească, fie şi prin confiscarea averilor imobiliare inexplicabile, un adăpost sigur pentru Memorialul Revoluţiei din Timişoara, deschizându-se eventual o filială la Bucureşti.

c) să se asigure ridicarea unui monument religios compatibil cu Monumentul Mariei în zona gropii de canal de la Popeşti Leordeni, unde au fost vărsate tomberoanele cu cenuşa martirilor noştri.

2009 10 09, EvZ

Herta Müller, preşedintă!

Ar mai fi o soluţie nemţească: Herta Müller, preşedintă!

Cât despre Carol I, au mers ca trenul reformele doar atâta vreme cât a scris editoriale la *Timpul*, valabile şi azi, poetul naţional Mihai Eminescu. De îndată ce acest factor conservator a dispărut, Regatul a decăzut spre ruşinea pelagroasă de la 1907, când mămăliga a explodat.

2009 10 09, EvZ, Cărtărescu

Modelul german

România, în sărăcia ei, i-a recunoscut cinematografic Hertei Müller adevărul textelor, încă din 1993, simultan cu o valorificare din Marin Preda – *Cel mai iubit dintre pământeni*.

Romanul *Der Fuchs war damals schon der Jäger*, 1992, a fost, imediat după publicarea la Hamburg, ecranizat de Stere Gulea. (Traducere: *Încă de pe atunci Vulpea era*

vânătorul, Ed Univers, 1995) Cine nu-şi aminteşte pe Oana Pellea în rolul Irinei, profesoara timişoreană şicanată de securistul care pătrunzând în locuință, prin mijloace specifice, a continuat să decupeze o blană de vulpe chiar după Revoluție? O carte şi un film prin care s-au simțit exprimați toți românii! De aceea, efectul acestui Nobel bănățean va fi îmbunătățirea relațiilor dintre Bucureşti şi Chişinău!
2009 10 09, Σ

Biruitoare la Timişoara şi împuşcată la Bucureşti

Cine vrea să înțeleagă Revoluția Română, biruitoare la Timişoara şi împuşcată la Bucureşti, trebuie să înceapă cu site-ul dlui Mioc şi, în biblioteci, cu cea mai bună colecție de mărturii, *Reportajul cu sufletul la gură* al lui Titus Suciu, nereeditat de Humanitas şi neexportat de ICR.

Potrivit unui *studiu de fezabilitate* din 2007:
http://propinatiu.ro/propi0/download.html
România ar fi trebuit să sprijine pentru Nobelul literar candidații cel mai bine plasați: Mircea Cărtărescu, Herta Müller şi Norman Manea.

Cum suntem deja în octombrie şi politicienii tot n-au demarat manifestările privind aniversarea a 20 de ani de la Revoluție, Mircea Cărtărescu, mai artist decât Herta Müller, n-a avut nicio şansă, indiferent de efortul de promovare prin ICR.
2009 10 10, ReTV

Imposibila nouă lustrație

Eminentul critic literar Nicolae Manolescu în editorialul din 8 ianuarie 2003 a lansat sintagma *Imposibila Lustrație*, pornind de la cine a făcut la noi Revoluția şi apoi europenizarea țării, de am luat şi Nobelul (propinatiu.ro/propi0/download.html).

Demersul de dezîmbâcsire a presei propus apare, deci, de-a dreptul imposibil din perspectiva studiului literar de fezabilitate a noii lustrații. Ba chiar periculos!

Pentru că dacă televiziunile şi presa chiar s-ar debarasa de ofițerii acoperiți, cum se pare că au procedat naiv Literatura şi Artele, unde nu mai sunt nici turnători, atunci mass media şi-ar pierde motanus mutantus importanța în societatea noastră, însăşi audiența, însuşi ratingul. Practic, ne-am trezi că Literatura nu se mai colecționează din chioşcuri, ca în ziulica de azi, ci iarăşi de la librării, câte mai sunt! Tot ce se poate spera este, aşadar, cel mult un consens temporar, electoral, între partide, ca aceşti şefi de promoție să se poarte ca buni români imparțiali, gata a servi ORICE preşedinte potențial, cum o şi cere jocul democratic corect.
2009 10 11, Ctd, Afară cu acoperiții din presă

Un Nobel nu postnațional, ci foarte german

Din perspectiva Zidului, Nobelul Hertei Müller nu este postnațional ci îngrijorător de foarte german. Cel puțin cât al lui Günter Grass.

Cosmopolitismul globalizant, care ucide cultural pe vecie toate popoarele strivite de colonialism, este confortabil moral doar pentru scriitorul român de azi.

Cel de mâine va aduce Nobelul românesc explorând cum a fost posibil intelectualiceşte ca România postcomunistă să nu recupereze Basarabia şi să nu se reconcilieze național după modelul monarhic spaniol, spre care converg atâți români rătăcitori.
2009 10 11, Σ

Şansele revenirii lui Paul Goma în ţară

Semnificativ că jurnaliştii francezi nu l-au întrebat pe Paul Goma dacă dispărând generalul Pleşiţă, i-au crescut şansele revenirii în ţară.
2009 10 11, Adv

Să fie invitată la Timişoara

Desigur, această traumă de a fi vândută pe numai 8000 euro de către Ceauşescu RFG-ului, s-ar mai ostoi dacă Herta Müller ar veni la Timişoara în 20 Decembrie şi chiar în satul natal. Conform unui studiu de fezabilitate din 2007 (propinatiu.ro/propi0/download.html), România ar fi trebuit să sprijine pentru Nobelul literar candidaţii cel mai bine plasaţi: Mircea Cărtărescu, Herta Müller şi Norman Manea.

Cum suntem deja în octombrie şi politicienii tot n-au demarat, poate şi datorită sistemului ticăloşit, manifestările privind aniversarea a 20 de ani de la Revoluţie, Mircea Cărtărescu, mai artist în *Orbitor 3* decât Herta Müller, n-a avut nicio şansă, indiferent de efortul de promovare prin ICR. Pe Paul Goma însă, mai adevărat în exprimarea Gulagului nostru, nu l-a sprijinit nimeni. Ideal ar fi acum ca bănăţenii s-o invite la Timişoara de 20 Decembrie, pe Herta Müller, la Aniversare.
2009 10 11, Σ

Timişoara-n sânge

Titlul materialului – *Timişoara: Cartea Hertei Müller a fost tăiată în bucăţi la televizor, în direct* –, formulat straniu cu trimitere la Timişoara, şi ideea „eminentului“ critic literar german kabarettist (bine că nu balerin antieminescian) Harald Schmidt de a toca mărunt o carte a Hertei Müller, maculând-o apoi cu sânge proaspăt şi carne macră însângerată, au ca tot ce ţine de presă şi tembeliziuni semnificaţia de adâncime incontrolabilă de către emiţători! De fapt, robul lui Dumnezeu Harald Schmidt a adus aminte concetăţenilor lui Dracula că bucureştenii au ieşit la Revoluţie în 1989 sub sloganul de solidaritate şi compasiune „Timişoara-n sânge, Bucureştiul plânge!“ şi că din motive electorale antibăsesciene ei nu vor aniversa amplu cei 20 de ani de la înlocuirea lui Ceauşescu cu Iliescu.
2009 10 16, Adv

Contraexemplu, Bulă

Tonul grav al Hertei Müller (sau al lui Norman Manea) şi sarcasmul lui Paul Goma sunt abordări cumva complementare ale rezistenţei la bolşevism. Diferenţa: bancurile ca formă de rezistenţă! Activistul care ar fi imitat pe Ceauşescu devenea caricatură. Şi-ar fi pierdut autoritatea. De aceea, el *se delimita*, ca Iliescu! Interesant că un Armand Hrestic crede că Bulă a fost împuşcat la Revoluţie.
2009 10 20, ObsC

Dacă restaura Monarhia

Ca prozator român contemporan, visez romanul vieţii revoluţionarului Ion Iliescu, dacă şi-ar fi valorificat, dată de Dumnezeu, mega-influenţa asupra maselor largi populare şi aducea pe Regele Mihai!

2009 11 05 Z

Resurecția lecturii

Ca prozator român contemporan şi geniu obligat, constat o resurecție a cititului. Oamenii serioşi nu se uită la televizor.
2009 11 05 EvZ, Patapievici

O istorie critică excelentă

Apariția la Gaudeamus 2008 a *Istoriei* dlui Manolescu a fost o sărbătoare care nu trebuia întinată şi nu a fost.

Această *Istorie critică* are patriotismul de a admite că avem 5 secole de literatură, este deplin personalizată, *este excelentă* şi nu poate fi desfiinţată ca uriaş obiect cosmic decât prin elaborarea alteia mai bune, după cum pentru a vorbi cu adevărat despre *Orbitorul* cărtărescian ai nevoie de minimum 1500 de pagini.

De aceea, dacă n-aş fi uitat sanskrita şi aş fi membru al Uniunii, eu l-aş vota tot pe dl Manolescu preşedinte, uitând atât intervievarea Marelui Emanat imediat după Mineriadă, cât şi *Imposibila Lustrație* din 8 ianuarie 2003, canonul cum că datorăm inlustrabililor şefi de promoție Totul: revoluția, democrația şi economia de piață.
2009 11 07, Ctd, Marin Mincu

Wikipedia moldovenească

E interzis să interzici! Mai rău e că vor traduce *Wikipedia* rusă, iar cea română e firavă, uneori inexactă, ba chiar ticălos polemică, plătindu-se subtil polițe între intelectuali! Eu aş declara România stat cultural şi aş condiționa prin contribuția la Wikipedia accesul cadrelor didactice, respectiv studenților, la examenele de gradul I, licență sau masterat.
2009 11 07, petitiionline, Jos wikipedia moldovenească!!!

Înscrisuri privind celebrele conturi

În Titu Târg, la intersecția de la Şcoală, Ceauşescu, părându-i-se că sunt urmăriți, a vrut s-o ia spre Târgovişte urmând derutant prin Branişte spre DN71, dar medicul Nicolae Deca i-a atras atenția asupra barierei de la Hagioaica, pe când varianta Fusea-Costeşti din Deal-Gura Şuții nu prezenta obstaculări. La 600 m după Şcoală, e un islaz pe care se țineau bâlciurile, şi aici se spune că Ceauşescu a pretextat o oprire pentru necesități, sub o plută uriaşă, de unde a traversat brusc, singur, islazul – 80 metri pana la gârla Şuța, făcând semne că totul e-n ordine. Localnicii susțin că ulterior imensa plută a fost scormonită şi chiar tăiată, iar la gârlă s-au făcut săpături dacă dictatorul n-a îngropat cumva un tub de medicamente conținând de fapt înscrisuri privind celebrele conturi, dispărute se pare definitiv prin sinuciderea la Viena a fratelui Marin Ceauşescu.
2009 11 08, Adv

Marele Cutremur Catastrofal

Mai multe despre Lorin Fortuna poți afla dupe situl:
http://lorin-fortuna.ro/

Din menu, selectezi Colaboratori, apoi din coloana din stânga Lorin Ioan Fortuna, dând de un excelent calitativ videoclip. Vei afla că fiind specialist în vorbire artificială,

domnia sa a inventat robotul telefonic care ne dădea Ora Exactă sub bolşevici. Şi poți admira coperți de cărți cu versuri, încât s-ar putea să te convingi că ai de a face cu un neasemuit poet, care-şi va fi exprimat, într-o specie de New Age profund originală, un protest postmodern față de cât de insignifiant au valorificat spiritualiceşte anumiți bucureşteni Revoluția de la Timişoara, neterminând nici Biblioteca Națională începută de Dictator în 1986.

Cât despre hermeneutica Apocalipsei care va veni la 12.12.12, ea conduce pesemne gândul la Marele Cutremur Catastrofal atras de ingratitudinea noastră față de cei care s-au jertfit pentru Libertate.
2009 11 08, Adv

Societatea civilă e prea firavă

Societatea civilă e prea firavă să poată împiedica ridicarea unei statui a lui Ceauşescu la Scorniceşti, patru cincinale *după*. Ar avea nevoie de o transfuzie de resurse UE.

Localnicii ar trebui să se gândească şi dânşii la proiectele privind integrarea lor europeană.
2009 11 11, Vestul

Conştiința națiunii, adică ce subiect se agită mediatic

Rău se mai înşală postacul care-şi închipuie că ziarul, televiziunea sau site-ul la care face dumnealui în subterana textului îmbunătățiri, prin sugestii şi reclamații, prin reacții şi deflagrații, depinde hotărâtor de satisfacția cititorului, aşa cum s-ar întâmpla cu o fabrică de bere fotbalistă.

Multe comenzi vin din publicitate, de la arcul guvernamental, de la opoziția flămândă, de la desantații Duşmaniei sau de la clienți care au nevoie să le apară anumite articole împotriva altor clienți. Şi mai sunt samsarii care seduc creierele noastre, traficându-le ca de ființe umane la capitaliştii xenocrației, avizați că plusvaloarea creşte prin educație dată la elevi de *profesori*, nu de *fraieri*.

De aceea, să nu se iluzioneze vreodată postacii noştri că vreun material perceput ca sinucigaş, de pildă printr-un postromânism deşănțat, poate conduce la sabordarea publicației!

Dimpotrivă, într-un plurivers mediatic, unde nu se difuzează *real* decât adevărurile propulsate publicitar, plătite, cititorul contează mai mult ca *subiect al manipulării* decât ca client finanțator al presei de orice fel.

De fapt, *conştiința națiunii, adică ce subiect se agită mediatic*, poate fi umplută cu te miri ce! Cam asta este şi forma exactă lubric a Libertății. Fiecare face din tine ce vrea. Dacă-l primeşti prin ecran ca oaspete în pacea familiei tale.

Iar cel mai bun îndemn ție la *zăbava cetitului cărților* sau măcar la a voiajului visător pe Google Earth şi YouTube, e infamia vreunui patron ce-ți taie singura emisiune sau rubrică frecventată, din senin, fără nicio rațiune, doar că aşa vrea muşchii lui sau ai mafiei lui!
2009 11 11, GO

Răfuiala

Răfuiala cu Băsescu şi Patapievici trebuie centrată pe insuficienta aniversare a 20 ani de la Revoluție.
2009 11 11, blog Radu Portocala

Devotament

Şi totuşi, doamna Elena Udrea, dacă într-adevăr a intervenit incognito la Turcescu pentru a-l apăra pe Preşedinte, ar trebui felicitată pentru acest gest de un devotament amintind România Regală.
2009 11 11, blog Roxana Iordache

Texte optimiste

Conform unui studiu de fezabilitate din 2007 (propinatiu.ro/propi0/download.html), România ar fi trebuit să sprijine realist pentru Nobelul literar candidaţii cel mai bine plasaţi: Mircea Cărtărescu, Herta Müller şi Norman Manea. Cum suntem deja în noiembrie şi politicienii tot n-au demarat manifestările privind aniversarea a 20 de ani de la Revoluţie, Mircea Cărtărescu, mai artist în *Orbitor 3* decât Herta Müller, n-a avut nicio şansă, indiferent de efortul de promovare prin ICR. Pe Paul Goma însă, mai adevărat în exprimarea Gulagului nostru, nu l-a sprijinit nimeni. Ideal ar fi acum ca bănăţenii s-o invite insistent la Timişoara de 20 Decembrie pe Herta Müller, la Aniversare, iar Teodor Mărieş, prin Asociaţia 21 Decembrie, pe Paul Goma la Bucureşti, sau măcar să-i solicite un text optimist de citit la Baricadă.
2009 11 11, blog Vozganian

Biblioteca fundaţiilor lui Ceauşescu

Şi noi scriitorii avem probleme cu documentarea. Biblioteca Naţională şi Centrul de Documentare, începute în stil arhitectonic recuperator de Ceauşescu, pe la 1986, nu s-au finalizat nicidecum.
2009 11 11, blog Sorin Roşca Stănescu,după interceptarea de la Snagov

De invitat insistent

Ecou internaţional nu poate avea decât prezenţa în carne şi oase a Hertei Müller la Timişoara.
2009 11 11, Σ

Lampa Minerului

După cum e criticată de presa atee recentă, BOR ar fi înălţat după Revoluţie un sfânt lăcaş la fiece două zile. Mai are însă de rezidit Mănăstirea Văcăreşti.

De ce, spre deosebire de capitalele latino-americane, cum vedem pe web, noi nu avem Bibliotecă Naţională, este interesantă obiecţia unui miner, poet amator, nefilolog, la o întâlnire cu scriitorii: pentru că megaintelectualii n-avură nevoie neam de ea!!! Adică, nepracticând Luminarea Poporului, aşa e comod: nu ai nici concurenţă, nici probleme cu noul standard impus textelor tale de un asemenea instrument de lucru.

Să nu ne aşteptam la vreo grevă a foamei din atâta hibă că n-avem Biblioteca Naţională occidentalizată!
2009 11 12 Capital

Din fericire, *ăştia e toţi*!

Conform unui studiu de fezabilitate din 2007 (propinatiu.ro/propi0/download.html), România ar fi trebuit să sprijine realist pentru Nobelul literar candidaţii cel mai bine plasaţi:

Mircea Cărtărescu, Herta Müller şi Norman Manea. N-a prea făcut-o şi indiferent cine va fi preşedinte după 2009, nu va putea ignora această problemă de imagine. *Omul recent* se citeşte cu răbdare, iar bugetul ICR pare enorm numai fiindcă e măsurat cu infimul buget al culturii. Când zice un om vorbe-vorbe-vorbele Patapievici, Tismăneanu, Cărtărescu, Pleşu sau Liiceanu, el gândeşte că dacă-l votează şi vine preşedinte dl Geoană, apoi tot pe aceşti megaintelectuali se va sprijini, pentru că alții nu prea mai sunt, iar în perspectivă, fără Bibliotecă Națională şi fără Cadre Didactice occidental salarizate, nişte urmaşi nici nu vor mai apărea pe acest meleag.
2009 11 13, Ctd, Topul beneficiarilor: Fripturiştii lui Traian Băsescu [Patapievici, Tismăneanu, Sever Cotoi-Voinescu, Sebastian Lăzăroiu, Mircea Mihăieş, Traian Ungureanu, Cătălin Avramescu, Monica Macovei, Toader Paleologu, Teodor Baconsky, Ioan T. Morar, Cărtărescu, Pleşu, Liiceanu].

Visul poate deveni realitate

Bizareria lacrimogenă că cea mai mare fantezie sexuală a scriitoarei Mihaela Rădulescu este să aibă fericirea să fie iubită de un singur bărbat şi să-i ajungă astfel încât să nu mai vrea altă femeie, se explică prin neterminarea Bibliotecii Naționale şi a Centrului Național de Documentare. Orice prozator român contemporan ştie că ponderea bărbaților fideli de la natură este satisfăcătoare la români, pentru multe femei visul devenind adesea un fel de realitate.
2009 11 13, Z, Mihaela Rădulescu

Cărtărescu şi telomeraza

Ca de obicei la curent cu progresul cercetării, candidatul Nobel Mircea Cărtărescu vorbeşte foarte avizat despre telomerază în Orbitor 3, cu lirism: enzima nemuririi.
2009 11 15 RLb, Longevitatea şi telomeraza

***Observatorul Cultural* nr. 500**

Mulțumiri tuturor autorilor acestei performanțe: 500 de numere ținând, în fond, de perpetuarea Rezistenței prin cultură!

Pentru optzecişti, *Observatorul Cultural* e o consolare: exprimarea a ceva din ceea ce începuse a spune abandonatul *Contrapunct*.
2009 11 15, ObsC, nr 500

Literatură şi prostituție

Faptul că bloggerița *Belle de Jour* s-a autodemascat a fi Brooke Magnanti (34 de ani), o cercetătoare în domeniul neurotoxicologiei şi a epidemiologiei cancerului, ne umple de groază, pentru că abia acum observăm că tipesa a descoperit întâi prostituția şi abia pe urma literatura, când de regula, ca scriitor, ca prozator român contemporan, te gândeşti c-ar trebui s-o pățeşti în ordine inversă.
2009 11 16, EvZ

COMUNICAT

cu privire la generalizarea concediilor fără plata şi organizarea activităților extraşcolare ale cadrelor didactice

Consiliul Operativ Consultativ al Delegației Permanente a Partidului Cadrelor Didactice, constituit din personaje ale romanului OLIGOPEDAGOGIA, întrunindu-se vineri 20 nov. a. c. în consiliu de urgență, la care au participat statutar şi invitați de la Organizația de Femei, Alianța Pensionarilor, Tineretul Didactic Suplinitor, dar şi beneficiari ai educației din comunitatea locală, precum şi, cu statut de observator, doamna Prepeliță, secretar pe probleme umanitare al Partidului Amărâților din România, luând la cunoştință cu indignare şi îngrijorare de nelinişţile şi controversele care au bulversat viața noastră economică, politică şi mediatică, în urma contradicției că în data de 20 noiembrie, MECI a transmis la ISJ-uri nota atenționând la obligația de a respecta prevederile articolului 10 din Legea 329/2009, privind concediul fără plată, recomandându-se perioada 14-18 decembrie 2009 care coincide cu Ordinul 5507/2009 privind aprobarea Calendarului şi a Metodologiei de organizare şi desfăşurare a examenului de Bacalaureat 2010, înscrierile pentru sesiunea de vară a examenului de bacalaureat făcându-se tocmai în perioada 14-18 decembrie 2009, iar unele inspectorate hotărând comasarea a 8 zile în vacanța de iarnă, care nu se poate da de director mai mult de 4 zile neplătite lunar la cerere, hotărându-se în urma dezbaterii următoarele exprimări şi luări de poziții:

1. Cadrele didactice nu trebuie să dea exemplu negativ la elevi, părinți şi autorități de muncă neplătită, ca la sclavi.

2. Concediile fără plată nu ne pasă dacă se vor generaliza câte 4 zile lunar, pe întreaga durată a anului şcolar, dar în consecință, hebdomadarul *Tribuna Şcolii* trebuie să fie din nou postat integral pe web, nemaifiind răsfoit în cancelariile pustiite.

3. Bibliotecile şi Centrele de Documentare şi Informare ca şi Casele Corpului Didactic trebuie să fie dotate corespunzător la împrumut cu ultimele apariții de la Târgul de Carte Gaudeamus, ediția XVI, 2009, în scopul organizării timpului liber al cadrelor didactice.

Drept pentru care s-a încheiat, în spiritul moderat şi obiectiv al culturii europene, prezentul proces-verbal.

Secretar general,
prof. Dudu Străchinaru-Bonobo

Secretar executiv pe probleme de PR,
institutor Inocencia Străchinaru

2008 10 21, PN [Etichete:Comunicate PCD, Infrastructura Intelectuala, Marea Recuperare]

Între elită şi gloată

Între elită şi gloată ar trebui să existe un Partid al Cadrelor Didactice. România Regală a reuşit să-l folosească pentru Luminarea Poporului, iar comuniştii pentru îndoctrinare. Azi nu avem decât televiziuni care ne țin în semi-întuneric poporul.
2009 11 22, blog Adrian Stanciu

Sinagoga venețiană din Fabric

Timişoara mai are o sinagogă ce poate fi oricând citată între primele 10 monumente religioase din România, Sinagoga din Fabric.

Şi venețienii ne-ar invidia. A se căuta imagini pe web, eventual sub denumirile Sinagoga Nouă sau Sinagoga Maură Fabric Timişoara. De pildă:
http://www.panoramio.com/photo/14754297
S-au încercat moduri disperate de a o salva:
http://www.agenda.ro/news/news/18879/teatrul-național-a-primit-sinagoga-maura.html
2009 11 22, blog România liberă în viitor

În căutarea unui manager pe 22 şi 23

Nu prea înțelegi de ce preşedintele Uniunii Scriitorilor trebuie să fie neapărat om de condei (scriitor, critic ori promoter) şi nu manager. Eficient, rațional, ar fi să încredințăm funcția la alegerile din 23 celui de-al doilea sau al treilea plasat în lupta prezidențială din 22 noiembrie, care s-ar bucura şi de încrederea exprimată la urne de popor, de cititori.
2009 11 22 eMaramures, Breban

Creierul e Autoelita

Neamul Românesc trudeşte şi suferă în absența asistenței intelectuale, atât înainte de 1989 cât şi după. Încă nu avem un canal TV Didactic, nici Bibliotecă Naționala. Asta e diferența față de România Regală.

Creierul poporului e intelectualii care se văd şi se ascultă, Autoelita.
2009 11 22, EvZ, Neagu Djuvara – „S-a stricat ceva în creierul acestui popor“

Dar centenarul Mircea Eliade?

Pesemne Marie-France Ionesco, al cărei punct de vedere nu l-am văzut exprimat explicit nicăieri, nu vede mare pagubă în a renunța la o pată românească în biografia tatălui. Se bazează probabil pe un precedent, pe rahitismul vieții noastre intelectuale: în anul orbitor 2007, centenarul Mircea Eliade a trecut neobservat.

Nimeni din popor nu-şi aminteşte de vreo manifestare „ieşită din comună“.
2009 11 23 ReTV, Liviu Antonesei

Mereu contextul

Profeția lui Brucan ar fi de-a dreptul rasistă dacă n-ar exista mereu contextul.

În 1989 abia incendiasem Biblioteca Fundațiilor Regale. În 2009, presiunea Autoelitei pentru terminarea Bibliotecii Naționale a fost nulă, deci insuficientă ca poporul să facă din acest indispensabil instrument de lucru subiectul dominant al campaniei electorale prezidențiale.
2009 11 23 EvZ, 20 de ani de la Profeția lui Brucan

Cerem doar glasnost

Candidatul prezidențial PSD Mircea Geoană a greşit neexplicând la popor ce-a căutat la Moscova. Adversarul îi va reproşa că i-a fost condiționat aşa sprijinul electoral iliescian. Regretabil că a cere doar transparența atrage insultele de coloratură rasistă ale unui părelnic,

subcomentator webistic mai sus, să nu le uitam: *TZIGANI made în USA/ Maine primiti resurse naturale necesare de peste ocean! Poate că nu stiti că tot ce scrieti contra Rusiei, se cunoaşte atât de bine de aceasta tara. În fond, de ce Europa are nevoie de România (vezi iesire la Marea Neagra)? Pentru că are nevoie de WC. (Citeste> a se trage apa)*.
2009 11 23, EvZ, Mircea Mihăieş

Un fan al geniului cărtărescian

Mai rău încă: *Propinatio* = invitație la băutură! Fie şi Mastropol pe stomacul gol, cu dl Lăzărescu. Camelian Propinațiu scrie ca un fan al geniului cărtărescian.

„Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobelul românului Cărtărescu" este o declarație de iubire şi un studiu de fezabilitate privind Nobelul. O anticipare a ce conferință de presă ar organiza, la Biblioteca Națională de pe Dâmbovița, Academia din RO. DRO = Diaspora română, WO – Lumea. Cât despre a invita la o lansare inspectori şcolari, directori, cadre didactice, părinți, elevi, bănuiesc că e o luare în serios a sloganului: *Gaudeamus – carte de învățătură*. Partidul Cadrelor Didactice n-are vipuri, iar megaintelectualii veritabili e inestetic a se invita la un stând înghesuit şi fără microfon, care poate că nu dă nici pungi la cărți! Nu mai vorbesc că pe inelul periferic nu vei vedea niciodată critici şi, cu atât mai puțin promoteri, interesați de ce-au mai publicat microediturile.

Un geniu ca Coelho refuzat de editurile de la parterul pavilionului Romexpo nu poate avea decât glorie postumă în RO.
2009 11 27, Σ

Prim şi, deocamdată, unic cărtărescolog

Recitind această analiză în calitate de prim şi, deocamdată, unic cărtărescolog, autor a peste 1500 de pagini inspirate de capodopera *Orbitor*, din care nu am publicat decât prima aripă, nu pot fi de acord cu metodul critic constând din atelajul heterogen analiza politică, analiza literară. Admir însă timpuria sesizare a trendului că impasul din viața noastră spirituală va avea consecințe electorale vaste.
2009 11 27, Foaia Transilvană, C. Nistorescu, Drama lui Mircea Cărtărescu

Timişoara-n sânge

A fost ceva lirism de masse în decembrie 1989. *Azi în Timişoara, mâine-n toata țara!* Miracolul fiind ecoul imediat, acel răspuns memorabil: *Timişoara-n sânge, Bucureştiul plânge!*. De douăzeci de ani însă, ne lipsesc inexplicabil tocmai cărțile despre eroismul acelui Tineret Idealist căruia îi datorăm Libertatea. Îl tratăm din comoditate ca pe o adunătură de fraieri sau de victime colaterale. Nimeni nu intervievează familiile martirilor. Pierdem caracterul antibolşevic şi creştin al acestei Revoluții. La Timişoara în 21 decembrie se striga EXISTĂ DUMNEZEU!
2009 11 27, Σ

Nu dintr-o dictatură, ci dintr-un totalitarism

Înspăimântătoare această retrospectivă, dar Adam Michnik de pe coloana alăturată, cu anticomunismul său castrat de vedea în bolşevici *oameni care pot să se preschimbe în democrați*, săracu' n-a mâncat salam cu soia!!! Prin neuitata, miraculoasa solidaritate (*Timişoara-n sânge, Bucureştiul plânge!*) de câteva zile, românii au ieşit nu dintr-o dictatură, ci dintr-un totalitarism. Ei rămân apți pentru cea mai înaltă tranziție.

2009 11 27, blog Revista Cultura, Dan Ungureanu

Primul Cerc, o lectură obligatorie

Cea mai râvnită carte la Gaudeamus 2009 e de sperat să fie *Primul Cerc*, o lectură obligatorie din Soljenițîn, apărută la Editura Univers în 2008.
2009 11 27, Σ

Se chiar lățise

Maria Ispirescu-Voineşti a introdus, e adevărat, rugbyul în Țara Românească, dar lesbianismului n-a putut adăuga decât cel mult o notă de fantezie. Preexista la noi. Se chiar lățise când războaiele ruso-turco-austriece au rărit simțitor bărbații veritabili.
2009 11 27, blog Surorile Marx

Ce decorație

Acordul anti-Băsescu pare incomplet pentru că dl Antonescu nu precizează ce decorație va acorda dl Geoană dlui Iliescu la Marea Aniversare a 20 ani de la Revo.
2009 11 27, ReTV

Uităm instinctiv

Ciudat că parcă ne e teamă să ne amintim expresii precum *Timişoara-n sânge!* Uităm instinctiv lumânările, teroarea de atunci, nopțile nedormite.
2009 11 28, Gia' s blog, Strada Revoluției 89

Priorități presante

Chiar dacă filmul era netrucat, iar copilul n-ar fi râs după lovitură ci ar fi plâns, sau Candidatul o chelfănea şi pe mă-sa la acel copil, tot nu se justifica un transfer de voturi din pricină că Geoană s-a pretat la dezbaterea acestei gogomănii atuncea când erau atâtea şi atâtea alte priorități presante, cum ar fi: Luminarea Poporului, Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA) de pe Calea Victoriei, Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR) – capodoperă de arhitectură din luxoasa Băneasa, Instituirea Congresului Intelectualilor şi a Paradisului Melomanilor pe banii cleptocrației, Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO în WO, Îngrijirea mormintelor Intelectualilor noştri din Montparnasse şi alte cimitire, Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Canalul Tv Didactic al Epocii Mooye, Reprimarea Bolşevismului, Transformarea Muzeelor din depozite în Centre educative şi de documentare curmându-se cu oligopedagogia, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Wikipedia Româneasca, Genializarea Obligată a Supradotaților, Emanciparea Cadrelor Didactice, Garda Apărării Sfințeniei Cultelor şi Adorării (GASCA), Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei prin monitorizarea abaterilor comuniştilor de la normele democrației europene şi prin lămurirea tineretului rus din Republica Moldova că-n RO, adică-n UE, n-ar suferi discriminare, Băgarea a 51 autori români în Project Gutenberg, Erudiția sexualistă, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naționale de pe malul Dâmboviței şi sinecvanona Fisiune a Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei, în scopul maximizării împlinirii Misiei

Culturale inclusiv prin mutarea Capitalelor RO şi BG în *Conurbația Giurgiu-Ruse*, desăvârşindu-se aici, la *Giurse*, cascada spirituală capitală dunăreană *Bratislava, Viena, Budapesta, Belgrad*.
2009 11 28, Gheoland, Copilul şi mogulul

RO nu prea mai este o democrație!

Dilema intelectuală Geoană sau Băsescu e depăşită de umorul că în RO preşedintele e ales de Antena 3 şi Realitatea TV, amestecându-se în final şi Dinu Patriciu. Prin urmare, RO nu prea mai este o democrație! Ar fi fost dacă TVR, nesabordată, rămânea influentă cât BBC, RAI, DW sau radioteleviziunile de stat din Franța şi Spania, adică un etalon al ştirii corecte greu de concurat de către particulari.

Un mod indirect de a semnala răsunător acest viciu electoral, care ar putea face din beneficiarul Geoană un izolat preşedinte de carton în UE, este a solicita civic pur şi simplu *logica desființare a iluziei TVR*, sau măcar canalizarea tuturor fondurilor în altceva decât Ştiri, anume spre TVR Cultural şi încă inexistentul TVR Didactic.

Atunci, marii capitalişti, cuprinşi de fiori reci, şi-ar aminti de foloasele pluralismului.
2009 11 30, Gheoland, Copilul şi mogulul

Rolul diletantului

Rolul diletantului într-o literatură funcțională este impresionant. Paul Cernat, la începuturile *Observatorului Cultural*, acum vreo 500 de numere, în primăvara anului 2000, n-a avut de lucru şi, după ce a ironizat Frontul Salvării lui Eminescu, s-a luat de, hm, *Debuturile la preț redus*, ceea ce i-a întârziat simțitor afirmarea ca mare critic, deoarece nu înțelesese tocmai esența acestei misiuni: Luminarea Poporului că, fără diletanți, noi cititorii profesionişti, nu putem concepe ce este o poezie rea.
2009 11 30, Revista Cultura, Teodora Dumitru, riscurile gânditului în public.

Ca prim şi deocamdată unic cărtărescolog

Ca prim şi deocamdată unic cărtărescolog, autor a peste 1500 de pagini inspirate de capodopera *Orbitor*, din care proiect de cremene n-am publicat pe *propinatiu.ro* decât primele 600, volumul doi fiind un posibil dicționar online, o exegeză de subsol Trilogiei, ca la *Divina Commedia*, iar al triile *O viață închipuită a Autorului Mircea Cărtărescu*, nu observ nicio contradicție la candidatul nostru Nobel din moment ce, pentru enunțurile incriminate de dl CTP, gazetarul poet are drept suport cotidiene percepute de cititor ca ideologic DIFERITE (*Jurnalul Național, Evenimentul Zilei*), necreându-se astfel niciun fel de confuzii pe plan electoral.
2009 11 30, VxPb, G

Sloganul de acum 20 de ani

Iar avem de Ziua Națională probleme de imagine. Se putea semna pactul şi la Târgul de Carte Gaudeamus! Datoria staffului socialist-liberal-țărănist era a respecta sloganul de acum 20 de ani *Timişoara-n sânge, Bucureştiul plânge!*, care a generat atâta Solidaritate.
2009 12 01, ReTV

După 20 de ani

A respecta sloganul de acum 20 de ani *Timişoara-n sânge, Bucureştiul plânge!* înseamnă:

a) Modificarea protocolului bucureştean astfel încât cortegiul prezidenţial şi al altor lideri politici, în drumul spre Cimitirul Eroilor Revoluţiei, să depună coroane şi la Crematoriul unde au fost arşi cei 40 de martiri ai Timişoarei.

b) să se găsească un adăpost sigur pentru Memorialul Revoluţiei din Timişoara, deschizându-se eventual o filială la Bucureşti.

c) să se asigure ridicarea unui monument religios compatibil cu Monumentul Mariei în zona gropii de canal de la Popeşti Leordeni, unde au fost vărsate tomberoanele cu cenuşa martirilor noştri.

d) anul revoluţionar românesc 1989 nefiind mai puţin eroic decât 1956, 1968 sau 1980, să se realizeze, eventual cu sprijinul Institutului Revoluţiei şi al Institutului Cultural Român, un site care să adune pentru uzul românilor din ţară şi din diaspora, ca şi pentru opinia publică internaţională, documente semnificative ale Revoluţiei, un exemplu remarcabil despre cât de impresionantă poate fi o asemenea operă fiind blogul luptătorului timişorean pentru libertate şi adevăr Marius Mioc.

e) să se improvizeze la Biblioteca Naţională, aflată în fază avansată de construcţie, o sală funcţionând deja ca mediatecă dedicată Revoluţiei Anticomuniste din Decembrie 1989.

2009 12 01, ReTV, HN, Ctd

Lista de adeziuni

Sfidarea Timişoarei pune societatea civilă în situaţia de a nu putea rămâne în neutralitate fără a-şi pierde credibilitatea şi cititorii, care au reacţionat spontan, ca la sloganul de acum 20 de ani: *Timişoara-n sânge, Bucureştiul plânge!*

E un subiect fascinant a te întreba câţi din megaintelectualii care au semnat în 2000 pentru Iliescu, în finala fără miză cu Vadim, ar mai avea acum curajul să-şi dea pe faţă gândurile, asociind acestui text o lista de adeziuni.

2009 12 01, HN

Bolşevizarea ireversibilă a României

Pactul de neagresiune al lui Maniu a legitimat Mişcarea Legionară şi a condus la Dictatura Regală, adică la sinuciderea partidelor politice cu doi ani înainte ca Stalin să implementeze la 26 iunie 1940 bolşevizarea ireversibilă a României.

2009 12 01, Ctd

Pregătirea deficitară a reconcilierii

Oaspeţii bucureşteni şi-au pus pe malurile Begheiului poza electorală deasupra istoricului Balcon al Operei, ceea ce e o mare eroare a staffului. Dumnezeu nu va fi cu ei!

2009 12, Σ

Întreaga clasă deţinătoare de capital

Implicarea făţişă a dlor Patriciu, Becali, Voiculescu, şi Vântu în mişcarea anti-Băse ar trebui să îngrijoreze pe toţi bogaţii din Top 666, pentru că poporul crede că ÎNTREAGA

clasă deținătoare de capital își asumă promisiunea extragerii RO din criză! Anticipând fundarea unui marxism românesc veritabil, un stand de la recentul Târg Gaudeamus oferea proletariatului volumele 1 şi 2 din *Capitalul*.
2009 12 03, Z, Lenin, Stalin, Troțki

Ca şi megaintelectualii

Mai strălucitori decât soarele Elenei Udrea au dispărut şi megaintelectualii!

Este un mister cutremurător de ce pentru Iliescu în 2000 s-a făcut listă cu semnături, *că tot avea superioritate de 20 la 1* față de Vadim, pe când pentru Băsescu, preşedintele care a condamnat comunismul în 2006 neluând în seama bruiajul de gen Cuțarida Mare, cel mult se comentează subtil. Încă o dată Golanii nu primesc nicio asistență intelectuală. E o derobare de la Luminarea Poporului.
2009 12, Σ

Incomod, influent şi imprevizibil

Nicolae Labiş a fost întâiul disident român, cum a conchis după 1989 biograful de moment Gheorghe Tomozei. Cu lecturi străpungând cenzura prin frecventarea anticarilor, Albatrosul Ucis ajunsese la a gândi româneşte un *altfel* de marxism decât al birocratizării şi al sinuciderii etice. La 1956, bine informat asupra destalinizării, aşteptând Dezghețul dincoace de Prut, nici nu putea să nu fie urmărit de o Securitate panicată să nu scape din gheare studențimea bucureşteană, după ce la Timişoara avusese mari probleme. Critica dirijată de dogmatici era ostilă excesului său de lirism. *Revoluția din Ungaria l-a găsit ca poet aproape interzis şi totuşi cu popularitate în creştere*.

Publicând tot mai rar, a cunoscut mizeria şi a devenit incomod şi imprevizibil ca Esenin, la alcool: să cânți după atâta teroare *Imnul Regal*, să vorbeşti oricui de recuperarea *Basarabiei* sau să reciti *Doina* eminesciană, erau provocări de nesuportat!
2009 12 03, JN

Despre Infrastructura Intelectuală

Tema 2, Securitatea națională, este fără obiect, fiind un domeniu NATO + UE. Tema 2 a dezbaterii prezidențiale electorale ar trebui reformulată în termeni duri interesând *conservarea identității româneşti în Diasporă şi chiar în România*.

De aceea, propun ca la Tema 2 să se discute amănunțit despre INFRASTRUCTURA INTELECTUALĂ: a) Stabilirea răspunderilor pentru neterminarea în 20 de ani a localului Bibliotecii Naționale început şi înălțat de Ceauşescu în proporție de 90%; b) Evaluarea perspectivei privind occidentalizarea şi actualizarea fondului de cărți şi periodice, inclusiv la filialele județene; c) înființarea programului TVR Didactic, în scopul consolidării egalității de şanse, atât pentru elevii din România cât şi pentru cei din Diasporă; d) inițierea demersurilor pentru recepționarea gratuită în RO a canalului franco-german ARTE, în scopul sincronizării vieții noastre culturale cu cea occidentală.
2009 12 03 ReTV, finala Băsescu-Geoană

Întrebarea propusă dlui Turcescu pentru candidații Finalei:

În cazul în care veți fi ales preşedinte, ce decorație veți acorda dlui Iliescu la aniversarea a 20 de ani de la Revoluție?
2009 12 02 ReTV, Turcescu [N-a fost decorat de Băsescu decât luptătorul național László Tőkés!]

Vicierea gravă a procesului electoral

Dnii Băsescu şi Patriciu, doi particulari, pot să se judece oricât pe probleme de imagine vătămată. Ce contează democratic e dacă a fost sau nu viciat procesul electoral.
2009 12 03, RLb

Nobelul pentru pace

Fie ca oricare dintre musafirii dlui Turcescu va câştiga Preşedinţia, cu ajutorul lui Dumnezeu să scoată România din criză şi, în consecinţă, pe 2010 să ia Nobelul pentru Pace!
2009 12 03, Σ

Clasa de mijloc

America fără o puternică clasă de mijloc = diminuarea şanselor democraţiei în lume.
2009 12 03, ProTV

A sprijini nemţeşte

Intelectualul nu dă la sapă, nici la târnăcop, nu râneşte la vacă, tocmai pentru a avea mintea limpede ca să practice Luminarea Poporului în vremuri de ceaţă deasă, de confuzie, de aparentă indecidabilitate. Mircea Cărtărescu, exprimându-se despre cum să votăm, este un intelectual adevărat.

Dacă vine la putere echipa Geoană, interesul naţional cere însă inteligenţa de a sprijini nemţeşte potenţialul Nobel cărtărescian. De asemenea, e de prognozat că se va prelungi şi *condamnarea bolşevismului*, mai ales că dnii Liiceanu şi Pleşu au fost citaţi în Finală ca purtând, cumva, fulare roşii şi, deocamdată, nu s-au grăbit a da la popor vreo dezminţire! Derutând absenteiştii care pot înclina balanţa.
2009 12 04, EvZ

Retragerea

E posibil ca dlui Băsescu dna Elena Udrea sa-i fi adus mai multe voturi decât, dlui Geoană, actriţa Maia Morgenstern, care pare să se fi retras la pauză, gest amintind microbiştilor limbajul Gigi Becali când are a exprima unele dezamăgiri.
2009 12 05, RLb

Cumanii şi mogulii

Recitind pe Nicolae Iorga, Xenopol sau Gheorghe Brătianu, înţelegi actualitatea teoriilor dlui Djuvara doar dacă observi asemănarea portretistică dintre elitele cumane şi unii dintre mogulii epocii noastre.
2009 12 05, EvZ

Petiţie privind restructurarea actualei TVR

Destinatar: instituţiile şi organizaţiile culturale şi politice

Dilema acordării votului în decembrie 2009 e depăşită de umorul unor

observatori români şi occidentali că în RO preşedintele pare ales de numai doi actori audiovizuali particulari dominanți, printr-o campanie precedând intervalul electoral, amestecându-se la sfârşit şi cel mai important om de afaceri român. Prin urmare, RO riscă să nu mai fie recunoscută drept democrație, din moment ce procesul electoral e viciat prin disproporția accesului candidaților la resurse mediatice.

Ar fi fost imposibilă această situație dacă TVR, acum 20 de ani canal unic, rămânea cât BBC, RAI, DW sau radioteleviziunile de stat din Franța şi Spania, adică un gigantic etalon al ştirii imparțiale, greu de concurat de către particulari.

Or, audiența momentană a acestei televiziuni de stat, presupus garant al egalității de şanse, n-a permis nici măcar organizarea confruntărilor candidaților, iar contribuabilul român nu-şi poate permite cheltuieli iraționale, cum ar fi pe Ştiri sau Politică, de care se ocupă în exces actorii mediatici particulari şi ar fi redundant să le plătim obligatoriu şi la stat.

Cum prognozele economice nu întrevăd ca excedent bugetar perspectiva reaşezării ferme şi sustenabile a televiziunii naționale în poziția de factor mediatic dominant gigantic, se impune imperios jocul liber al pieții mediatice, adică elaborarea unui Studiu de Fezabilitate privind desființarea actualei TVR şi restructurarea ei, canalizându-se fondurile bugetare şi cetățeneşti în altceva decât Ştiri sau Politică, anume spre TVR Cultural, urmând ca spațiile şi dotările rămase nefolosite ale actualei instituții să se privatizeze în procedură de urgență, televiziunile particulare beneficiind de preeminență.

Totodată, din fondurile alocate trebuie avută în vedere armonizarea spațiului audiovizual românesc prin:

a) înființarea programului TVR Didactic, în scopul consolidării egalității de şanse, atât pentru elevii din România cât şi pentru cei din Diaspora;

b) inițierea demersurilor pentru recepționarea gratuită în RO a canalului franco-german ARTE, în scopul sincronizării vieții noastre culturale cu cea occidentală.

Fie ca oricare dintre concurenții la Marea Finala va câştiga Preşedinția, cu ajutorul lui Dumnezeu să scoată România din criză şi, în consecință, pe 2010 să ia Nobelul pentru Pace!

2009 12 03, GO, Petitiionline

BLOG PROPINATIU LA UN COLT DE COTITURA - ZIARUL POPORULUI

CALAUZA SPIRITUALA PENTRU PARTIDUL AMARATILOR DIN ROMANIA, CONSTITUIT DIN PERSONAJELE ROMANULUI LA UN COLT DE COTITURA.

SÂMBĂTĂ, 5 DECEMBRIE 2009

Sunt doua batalii – Declaratia PAR din 5 decembrie 2009

Work Online!

DECLARATIA
cu privire la Cele Doua Batalii pentru putere si progres

Biroul Politic Executiv al Comitetului Central al Partidului Amaratilor din Romania, constituit la Punctul Atomic din personaje ale romanului LA UN COLT DE COTITURA, intrunindu-se vineri 4 decembrie 2009, din Mila lui Dumnezeu, in sedinta plenara deschisa, la care au participat statutar unii invitati de la Organizatia de Femei, Alianta Pensionarilor, Tineretul Generatiei Pupici, precum si trei bagatori de seama in hanorace electorale de la comunitatea locala, ca si, cu statut de observator, doamna secretar executiv pe probleme de PR al Partidului Cadrelor Didactice, institutor Inocencia Străchinaru, a dezbatut revista blogosferei electorale si ce mai e pe web si pe sticla, hotarandu-se urmatoarele atitudini, cum trebuie vazuta situatiunea in conditii de paritate.

Sunt două bătălii – Declarația PAR din 5 decembrie 2009
DECLARAȚIA
cu privire la Cele Doua Bătălii pentru putere şi progres

Biroul Politic Executiv al Comitetului Central al Partidului Amărâților din România, constituit la Punctul Atomic din personaje ale romanului LA UN COLȚ DE COTITURĂ,

întrunindu-se vineri 4 decembrie 2009, din Mila lui Dumnezeu, în şedinţă plenară deşchisă, la care au participat statutar unii invitaţi de la Organizaţia de Femei, Alianţa Pensionarilor, Tineretul Generaţiei Pupici, precum şi trei băgători de seama în hanorace electorale de la comunitatea locală, ca şi, cu statut de observator, doamna secretar executiv pe probleme de PR al Partidului Cadrelor Didactice, institutor Inocencia Străchinaru, a dezbătut revista blogosferei electorale şi ce mai e pe web şi pe sticlă, hotărându-se următoarele atitudini, cum trebuie văzută situaţiunea în condiţii de paritate.

În acest moment greu pe drumul occidentalizării RO, azi 4 decembrie 2009, sunt doua batalii pe micul ecran pentru putere şi progres. Una e bătălia electorală dintre navigatorul singuratic Băsescu, pe de o parte, şi pe de alta parte coaliţia Geoană, Crin, Vadim, moguli, televiziuni, presari, anumiţi oameni de cultura. Dar mai e o bătălie, tovarăşi, care nu se va termina cu numărarea voturilor, bătălia necurmata a războiului dintre clasa politica şi societatea civila – societate de civili aproape tot atât de atomizata astăzi cât sub bolşevici, din lipsă de infrastructură intelectuală.

După cum se ştie, intelectualul angajat, întrucât exprimându-şi opiniile are beneficiul publicitar, pierde chiar într-o democraţie originală sau în postromânism dreptul de a fi ambiguu în exprimarea votului.

Intelectualul nu dă la sapă, nici la târnăcop, nu râneşte la vacă, tocmai pentru a avea mintea limpede cât să practice Luminarea Poporului în vremuri de ceaţă deasă, de confuzie, de aparentă indecidabilitate. De 50% - 50%.

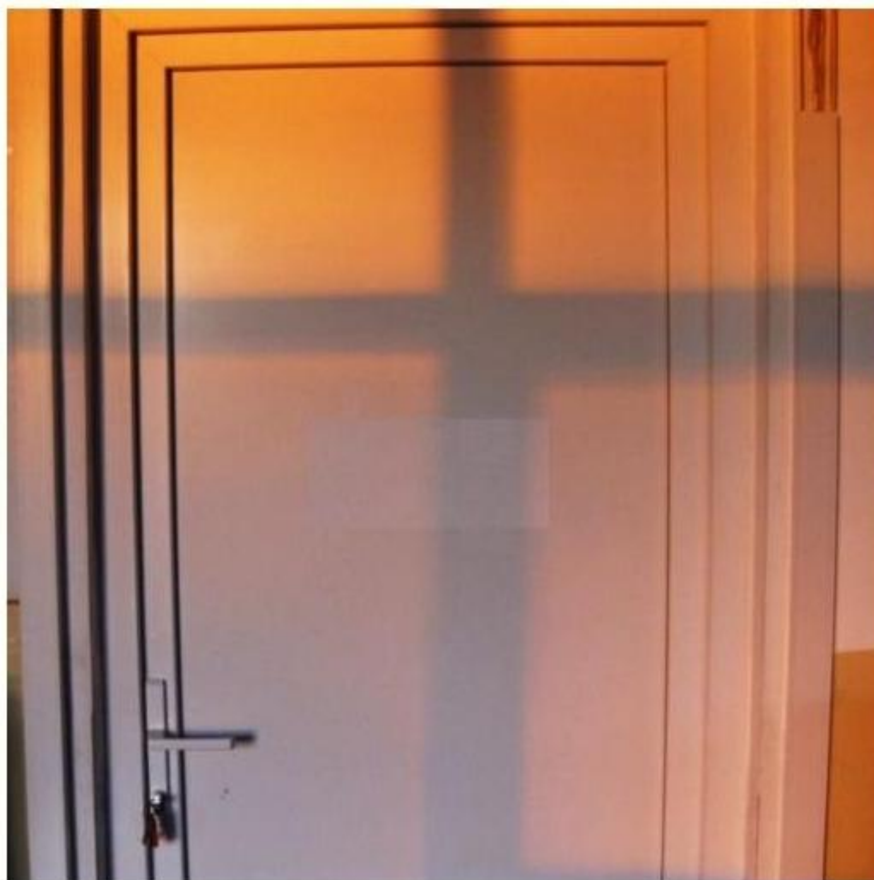
La noi în blogosferă, adică pe web, vedem că dna Andreea Pora, dnii Liviu Ornea, Andrei Cornea, Tismăneanu, Cărtărescu, Patapievici, Mihăieş, Traian Ungureanu... şi-au explicat public neechivoc opţiunile electorale. Lăudabile sunt chiar reacţia pro-Geoană a dnei Doina Cornea şi obiecţia anti-Băsescu al dlui Bedros Horasangian, poate chiar pamfletele analistului postmodern Cornel Nistorescu. Inacceptabil este însă a fi intelectual public şi a nu-ţi clarifica poziţia după un enunţ acaparator precum, în Finală: „... prefer să trăiesc într-o ţară lângă Neagu Djuvara, Crin Antonescu, Ionescu Quintus şi oamenii de valoare ai acestei ţări, Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu, cei care v-au fost consilieri şi care au plecat de lângă dumneavoastră.“

Rău este, iacă dar, că nu ştim CU CERTITUDINE cum votează Ana Blandiana, Gabriel Andreescu, Radu Filipescu, Stelian Tănase, Gabriela Adameşteanu. În *Adevărul*, dl Manolescu teoretizează despre jurnalismul politic. În *Dilema*, dl Pleşu reciteşte impasibil pe Eminescu şi Caragiale!

Şi atunci la 50% - 50%, să nu ne mirăm dacă nu cumva Golania Risipită va decide din Diasporă, încotro România.

Secretar general,
Acad. dr. ing. Picior-de-Porc
Secretar executiv pe probleme de PR,
Poetul Gujghil
Consilier Personal pe probleme de Resurse Umane,
Ofiţer acoperit Dinţişor

... ET UMBRA SUMUS

FAMOUS ...:GRAVE:... SEARCH... CLICK!

RECENZII BOOKBLOG.RO

- PRIN BUZUNARELE TIMPULUI
- PAUL IPATE, INVITAT LA „CLASICII REPOVESTIȚI. ATELIERE DE LECTURĂ PENTRU COPII ISTEȚI”
- ACEST LOC INUMAN DĂ NAȘTERE LA MONȘTI CU CHIP DE OM
- INTIMITATEA TANDREȚII

LUMINAREA POPORULUI PRIN SITE-URI

- GLOBAL MUSEUM ON COMMUNISM
- PIATA UNIVERSITATII
- BASARABIA - PAMANT ROMANESC
- PROCESUL COMUNISMULUI

Famous ...:GRAVE:... Search... Click!
http://www.findagrave.com/php/famous.php

Aparenta indecidabilitate

Intelectualul nu dă la sapă, nici la târnăcop, nu râneşte la vacă, tocmai pentru a avea mintea limpede ca să practice Luminarea Poporului în vremuri de ceață deasă, de confuzie, de aparentă indecidabilitate. Or, dl Geoană spunea: „prefer să trăiesc într-o țară lângă Neagu Djuvara, Crin Antonescu, Ionescu Quintus şi oamenii de valoare ai acestei țări, Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu, cei care v-au fost consilieri şi care au plecat de lângă dumneavoastră.“

Coposu şi Galeriu nu mai pot lumina Neamul Românesc, dar megaintelectualii Pleşu şi Liiceanu nu avem ştire să fi replicat dacă poartă fulare şi scufiţe roşii cum a reieşit din stenograma Finalei. Cât despre Neagu Djuvara, ar merita un eseu revelaţia asemănării portretistice dintre elita cumană şi mogulii contemporani.
2009 12 05, blog Morar

Votul basarabenilor a salvat democraţia din RO

Prezenţa dlui Chirtoacă la Bucureşti a compensat preţul mic al unor intelectuali bucureşteni şi trebuie salutată.

Votul românilor basarabeni a salvat democraţia din România!

Revoluţia Română a început în august 1989 la Chişinău!
2009 12 07, blog Oleg Brega

Guvern ACUM!

Dacă nu vine dl Geoană preşedinte, atunci PNL, partidul care a amestecat culorile şi lucrurile, trebuie să le descâlcească. Posibilă demisie Crin, revenire Tăriceanu. Guvern de coaliţie PNL-PDL. Poate chiar de consens, cu PSD. România nu poate ignora Aniversarea fastuoasă a 20 de ani de la Revoluţie din vina clasei politice!
2009 12 07, Σ

Biruitorul momentan

Telespectatorii merită să ştie mai multe despre cum au putut rezista doamna Pora şi mai ales dl Cristian Preda în studioul ReTV, lângă Statuia Aroganţei încarnată de biruitorul momentan Ponta.
2009 12 07, Σ

Imprudenţa de a sfida Timişoara

Ideea staffului Geoană de a sfida Timişoara a fost cam ca a lui Ceauşescu de a face miting în 21 decembrie tot împotriva timişorenilor.

Poate că această imprudenţă a contat electoral mai mult decât Confruntarea finală a candidaţilor. Ea a însemnat pierderea blogosferei, ceea ce, înainte de dezastrul din Diasporă, aproape că a compensat tandemul ReTv + A3 şi sabordarea TVR.
2009 12 07, Σ

Analiştii sunt tot politicieni

Poporul e format de elitele sale. Începând cu clasa politică. Problema e că intelectualul public tinde să-şi reducă activitatea atitudinară la folosul autopublicitar!
2009 12 07, Tribuna, Dragos Bako

Cele mai preţioase voturi vin totuşi din Basarabia

Cele mai preţioase voturi vin totuşi din Basarabia, a cărei trezire e formidabilă. Nu numai prin retorica procentelor ci şi prin bascularea de la stânga la dreapta. Al doilea mandat Băsescu va fi extrem de interesant.
2009 12 07, blog Mihail Neamţu

Intoxicările şi dezinformările feseniste la Timişoara

În săptămânile Manifestației din Piața Universității, trecător zi de zi, ignorând hărmălaia am citit şi recitit, de la Librăria Eminescu, grupajul de mărturii *Timişoara. 16-22 decembrie 1989*, Ed Facla, 1990, şi mai ales prima ediție a fundamentalei evocări Titus Suciu – *Reportaj cu sufletul la gură*. De asemenea, găseam aproape zilnic cotidianul *Timişoara*.

Imaginea despre evenimente am întregit-o urmărind Radio Timişoara: vara – Procesul; în decembrie, mărturiile aniversare.

Auzind de cartea maiorului Nicolae Durac, *Nelinistea generalilor*, merg la Timişoara în iulie 1991, negăsind-o însă nicăieri! (Am primit-o mai târziu.) Găzduit în Freidorf de dl Vasiu, încercat revoluționar şi lider sindical, am fost bine călăuzit pe traseele Revoluției deja imaginate. CE M-A FRAPAT: după numai un an şi jumătate de teroare mediatică fesenistă, Timişorenii înşişi îmi prezentau uneori propria lor Revoluție gata contaminată de intoxicările şi dezinformările abătute asupra lor!

M-am întors convins de importanța Istoriei şi chiar a Literaturii.

2009 12 08, Blog Marius Mioc, cartea *Nelinistea generalilor*

Fenomenul CADA

Fenomenul CADA, cu şi fără manipulări, nu am ştire să aibă vreun corespondent în revoluțiile din Est.

A restabilit în bună măsură onoarea Armatei după episodul represiv şi bizareria teroristă.

Mai rău e că nu are ecou în RO.

Uniunea Scriitorilor, de pildă, nu a cunoscut o voință de autoepurare şi înnoire similară!

2009 12 08, Blog Marius Mioc

Uriaşe proteste de masă împotriva prefraudării

Altfel spus, aroganța oligarhilor a ținut loc de o amplă îndrumare civică! Cu adevărat ofensatoare pentru Popor e însă interpretarea eminentului analist CTP cum că *Securitatea a învins încă o dată Partidul Comunist. E echitabil, dacă ne gândim că Ion Iliescu a avut două mandate şi Traian Băsescu are şi el două, Emil Constantinescu fiind un accident.*

Sofismul tranşării taberelor e evident, *deoarece activiştii erau incapabili să bage minerii, necălăuziți de securişti!*

Aşa că Victoria hulitului Băsescu e una integral a Poporului tânăr de azi, postbrucanian, care a votat cu Timişoara tocmai din fair-play, simțind prefraudarea, adică dezechilibrarea gravă a sistemului nostru mediatic, de către groaznicii moguli (cumva urmaşi ai cumanilor lui Djuvara), cu un fel de complicitate a societății civile derobate din incurie şi debilitate, care nu a organizat, ca arbitru lucid păzitoriu al regulilor jocului, încă din luna iulie uriaşe proteste de masă împotriva prefraudării, de îndată ce s-a observat eclipsa televiziunii de stat şi precampania murdară inițiată de particulari.

(Cred că dl Patriciu ar da un cancioc de dolari să nu rămână în istorie cu titulatura dăruită de dl Armând Gou: „arhitectul alianței PSD-PNL“!)

2009 12 08, Rev22, Armând Goşu

Niciun sacrificiu nu e zadarnic

Niciun sacrificiu nu e zadarnic. Ura unora față de Diasporă vine azi din consternarea că nu se mai aşteptau ca luptătorii pentru libertate, alungați cu bâta din Piața Universității, şi din RO, să se răzbune electoral după 20 de ani!
2009 12 08, blog Menaru

A.E. Baconsky

Spre deosebire de alți disidenți foşti toboşari bolşevici, A.E. Baconsky ne-a lăsat cel puțin doua lecturi obligatorii pentru orice Licean Neascultător: *Panorama Poeziei Universale (contemporane)* şi romanul *Biserica Neagră* (publicat în revista *Continent*, despre care Ceauşescu era informat de experții săi de la Direcția a VII-a Literatură şi Arte c-ar fi a lui Soljenițîn, din consiliul editorial făcând însă parte: Raymond Aron, Saul Bellow, Robert Conquest, Milovan Djilas, Eugène Ionesco, Arthur Koestler, Aleksandr Saharov...). Despre A.E. Baconsky urmărit de Securitate, vezi recentele nr. 40 şi 41/2009 *Rom.lit*.

GDS, Alianța Civică şi în general elita intelectuală atitudinară au jucat, indiferent de sănătatea originii actanților, un rol eroic şi eficient în occidentalizarea României pana la 5 martie 1998, când prin nefastul nr 265 al *Dilemei* s-a proclamat despărțirea de Eminescu, orientare de neînțeles nu numai pentru basarabeni, urmând de aici deruta, declinul, atomizarea, lehamitea, incapacitatea de a-şi mai putea apăra ideile în stradă şi reducerea activității practic la comoda eseistică de rubricuță în periodice.
2009 12 10, Ctd, Petru Romoşan

Canibalism civilizat

Aşa şi clasa noastră politică trebuie să-şi ceară scuze de la Popor.
2009 12 08 A3, [Trib din Vanuatu: Ne cerem scuze că strămoşii noştri v-au mâncat străbunicul]

TVR Didactic

Ca fost ministru de externe, mai bine milita dl Năstase pentru înființarea programului TVR Didactic, în scopul consolidării egalității de şanse, atât pentru elevii din România cât şi pentru cei din Diasporă.
2009 12 10, Gnd

Continuitatea organică a creşterii Operei

Dl Patapievici ar trebui ascultat cu respect sporit dacă recitim pe site-ul EvZ articolul de acum o săptămână, pro-timişorean şi neechivoc probăsescian, într-un moment în care prognoza arăta 60% Geoană, – curaj civic interpretabil în sensul necramponării de direcția ICR, unde va fi ostenit mai mult pentru alții, citind pe apucate şi sacrificând continuitatea organică a creşterii Operei.
2009 12 09, EvZ

Mai multă ostilitate

Probabil pentru că şcoala nu prea mai citeşte *Moromeții*, articolul *De ce am votat totuşi cu Băsescu* a adus mai multă ostilitate autorului decât ar fi generat acum o săptămână o declarație *De ce voi vota cu Băsescu*!

2009 12 09, Adv, Andrei Pleşu

Există totuşi ceva măreț în homosap

Tineretul care a făcut Revoluția nu simțea pregnant lipsurile vieții zilnice. Le atenuau ca întotdeauna părinții. Contrastul cu ce se întâmpla în Est a amplificat nostalgia Libertății până la explozia eroismului. Există totuşi ceva măreț în homosap.
2009 12 09, Adv, Stelian Tănase

Gogorița cu cei 35 000 de agenți sovietici

Modelul rețelelor deschise, „open source", construit prin contribuția neremunerată a mii, poate zeci de mii de oameni care au scris pe forumuri, au trimis SMS-uri, şi-au mobilizat prietenii, model Linux contra Windows propus de dl Lăzescu pentru explicarea biruinței băsesciene asupra mogulilor, ar putea fi aplicat şi Revoluției Române de la 1989! Precum mecanica celestă a lui Laplace nu avea nevoie de axioma intervenției divine, aşa şi acest model explicativ al rețelelor deschise spulberă gogorița cu cei 35 000 de agenți sovietici, plimbați cu Lăzile de istoriografia criptoceauşistă, de la Iaşi la Timişoara.
2009 12 09, Rev22, Alexandru Lăzescu

O dezbatere despre subinformare şi dezinformare

Avem nevoie de o anchetă parlamentară privind *prefraudarea alegerilor prin dezechilibrarea sistemului mediatic* al românilor din România şi Diasporă, cu deosebire prin dispariția TVR. Şi în genere, o dezbatere despre subinformare şi dezinformare.

Telespectatorii n-au sesizat nici după zece zile noutatea în cum au serbat chişinăuienii Marea Unire, iar astăzi 10 decembrie 2009 ar fi trebuit să urmărească în direct decernarea Nobelului către Herta Müller, nu să chibițească la speculațiile privind un articol din *Vanguardia* neobservat de nimeni timp de 96 de ore!
2009 12 10, Σ

Un privilegiu al lui Eminescu

E necreditabil că dl Patapievici, cu experiența din CNSAS, s-ar fi aventurat cu vreo nuanță măcar în declarații care extind jegul războiului electoral de la masa analiştilor la bibliotecile frecventate numai de către intelectuali. Cât despre a fi de dreapta şi reacționar, acesta e un privilegiu al lui Eminescu!
2009 12 10, Z

Caseta Geoană-Clinton

Dar dacă nu ştim de se află deja filmul în laptopul bine informat al lui Valentin Stan, nici de se va da pe OTV, comentat de Hurezeanu, CTP, Mircea Dinescu sau Vadim, măcar observăm că nici Mircea Cărtărescu pentru *Orbitor*, nici însuşi Horia-Roman Patapievici pentru *Omul Recent*, n-au beneficiat de atâta generoasă publicitate la cele televiziuni.
2009 12 10, EvZ, caseta Geoană-Clinton

Adulți neserioşi

În sine, nu e rău dacă tineretul reîncepe să însemne ceva în țara asta de adulți

neserioşi.
2009 12 10, A3, protest studenţesc la Cotroceni

Anchetă privind prefraudarea alegerilor

Dna Elena Udrea i-a adus Preşedintelui mult mai multe voturi decât i-a luat.

Ideal ar fi acum să i se încredinţeze conducerea unei Comisii Parlamentare de anchetă privind *prefraudarea alegerilor prin dezechilibrarea sistemului nostru mediatic*, adică să stabilească răspunderile cum, de ce TVR, acum 20 de ani canal unic, n-a rămas cât BBC, RAI, DW sau radioteleviziunile de stat din Franţa şi Spania, adică un gigantic etalon al ştirii imparţiale, greu de concurat de către particulari.
2009 12 10, blog Fumurescu, anti-Udrea

Sărbătoarea Marii Uniri la Chişinău

Rău explicabil este că aceste imagini emoţionante, cu Sărbătoarea Marii Uniri la Chişinău, România şi Diaspora nu le cunosc de la televiziuni, din presă ori de la megaintelectualii dezeminescianizaţi în 5 martie 1998.
2009 12 10, blog patruped

Futevânt şi Fute-Cuvânt

România îşi va avea curând Marele Cutremur Catastrofal, prin acumularea păcatelor politice şi mediatice, deci intelectuale, pe care poezia, din motive de exces filologic, nu le poate spăla cu un lirism eficient.

Sistemul tricolor mediatic, dominat de cleptocraţie, a reuşit la 20 ianuarie 2009, când preşedintele Băsescu nu a declarat doliu naţional, să rateze preluarea în direct a funeraliilor poetului basarabean Grigore Vieru, fiind mai interesantă instalarea preşedintelui Obama şi nevoindu-se a se strica climatul afacerilor de la Răsărit.

Recent, ieri 10 decembrie, sistemul mediatic român, alterat rău de tot prin sabordarea TVR, care nu mai atârnă cât BBC, RAI, DW sau radioteleviziunile de stat din Franţa şi Spania, a ratat focusarea suflării naţionale pe decernarea Nobelului către prozatoarea contemporană Herta Müller – problematica, substanţa şi chiar stilul operei căreia fiind furnizate de JALE şi de securitate, adica de noi.

Mai rău încă, pe bază de scenariu sau nu, această spurcată zi s-au alocat la macularea a doi dintre megaintelectualii de azi, fără de care nu prea mai ai raţiune de a scrie: Patapievici în principal, dar şi Cărtărescu – e drept, fulgurant şi eficient, o frântură parcă anunţând continuare, vreo analiză strategică explicând poate victoria electorală basesciană prin superioritatea creierelor sale.

Dlui Patapevici, deşi a dat un ferm comunicat de dezminţire că chiar aşa a spus, i s-au rezervat ore întregi de prezentare pe juma' din ecranul Realităţii TV, pe motiv că în *La Vanguardia* ar fi descris cu multă vreme în urmă conţinutul unei videocasete nefolosite electoral: "E un pic asemănător cu cazul Bill Clinton şi sexul oral. Ştiu sigur că lui Băsescu i s-a oferit o casetă cu Mircea Geoană în care i se făcea sex oral şi el a refuzat să o folosească. Este un om onest".

Dlui Cărtărescu i s-a băgat pe ecran un fragment de text contrafăcut şi o poză nereuşită, speculându-se asupra termenului Futevânt cu nuanţa de coloratură fascistă că murdărirea vieţii noastre electorale şi, vasazică, spirituale, vine nu de la politicieni sau moguli, nici de la cumanii lui Djuvara, ci de la puţinii noştri megaintelectuali de-i poţi înghesui într-un singur Mercedes pe toţi.

Ce întristează Telespectatoarea e că oameni de fineţe la spirit, ca Turcescu, Orban, Dinescu, Ursu şi alţii prezenţi, chiar şi o doamnă, în atmosfera de extremă excitaţie când manipularea s-a deplasat spre caracterul de labagii al intelectualilor care-şi duc lubricitatea în Textul însuşi, cum va mima şi Mircea Badea, nu şi-au pus întrebarea ţărănească dacă nu cumva textul atribuit lui Mircea Cărtărescu pe net nu e ca şi filmuleţul pedofob cu puştiul caftit, suspectabil *a fi facătură*.

Ca prim şi deocamdata unic cărtărescolog, autor a peste 1500 de pagini inspirate de capodopera *Orbitor,* din care mega-exegeză n-am publicat pe *propinatiu.ro* decât primele 600, aş paria pe chiar reportul Loto de la 6 din 49 că textul care a circulat pe net *nu aparţine* candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat. Argumente necesare şi suficiente se găsesc la începutul textului, autorul declarându-şi copilăria în Bucovina nu în regiunea Bucureşti, şi la sfârşit, semnatura fiind Arcaşul lui Ştefan.

Or, Mircea Cărtărescu are pagini impardonabile despre simbolurile recuperării Basarabiei, Eminescu şi Ştefan cel Mare! Ba chiar e greu de crezut, ca unul dispreţuitor de Mişcarea Naţională de Rezistenţă, că ar fi luat în seamă detalii didactice precum: „Arcaşii lui Ştefan“ a fost o organizaţie antisovietică din Basarabia, judeţul Soroca, înfiinţată în 1945 de către pedagogii Vasile Bătrânac, Victor Solovei, Nicolae Prăjină, Teodosie Guzun, Anton Romaşcan şi studentul Şcolii Pedagogice din Soroca Nichita Brumă.

Fără să fac o anchetă completă, am constatat că în 29 noiembrie 2009, pe blogul marilor clasici Ion Creangă, Eminescu şi Caragiale, nu şi marele neînţeles Slavici, la adresa:

http://ioncreanga.wordpress.com/2009/11/29/futevant-presedinte/

sub vorbele de duh Povestea pulii şi mai ales Futevânt… astă noapte… la Vântu',

dăm de un material "Futevânt, preşedinte!? ", a cărui circulaţie, după Google, a fost minoră, câteva bloguri şi chiar forumul Realitatea TV, cu şanse minime totuşi să fi deplasat vreun singur vot dintr-un electorat în altul.

Autorul zice din start, cu onestitate: „când mama nu mă trimitea cu treburi la câmpie, mergeam adesea pe plaiurile dragi ale Bucovinei“, deci numai un răufăcător putea să nu priceapă ca nu e Cărtărescu.

Apoi, continuă cu un pamflet politic absolut antologic, cu care s-ar fi fudulit şi Cărtărescu însuşi, de-a dreptul operă literară care devine Lectură Obligatorie şi urgentă cât nu dispare de pe net.

Nu ne rămâne decât să-l salutăm pe acest nou mare talent bucovineano-basarabean, să-i urăm bun venit în Literatura Româna!

Ci amintindu-ne că *goethe* pare a însemna cel ce ejaculează, să-i urăm o faimă rodnică de Fute-Cuvânt!

2009 12 11, GO, Σ

Stimularea urii de sine

Cu o grabă asemănătoare abandonării unionismului la colţul de cotitură din 2 iunie 1997, aproape imediat după *aia din decembrie*, cleptocraţia a vândut repede Străinului mult din ce-a apucat pe la privatizări sau l-a lăsat măcar să controleze mai totul, deoarece ăsta dispunea de capital, tehnologie, marketing şi relaţii.

După 11 decembrie 1999, când euroatlanticii au hotărât să se extindă cu băncile şi şuncile lor spre baltici şi pân' la Nistru, cleptocraţia a pierdut tot mai mult teren în faţa xenocraţiei care e de crezut că n-a ezitat în rafinamentul ei s-o stimuleze să încurajeze la români URA DE SINE, ca substanţa cea mai activă a otravei *postromânismului*, fireşte *după* denigrarea valorilor istorice şi culturale sau lăsarea lor să se degradeze întru o demolare dorită ca pe o eutanasiere de maidanezi fără stăpân onegheu.

Cu o extraordinară uşurinţă, nespus de mulţi nechezoli de ambe speţe au acceptat ca

naivii să le locuiască în inconştientul termopanat următorii viruşi ascunşi ai *urii de sine*.

1. Ghinionul vieții mele e că m-am născut în România.
2. Din cauza românilor mei trăiesc eu în mitocănie şi lipsuri – acasă, deranjat de vecini manelişti, pe transport datorită partenerilor de trafic şi, la serviciu, din cauza incompetenței colegilor şi a mişmaşurilor şefilor.
3. Dacă emigram la timp, dar încă nu e timpul pierdut, azi eram şi eu bogat sau cel puțin nu munceam pentru alții ca aici, unde banii mei se duc mai mult la pensionari şi la asistații social.
4. Dacă nu eram român, nici copiii mei n-ar fi fost români.

2009 12 11, ZP

Arcaşul lui Ştefan

Viața cărților nu e bine să fie atinsă de jegul mizeriei politice. Nu e bine a se implica în această campanie nume precum Patapievici, Cărtărescu sau Ana Birchall.

Ca prim şi deocamdată unic cărtărescolog, autor a peste 1500 de pagini inspirate de capodopera *Orbitor*, din care mega-exegeză n-am publicat pe *propinatiu.ro* decât primele 600, aş paria pe chiar reportul Loto de la 6 din 49 că textul *Futevânt, preşedinte!?*, care a circulat pe net, nu aparține candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat, Mircea Cărtărescu. Argumente necesare şi suficiente se găsesc la începutul textului intact din 29 noiembrie, autorul real declarându-şi copilăria în Bucovina (*Când mama nu mă trimitea cu treburi la câmpie, mergeam adesea pe plaiurile dragi ale Bucovinei...)*, nu în regiunea Bucureşti, şi la sfârşit, semnătura fiind *Arcaşul lui Ştefan*, ceea ce autorul celebrului pamflet antivoievodal *A pus de mămăligă*, din *Jurnalul Național*, 13 iulie 2004, n-ar fi ales.

2009 12 11, Σ

Incapacitatea de a-şi mai apăra ideile în stradă

Golania, GDS, Alianța Civică şi în general elita intelectuală atitudinară au jucat un rol eroic şi eficient în occidentalizarea noastră până la 5 martie 1998, când prin nefastul nr 265 al *Dilemei* s-a proclamat despărțirea de Eminescu, orientare de neînțeles nu numai pentru basarabeni, urmând de aici deruta, declinul, atomizarea, lehamitea, incapacitatea de a-şi mai apăra ideile în stradă şi reducerea activității practic la comoda eseistică de rubricuță în periodice sau pe blog. Din păcate, nu numai Roxana Iordache s-a debusolat. Iar mai răul este că multor cărturari civici le e ruşine să spună ce-au votat.

2009 12 11, blog Marius Mioc

Înainte de a sugera o demisie

Înainte de a sugera o demisie, trebuie să verificăm dacă există înlocuitor. Fiind vorba de ICR şi Patapievici, e cam cum ai cere demisia lui Dan Petrescu de la Unirea Urziceni!

2009 12 11, ReTV, Ludovic Orban

Ca pe turnători

Postacii de partid, postacii plătiți în general, dracu ştie, unii poate şi din exterior, un internaut cu experiență învață să-i ocolească tot astfel cum românul epocii Goma ştia să evite turnătorii. Sau noi la Piața Universității în 1990 – mirosirea provocatorilor.

2009 12 11, RLb, activiştii de pe internet

Să verificăm dacă există înlocuitor

Poate că şi Băsescu s-a gândit, ca dl CTP, că primirea de sex oral nu e totuna cu primirea de şpagă şi de aceea n-a folosit caseta cu conţinut felaţional! Înainte însă de a sugera o demisie sau o demitere de megaintelectual, trebuie să verificăm dacă există înlocuitor. Fiind vorba de ICR şi Patapievici, e cam cum ai cere demisia lui Dan Petrescu de la Unirea Urziceni!
2009 12 11, Gnd, CTP, Felosoful care nu este

Aproape tot atât de atomizată

Sunt 2 bătălii. Între Geoană şi Băsescu. Între clasa politică şi societatea civilă – aproape tot atât de atomizată cât sub bolşevici.

Partidele nu simt de nicăieri vreo presiune să se grăbească.
2009 12 11, Σ

Petiţie pentru un Armistiţiu postelectoral pe durata aniversării Revoluţiei Române

Către partidele politice

În intervalul 16-22 decembrie societatea civilă ar trebui să impună politicienilor un Armistiţiu, recomandându-le să se abţină de la lupta şi demagogia postelectorală, pentru ca poporul să poată aniversa cu solemnitatea cuvenită cei 20 de ani de la biruinţa Revoluţiei Române.

Societatea civilă, anemică şi aproape tot atât de atomizată cât sub bolşevici, nu poate însă exercita nicio presiune asupra clasei politice. De aceea, apelăm la respectarea din motive de conştiinţă şi patriotism a acestui Armistiţiu (...).

2009 12 12, GO, Petitiionline

Sprijin necondiţionat dlui Patapievici!

Invidie literară, patriotism de sarmale, concurenţă politică vizând ICR, elitofobie... Discuţia devine cronofagă. Numai cretini. N-ai adversar. Şi totuşi există unele obiecţii grele, ale viitorimii, adresate retrospectiv şi fără folos elitei dlui Patapievici. De ce mişcarea civică a pierdut sprijinul străzii la 5 martie 1998, o nouă Golanie fiind imposibilă azi chiar dacă Geoană şi Crin şi Vadim ar fi desfiinţat, la ordin, GDS, ICR, CNE, Humanitasul şi CNSAS începând cu 12 decembrie 2009, ora 8.30? De ce cadrele didactice nu sunt, nu au fost formate ca în România Regală, tâlcuitori pentru gloată ai gândirii fine, de elită? De ce critica pustietoare a trecutului românesc, în loc să conducă măcar la un proiect de recuperare a Basarabiei sau de conservare a identităţii româneşti în Diasporă, ne menţine în provizoratul miştocar al comodului *postromânism*, care ne eliberează de orice răspunderi faţă de o epavă din care nu se poate salva nimic, precum din incendiatul BCU?

Altminteri, sprijin necondiţionat dlui Patapievici!
2009 12 12, blog Mihail Neamţu

Este incorect româneşte să nu cinsteşti pe Eroi.

Este incorect româneşte să nu cinsteşti pe Eroi. Ci tu, chiar dacă circul politic va continua, treci pe la Cimitirul Eroilor Revoluţiei şi, fiindcă e aproape, chiar pe la Crematoriul Martirilor Revoluţiei de la Timişoara. Şi în alte oraşe martir se pot pune flori, se aprinde o

lumânare, se aşază un gând la temelia unei spiritualităţi noi în RO şi DRO (Diaspora Română).

Iar dacă nu te mişti de acasă, se poate semna în atâta vacarm o petiţie.

Petiţie pentru un Armistiţiu postelectoral pe durata aniversării Revoluţiei Române
http://www.petitieonline.ro/petitie-p08505049.html

Ingratitudinea atrage mânia cerească.

Lasă pe alţii, tu caută pacea şi curăţenia sufletului tău!

2009 12 14, ZP

Închide televizorul!

A trecut fluxul mediatic, spectacolul electoral. Momentul în care furnicile practicau democraţia şi orice gest conta. Oricât de sceptic, oricâtă loterie, unul din cinci milioane! Ay! Contactul tău cu urna, însăşi menţinerea democraţiei în cetate. Ce-ar fi fost dacă se abţineau toţi de la vot? Dar acum lasă-i în pokerul negocierilor! Se va găsi cine să conducă marfarul! Ai să afli tu ce şi cum. Acum, scrie! Citeşte şi scrie! Fiecare cu ale sale!

Fiecare cu ciurul său!

Cine-şi va aminti de această sinteză a zilei după 99 de zile?

Pe când cel ce frunzăreşte *Primul Cerc*, de la recentul Gaudeamus, de Soljeniţîn nu va uita!

2009 12 15

Totalitarism de oţel, dictatură de catifea

Dacă s-a agitat că mămăliga nu explodează şi că nu vom avea, precum au camarazii de fost Lagăr stalinist al socialismului şi păcii, un an revoluţionar universal mediatizabil, precum 1956 la unguri, 1968 la cehoslovaci sau 1980 la polonezi, explicaţia nerasistă este că tipul de comunism impus românilor a avut un caracter extrem de dur, complet totalitar, din următoarele motive: 1. Participarea masivă, împotriva ambelor mari totalitarisme, la Războiul Sfânt (1940-1945), vizând recuperarea teritoriilor româneşti pierdute în 1940 şi evitarea bolşevizării dacă s-ar fi diminuat astfel resursele Kominternului. 2. Partidul Comunist „din România şi din URSS" fusese insignifiant, perceput cel mult ca agentură a dezmembrării teritoriale avansată de Stalin dincoace de Nistru. 3. Mişcarea Naţională de Rezistenţă,

afirmată din Banat până în Basarabia şi Bucovina, de la 1944 până prin 1956, când Occidentul a respectat târgul zonelor de influenţă de la Yalta şi nu a apărat Budapesta de invazia sovietică. 4. Clasă ţărănească puternică, creştină, antrenată de veacuri în arta supravieţuirii şi greu de convins să intre în colhoz. Românii au arătat la Revoluţie un dispreţ faţă de moarte copleşitor, se mai vede pe YouTube inconştienţa tinerilor în preajma armelor. Ei au răsturnat fără intervenţie externă armată un totalitarism de vidia, nu o dictatură de catifea.
2009 12 15, EvZ, Vasile Ernu

Poemul cinematografic *Poienile Roşii*

Poemul cinematografic *Poienile Roşii* al românului Emil Loteanu ar trebui să-şi aibă dvd-ul în toate şcolile româneşti, din RO şi DRO (Diaspora).
2009 12 15, EvZ, Vasile Ernu

Revoluţia – două programe timişorene la Aniversare

Presa ne oferă două programe timişorene la Aniversare.

Unul implică nenumărate organizaţii, deci Timişoara, cum citim Duminică, 13 Decembrie 2009 18:46 în Renaşterea Bănăţeană.

Al doilea program pare de elită, se bazează pe ce ştiu să facă megaintelectualii: un fel de imitaţii de congres, adică simpozioane, dialog, masă rotundă, forum, dezbatere. Adică *Manifestări de comemorare a Revoluţiei, la Timişoara*, cf. *Evenimentul zilei,* 14 decembrie.

Manifestări pe care Georgeta Petrovici le rezumă aşa:

„La ora 10:00, la Casa Adam Müller-Guttenbrunn, va începe conferinţa internaţională *Luptând şi construind – Timişoara 1989. 20 de ani de la schimbarea de regim*, eveniment aflat sub înaltul patronaj al lui Jerzy Buzek (preşedintele Parlamentului European şi fondator al Solidarność).

Vorbitorii – Gabriel Andreescu, Bakk Miklós, Becsey Zsolt, Deutsch Tamás, Smaranda Enache, Martonyi János, Florian Mihalcea, Németh Zsolt, Traian Orban, Pozsgay Imre, Szőcs Géza, Daniel Vighi, Dinu Zamfirescu vor accentua prezentarea eforturilor comunităţii reformate, care sprijinită de celelalte comunităţi etnice şi religioase din Timişoara a reuşit să demoleze zidul tăcerii ridicat cu aproape cincizeci de ani în urmă de ideologia comunistă.

De la ora 16:00, în Aula Magna a Universităţii de Vest din Timişoara are loc partea a doua a forumului internaţional, la care vor vorbi Emil Constantinescu, Markus Meckel, Viktor Orban, Tőkés László şi Lech Walesa. În deschiderea conferinţei va fi proiectat în premieră absolută filmul lui Szőczy Árpád „Umbra lui Dracula – Adevărata poveste despre Revoluţia Română“.

Spectacol aniversar cu Herta Müller

Actorul Victor Rebengiuc va recita, vineri, poezia Hertei Müller compusă în mod special pentru acest eveniment, la cererea municipalităţii, în cadrul spectacolul aniversar din oraşul de pe Bega.

Vineri, de la ora 18:00, în Piaţa Operei, cel mai apreciat tânăr dirijor european, spaniolul Guillermo Garcia Calvo (31 de ani), va dirija „Messa da Requiem“ de Beethowen [n.n. de de Giuseppe Verdi!], sub coordonarea artistică a lui Ioan Holender, directorul Operei de Stat din Viena. Muzica va fi intercalată cu texte despre eroii Revoluţiei, care vor fi citite de actori timişoreni.“
2009 12 15, PN [*Categorii şi etichete blog PN*: Carturari fara biblioteca, Institutul pentru Studiul şi

Monitorizarea Antiromânismului, Luminarea Poporului, Oligopedagogia, Petitii şi Reactii, postromânism, antiromânism, Autoelita, Comunicate PCD, Infrastructura Intelectuala, Marea Recuperare, parlament, pornografie, reactii, deflagratii, scriitor]

Restructurarea sistemului mediatic

Conferința „Luptând şi construind – Timişoara 1989-2009, Douăzeci de ani de la schimbarea regimului", care a avut loc în Aula Magna a Universității de Vest, marți 15 decembrie, cu participarea unor personalități legendare, precum Viktor Orbán, László Tőkés sau Lech Walesa, ar fi trebuit să fie transmisă în direct de toate canalele de ştiri. Este din ce în ce mai necesar, din partea societății civile, a se ține *Congresul Intelectualilor*, care să se pronunțe şi asupra calității audiovizualului din RO.
2009 12 16, Timiş online

Balconul Operei din Timişoara

A se accepta ca şi balconul Consiliului Județean, adică al fostului Comitet Județean de Partid, să fie un simbol al Revoluției de la Timişoara, alături de cel al Operei, poate genera confuzii, pentru tineret şi pentru turişti, similare cu propunerile altora de a face din 14 decembrie şi mişcarea neîncepută de la Iaşi începutul Revoluției. (Măcar de se alegea Chişinăul, cu resurecția din august a românismului!)
2009 12 16, Ştiri locale

Ci şi puzderia de analişti

Depolitizarea telespectatorului român vine fatal din autodemascările campaniei electorale murdare: a apărut percepția că nu numai clasa politică e vinovată de marasm, ci şi puzderia de analişti.
2009 12 16, Adv, Andrei Pleşu

Experiența că *PCR ucide*

Într-adevăr, Ceauşeştii, idiotizați de pupincurismul practicat de colegii lor, intelectualii, se măsurau în geniu sintetic cu Stalin şi anunțaseră încă de la Congresul XIV că vor fi necruțători cu orice nou Braşov contestatar. Tocmai experiența că *PCR ucide* a întârziat explozia mămăligii noastre. *Românii au făcut Revoluția exact când pierderile de vieți ar fi fost minime*. (Teroriştii lui Iliescu țin de originalități imprevizibile.)

Resentimentele față de ruşi veneau din experiența repetatelor ocupații, deportări şi răpiri de teritorii. Nu i-a dorit niciun român ca invadatori eliberatori de sub jugul ceauşist.

Ironia că toata lumea voia glasnost şi perestroika, în speranța că rafturile magazinelor se vor umple, este un fel de incorectitudine politică față de o clasă muncitoare care, neasistată de cărturari ca în Polonia, a izgonit în 20 decembrie armata de pe străzile Timişorii, iar în 22 pe Ceauşescu însuşi, scandând Libertate!
2009 12 16, Adv, St. Tănase

Aşa cum a fost!

Păcatul originar, sacrificiul fondator. *Revoluția din '89 – aşa cum a fost*, un titlu de bestseller! Să-i urăm autorului Emil Constantinescu un interes al cititorilor cel puțin comparabil cu cel constatat de Marius Mioc pentru *Revoluția din Timişoara aşa cum a fost*.
2009 12 16, ReTv

Mulțumiri Poloniei

Mulțumiri Poloniei, Solidarității şi lui Lech Walesa pentru contribuția la Eliberarea Estului. Un gând pios pentru neuitatul Papă Ioan Paul al II-lea!
2009 12 16, Agenda Timişoara

La Aniversare!

Faptul că soția miliardarului Cosmin Bălcăcean, Dany, a dat 100.000 de euro pe o petrecere surpriză, organizată la Sinaia în cinstea zilei de naştere a afaceristului, cheltuindu-se salariile pe o luna a 2000 de funcționari publici, cântând frații Cocoş, Petrică Cercel, Florin Turbatu şi Adrian Minune, şi chiar un politician, *e exact ce am visat noi la Revoluție, acum 20 de ani*, exceptând bizareria că nici prin acte filantropice, nici prin impozitarea averilor, România nu si-a occidentalizat Infrastructura Intelectuală, bibliotecile noastre rămânând nefrecventabile față de mediatecile colegilor mei euroatlantici.

La un popor care nu vrea să piară, cărțile fundamentale nu trebuie să se găsească doar în casele bogaților.
2009 12 16, Cancan, şampanie de 400 euro

Sexul cu prostituatele e viol dacă nu plăteşti

„Sexul cu prostituatele e viol dacă nu plăteşti“ – probabil titlul anului în presa română!
2009 12 16, Click

Partidul, armata, securitatea şi miliția

Orice contribuție e binevenită, trebuie salutată cartea despre Revoluție a dlui Emil Constantinescu, dar formularea 1996-2000 despre dezvăluiri – „aşa cum au fost ele descoperite în diferite documente ale *armatei* şi *poliției*“ – necesită completări privind încă doi factori ai reprimării revoluției: *partidul* şi *securitatea*.

Să nu uităm nici de cealaltă lansare: Costel Balint – *Ziua de mâine a început ieri*.
2009 12 17, Timiş online [Un interviu Costel Balint eroiza totuşi prudența gl. Guşe de a nu ataca Balconul Operei.]

Amețeală de pe urma succeselor

Dacă eram eu Traian Băsescu, aş fi acordat simultan aceeaşi decorație după douăzeci de ani, de nu o au, cel puțin altor trei opozanți ai bolşevismului, – oricum, i-aş fi amintit: Doina Cornea, Dan Petrescu şi Radu Filipescu, egali în merit cu László Tőkés. Adăugând o scrisoare privată către Paul Goma.

Pentru Revoluția de la Timişoara, aş fi onorat egal cel puțin pe Sorin Oprea, Ioan Savu şi Lorin Fortuna. Totodată, aş fi acordat maxima atenție *luptătorilor împotriva uitării*: Titus Suciu, Traian Orban, Miodrag Milin, Marius Mioc...

Pentru Revoluția de la Bucureşti, nu i-aş fi jignit pe supraviețuitorii Baricadei, în primul rând pe Dumitru Dincă.
2009 12 18, Σ

Iliescu, țap ispăşitor

Se succed două curente în istoriografia Revoluției. Mai întâi, ni s-a spus că au tras în noi nu arabii şi orfanii, ci agenții sovietici, 35 de mii, aduşi cu Lăzile.

Acum şi în perspectivă, rămâne că au tras spionii sovietici, activişti români din RO, aproape toți decedați sau în curs de. Ce nedumereşte însă pe popor e că Iliescu tinde a deveni țapul ispăşitor precum Ceauşescu. De pildă, nimeni nu acuză de complicitate la acoperirea crimelor revoluției, rasolindu-se investigațiile, guvernele Petre Román, SRI-ul, procurorii, şi alți funcționari!

2009 12 18, Adv, Teroriştii lui Iliescu

0.8 euro lunar pe Dolce telecablu – Duna TV şi nu numai!

E necesar un *Congres al cărturarilor* pentru a examina Infrastructura Intelectuală a României. Fără Bibliotecă Națională, fără TVR Didactic, fără ARTE tv, nu se poate forma intelectualitatea de mijloc.

Intre elite şi gloată, nimic.

2009 12 19, gheoland [Pe televiziunea maghiară Duna TV s-a transmis în direct de la un forum desfăşurat în Timişoara şi dedicat Revoluției Române din 1989, care a început acum douăzeci de ani, pe 15 decembrie 1989. Au fost aici László Tőkés, Lech Walesa şi alții… dar cred că ştiați de la TVR, de la Antene sau Realitatea TV, nu? Acum ungurii de la Duna TV transmit un documentar excelent despre Securitatea română, cu interviuri în română şi maghiară, documentar realizat de TVR şi Magyar Adas. Îmi pare rău că nu ştiu maghiară.]

Mai bine setul complet *Memorialul Durerii*

Decât dvd cu 2 ore TVR ceauşistă *la fiece Manual* de istoria bolşevismului nostru, mai bine setul complet *Memorialul Durerii,* la *teacher* şi în biblioteca şcolii!

2009 12 19, NapocaNews

Infezabilitatea României bunului simț a lui Antonescu

Voiu cumpăra cartea despre Pahlavi Aryamer şi aş scrie o biografie Princess Soraya, dacă nu m-ar obseda măsura în care *Ghidul nesimțitului* a proorocit infezabilitatea României bunului simț a lui Antonescu. Şi mai am o obsesie: pot lămuri megaintelectualii pe popor dacă*, aşa cum Istoria dlui Manolescu este canonul pentru Literatura noastră, ce zice dl Alex Mihai Stoenescu despre Anul 1989 e motanus mutantus canonul despre Revoluție?*

2009 12 19, Adv, Radu Paraschivescu

Infrastructura Intelectuala a României

Infrastructura Intelectuală a României e deficitară. N-avem Bibliotecă Națională, iar televiziunile nu au obligația legală de a fi culte, în caz contrar retrăgându-li-se licența.

Conferința „Luptând şi construind – Timişoara 1989-2009, Douăzeci de ani de la schimbarea regimului", care a avut loc în Aula Magna a Universității de Vest, marți 15 decembrie, cu participarea unor personalități legendare, precum Viktor Orbán, László Tőkés sau Lech Walesa, ar fi trebuit să fie transmisă în direct de toate canalele de ştiri.

A preluat-o Duna TV!

Românilor le va fi greu să se descurce în chestiunea secuiască după reguli europene.

2009 12 19, Ziare, autonomia secuiasca

Baricada de la Inter

Bine că face şi Bucureştiul ceva! (Nu trebuie uitate coroanele pentru Crematoriul martirilor Timişoarei.) Dacă aş fi eu Paul Cozîghian, mi-aş plasa toate materialele despre *Baricada de la Inter* pe YouTube, să poată întreaga lume omagia pe eroi, nu numai ca români, ci ca OAMENI jertfindu-se pentru Libertate!

Iar dacă aş fi ministrul culturii sau mogul, aş achiziționa de la Cocor MediaChannel cele două mediafațade fixate pe blocul Dunărea (spre Arhitectură), pe una oferind nonstop trecătorilor documente ale Revoluției şi ale Pieții Universității, iar pe cealaltă un slideshow cu exponate din pe nedrept nevizitatele muzee ale României.
2009 12 19, Adv

Lăsând textul să vorbească prin el însuşi

Lăsând textul să vorbească prin el însuşi, pare că în aerul cu diamante al Libertății, revoluționarul Florin Iaru încă se mai teme, după douăzeci de ani, să spună limpede la popor cine l-a ciomăgit. Culmea postmodernismului e că finalul evocării rescrie ironic sloganul cincizecist *Stalin şi poporul rus libertate ne-a adus!*
2009 12 19, Adv, Iaru

Megaintelectualii practic derobându-se

Deocamdată, canonul despre Revoluție, megaintelectualii practic derobându-se, e dat de dl Alex Mihai Stoenescu, Şef Direcție Relații Publice a Armatei (1997-1998!), printr-o harnică activitate de publicist, de invitat la televiziuni şi de autor de cărți de interviuri cu Măgureanu sau Stănculescu.

Dl Emil Constantinescu are cu ce modifica acest canon şi merită admirație şi respect pentru un proiect de o asemenea anvergură: 'Revoluția din 1989 – aşa cum a fost', 'Mineriadele – Fața violentă a postcomunismului 1990-1999'; 'Democrația – De la naştere la majorat 1990-2007'; 'Prețul schimbării – Administrația Emil Constantinescu 1996-2000'; 'Țara ca o pradă – Calea românească spre capitalism';'De la țara-problemă la model regional – Politica externă 1996-2000', 'Adevărul despre minciună – Manipularea opiniei publice 1989-2009'. Oricare dintre aceste titluri ar fi putut fi tema de concurs sau de colecție propusă de marile edituri: Humanitas, Polirom, Curtea Veche, RAO...
2009 12 19, RLb

Prefraudarea Alegerilor prin dispariția TVR

Dacă eram eu Traian Băsescu, o protejam pe dna Elena Udrea, care stârneşte atâta pizmă ca ministru, manevrând de să se preocupe cu a înființa şi a conduce o comisie parlamentară care să ancheteze Prefraudarea Alegerilor prin dispariția TVR şi prin activități electorale foarte preelectorale practicate de anumite canale tv, concluziile urmând a fi fructificate legislativ în reechilibrarea sistemului nostru mediatic, prin forța statului, şi în creşterea exigenței privind nivelul de cultură la grile, până la sfârşitul anului viitor.
2009 12 19, ReTV, Laura Cernahoschi

Aniversând Revoluția de la Timişoara

Mulți chemați, puțini aleşi! Tu păzeşte-ți sufletul! Altfel, nu-ți vor mai vorbi *Cvartetele* lui Beethoven. Nici *Imnurile* lui Novalis, nici sufletul-copil al lui Tonitza, nici

Colonada lui Bernini.

Într-un deplin anonimat, la TVR3, un colaj interesant *Sânge pe catifea*, Cornel Mihalache, reluări de prin 2005 nou comentate. Dacă te grăbeşti, mai poţi găsi 3-4 episoade pe site-ul TVR, la secţiunea care cuprinde înregistrări ale emisiunilor difuzate de TVR Internaţional – emisiuni produse special pentru românii din străinătate, dar şi emisiuni preluate de pe canalele naţionale TVR 1, TVR 2 şi TVR Cultural:
http://www2.tvr.ro/webcast/inregistrari1.php

(Poate că ai pierdut deja. TVR Timişoara şi TVR 3 prezintă un serial despre revoluţia din 1989, care se difuzează în fiecare miercuri, la 19,30 pe TVR Timişoara şi la 22,30 pe tvr3 – citim în 12 nov 2009 pe blogul lui Marius Mioc. Realizatorii serialului sunt Bogdan Vasile şi Titus Suciu.)

Conferinţa „Luptând şi construind – Timişoara-1989-2009 – Douăzeci de ani de la schimbarea regimului“ care a avut loc în Aula Magna a Universităţii de Vest, marţi 15 decembrie, cu participarea unor personalităţi legendare, precum László Tőkés sau Lech Walesa, a lui Viktor Orbán, şi a preşedintelui Emil Constantinescu, ar fi trebuit să fie transmisă în direct de toate canalele de ştiri din România. A preluat-o Duna TV!

Surpriza au fost Radiourile regionale, de o seriozitate umilitoare faţă de ce se asculta în maxi-taxiurile bucureştene, de pildă cârcotaşi ironizând vorbirea Majestăţii Sale Regele Mihai apropo de un invidiat BMW. Evident, atenţie maximă focalizăm spre Radio Timişoara:
http://www.radiotimisoara.ro/live/RTlive.m3u

Pentru muzeul Virtual al Revoluţiei, de reţinut ediţia specială a emisiunii *În rând cu lumea*, realizată de Adriana Dolcianu-Mărăscu în ziua de doliu 17 decembrie 2009, ora 12, invitaţi fiind Ioan Bânciu, vicepreşedintele ALTAR, revoluţionarul Ioan Savu (despre care aflăm cu bucurie că are 7 nepoţi!) şi profesorul Titus Suciu (a cărui experienţă scriitoricească i-a permis în *Reportaj cu sufletul la gură*, să ne dea cea mai persistentă imagine, istorică şi literară, despre Revoluţie din câte cunoaştem).

Perindarea cu lumânări a timişorenilor dinspre Maria şi Catedrală spre Operă o am putut urmări pe:
http://www.banaterra.eu/romana/webcam/index1.html

Requiem-ul lui Verdi, în 19 decembrie, tot pe TVR3.

Versurile Hertei Müller, recitate de Victor Rebengiuc, au dovedit, spre necazul multora, că şi un text de coloratură optzecistă poate exprima tragicul:

Pe-asfalt stă un pantof desculţ

Chip făr' de chip
frunte de nisip
glas făr' de glas
ce-a mai rămas
timp a rămas
timp făr' de timp
ce-aş putea să schimb
unu dintre fraţi
pentru un Carpaţi
Am un singur gând
ce-aş putea să vând
boaba de strugure
sau un nasture
şapca făr' de cap
aş putea să tac

mai pentru nimic
noaptea coase-un sac
de întuneric
Iarbă vitregă amară
fluieră un tren în gară
sau un copil făr'de adulți
pe-asfalt stă un pantof desculț

Chiar *Requiem*-ul lui Verdi, în alte interpretări zgomotos ca al lui Berlioz, surprinde, la reascultarea înregistrării. O fragilitate care nu uită că bolşevicii au tras la Timişoara până şi în femei şi copii, cum repetau din când în când voci sfârşind cu a Victoriei Chiticaru, studenta de azi, născută în 20 decembrie 1989, în Timişoara eliberată. Prefer acest Verdi altora, cum înainte de 1989, vinilului negru Karajan Supraphon cu *Requiem*-ul lui Mozart, preferam înregistrarea timişorenilor dirijați de Nicolae Boboc în Domul Romano-Catolic din Piața Unirii.
2009 12 20, GO

Despărțirea profesorului de Carte

A obține un electorat cât mai ieftin manipulabil se realizează şi printr-o subsalarizare cronică a corpului didactic, politică ale cărei consecințe bănuite se confirmă când şi unde nu te aştepți.

Peste jumătate din români nu au cumpărat cărți în 2009, non-consumul de cărți urcând de la 46% în 2008, la 51%, anul acesta, potrivit unui studiu prezentat de Centrul de Studii şi Cercetări în Domeniul Culturii, cf.
http://www.mediafax.ro/cultura-media/peste-jumatate-din-populatia-romaniei-nu-a-cumparat-carti-in-2009-5188887/

62% din cărțile vândute sunt cumpărate de doar 9% din populație (segmentul celor care achiziționează mai mult de două volume pe lună).

51% din clienții bibliotecilor îşi procură cărți din librării şi abia apoi împrumută de la bibliotecă. (Deci amărâții nu protestează CITIND la stratificarea barbară a societății!)

Dar ce te pune pe gânduri. Centrul de Studii în Domeniul Culturii a elaborat şi patru profiluri de cititori. Primul este tipul orientat spre carieră, reprezentat de tineri (21 – 30 de ani). Cel de-al doilea tip este reprezentat de cititorii ocazionali, reprezentați de femei casnice, muncitori, lucrători pe cont propriu, fără studii superioare. Tipul achizitiv se constituie din subiecți între 40 şi 50 de ani, migranți de la țară la oraş, cu studii medii. Ultimul tip de cititori practică un consum educațional sau de necesitate. Consumul pare unul axat mai ales pe nevoile educaționale ale copiilor, fiind unul minimal.

Nu ai impresia că niciunul dintre aceste profiluri nu se potriveşte profesorului de azi?

S-au discutat sau nu în cancelarii, în contradictoriu, ultimele apariții de la Gaudeamus 2009?

Şi dacă e de jale, poate spera preuniversitarul mila universitarilor clasei politice?
2009 12 20, PN

Necesara reabilitare a ghilotinei este documentată

Necesara reabilitare a ghilotinei este documentată de dl Ion Cristoiu cu o acribie compatibilă considerațiilor despre îngeri ale colegului de la *Adevărul*, filozoful român Andrei Pleşu. Trebuie respectat noul chip al analistului.
2009 12 21, Adevărul

Morții lui Ceaușescu și morții Emanației lui Iliescu

După 20 de ani, aproape că nu mai poate fi pedepsit nimeni, deși crimele politice ar trebui să fie imprescriptibile. Amuzantă este însă tendința de a face din Ion Iliescu țap ispășitor, cum pățiră ca unici vinovați Ceaușescu și Miron Cozma pentru complexe vinovății colective! Or, în zilele terorismului, până să se poată aduna CFSN-ul cu Doina Cornea și László Tőkés în frunte, a existat un nucleu executiv al puterii de care uităm în defavoarea celui care s-a expus memorabil, precizând și cum trag teroriștii: din toate pozițiile. Justiția română e datoare să sintetizeze urgent tot ce știe despre diversiunea teroristă *și despre complicitățile privind perpetuarea acestui mister*. Se va rezolva atunci discriminarea că numai morții lui Ceaușescu sunt *eroi*, pe când morții Emanației sunt tratați din ce în ce mai mult *ca niște fraieri*, care au fost chemați prin radio și televiziune să apere obiective militare sau politice ucigașe, și s-au dus să apere Libertatea dintr-un idealism care riscăm să devină irepetabil la români.
2009 12 21, PN, EvZ, Σ

Subsalarizarea cadrelor didactice

Luându-mă după titlu, m-am așteptat ca bugetarii cu glasuri tunătoare să fie din Partidul Cadrelor Didactice, dar universitarul sătul nu crede preuniversitarul fără cărți.
2009 12 21, EvZ, Mihăieș, Bugetari cu glasuri tunătoare

După precedentul german

Nu știu dacă este sau a trecut momentul ca instituțiile abilitate să publice lista agenților KGB și GRU, din armată și societatea civilă, și știu că orice listă va fi vehement contestată, însă merită examinat *de ce România n-a avut nicio strategie de recuperare a Basarabiei după precedentul german*.

De ce clasa intelectuală nu a format o clasă politică unionistă?

Întrebarea este dacă școala româneasca mai poate forma un răscolitor de arhive de tenacitatea lui Zigu Ornea.
2009 12 21, Z, structura anti-KGB/FSB

Din criză-n criză

Știrea că Editura Nemira a cerut falimentul este întristătoare pentru toți cărturarii, abia la o lună de la Târgul Gaudeamus cel nevizitat de candidații la președinție. *Evenimentul Zilei* descria la 10 decembrie dificultățile financiare în care a intrat *Cotidianul*, acumulându-se în subsolul din Casa Presei 500 000 exemplare din strălucita colecție de literatură contemporană. Așadar, avem nu numai o criză a audiovizualului, vădit dezechilibrat la ultimele alegeri, ci și una a tipăriturilor.

Vom fi un popor de postmoderni tot mai necitiți.
2009 12 21, Gnd

A refuza oligopedagogia

Înțeleg prin *oligopedagogie* starea învățământului redus la a putea învăța matematică, limbi, socioumane, dexterități pe elevișori, *fără însă a le da și educație*, deoarece din pricina

subsalarizării, cadrul didactic e disprețuit adesea fățiș, ca amărât, de subiectul actului educativ, precum şi de beneficiari – părinți, autorități, angajatori.

Am avut un ministru, Mircea Miclea, care a demisionat din pricina bugetului batjocoritor rezervat educației.

Pare-se că avem azi un lider sindical al cadrelor didactice, care uite că din acelaşi motiv refuză nu numai postul de ministru al educației, ci şi o vastă carieră politică comparabilă cu a lui Miron Mitrea!

Este dl deputat PDL **Catalin Croitoru**. Ciăm din *Ziua*:
http://www.ziua.net/news.php?data=2009-12-19&id=47736

> Potrivit unor surse politice citate de Antena 3, ministrul propus pentru Educație, Cătălin Croitoru, a renunțat la nominalizare, din cauza propunerii de buget alocat Ministerului Educației.
>
> Informația este confirmată şi de surse sindicale, potrivit cărora Cătălin Croitoru, propus la conducerea Ministerului Educației, va renunța la aceasă funcție din pricina faptului că bugetul estimat pentru învățământ în 2010 este chiar mai mic decât cel de anul acesta şi nu îşi poate pune în aplicare proiectele pe care şi le propusese.
>
> „Se pare că bugetul din 2010 va fi chiar mai mic decât anul acesta, iar Cătălin Croitoru nu este omul care să promita ceva ce nu poate realiza. Noi am avut mai multe discuții zilele acestea cu dumnealui şi s-a arătat dezamăgit de faptul că proiectele sale de reformă nu ar putea fi puse în aplicare şi preferă să încerce să facă tot ce se poate pentru învățământ prin prisma funcției sale în Comisia de învățăamânt din parlament, prin proiecte de lege reformatoare“, au explicat, pentru NewsIn, sursele citate.

Marxist occidental gândind, oligopedagogia se va curma în RO doar atunci când cleptocrația (burghezo-moşierimea) deținătoare a capitalului majoritar va înțelege că *rata plusvalorii exploatării omului de către om va fi cu atât mai bănoasă cu cât forța de muncă proletarizată va fi instruită mai apropiat de standardul euroatlantic*.

Deocamdată, prin *strategia subsalarizării cadrelor didactice*, împiedicându-le sistematic şi intenționat să-şi procure cărți şi să le citească, exploatatorii poporului îşi asigură pentru emanația lor politică, adică pluralismul colorat al partidelor, un electorat incapabil să reziste la manipulare sau la pomana votului.

2009 12 21, PN [Etichete:Infrastructura Intelectuala, Marea Recuperare, reactii, Postat în Carturari fara biblioteca]

A lipsit la jurnalişti aerul regal Uniter

Altminteri, ar trebui explicat la popor de ce viziunea sceptică asupra trecutului românesc, deci *demobilizantă vizavi de recuperarea Basarabiei*, a dlui Lucian Boia, a fost preferată percutantelor investigații asupra Revoluției practicate de Marius Mioc şi Alex. Mihai Stoenescu.

Mircea Badea e într-adevăr cel mai explicit la popor dintre cei zece jurnalişti selectați, Andreea Esca, Cristian Tudor Popescu, Ion Cristoiu, Robert Turcescu, Gabriela Vrânceanu Firea, Radu Moraru, Marius Tucă, Mihai Gâdea, şi Emil Hurezeanu folosind uneori concepte, expresii sau lookuri greu de înțeles, ba chiar impardonabile dacă e să manipulezi că analiştii n-ar fi egal responsabili cu politicienii pentru spectrul prea decalat al nivelurilor de trai din RO.

Ca să-i iubim, marii noştri capitalişti şi politicieni ar trebui să învețe de la cei

occidentali să-şi construiască o imagine de filantropi în locul celei de mega-şmecheri, încât cleptocraţia să fie percepută ca o burghezie de merit. Dacă aş fi ministrul culturii, le-aş sponsoriza celor 10+10 decidenţi pentru România un workshop la Valencia pentru a se documenta în *Ciudad de las Artes y las Ciencias* (http://www.cac.es/) despre ce poate face o monarhie pentru Luminarea Poporului. (La noi, măcar să se termine şi să se occidentalizeze Biblioteca Naţională, inclusiv fişierele de lemn!)
2009 12 22, Ziare com

Populismul vine din atomizarea spiritului critic

Românii nu sunt nici naivi, nici laşi. Ştiau că Ceauşeştii, idiotizaţi de pupincurismul colegilor lor, intelectualii, vor trage. Bătrânii aveau de sub Gheorghiu-Dej experienţa că PCR ucide. Tinerii au răsturnat – fără a fi ocupată România de vreo supraputere – nu o dictatură, ci un totalitarism. Performanţă rarisimă. Nici germanii nu sunt laşi, nici ruşii. Dar sub totalitarism, sub Hitler sau Stalin, nu putea exista solidaritate cu opozanţii!

Pentru Revoluţia de la Timişoara, a se citi şi: *Banaterra* – cărţi online. *Procesul de la Timişoara* + Blog Marius Mioc + Titus Suciu.

Gloata şi-a făcut datoria. Populism există oriunde azi. La noi îşi atinge maximul, devine demagogie, nu din vina poporului, ci pentru că *minciuna supremă e că România ar avea viaţă intelectuală!* Ăsta da populism! Elucubraţiilor politicienilor şi analiştilor *nu li se opune nimic serios*, stăruitor până la capăt. Nu cunosc, de pe când publica la *Jurnalul Naţional*, lângă Mircea Cărtărescu, să fi primit harnicul cercetător Alex Mihai Stoenescu vreo replică megaintelectuală la excesul de *postromânism* care strică rodul unei trude uriaşe.
2009 12 22, Σ

Nu sunt evidente avantajele cărturarului

Într-adevăr, după 20 de ani, nu sunt evidente avantajele cărturarului care a stat în 21 decembrie 1989 faţă în faţă cu scutierii la Inter şi s-a cărat când au venit blindatele, ştiind că se va trage ca la Timişoara în acei tineri frumoşi. Cu certitudine, în atmosfera din România nu şi-a putut scrie cărţile pe care şi le-a promis, sieşi ca şi celor martirizaţi.

Iar dacă le-a scris, nu i le-au publicat editurile care pot plăti promoteri.
2009 12 22, Adv, Radu Calin Cristea

Nu există polemici, avem doar monoloage atomizate

Antidotul la criza morală este spiritul critic. Dar nu întâmplător România nu deţine Infrastructura Intelectuală pentru exercitarea criticii întru Luminarea Poporului.

Nici TVR Didactic, nici Bibliotecă Naţională. Acum, criza cărţii. Faliment la *Cotidianul* din negoţ cu literatura de calitate. Faliment cerut, zice presa, şi de Editura Nemira.

Nu există polemici, avem doar monoloage atomizate.

Fiecare intelectual îşi urlă discursul în rubricuţa sa şi nici măcar nu-l citeşte pe al vecinului. Orice aberaţie lansată de politicieni, analişti sau manipulatori pluteşte deasupra apelor reziduale fără a fi combătută pas cu pas de autoritatea unei elite.

Nu ştii sau nu ai unde să cauţi. E aşa, nu e aşa?

Rezultă de aici o non-comunitate, o adunătură tot atât de neasistată intelectualiceşte precât înainte de Revoluţie. Iar cel neştiutor nu e imoral, e ignorant.

Mai ales intelectualitatea n-a ştiut să exploateze libertatea silind cleptocraţia şi politicienii să occidentalizeze infrastructura de interes profesional: biblioteci, arhive, centre de documentare, aparatură de laborator, birotică, publicaţii, televiziuni de calitate. De aceea,

când compari sterilitatea acestor 20 de ani cu explozia de creativitate a celor 22 de ani ai României Regale Mari, te apucă dorul de ducă.
2009 12 22, Ziare com, Emil Constantinescu

Terorişti de două speţe

Bine e să admitem că au existat terorişti de două speţe: ai lui Ceauşescu şi ai lui Iliescu. Complexitatea fenomenului nu se armonizează cu incapacitatea organizatorică a lui Iliescu, mai degrabă ideolog decât aparatcic.
2009 12 22, blog Pantaleonescu

Reţeaua R

Cam aceeaşi teorie că teroriştii erau ai Tratatului de la Varşovia şi că pregăteau sosirea a două divizii sovietice e discutată şi pe TVR2 în 21 decembrie:
Cine-a tras în noi, după 22?
http://www.tvr.ro/?play=74345
http://www.tvr.ro/articol.php?id=74344&c=47
Ce deranjează e analogia acestei reţele de alpinişti cu Mişcarea Naţională de Rezistenţă antibolşevică prin care românii se arată mai iubitori de libertate decât alţi estici.
2009 12 22, JN

E ca şi cum ar retrograda Steaua

Nu mai ai de ales dintre 7 ziare, au rămas 6. Infrastructura Intelectuală a României continuă să se îngusteze. Diminuarea pluralismului e un pericol pentru democraţie. 300 de parlamentari unicamerali sunt mai uşor de influenţat decât 476 bicamerali. Dacă aş fi megaintelectual, aş publica în *Cotidianul* online.
Sărbători fericite şi un an mai bun tuturor celor întristaţi de eclipsa *Cotidianului*!
2009 12 23, Ctd

Avantaje

Pentru a înţelege pe Liviu Babeş, a se reciti *Memorialele* lui Vasile Pârvan sau a se caută pe web Jan Palach.
Teologal recapitulând cu ochii pe contemporani, ce a câştigat cel ce 47 ani având în 1989 nu a murit ca erou în Revoluţie?
2009 12 28, Adv

Canonul

Vladimir Tismăneanu, H.- R. Patapievici, Andrei Pleşu, Nicolae Manolescu, Teodor Baconschi, Andrei Cornea, Mircea Cărtărescu, Ioan T. Morar, Cristian Teodorescu, Cătălin Avramescu, Sever Voinescu, Cristian Preda, Cristian Pătrăşconiu, Mihail Neamţu şi Mircea Mihăieş, adică *ai noştri*, poate că ar trebui să lumineze poporul dacă validează prin tăcere sau nu canonul despre Revoluţie al dlui Alex Mihai Stoenescu.
2009 12 28, EvZ, Mircea Mihăieş
După 49 de ani

E adevărat că după 49 ani nu prea mai există decât amorul plătit, dar faptul că un

politician indian vârstnic a demisionat pentru sex cu trei gagici nu dovedeşte decât forţa presei, centrată pe inconştientul nostru canibalic, înclinat la a-i îngropa pe bătrâni de vii.
2009 12 28, Z

Descurcaţi-vă!

Fără a-i deranja pe capitalişti cu nimic, a le tăia bugetarilor instituţiilor publice tichetele cadou, de masă şi de vacanţă e un fel de a le spune: *descurcaţi-vă!* Unii vor fi mai leneşi, alţii mai uşor de corupt şi câţiva se vor gândi la formele occidentale de sindicalizare, de coloratura marxistă.
2009 12 28, Z

Reportaj cu sufletul la gură

Cartea dlui Titus Suciu, *Reportaj cu sufletul la gură*, procurată de la Librăria Mihai Eminescu din Bucureşti, am citit-o şi recitit-o în aprilie-mai 1990, cât a durat Manifestaţia din Piaţa Universităţii. Documentarea ulterioară nu mi-a modificat esenţial nici până azi această imagine despre Revoluţia de la Timişoara. Un asemenea *Reportaj*, cum bucureştenii nu au pentru *Baricadă*, trebuia retipărit de megaedituri şi difuzat în străinătate prin filialele ICR. Ba chiar tradus şi difuzat în limbile de circulaţie de către instituţiile care răspund de imaginea României în lume.
2009 12 28, *Opinia Timişoarei*

Trebuie înfiinţat Partidul Cadrelor Didactice

Trebuie înfiinţat Partidul Cadrelor Didactice, cu activitate în afara şcolii, curmându-se cu oligopedagogia şi demonstrând eşichierului politic ce înseamnă cu adevărat GAUCHE, justiţie socială, inclusiv marxism, întru protejarea poporului de care au uitat, nu au milă, şi cleptocraţia, şi Autoelita universitară. Partidul Cadrelor Didactice ar avea constant mai multe voturi decât UDMR-ul şi l-ar substitui în combinaţiunile politice, cu deosebire după miniaturizarea băsesciana a Parlamentului.
2009 12 29, petitiionline, comentariu

A fost ministru al Agriculturii

Angelo Miculescu a fost ministru al Agriculturii şi socrul dlui Adrian Năstase, decedat într-un accident de circulaţie evocat de Cosmin Guşe la b1 tv prin 2008, punând pe seama serviciilor secrete decapitarea.
2009 12 29, JN, Coreea de Nord

A cumpăra şi a face rost

Prin 1978, în august, pe unul dintre intelectualii Primăverii de la Praga, Zdenek Mlynar cred, l-am auzit explicându-le aniversar unor occidentali: deosebirea e că la voi CUMPERI, pe când la noi FACI ROST.
2009 12 29, blog Marius Cruceru, simbolul comunismului

15 000 de intelectuali mai puţin

Preuniversitarii – categoria de intelectuali cea mai dispreţuită în RO. Şi de politicieni

(mai toți potențiali universitari), şi de acea populație care încă mai crede în mitul meditațiilor. Puteau fi dați afară şi 80 000! De ce însă atâta urgență, când e vorba de 1 septembrie 2010? Să vadă UE că stăpânim criza. Să aibă Amărâții o compensație, capra vecinului, la un Revelion sărac. Şi, poate, punându-l în conflict cu sindicatele, să i se taie aripile reformatoare tânărului Daniel Funeriu, care venea din Occident cu un CV de viitor nou Spiru Haret. Tragic e că dacă unul singur din cei 15 000 ştie carte şi refuză oligopedagogia, pierderea este ireparabilă. Pentru că, prin jocul influențelor, tocmai acela va fi izgonit!
2009 12 29, Σ

Negreşit se va implementa

Dacă reforma curriculară aduce concedieri peste lotul de 15 000 de profesori dați afară în 2010, negreşit reducerea educației la 6-7 materii se va implementa. Cu consecințe pozitive pe termen lung, cum ar fi că segmentul de public al OTV, televiziunea poporului, va depăşi 80-85% din electorat.
2009 12 29, Gnd, Băsescu la OTV

300 de licee mai puțin

Dacă 50 de profesori fac un consiliu profesoral, atunci 15 000 înseamnă 300 de licee sau şcoli mari. Oricum, cadrele didactice trebuie să mulțumească guvernului că nu le-a stricat decât Anul Nou cu o ştire care se putea difuza şi de Crăciun.
2009 12 29, ReTV

Ministrul şi politologul

Însăşi viața noastră intelectuală va fi afectată dacă ministrul Elena Udrea se ciorovăieşte cu politologul Alina Mungiu-Pippidi.
2009 12 29, Ziarul de Iaşi

Mineriada latentă

Ar merita o analiză ura şi dispreţul față de profesorii preuniversitari în exprimările de pe forumuri, ocazionate de întâia măsură a noului guvern: zeci de mii de intelectuali mai puțin! Dacă 50 de profesori fac un consiliu profesoral, atunci 33 000 înseamnă 660 de licee sau şcoli mari. Oricum, cadrele didactice trebuie să mulțumească puterii că nu le-a stricat decât Anul Nou cu o ştire care se putea difuza şi de Crăciun, spre marea satisfacție a multora. Amuzant e că se prezintă unor *intelectuali* drept reformă şi luptă cu oligopedagogia, o banală obligație față de FMI.
2009 12 30, Rev22

Autoelita, Luminarea Poporului şi filantropia

1. Autoelita este ca un soi de nomenclatură intelectuală. Ea este o structură de putere şi ea contează şi funcționează ca atare, e ca lotul naționalei, nu ne priveşte *cine* practică fotbalul nostru incalificabil şi dacă marchează. Nimeni nu e de neînlocuit şi se vede asta când CNSAS-ul mai demască câte un turnător abject, dar stilat. Numeric, ea se compune din 12 megaintelectuali, celebrați într-un an câte unul pe lună şi din 52-53 seismectuali, care se laudă unul pe altul desemnat săptămânal, după cum sunt şi periodicele, mensuale, respectiv hebdomadare.

Pentru popor, e benefic că Autoelita e relativ fixă şi nu costă cât demnitarii, ba chiar cunoaştem cărturari care-şi donează din pasiune contribuţiile! Uneori geniale.

Altminteri, sare în ochi balcanic cusurul că Autoelita ca grup este incapabilă de autocritică. Şi nu prea poate nici *să admire o idee în funcţie de justeţea ei,* nu ca pe un Mercedes, năucită de prestigiul producătorului, deci de câtă publicitate s-a pompat sau nu.

2. Luminarea Poporului (*Volksunterricht*) e o chestiune instituţională, ar trebui să se ocupe de ea un vast TVR Didactic ce ar da programe adulte cui a ajuns la conştiinţa că mai are mult de învăţat. În vremea lui Diderot, poporul era educat de Biserică, dar azi, noi când văzându-l priponit zicem *televiziune*, apăi zicem politicieni şi finanţatorii lor, vasăzică facem vorbire de capitalul român şi străin, de *cleptoxenocraţie*.

Scopul formativ al iluminării *Volksbildung* este a-l elibera pe cetăţean de manipulare. A-l scoate de sub tutelă, a-l face suficient de citit încât să poată distinge cu competenţă *ideile injectate* lui de *ideile proprii*, categoric auditul performanţei bazându-se ca test pe imperativul kantian, dacă adultul e capabil să ia decizii corecte singur.

3. Înregimentarea tot mai băsesciană a Autoelitei poate fi periculoasă deoarece noul regim, după asigurări balcanice cu toptanul că RO nu va fi afectată de criză, a reuşit *sărăcirea populaţiei*, prin privaţiuni, simultan cu *vânzarea viitorului*, prin cedări, îndatorând ţara noastră de vreo zece ori mai mult decât Cea, făcându-i suveranitatea mai permisibilă.

În consecinţă funestă, o resurecţie revoluţionară a sindicatelor poate trata astăzi nu ca burghezie de merit pe burghezia diplomectuală mijlocie, ci drept categorie socială inclusă în cleptocraţie, lângă burghezia de şpagă.

Marea problemă este că, la noi, unde rămâne putred mărul, mogulii, nababii, baronii şi corsarii deţin un *savoir-faire-money*, dar nu şi un *savoir-vivre,* deci sunt incapabili de a avea bun gust pentru plăcerea supremă a îmbuibatului, anume filantropia. *Sunt needucaţi ce să facă cu banii*, încât adesea bogaţii noştri îi pierd în sume mari cu aceeaşi uşurinţă cu care i-au furat de la popor, fiind în joc adesea sume echivalând cu bugetul culturii chiar până în 2112, când nu va mai fi RO, sau chiar în 2222, când limba noastră va fi o limbă omorâtă.

Aici găsim şi explicaţia că nu-i Autoelitei a lumina poporul cum nu-i e maidanezului a linge sare iodată: dacă ea ar fi *iluministă*, atunci îmbogăţiţii noştri ar fi despoţi luminaţi, filantropi, ceea ce ar însemna că *am ajunge la un pluralism al mai multor Autoelite simultane*, ceea ce niciun pubintelectual deştept nu e atât de fraier încât să ia ţeapă.

De aceea, esenţa Apelului către lichele e că a sunat în acel monarhic 30 decembrie 1989, acum exact 20 de ani, ca o declaraţie de teritorialitate.
2009 12 30

Un an 2010 de nota 10!

Partidul Cadrelor Didactice le urează la toţi duşmanii un an 2010 de nota 10!
Secretar general, prof. Dudu Străchinaru-Bonobo
2009 12 31, Σ

Condiţia de postac

Uneori nu te poţi abţine de la a nu reacţiona la ce se scrie în presa online, fie aducând din propria experienţă de viaţă completări materialului, fie exprimând alte opinii decât ale gazetarului sau ale altui cititor.

Cu timpul, criticul sau istoricul literar sau iubitorul de literatură care urmăreşte aceste REACŢII ale unui prozator român contemporan i-ar înţelege şi opera mai adânc, pentru că POSTACUL nu poate în spaţiul public să se slujească de sistemul de semne şi simboluri din propriul text, ci este pe web tot atât de neajutorat şi de sincer ca la Judecata de Apoi sau ca la

spital. Dar pentru a înțelege o câtime maximă din enunț, profesionistul trebuie să caute şi contextul în care s-a produs REACȚIA. Şi atunci el ajunge să se izbească de dispariția cu timpul de pe servere a materialului care a provocat REACȚIA sau de situații mai jenante, când între POSTAC şi pagina online s-a interpus un obstacol, fie debitul mic al conexiunii, fie, vai! cenzura sub diferitele ei forme.

Cititorul fericit nu are însă obligația de a pune accent pe context.

El poate citi REACȚIILE ca atare, ceea ce în ultimă analiză se trăgănează tocmai din efemeritatea presei ca presă. De aceea, scriitorul ca POSTAC nici nu verifică dacă i-au băgat online sau nu REACȚIA.

Numai LITERATURA este un mod durabil de explorare a realității!

De aceea, scriitorul ca POSTAC nici nu verifică vreodată dacă i-au băgat online sau nu REACȚIA, dar e dator când le adună să precizeze pentru bieții critici sau istorici literari, fie şi abreviat, cotidianul sau blogul, data, preopinentul, subiectul sau orice alt indiciu ajutător reconstituirii genezei elucubrației.
2009 12 31, GO

Ce mai înseamnă azi a fi român

Ce mai înseamnă azi a fi român, fraților?

Ce este o *comunitate românească*, stimați concetățeni?

Ea este compusă din români sau cetățeni români, eventual strânşi în jurul unei biserici sau moschei sau pagode, important e *să aibă mediatecă parohială*, toalete funcționale şi minimum un calculator legat la internet.

Este bun român azi, membru al comunității planetare a Neamului Românesc, din RO şi Diasporă (DRO), cine se preocupă de Idealizarea Misiei Culturale în lume (WO) ca emanație a Marii Recuperări a istoriei netrăite, recunoaşte pe Eminescu drept Poet Național, sumă lirică de voievozi, are nostalgia României Regale Întregite, cu Monarhie cu tot, urăşte comunismul şi ascultă de Crăciun colindele Madrigalului, iar pe plan spiritual militează, de la Nistru pân' la Tisa şi de la Toronto pân' la Sydney, pentru înnobelarea Literaturii Române cel mai târziu până în 2012, la Centenarul pomenirii lui Caragiale şi la Bicentenarul Răpirii Basarabiei, fiind dealtfel un participant activ la programul educativ de învățare pe tot parcursul vieții, Luminarea Poporului, în mediateca asociată Templului Românilor putându-se viziona non-stop filme documentare, pe TVR Cultural şi TVR Didactic, cu prioritate despre sensul Kitsch al Universului şi al Bioseei, ca să ne putem adecva prin geniu sintetic operativ Istoria, calculatorul conectat la internet slujind totodată ca unul din modestele terminale închinate ISMAR-lui (Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului) şi Băncii de Idei clasice pentru *marii recuperatori*, care nu se ruşinează însă, ca *instalatori* pricepuți, nici de sincronismul avangardist *Dacă-ai-la-ce*.
2010 01 01, PN

Violența atacului la un ministru român instalat

Die Welt e cum ar fi *Evenimentul zilei*, la care colaborează şi megaintelectuali, iar violența atacului la un ministru român instalat, dna Elena Udrea, se explică prin experiența acumulată de occidentali cu gestiunea fondurilor lor în Est. *Mireasa Cezarului nu trebuie să fie nici măcar bănuită de analişti*.

Straniu e însă că megaintelectualii nu s-au solidarizat cu Alina Mungiu-Pippidi, fondatoarea think-tankului Societatea Academică, să explice la popor că polemica dintre cele două doamne atât de diferite implică întregul continent şi e cazul să ieşim după Revelion din amețeala de pe urma succeselor.

2010 01 01, ReTV

Nu s-a câştigat la Loto 6/49

Mă aşteptam pentru anul bugetar 2010 la un semn de noroc pentru români.
2010 01 01, A3, nu s-a câştigat la Loto 6/49

Suplinitorii, pensionarii şi comasarea

Suplinitorii sunt mai conştiincioşi decât media pentru a-şi asigura continuitatea, iar experimentaţii pensionari ştiu mai multă carte decât diplomectualii recenţi. Egalitatea de şanse pentru elevii din RO şi DRO s-ar fi asigurat mai bine comasând nişte canale de stat într-un TVR Didactic.
2010 01 01, EvZ

Va fi greu de explicat

Va fi greu de explicat generaţiilor viitoare unioniste de ce România nu a declarat doliu naţional în ziua funeraliilor poetului Grigore Vieru. Comunistul Voronin a făcut-o.
2010 01 01, ProTV

Reforma educaţiei poate începe cu TVR

Reforma educaţiei poate începe cu TVR, nu cu suplinitorii şi pensionarii. Egalitatea de şanse pentru elevii din RO şi DRO s-ar fi asigurat mai bine comasând nişte canale de stat într-un TVR Didactic.
2010 01 01, Mediafax

Anul 2010 va fi unul literar, nu politic

Şi eu cred că anul 2010 va fi unul literar, nu politic. Ne e silă.
2010 01 01, Gnd, CT Popescu, Pseudonia

Adevărata filantropie

Adevărata filantropie nu constă în a da carne de mistreţ împuşcat la căminele de copii şi bătrâni. Dacă eram eu Ion Ţiriac, aş fi rugat pe distinşii oaspeţi să doneze câte 10 000 euro pentru occidentalizarea Bibliotecii Naţionale „Neterminata“ din Bucureşti sau pentru restaurarea Sinagogii timişorene din Fabric.
2010 01 11 Σ

Marea Recuperare

Rezidual la ingratitudinea generală ce va atrage Marele Cutremur Catastrofal, ne întristăm că megaintelectualii n-au scris nimic serios despre Misterele Revoluţiei, iar dacă n-au reuşit Ei a dezlega aceste taine mici, atunci încă n-au depăşit *condiţia de nechezoli de ambe speţe*, unii formaţi elitist în RO din auzite sau pe carte rară, alţii formaţi în WO dar întorşi tot îmbibaţi de postromânismul că nu au datoria de a se coborî la delicatul misionarism Haret, anume la Luminarea Poporului, prin sfaturi pe întuneric, personal, şi prin forţarea Puterii la emanciparea Cadrelor Didactice şi la investiţii vizând Infrastructura Intelectuală

populară: de la TVR Didactic până la Biblioteca Națională online pentru Toți, fără de care *Marea Recuperare*, însăşi supraviețuirea Neamului Românesc dincolo de Epoca Mooye, în Epoca Wash, când dacă e să extrapolezi trendurile de azi până prin 2222, va fi în întregime arhivat, depus în nişă lângă anticii hittiți şi uitat.
2010 01 12, Σ

Mila asta mediatică mai mult de sfârşitul Ceauşeştilor

Oricum, te revoltă mila asta mediatică mai mult de sfârşitul Ceauşeştilor decât de familiile morților, de zece ori mai numeroşi după 21 decembrie, ai lui Iliescu, Roman, Militaru, Brucan, Măgureanu, Brateş, Voican şi cine a mai avut puterea militară şi mediatică sub mascarada teroristă.
2010 01 12, Σ

Megaintelectualii şi Revoluția

Megaintelectualii *foarte sus*, Gloata foarte jos. Comunicarea este imposibilă, ca de pe zgârie-nori cu bordeiul. Se pierde implicit validarea şi atunci nu putem folosi decât termenul *Autoelită*.

Autoelita este o elită autosituată *atât de sus* încât ăştia se autovalidează unii pe alții, iar poporul ar putea să nici nu mai existe, de la Strehaia la Soroca, dacă n-ar conta contribuabilul silit la finanțarea pospaiului de viață culturală, de arătat la export, cu delegați aleşi pe principii nomenclaturiste, cam aceiaşi mereu şi mereu.

Oricum, *interes pentru Revoluție* găseşti în editura lor tot atât de puțin cât pentru recuperarea Basarabiei sau revenirea la Monarhie, care nu-i totuna cu exploatarea valorii comerciale a exotismului ei în vulgaritatea politică din Țara lu' Peşte.

Peşte ăsta, de care vorbesc toți Amărâții locuitori, e un fel de mogul armator fără flotă, care dintr-o pagoda conspirativă, finanțând dezechilibrat pluralismul politic, decide în consens cu mai mulți cine să câştige alegerile şi ce program să aplice în profitul cleptocrației şi al burgheziei de şpagă, al mafiei compradore şi chiar al burgheziei de merit, câtă o fi ea.)

Hârtia şi ecranul sunt scumpe, nimeni nu abordează Revoluția dezinteresat, doamnelor şi domnilor!

De aceea, 90% din ce s-a palavragit la 20 de ani după, în decembrie 2009, numai te intoxică.

Mai bine citeşti Titus Suciu – *Reportaj cu sufletul la gură* sau vizitezi site-ul celui mai important istoric român contemporan, timişoreanul Marius Mioc!

Şi aprinzi o lumânărică pentru eroi!

Că dintre stelele de sus ei veghează la prosperitatea casei tale!

Timişoara, 12 ianuarie 2010

2010 01 13, ZP

Prefera mai bine a voiaja

Legea Prigoană, de să se mute parlamentarii în localul început tot de Ceauşescu, dar pentru cititori, valorifică ipoteza că mafiile intelectuale preferă mai bine a voiaja la străini pe banii poporului, motivând ele că n-au de 20 de ani Biblioteca Națională occidentalizată ca să se documenteze Numai în RO la scris cărți.
2010 01 14 HN

La Măgurele e un reactor dezafectat

Să ne uităm pe web la ce biblioteci naţionale au latino-americanii! După demitizarea lui Eminescu prin celebrul nr 265 Dilema, avem dispreţul de azi pentru carte şi cărturari, o atmosferă cam ca în 1990, exemplificându-se gloatei combaterea crizei pe profesori, drepturi de autor, liberul arbitru politicianist asupra interminabilului coteț ceauşist destinat la noi Bibliotecii Naţionale.

Interesant că s-a propus nu demult şi mutarea Guvernului pe malul Dâmboviţei!

Deci blocarea acestui obiectiv este important pentru a-i priva pe români de Marea Recuperare şi a-i globaliza în primul eşalon/ prima vidanjă.

2010 01 15 HN

Şi mall, şi parlamentari

Eficientizarea Casei Poporului se poate face numai băgând şi mall, şi parlamentari.

UE ar trebui să ancheteze însă de ce un membru al ei postbolşevic, care n-are Bibliotecă Naţionala la standarde cât să dezvolte creativitatea, a cutezat a cugeta să-şi bage întâi Guvernul iar acum Parlamentul într-un edificiu cu destinaţie culturală.

2010 01 15, Σ

Primul an fără Grigore Vieru

Măcar anul acesta, să ne amintim şi de poetul naţional al timpurilor de eşec unionist, Grigore Vieru!

2010 01 14, Gazeta de Sud

Fără Eminescu nu s-ar fi făcut 1 Decembrie 1918!

Teii cei umbroşi ai Brăilei merită un Eminescu.

Cele şase sectoare bucureştene au a învăţa de la Galaţi, câtă artă modernă pe cap de rezident.

Că fără Eminescu nu s-ar fi făcut 1 Decembrie 1918, a se citi o amintire a lui Slavici – *Clopotniţa mănăstirii Putna*.

2010 01 15, locuri unde se întâmplă ceva

Detractorii n-au decât de pierdut

Ca prim şi deocamdată unic cărtărescolog român, autor a peste 1500 de pagini inspirate de capodopera *Orbitor,* din care mega-exegeză n-am publicat pe *propinatiu.ro* decât primele 600, consider că geniul înaripat al candidatului nostru Nobel cel mai bine plasat are un solid temei eminescian şi pare a ţine de secolul romantic târziu al XIX-lea, unde îşi are şi adevăratul public. Tocmai de aceea, aş consilia că antieminescianismul kitsch e pe termen lung nerentabil, chiar şi pentru acum vârstnicul Mircea Cărtărescu.

2010 01 15, blog Roncea

Geniul eminescian

Geniul eminescian e suficient de impresionant prin el însuşi ca să nu aibă nicio nevoie a se risca ipoteza unui asasinat politic, ale cărei mari dezavantaje sunt *ingratitudinea* noastră

față de filantropul Titu Maiorescu și *asemănarea* epocii Regelui Carol I cu stăpânirea bolșevică, despre ale cărei abuzuri psihiatrice a se consulta măcar Vasile Paraschiv – *Lupta mea pentru sindicate libere în România. Terorismul politic organizat de statul comunist,* Polirom 2005.
2010 01 15, blog Apologeticum

Asasinarea Mitului eminescian

Asasinarea Mitului eminescian prin nr 265 al Dilemei a spart trei dinți din fața unionismului generației Grigore Vieru, ceea ce nu i-a împiedicat pe megaintelectuali să-l ia la mișto și pe Ștefan cel Mare și Sfânt.

Fără Eminescu, avem disprețul de azi pentru carte și cărturari, o atmosferă cam ca în 1990, exemplificându-se gloatei combaterea crizei pe profesori, pe drepturi de autor, pe liberul arbitru politicianist, deci fotbalistic, asupra interminabilului coteț ceaușist destinat Bibliotecii Naționale.

Însă tot e mai bine măcar să-ți bați joc de Poetul Național decât să-l ignori cu totul: a se face *search Eminescu* pe pagina web de azi la TVR Cultural sau la analiza-sinteza online România Culturală, unde nu se profită de eresuri spre a practica și la noi cât de cât propaganda lecturii! Ca prim și deocamdată unic cărtărescolog român, autor a peste 1500 de pagini inspirate, inspirate de capodopera *Orbitor,* din care mega-exegeză tragică n-am publicat pe *propinatiu.ro* decât primele 600, pot alarma pe dl ministru Kelemen Hunor că nu numai Eminescu nu se citește azi în RO!

Chiar pe candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat, Mircea Cărtărescu, îl cumpărăm și îl lăsăm în raft pentru mai târziu, lipsindu-ne acel geniu obligat care să ne furnizeze *răgaz de lectură* în atâta complexitate!

Botoșani, 15 ianuarie 2010

2010 01 17, PN

Naționalismul lui Eminescu

Naționalismul lui Eminescu naște din statutul limbii române către Nistru și către Tisa în Imperiile contemporane lui, ce se vor prăbuși epuizate de efortul de a deznaționaliza.

Asasinarea Mitului eminescian prin nr 265 al Dilemei a spart trei dinți din fața unionismului generației Grigore Vieru, ceea ce nu i-a împiedicat pe megaintelectuali să-l ia la mișto și pe Ștefan cel Mare și Sfânt.

Fără Eminescu, avem disprețul de azi pentru carte și cărturari, o atmosferă cam ca în 1990, exemplificându-se gloatei combaterea crizei pe profesori, pe drepturi de autor, pe liberul arbitru politicianist deci fotbalistic asupra interminabilului coteț ceaușist destinat Bibliotecii Naționale.

Noi suntem morți, nu Eminescu!

Nu dobitocul ciocănar prefesenist al lui Marin Preda este autoritatea privind îngroparea lui Eminescu. Elitele postbolșevice sunt primele istoric incapabile să rescrie elogiul Poetului Național, dintr-un motiv simplu: nu au Infrastructura Intelectuală necesară, o Bibliotecă Națională occidentalizata.

A se reciti *Amintirile* lui Slavici despre Eminescu. Înțelegi de ce nu te poți măsura cu un geniu natural.

Și toți avem obligatoriu nevoie de geniu sintetic, pentru cele zilnice, în complexitatea de azi!

Era bine să se fi implicat vizibil Ministerul Culturii, în ritualul de la 110 ani,

pentru că cinstirea lui Eminescu este simbolică: noi cei ce nu citim cărți o facem de mila cărturarilor.

Botoşani, 15 ianuarie 2010

2010 01 17, ZP

Impozitarea mega-averilor e inevitabilă

Ca să-i iubim şi să evite acest exces populist, marii noştri capitalişti ar trebui să învețe de la cei occidentali să-şi construiască o imagine de filantropi în locul celei de mega-şmecheri, încât toată cleptocrația să fie percepută ca o *burghezie de merit*. Dacă eram eu ministrul culturii, le sponsorizam la primii 20-30 de mari capitalişti români un workshop la Valencia pentru a se documenta în *Ciudad de las Artes y las Ciencias* (http://www.cac.es) despre ce poate face o monarhie pentru Luminarea Poporului. (La noi, cel puțin să se termine şi să se occidentalizeze Biblioteca Națională dacă o *Cetate a Ştiinței* la Măgurele mai are de aşteptat!)
2010 01 21 RLb

Dar Basarabia?

Avantajele economice, politice şi culturale (Pynchon – *Gravity's Rainbows*) ale scutului antirachetă sunt mai mari decât dezavantajele, chiar dacă nimeni nu enumeră tot. Eminescu, Ştefan cel Mare şi Regina Maria s-ar fi întrebat *dacă va grăbi sau va amâna acest scut integrarea Republicii Moldova în UE.*

S-a luat în considerare soarta acestor români, asigurarea sprijinirii lor? Pot accepta europenii un teritoriu neprotejat de NATO? Dacă am fi avut Bibliotecă Națională occidentalizată şi în genere Infrastructura Intelectuală euroatlantică, o asemenea decizie ar fi presupus referendum.
2010 02 05, RLb

Sa facem un Congres!

A pune pe Eminescu lângă un primar în titlul unui excelent articol, eminescian în indignarea exprimată, aminteşte de practica represivă bolşevică de a judeca nu personalități, ci *loturi*. Sanctificarea Poetului Național este o reacție aberantă la altă aberație: asasinarea Mitului Eminescian la 5 martie 1998, prin *Dilema* 265, de la care inconştientă declarație antiunionistă adresată Basarabiei în chiar vremuri CDR s-a tras starea de azi a Infrastructurii Intelectuale: nici Bibliotecă Națională, nici TVR Didactic, nici difuzarea cărții. Cum prinosul adus lui Eminescu era recunoştința gloatei față de Cărturar, consecințele funeste au fost: imediat, dispariția literaturii, iar peste încă zece ani, *implozia de azi a vieții intelectuale*, în sensul că studențimea filoloagă şi-ar printa pe tricou un portret Simona Popescu oricând, dar să-l mai poarte pe Eminescu s-ar ruşina.

Oricât Kitsch orbitor şi geniu înaripat ne-a adus scriind mai mult afară Mircea Cărtărescu, realitatea e că trăim în marasmul descris de doamna Mungiu-Pippidi. E momentul unui *Congres al Intelectualilor*.
2010 02 05, RLb, Mungiu-Pippidi, *Martirul Gutău şi Sfantul Eminescu*

În mediile civice şi civile

Grav este că RO nu mai are nici literatură, nici viață intelectuală. Mulți cărturari au aflat abia de la Herta că Marius Oprea a fost mazilit de la IICCMER, ştire care normal ar fi

trebuit să fie amplu dezbătută până acum.
2010 02 06, HN

Se va uita condamnarea comunismului

Debarcarea unui radical ca Marius Oprea, când Constantin Ticu Dumitrescu nu mai este, va trimite în uitare şi puţinul succes Tismăneanu-Băsescu privind excitarea vociferărilor lui Vadim la 18 decembrie 2006.
2010 02 06, Σ

Eminescu va fi canonizat de New Age

După scenariile privind *lichidarea gazetarului incomod şi azi de către securistul* Maiorescu (Doamne, câtă ingratitudine faţă de marele critic!), sanctificarea Poetului Naţional este şi ea o reacţie aberantă la aberaţia aberaţiilor: asasinarea Mitului Eminescian la 5 martie 1998, prin *Dilema* 265, de la care inconştientă declaraţie antiunionistă adresată Basarabiei în chiar vremuri CDR s-a tras starea de azi a Infrastructurii Intelectuale: nici Bibliotecă Naţională, nici TVR Didactic, nici Difuzarea Cărţii. Cum prinosul adus lui Eminescu era recunoştinţa gloatei faţă de Cărturar ca atare, consecinţele funeste au fost: imediat, volatilizarea Literaturii, iar peste încă zece ani, dispariţia de azi a Vieţii intelectuale înseşi. Experţii BOR, pronunţându-se tranşant NU, în loc să declare că vor studia propunerea, riscă a izgoni junimea Gates spre New Age, vasăzică şi Mircea Cărtărescu va fi cândva canonizat, imediat după Eminescu.
2010 02 06, Liga Scriitorilor Români, când a propus sanctificări

Un eroism care ne complexează

Dacă va arăta exact ca în această machetă, Catedrala Mântuirii Neamului, a cărei înălţare este poruncă unui eroism care ne complexează, nu va impresiona cât Catedrala din Timişoara, unde valorificarea arhitecturală a Tradiţiei este evidentă.

Dar dacă se va pune cândva acoperiş auriu şi Casei Poporului, acest sit bucureştean va apărea turiştilor ca deosebit de armonios.
2010 02 08 JN

Noile tricouri roşii

Există riscul ca viitorii sponsori să ceară Federaţiei de Fotbal să imprime pe noile tricouri roşii steluţă, seceră şi ciocan!
2010 02 08, petiţie pentru menţinerea tricoului galben la Naţională

Un geniu conştient de misia sa

Slavici mi-e martor că Eminescu ar fi fost curios să afle cum se reflectă soarele în creierii unui gârzoban catoptromant.

Era un geniu conştient de misia sa. Neterminarea studiilor trebuie privită din perspectiva cerută de praxiologia vieţii orientate. Făcându-se universitar, umplându-şi mintea cu dogmă şi birocraţie, oare nu şi-ar fi pierdut Eminescu *libertatea* scrisului? Ba da!

Citindu-l şi recitindu-l pe Mircea Cărtărescu, am ajuns, cărtărescolog, la concluzia că geniul său înaripat s-ar fi putut dispensa de recursul la kitsch orbitor, la zmei şi la femei de bestseller, dacă n-ar fi evadat din arhipelagul şcolar, ci ar fi rămas un obscur, inteligent şi cult

profesor gimnazial, fără obligații academice sau promoționale şi mai ales fără obositoarele călătorii pe care i le invidiem cu atâta inconştiență, luptându-se cel mult cu oligopedagogia.
2010 02 08, RetL

În sensul profesionist al cuvântului

Oligopedagogia emană de la incapacitatea *burgheziei de merit* în a convinge *cleptocrația* că s-ar obține o plusvaloare mai înaltă şi sustenabilă de la un proletariat educat pe tot parcursul vieții, aceasta fiind singura politică ştiințifică prin care creşte sănătos rata profitului. Deocamdată, încă se preferă o populație incapabilă să stârpească mai bănoasa corupție pentru toți, dar *occidentalizarea vine de la sine, inevitabil*.

Nelegalizându-se în procedură de urgență prin asumarea răspunderii politice prostituția, deşi România e săracă în resurse, adevărul este că *noi nu avem nici curve, nici târfe în sensul bun, profesionist, al cuvântului.*

Neştiință, amatorism şi improvizație cât cuprinde şi în sfera serviciilor sexuale! Tocmai din lipsa reglementării concurenței pe piață. Altminteri, de verificat la minister sau la inspectorate, mai există ore de *dirigenție* în planurile-cadru de liceu?
2010 02 08, EvZ, *Extemporal la dirigenție: „Ce sunt eu, curvă sau târfă?“*

Înzecirea

Suspiciunea republicanilor italieni că avem cel puțin 60 de agenți de securitate la suta de mii locuitori, nenumărând şi maidanezii acoperiți, în vreme ce britanicii au 6, iar americanii 9, ar putea fi argumentată comparând Librăria Congresului sau noua Biblioteca Naționala a britanicilor, în stil utilitar cărămiziu mai mişto decât cea din Tolbiac a francezilor, cu a noastră de pe Dâmbovița, „Neterminata“ căreia Ceauşescu în 1986 îi gândise asociat şi un vast centru de documentare, desigur informatizat.

Se prea poate ca inexistența acestor indispensabile cercetătorilor instrumente de lucru intelectuale să impună fatal înzecirea numărului ofițerilor de informații, pentru ca țara să nu dispară pe nesimțite.
2010 02 08, G

Sensul metafizic

Cum anticipa şi René Guénon, sensul metafizic al acestui exces de precipitații de cod portocaliu este a mai domoli flacăra violetă care bântuie pe terasele Palatului Parlamentului.
2010 02 08, Gnd

O decizie păguboasă pentru toți

În martie 1998, tocmai când era de făcut agitație la 80 de ani de la Unirea Basarabiei cu România, cărturarii noştri, printr-un număr special *Dilema* 265, au demolat Mitul eminescian, iar rezultatul renunțării la brandul Eminescu ataşat condiției de scriitor este disprețul de azi pentru literatură, pentru amor, pentru fotbal şi pentru carte în general.

Culoarea are o colosală încărcătură simbolică şi renunțarea la tricoul galben purtat de Dobrin, Hagi şi însuşi Mircea Lucescu este o decizie iresponsabilă din care vom pierde toți: Federația îşi va consolida faima că se pretează la orice, presa internațională va umili echipa României ca pe o adunătură de Amărâți, iar berea Ursus va plăti scump ambiția de a ne schimba tricoul, pentru că ceilalți producători nu vor sta degeaba oferindu-li-se pe tavă un asemenea scandal!

Poate schimba vreun sponsor cicliştilor semnificaţia tricoului galben, să se îmbrace unul de lanternă roşie?
2010 03 01, EvZ

[lanterna ROSIE...!!!!
de **gold**, marţi, 2 martie 2010 – 09:17
asta e tare....ai noştri or să isi puna singuri cenusa în cap cu tricourile astea. asta datorita succesurilor de pana acum care i-au adus în postura de LANTERNA ROSIE a turneelor de calificare din trecutul recent.
Si în incheiere, domnule scriitor al articolului de mai sus aveti grija ca în exprimarea D-voastra ati folosit cuvinte şi expresii care depăsesc cu mult vocabularul unui fotbalist. Şi atunci.....noi scriem, noi citim, noi ne enervam..:))]

Merită o revoluţie

Politicienii şi militarii greci merită o revoluţie de pe când au renunţat la monarhie.
2010 03 01, Adv

Moşule, ce tânăr eşti!

Cum ne târâm într-un postromânism fără perspective de a băga în Constituţie *RO stat cultural* de să dai 7% din pib la educaţie şi 5% la cultură, marii profesori de filozofie, cai de curse suplinitori de filozofi, au a se cam teme că Credinţa este revelată ca şi unsă atunci când e să prezici, sub semnul mirării, că un neam sau altul îşi va rata viaţa ca raţa pe secetă sau ca maxitaxi la barieră.

Nimeni nu îndrăzneşte, e imediat cuprins de frisoane, de frică şi cutremurare, când horeşte profetic că Neamul său – *Moşule, ce tânăr eşti!* – nu va nunti nicidecum cu Infrastructura Intelectuală, pe baza căreia acumularea auxiliarelor academice sub cort de către sculer-matriţerii preuniversitari (mârţoage) cu sau fără masterat să permită o iniţializare de către inginerii universitari cu doctorat plagiat, semiplagiat sau neplagiat, a Marii Recuperări, *care e forma cea mai certă de a nu-ţi rata destinul*, fiecare creator fiind astfel el însuşi ca devenire, dar într-un cadru organizat, de o eficienţă sinergică ca de muşuroi sau ca de stup naţional cu drapel împăienjenit, atâta vreme umanistă cât, vorba trântorului, *ca şi om,* nimic nu e mai dificil preoţeşte şi pedagogic decât să dumireşti pe unul dintre atâtea popoare de milogi – cum? de ce? – încă viu şi ca o pomană de viu către un maidanez de eutanasiat la Lupoaică, *de ce va fi înecat tocmai el în vidanja globalizării*, arătându-se cu lux de amănunte obscene public găurile, crăpăturile, bavurile şi protuberanţele din bibliotecile sale nemediatizate, adică fără mediateci la zi, fragile ca gândacul de Colorado sub talpa ţării, şi chiar de pe ustensila academică defecte, apucându-l de elice o tristeţe a zborului iremediabilă.
2010 03 08, ZP

Înjumătăţirea listei incomozilor

Într-o berărie din Stuttgart, poetul îmi cita pe timişoreanul Daniel Vighi de la Akademie Schloss Solitude, cum că *România pare condusă dintr-o Casă Conspirativă*.

De intriganţi profesionişti! s-ar putea adăuga. A opune pe incomodul Tismăneanu incomodului Oprea e o decizie cu pierdere de imagine matematic sigură – pentru cei doi intelectuali, şi, sistemic, pentru oricum anemica noastră mişcare civică. Mai rău e că recursul la metodă e transferabil: să ne închipuim că Cineva l-ar numi pe dl Cărtărescu manager Institutului Cultural Român, opunându-l dlui Patapievici! Nu poţi alege decât distrugând în polemici imaginea unuia dintre cei doi megaintelectuali! România a cam pierdut Procesul Comunismului. Drăghici, Nicolschi şi Pleşiţă au câştigat Imposibila Lustraţie.

2010 03 15, Rev22, ObsC

La 20 de ani de la Proclamaţia de la Timişoara

Câtă vreme n-am avut o intelectualitate capabilă de *o strategie clară, da sau nu,* privind recuperarea Basarabiei, ratând anii 1989-1992, iar ulterior demolând tocmai *miturile unioniştilor*, pe Eminescu şi pe Ştefan cel Mare, nu văd de ce ne-am bate capul cu Ardealul. E treaba statului! Neînţelept e însă a-l citi pe site-ul basarabean al Europei Libere pe Lucian Ştefănescu relatând detaliat despre masa rotundă GDS la 20 de ani de la Proclamaţia de la Timişoara, moderată de ministrul Cioroianu, iar în *Revista 22* online să ai editorial, pe prima pagină, *doar despre aniversarea diversiunii de la Târgu Mureş*, menită a lansa SRI-ul pe motiv că, să ne amintim TVRL-ul de atunci, uite ce dezordini fac legionarii lui... Doru Braia terorizând minorităţile şi destabilizând România fesenistă!
2010 03 15, Rev22

Tocmai pentru că avea de rezolvat cererea unui intelectual

Tocmai pentru că avea de rezolvat cererea unui intelectual, Consulatul Român chişinăuian trebuia să se grăbească să acorde viza dlui teolog Mihail Dohot. Ideile trec. Şi în RO exista postromânism.
2010 03 15, bloguri Dohot şi Simion

Oligopedagogia nu se va diminua

Cum poţi finanţa pe criză o vastă reformă? Nu putem spera EDUCAŢIE ci teste cu scoruri mai bune. România şi Grecia nu-şi pot permite finlandizarea învăţământului pentru că nu pot asigura în viitorul deceniu profesorilor o salarizare nordică, de să nu-i mai ia părinţii şi elevii la mişto ca *antimodele de reuşită în viaţă*.

Desfiinţarea titularizării agravează inversiunea valorilor, favorizându-se numirile bazate pe şpagă şi presiune politică. În plus, tinerele cadre, mai totdeauna frumoase, pot fi hărţuite sexual. Un consiliu de administraţie în care o treime vine de la primărie şi o treime de la părinţi *e ca şi cum ai politiza şi ai analfabetiza învăţământul*. Examenele cu programă transdisciplinară *dispersează răspunderea* privind pregătirea elevilor. *Liceul de trei ani nu mai e liceu, pare SAM, şcoală profesională*. Să sperăm că tinereţea dlui Funeriu va găsi soluţii la astfel de imediate obiecţii.
2010 03 19, RLb, EvZ

Mircea Cărtărescu trebuie mai întâi citit

Rezultatul sondajului este corect şi demonstrează că Mircea Cărtărescu merită şi acum, în 2010, să fie sprijinit cu întreaga forţă a statului să ne aducă acel Nobel incontestabil românesc, de care viaţa noastră intelectuală are atâta nevoie ca să poată nădăjdui să primească 2-3 miliarde euro pentru o Biblioteca Naţională dotată la standarde occidentale. Problema e că Mircea Cărtărescu *trebuie mai întâi citit* şi numai cei ce îl vor iubi vor avea şi bucuria de a-l înţelege. Pericolul de a deveni cărtărescian te paşte la fiecare frază. Aşa am ajuns eu întâiul cărtărescolog român, compunând un studiu de fezabilitate de vreo 600 de pagini şi încă mai am mult de spus: *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, (Edago, 2007).

Nu părţi bune şi părţi rele am găsit în această orbitoare catedrală cu trei nave, ci doar cel mult poziţii ideologice regretabile, ţinând de postromânism, un exces de

balast prozaic prin care autorul nu-şi sabordează totuşi capodopera. Altminteri, ca la Dante, trebuie Trilogiei *Orbitor* exegeză de subsol, un dicţionar cum practic are Pynchon pe net, şi de scris o *Viaţă închipuită a Autorului Mircea Cărtărescu*, cum se configurează ea din texte, a scriitorului nu ne mai interesează pe sub fractalii fără soţ ai postmodernităţii.

Ca întotdeauna, cearta *aici* pleacă de la nedefinirea termenilor în prealabil, cea ce se evita dacă Filologiile universităţilor scoteau *un periodic dedicat candidatului nostru Nobel* cum au americanii pentru Pynchon, a cărui stranietate au detectat-o încă din 1979 (securitatea noastră, şefii noştri de promoţie ce fac?):

http://www2.ham.muohio.edu/~krafftjm@muohio.edu/backissu.html

Nu e uşor a vorbi despre kitsch orbitor şi geniu înaripat sau despre Nobel-ul românului Cărtărescu. Nu ajung 1500 de pagini. Ar fi trebuit să deosebim între CRITIC şi PROMOTER, ceea ce n-ar dezavantaja pe Paul Cernat, Daniel Cristea-Enache şi Mihai Iovănel faţă de Ion Bogdan Lefter şi Marius Chivu, la o meditaţie despre contorsionism trimiţându-ne şi năravul să declari în public un amic drept „cel mai mare romancier postbelic" şi să-i pulverizezi apoi în mega-Istorie, pe vecie şi nu ocărând postromânismul, tocmai cartea a cărei lansare a prilejuit catalogarea!

Paul Cernat, Marius Chivu, Al. Cistelecan, Daniel Cristea-Enache, Mihai Iovănel, Ion Bogdan Lefter, Dan C. Mihăilescu, Simona Şora, Andrei Terian şi Alex. Ştefănescu?

Nae Ionescu întreba sala: voi sunteţi *toţi* filozofi? Eu, Propinaţiu, aş vrea să ştiu: nu sunt şi PROMOTERI printre cei zece? Fecunda Românie Regală Mare nu avea zeci de critici. Şi se scria mult şi bine.

Literatura era atunci funcţională, într-o ţară pândită, fără umbrelă NATO.

Azi nu e.

2010 03 15, Σ, Cărtărescu îi desfiinţează pe critici

Somnul dulce

Deşi liberali, dnii Marius Oprea şi Dinu Zamfirescu au biografii exemplare, accesibile pe web. Erau o garanţie că nu vom afla în final că *crimele alea le-au comis doar legionarii strecuraţi în partid*, ca la Piteşti! Chiar au suferit sub bolşevism, spre deosebire de succesori. Comuniştii înşişi, Brucan şi Bobu, ar fi ales cadrele tot ca premierul nostru, liniştiţi de investigaţiile filologice postmodern-miştocare inofensive ale dlui Stanomir şi de cele excesiv erudite, greu de urmărit de către popor, ale dlui Tismăneanu, oricum vulnerabile din start la obiecţiile criptosecuriste privind originea de privilegiat nomenclaturist, anihilate prin munca de dumirire de la om la om sau de la postac la postac. Altminteri, de mirare că n-a fost comasat-desfiinţat, după castrarea din 2008 a CNSAS-ului, şi Institutul Revoluţiei Române!

2010 02 28, Σ

Vladimir Tismăneanu e un intelectual deştept

Vladimir Tismăneanu e un intelectual deştept. Nu contează la polul plus dosarul de origine sănătoasă, nici opiniile de lemn obligatorii sub bolşevism (dealtfel pierdute în materiale intruvabile cât n-avem Biblioteca Naţionala occidentalizată).

Istoria va verifica doar dacă va realiza ceea ce ar fi făcut şi impetuosul Marius Oprea, plus încă ceva în plus.

2010 03 26, EvZ

Clauza minorității celei mai favorizate

Burghezia de merit şi cleptocrația ar trebui să solicite clasei politice din RO o strategie unionistă limpede, ca a foştilor noştri aliați germani, cea din 1989-1990.

Pe termen lung, nu pot fi decât beneficii şi profit pentru toți. Chiar şi pentru antiunionişti.

Doctrina că noi ne vom uni cum Letonia şi Spania, adică în UE, e un mod de a dispreţui idealismul tineretului care a răsturnat bolşevismul şi la Bucureşti, şi la Chişinău. (Dimpotrivă, ar trebui stabilite, şi vor fi personalizate, măcar literar, *răspunderile politice şi intelectuale*: de ce România nu a recuperat Basarabia!)

Noii Golani au dreptate: e timpul faptelor nu al vorbelor. Poate că memorabila aniversare în trei culori stăruitoare a Unirii, la 27 martie 2009, a alimentat Speranța în perspectiva căreia s-au născut protestele din 6-7 aprilie, când tineretul a readus Republicii Moldova un viitor european.

Problema cheie a unionismului este cum lămurim minoritatea rusofonă că e mai bine aşa. Revine elitei intelectuale româneşti de pretutindeni sarcina de a demonstra convingător că o ipotetică Uniune Democrată a Rusofonilor din România s-ar bucura la Bucureşti de clauza minorității celei mai favorizate: ar fi aproape tot timpul la putere în diverse coaliții, cum demonstrează ultimii noştri 20 de ani de democrație prin precedentul privind Uniunea Democrata a Maghiarilor din România.
2010 03 26, ZP

Astea nu-s vremuri de mizerie

Astea nu-s vremuri de mizerie, nu e seceta postbelică trăită sub ocupația sovietică. Sunt vremuri dăruite de Providență lu' care are de citit cărțile fundamentale.
2010 03 26, EvZ

Humanitas 20 de ani

La mulți ani fericiți Editurii şi ostenitorilor ei!
2010 03 26, Adv, Humanitas 20 de ani

Domnule, nu te mai poți opri să nu-l iubeşti

Neplăcerile lui Mircea cu criticii şi promoterii săi se trăgănează de la Poetul Național, al cărui mit, care părea mai trainic decât bronzul, a fost pulverizat la 5 martie 1998 de numai câteva articolaşe vesele din *Dilema*. Un fel de blestem eminescian face ca, după 12 ani, desființarea *Orbitorului* să se realizeze întocmai, prin mici pamflete, dealtfel cuantificate cam cât poate înghiți cu plăcere cititorul nostru de cancan literar.

În ce mă priveşte, vrând, ca basarabean, a replica la injurierea deconstructivă în O3 a lui Ştefan cel Mare şi a lui Eminescu, adică a simbolurilor mele unioniste, a trebuit să scriu ceva mai mult decât un editorial mural, pomenindu-mă prin intervenția mea, *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobelul românului Eminescu*, întâiul cărtărescolog român! Ei bine, de la 300 pagini exegetice furioase încolo, nu te mai poți opri să nu-l iubeşti pe Mircea Cărtărescu şi cu greu te abții de la a nu depăşi 1500 cu exegeza şi aspectele biografice. Ar fi cea mai mare eroare ca promoterii şi criticii ofensați să nu mai sprijine dobândirea întâiului Nobel incontestabil românesc.
2010 03 26, Costi Rogozanu

Chiar şi un canal TVR Didactic

Dacă le interzici şi există un finanţator, organizaţiile extremiste reapar imediat sub altă denumire. O reacţie mai bună poate fi informarea şi educarea tineretului, ceea ce presupune a constrânge clasa politică să nu mai umilească Şcoala, ci să o ajute, arătându-i unde a greşit şi înfiinţându-i chiar şi un canal TVR Didactic.
2010 03 26, blog Czika Tihamér

Pe Facebook sunt şi avantaje!

Pentru Tineretul Idealist e acoperit, spre deosebire de ce poate presa profesionistă cu patron, câte un eveniment de nişă, cum ar fi şi cel de azi: 92 de anişori de la Unirea Basarabiei cu România Regala. Tocmai au plecat nişte autobuze peste pârâul Prut!
2010 03 27, EvZ Exarcu

100 de zile

În timp ce megaintelectualii bucureşteni au pierdut tot ce se putea pierde (Procesul bolşevismului şi al crimelor Revoluţiei, Monarhia, Recuperarea Basarabiei, Biblioteca Naţională occidentalizată, canalul TVR Didactic) această nouă generaţie îşi mai scrie şi propria literatură! Memorabile sunt paginile Stelei Popa din romanul celor *100 de zile* în care tinerii au răsturnat regimul marxist-leninist democrat de la Chişinău.
2003 03 29, Σ

It's Complicated.

Scriind studiul de fezabilitate privind Nobelul cărtărescian, am constatat complexitatea acestei Epoci de după 1989 şi lipsa unui Zigu Ornea care să clarifice jocurile ideologice, diagnosticând dacă avem sau nu curente literare sau numai goană după bestseller.
2003 03 29, Fbk, Daniel Vighi.

Kto vinovat?

Dreptul la obiecţie e sfânt. Dar ca specialist în comunicare format în UE, trebuie să precizezi temeiul importanţei aprecierii că doar 1-2 % din populaţia urbană vrea Unirea. Şi dac-ar fi aşa, deontologia cere a menţiona imediat răspunderile hertziene: *Kto vinovat?* Unde a greşit clasa politică şi intelectuală, mai ales formatorii de opinie, care *n-au enunţat nici avantajele unionismului, nici dezavantajele*, mulţi s-au derobat, unii mulţămindu-se doar cu a lua la mişto simboluri precum Eminescu sau Ştefan cel Mare. Curios este şi a uita *forţa ideilor când ele sunt prezente în stradă*, ca la 7 aprilie 2009. În ce priveşte anticipatele, un rol esenţial îl are conştiinţa istorică a politicienilor de la Bucureşti: *frica lor de cum îi va judeca Literatura*, ce mai personaje va scoate din ei! Vor acorda sau nu un semnificativ ajutor de integrare europeană fraţilor de peste Prut?
2010 03 30, blog Oxana Greadcenco

Sintagma *Epoca Mooye*

Muie e o vorbă urâtă, mai ales când un neisprăvit o spune unei doamne, chiar şi în alcov, dar după despărţirea megaintelectualilor de Eminescu, la 5 martie 1998 prin *Dilema* 265, ea sugerează satisfăcător concepţia despre iubire a omului recent, care ca consumator nu

serveşte geniul, adică romantismul. De aceea, aş fi mai indulgent, căci semnifică. Mie, sterilitatea intelectuală a epocii noastre, comparând cu cei 22 ani ai României Mari Regale, mi-a impus chiar sintagma *Epoca Mooye*, subtilizată de la postaci pentru a o valorifica prin studiul de fezabilitate *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*.
2010 03 30, blog Victor Roncea

Vii sau morţi, de la bolşevizare încoace

Noi scriitorii trebuie să ne mobilizăm şi împreună cu cititorii să formăm un grup de presiune pentru naţionalizarea preventivă cu despăgubiri a unor imobile de o asemenea încărcătură istorică. Vii sau morţi, de la bolşevizare încoace toţi scriitorii importanţi au trecut pe la sediul din Calea Victoriei nr. 115. Oxana Greadcenco
2010 03 30, blog Victor Roncea

Mulţi megaintelectuali

Mulţi megaintelectuali îşi vor pierde cititorii de mâine ignorând acest curent unionist înmugurit în Basarabia.
2010 03 30, Σ

E naşpa că megaintelectualii

E naşpa că megaintelectualii se preocupă în ultimii 20 de ani focusat mai mult pe Catedrala Mântuirii Neamului, să nu se-nceapă, când sarcina lor providenţială era ca să termine localul Bibliotecii Naţionale, început de Ceauşescu la 1986, şi la 1989 mai era doar de pus accent pe nişte finisaje, ca să se poată băga cărţile, dar ei poate că nu le-au resimţit lipsa, voiajând motivat aşa la surse occidentale din biblioteci mult mai mişto.
2010 03 31, Adevărul, Stelian Tănase

Cine e vinovat de corupţia din RO, profesorul

Acest manifest despre şcoala viitorului explică cine e vinovat de corupţia din RO, profesorul, şi trebuie afişat la facultăţile din care rişti să ieşi asemenea infractor odios.
2010 03 31, Adv

Două riscuri

Clasa politică şi intelectuală din România, nefăcând agitaţie tricoloră, ci ignorând sau chiar batjocorind recuperarea Basarabiei, îşi asumă două riscuri: prin viitoarea regionalizare, o refacere a Moldovei istorice până la Carpaţi + scoaterea de sub controlul bucureştean a unor zone din Ardeal, poate şi din Banat. Deocamdată, într-adevăr, urgenţele sunt: un ajutor de integrare europeana semnificativ, ca între fraţi, şi înfiinţarea unui Institut Cultural Român la Chişinău.
2010 04 01, Σ

Catolicism fără mare smerenie, comod

Din păcate, se vede dureros ruptura, tăietura dintre calităţile Credinţei: partea autentică, organică Gaudí, a Catedralei Sagrada Familia şi completarea de kitsch orbitor stilizat geometric, industrializată de nişte oamenii recenţi, ai unui catolicism fără mare

smerenie, comod. Decât la Barcelona, atracția catolicismului am simțit-o mai degrabă la Assisi, în enorma Basilică Santa Maria degli Angeli, dinaintea modestei bisericuțe Porziuncola, în care s-au desprins de banalitatea vieții şi San Francesco, şi Santa Chiara:
http://www.porziuncola.eu/
2010 04 05, Fbk, Remus Cernea

Nu mi-a mai fost ruşine că sunt om!

A se citi cu atenție şi a se asculta apoi Beethoven, Die Klaviersonate Nr. 15 D-Dur op. 28 Pastorala, 1801, partea 2 Andante, nu în interpretarea grăbită Glenn Gould, ci în aceea meditativă, als Trauermarsch, a lui Daniel Barenboim, care surprinde întreaga complexitate a elanului romantic.

Citind în liceu *Confesiunile* lui Rousseau, BBT 1969, nu mi-a mai fost ruşine că sunt om!
2010 04 05, Fbk, Daniel Vighi, romantism Rousseau

Institut Cultural Român la Chişinău

Lansarea Publika TV în Republica Moldova este un semn bun. Iar promisiunile Holdingului Adevărul de a se exprima peste Prut îmi par asemenea.

O populație rusofonă informată despre UE e acea parte a Podului de Flori care a lipsit în 1990. Dacă tineretul rusofon înțelege avantajele integrării în UE, nu mai contează ce le-a rămas în cap bătrânilor sau ce idei se importă de la Moscova.

Acum, *în acest moment prielnic* din primăvara lui 2010, este o mare urgență (zile nu săptămâni) a se înființa Institutul Cultural Român de la Chişinău, o instituție deschisă care să se adreseze pe înțeles populației rusofone. Evident şi românilor, informându-i nu numai de progresele postmodernismului, ci şi de solididatea valorilor noastre clasice sau despre contribuțiile Diasporei actuale la cultura şi civilizația globală.

Fiind însă vorba de statul nostru birocratic, nu de domeniul privat, intelectualitatea şi ceilalți actori civici ar trebui să se mobilizeze pentru urnirea hârtiilor.

Oligopedagogia rămâne

Nici această reformă nu creează condiții ca în educarea educabilului să se implice educatori care au reuşit în viață, adică respectabili.
090410 Rev22 Andreea Pora

O cumplită tragedie poloneză. Încă una

Singura consolare – poate se va vorbi ceva mai mult în lume despre masacrul stalinist de la Katyn.
2010 04 10, Σ

Stat național unitar şi CULTURAL

Diplomatic gândind, clasa politică şi intelectuală din RO, exprimându-şi timp de 20 de ani dezinteresul unionist față de Basarabia, şi l-a exprimat şi față de Ardeal, aşa că nu e nevoie de o altă modificare a Constituției decât adăugirea „stat național unitar şi CULTURAL“, necesară pentru a grăbi „finişarea“ Bibliotecii Naționale în scopul occidentalizării ei. Totodată, s-ar putea înființa acum Institutul Cultural Român de la

Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înţeles nu numai românilor ci şi populaţiei rusofone.
Ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului European.
2010 04 14, RLb, Béla Markó

Institutul Cultural Român de la Chişinău

Pluralismul + mişcare civică = democraţie.
Să profităm de actuala destindere. A se înfiinţa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înţeles nu numai românilor ci şi populaţiei rusofone, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului.
2010 04 14, Adv, Gorbaciov

Alianţa româno-poloneză nu a funcţionat nici interbelic

Tragic este că alianţa româno-poloneză nu a funcţionat nici interbelic, deşi ambele ţări erau pândite de lăcomia celor două totalitarisme muncitoreşti. Azi, când atâta elită poloneză piere grăbindu-se la comemorarea de la Katyn, iar noi nu am înfiinţat nici măcar Institutul Cultural Român de la Chişinău, există un decalaj moral-civic care cere din partea noastră o nouă generaţie de diplomaţi, eventual adusă din Diasporă, cu educaţie occidentală, nenărăvită la corupţiune.
2010 04 14, RLb, Cristian Ghinea

Lista polonezilor căzuţi la Smolensk, şi aşa cumplită, e mai lungă.

http://www.interia.tv/rozne,6917,,,1463714
Pentru generaţia mea, care a urmărit cu sufletul la gură în 1980 războiul Solidarităţii cu bolşevicii, pierderea cea mai nedreaptă şi mai înspăimântătoare e Anna Walentynowicz, luptătoarea sindicală a cărei concediere a generat istorica revoltă din august de la Gdansk. (E amintita de Andrzej Wajda în filmul *Omul de oţel*.)
http://en.wikipedia.org/wiki/Anna_Walentynowicz
2010 04 16, 22, ObsC

Şpagă la intelectuali

Trebuie multă documentare tânărului de azi ca să înţeleagă totalitarismul din care ne-a scos Revoluţia de la Timişoara, cea împuşcată la Bucureşti. La prima vedere, privilighenţia s-ar fi format pentru că Dej şi Ceauşescu le-au dat şpagă la intelectuali, să nu consilieze clasa muncitoare ca în Occidentul Apropiat. În profunzime, structura esenţială pentru castrarea vieţii noastre literare era însă ceea ce aş numi *Direcţia VII – Literatură şi arte*, a Securităţii Statului. Despre care nu vom şti niciodată cine şi cum.
2010 04 16, 22, ObsC, Paul Cernat

Doleanţele homosexualilor şi ale lesbienelor

Poate că doleanţele homosexualilor şi ale lesbienelor trebuie discutate separat, nefiind bine a nărăvi Puterea că are dreptul de a interzice demonstraţia unui grup, oricare ar fi acela.
2010 04 16, Fbk, despre parada gay la Chişinău

Mântuirea în afara bisericii

Electoral, toţi oamenii sunt identici, clonaţi de televiziuni. Nu-i diferenţiază atunci, până la funeralii, decât *itinerariul spiritual*. Şi chiar dacă parcurg *aceeaşi* listă, ei citesc totuşi în mod diferit cărţile. O ţară e cu atât mai avansată cu cât oferă mai multe şanse omului de a se diferenţia de altul. Ideal e ca alegătorul să înceteze a fi numai pedestru, construindu-se şi piscine turistice, pentru a se putea scufunda călătorul oricând şi în Bazinul de Spiritualitate.

Numai cine măcar citeşte cărţi se poate mântui în afara bisericii, deoarece dobândeşte competenţe care îl ajută să reziste la tentaţii şi amăgeli.

Fiindcă numai cititorul încercat *poate consuma un produs fără să-l consume,* construind în imaginar toate senzaţiile sugerate în *prezentări*. Pe când care n-a citit în viaţa lui nicio carte se expune mai uşor să înghită mai multe *euri* nesănătoase şi să mănânce chiar şi quasikkt, fiind vina şcolii că el nu poate învăţa decât din *propria* lui experienţă pe propria-i piele propriu-zisă şi nu deţine competenţe imagologice private de *să-şi închipuie ceva cum ar fi* dac-ar fi să fie, încât să renunţe la vanitatea de a consuma *întreg* supermarketul, deşi teoretic ar fi dreptul lui de zoofil antropic dacă-şi *permite*.

Dar chiar şi până va veni poporul la putere, tu trebuie să citeşti, să citeşti, şi iar să citeşti, deoarece lucrul cel mai de preţ pe Pământ, de care depinde şi Mântuirea individuală, fiecare după CNP-ul propriu, e a acumula în anii de luciditate juvenilă un anumit punctaj pisan eliminatoriu în calificări, pe bază de lecturi de liste de cărţi şi pedefeuri bune, cu apendicele că e mai bine primită la Cenzura Transcendentă o bună rumegare, cu recitiri repetate, a celor numai 100 de cărţi ale Itinerariului Spiritual 2D (evident putându-se înlocui oricâţi itemi cu alţi itemi nelivreşti, *cu 10x10 trăiri bune,* cum ar fi a vedea un film artistic genial, a asculta o muzică *simfonică* mai de calitate, a contempla un peisaj citadin şarmant, a drumeţi turistic cultural circuitând ţări străine scumpe sau a te îndrăgosti temeinic de o persoană lacomă, dar discretă) – decât ambiţiosul chitit să înoate-ntr-un bazin de spiritualitate 3D la cub de aproape peste 1001 itemi, doar de dragul performanţei, dar marea nu se umple, de a se fofila *ca un sportiv al lecturii* în Cartea Recordurilor bibliofile.
2010 04 17, GO

Nemulţumirea Neamului Românesc de elitele sale

Nemulţumirea Neamului Românesc de elitele sale de azi, politice şi intelectuale, este o emanaţie a ineficienţei lor. Nici nu putem visa la a căuta gropile comune cu români, presărate până-n Kolîma şi Kamceatka, dar cel puţin să profităm de actuala destindere. A se înfiinţa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înţeles nu numai românilor ci şi populaţiei rusofone din Basarabia, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului.
2010 04 17, EvZ, Patapievici

Ca prozator român contemporan român din UE

Ca prozator român contemporan român din UE, îmi cer scuze eroului Revoluţiei de la Timişoara, László Tőkés, şi UDMR-ului, pentru lovitura de maestru a preşedintelui Băsescu (pe care l-am votat şi eu) cu aluzia aia ca noua lege electorală să prevadă ridicarea pragului electoral de la cinci la zece la sută.
2010 04 17, EvZ, Cărtărescu

Rolul progresist al foştilor securişti democraţi

Plimbându-mă recent pe romantica şi multiculturala semistradă Petre Ţuţea din

Câmpulung, județul Muscel, am meditat la paradoxul că ezitarea foştilor securişti de a adera, în 1990, lângă golani, la Punctul 8 de la Timişoara, a avut să-i aducă la necesitatea de fier şi profit, cam originală şi oricum imprevizibilă când cu apelurile către lichele, de a apăra acum, în contra caracatiței cleptocrației transpartid, *pluralismul televizionar*, adică aproape însăşi democrația de tip euroatlantic.
2010 04 18, EvZ

Cleptocrație şi burghezie de merit

Nici intelectualii activi civic mai mult pentru a-şi face publicitate, nici mişcările de stradă nu vor putea sili cleptocrația să ne scoată din starea că nu prea mai avem cum trebuia Bibliotecă Națională, CNSAS şi ANI. Aceasta sarcină revoluționară revine burgheziei de merit!
2010 04 16, RLb, Turturică

Dramele Răsăritului

Ca prozator român contemporan român din UE, nu pot să nu fiu mişcat de prezența la funeraliile preşedintelui polonez Lech Kaczynski, căzut la Smolensk lângă Katyn, a preşedintelui Rusiei, Dmitri Anatolevici Medvedev, pe care nu l-am mai văzut îndeaproape de la înmormântarea lui Soljenițîn, la Sfânta Mănăstire moscovită Donskoi, lângă Denikin şi Ceaadaev. În acelaşi timp, mă cuprinde o duioşie infinită pentru infatuarea tehnologică a Occidentului, carele neparticipând din noroase motive tehnice a lăsat impresia conservării viziunii de superioritate criptorasistă privind Dramele Răsăritului.
2010 04 18, JN

Dilema apartenenței la: ***cleptocrație sau burghezie de merit?***

Ca tot ce e rău, şi jignirea consumatorului de către chelneri are origine bolşevică. Pe vremuri, sub vremi, frecventam aproape de BCS cafeneaua Covaci. De la un timp, seara, te sculau de la masă, concentrau clienții într-o singură sală, economisindu-se astfel energie electrică, conform indicațiilor ceauşiste, mai uşurându-se şi munca trăgătorilor cu urechea. Totuşi, lucrurile în comerț s-au mai schimbat, deşi tot ai senzația că nu eşti servit ca oaspete sau ca familist de-al lor, ci ca o pradă. Deleuze ar fi interpretat cazul descris ca explicându-se prin orgoliul dilatat firesc la o unitate de alimentație publică postmodernă autorizată într-un parc național, ceea ce mulți râvnesc, pentru antreprenorul român fiind dealtfel veşnică dilema apartenenței la: cleptocrație sau burghezie de merit?
2010 04 21, EvZ

Într-o aură mistică, profund albastră

Balzacianul titlu – Splendoarea şi mizeria lui Mihail Gorbaciov! – e o insultă până şi pentru damele postmoderne, care nu mai prizează *Atât de fragedă* şi *Poveste indică*. Precum Maradona, Duckadam sau Dobrin, bărbați ca Gorbaciov sau Soljenițîn, poate şi Paul Goma, pur şi simplu nu se mai pot compromite, nu mai pot fi scoşi din istorie după ce au făcut istorie! De fapt, până şi deprecierea supraomului la pierderea funcției istorice e o iluzie optică: uităm că a trecut timpul sau, fundalul providențial, momentul prielnic pentru care era chemat şi ales să fie cu noi. În mai 1987, m-am aflat câteva secunde la 168 cm de Raisa Gorbaciova: într-o aură mistică, profund albastră, am simțit viforos că Libertatea nu e departe!

2010 04 21, EvZ, Tismăneanu

Cea mai bună Securitate din lume!

România a generat personalităţi cu duiumul şi sub bolşevism: Nicolae Labiş, Paul Goma, Vasile Paraschiv, Gheorghe Calciu-Dumitreasa, Marin Preda, László Tőkés, Doina Cornea, Dan Petrescu, Ana Blandiana, Radu Filipescu şi atâţi alţi lideri. Nenorocul a fost că partidul comunist a organizat, pe bază de *şefi de promoţie*, cea mai bună Securitate din lume! Care pare să fi influenţat pozitiv, chiar după Revoluţie, pe unii atitudinari, instigându-i să exploateze mai degrabă în scop autopublicitar activitatea civică, decât pentru Luminarea Poporului *cum consiliau intelectualii polonezi clasa muncitoare*.

Rău a fost că mişcarea civică din RO nu şi-a declarat refluxul sau chiar falimentul după colţul de cotitură de la Neptun din 2 iunie 1997, când am cedat Hotinul, Cetatea Albă şi Insula Şerpilor, sau imediat după demolarea mitului eminescian, la 5 martie 1998, prin celebrul număr Dilema 265.

N-a avut sinceritatea preşedintelui Emil Constantinescu.

În vidul afirmat în toate urbile (*mit brenender Sorge*), ar fi erupt un tineret cu o conştiinţă istorică vie, ca cel basarabean de azi, care merită a i se înfiinţa urgent Institutul Cultural Român de la Chişinău cu menirea de a se adresa pe înţeles nu numai românilor ci şi populaţiei rusofone, ceea ce ar fi un act absolut firesc în multiculturalitatea Estului.
2010 04 21, EvZ, Patapievici

Distrugerea fiarei naziste, în chiar bârlogul ei

Hitler, Goering, Goebbels şi ceilalţi sforari nazişti credeau că vor sili prin bluff monarhia britanică să cedeze, exasperând-o cu disconfortul bombardamentelor.

RAF-ul a evitat doar capitularea la 1940 în trena Franţei. Distrugerea fiarei naziste, în chiar bârlogul ei, *a realizat-o însă vrednicul soldat rus*, pentru cele 20 de milioane de morminte ale Armatei Roşii veselul domn Churchill plătind lui Stalin, precum se ştie, cu Estul European.

Salvarea celor mulţi de către cei puţini e deci iluzorie.

Fiecare om trebuie să-şi asume propria eliberare.

Iată de ce trebuie să avem o Bibliotecă Naţională la standarde occidentale!

Accesibila din orice sat românesc şi din orice comunitate româneasca a Diasporei.
2010 04, Σ

O Românie tot mai interlopă afară din UE

Vladimir Ilici Lenin, poate şi Stalin, ar recomanda pentru stârpirea corupţiei, endemice de la noi, *alianţa mişcării civice cu burghezia de merit, cu clasa muncitoare, cu ţărănimea şi funcţionarii, şi, vremelnic, chiar cu foştii securişti azi democraţi* – un adevărat front împotriva duşmanului comun, cleptocraţia, care poate întoarce o Românie tot mai interlopă afară din UE, să aştepte reintegrarea lângă Turcia şi Ucraina!
2010 04 21, RLb, Cristian Ghinea

Grupul ţintă le e filologii de la Universitate

Scriitorii contemporani, spre deosebire de Creangă, Eminescu, Slavici şi Coşbuc, nu se adresează manualelor de gimnaziu postmoderne şi nici măcar publicului cititor adult, ci filologilor de la Universitate, criticilor şi promoterilor, deci lectura lor obligatorie ar fi o nouă

tortură şi mai grea pentru copiii noştri şi aşa suprasolicitaţi informaţional.
2010 04 21, Adv

Punctul de vedere interlop al cleptocraţiei

Democraţia e un fel de consens al intereselor, aşa că trebuie să respectăm şi punctul de vedere interlop al cleptocraţiei (şi xenocraţiei) că 300 de parlamentari sunt mai uşor de corupt într-o singură cameră decât 470 în două!
2010 04 21, Adv

Ţară tot mai incultă şi cu Bibliotecă Naţională neisprăvită

Democraţia e un fel de consens al intereselor, aşa că trebuie să respectăm şi punctul de vedere interlop al cleptocraţiei că 300 de parlamentari sunt mai uşor de corupt într-o singură cameră (garsonieră) decât 470 în două (apartament)!

Şi Legea Educaţiei e corectă consensual politic, deoarece *nu obligă elevul să iasă cult din liceu* într-o ţară tot mai incultă şi cu Bibliotecă Naţională neisprăvită la Cotul Dâmboviţei de la Unirea.
2010 04 21, Gnd, CTP

Noua istorie postmodernă

Noua istorie postmodernă cum că regimurile fanariote au fost regimuri reformatoare nu explică de ce abia un domn pământean, Alexandru Ioan Cuza, e perceput de norod ca *reformator*, restul fiind anecdotă gen ciuma lui Caragea şi haiducie.
2010 04 24, EvZ, Cărtărescu

Cel mai naşpa

E naşpa că ni se degradează limba română zi de zi. Dar cel mai naşpa e că scriitorii păreau *mai bătăioşi sub bolşevism*, decât după demolarea mitului eminescian la 5 martie 1998, prin celebrul număr Dilema 265.
2010 04 24 RLb, retrocedare sediu US Monteoru

Doliu naţional pentru Grigore Vieru

Epocile eroice văd în urmă eroism, cele banale – banalităţi. Doliu naţional pentru Grigore Vieru mai marii noştri politici şi intelectuali nu l-au declarat *şi* pentru că tocmai se instala, în ziua funeraliilor noastre, preşedintele lor Obama la Casa Albă.
2010 04 26, Dlm

Geniul e prea rar să ne mai batem capul cu el

Dacă în literatură avem azi geniul înaripat al lui Mircea Cărtărescu, în jurul căruia s-ar putea restabili *unitatea culturală a tuturor românilor*, în politică, abia votarăm pe candidata tv Teo Trandafir, care nu are aspiraţii eminesciene la Bucureşti.

Cât despre inaccesibilitatea pentru educabil a manualelor gimnaziale şi chiar liceale, cu timpul se va interzice prin însăşi Legea Educaţiei să le mai producă unii autori care n-au predat cu normă întreagă în ultimii 5-10 ani elevilor-ţintă, cum ar fi tocmai inspectorii, amploiaţii şi universitarii! Altfel nu scăpăm de oligopedagie.

2010 04 26, Dlm

Biblioteca Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca

După Memorialul de la Sighet, un alt obiectiv educativ, Biblioteca Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca, va fi amplasat *ex-centric*, la Oradea, mărind Tineretului Idealist disconfortul accesării lui. Ar merita studiată posibilitatea realizării unor imagini fidele funcţionale ale acestei biblioteci, la Bucureşti, Iaşi, poate şi la Chişinău.
2010 04 28, EvZ

Unitatea culturală a tuturor românilor

A se înfiinţa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înţeles nu numai românilor ci şi populaţiei rusofone din Basarabia, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului.

Concertele Festivalului şi Concursului George Enescu se organizează şi în alte oraşe ale României decât Bucureşti: Braşov, Iaşi, Cluj etc. De ce să nu fie câteva concerte şi la Chişinău? Enescu a fost şi este al tuturor românilor.
2010 04 28, EvZ

Renunţarea la preot ca autoritate educativă

Din păcate, scoaterea religiei din şcoli se încearcă şi în România, neobservându-se oligopedagogia ce se generează prin renunţarea la preot ca autoritate educativă tocmai *în contextul periculos* când dirigintele clasei sau învăţătorul, ca om cinstit neînstărit, amărât, nu mai poate fi un model de reuşită, *în viaţa aceasta,* pentru elevi.
2010 04 30, Fbk

Dacă nu va periclita serios interesele oligarhiei

Sa fim europeni! Dacă nu va periclita serios interesele oligarhiei, şansele Elenei Udrea la preşedinţie vor fi mai mari decât le-a avut Traian Băsescu recent.

În plus, va fi susţinută cu fidelitate de sensibil mai mulţi dintre intelectualii noştri de Autoelită.
2010 05 01, EvZ

Până la recuperarea cu voia lui Dumnezeu a Basarabiei

Până la recuperarea cu voia lui Dumnezeu a Basarabiei, după modelul foştilor noştri aliaţi şi al Ligii Culturale, dincolo de care acumulare *a masei critice teritoriale* se reiniţializează respectul pentru Misia Culturală (măcar Marea Recuperare a istoriei netrăite), mitul voievodului unionist trebuie *să meargă paralel cu plauzibilul istoricilor*.

În plus, a se înfiinţa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înţeles nu numai românilor ci şi populaţiei rusofone, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului.

Pe de altă parte, concertele Festivalului şi Concursului George Enescu se organizează şi în alte oraşe ale României decât Bucureşti: Braşov, Iaşi, Cluj etc. De ce să nu fie câteva concerte şi la Chişinău? Enescu a fost şi este al tuturor românilor.
2010 05 01, Dlm

Câte prietenii efectiv statornice

Democrația ar trebui să fie *un mod de a conviețui în care o idee justă se impune de la sine*. Iarmarocul internetului complică şi mai mult lucrurile. Ar merita să contabilizăm câte prietenii efectiv statornice ne-au adus fiecăruia rețelele sociale.
2010 05 01, Dlm, Marius Chivu

Desantul din 5 martie 1998

Ne lipseşte acut un Zigu Ornea, un harnic istoric al jocului ielelor de la Revoluție încoace, două decenii cât ale României Mari Regale interbelice, cu productivitate spirituală sub 8.65% din a acelor idealişti. Nu ne putem explica de ce cartea doctorului Ion Nica, apărută în 1972, nu a putut demola mitul eminescian, pe când *desantul din 5 martie 1998* a reuşit perfect, astăzi canonul pentru amor fiind fixat de televiziuni şi de Laura Andreşan, respectul societății pentru *scriitori* s-a prăbuşit, iar batjocorirea recentă în RO a voievozilor eminescieni a funcționat ca o declarație de dezinteres al intelectualilor noştri, şi a politicienilor formați de dânşii, față de Basarabia.

Prin aparenta aderare la poetica ecologistă a lui Gary Snider din *Facts*, cele mai grele pierderi le-a suferit însă Mircea Cărtărescu însuşi, nu numai prin prioritatea Nobel ce s-a acordat Hertei Müller, ca fiind foarte germană şi deci universală, ci şi prin punerea fanilor lui Eminescu în imposibilitatea de a mai citi *în cheie vizionară* nemuritoarea capodoperă *Orbitor*.
2010 04 28, Dlm, Mircea Cărtărescu

Iar cursa continuă

Încă din 2007 România ar fi trebuit să sprijine realist pentru Nobelul literar candidații cel mai bine plasați: Mircea Cărtărescu, Herta Müller şi Norman Manea.

Iar cursa continuă.
2010 04 29, Σ

Contextul *România – țară pândită*

Eu nu cred că nişte tineri intelectuali (şi ce generație!) se înregimentau de florile mărului sau, nici atât, că puteau fi hipnotizați de un Nae Ionescu. Acea acceptare a unei restrângeri drastice a libertății nu o putem înțelege decât în contextul *România – țară pândită*! Dilema democrație-autoritarism venea după interogația privind modul *cum evităm invazia sovietică*, despre care ştiam prin transfugii transnistreni că însemna nu numai pierderi teritoriale, *ci şi deznaționalizare ireversibilă*.
2010 05 01, blog Bookiseala, Marta Petreu – *Diavolul şi ucenicul său. Nae Ionescu – Mihail Sebastian*

Două lecturi obligatorii

Sunt două *lecturi obligatorii* în literatura română, tare nedreptățite de istoricii literari: romanele *Dulce ca mierea e glonțul patriei* (Petru Popescu) şi *Caii sălbatici* (Radu Mareş).

Confruntarea masculilor broaştelor țestoase (ca nişte căşti de război), respectiv castrarea armăsarului leşinând profa de franceză sunt pagini de literatură universală.
2010 05 02, Fbk

Aş fi preferat stricnina castrării!

Eu, să fi fost câine (dulău), aş fi preferat stricnina castrării!
Ce puii mei umanism e ăsta?
2010 05 02, Fbk, Costi Rogozanu

Popor părăsit de intelectualitatea sa

Sentința „Un popor de oi naşte un guvern de lupi“ e memorabilă, demnă de Hobbes.
N-aş miza însă pe blândețea mioritică a poporului. La vremuri de impunitate poate fi barbar de crud: jefuirea cetăților şi târgurilor vecinilor noştri medievali; răscoala din 1907 cu pustiirea conacelor chiar dacă aveau şi biblioteci franțuzeşti; trenurile groazei din iunie 1941, momentul octombrie 1941 Odessa + Dalnic + în genere Transnistria; apoi, sub ocupația sovietică, nimicirea cu sadism a elitelor României Regale în sistemul concentraționar, Mineriada din iunie 1990 şi... ce ne mai aşteaptă!
Însă nici pe laşitate n-aş miza! E mai degrabă un popor bătrân şi înțelept. Generează eroi cu nemiluita, *însă numai atunci când miza istorică e generoasă*: Războiul pentru Întregirea Neamului, Războiul Sfânt (1940-1945) împotriva *ambelor* totalitarisme, Revoluția din 1989 cea începută în august la Chişinău şi împuşcată în decembrie la Bucureşti, mii de tineri ieşind să apere cu piepturile goale Televiziunea, ca simbol al Libertății primejduite de teroriştii descrişi de Iliescu, Brateş şi Brucan.
Poporul român de azi arată mai degrabă a popor părăsit de intelectualitatea sa!
După ce s-a votat în 1996 Schimbarea, mişcarea civică practic a încetat, megaintelectualii care au folosit-o conştient sau nu în scop autopublicitar căpătând diferite funcții sau avantaje şi văzându-şi apoi de treburile lor, cu reveniri cel mult sporadice. Mai rău încă, de la 5 martie 1998 încolo, unele grupuri au început să demoleze tocmai miturile unioniste, culturale şi anti-corupție care-i mai scoteau din amorțeală pe români: Eminescu, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul,Vlad Țepeş, Eliade, Cioran, Marin Preda...
Poporul nostru, după o istorie zbuciumată, a fost atomizat vreme de cincizeci de ani de *cea mai bună securitate din lume*, făcută numai din *şefi de promoție meritând Imposibila Lustrație,* şi nu mai poate fi europenizat decât atunci când megaintelectualii îl vor dota cu o Bibliotecă Națională de tip occidental (pe care 20 de ani n-au solicitat-o vehement nici politicienilor, nici filantropilor), munte de cărți pe care-l vor explica pe înțelesul mulțimilor descrețindu-şi fețele şi părăsind faciesul îmbibat de un fel de silă parcă, față de ce contribuabil patibular, făcut la beție şi needucabil pe tot parcursul vieții le-a hărăzit ursita!
2010 05 05, Fbk, Ruxandra van der Plas-Vodă

Lustrarea octogenarilor

Mişcarea civică trebuia să declare încă de la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, eventual la muşcătura antieminesciană din 5 martie 1998, sau cel mai târziu în anul 2000, solidar cu Emil Constantinescu, că a pierdut şi ea bătălia cu nomenclatura aliată cu interlopii. Măcar să ştie poporul care e situația pe Frontul de Est. A accepta acum o Lege a Lustrației pentru octogenari este intelectualiceşte o bătaie de joc echivalentă cu sarcasmul de a fi acceptat în 2009 *funeralii naționale pentru generalul Pleşiță*, personajul lui Paul Goma.
2010 05 06, RLb, Alina Mungiu

Tineretul Idealist

Pe când adulții se jelesc de colapsul economic, tinerii pregătesc viitorul.
2010 05 08, Σ

Apropiindu-se de 75 de ani, Paul Goma

Apropiindu-se de 75 de ani, Paul Goma constată că încă mai are de învățat despre megaintelectuali.
2010 05 08, Σ

Luxul la români

Românii plătesc sub tandemul Boc-Băsescu nu numai Luxul cleptocrat al celor puțini, ci şi luxul celor mulți: luxul renunțării la monarhie, luxul de a nu recupera Basarabia, luxul de a renunța la librării, luxul de a nu occidentaliza Biblioteca Națională, luxul de a avea în şcoli *fraieri* nu profi, luxul de a abandona lustrația (disprețuind Golania şi neaplicând Punctul 8 al Proclamației de la Timişoara)...
2010 05, Σ

Ar fi avut statui

Dacă tovaraşul Ion Iliescu şi-ar fi valorificat ca bun român vasta influență cu propaganda asupra maselor largi muncitoare, aducând pe Regele Mihai în 1990, azi nu mai trebuia să înjure pe nimeni, iar mâine ar fi avut statui în toate marile noastre municipii.
2010 05, Σ

Doua țări cu interese diferite

Un exemplu tulburător de două țări diferite cu interese diferite?
România şi Republica Moldova!
Care ar putea îngrijora omenirea mai puțin dacă s-ar urma exemplul de stabilitate german!
2010 05 08, RLb, Medvedev

Criza luxului şi luxul ideilor unioniste

Românii plătesc sub tandemul Boc-Băsescu nu numai Luxul cleptocrat al celor puțini, ci şi luxul celor mulți: luxul renunțării la o monarhie care nu-i costa nimic, luxul de a nu recupera Basarabia, luxul de a renunța la librării, luxul de a nu occidentaliza Biblioteca Națională, luxul de a avea în şcoli *fraieri* nu profi, luxul de a abandona lustrația (disprețuind Golania şi neaplicând Punctul 8 al Proclamației de la Timişoara)...

Până la recuperarea cu voia lui Dumnezeu a Basarabiei, după modelul patriarhal paşnic al foştilor noştri aliați şi al Ligii Culturale, dincolo de care acumulare a masei critice teritoriale se inițializează respectul pentru Misia Culturală (măcar Marea Recuperare a istoriei netrăite), iată că prin diminuarea de azi a disponibilităților bugetare pentru lux se ajunge la o omogenizare a nivelului de trai şi a stilului de viață pe ambele maluri ale Prutului, unite prin recent aniversatul Pod de Flori şi printr-o sumedenie de proiecte uşor de visat şi de implementat.

A se înființa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa

pe înțeles nu numai românilor ci şi populației rusofone, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului. Pe de altă parte, concertele Festivalului şi Concursului George Enescu se organizează şi în alte oraşe ale României decât Bucureşti: Braşov, Iaşi, Cluj etc. De ce să nu fie câteva concerte în 2011 şi la Chişinău? Enescu a fost şi este al tuturor românilor! În fine, Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova are la Chişinău, în strada 31 August nr. 98 un sediu vast, ridicat pe la 1975, şi ar putea oricând adăposti vremelnic, fie şi simbolic prin câteva departamente, Uniunea Scriitorilor din România, al cărei sediu din Calea Victoriei nr. 115 este insistent revendicat de fostul proprietar.
2010 05 09, Σ

Să nu-i ducem grija!

O fuziune între gigantul energetic Gazprom şi compania similară din Ucraina, Naftogaz, poate amplifica nerentabilitatea birocratică specifică uitatelor combinate bolşevice.

Occidentul încă mai are, față de Asia în general, avantajul superiorității bibliotecilor, universităților şi cercetării sale.

Să-şi impoziteze cu 1% mai dur showbusinessul şi să investească în Large Hadron Collider şi în energetica post-petrolieră!

Dealtfel, o va face şi fără sfatul nostru. Să nu-i ducem grija!
2010 05 09, EvZ

Artele vizuale erotice sau pornografice

Artele vizuale erotice sau pornografice nu sunt o necesitate absolută, dar nici nu trebuie blamate. Există însă la noi o incultură mai profundă, a cuplului stabil, generată încă din şcoală şi neacoperită de televiziuni, ci doar, parțial, de internetul românesc, neinformarea privind: practicile sexuale eficiente (măcar Kama Sutra), utilitatea produselor din sex-shop (începând cu banalul gel) şi rolul divin al specialistului (a cărui consultare ar salva multe iubiri reale).
2010 05 09, EvZ

Aproape un alt Mircea Cărtărescu

Veți descoperi în *Frumoasele străine* un Mircea Cărtărescu mai puțin crispat, aproape senin şi vesel, după deplinul triumf lăuntric al exprimării prin capodopera ORBITOR. În noile noastre vremuri, parcă proiectate pentru cetitul cărților, luminozitatea acestor povestiri tipic postmoderne – *Antrax, Frumoasele străine (Cum am fost un autor de duzină) şi Bacoviana* – este binevenită.
2010 05 09, Σ

It's complicated

Cititorul are a dezamorsa o mină cu explozie târzie, lăsată de Direcția a VII-a Literatură şi Arte, nedumerirea sa venind de la contradicția dintre solidaritatea scriitoricească în jurul lui Adrian Mariano (v. *Observatorul Cultural*), despre care par a exista probe că a colaborat, şi indiferența de mare efect, mortală, față de Cezar Ivănescu, împotriva memoriei căruia Mircea Dinescu încă nu a adus probele aşteptate.
2010 05 09, ObsC

Doar lunatecii au acces la poezie

Binecuvântat fie cel ce zideşte altă lume pe astă lume de noroi!
2010 05 09, Ziarul de Iaşi, Nichita Danilov

Împotriva ambelor totalitarisme muncitoreşti

Distrugerea fiarei naziste, în chiar bârlogul ei, a realizat-o într-adevăr vrednicul soldat rus, pentru cele 20 de milioane de morminte ale Armatei Roşii veselul domn Churchill plătind lui Stalin, precum se ştie, cu Estul European.

Prezența Majestății Sale Regele Mihai I al României la parada de la Moscova este perfect justificată, pentru că românii au purtat împotriva *ambelor* totalitarisme muncitoreşti *Războiul Sfânt sau Al Doilea Război pentru Întregirea Neamului*.

De remarcat şi perfecta informare a omului de stat Putin în ce priveşte personalitățile de valoare din țările vecine, acest vigilent Putin care a ştiut să-l recupereze pe Soljenițîn dintr-un Occident care-l uitase sau îl disprețuia pe marele scriitor rus, cum noi pe Goma.
2010 05 09, EvZ

Calificativul de guru al ceauşismului

Subliniez mai sus:

Eugen Barbu pretindea în biroul Uniunii Scriitorilor, din care pe atunci făcea parte, să fie eliminați dintre colaboratorii «României literare» Constantin Noica, N. Carandino şi Ion Caraion – «nişte foşti şi viitori puşcăriaşi».

Amintindu-mi calificativul de *guru al ceauşismului* atribuit lui Noica de presa Autoelitei.
2010 05 09, Puterea

Depăşind oligopedagogia vom reabilita şi sectorul economic

Să nu zicem că în criza bugetară de acum nu ne mai arde de educație, pentru că numai depăşind oligopedagogia vom reabilita şi sectorul economic.
2010 05 09, Σ

Vremuri pentru cetitul cărților

De legiferat şi educația adulților.

La Madrid am putut împrumuta cărți de la bibliotecile metroului.

Cum vin vremuri prielnice pentru cetitul cărților, să implementam şi noi facilitatea asta.
2010 05 09, Σ

Într-o țară cu resurse mai degrabă turistice şi agricole

Mă aşteptam ca sindicaliştii să reproşeze că aceste procente boc-băsesciene 15% – 25% -15% ar fi putut fi un pic mai mici şi mai suportabile pentru pensionari, bugetari şi şomeri, de pildă dacă se legaliza şi fiscaliza mai de mult prostituția, într-o țară cu resurse mai degrabă turistice şi agricole.
2010 05 09, Σ

Desființarea titularizării pe post

Desființarea titularizării pe post pune corpul didactic, de regulă feminin şi frumos, la discreția sistemului de pile, cunoştințe, relații, şpagă şi hărțuire sexuală, al directorilor, al puterii locale şi al inspectorilor de tot soiul, mărind oligopedagogia noastră. Incertitudinea privind continuitatea pe post va mări neatractivitatea carierei didactice mai mult şi decât subsalarizarea care doar îl împiedică pe educator să se impună elevilor şi părinților ca exemplu de reuşită în viață.
2010 05 09, Σ

Capitalul din străinătate al românilor de aici şi de acolo

Şi totuşi, cum atragem în România capitalul din străinătate al românilor de aici şi de acolo?
2010 05 09, blog Morar

Dar Biblioteca Națională?

S-a vărsat mai multă cerneală împotriva Catedralei Mântuirii Neamului decât pentru terminarea Bibliotecii Naționale începute de Ceauşescu în 1986.
2010 05 09, Dilema

Stabilirea răspunderilor

PNL ar trebui să răspundă acuzațiilor prezidențiale solicitând o anchetă parlamentară, consiliată de experți UE, pentru stabilirea răspunderilor privind actualele distorsiuni ale creşterii noastre economice.
2010 05 10, JN

Cernăuții, prin trecutul şi multiculturalitatea sa

Dacă Uniunea Europeană s-ar lăți până la Ural, cum gândea Charles de Gaulle, atunci Cernăuții, prin trecutul şi multiculturalitatea sa, ar fi tot atât de îndreptățit a fi capitală precât Strasbourgul ajuns ex-centric.
2010 05 10, JN

Mai toți care ne credem cărturari

Din motive privind praxiologia vieții cotidiene, legate de managementul timpului liber, de deficitul de geniu obligat în Marea Complexitate, mai toți care ne credem intelectuali de valoare adăugată avem două treimi din bibliotecă necitită!

Se poate anticipa ce nu vom mai apuca să frunzărim vreodată. Şi bine ar fi să ne smerim şi să dăm de pomană la care n-are.
2010 05 11. Σ

Incomodele *Memorii* şi retipărirea *Scrisurilor*

Calmul relativ cu care au fost recepționate incomodele *Memorii* ale lui Adrian Marino poate că semnifică europenizarea climatului nostru literar, ceea ce se prea poate verifica la noua lectură prilejuită de retipărirea *Scrisurilor* lui Paul Goma, ce încă şi mai corosive păreau

când le-a scos Editura Nemira acum vreo zece ani.
2010 05 11 blog Antonesei

Cu televizorul chelălăind

Citind din Ion Monoran cu televizorul chelălăind, am presimțirea că teleelectoratul nostru va tot fi penalizat la salarii cu 15-25% până va reînvăța cultul lui Eminescu, deci însăşi evlavia față de poeți şi eroi.
2010 05 11, Agonia

Forumul Educației

Invitat special în prima zi a fost profesorul american Richard Baraniuk, fondatorul platformei de resurse didactice *Connexions* – o impresionantă contribuție *open education* la egalitatea de şanse pretutindeni pe glob:
http://cnx.org/
2010 05 12, Adv

Guvern cu tineretul format în universități de prestigiu din Occident

Românii plătesc sub tandemul Boc-Băsescu nu numai Luxul cleptocrat al celor puțini, ci şi luxul celor mulți: luxul renunțării la o monarhie care nu-i costa nimic, luxul de a nu recupera Basarabia, luxul de a renunța la librării, luxul de a nu occidentaliza Biblioteca Națională, luxul de a avea în şcoli fraieri nu profi, luxul de a abandona lustrația (disprețuind Golania şi neaplicând Punctul 8 al Proclamației de la Timişoara)...

Ce se mai poate spera acum e un guvern cu tineretul format în universități de prestigiu din Occident şi încă necorupt regăsind mediul economic, politic şi intelectual de acasă.

Adică nu ne-ar mai scoate căpşunarii din criză, ci iarăşi junimea, cum s-a întâmplat şi la Chişinău!

Ar trebui examinate serios eventualele recomandări ale Ligii Studenților Români din Străinătate. Cu un ministru care vine de la Harvard, Stanford sau Cambridge ți-e mai uşor să cedezi chiar 33% din salariu!
2010 05 12, Ctd

Occidentalizarea educației

Păcat că atenția presei e îndreptată aproape exclusiv spre criza bugetară. Forumul Educației 2010 merita a fi preluat de televiziuni în direct.

Fiindcă aici, *în occidentalizarea educației*, avem cea mai productivă dintre soluții!
2010 05 13, Ctd

Revoluționarea infrastructurii în educație

În Proiectul ajuns la Senat al Legii Educației Naționale, Art. 59, aliniatul (2) – „se înființează Biblioteca Şcolară Virtuală şi Platforma Şcolară de e-learning“,

Art. 59, aliniatul (2) amintit mai sus – „se înființează Biblioteca Şcolară Virtuală şi Platforma Şcolară de e-learning, care includ programe şcolare, exemple de lecții pentru toate temele din programele şcolare, ghiduri metodologice, exemple de probe de evaluare.“ ar trebui să-şi extindă enumerația cu secțiunile „literatură psihopedagogică şi mediateca

românească clasică“.

Înfiinţarea Bibliotecii Şcolare Virtuale este o componentă de-a dreptul revoluţionară a noii reforme a educaţiei naţionale: se asigură mult mai eficient *egalitatea de şanse* pentru elevii din mediul rural sau din familii defavorizate.

Resursele psihopedagogice online, constituite fie şi pe principiul *open education,* ar extinde această şansă la cadrele didactice însele şi chiar la acei părinţi, din ce în ce mai numeroşi, care având un nivel ridicat de pregătire sau cunoscând sisteme de învăţământ occidentale, vor să se documenteze în scopul exercitării cu mai mult discernământ a sarcinilor educative ce revin familiei.

Dar foarte probabil principalii beneficiari ai Bibliotecii Şcolare Virtuale şi ai Platformei Şcolare de e-learning vor fi românii din Diasporă, acestora adresându-li-se cu prioritate, în scopul conservării identităţii naţionale, resursele aşa-numitei mai sus mediateci româneşti clasice: cărţi, albume, filme, documente sonore şi alte materiale semnificative care nu mai pun probleme privind drepturile de autor.

Admirabil fiind, din aceleaşi motive, şi Art.306 (1) În termen de maximum 12 luni de la promulgarea prezentei legi, un post public de televiziune şi un post public de radio vor fi dedicate exclusiv educaţiei. Ministerul Educaţiei, Cercetării, Tineretului şi Sportului, Societatea Româna de Radiodifuziune (SRR) şi Societatea Româna de Televiziune (SRTV) vor colabora pentru stabilirea grilelor de programe ale acestor posturi. (2) Guvernul va finanţa, prin programe speciale, emisiunile educative din media privată.
2010 05 14, EvZ

Zilele Literaturii Române la Chişinău

Prin diminuarea Băsescu-Boc de azi a disponibilităţilor bugetare pentru lux se ajunge la o omogenizare a nivelului de trai şi a stilului de viaţă pe ambele maluri ale Prutului, unite prin recent aniversatul Pod de Flori şi printr-o sumedenie de proiecte uşor de visat şi de implementat.

A se înfiinţa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înţeles nu numai românilor ci şi populaţiei rusofone, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului. Pe de altă parte, concertele Festivalului şi Concursului George Enescu se organizează şi în alte oraşe ale României decât Bucureşti: Braşov, Iaşi, Cluj etc. De ce să nu fie câteva concerte în 2011 şi la Chişinău? Enescu a fost şi este al tuturor românilor! În fine, Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova are la Chişinău, în strada 31 August nr. 98 un sediu vast, ridicat pe la 1975, şi ar putea oricând adăposti vremelnic, fie şi simbolic prin câteva departamente, Uniunea Scriitorilor din România, al cărei sediu din Calea Victoriei nr. 115 este insistent revendicat de fostul proprietar.

Proiectul Zilele Literaturii Române la Chişinău, Prima ediţie, 19 – 21 mai 2010 creează o sumedenie de oportunităţi. La workshopurile acestui forum, prin tematica propusă şi prin prezenţa dnei Gabriela Adameşteanu, conducătoarea Revistei 22 în anii 1991-2005, e fezabil a se elucida de ce ne cunoaştem atât de puţin, *de ce România politică şi intelectuală nu a avut o strategie unionistă* în ultimii 20 de ani liberi şi cam care ar fi modalităţile scriitoriceşti de a substitui o aşa *carenţă de patriotism* în raport cu idealismul scriitorilor Ligii Culturale din România Regală!
2010 05 17, Σ

Explicaţie la 30 de ani de la despărţirea de Marin Preda

Faptul că Marin Preda, întâiul prozator postmodern român, nu a prea fost comemorat de lumea literara şi de cititorii săi are o explicaţie evidentă de 30 de ani încoace: nu este

adevărat că a murit în 15-16 mai 1980 la Mogoşoaia.
2010 05 17, Σ

La Marriott se afla soluția

Lipsesc din imagine Richard Baraniuk (fondator Connexions) şi Branislav Klesken, dar şi aşa experţii văd ce s-a pierdut netransmiţându-se live acest Forum, televiziunile exaltând Criza tocmai când la Marriott se afla soluția – investiția de tip occidental în Educație!
2010 05 18, Fbk

Se va organiza şi păstra tăcerea

Nu prea va fi niciun faliment al boierilor minții şi al moştenitorilor lor din cripto-nomenclatură. Mircea Mihăieş va reacționa cu un pamflet intitulat „Ciocoii minții“, pulverizând grupul autor format din Michael Shafir, Sorin Adam Matei, Daniel Barbu, Caius Dobrescu, Mircea Flonta, Gabriel Andreescu, Stelu Şerban, Lucian Năstasă Kovács, Marius Ghilezan,Vasile Morar, Bruno Ştefan, Alexandru Matei, István Aranyosi şi Mona Momescu.

Iar în jurul opiniilor contrare Autoelitei se va organiza şi păstra tăcerea, precum s-a întâmplat cu alte două mari cărți: a mea (*Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, 2007) şi *Iluzia anticomunismului* (lecturile critice ale raportului Tismăneanu – volum coordonat de Vasile Ernu, Costi Rogozanu, Ciprian Şiulea, Ovidiu Țichindeleanu). Democrația ar trebui să fie un mod de a conviețui în care o idee, o critică justă, se impune de la sine, dar la noi încă n-a băgat.
2010 05 18, RetL

Tot ce contează este pertinența obiecției

[**Achtung**:
„dar cei 15 sunt intelectuali mai valabili decât plesu şi liiceanu??? “]

Tot ce contează este pertinența obiecției.

Şi Marx, cel mai mare nefericit megaintelectual din istoria umanității, după ce devorase toate valorile din emisfera de la British Museum nu mai putea fi criticat de vizionarii fără nume (Rosa Luxemburg, Panait Istrati, André Gide...) care întrevedeau dezastrul că din dictatura proletariatului se poate naşte dictatura unuia singur asupra ceceului şi partidului, consecințe fiind Gulagul, Holodomorul, ba chiar prin imitație şi emulație diabolică, însuşi Holocaustul.
2010 05 18, RetL

Nu academician, ci preşedintele Academiei Române

Trei români sau trei autori formați de realitatea românească aveau şanse aproape egale la Nobel în 2007: Mircea Cărtărescu, Herta Müller şi Norman Manea.

Statul român, prin instituțiile şi diplomațiile sale, trebuia să-i sprijine egal pe toți trei.

Faptul literar că Mircea a împins postmodernismul demitizant până la un fel de *postromânism* nu justifică absurditatea că, născut la 1 iunie 1957, încă nu este, *nu academician, ci preşedintele Academiei Române*, scoțând această instituție supremă din inexistența ei publică de azi.
2010 05 18, RetL

Semnificația asasinării lui Nicolae Labiş

Ruperea poeziei române de norod s-a decis sub Dej şi Drăghici când, simbolic, a fost împachetată şi mutată la Filologie celebra Şcoală de Literatură din Şoseaua Kiseleff nr. 10. Bolşevicii au ginit că important politic este ca *poeții să scrie numai pentru nişte poeți profesionişti* (= critici sau promoteri), rezultând de aici o poezie FILOLOGICĂ ce a sugrumat treptat poezia LIRICĂ, sentimentală, manelistă dacă vreți, pe care însă ar fi înțeles-o, de la inimă la inimă, toți poporenii.
2010 05 18, Agonia

Desființam şi Ministerul Culturii

Dacă eram eu Bogdan Hossu, desființam şi Ministerul Culturii odată cu autorii, când tot se lămureau drepturile.
2010 05 18, Adv

România ca mediator pe Nistru

Că se doreşte într-adevăr stingerea conflictului, semnul convingător ar fi invitarea României să medieze procesul de negociere dintre părţile interesate: Moldova, Transnistria, Ucraina, OSCE, Federația Rusă, UE şi SUA!
2010 05 18, Puterea

Inactivitatea diplomatică nu e bună

Batjocorirea recentă în RO a voievozilor eminescieni a funcționat ca o *declarație de dezinteres* al intelectualilor noştri, şi a politicienilor formați de ei, față de Basarabia. Având în vedere noul nostru eşec economic, inactivitatea diplomatică nu e bună mai ales când electoratul din Ungaria tocmai a favorizat unele curente revizioniste.
2010 05 21, Asociația 21 Dec

Lirismul n-a dispărut nicidecum

Şocantul titlu *NIMIC* e consecvent indimenticabilei declarații:

„Eu, Mircea Cărtărescu, am scris *Levantul* într-un moment greu al vieții mele, la vârsta de treizeci şi unu de ani, când, nemaicrezând în poezie (toată viața mea de până atunci) şi în realitatea lumii şi în destinul meu în această lume, m-am hotărât să îmi ocup timpul clocind o iluzie.“

Poet până în ultima fibră, Mircea Cărtărescu reuşeşte într-adevăr a fi prozaic în aceste poeme din 1988-1992, adică din trena totalei crize, dar lirismul n-a dispărut nicidecum şi nici nu putea să dispară, ci viitorul nostru Nobel îl dezvoltă exploziv cu tot geniul său înaripat în capodopera *Orbitor*.
2010 05 21, Σ

Cum a fost posibil?

Dna Founder & Managing Director Simona Baciu n-a mai aşteptat să facă statul aşa minune ci, înconjurându-se de o bravă echipă, a reuşit să învingă mecanismele birocratice.
http://www.scoalainternationala.ro/
2010 05 21, Fbk

Cea mai frumoasă regină a lumii

Adeptă Baha'i şocând pre mulți a fost Marie of Edinburgh, Queen consort of the Romanians, 10 October 1914 – 20 July 1927, Regina Maria, *cea mai frumoasă regină a lumii* (Gr. Gafencu), cea dintâi apărută în public fumând şi printre primele implicate în advertising.
2010 05 21, Fbk

Nenorocul istoric

Forumul Educației 2010 merita a fi preluat de televiziuni în direct. Fiindcă aici, în occidentalizarea educației, avem cea mai importanta dintre soluțiile Crizei!

Nenorocul istoric este că Reforma Funeriu e implementată în austeritate bugetară, precum Reforma Marga în anul eclipsei 1999:
http://propinatiu.ro/propi0/download/Camelian_Propinatiu_-_Oligopedagogia.pdf
2010 05 21, Fbk

Este incorect româneşte, este *postromânism*

Este incorect româneşte, este *postromânism*, a dispera de țară sau de norod. Ce judecă Istoria şi Literatura este doar tagma jefuitorilor, oarecum clasa politică şi eventual formatorii ei ca formă fără fond, megaintelectualii.

Mişcarea civică trebuia să declare încă de la colțul de cotitură din 2 iunie 1997 sau cel mai târziu în anul 2000, solidar cu Emil Constantinescu, că a pierdut *şi ea* bătălia cu nomenclatura marxistă şi cu cea mai bună securitate din lume.

Măcar să ştie tele-electoratul care e situația!

A accepta acum o Lege a Lustrației pentru octogenari este intelectualiceşte echivalent cu a fi acceptat în 2009 funeralii naționale pentru generalul Pleşiță, personajul lui Paul Goma.
2010 05 21, EvZ

Războiul Sfânt purtat împotriva AMBELOR totalitarisme

Nu e bine ca Asociația Națională a Veteranilor de Război, să fie implicată în scandalul decorării vremelnice cu Ordinul Virtutea Militară în grad de Cavaler a fostului ministru comunist de Interne, George Ioan Homoşteanu.

Aceşti ultimi bravi supraviețuitori ar trebui să ne amintească de Războiul Sfânt (1940 - 1945) purtat împotriva AMBELOR totalitarisme, nu de rolul Diviziei de voluntari Tudor Vladimirescu în bolşevizarea țării.
2010 05 21, EvZ

Fragilitatea Poeziei, şi a poetului vârstnic, în vremuri prozaice

Tudor Arghezi s-a născut la 21 mai 1880. Astfel de cifre rotunde sunt bune pretexte să ne amintim de fragilitatea Poeziei, şi a poetului vârstnic, în vremuri prozaice.
2010 05 21, Fbk

La Căuşeni, în dârza Basarabie

Este incorect româneşte, este *postromânism*, a dispera de țară sau de norod. Ce judecă Istoria şi Literatura este doar tagma jefuitorilor, oarecum clasa politică şi eventual formatorii

ei ca formă fără fond, megaintelectualii.

Mişcarea civică trebuia să declare încă de la colţul de cotitură din 2 iunie 1997 sau cel mai târziu în anul 2000, solidar cu Emil Constantinescu, că a pierdut şi ea bătălia cu nomenclatura marxistă şi cu cea mai bună securitate din lume.

Măcar să ştie tele-electoratul care e situaţia!

Nimeni nu îngenunchează de florile-mărului. La Căuşeni, în dârza Basarabie, avem un exemplu clasic: *bisericuţa cea joasă, ascunsă de ochii tătarului* şi existentă şi azi: http://www.causeni.md/ro/static/32/

Dăinuind pentru noi ca un îndemn de a slăvi Libertatea înălţând Catedrala Mântuirii Neamului, orice Criză fiind provocare spirituală.
2010 05 22 RetL

Horia-Roman Patapievici face pasul decisiv

După celebrul mare interviu datorat Gabrielei Adameşteanu, după piosul şi îndelungat efort de restituire întreprins de Tereza Culianu-Petrescu şi Dan Petrescu, Horia-Roman Patapievici face pasul decisiv în aducerea acasă a marelui savant: suntem capabili, chiar fără Bibliotecă Naţională occidentalizată, să spunem ceva nou şi profund, deci universal, despre sfârşitul continuu al lui Ioan Petru Culianu.
2010 05 22 Σ

Guvern de tehnicieni

Forumul Educaţiei din 12-14 mai 2010 merita a fi preluat de televiziuni în direct. Fiindcă aici, în occidentalizarea educaţiei, avem cea mai importanta dintre soluţiile Crizei! S-ar fi putut vedea că România, cu aproape 50 000 studenţi în străinătate (cf. *Ziarul Financiar*, 10 ian 2010), deţine deja suficienţi specialişti formaţi la universităţi serioase încât să aibă până şi guvern de tehnicieni.
2010 05 22 Dlm

Resemnarea plăvanilor lui Grigorescu

Resemnarea plăvanilor lui Grigorescu vine din anticipaţia nu tocmai SF a bine informatului Alexandru Mironov că din 2030 lumea va fi condusă de femei. În învăţământul superior, media europeană s-a stabilizat deja la proporţia 5 femei absolvente la 3 bărbaţi absolvenţi.
2010 05 23 RetL [Katya Kelaro: „privesc boii lui Grigorescu şi gandesc ce barbati aş fi pictat din ei“]

Încă erau la 1956 români liberi, români regali

Multora nu le vine a crede că după atâta teroare, cu trupele sovietice şi consilierii încă aici la 1956, Nicolae Labiş îşi mai îngăduia a vorbi de *Basarabia*, a recita *Doina* eminesciană sau a cânta *Imnul Regal*. Sau pun toate acestea pe seama nesăbuinţei anilor tineri sau a alcoolurilor.

Să nu uităm că în octombrie 1956, Onisifor Ghibu, după ce toată generaţia sa, a Unirii de la Chişinău, a fost strivită în Romlag sau expediată cekiştilor, i-a adresat lui Hruşciov un memoriu în care îi cerea să repare crima lui Stalin şi să retrocedeze Basarabia României! (Va ajunge în închisoarea de la Făgăraş.)

Aceia, bătrâni sau tineri, încă erau la 1956 *români liberi, români regali*.
2010 05 23 RetL, Ion Murgeanu, Stela Covaci

Formidabil acest distih involuntar însăilat de Facebook

Când scriu poezie îmi scot un sân în afară/ pe rețeaua literară

Îmi amintesc metamorfoza Malherbe:

Et Rosette a vécu...

transformat de tipograf in:

Et rose, elle a vécu ce que vivent les roses
L'espace d'un matin.

2010 05 24 Fbk, Katya Kelaro

Să-l cumpărăm!

Marele Courbet de la 1866 al dlui Florinel Constantin ANDRISAN a fost într-adevăr revoluționar, peste 5 ani era cât p' aci s-o mierlească, fiind implicat în demolarea Coloanei Vendôme în timpul Comunei din Paris.

Nenorocirea e că *Originea Lumii* nu poate decât epata temporar pe burghez, excitându-i în final instinctul de a achiziționa.

Federico Fellini îşi sfârşeşte poemul *La dolce vita* cu nişte pescari ce scot din mare un monstru: chefliii aristocrați burgheji văd această oglindă a clasei lor şi deodată un personaj exclamă „Să-l cumpărăm!".
2010 05 24, RetL

Din tablă zincată sau chiar centura de castitate

Şi eu observ că de douăzeci de ani „Pân' la urmă nu-l fute nimeni în gură pe politicianul român".

Ar trebui verificat dacă nu cumva între politicianul român şi românaşul mediocru nu se află un fel de prezervativ din tablă zincată sau chiar centura de castitate, anume megaintelectualul Autoelitei, care va fi folosit acțiunea civică mai mult în scop autopublicitar decât întru Luminarea Poporului.

Este incorect româneşte, este postromânism, a dispera de țară sau de norod. Ce judecă Istoria şi Literatura este doar tagma jefuitorilor, oarecum clasa politică şi eventual formatorii ei ca formă fără fond, megaintelectualii, adică intelectualii care contează în respectiva jenantă epocă.
2010 05 24 Fbk, Katya Kelaro

Spre adevărurile fundamentale

Fiecare fericire parcă cere un viol spre a îndrepta sufletul spre adevărurile fundamentale.

Şi până la urmă, cam are parte de un aşa tratament metafizic.
2010 05 30, RetL

Sensul vieții e cetitul cărților

Să sperăm că prin reducerea Boc-Băsescu a veniturilor, măcar bugetarii vor înțelege că sensul vieții e cetitul cărților, cu deosebire a celor conținând versuri lirice, nu filologice. (Deja Labiş se plângea că *Noi scriem doar pentru poeți poezie*.)
2010 05 30, Σ

Această viziune capitulardă

Dl Nicolae Manolescu a recuperat decalajul față de carierele intelectuale sub fesenism ale academicienilor Simion, Sorescu şi Buzura, poate cumva şi prin straniul editorial *Imposibila Lustrație*, la optica lejeră a căruia s-a cam aliniat mai tot postmodernismul sau *postromânismul* de valoare:

http://old.romlit.ro/

Colecția *România Literară*, 2003, nr 1/8.01

Imposibila Lustrație – adevărat manifest literar, din care aflăm că securitatea, spre deosebire de PCR, era compusă numai din şefi de promoție, ceea ce Paul Goma, care va împlini neserbat 75 de ani, contestă. Ea a făcut Revoluția, nu poporul, nu, nu tineretul s-a jertfit pentru adulți, fiind gata şi să reia faza ca la Chişinău! Şi tot Ea ne dă perpetuu noua economie de piață şi democrație, Libertatea, călăuzindu-ne zborul spre UE!

Deci a voi deconspirarea e nedrept şi ingrat. În plus, e imposibilă însăşi implementarea deconspirării, pentru că securiştii ar fi instalați la toate pârghiile de putere ale statului şi ale domeniului privat.

Iar ca bun jucător pe ultima carte, expert în potrivirea cuvintelor, reputatul critic pune titlu nu *Imposibila Deconspirare*, cum cerea conținutul editorialului, ci *Imposibila Lustrație*, făcând astfel o plecăciune şi pecerıştilor democrați!

Derutant este că această viziune capitulardă este însuşită şi de literatura bună de după 8 ianuarie 2003, inclusiv de geniala aripă *Orbitor 3*. Spre a se discuta cât de cât realitatea acestei Direcții nouă, iară nu pentru a diminua statura intelectuală a domnilor Cărtărescu şi Manolescu, m-am abătut eu de la trebi şi de la programul meu literar, scriind popularul studiu de fezabilitate: *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobelul românului Cărtărescu*.
2010 05 30, RetL

Cel mai important critic contemporan

Nicolae Manolescu şi Eugen Simion au fost criticii reprezentativi ai marii literaturi înflorite la noi în Epoca Ceauşescu, perfect sincron evoluției mondiale.

După înlocuirea lui Ceauşescu cu Iliescu, ne-am pomenit că, pe când cei mai importanți cititori manifestau golăneşte *pentru Lustrație* în Piața Universității, distinşii fesenişti Eugen Simion, Marin Sorescu şi Augustin Buzura s-au dat la teveu de partea Emanatului, fiind răsplătiți ulterior academic cu asupra de măsură.

Nicolae Manolescu, cel mai important critic contemporan câtă vreme nu scoate nimeni o *Istorie a Literaturii* mai puțin pătimaşă, deşi l-a intervievat pe Iliescu oaspete de onoare la *România Literară* imediat după groaznica Mineriadă prin care Bucureştiul a evitat ruperea euforică a graniței de pe Prut la 50 de ani de la răpirea în 26 iunie 1940 a Basarabiei, – a avut altă evoluție, sinuoasă, care l-a depărtat de meritatul titlu de academician, chiar dacă i s-a atribuit mentalitatea că *Politica e arta compromisului*, deci tot a consensului iliescian.

Nu ar fi putut fi fondator al Alianței Civice în 1990 şi nici lider al Partidului Alianței

Civice în 1991 dacă ar fi ieşit din bolşevism cu imagine de colaboraţionist.

Dimpotrivă, avea la 22 decembrie 1989 una tipică de megaintelectual rezistent prin cultură.

2010 05 30, RetL

Sub semnul deriziunii formidabilul efort civic

Reuşita formulă cărtărescianǎ „cu furci şi topoare" este o re-scriere tipic postmodernă a ştirilor prin care „cuceritorul prezentator al Telejurnalului" (cf. *EvZ,* 20 Octombrie 2007) ceauşist şi apoi iliescian, Cornelius Roşiianu, punea sub semnul deriziunii formidabilul efort civic din primăvara lui 1990, când se strigau zilnic pe bulevardele Capitalei lozinci antiguvernamentale, antiprezidenţiale, antibolşevice, unioniste şi monarhiste.

Trei idei băsesciene rezultă din editorialul „Cu furci şi topoare": că principalul vinovat este Tăriceanu, că guvernul Boc e unicat şi că norodul, prin lene, complicităţi şi incultură, îşi merită mizeria.

Nu putem decât să completăm analiza cu două categorii de vinovaţi: liderii sindicali, care n-au băgat de seamă că la preluarea gestiunii tandemul Băsescu-Boc n-a mirosit nicidecum Criza, să facă din ea TEMA TRAGICĂ a recentelor încleştări electorale, şi megaintelectualii, care nu i-au format pe sindicaliştii români în spiritul polonez al vigilenţei faţă de cum slujesc de 20 de ani încoace politicienii noştri burghezia de merit şi cleptocraţia, organizând periodic, în forme mereu înnoite, spolieri gigantice ale resurselor celor mici şi umili, în scopul absurd ca să nu-şi mai permită vreun cetăţean onest luxul de a ceti cărţi fundamentale scumpe.

2010 05 30, EvZ

Declarându-se învinsă de terorişti

Declarându-se învinsă de terorişti, România de azi a rămas, aşadar, iliesciană, iar CRIZA Boc o datorăm nu numai incuriei ci şi corupţiei, deci putregaiului din cea mai compromisă putere a statului, Justiţia.

Spre a ne face o idee despre dimensiunea istorică a crimelor Revoluţiei din 1989 (3000 victime, dintre care 1100 morţi), a se citi *Delirul* lui Marin Preda sau a se consulta măcar *Wikipedia*, care dă 125 morţi pentru Rebeliunea legionară (Pogromul de la Bucureşti), adică de vrei zece ori mai puţin! Dar câtă mediatizare!

Ar trebui adăugat că nici societatea civilă şi intelectuală nu a impulsionat suficient cercetările, semnificativă în acest sens fiind politica marilor noastre edituri de *a nu comanda* tinerilor cercetători, superformaţi în Occident, un torent de cărţi despre Revoluţie, despre revenirea la Monarhie sau imaginând recuperarea Basarabiei prin convingerea rusofonilor că o Uniune Democrată a lor ar fi perpetuu la putere în coaliţii, după exemplul UDMR-ului.

2010 05 30, EvZ

Criza ca temă electorală

Liderii sindicali n-au băgat de seamă că, la preluarea gestiunii, tandemul Băsescu-Boc n-a mirosit nicidecum Criza, să facă din ea TEMA TRAGICĂ a recentelor încleştări electorale. Nici megaintelectualii noştri, însă, nu i-au format pe sindicaliştii români în spiritul polonez al vigilenţei acute faţă de cum slujesc de 20 de ani încoace politicienii noştri burghezia de merit şi cleptocraţia, ba chiar şi xenocraţia, organizând periodic, în forme mereu înnoite, spolieri gigantice ale resurselor celor mici şi umili, în scopul absurd ca să nu-şi mai permită vreun cetăţean onest luxul de a-şi procura şi a ceti cărţile fundamentale scumpe.

2010 05, Σ

Ion Iliescu să accepte să fie numit preşedinte de onoare al GDS

Dl Adrian Cioroianu este membru al Grupului pentru Dialog Social şi scrie în *Dilema*, va fi poate primul academician golan la origine. Ca istoric de marcă, domnia sa confirmă ce zicea şi Petre Roman de agenţii sovietici, *ipoteza cu Lăzile din care au ieşit* elucidând atât enigmele terorismului cât şi, iată acum, pe ale Mineriadei, *deculpabilizând completamente pe emanaţi*, în frunte cu Iliescu şi Brucan.

Cum nu se poate să nu fie amestecată Moscova asta bună la toate şi în actuala nouă prăbuşire financiară a guvernului Boc, ţara plânge după reconciliere şi consens.

A venit dară timpul adevărului şi direptăţii, cel mai benefic fiind să i se propună *domnului* Ion Iliescu, băgătorul RO în UE, să accepte să fie numit *preşedinte de onoare al GDS*, pentru a se uni toate forţele intelectuale şi toate experienţele politice în marele efort al redresării corabiei, măcar în 2010 dacă în 2000 totuşi nu s-a ajuns până acolo.
2010 06 03 Adevărul

Extinderea clasei politice

Cred că dl Liviu Antonesei are dreptate: în ansamblu, populaţia detestă clasa politică.

Numai că aş nuanţa puţin, bazându-mă pe corespondenţa ce o am primit postând pe Scribd studiul de fezabilitate

Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobelul românului Cărtărescu

Pe de o parte, populaţia include acum în clasa politică şi analiştii, pe toţi, ca fiind la fel de vinovaţi de ciuntirile Băsescu-Boc! Iar ceea ce e mai grav, pe de altă parte, e că intelectualii influenţi, adică megaintelectualii, nu sunt cruţaţi nici ei: sunt percepuţi ca un fel de politicieni fini, culţi, deştepţi, iscusiţi, dar cam şmecheri, care au valorificat în scop autopublicitar acţiunile civice zgomotoase, iar după ce au ajuns la cot bun au uitat complet de durerile înăbuşite ale celor mulţi şi umili, ocupându-se preponderent de abstracţiuni!
2010 06 04 RetL

Unii munceşte, alţii dărâmă

Horia-Roman Patapievici tocmai scoase o carte la Humanitas, *Ultimul Culianu*.

Dar ce folos? Ferirea de la demolare a casei monument istoric a Culianului se prea poate să nu mai fie o problemă din Iaşi sau RO, ci una UE.
2010 06 04 JN

Nimeni nu vrea întoarcerea la fascism

Speculaţiile privind destrămarea UE sunt neserioase, dacă nu nesincere sau iresponsabile.

Masivitatea Uniunii Europene este o garanţie că în cazul unei crize economice cu adevărat grave, mergând până la foamete, *niciuna dintre marile ei puteri nu se va mai întoarce la fascism* sau la alte forme de totalitarism.

Bazele Uniunii Europene sunt dealtfel net diferite de cele imperialiste, criminale, ale fostei URSS.

Criza din 1929-1933 mai degrabă i-a unit pe americani decât i-a dezbinat.
2010 06 05 RLb

Votul Curții Constituționale contra Legii Lustrației

Votul Curții Constituționale contra Legii Lustrației era previzibil, deoarece România se îndreaptă spre o Noua Revoluție, datoria intelectualilor fiind să o teoretizeze cât mai catifelată.

Dacă bolşevicii noştri (activişti, securişti, gestionari, magistrați sau propagandişti) acceptau Lustrația în primăvara lui 1990, adică *Proclamația de la Timişoara*, astăzi ei ar fi fost de 6-7 ori mai bogați decât sunt, dar şi norodul ar fi dus-o de 2-3 ori mai bine!
2010 06 07 RLb

Ignorarea Europei Libere de către unii megaintelectuali

Abătându-mă de la trebi şi devenind întâiul cărtărescolog din RO, ca autor al unui studiu critic de fezabilitate intitulat *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, (Edago, 2007, 576 p.), şi postând cartea online pe Scribd sau pe propinatiu.ro, am primit – ca un fel de Soljenițîn curajos ca Goma – *multă corespondență* care confirmă obiecțiile avansate de doamna Herta Müller. Nu am colecția Revistei 22 a GDS să verific, dar prin anul 2000, cred, o declarație similară cu a lui Mircea, privind *ignorarea Europei Libere* sub bolşevism, ar fi făcut şi doamna Gabriela Adameşteanu, ceea ce a consternat în acel an iliescian pe mulți admiratori ai Autoelitei, mai ales că se cupla cu declarații numai nostalgice nu privind ipoteticul *nenoroc de a viețui în România Regală Mare* interbelică, unde se sinucideau continuu partidele politice.
2010 06 10 ReTV

Idolii forului şi Nobelul românului Cărtărescu
cronica unei cărți necitite

Ingeniosul boier al minții Mircea Horia Simionescu m-a învățat să visez cărți în trenuri sărăcăcioase, cu umblet temperat continental, dinspre Bucureşti spre Titu, Târgovişte sau Piteşti.

De aceea, cărțile nescrise îmi par perfecte, iar cele necitite, nişte frumoase străine.

Nu, nu mi se mai pare ciudat să comenteze un critic sau un promoter sau un consumator *o carte necitită*, pentru că, abătându-mă de la trebi şi de la programul meu literar, scriind prin 2007 popularul studiu de fezabilitate „Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobelul românului Cărtărescu“, eu m-am confruntat cu imprevizibilul de situație că mulți amici îşi închelbăraseră o impresie definitivă despre capodopera „Orbitor“ *numai sub influența fluxului publicitar copleşitor din acel an prosper*, canonic, alții cumpăraseră cartea, o începuseră şi o abandonaseră, păstrând-o „puntu mai tâ'ziu“, *iar cei mai răi o frunzăriseră neglijent*, nu puteam înlănțui un dialog cu ei, *scriseseră elogios despre ea* şi se mult minunau când le subliniam rarele derapaje la cutare sau cutare pagină, unde nu poposiseră cu ochelarii, – mai toate ținând de un *postromânism* regretabil, dar care parcă o înfrumusețau la extrem, cum se întâmplă şi cu legendele deocheate din trena femeilor fatale, care au un trecut.

Totuşi, când vezi intelectuali români că se unesc, într-o lucrare comună, parcă-ți saltă şi acum inima de bucurie!

Evenimentul spiritual *Idolii forului* se autorezumă pe exemplarul său site Idolii (http://idolii.com/), ca fiind „răspunsul colectiv al unui număr de specialişti în domeniile social, politic, literar şi filosofic la două întrebări fundamentale despre

societatea în care trăim. Prima întrebare este dacă ideea de intelectual public, enciclopedic, fără o specializare dată, este perimată? Cea de-a doua este dacă fascinația publică față de ideea de intelectual „enciclopedic“ amator poate amâna, într-o măsură, remodernizarea estului Europei şi al României?

(...) Pe scurt, «elitele» pun în umbră clasa de mijloc a spiritului şi blochează modernizarea societății.“

În calitatea mea de specialist, de specialist în *cărtărescologie* (în corespondența ce am primit, nu toată ofensivă, aşa mi s-a zis, că *asta* sunt eu: întâiul *cărtărescolog* român!), țin să menționez din capul locului că o capodoperă ca *Orbitor*, recunoscută internațional, nu poate fi savurată fără a păcătui tocmai prin mai sus combătutul enciclopedism, ea nefiind, şi nici nu putea fi altceva, decât tocmai expresia condensată spiritual a epocii intelectuale româneşti postbolşevice enciclopedic în care a fost scrisă!

Aş adăuga că unele subtilități de scriitură vizionară cer cititorului de-a dreptul geniu înaripat, măcar unul sintetic, aşa că nu-mi place deloc, că după ce la 5 martie 1998 mai mulți megaintelectuali şi seismectuali s-au unit împotriva mitului eminescian, alții, *cărora aparține viitorul*, contributorii cărții *Idolii forului*, generalizează, par a nu se împăca deloc cu însuşi conceptul de geniu!

Nu e momentul!

Dintre cititorii *Orbitorului*, numai vreun dobitoc, deobicei nedecident din fericire, s-ar putea preta la a echivala automat cu genialitatea enciclopedismul, uneori amator, şi un asemenea specimen nici nu va putea citi din scoarță în scoarță, şi aprecia, un studiu colectiv de grea densitate ca *Idolii forului*.

În schimb, faptul că la noi în RO specialiştii sunt descurajați să devină factori activi în viața socială e adevărat, dar firava ceată de megaintelectuali nu are atâta putere şi în niciun caz nu şi-a dorit vreodată a se abate de la esența misiunii Şcolii de cadre de la Păltiniş – specializare la nivel occidental, excelența în toate. Vinovată de ignorarea specialiştilor e numai cârdăşia dintre burghezia de merit (câtă există) şi cleptocrație (câtă a rămas şi se reînnoieşte continuu), poate şi xenocrație, scopul asocierii fiind facilitarea obținerii pe căi inavuabile a profitului, iară nu prin pura şi naturala exploatare a omului de către om, care ți-ar cere firesc o forță de muncă înalt calificată, deci specialişti, deci un învățământ performant, deci cadre didactice selectate, onorate şi plătite ca în Finlanda, deci în Finlanda.

Bine era, ca dezbatere publică, dacă tema *Idolii forului* demara imediat după ce s-a vorbit electoral de 15 000 de specialişti, încă din 1997, mai bine zis de când s-a tradus la noi *Pavilionul Canceroşilor* şi criticii sau măcar promoterii aveau datoria de a explica la popor cam la ce se referă Soljenițîn în finalul cărții sale nobelizate, cum e cu socialismul moral şi cu idolii lui Bacon.

Dar despre Soljenițîn, publicului larg nu i se spune azi în multă presă decât că fu *un dizident cu orizont limitat*, care nu s-a adaptat la democrație, ajungând un intelectual încuiat de-al lui Putin şi un antisemit, „un fel de Paul Goma!“.

Nici pubintelectualii, nici experții nu au organizat, după desființarea cenzurii în 22 decembrie 1989, *ca recuperatori*, mese rotunde, simpozioane, workshopuri, numere tematice ale publicațiilor lor spirituale, editarea de exegeze pentru Luminarea Poporului despre existența acestui geniu rus, de adăugat în raft la Tolstoi şi Dostoievski, dacă meritele sale în destrămarea imperialismului sovietic nu mai contează în secolul XXI, Secolul Ingratitudinii.

De notat aici coincidența că oroarea pre-postmodernă de vanitatea enciclopedismului a exprimat-o memorabil Eugen Simion în multcititul *Jurnal parizian* în chiar Anul Paul Goma 1977!

Deci povestea e veche şi, pe lângă combaterea fetişismului enciclopedismului, cartea *Idolii forului* ar putea dezobişnui viața noastră spirituală de conspirațiile tăcerii. Critica Autoelitei, o critică devastatoare, dură şi mai ales permanentă, ne vom aminti uimiți că se exercită de vreo douăzeci-treizeci de ani de către acelaşi Paul Goma, ale cărui cărți şi jurnale, accesibile oricui online pe site-ul său liber francez, nu sunt dezbătute în presa ori blogosfera literară şi spirituală mai deloc, fie pentru a face plăcere liderului liberal al scriitorilor, care şi-a luat de mult adio de la parizianul de aniversat la 75 de ani în 2010, fie pentru că e foarte comod a extinde enorm eticheta antisemit, pe un întreg imens discurs, ale cărui obiecții tăioase, contra intelectualului public, enciclopedic, amator, ar da multora de gândit tocmai prin apropierea lor de ce demonstrează în termeni de specialitate cei 15 autori ai cărții *Idolii forului*.

Nimeni nu a criticat din capul locului şi cu mai multă virulență decât Paul Goma pe intelectualii lui Băsescu, inclusiv pe universitarul Boc şi pe enciclopediştii amatori din guvern, şi e mare păcat că vajnicul basarabean nu a fost solicitat să prefațeze *Idolii forului*.

Şi e de învățat de la Paul Goma a preciza franc, nominal, pe cine critici, adică înjuri, deoarece atuncea când te referi la „intelectual public, enciclopedic, amator", se pot simți mai mulți cu musca publicului țintă pe căciulă. De pe exemplarul site „Idolii", nu poți însă deocamdată recenza ca adresanți decât pe Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu şi Horia Roman Patapievici, eventual pe Dan Puric şi, poate, pe Traian Ungureanu.

Vladimir Tismăneanu e ocolit expré, lui Mircea Mihăieş de la ICR şi *România literară* pare că i s-a luat frica de la pamfletul anti-Diasporă *Oierii minții*, Nicolae Manolescu e „uitat" ca politician de mare influență civică, anti-Lustrație şi liberală, iar Mircea Cărtărescu este din capul locului amnistiat pentru editorialele sale politic-băsesciene sadea, în conformitate, cred eu, cu chemarea mea la a se face totul de către toți pentru binele Literelor româneşti, valorificându-se acum şansa Nobelului adusă României de capodopera *Orbitor*, recunoscută prodigios pe plan internațional.

Poate că, dintre coautori, dl Adrian Gavrilescu, care a îndrăznit să scrie volumul *Noii Precupeți* despre nepotismul şi corupția mediului academic, ar fi trebuit să fi fost însărcinat să alcătuiască cea mai sugestivă anexă a cărții *Idolii forului*, un fel de Organigramă, uşor de întocmit în Microsoft World, care să reliefeze relațiile clientelare, de amiciție, de admirație şi chiar de rudenie sau cuplărai (citându-se enciclopedica noastră presă cancanieră), care leagă într-un tot unitar un fel de cripto-nomenclatură disipată păienjeniş şi lăturiş în *România Literară, Dilema, Adevărul, 22, Observatorul Cultural, Evenimentul Zilei*, TVR, România Radio şi alți vectori mediatici, plus instituții spirituale ca Filologia, Institutul Cultural Român, Humanitasul (şi alte edituri), Ministerul Culturii, Colegiul Noua Europă, juriile pentru Premii ale Uniunii Scriitorilor sau pentru selectarea traducerilor finanțate de ICR, cu ecouri bine controlate în blogosferă, încât se pot organiza cu eficiență, deopotrivă, umflarea importanței unui autor prieten sau, cu un profesionalism de invidiat, *conspirația tăcerii* asupra altuia, duşman.

Această onoare de prefațator al cărții *Idolii forului* a revenit profesorului de la Cluj, analistul politic Michael Shafir, „o autoritate mondială în politologia estului european, analizele sale pentru variate think tank-uri americane şi articolele sale

ştiinţifice fiind lecturi obligatorii la Departamentul de Stat american. Observând lumea postcomunistă, el se întreabă, cum a făcut-o şi cu alte ocazii, dacă intelectualii care au ales să devină «sfetnici» politici, mai ales cei grupaţi azi în jurul preşedintelui Băsescu, mai pot sau mai trebuie să fie şi critici imparţiali sau inspiraţi de o morală ce trece dincolo de politică?“

Despre Mona Momescu aflăm că „şi ea porneşte de la constatarea leit-motiv a acestui volum, anume că profilul intelectualului public, enciclopedic, amator, cu nuanţe carismatice, se defineşte prin promovarea «pachetului restauraţionist» cultural, care identifică şi promovează perioada interbelică ca un vârf al culturii româneşti“.
(Aici disputa venind de la paradoxul că Nostalgia interbelicului Regal nu e nostalgia neîmplinirilor de atunci, de la dictatură la tuberculoză şi analfabetism, ci ambiţia, firească pentru orice popor învins într-un război mondial, de a relua firul istoric de acolo de unde, pentru noi, l-a întrerupt, Năpasta de la 26 iunie 1940, invazia bolşevică republicană în Basarabia.)

Lui Sorin Adam Matei i se rezumă aprecierea că în RO, „cunoaşterea de tip tradiţional, scolastică şi enciclopedică, de sorginte teologală, este în continuare farul intelectualilor publici români. Aceştia resping uneori deschis cunoaşterea modernă, pe care o consideră prea relativistă şi deschisă la dubiu şi experimente sociale. (...)Pe scurt, spune Sorin Adam Matei, idealul intelectualului public omniscient, enciclopedic român este în contradicţie cu spiritul modernităţii. Intelectualul public enciclopedic român este unul pre- sau paramodern. El se crede inspirat de un ideal moral superior, inaccesibil maselor. Se crede un profet infailibil, de genul teologilor medievali.“

E uşor de admis, după opinia mea, că sunt vizaţi filozofii Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu şi Horia Roman Patapievici. Dar trebuie observat că Mircea Cărtărescu, deşi recunoscut pe plan internaţional ca scriitor, nu ca filozof cum era Heidegger, se comportă, în sensul lui Noica, corect eminescian în agonisirea cunoştinţelor din cele mai variate domenii, iar geniul său înaripat vine de demult, de dinainte de *Levantul*, tocmai dintr-un enciclopedism afirmat nu în *Orbitor*-ul recent, ci în poezia începuturilor, anume volumul *Totul* dezvăluind deja *unul dintre cei mai informaţi literaţi români ai Epòcii.*

„Stelu Şerban, politolog şi analist politic, demontează mitul «vârstei de aur» al perioadei interbelice, arătând cât de departe de idealul unui intelectual modern, activ, pragmatic şi realist erau personalităţile reprezentative ale acelei epoci, cum ar fi Mircea Eliade. Generaţia Criterion a anilor 30 s-a lăsat cuprinsă de febra unui spiritualism utopic, ce a alimentat în parte mişcările totalitare ale timpului şi a creat premisele intelectuale ale dezastrului politic pe care l-a reprezentat autoritarismul de dreapta al anilor 40. Intelectualii publici contemporani rămân, totuşi, fascinaţi de intelectualul total, interbelic, de genul Eliade, antrenând în acest cult cu nuanţe emoţionale noi şi noi generaţii.“

Întrebându-ne din ce îngustă specializare a răsărit acest contributor, aflăm că e din Brăila lui Nae Ionescu, sau a lui Mihail Sebastian, cum vreţi, şi că are un itinerariu spiritual de enciclopedist tipic: A absolvit pe rând, Facultatea de Mecanică, Institutul Politehnic Bucureşti (1992), Facultatea de Ştiinţe Politice; studii post universitare, Şcoala Naţională de Ştiinţe Politice şi Studii Administrative (1995), Facultatea de Filozofie, Universitatea din Bucureşti (1996)!!!

Aşa enciclopedism amuzant nu contează, trebuie verificată alarmarea privind „o formulă politică autoritară şi elitară“, mai ales că despre contribuţia lui Gabriel Andreescu aflăm că „la sfârşitul capitolului cititorul nu poate decât să se întrebe dacă

nu cumva derapajul intelectual românesc nu este un indiciu că există în România un pericol de capotaj fundamentalist, pe modelul retro, al ortodoxiei militante a anilor 30".

Fără îndoială că acest pericol există!

Dar nu pentru că l-ar mai citi cineva pe Eliade după ce l-a desfiinţat dl. Ţurcanu, şi e clar că nu dă bine la carieră azi să-l admiri, ci fiindcă trendurile social-politice, adică economico-bugetare, sunt către O Nouă Revoluţie, cleptocraţia nevoind să cedeze nimic şi refuzând orice îndreptare, aşa că vremurile cer, imploră *un lider şmecher justiţialist*, care îşi va face *mea culpa*, pentru excesele antisemite ale Căpitanului şi pentru ciuruirea lui Iorga (istoric dealtfel rău văzut şi de postromânism!), şi va aduna multă junime şi multă sărăcime agitând bâta minerească şi *sloganul recuperării averilor inexplicabile* sau îndreptând apocaliptic un deget acuzator spre grupul mediatic de unde megaspecialiştii Stelian Tănase şi Costi Rogozanu lansează fără contenire atacuri păgâne în contra înălţării Catedralei Mântuirii Neamului!

La urma urmei, clişeul „intelectual public, enciclopedic, amator" este ofensator şi exclude o discuţie calmă, conţinându-şi din start, ca în anii cincizecistului democrat Silviu Brucan, condamnarea acuzatului. De către cine? De către „intelectualii specializaţi profesionişti", al căror Nomenclator pe probleme cartea nu îl conţine, exceptând lista autorilor ei.

De fapt, este vorba de a critica intelectuali care şi-au cucerit – prin carismă, operă, cultură şi atitudini – putere mediatică, nişte cetăţeni al căror discurs şi vot contează. Cu totul, în acest moment, memoria gloatei reţine pe aceştia şapte: Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, Horia Roman Patapievici, Mircea Cărtărescu, Vladimir Tismăneanu, Nicolae Manolescu şi Dan Puric. Când se anunţă o scrisoare civică de protest, ca la jocurile piramidale, se citează cu mare folos autopublicitar dacă au vreunul dintre numele acestora, că şi-a dat semnătura!

Aş prefera pentru ei termenul „megaintelectuali".

Menţionez că Cei şapte s-au impus nu agitând în chestiunea recuperării Basarabiei sau în revenirea la Monarhie, ci doar printr-un Anticomunism exemplar, care a plăcut multora şi a culminat cu o cuvântare a preşedintelui Băsescu. A-i critica pe Cei 7 pentru „obsesia comunismului şi practica autarhică a axiologiei morale", cum face Alexandru Matei, nu e bine nici pentru Cei 15 autori ai cărţii *Idolii forului,* deoarece pot fi bănuiţi că ar lucra pentru candidatul Mircea Geoană, ale cărui legături americane rezultă orbitor din cărticica sa electorală.

Eroarea Celor şapte megaintelectuali, în componenţa de atunci, e că de îndată ce au ajuns la o îmbunătăţire a situaţiei lor sociale, nu au făcut încă din 1997 o declaraţie politică şi spirituală, ca a preşedintelui Emil Constantinescu în 2000, fie că i-a învins Securitatea, fie că s-au plictisit de acţiuni civice, pentru ca STRADA rămasă fără conducători să se orienteze spre alte flamuri, ci dimpotrivă, ei au lăsat să se înţeleagă că se preocupă necontenit mai departe, însă Istoria arată că nu au avut decât intervenţii sporadice, susceptibile că n-au vizat decât folosul autopublicitar.

Din păcate, retrăgându-se prin 1997 din lupta de stradă, de lângă popor, megaintelectualii n-au dat – cu excepţia lui Mircea Cărtărescu, explicabilă că de fapt el nici nu s-a băgat cu Golanii – opera cu O mare pe care sperau să o scrie şi Caius Dobrescu are dreptate că, „scutiţi de scrutinul comunităţii ştiinţifice internaţionale, se scaldă într-un amestec aiuritor de curente şi teorii, un kitsch pentru intelectuali", nevalidat pe pieţele de idei ale Occidentului, spre deosebire de cărtărescianul kitsch

orbitor, validat până aproape de Nobel, dar Cei 7 nu au murit încă şi pot să ne mai dea texte valoroase, sau măcar unele nicasiene îndrumări de direcţie culturală fertilă.

Gravă, faţă de România Mare Regală, este, dar, prăpastia care îi separă pe cărturari de durerile înăbuşite ale celor mulţi şi umili. Atât megaintelectualii cât şi megaspecialiştii se află atât de sus faţă de gloată încât nu se mai pot valida decât ei îndeei, după cum se şi pot încăiera pentru diferite concepte mai speciale, cum ar fi cel de geniu. Poporul se uită ca la comedii. De aici şi ecuaţia:

megaintelectualii + megaspecialiştii = Autoelita

Ţărăneşte contemplând dând din cap la cearta oamenilor cu carte, nu poţi gândi decât paremiologic, la ciolan, deşi azi acesta e mai mult unul virtual:

– Scoală-te tu de la praznic, ca să m-aşez eu!

Iar orăşeanul ce a deprins a gândi de pe la conversaţii televizate, a văzut documentare din jungla planetară şi a vizionat ecranizarea lui Visconti după Lampedusa, ar putea gândi în semiîntuneric la micuţii şacali care smulg cu vitejie prada îngâmfaţilor gheparzi, sub soarele necruţător al globalizării.

Oricum, nu e bine să dai Gloatei ca pe o provocare sarcina de învăţare să se ia la trântă cu un sofism precum, ca pe site:

– Dacă anticomunismul intelectualilor publici ar fi fost legitim, ar fi trebuit să se manifeste înainte de 1989.

Unii cetăţeni pot avea nostalgia întoarcerii la acel paradis bolşevic, contemporani cu Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, László Tőkés, Radu Filipescu, să verifice cumu-i cu Cei 7 megaintelectuali, şi ar defecta pe-acolo!

Pedepsindu-i parcă, István Aranyosi „conchide că intelectualii publici nu au activitate în sfera lor de specializare, deci nu pot fi calificaţi drept intelectuali“, ceea ce de altfel se confirmă prin faptul că intelectualii-filozofi Andrei Pleşu, Gabriel Liiceanu şi H-R Patapievici nu au recunoaştere internaţională, iar pe mine, specialist cărtărescolog, paradoxul ăsta mă obligă să subliniez că ICR a fost oricum subfinanţat pentru a sprijini Nobelul românului Cărtărescu (dovadă că l-au luat nemţii pentru Herta Müller), iar faptul că în această penurie nu s-au direcţionat fonduri pentru traducerea şi promovarea filozofilor români contemporani este lăudabil, este o dovadă de altruism.

Profesorului Daniel Barbu i se rezumă ideea că „intelectualii români publici refuză, în parte pentru că nu au apetenţa şi în parte pentru că nu au nici calificarea intelectuală necesară, să se angajeze în probleme esenţiale ale vieţii româneşti contemporane, cum ar fi reforma educaţiei. Unul dintre motivele acestei lipse, dincolo de lipsa de calificare profesională în probleme pedagogice, este incongruenţa unui program naţional de democratizare a accesului la educaţie cu ideologia intelectuală dominantă a elitei intelectuale. Aceasta din urma, afirmă Daniel Barbu, are rezerve în ceea ce priveşte posibilitatea şi necesitatea egalităţii reale de şanse în domeniul educaţiei secundare şi superioare.“

Gravitatea acuzaţiei de brahmanism aproape că nu interesează, pentru că este evident că nu megaintelectualii plus megaspecialiştii, adică Autoelita, nici măcar toată intelectualitatea la un loc, nu pot decide în chestiunea oligopedagogiei: a avea un popor needucat, viţios, incapabil să combată corupţia, este interesul suprem al cleptocraţiei, care se foloseşte de slăbiciunile statului pentru a-şi rotunji veniturile. Un învăţământ performant nu va aduce românilor, salarizând decent cadrele didactice,

decât burghezia de merit, care îşi va da seama, prin imitaţie, că numai o forţă de muncă înalt calificată poate aduce profit adevărat, de tip occidental.

Reamintim că profesorul Daniel Barbu (*Cotidianul*, 13 noiembrie 2008), a argumentat memorabil inutilitatea Raportului Tismăneanu: era suficient o declaraţie a preşedintelui, de o pagină, dar „cu valoare de proclamaţie prin care de la tribuna Parlamentului să condamne atrocităţile comunismului. O mulţime de lucrări ştiinţifice puteau apărea, însoţind această luare de poziţie a primului om al ţării, purtând semnătura autorilor şi nu girul unei comisii prezidenţiale".

Pe alocuri, descoperim în *Idolii forului* certarea megaintelectualilor pentru aceea că, obsedaţi de anticomunism, ei uită probleme curente, poate mai presante.

E nedrept. *Revoluţia de la 1989 este o revoluţie neterminată*. Şi la Bucureşti, şi la Chişinău!

Tocmai din eşecul reprimării bolşevismului se adapă sufocanta paramodernitate din care vrem să ne emancipăm toţi!

Credem că ideea site-ului asociat cărţii *Idolii forului* şi în general ambiţia unei promovări prin mijloace compatibile cu cele euroatlantice, toată campania fiind bine gândită, bine proiectată, bine implementată, vor revoluţiona în scurtă vreme spaţiul public intelectual de la noi, iar fertila cooperare a specialiştilor din RO cu cei din DRO (Diasporă) va face de asemenea istorie, singura lacună fiind că putea fi cooptat şi un basarabean, de pildă Alexandru Vakuloski sau, de ce nu, născutul în URSS Vasile Ernu.

O imprudenţă este însă a consolida multimediatic cartea *Idolii forului*.

Nu mai vorbesc de Dan Puric, care în loc să se facă filozof sau teolog, s-a resemnat să fie regizor şi actor. Nici de Horia Roman Patapievici cu papion, când uită imprimată pe chip senzaţia de scârbă faţă de puţinătatea temei, ba chiar a interlocutorului şi telespectatorului, sau poate că exprimă involuntar şocul inubliabil al martorului la gard, când au urinat imperialii pe destinul de fecală al Neamului Românesc. Amintesc însă că Gabriel Liiceanu şi Andrei Pleşu au excepţională dotare pentru teatru, pare-se că au şi crezut în adolescenţă că aceasta le e ursit să fie în RSR, uriaşi actori. Şi poate că, părăsind eminescianismul lui Noica, cei doi mari prieteni ar fi interpretat mai bine decât Toma Caragiu şi Marin Moraru caragialesca suprem absurdă scenă din *Căldură mare*. Oricum, sunt apariţii/voci convingătoare pe ecran şi pe audiobook, ne-au obişnuit cu un anume standard înalt al calităţii intervenţiei publice. Fanul lor este atunci de-a dreptul oripilat, prin comparaţie, ascultând pe site-ul Trilulilu interviul domnului Sorin Adam Matei despre Carte, intonaţiile domniei sale părând ale unui atotştiutor uşor infatuat, un discurs nonverbal secund supunând astfel unui bruiaj teribil ideile cele mai pertinente de suprimare a mitului geniului şi al enciclopedistului amator, – o totală bizarerie, pentru că în alte înregistrări, ca moderator, acelaşi specialist se comportă absolut normal, neutru, calm.

Excelenta pregătire a lansării cărţii reiese şi din implicarea Literelor. Un simpozion dedicat cărţii *Idolii forului* e organizat chiar în bârlogul lupului, la Sala de Consiliu a Facultăţii de Litere, Universitatea Bucureşti, iar o lansare în provincie, moderată de optzecistul disident Alexandru Muşina, aflăm că e cosponsorizată de Facultatea de Litere din Braşov.

Evident ne întrebăm dacă Mircea Cărtărescu va fi cruţat la Litere, ca intelectual băsescian şi mai ales ca editorialist politic sadea, atât la Jurnalul Naţional cât şi la Evenimentul Zilei, unde efectuează analize complexe după toate regulile gazetăriei, nu proză politică eminesciană. Am prefera, repet, să nu se submineze

actualele şanse Nobel ale literaturii române.

La sfârşitul lecturii rezumării ei pe site, tot nu pricep de ce cartea *Idolii forului* nu a apărut în toamna lui 2009, când acest eveniment editorial ar fi cutremurat conştiinţele, înclinând balanţa electorală, căreia puţin îi lipsea, spre trioul Geoană-Antonescu-Johannis, în detrimentul tandemului Băsescu-Boc, care *tăcând ei despre Criză, au agravat-o*, şi azi se pune moraliceşte pentru megaintelectualii angajaţi şi pentru megaspecialiştii neutri chestiunea ilegitimităţii unui preşedinte a cărui poveste de succes e că a biruit tocmai prin stratagema de a mărturisi strâmb, omiţând să spună electoratului *tot ce ştie* şi favorizând, în paguba democraţiei, aberaţia de a se dezbate electoral despre cai verzi pe pereţi, fără nicio legătură cu purceaua moartă din coteţ şi strategiile româneşti anticriză!

Astăzi periculozitatea demersului publicării cărţii *Idolii forului* e nulă şi tocmai de aceea ea nu trebuie să lipsească chiar din rafturile celor ce ţin mai mult cu megaintelectualii enciclopedişti decât cu megaspecialiştii şi clasa de mijloc a spiritului.

Deocamdată, Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, Horia Roman Patapievici, Mircea Cărtărescu, Vladimir Tismăneanu, Nicolae Manolescu şi Dan Puric sunt *unicate* şi alungarea lor din viaţa publică şi de pe poziţiile instituţionale ar duce mai departe, pentru statutul intelectualului în România noastră incultă, spre haosul catastrofelor, efectele funeste pe care le-a avut asasinarea mitului eminescian la 5 martie 1998.

Să ne amintim că, odată demolat mitul eminescian, scriitorul român n-a mai contat în tele-cetate, iar uniunea de creaţie şi-a pierdut până şi sediul.

Vasăzică spaţiul public spiritual s-ar pustii complet sau s-ar popula cu fantomele lui Oreste, dacă Cei 7 ar fi desfiinţaţi de către Cei 15.

Cu certitudine absolută, în locul dlui Horia Roman Patapievici la ICR nu va veni tot un fizician encicloped (cu ajutorul lui Dumnezeu, dl. Gabriel Andreescu bunăoară), ci vreun antibăsescian colecţionar de artă, nominalizat de noul şef Victor Ponta, sau vreun alt specialist desemnat dintre analiştii patetici de pe Antena 3.

Mai trist fiind paradoxul că, prin jocul audienţelor tv, această trimitere în umbră a megaintelectualului de către specialist s-a şi realizat. Rareori i-am mai văzut pe Cei 7 megaintelectuali, în ultimii zece ani, invitaţi şi consultaţi pe micul ecran în legătură cu necazurile cotidiene.

Astăzi, vocea GDS-22 a societăţii civile în conştiinţa tele-electoratului este mai degrabă doamna Andreea Pora, o specialistă cum odinioară bătăioasa doamnă Gabriela Adameşteanu, iară nu un megaintelectual, cum erau cei ce conduceau societatea civilă şi STRADA până prin 1997.

Cartea *Idolii forului* reţinem în cele din urmă de pe site că pune cu talent didactic de invidiat întrebările tipic euristice cincizecist brucaniene de activist lămuritor: Care trebuie să fie relaţia în dialogul de idei dintre intelectualii specializaţi *profesionişti* şi cei enciclopedici *amatori*? Ale cui idei trebuie să fie auzite mai întâi în dialogul public? Iar răspunsul norodului truditor cu braţele sau cu mintea nu poate fi decât: noi trebuie să consultăm mai întâi nu pe intelectualii enciclopedici amatori, adică pe „megaintelectuali", ci pe intelectualii specializaţi profesionişti, adică pe „megaspecialişti"!!!

Bizar e, la proba postromânismului, că *Cei 15 „megaspecialişti"* care prin cărţi ca *Boierii minţii*, *Idolii forului* sau *Republica absentă* şubrezesc poziţiile *Celor 7*

„megaintelectuali“ nu prea au poziții diferite de aceşti în *Problemele de Bază ale Românilor*:

– recuperarea Basarabiei după modelul german;
– revenirea la Monarhie după modelul spaniol;
– reprimarea comunismului după modelul polonez;
– reducerea printr-o nouă filozofie bugetară a reducerii veniturilor şomerilor, bugetarilor şi pensionarilor cu 15-25 %, căci s-ar diminua consumul bunurilor culturale tocmai segmentelor sociale care au mai mult timp liber pentru a se autoinstrui.

La urma urmei, ce avem noi de făcut aici, pe această galeră cu tricolor?

Mica Recuperare: reluarea paşnică a istoriei de unde s-a întrerupt, la 26 iunie 1940, prin Năpasta cu agresiunea sovietică şi apoi cea nazistă!

Modernizarea ca occidentalizare, dacă resuscitam noi cât se putea din România Regală Mare după 1989, venea atunci de la sine, cum am importat laptopul, mobilul, shaorma şi maneaua.

Dar acum ne copleşesc, pe toți cititorii de bine şi buni români scriitori, megaintelectuali sau megaspecialişti, uriaşe, varii urgențe, atâtea facilități şi servicii, însăşi Infrastructura Intelectuală a se construi, înființa sau implementa, cum ar fi: Luminarea Poporului, Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR) din Parcul Carol, Agenția Pentru Asigurarea Calității Atitudinilor (APACA) de pe Calea Victoriei, Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR) – capodoperă de arhitectură din luxoasa Băneasa şi filială ICR, Instituirea Congresului Intelectualilor şi a Paradisului Melomanilor pe banii cleptocrației, Preeminența TVR asupra televiziunilor comerciale, Reîntregirea fie şi pe net a Neamului din RO şi DRO (Diaspora Română) în WO (World), Îngrijirea mormintelor Intelectualilor noştri din Montparnasse şi alte cimitire, Garda Apărării Sfințeniei Cultelor şi Adorării (GASCA), Monarhia bipartidă liberalo-țărănistă originară, Canalul Tv-Radio Didactic, Reprimarea dură a Bolşevismului, Transformarea Muzeelor din depozite în Centre educative şi de documentare curmându-se cu oligopedagogia, Valorificarea pe un plan superior a Diasporei Române, Wikipedia Românească, Genializarea Obligată a Supradotaților enciclopedic, Emanciparea Cadrelor Didactice, Recuperarea cu ajutorul lui Dumnezeu a Basarabiei, Băgarea a 51 autori români în Project Gutenberg, Erudiția sexualistă, Occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale după terminarea Bibliotecii Naționale de pe malul Dâmboviței şi sinecvanona Fisiune a Monopolului Ideologic şi Ierarhizator al Autoelitei (megaintelectuali + megaspecialişti), în scopul maximizării împlinirii Misiei Culturale inclusiv prin mutarea Capitalelor RO şi BG în Conurbația Giurgiu-Ruse, desăvârşindu-se-n Levantul Mare, la Giurse, cascada spirituală capitală dunăreană Bratislava, Viena, Budapesta, Belgrad.

A se înființa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înțeles nu numai românilor ci şi populației rusofone, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului. Pe de altă parte, concertele Festivalului şi Concursului George Enescu se organizează şi în alte oraşe ale României decât Bucureşti: Braşov, Iaşi, Cluj etc. De ce să nu fie câteva concerte în 2011 şi la Chişinău? Enescu a fost şi este al tuturor românilor! În fine, Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova are la Chişinău, în strada. 31 August nr. 98 un sediu vast, ridicat pe la 1975, şi ar putea oricând adăposti vremelnic, fie şi simbolic prin câteva departamente, Uniunea Scriitorilor din România, al cărei sediu din Calea Victoriei nr. 115 este insistent revendicat de fostul proprietar.

De la demolarea mitului eminescian prin celebrul număr Dilema 265, la 5 martie 1998, n-a mai fost la noi eveniment spiritual aşa de bine pregătit cum pare a fi cartea-site *Idolii forului*, ce cuprinde eseuri de Michael Shafir, Sorin Adam Matei, Daniel Barbu, Caius Dobrescu, Mircea Flonta, Gabriel Andreescu, Stelu Şerban, Lucian Nastasă Kovacs, Marius Ghilezan, Adrian Gavrilescu, Vasile Morar, Bruno Ştefan, Alexandru Matei, István Aranyosi, şi Mona Momescu.

Adică din peste 15 000 de specialişti de care dispunea prin 1997 Neamul Românesc, au mai rămas doar 15, ar număra Miron Cozma sau alt lider al minerilor, analizând acest nou desant al intelectualilor şi negăsind ca anexă a cărții demolatoare „Nomenclatorul Național al Specialiştilor pe probleme“, la care să apeleze televiziunile de pe Dolce când e să se aprofundeze live o ştire sau o atitudine, renunțându-se astfel la a se mai face publicitate elitei intelectualilor publici enciclopedici, amatori, şi consolidându-se întru smerenie clasa de mijloc a spiritului.
Desigur, o creştere a numărului specialiştilor după 1997 nu s-a produs din lipsă de reforme în educație, să se combată oligopedagogia, şi din nesfârşirea Bibliotecii Naționale atât ca umplere cu material occidental cât şi ca dotare cu facilități de a o accesa pe mobil din județe sau din Diasporă, asigurându-se egalitate de şanse Tineretului Idealist care ar mai citi, căutând cu degetele cartonaşe în fişierele de lemn.

Iată de ce credem că singura eroare a cărții *Idolii forului* este interogația asupra conceptului de geniu. Or, geniul este o marfă ca oricare alta, iar apariția ei pe piață ține de jocul cererii şi al ofertei, ca şi de disponibilitatea popoarelor de a răsplăti *raritățile economice*.

Pentru a scoate România din Epoca Mooye (sintagmă de pe net, eufemism la vidanjare), noi avem aici şi acum urgent nevoie de o cantitate impresionantă de titani şi de genii, de aceea eu cred că o campanie contra GENIULUI este deocamdată contraproductivă, ar fi mai devastatoare decât asasinarea mitului eminescian. Să ne gândim numai la efectul demobilizator asupra Tineretului Idealist. La ce să-ți mai jertfeşti fericirea de a consuma, la ce să te mai canoneşti dacă excelența la care aspiri de să fii un Van Gogh al pământurilor nemuncite, prerie, se cheamă doar poveste de succes despre bucuria vieții?

Apariția acestei pleiade providențiale poate fi însă prefațată de Nobelul românului Cărtărescu, de recunoaşterea internațională a capodoperei *Orbitor*.

Abia în acel stadiu al normalității, sub imperiul specializării totale, ne vom putea dispensa de ornitorincul paramodernității, de intelectualul public, enciclopedic, amator.

Dar până atunci, noi intelectualii, enciclopedici sau specialişti, trebuie să ne suportăm unii pe alții, să ne sprijinim reciproc şi să nu împingem prea departe nişte dispute fireşti, dând un „exemplu pilduitor“ canonic de urmat şi la populație despre cum se poate supraviețui decent sub vremi de austeritate, cum spunea şi Sfântul Ierarh Dosoftei: „Că-i mai bună de-npreună / Viața cea frățească, / Decât arma ce destramă / Oaste vitejească“.
2010 06 10, Agn

Supramediatizata doctrină a agenților sovietici ieşiți din Lăzi

Ion Iliescu este spălat de crimele diversiunii teroriste din Decembrie 1989 prin supramediatizata doctrină a agenților sovietici ieşiți din Lăzi, care au făcut sângeroasa Revoluție Română, dar n-au fost prinşi, fiind superprofesionişti. Cum n-au existat reacții

megaintelectuale la acest construct postheideggerian, nici măcar noi interviuri cu Emanatul în revistele scriitoriceşti, aria acestei doctrine s-a lăbărţat, a se citi *Adevărul* recent, 2 iunie 2010 (13 anişori de la colţul de cotitură, Tratatul de la Neptun!), citez, Adrian Cioroianu: „Moscova nu e străină de «13-15 iunie»". Adrian Cioroianu crede că mai degrabă agenţii sovietici, decât securiştii români, au generat devastările care au determinat minerii să „viziteze" Capitala. El spune că, în 1990, pe când era încă student la Facultatea de Istorie din cadrul Universităţii din Bucureşti, a participat în mod frecvent la manifestaţiile din Piaţa Universităţii". Am încheiat citatul.

Dl Cioroianu este membru al Grupului pentru Dialog Social şi scrie la *Dilema* antieminesciană, va fi poate primul academician golan la origine. Ca istoric de marcă, domnia sa confirmă, vasăzică, ce zicea şi Petre Roman de agenţii sovietici, ipoteza cu Lăzile din care au ieşit elucidând atât enigmele terorismului postceauşist, fesenist, cât şi, iată, pe ale Mineriadei, *deculpabilizând completamente pe emanaţi*. Cum nu se poate ca să nu fie amestecată Moscova asta bună la toate şi în actuala noua prăbuşire financiară a guvernului Băsescu-Boc, ţara plânge după reconciliere şi consens. A venit dar timpul adevărului şi dreptăţii, cel mai benefic fiind *să i se propună dlui Ion Iliescu să accepte să fie numit preşedinte de onoare al GDS*, pentru a se uni toate forţele intelectuale şi toate experienţele politice şi tehnice în marele torent al redresării, măcar în 2010 acum dacă în 2000 totuşi chiar nu s-a ajuns până acolo!
2010 06 13, EvZ, Bichir

Capitala Levantului Mare

Levantul, chit că a ajuns nume de epopee românească postmodernă, începe la Sud de Troia, cetatea în sprijinul căreia au trecut dacii lui Brigbel peste Bosfor, întorcându-se Sarmis cu ei. Un Levant Mare se poate însă gîndi lăţit până la Veneţia şi la München.

Bucureştenii nu au quorumul intelectual să aniverseze 20 de ani de la Mineriada care a generat din aproape în aproape, ca o datorie mereu amânată, actuala criză bugetară. Prevăd mutarea Capitalelor RO şi BG în Conurbaţia Giurgiu-Ruse, desăvârşindu-se-n Levantul Mare cascada spirituală capitală dunăreană Bratislava,Viena, Budapesta, Belgrad.
2010 06 11, RLb

Pentru o solidă argumentare privind NUP-urile dlui preşedinte

Pentru o solidă argumentare privind NUP-urile dlui preşedinte al RO I. Iliescu, a se citi *Adevărul* recent, 2 iunie 2010, citez: Adrian Cioroianu, membru GDS: „Moscova nu e străină de «13-15 iunie»". Adrian Cioroianu crede că mai degrabă agenţii sovietici, decât securiştii români, au generat devastările care au determinat minerii să „viziteze" Capitala. El spune că, în 1990, pe când era încă student la Facultatea de Istorie din cadrul Universităţii din Bucureşti, a participat în mod frecvent la manifestaţiile din Piaţa Universităţii."
2010 06 13, Rev22, Andreea Pora

Abia pe urmă, Loara!

Cu autocarul, agenţiile noastre de turism propun, pentru numai 165 euro, cinci zile pe itinerariul: Bucureşti – Buzău – Galaţi – Reni – Cetatea Alba – Chişinău (Cetatea Tighina) – Cricova – Cetăţile Soroca şi Hotin – Cernăuţi – Mănăstirea Putna – Cetatea Sucevei – Bacău – Focşani – Buzău – Bucureşti. Câte două nopţi în Chişinău şi Cernăuţi. Crama uriaşă de la Cricova.

Periplu ideal la terminarea liceului! Sau activităţi de *teambuilding*, organizate de

comisia metodică a ariei curriculare Om şi Societate cu profesorii unităţii de învăţământ. Oricum, e incorect româneşte să te lauzi cu vizitarea castelelor de pe Loara dacă nu ai *slideshow* (prezentare) cu acest pelerinaj pe Nistru.
2010 06 13, JN

Sfârşitul oricând al lumii

Catedrala Mântuirii Neamului are, deci, o justificare mai profundă decât recunoştinţa şmecherilor faţă de eroi. Iar megaintelectualii care o contestă, închizând ochii la meschinăria templelor Capitalei, au lecturi ştiinţifice.
2010 06 14, RLb

Miniştri de second hand

Miniştri străini doar monarhic putem avea. Răsturnarea mentalităţilor de salam cu soia cere atâta efort încât s-ar putea reveni chiar la monarhie, după modelul spaniol, cu aceeaşi cheltuială cu care am aduce miniştri de second hand.

Am avea avantajul de a fi primiţi într-o familie europeană selectă, cea a monarhiilor.

Din fericire, avem tineri specialişti români neutilizaţi. Exportăm zeci de mii de studenţi români în Occident. Presa ar fi putut contacta câţiva tineri tehnocraţi la Forumul Educaţiei 2010. Liga Studenţilor Români din Străinătate poate recomanda în 24 de ore *o garnitură completă de miniştri şi prefecţi*, formaţi la Harvard, Stanford, Cambridge, Oxford, Sorbona...

România are nevoie de o nouă revoluţie tânără. Chişinăul a realizat-o deja.
2010 06 14, RLb

Cum s-ar fi dublat numărul vizitatorilor la Bookfest 2010

Mircea Cărtărescu – *Nimic* şi Gabriel Liiceanu – *Întâlnire cu un necunoscut* sunt lecturi obligatorii oriunde pe mapamond, publicul s-a orientat corect. M-a mirat însă că nu s-a bulucit şi la *Idolii forului*, o excelentă carte despre schimbarea de generaţie şi de sistem în viaţa noastră intelectuală, lansată la Ed Corint. Şi mai ales nu s-a observat îndeajuns de către presă bestsellerul din topul vânzărilor la Tritonic: *100 de zile*, basarabeanca Stela Popa investigând literar cum, *nemaiaşteptând nimic de la lichelele adulte*, tineretul chişinăuian a zdrobit bolşevismul printr-o nouă revoluţie, spre care cam converg trendurile şi la Bucureşti!

Bine era dacă ultimul Gaudeamus sau acest Bookfest se închinau *înnoirilor din Basarabia*. S-ar fi dublat numărul vizitatorilor şi pe ploaie, şi pe caniculă.
2010 06 14, EvZ

„Noii Intelectuali“ nu „Noii Golani“

Corect româneşte se zice sau măcar se înţelege „Noii Intelectuali“ nu „Noii Golani“, deoarece alţi oameni cu carte, vârstnici, să-şi mai amintească în ziulica de azi, şi să amintească şi regizorilor ei, de Mineriada care a generat din aproape în aproape, ca o datorie la o bancă de-a xenocraţiei cămătăreşti, actuala criză bugetară, n-am citit, n-am auzit.
2010 06 14, Raid

Capacitatea oligarhilor de a părăsi ineficientul sistem comunist

Nu este neglijabilă o analiză care subliniază capacitatea oligarhilor de a părăsi

ineficientul sistem comunist, ale cărui resurse de profit, spre deosebire de sistemul occidental, sunt limitate sau epuizabile.
2010 06 14, Jurnal Md

Maiorescu şi românii regali

Superioritatea lui George Călinescu asupra criticilor postmoderni stă în faptul ca, în loc de a-l desfiinţa pe Eminescu de pe poziţiile *postromânismului,* a închinat Poetului Naţional un studiu critic în 5 volume, *Opera lui Mihai Eminescu*, şi ne-a lăsat şi biografia canonică, *Viaţa lui Mihai Eminescu*, evidenţiind generozitatea că Maiorescu şi românii regali nu l-au părăsit pe romanticul bolnav, ci dimpotrivă, au cheltuit masiv cu tratamentul, nici vorbă de vreun asasinat politic.

De remarcat că nici măcar într-o epocă brună, în care antisemitismul era nu numai o bravură nepedepsită ci şi un demers rentabil, n-a fost susţinută de către bine pregătiţii intelectuali ai extremei drepte, cu acces apropiat la documente, senzaţionala aberaţie lansată de dl Funar în detrimentul imaginii distroficei noastre de azi vieţi intelectuale şi politice.

Mitul Eminescian, însă, a fost într-adevăr asasinat la 5 martie 1998, în Dilema nr 265, de către românii înşişi, consecinţa fiind statutul jalnic al scriitorului azi.
2010 06 15, Σ, [Gh. Funar: Mihai Eminescu (...) a fost asasinat la ordinul evreilor]

Analiştii şi megaintelectualii nu răspund niciodată pentru opiniile lor

Nici dl Popescu în această asimilare a Golaniei cu spectacolele goebbelsiene ceauşiste, nici dl Cărtărescu în *Orbitor 3* când ia la mişto balconul de la Universitate, nu şi-au schimbat poziţiile practic pro-iliesciene, feseniste, din 1990.

România se îndreaptă spre o Nouă Revoluţie pentru că sistemul nostru mediatic culpabilizează de 20 de ani doar clasa politică, în timp ce analiştii şi megaintelectualii nu răspund niciodată pentru sprijinul acordat aventurierilor generatori de catastrofe.
2010 06 15 Gnd, CTP Piaţa Universităţii – un reflex al Cenaclului Flacăra

Cel mai puternic anticeauşist român la 1989

László Tőkés, deşi contemporan ca opozant cu Doina Cornea, Radu Filipescu şi Dan Petrescu, era în decembrie 1989 cel mai puternic anticeauşist român*, pentru că valorifica în plus sensibilitatea Occidentului la chestiunea minorităţilor şi la respectarea libertăţilor religioase.*

Nimeni nu poate scoate din istoria românilor pe László Tőkés cu eroismul său timişorean din 1989, după cum nu poate fi uitat nici anul Paul Goma 1977.

Alegerea lui László Tőkés vicepreşedinte al Parlamentului European e o performanţă pe care orice bun român trebuie să o salute, precum Nobelul Hertei Müller.

Iar cine se vaită pentru Ardeal, să-şi amintească de exprimarea necontenită, două decenii, a dezinteresului pentru Basarabia şi pentru Monarhie de către clasa politica şi intelectuală aproape în întregimea lor.
2010 06 15, Σ

Fenomenul maidanez ca muşcătură antieminesciană

Tuturor observatorilor webistici ai Duşmaniei, *Fenomenul Maidanez* trebuie să le fie prezentat ca o consecinţă de la demolările odioase ceauşiste de acum douăzeci şi cinci de ani, semnificaţia lui profundă, ca nobilă gratuitate, fiind *inexistenţa Tragicului în lipsa Ideii*, care

nu poate fi decât Marea Recuperare după Luminarea Poporului, fără de care Mântuirea Neamului e exclusă, deoarece tupeiştii ne vor ţine la poarta Edenului ca la intrarea-n Schengen. Şi tocmai deficitul de lecturi şi de tragic naşte ameninţarea cu noi sacrificii pentru investiţii în Infrastructura Intelectuală, cu tot cu Emanciparea Cadrelor Didactice, încât din cauza tonomatelor, zdrenţelor şi desantaţilor forumurile, webul în general, te şi miri c-a ajuns ca un lac dantesc din Infern, în care, deşi înoţi într-o mlaştină de catran, mişună peste tot numai năpârci plătite şi urâte, incapabile de a nu muşca de muşchi românul/moldoveanul verde (*Şii mujik!*) când rupe mâţa-n două, predominând pretutindeni băşcălia şi caterinca.

Clivaj ce nu se produce decât o dată la o mie de ani, deoarece e cam la fel de greu să găseşti dovada existenţei lui Dumnezeu precât a demonstra gratis că *cine plăteşte publicitari împotriva intereselor româneşti,* ca să se dea drumul la o afacere dezastruoasă, *ăla va angaja totodată şi nechezoli care să înjure trecutul istoric cu valori cu tot, spre a submina moralul păgubiţilor,* făcându-i indiferenţi la o patrie fecală din debaraua Europei. Şi nu e puţin lucru a nimici *idealismul. Căci tragedia lui Eminescu a împiedicat apariţia altui Eminescu!* Nimeni nu a mai vrut să fie un Eminescu din moment ce s-a tot alimentat constant *retorica absurdităţii de a te jertfi pentru nişte români*, ca geniu natural sau obligat, iniţializată odată cu mitul mizeriei şi al nebuniei, consolidată prin Năpasta sfâşierii teritoriale şi bolşevizării din 1940, resuscitată cu arderea în decembrie 1989 a lăzii de cărţi din BCU şi desăvârşită prin muşcătorul număr 265 Dilema, a cărui consecinţă a fost însăşi *dispariţia amorului din RO şi mediatizarea sexului ca amor*, dar şi a laşităţii academice de a tolera la tv pentru Mari Români elucubraţia unei scenete – internarea abuzivă a Poetului Naţional! – care dota caragialesca poliţie regală de la 1883 cu apucături psihiatrice specifice Securităţii bolşevice din România şi URSS!
2010 06 15, GO

O Nouă Revoluţie, evident una tânără, tehnocrată şi paşnică

Un titlu perceput cam manipulator, precum *Protestele şi moţiunea au dus euro la peste 4,23 lei*, poate aminti aniversar unora de presa şi televiziunea premergătoare fesenist Mineriadei din 1990, când tocmai se câştigase prin Revoluţie Libertatea de a te opune Puterii.

Tocmai pentru că se înmulţesc exemplele de autoritarism, investigaţia literară citeşte semne că România se îndreaptă spre o Nouă Revoluţie, evident una tânără, tehnocrată şi paşnică, mai ales că trăsnetul din senin al prăbuşirii financiare a zdrobit nu numai credibilitatea clasei politice din RO, *ci şi prestigiul analiştilor, al intelectualilor publici şi al sindicaliştilor*, în care poporul bugetar vede acum nişte zăvozi care nu au vegheat!

Marele capital care a decis diminuarea cu 15-25% a veniturilor şomerilor, cărturarilor şi pensionarilor (exact segmentele sociale *care mai citeau*!) poate impune şi administrarea eficientă a statului, în scopul asigurării unor profituri de tip occidental, relativ mai sigure decât ale burgheziei de şpagă.
2010 06 15, EvZ

Profesor, prof, fraier la minideschiderea societăţii laparoscopic

De fapt, aici, între pereţii rar igienizaţi şcolari, goi ca ai căbănuţei lui Noica, ai mansardei lui Cioran, ai chiliei lui Steinhardt/Baştovoi sau ca ai garsonierei lui Ţuţea, s-a născut şi a triumfat la noi *inversiunea valorilor*.

Aici au pierdutără elitele noastre războiul cu antielitele lor.

Fiindcă antielitele se multiplică natural, de la sine, ca ciulinii Bărăganului, pe când elitele doar operativ, ele trebuind să se iniţieze, să se antreneze permanent şi să se supravegheze unele pe altele în erudiţie, într-o *Artificial Intelligence* ca de bisturiu în roza

vânturilor, terminator până la climaxul ontologic de a fi din fire scos, mai ales când se duşmăneşte mortal vip pe vip, întru *desemnarea intelectualului dominant*, care să epitomizeze ideologia preşedintelui momentului şi să felieze tortul tiramisu.

Dar la noi, după *aia din decembrie*, la minideschiderea societății laparoscopic, s-a constatat la autopsia civică nu *pluralismul* elitelor de o dinamică fără egal, ci doar închelbărarea abia a unei *unice* elite, care a devenit fără voia ei, din lipsă de concurență, Autoelită (lista vipurilor, oricum variabilă din 4 în 4 ani, nici nu contează, ci aspectul structural este semnificativ) restrânsă la maxim 52 şi un sfert personalități de calendar, care nu se înmulțesc şi se validează singure pe piscuri din lipsă de intermediar comunicant didactic până la poporul contribuabil şi, *odată văzută cu sacii în căruță*, există sentimentul tragic că ea, Autoelita, nu a mai uneltit/lucrat după colțul de cotitură din 1997 decât la a-şi consolida în stil hussit pozițiile, *căruță lângă căruță*.

De cum se descurcă acasă cadrul didactic, *rămas de căruță*, verigă apostolică intermediară, cu procurarea hranei lui spirituale de actualitate din librării/papetării, Autoelitei nu i-a mai păsat, n-a durut-o că profesionistul amator *n-are cărțile eveniment de comentat în pauze în cancelarie* şi, prin urmare, noi folosim abuziv conceptul de **profesor**, nici măcar peiorativul **prof** nemaiavând corespondent în sistem, adâncindu-se astfel oligopedagogia, ci doar termenul **fraier** e corect câtă vreme nu curmăm cu subsalarizarea cronică, pentru că azi o profă de liceu sau colegiu din RO nu şi-ar mai putea permite, ca Simone Boué, nici măcar să întrețină numai din leafa ei pe un geniu natural ca Emil Cioran, dar să se mai şi îmbrace, să se accesorizeze să se coafeze, să slăbească sau să se epileze decent!

Iar dacă Autoelita prin Megaintelectualii ei lămureau pe moguli, pe nababi şi pe shogun să emancipeze cadrele didactice şi chiar medicii, *atunci s-ar fi **triplat** astăzi numărul de cititori de carte importată*, iar autorii sănătoşi de RO-bestselleruri n-ar mai inventa, pe placul publicului efectiv bogat, *securişti de omenie* şi *nomenclaturişti nobili şi angelici*!

Ay! Nu ştie, nu visează şi nu simte Filantropul Mizericordios (c-ar fi mai darnic!), de câte ori s-o fi chiorât Profesorul Ştiecarte în vitrină la Kretzulescu, la Cărtureşti sau la Dalles, *ca un borfaş la ceasul unui lord*, că nu-şi permitea, amărâtul, să dea pe-o carte de import, utilă şi Liceanului Neascultător, ce i-a mai rămas şi lui pe card după ce a achitat, terorizat de vreo mare recuperatoare nesimțit de impertinentă, măcar banca, internetul şi mobilul!
2010 06 16, PN

Statuia lui Milton Hebald intitulată James Joyce

Pentru cine are mai mult timp pentru distracții, oraşul dadaist Zurich mai are ca atracții centenara şi bogata Kunsthaus, cu mult Giacometti, una din *Păsările* lui Brâncuşi, *Poarta* lui Rodin, mult Munch şi alți expresionişti, amuzantă fiind pentru inițiați şi trecerea pe la *Pinacoteca Fluntern*, spre a admira statuia lui Milton Hebald intitulată *James Joyce*!
2010 06 16, RLb

Deschizător de drum

Destinul marelui violonist sinucigaş Dan-Claudiu Vornicelu seamănă teribil cu al culturii româneşti în postbolşevism. Inclusiv în ce priveşte incapacitatea societății, exprimată tabloid, de a atribui un sens dispariției unei vieți spirituale de prisos!

Cred că Dan Constantin Vornicelu este adevăratul deschizător de drum, chiar dacă l-au precedat poeții Ion Stratan şi Constantin Virgil Bănescu.

Dumnezeu n-o sa-i ierte pe vinovați!
2010 06 17, Σ

Nu Adrian Păunescu e bolnavul

Este înduioşător şi ține de buna cunoaştere Negruzzi a fiziologiei provinţialului curajul dovedit de, cum l-a catalogat un megaintelectual la o aniversare, „abominabilul sicofant ceauşist Adrian Păunescu“, de a-şi turna publicului propria maladie gravă, avertizându-l că se apropie finalul unei vieți spectacol, adică nişte amănunte scutind pe necititori de osteneala de a le mai afla.

Boala poetului Adrian Păunescu, purificat de toate păcatele ceauşiste când i-a recitat *Doina* eminesciană lui Costi Rogozanu/Robert Turcescu pe Realitatea TV, constă în insuficiența patriotismului clasei noastre politice şi intelectuale. Ăla da cancer!

România recentă n-a avut nevoie de poeți ca Adrian Păunescu şi Grigore Vieru.

Ce ne-a oprit să deschidem în ultimul an Institutul Cultural Român la Chişinău?

2010 06 24, Σ

Sar în ochi anumite atacuri, naiv de suspecte

Sar în ochi anumite atacuri, naiv de suspecte, când lovesc cu regularitate previzibilă simbolurile unioniste Eminescu şi Ştefan cel Mare, Catedrala Mântuirii Neamului, Ziua Națională, formula Stat Național şi Unitar, aportul românilor la cultură şi civilizație, eroismul istoriei lor, inclusiv cel de la Revoluția Împuşcată.

Este adevărat că, prețul intelectualului nostru fiind din ce în ce mai mic, e uşor să finanțezi campanii de presă, dar instituțiile statului se apără, de la Gorbaciov şi Iliescu încoace, prin Transparență, nu băgând armata şi nu comasând Ministerul Culturii cu Internele!

Principala vulnerabilitate a României, în epoca globalizării, stă în neterminarea în 20 de ani a Bibliotecii Naționale, lăsate 80% gata de Ceauşescu, şi în genere în precaritatea Infrastructurii Intelectuale. Ce ne-a oprit să deschidem în ultimul an Institutul Cultural Român la Chişinău?

2010 06 24, Σ

Partidul Poporului şi ICR Chişinău

Partidul Poporului al preşedintelui Dan Diaconescu va fi foarte selectiv cu valorile pe care le promovează. Benefic ar fi să se înființeze mai întâi Liga Poporului cu alianțe de probă, bine cumpănite. Iar doctrinar să se pornească de la *Răspunderile clasei politice şi intelectuale pentru Dezastru,* cum zicea şi Mareşalul Averescu, a cărui imagine ar trebui promovată pentru poporul OTV odată cu bunavestire că pensiile şi salariile vor fi mărite, taxele şi impozitele vor fi micşorate, se va schimba radical sistemul juridic, la care amintim de occidentalizarea Bibliotecii Naționale şi adăugăm că a se înființa acum Institutul Cultural Român de la Chişinău, cu menirea de a se adresa pe înțeles nu numai românilor ci şi populației rusofone, ar fi un act firesc în multiculturalitatea Estului. Pe de altă parte, concertele Festivalului şi Concursului George Enescu se organizează şi în alte oraşe ale României decât Bucureşti: Braşov, Iaşi, Cluj etc. De ce să nu fie câteva concerte în 2011 şi la Chişinău? Enescu a fost şi este al tuturor românilor! În fine, Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova are la Chişinău, în strada 31 August nr. 98 un sediu vast, ridicat pe la 1975, şi ar putea oricând adăposti vremelnic, fie şi simbolic prin câteva departamente, Uniunea Scriitorilor din România, al cărei sediu din Calea Victoriei nr. 115 este insistent revendicat de fostul proprietar, pana când Catedrala Mântuirii Neamului va putea adăposti în anexele sale toate uniunile de creație.

2010 06 24, Σ

Să crezi tot ce ți se spune

În sex nu există poveşti incredibile. Dimpotrivă, un sex durabil e de neconceput dacă nu crezi tot ce ți se spune.
2010 07 02, ReTV

Auxiliarele didactice pentru meditații la pregătirea suplimentară

Liceanul Neascultător, carele citeşte în patru ani 1001 cărți fundamentale, n-are mare avantaj la Bac, ale cărui cerințe se pot acoperi numai cumpărând *auxiliarele didactice* pentru meditații la pregătirea suplimentară. Memorând în oligopedagogia de la noi inclusiv subtilități cum ar fi că *numele lui Bacovia vine de la un Bac tare greu,* de care poetul lacustru s-a plâns elegiac, comparând în tinerețe liceul cu un cimitir!!!
2010 07 02 ReTV

Criza nu era inevitabilă

E cam suspect că nici tov Gheorghiță Zbăganu în *Scânteia*, nici dl Dan Diaconescu la OTV şi nici *alți intelectuali publici* nu pun pe tapet chestiunea ocolirii Crizei în folosul poporului, nu cer vehement o ANCHETĂ ACADEMICĂ, consiliată de experți UE, pentru *stabilirea răspunderilor* privind actualele distorsiuni ale creşterii noastre economice, fiindcă unele politici sunt indicii că au agravat-o şi făptaşii pot fi lesne identificați, spre a fi sancționați moral prin tragere la răspundere.
2010 07 02 EvZ

O definiție grațioasă a *postromânismului*

În contra a ce se întâmplă în viața noastră intelectuală, nu te mai poți hrăni decât cu banane, şi nu mai e nimic de spus, fiind firesc atunci ca să urli şi să latri.

De aceea, putem concluziona că *postromânismul* este postmodernismul românesc bananier ajuns în faza sa cea mai înaltă şi ultimă, de descompunere morală, când în toate locațiile, aulele şi localurile, vânturile, valurile, *se vorbeşte pe un ton neserios despre lucrurile serioase şi pe un ton serios despre lucrurile neserioase*, adică postromânismul este un oximoronism jelit de ratoni la flaşnete, ba chiar, cum ar spune prostul deşteptului şi deşteptul prostului, postromânismul este cel mai oximoron, este oximoronul absolut care generează şi fată necontenit dadaism oximoronic ce, ca stil, diferențiază **postromânismul** de absolut orice alte postume şi ferpare, ca fiind *stilul natural* al unui Studiu de Fezabilitate extenuant de laborios, al cărui Author de geniu obligat are luciditatea minimă necesară *să cedeze şi să clacheze*, deoarece ştie că niciuna, dar absolut niciuna dintre indicațiile, doleanțele şi orientările argumentate de el la popor NU VA FI PUSĂ ÎN APLICARE de, vorba aurolacului, *păduchii cocoțați în capul țării*, ratându-se cu certitudine, în Epoca Wash, Marea Recuperare, şi cu mare probabilitate chiar Mântuirea Neamului, poporul ajungând să viseze curent oximoroi când i se pare de foame că vede, în urma pierderilor de suveranitate, că ieftinirea grâului atrage la noi regulat scumpirea pâinii!
2010 07 03, GO

Clasa politică e oglinda clasei intelectuale

De ce îl iubesc pe Paul Goma – un minunat titlu, la 75 de ani, în anul aniversar 2010,

când ar fi trebuit să dedicăm şi Bookfestul şi Gaudeamusul marelui contemporan vădit persecutat nu numai de ai lui Pleşiță ci şi de Autoelită, de la complotul tăcerii până la scriitoriceasca cenzură, care permite comodul monolog al persiflării.

De douăzeci de ani ne plângem doar de nimicnicia clasei politice. Cine îl iubeşte sau cel puțin îl respectă în RO pe basarabeanul Paul Goma trebuie să accepte această lucidă răsturnare de paradigmă: *de douăzeci de ani şi mai bine, nu doar lichelele cocoțate în capul țării, ci şi analiştii politici, şi intelectualii publici sunt egal vinovați de sterilitatea economică şi mai ales spirituală a unui timp istoric deja cât al României Regale interbelice*.
2010 07 03 RLb, [Dan Stanca – *De ce îl iubesc pe Paul Goma*]

Un sălaş sigur pentru uniunile de creație

Intelectualitatea din RO şi din DRO (Diaspora Română) ar trebui să se mobilizeze pentru colectarea de fonduri menite înălțării unui simbol al Capitalei mai corect spiritual decât Casa Scânteii sau Casa Parlamentarilor. La rândul ei, Biserica ar putea fi mai primitoare ocrotitor. Concret: Uniunea Scriitorilor din Republica Moldova deține la Chişinău, în strada 31 August nr. 98, un sediu vast, ridicat pe la 1975, şi ar putea oricând adăposti vremelnic, fie şi simbolic prin câteva departamente, Uniunea Scriitorilor din România, al cărei sediu din Calea Victoriei nr. 115 este insistent revendicat de fostul proprietar, până când Catedrala Mântuirii Neamului va putea adăposti în anexele sale, pe vecie, toate uniunile de creație care mai au probleme.
2010 07 05, Rev22

Exegeză, un subsol ca în *Divina Commedia*

Cine reciteşte bine documentatele versuri din *Totul*, înțelege că Mircea Cărtărescu era încă din 1985 unul dintre cei mai informați scriitori români. Uşa se închide spre gloată, nu şi spre bibliotecă. De aceea, trilogia *Orbitor* pretinde exegeză, un subsol ca în *Divina Commedia*.
2010 07 11, RetL

Restricțiile se pot extinde

Marie-France Ionesco s-a şucărit pentru că o parte a intelectualității noastre a atentat la memoria tatălui, iar cealaltă parte nu şi-a bătut capul cu reparațiuni.

Motanus mutantus, restricțiile privind exploatarea operei în RO ar trebui extinse pentru Eliade, Cioran, Noica, ba chiar şi pentru Eminescu însuşi!
2010 07 11, Σ

Dezbaterea femeie-bărbat în satele româneşti

Dezbaterea femeie-bărbat în satele româneşti trebuie extinsă la oligopedagogia noastră şi la relația autorități locale (de regulă masculi) cu profa începătoare de la 7-800 lei mensual.
2010 07 15, EvZ

Doar Cărturarul anonim are dreptul la minipatrie!

Aruncarea în deriziune a tuturor formelor de guvernare ar trebui să *focuseze* meditația analiştilor pe interogația dacă unele *Probleme de bază ale românilor* se mai

pot rezolva prin mijloacele democrației sau sunt teoretic irezolvabile, pentru că dictatura nu mai ține la noi în UE.

Istoria ne învață că clasa politică este formată de clasa intelectuală şi numai de către aceasta. De aceea, în sensul lui Goma, *ambele* sunt vinovate de mizeria pură a gloatei.

Intelectualul, adică autorul cu nume, care a beneficiat de publicitate şi autopublicitate, nu mai are deontologic dreptul la minipatrie! Cel mult *Cărturarul* are acest drept, numai întrucât este anonim şi cu operă de sertar.

Altminteri, fără Gabriel Liiceanu în RO nu mai ai rațiunea de a gândi.

Chiar dacă unii fani au înțeles din lauda lucrurilor (Mercedes, alifii), că e mai bine să fii un Chelsea Abramovich sau Dinu Patriciu decât un Kant sau un Noica.

2010 07 15, EvZ

Videoclipul cu sgb la Pensiunea Vlaşinilor

Videoclipul cu *sgb* la Pensiunea Vlaşinilor, în 6 iulie 2010, ne înfățişează un poet român contemporan de succes, care emană spontan poezie filologică la un standard postcărtărescian, ceea ce dă descurajare la multe veleitare să mai viseze premii literare.

2010 07 21, RetL, Stoian G. Bogdan

Un canal TVR Didactic

România ar trebui să desființeze nu numai Județul Ilfov, ca neviabil, deoarece obține rezultate nesatisfăcătoare la bac şi nu mai poate subvenționa cursele RATB preorăşeneşti, ci şi Canalul TVR Cultural, ca indescifrabil, înființând *la şchimb pe şchimb* un canal TVR Didactic, rostul iluminist al acestuia fiind a-i reînvăța pe beneficiari ceea ce s-a predat superficial în şcoală, absolut totul, de la tabla înmulțirii la sex, substantiv, Legea lui Arhimede, noțiuni de logică şi ce ne învață istoria patriei.

Fiindcă avem un amplu segment de public care simte dureros că are nevoi de formare continuă pe tot parcursul vieții în acest sens elementar şi ieftin – *pentru a reuşi în viață*, nu să se uite la Dan Diaconescu în direct la OTV, calitatea corpului didactic lăsând din ce în ce mai mult de dorit datorită subsalarizării cronice din sistem, din 1001 profe de română, cărora le-am oferit, în vis cărtărescian oniric, romanul meu *Oligopedagogia*, numai 41 deloc inspectoare sau metodiste ducându-l până la capăt şi fiind „capabile să elaboreze comentarii pertinente, din care să rezulte înțelegerea textului parcurs“, încât mă întreb înduioşat câte OTV-uri vom avea noi în 2022, dacă regenerarea corpului didactic se face acum cu persoane care îndrăznesc ca, debutând în carieră cu 180-200 euro (7-8 milioane lei) pe lună, să accepte de să dea *educație pentru viață* la copiii altora, fără a se putea baza nicidecum pe propriile *poveşti de succes*!

2010 07 21, Dilema

Taxe pe proprietarii de câini

Dacă în Italia câinii bolnavi au şanse de supraviețuire superioare copiilor din RO, din punct de vedere executiv, ce trebuie făcut? Taxe, taxe pe proprietarii de câini, colectând fonduri bugetare pentru îmbunătățirea serviciilor pediatrice umane în RO.

2010 07 25 ReTV

Uşoare urme de patriotism

Publicitarii mizează pe reminiscenţe în conştiinţa consumatorilor ale unui patriotism format sub marxism-ceauşism şi neexploatat de elite pentru recuperarea Basarabiei sau pentru proclamarea Monarhiei. Amuzant este că extirparea acestor ultime uşoare urme de patriotism paleozoic ține loc de *mea culpa* pentru eşecul reînnodării firului istoric de unde l-au forfecat bolşevicii în 26 iunie 1940, şi s-ar putea propune atunci, pentru un radios doctorat, o teză privind *tributul la demitizarea valorilor naționale ca şi criteriu al promovării în funcții ca şi culturale de mare răspundere*.
2010 07 28 Dlm, Cătălin Ştefănescu

Înainte de a explica sinuciderea Mădălinei Manole

Candidatul nostru Nobel, înainte de a explica sinuciderea Mădălinei Manole printr-o depresie post-partum, l-a diagnosticat competent, în celebrul pamflet *Fapte,* pe Poetul Național, explicând că boala sa mintală nu a fost paralizia generală progresivă, ci psihoza maniac-depresivă ereditară. Întru Luminarea Poporului, bine era dacă în locul conferinței de presă de la Bistrița, ar fi apărut Mircea Cărtărescu la OTV ca/cu ministrul Adrian Cioroianu de la Grupul pentru Dialog Social, eliminându-se astfel multe neclarități din mintea consumatorilor unde mai apar diferite probleme.
2010 07 28, Σ

Către o Nouă Revoluție, evident una tânără, tehnocrată şi paşnică

Ipoteza cu Ceauşescu în 2010 candidând la preşedinție ține evident de Literatură, iar sondajul cu 41% din opțiuni nu se poate citi decât printr-o grilă tot literară.

De fapt, acest electorat radical, cel mai cinstit, mai harnic şi mai valoros, nu vrea o întoarcere la bolşevism, cum interpretează analiştii din slujba politicienilor sau cleptocrației/ xenocrației, ci vrea să spună doar că mai meritau să fie judecați ca Regretatul, şi evident pedepsiți la fel, *nenumărați mulți alții dintre nacialnicii noştri de după Aia din Decembrie*.
2010 07 28, Σ

Un bun român – László Borbély

Mulțumesc dlui László Borbély, ministrul Mediului, pentru patriotismul său exemplar.

Să citeşti în rămăşițele unui cotidian fundat de Ion Rațiu asemenea critici suspecte aduse guvernului român, *pentru amărâtul de ajutor în saci de polietilenă*, acordat de dl László Borbély basarabenilor, inundați de Prutul nostru, îți întăreşte convingerea că analiştii şi intelectualii publici români nu sunt de altă calitate decât hulita clasă politică.
2010 07 29, Ctd [Cristina Horvat – Sinistrații din România, abandonați în favoarea moldovenilor de peste Prut. Guvernul Boc alocă bani pentru zonele inundate din R. Moldova]

Paralizia în care a intrat instituția intelectualului public

După bestialitatea înscenărilor precum Terorismul sau Mineriada, urmată de complicitatea încă şi mai gravă a societății româneşti la nepedepsirea organizatorilor şi făptaşilor, niciun intelectual român care gândeşte nu mai poate lua în serios comoda ipoteză că evreii au adus bolşevismul în România. (Rămânând însă adevărat că am fost nimiciți după Ialta de o supraputere în cârdăşie cu alte două!)

Vladimir Tismăneanu este un specialist de neînlocuit, căruia nu avem ce-i opune cu actualele biblioteci primitive şi cu încuiatele arhive româneşti.

Nu contează la polul plus dosarul de origine sănătoasă, nici opiniile de lemn obligatorii sub bolşevism (dealtfel pierdute în materiale intruvabile cât n-avem Bibliotecă Naţională occidentalizată). Istoria va verifica doar *dacă va realiza ceea ce ar fi făcut şi impetuosul Marius Oprea, plus încă ceva în plus*.

De aceea, ar fi de mirare că şi-a bătut capul cu a răspunde postacilor unei campanii care intelectualiceşte este inexistentă. Explicaţia contextuală poate fi că *în România caniculară pute iar hoitul lui Ceauşescu* şi aseară la maxima audienţă TV Vadim şi Păunescu luminau poporul ca experţi în Graphic Design, ca şi cum criptoceauşismul ar fi la noi normalitatea eternă! În timp ce intelectualii publici nu pot ieşi din dilema băsesciana a colaborării la stratagema recent electorală, vecină fraudei sau ilegitimării, că s-a ascuns dătătorilor de vot groaznica criză bugetară şi rezolvarea ei viitoare prin spolierea Amărâţilor, agravând-o, ceea ce impune analiştilor o interogaţie severă asupra inconsistenţei morale a mecanismului nostru democratic şi aduce apa plată la moară tocmai curentelor extremiste justiţiare şi demagogice.

Paralizia în care a intrat instituţia intelectualului public era previzibilă încă de la 5 martie 1998, când asasinându-se mitul eminescian, s-a risipit însăşi capacitatea de a antrena strada în bătăliile civice serioase, cu sorţi de izbândă, atitudinarul de azi nemaifiind decât un reuşit social editorialist cu rubricuţă de lup singuratic, decent remunerat şi care mai degrabă îşi face autopublicitate în cuvinte alese decât se bate cu adevărat, adică riscând poziţiile abia acaparate, sacrificându-le pentru un ideal necaragialesc precum, în locul lecturilor reciproce, *Luminarea Poporului, care e totuşi continuarea firească a Revoluţiei*.

2010 07 30, Σ

O antologică în cruzimea ei critică a solidarităţii româneşti la Prut

Googlând Horvath, am găsit în rămăşiţele online ale *Cotidianului* fundat de Ion Raţiu o antologică în cruzimea ei critica a solidarităţii româneşti la Prut, *Guvernul Boc alocă bani pentru zonele inundate din R. Moldova*, cu nişte izbucniri de ură faţă de basarabeni ale postacilor, din RO sau de departe, care te fac să verifici cataloagele marilor noastre edituri, *dacă nu cumva sunt autocenzurate în chestiunea recuperării Basarabiei*, ceea ce prin dezinteresul exprimat expune şi Ardealul oricărui viitor.

2010 07 30, RetL

Răfuiala cu postacii e vânare de vânt

Manifestanţii din Piaţa Universităţii detectau imediat provocatorii trimişi de marxişti. La fel, cititorul experimentat navighează ferindu-se a călca în murdării.

2010 07 30 EvZ, Mihăieş

Graniţa mediilor de informare româneşti

Graniţa mediilor de informare româneşti se cam opreşte la Prut şi nu putem percepe tensionarea relaţiilor diplomatice Bucureşti-Moscova în contextul apropiatului Referendum republican constituţional din 5 septembrie 2010 de la Chişinău, boicotat de comunişti.

2010 08 16, EvZ

Calea succesului

În România, deoarece nu avem Bibliotecă Națională occidentalizată, nici TVR Didactic, nici ICR la Chişinău, nu e contradictoriu civic a ajuta copii defavorizaţi şi a sprijini totodată sistemul bolşevic disprețuind o cucerire a Revoluției din Decembrie atât de semnificativă precât accesul la propriul dosar întocmit de Securitate.

Nadia Comăneci şi-a creat însă celebritatea printr-o muncă uriaşă, nu prin atitudini civice în scop autopublicitar, domolite imediat după valorificarea numelui comercial.

Cine ar răscoli riguros, ca un Zigu Ornea, ultimii 20 de ani de presă culturală, ar constata că *această reținere demonstrativă este de fapt o cale a succesului* pentru mulți megaintelectuali, cari mult călătorind mai au şi umor convingător pozitiv, disprețuitor față de logica fanului: „nu mă interesează, n-am de gând să-mi cer dosarul, prefer să dorm liniştit şi să am încredere în prieteni“!!!
2010 08 17 RLb

Toate fațetele tragediei

Problema este a putea privi simultan toate fațetele tragediei. Intelectualii români să aibă în biblioteci monografia lui Jean Ancel despre *Transnistria* şi unul dintre istoricii lor să se dedice convingător chestiunii deloc simple în epocă a salvării sub Reich a celor 400 000 de evrei, despre care tocmai a vorbit impresionant la Bucureşti, nu fără a fi criticat pentru omisiunea Holocaustului transnistrean, preşedintele israelian Shimon Peres.
2010 08 17 RetL

Efect autopublicitar

Articolul *Uciderea Pruncilor* este simptomatic pentru capacitatea de reacție a intelectualilor noştri la oroare. Mircea Cărtărescu reacționează, într-o rubrică fixă, şi jumătate din text se alocă evaziv unei pendulări între Discovery şi Biblie, în retorica „Uite ce cult sunt eu!“, tipică pentru calea românească a neluminării gloatei.

Urmează ştirea de formidabil efect autopublicitar, luată drept titlu senzațional de alte organe de presă mai mari sau mai mici, cum că *şi scriitorul Mircea Cărtărescu a avut copiii la Maternitatea Giuleşti!* (Adică la recentul incendiu!) Acum te aştepți să urmeze revendicarea demisiei Ministrului Sănătății (cum are curajul să ceară, de pildă, în *Revista 22*, Rodica Palade), dacă nu şi a tandemului Băsescu-Boc, contextul incendiului fiind orbitor luminat de aroganța Ministrului Muncii, Mihai Şeitan, care tocmai se lăuda Diasporei deunăzi cum că nu lasă niciun fel de sechele *exodul* personalului medical din România!!!

Dar uite că nu sistemul medical e bolnav, ci suntem manipulați de eminentul publicist să înghițim aberația că „Maternitatea Giuleşti a fost un loc al ororilor, al mizeriei umane şi materiale care nu s-a schimbat de douăzeci şi trei de ani încoace“.

O reducere la accident şi la acari Păun, o influențare pozitivă mai gravă decât a fi scris cineva un omagiu ceauşist. Iar finalul este o difuzare totală a vinovăției: nu politica băsesciană de spoliere a sărăcimii şi de protejare absolută a averilor bogătaşilor (care se tratează la medicii români din străinătate) e vinovată statistic de Uciderea Pruncilor, ci „calea românească“ (!?), ceea ce echivalează cu inculparea criptorasistă a întregului norod, nu doar a clasei politice şi intelectuale, singura ce se judecă de Istorie şi de Literatură.
2010 08 27 EvZ

Implorarea Puterii să bage cenzura pe internet

Nu întâmplător implorarea Puterii să bage cenzura pe internet pare a pleca de la pubintelectualii înşişi, după ce au sprijinit începuturile băsescianismului şi s-au trezit din senin într-o criză bugetară constând în spolierea sărăcimii întru protecția absolută a averilor bogătaşilor.

Şefii de instituții culturale, universitarii, publiciştii, editorii, consilierii nu se află în situația existențială a frunzei pe apă, ca proful de 600 lei (150 euro) pe lună şi cu post incert, dăscălit şi probozit recent de Preşedintele RO că NU MUNCEŞTE.

În genere, sub teroarea crizei bugetare, este greu de crezut ca un cinovnic de rangul al 16-lea *mai poate deschide azi ciocul în RO altfel decât sub protecția nickname-ului!*
2010 08 27, 22, Andrei Cornea

A-l vedea pe intelectual pierzându-şi timpul la cozi

Nici sexul la Monte Carlo nu e mai mare plăcere pentru politician, activist, securist sau birocrat decât a-l vedea pe intelectual pierzându-şi timpul la cozi sau pe drumuri sub caniculă.

Mai grav este când se şi insistă mediatic pe acest spectacol ruşinos pentru o țară fofilată în UE, chiar dacă stârneşte râsetele gloatei. Nu mai amintim de mineriadele iliesciene, ci doar de încercarea regimului Emil Constantinescu de a prepara în anul eclipsei 1999 simpatii electorale subsalarizând profesorii şi făcând totodată agitație asupra intransigenței față de revendicările acestor trântori. Coloratura antiintelectuală asumată şi de regimul Băsescu-Boc dovedeşte că sub glazura vieții noastre politice pluraliste trag sforile de douăzeci de ani încoace aceleaşi forțe de întunecată origine bolşevică.
2010 08 27, RLb, Cristian Pârvulescu

Băgarea cenzurii la mizeriile postacilor

Dacă e să te iei după obscenul nostru internet, afli că abia din 2007 la PSD, doamna inițiatoare a Legii Botniței fu membră fondatoare 1991 a Partidului România Mare, căruia în 2000-2004 îi era şi purtătoare de cuvânt, fără a lua poziție *contra* față de pamfletele organului acestui viguros partid european. În actualele vremi de criză bugetară cenzurată electoral, de cine ştia totul despre ea, este exemplar că ce mai contează e doar pertinența ideilor ca atare şi atunci e şi normal paradoxul că dnii Mihăieş, Tismăneanu, Andrei Cornea, psihiatrul Ion Vianu şi alți intelectuali publici achiesează la inițiativa doamnei parlamentar PRM-PSD Olguța privind băgarea cenzurii la mizeriile postacilor, care ar deranja etic-estetic clasa politică şi civică.

Anormal e doar a ne baza iar pe paliative la consecințele Răului. Remediul la obscenități inculte ca ale sclavilor de pe plantații e de 21 de ani Luminarea Poporului, carte ieftina, TVR Didactic, Sfaturi pe Întunerec, şcoli dotate cu profesori nehămesiți şi culți, însă pare-se că nici bogații, nici intelectualii îmbogățiți nu prea agreează pe termen lung o gloată care s-ar deştepta.
2010 09 01, 22, Ion Vianu

Numai românii regali

Numai românii regali au avut idealismul de a se bate pentru Reîntregirea Neamului. Românii recenți n-au avut curajul nici măcar să-şi trimită de 30 august la televiziuni istoricii sau atitudinarii de profesie, să comemoreze Dictatul de la Viena în contextul un pic kosovar

al agitațiilor secuieşti.

Va intra România în război economic cu Rusia pentru Basarabia poate atunci când actualii stăpâni ai Kremlinului ar solicita stăpânilor noştri o asemenea politică încâlcită!

Inițiativa liberală de a stinge televizorul când apare Băsescu merită însă extinsă la toți politicienii de azi, precum şi la intelectualii care îți intră în casă făcându-şi autopublicitate în cuvinte foarte alese.

2010 09 01, Capital

Carne umană sintetică pentru consum

Osemintele peşterii Gran Dolina Spania probând 100 000 ani de canibalism european nu aduc ştiri noi. În epoca noastră culinară, aştept însă lansarea zgomotoasă pe piața mondială a *cărnii sintetice cu gust identic celei umane*!

2010 09 04, Historia

Suntem prea bolşevizați să trivializăm

Suntem prea bolşevizați pentru un Muzeu al Dictaturii acum.

Este imprudent a opune un Muzeu al Dictaturii unui Muzeu al Comunismului înainte de a avea la Piteşti şi Aiud Muzee ale Reeducării, un Memorial ca Sighetul la Râmnicu Sărat, un mare Memorial al Canalului şi, tot în Dobrogea turistică, atracții concentraționare la Salcia şi, desigur, la Periprava, vizavi de statuia din Vâlcov a lui V. I. Lenin, care încă mai face umbră Bugeacului.

Cele trei dictaturi epuizate analitic de Lucrețiu Pătrăşcanu nu țin de inadaptabilitatea noastră la democrație, ci au fost reacțiile României Regale la pericolul bolşevic al deznaționalizării ireversibile, după sacrificiile uriaşe ale Războiului pentru Reîntregirea Neamului.

Riscul abordării abstracte prea devreme a conceptului muzeal de dictatură e a educa tinerele generații în convingerea că bolşevismul nu a fost impus românilor de ocupația sovietică ci l-au creat ei înşişi, datorită inferiorității lor rasiale față de popoarele europene mai civilizate.

2010 09 04, Historia, Muzeul Dictaturii versus Muzeul Comunismului, IRIR

Gondolierul

Amuzant este că, funcțiile statului român de a proteja pe Amărâți diminuându-se drastic, a aminti de furtuni marine e neadecvat, orice preşedinte RO nemaiavând azi nevoie de abilități de comandant de portavion, ci doar de viclenia de a negocia pokeristic a unui gondolier.

2010 09 04, Adv

Dansul de la Cireşica

Ar fi bine ca profesorii să nu interpreteze dansul de la Cireşica, în jalea de după remanierea guvernului de criză, drept un îndemn al preşedintelui să educe dânşii elevii în dezinteres față de politica şi de soarta statului român.

2010 09 04, ReTV

Intelectuali publici din Levant

Ambii fiind intelectuali publici şi postmoderni, deosebirea dintre Dan Diaconescu şi Mircea Cărtărescu, conservând proporţiile metafizice, este că primul produce Kitsch de semiîntuneric, în cantităţi prea mari, fractalice, spălătură de uz intern, iar al doilea Kitsch orbitor, de o inconcevabilă calitate net superioară, căutat şi la export.

Altminteri, *actualitatea românească este azi Referendumul din Basarabia*, unde tineretul şi nişte cărturari cu faţă zâmbitoare către Neam, ca a regretatului Grigore Vieru, încearcă a reuşi, fără vreun serios sprijin bucureştean sau european, dezbolşevizarea.

În ce priveşte Televiziunea Poporului OTV, ar trebui examinat în spirit marxist-leninist autocritic inexistenţa în ultimii 21 de ani, a preocupării mişcării civice pentru Infrastructura Intelectuală: TVR Didactic, Bibliotecă Naţionala occidentalizată, carte ieftină, profesori nehămesiţi şi culţi, Luminarea Poporului cum spuneau narodnicii Regelui Carol. Dimpotrivă, pubintelectualii par a se fi organizat pe principii nomenclaturiste şi chiar în apariţiile publice nu dialoghează *decât între ei*, într-un discurs amoros, zicându-şi pe numele de alcov, nu au niciun mesaj pentru gloată, nici măcar limba română adecvată, aşa că acest blamat fenomen OTV este, paradoxal, propria lor creaţie, o emanaţie pură a elitismului sterp. Dovadă faptul că acest canal nu înlocuieşte CEVA, ci debordează şi se lăţeşte într-un vid, oarecum în Biafra spirituală care a rămas România insulară fără de cenzuratul Paul Goma, ce va împlini curând 75 de ani, în exil.
2010 09 05, EvZ

În cel mai incult pe cap de locuitor municipiu

Mişcarea ceauşistă a statuilor de la Universitate la Casa Poporului este materializarea unei viziuni cărtăresciene din Orbitor 3, semn că Literatura e sfântă, chiar şi în cel mai incult pe cap de locuitor municipiu.

Batjocorirea bugetară a intelectualilor de către regimul Boc-Băsescu se sincronizează bizar cu politica independentului primar al Capitalei, Sorin Oprescu: sacrilegiul deplasării statuilor de la Universitate (care probabil, nechemate de cetăţeni, nu vor reveni de la Parlament!) urmează evacuării din atelierele lor a o sută de artişti plastici!

Ceea ce poate sugera că sub circul pluralist al vieţii noastre politice există *un centru de decizie antiintelectuală unic*.

Pe termen lung, e limpede că viitoarea noastră capitală va fi conurbaţia Giurgiu-Ruse.
2010 09 05, blog Roncea

Solidarizarea scriitorilor cu cetăţenia lui Goma

Este evident că în atmosfera de nouă mineriadă antiintelectuală 2010 protestul la impozitul pe creaţie sau contra umilirii la cozi nu va fi apreciat de gloată, aşa că trebuie inventat altceva, cu adevărat incomod pentru stăpânire.

De pildă, solidarizarea scriitorilor în chestiunea cetăţeniei cenzuratului confrate Paul Goma, care va împlini pe 2 octombrie, în exil, 75 de ani.
2010 09 05, blog Stoiciu

Atelierul de Gravură „Podul" din str. Speranţei nr. 15

Însăşi Uniunea Artiştilor Plastici va fi fost evacuată prin 2008 din sediul central. De vreo opt ani, celebrul Atelier de Gravură din str. Speranţei nr. 15, „Podul", cu Expoziţia sa permanentă, nu mai există, clădirea fiind revendicată cam la fel.

Tragicul sfârşit, la 22 mai 2001, al graficianului Ştefan Iacobescu, n-a putut salva atunci nimic. Dimpotrivă, a urmat recursul la vandalizare. Se poate face un film de Oscar cu tragedia bucureşteană a acestui atelier.

Ar trebui verificat de nu cumva Capitala, în lipsă de infrastructură intelectuală, nu e deja cel mai incult pe cap de locuitor municipiu.
2010 09 05, EvZ

Naționala în chiloți cu găurele

Este greu să-ți conservi simpatia față de o Națională costumată în roşu: te întrebi când va impune Federației Române un sponsor chiloți cu găurele.

Fotbaliştii n-au nicio vina pentru modul în care sunt conduşi. E de aşteptat după 1-1 cu Albania la o descătuşare în Belarus, mizând pe îngâmfarea învingătorilor Franței.
2010 09 05, ReTV, sportvox

Ştirea zilei

Ştirea zilei ar trebui să fie totuşi Referendumul din Basarabia.
2010 09 05, Σ

Neprofesionism

Huniazii Milleniumului au ridicat pe la 1895 un castel asemănător la Budapesta, *Vajdahunyad vára*, şi nu e citat. Întrucât *topul celor mai înspăimântătoare clădiri din lume* este atribuit către *Lonely Planet*, teamă mi-e că mulți telespectatori români mândri, care au simțit *altceva* la Hunedoara decât asemănare cu Cernobîlul se vor feri de acest brand *Lonely Planet*, inclusiv zapându-l, dacă se pretează el la a nr izgoni turiştii.
2010 09 05, Gnd

O înfrângere care echivalează cu o victorie

Acest eşec de la Chişinău, neprezentarea la urne regizată e comunişti, va spori dispreţul Vestului şi Vostokului pentru români.

Mai rău e că cele *numai 2-3 procente*, decisive pentru reuşita Referendumului basarabean din 5 septembrie 2010, pot fi explicate prin indiferența opiniei publice din România, formatorii ei fiind televiziuni, presă, analişti, megaintelectuali... Şi prin lipsa de entuziasm a tineretului, noua putere manifestând față de crimele din aprilie 2009 un dezinteres similar cu al Convenției Democrate față de masacrele Revoluției.

Totuşi, duşul ăsta siberian va îndârji şi va învăța Alianța pentru Integrare Europeană că nu trebuie să se comporte ca o adunătură unde încăierarea pentru ciolan începe, ca la politicienii din RO, încă înainte de a-l avea.
2010 09 06, Σ

Legalizarea acum a prostituției

Legalizarea acum a prostituției din RO, după eşecul mutării parlamentarilor în localul Bibliotecii Naționale, putea fi anticipată de analişti fie adâncind fiscal consecințele crizei bugetare Băsescu-Boc, fie observând că, la cele trei cozi de taxare mensuală a intelectualilor, irascibilitatea s-ar mai domoli prin *infiltrarea* acestor persoane fizice plăcut autorizate!

De anticipat că abia după occidentalizarea Bibliotecii Naționale şi crearea

„imaginilor“ ei accesibile județean, ne vom mira şi cruci de inocența Parlamentului nostru pe probleme de enorma diversitate a serviciilor erotice şi ce sarcini complexe revin calitativ la Protecția Consumatorului.
2010 09 06, Σ

Se face de 15 ianuarie autopublicitate

De fapt, s-a ales 15 ianuarie pentru că la 15 ianuarie s-a născut Poetul Național al românilor din RO şi DRO (Diaspora Română), MIHAI EMINESCU, al cărui mit foarte popular şi recitator a fost zdrobit de megaintelectuali la 5 martie **1998**, prin celebrul număr Dilema 265, dealtfel în acelaşi an de răscruce a vieții noastre spirituale, democratice fără popor, scriindu-se în nr. *României literare* din 2-8 decembrie, şi editorialul manolescian *Adio, domnule Goma*, aşa că să nu ne mai mire după 12 ani întreirea cozilor de batjocorire azi a autorilor de creații inovative!

Cum perpetuu reiterat şi nepedepsit se face de 15 ianuarie autopublicitate literară de uz intern sau extern prin batjocorirea deşănțată a lui Mihai Eminescu, în loc să se legifereze protejarea acestui simbol unionist, pentru care unii se şi jertfiră prin cel Gulag, s-a găsit academic această cale stângace de a semnala anual o Cultură Națională altminteri excremențial percepută de înşişi intelectualii instituționalizați „cei mai celebri“, cari n-au fost în stare s-o priceapă, s-o respecte, s-o completeze, s-o continue, s-o tâlcuiască în folosul celor mulți şi umili.
2010 09 07, EvZ

Contribuția Bahmuțeanu la întregirea Legii Prostituției Prigoană

Contribuția Bahmuțeanu la întregirea Legii Prostituției Prigoană, cum că să nu uităm nicicând homosexualii, probabil se va uita mediatic, pe când creşterea explozivă 2011 a turismului în RO va fi valorificată electoral de alte personalități.
2010 09 07, EvZ

Şase statui, şase sectoare

Prioritatea fluidizării circulației ne dictează să fie dislocate de pe Artera Est-Vest şi statuile liberalilor Rosetti şi Kogălniceanu. Plus Heliade, Mihai Viteazul, Lazăr şi Haret, atunci se însumează şase monumente, exact cât trebuie pentru a fi distribuite echitabil la Sectoare, în scopul omogenizării culturii Capitalei, care e focusată mai mult prin Centru!

Altminteri, deplasarea ceauşistă a poporului statuilor de la Universitate către Casa Poporului ar trebui să ne înspăimânte: de recitit că ea este materializarea unei viziuni cărtăresciene geniale din *Orbitor 3*, semn că Literatura rămâne sfântă, poate chiar suprema instanță.
2010 09 10, EvZ

Remeber Caritas

Poate că dacă Sorin Ovidiu Vântu s-ar fi mutat în Bali în loc să se complice cu Realitatea TV, atunci s-ar fi scris şi discutat despre FNI cam tot atât de puțin cât despre mult mai marele scandal piramidal Caritas, azi deplin înhumat.
2010 09 10, RLb

Pompajul de capital

Era de anticipat că RO va ieşi din criza în 2011, deoarece vin alegerile, suspendându-se pompajul de capital dinspre fraieri spre şmecheri ocazionat de criza mondială.
2010 09 10, Σ

Bietul Baron!

Nu împuşcarea lupului Baron l-a mirat pe Sorin Ovidiu Vântu, ci tăcerea speriată a principalilor beneficiari ai Realităţii TV, PSD şi PNL, la arestare.
2010 09 10, Σ

Necomemorarea din 30 August 2010

Cine se vaită pentru Ardeal, să-şi amintească de exprimarea două decenii a dezinteresului pentru Basarabia şi pentru Monarhie, de către clasa politică şi intelectuală aproape în întregimea lor.

Manifestaţia pro-horthistă de la Miercurea Ciuc a fost autorizată moral la Bucureşti de necomemorarea la 30 august 2010, de români (şi de evrei, având în vedere consecinţele holocaustice), a Dictatului de la Viena, 70 de ani după.
2010 09 13, Σ

Creşterea rolului hotărâtor al postacilor în dumirirea poporului

În următorii 33, 66 sau 99 de ani, din cauza crizei achitării „amiabile“ a datoriilor (care se vor dubla repede, comisioanele fiind atractive pentru politicieni şi complicii lor intelectuali) şi dobânzilor (care se vor tripla de mai multe ori), nu sunt de prevăzut nici investiţii de stat sau private în Infrastructura Intelectuală, în scopul occidentalizării ei (căci întru îmbogăţirea cincinală a clientelei de constructori se vor risipi fonduri la multe licitaţii locale), nici emanciparea Cadrelor Didactice ca apostoli capabili să simplifice ideile complicate, adică să traducă gloatei aforismele Autoelitei, care va gestiona în continuare mai toate editările avantajoase, toate premiile consistente, toate retroversiunile şi deplasările majore, observând însă perpetuu regula de aur sterp de a nu se înmulţi, de frică să nu preschimbe ca Dănilă Prepeleac un ciolan de *Tyrannosaurus Rex* pe un oscior de *Coturnix coturnix*, dacă apar mai multe Autoelite valoroase.

Cu alte cuvinte, marea intelectualitate instituţionalizată va sluji în continuare cleptocraţia, tehnocraţia, xenocraţia, burghezia de merit şi burghezia compradoră, puterea capitalului român şi străin, generând noi şi noi şi noi opere de manipulare în folosul ciocoilor, superciocoilor şi megaciocoilor, aţâţând ura masilor asupra bugetarilor dealtfel pe cale de dispariţie, roşi de vicii, boli, suprimări, ca şi de ura de sine (*Selbsthaß*), tipică la oricine se simte *mai parazit*, iar stăpânii societăţii îl expun borgesian la stâlpul infect al infamiei.

Într-un asemenea ruşinos context, *creşte însă şi mai mult rolul hotărâtor al postacilor* în exprimarea Adevărului şi în dumirirea poporului pe ce lume trăieşte şi ce liste de cărţi şi pedefeuri bune trebuie să selecteze şi să citească pe Itinerariul spiritual din Bazinul de Spiritualitate, sau ce *listă de trăiri bune*, ieftine dar consistente, trebuie să experimenteze ca să nu treacă prin viaţă ca maidanezul printr-o istorie bananieră pe apă dură.
2010 09 15, PN

Romii nu se pot europeniza decât prin ei înşişi

Clasa politică şi formatoarea ei, clasa intelectuală, n-au reuşit în RO nici măcar terminarea, umplerea, Bibliotecii Naţionale ridicate de Ceauşescu. Aşa că romii nu se pot europeniza decât prin ei înşişi, orice discuţie trebuind să înceapă cu o interogaţie despre ce fac elitele lor în afară de etalarea bogăţiei, din Strehaia până la Soroca.

Când citeşti despre ţigani sentinţa incorectă politic „fără-ndoială că tot românii, care deplâng azi lipsa lor de educaţie, i-au ţinut, timp de secole, în cea mai neagră mizerie spirituală", **primul** gând e, în era suspiciunii, când ştii de la Eminescu de pătura superpusă, pur şi simplu că scriitorul va fi luat şpagă *să se pronunţe într-o problemă care nu există*, căci la 2010 ura românului are alte ţinte decât fratele său rom tot atât de oropsit: politicienii, bogaţii stăpâni români şi neromâni ai acestora, care le dictează priorităţile, şi, din ce în ce mai grav, complicii intelectuali ai sistemei.

Abia **al doilea** gând trimite academic la condiţia de pionierat a lui Mircea în chestiunea emancipării ţiganilor, dinaintea unui vid de cercetare istorică, încât are a se pronunţa după ureche tot astfel cum Paul Goma, care împlineşte la 2 octombrie 75 de ani, în Săptămâna Roşie, când scriitorul basarabean de la Paris are a descrie literar invazia sovietică stalinistă din iunie 1940 înainte ca dnii Andrei Cioroianu, Armand Goşu, Lucian Boia, Neagu Djuvara, Zoe Petre sau alţi profesionişti să canonizeze adevărul istoric.

Cât despre prostituţie, din câte am observat eu sub regimul Băsescu-Boc, mai uşor găseşti azi romănce decât ţigănci.
2010 09 18, EvZ

Cetăţenia română

Tuturor cărturarilor din Basarabia, chiar şi celor numai rusofoni, trebuia să li se asigure până acum cetăţenia română.
2010 09 18, blog Savitie Baştavoi, cel neprimit în UK

O istorie interesantă a literaturii române din ţară şi din exil

În lupta sa pentru democratizarea României, Paul Goma a scris, a acumulat vrând-nevrând, şi un Text ce s-ar putea numi *O istorie interesantă a literaturii române din ţară şi din exil*, consultarea sclipitoarei memorialistici-publicistici a scriitorului devenind o mai plăcută zăbavă decât răsfoirea monotonului instrument de lucru întocmit de universitari.
2010 09 19, Σ

Paul Goma tot la Paris, 75 de ani

Datorăm României de peste Prut oameni de cultură originali, liberi până la anarhism şi totuşi capabili de disciplina sau jertfa operei vaste: Haşdeu, Stere, Zamfir Arbore, Pan Halippa, Paul Goma, Iurie Colesnic (căruia îi salutăm al optulea volum din *Basarabia necunoscută*), Mihai Cimpoi şi destui alţii, deşi în istoriile literare vaste, scriitorii basarabeni, luptând mai mult pentru limbă, nu prea escaladează statutul de autor de dicţionar, aşa şi explicându-se, poate, de ce dacă tastezi pe motorul de căutare Humanitas vorba „Basarabia" nu găseşti decât *Istoria* lui Ion Nistor, îngrijită de Stelian Neagoe acum vreo douăzeci de ani.

Deosebirea dintre cărturarul basarabean şi specia bucureşteană ce se poate preta să-ţi calculeze, cu piele de iepure sau de vulpoi în spinare, cam cât ne-ar costa Unirea, sau un război economic cu Rusia, este că primul nu se mai teme de

imperialistul rus sau bolşevic, deci nu se teme de nimeni, aşa că va merge cu adevărul lui până în pânzele albe, ca răzeşii sadovenieni. Iată de ce Chişinăul este lăţit cu parcuri cam cât tot Bucureştiul, la o populaţie de vreo trei ori mai mică: mândra capitală de pe Bâc ignoră ameninţarea că vor tăia prietenii cei uriaşi energia troleibuzelor. Las' că-i bine!

Aceşti profesionişti ai libertăţii, intelectualii basarabeni, au orgoliul naţional şi semeţia micii nobilimi cert româneşti a mazililor (v. online Mircea Rusnac: *Organizarea Basarabiei – Răzeşii şi mazilii)*, aşa că nu era de aşteptat ca Paul Goma, nemembru al Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România, să-şi cerşească de la scriitorii şi politicienii în putere fireasca reprimire în Uniune şi în RO, cu restituirea drepturilor materiale, morale furate sub bolşevism. Nu a făcut-o în 2006 când cu admiterea în Comisia Tismăneanu de condamnare solemnă a comunismului, iar în aprilie 1994 i-a contestat într-o memorabilă scrisoare preşedintelui Iliescu şi regimului acestuia chiar calitatea juridică şi morală de a anula condamnarea sa din 1957, cu toate că ce tipărise în acei ani prielnici editurilor nu-i va aduce venituri în 1995 nici cât să-şi poată cumpăra un calculator, ba chiar de 23 august, urâtă zi, va fi evacuat din locuinţă pentru neplata chiriei, trebuind a sta la hotel şi pe la prieteni până-n decembrie! (Spre deosebire de alţi opozanţi, reali sau închipuiţi, care îşi rostuiseră deja, cât de cât, familiile după înlocuirea lui Ceauşescu cu Iliescu. De! A nu pricepe că politica e arta compromisului, costă!)

Să nu uităm nici argumentul că anul 1989 l-a găsit pe intransigentul Paul Goma în conflict cu însăşi Europa Liberă, apropo de o „americanizare“, instrumentată şi de la Bucureşti, vizând suprimarea celebrelor emisiuni semnate de Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca.

Şi nimeni nu poate ignora „A doua disidenţă a lui Paul Goma“, indubitabil mai importantă decât opoziţia la ceauşism, hărţuiala sa cu mai toată intelectualitatea activă civic şi politic, certând orice compromis vechi sau nou cu securitatea şi nomenclatura bolşevică, ruperea tuturor punţilor producându-se în februarie 1997, odată cu publicarea de către Dan Petrescu la Nemira a *Jurnalului I-II-III,* într-un moment în care nu puţini luptători ar fi visat să se aranjeze cu abia instalata nouă putere CDR! S-a configurat atunci, pe vecie, modelul de analiză politică românesc, est-etic, valabil şi astăzi, când am înţeles că a judeca popoarele e rasism, responsabile fiind doar grupurile: politicienii sunt educaţi de clasa intelectuală, deci nimic nu se mişcă fără complicitatea civică a acesteia!

Aşadar, nimeni să nu aştepte de la proscrisul Goma sugestii privind sărbătorirea sa la 75 de ani. Nici nu cunoaştem, dealtfel, să se fi organizat vreodată ceva pentru Doina Cornea, Dan Petrescu, László Tőkés, Radu Filipescu, Vasile Paraschiv sau alţi păstrători ai demnităţii româneşti.

Iar chestiunea morală a Cetăţii Bucurescilor, poziţionarea Capitalei faţă de judecata Istoriei şi Literaturii, se tot agravează ca-n istoria Florenţei prin unele notaţii din *Jurnalul* actual, 2010, precum: „mă tem că nu mai apuc să-mi văd tipărite *Scrìsuri 1*“ (e în librării!) sau, deloc mioritic, „cremaţia (...) şi presărarea cenuşei în valurile tulburoase ale Senei-apei-dulci“...

Fiindcă fără îndoială că, precum se asculta odinioară *Teze şi antiteze la Paris*, cititorul informat, fie profesionist fie vârstnic, mai frecventează pe furiş situl webistic *paulgoma.free.fr*, spre a se amuza sau dimpotrivă, cu ce a mai editat întâiul mare clasic român ce-şi are *free* mai toată Opera expusă publicului, oferind inclusiv spectacolul *live* al creşterii ei – particularitate postmodernistă de invidiat de către orice textualist.

Din acest *Jurnal* 2010, actualizat în 31 august, ştim acum că după ce România politică şi intelectuală nu a rezolvat problema recuperării celui mai neiubit dintre pământeni, uite că nici micul pospai de la Chişinău cu întoarcerea la baştină a scriitorului nu pare a urma programul de sărbătorire la 75 de ani propus generos de academicianul Mihai Cimpoi.

Astfel, toată românitatea se situează într-o poziţiune pitorească ce-mi aminteşte rânjetul involuntar ce te cuprinde la Basilica di Santa Croce apropo de etalarea de către fiorentini a regretului că le lipseşte tocmai celebrul lor Dante.

Pentru că steaua lui Paul Goma va creşte în întunericul românesc, pe măsură ce drumul compromisurilor noastre se tot afundă. Dreptatea mazilului singuratic se vede orbitor în mizeria materială, morală şi intelectuală, ceauşistă, a poporului nostru la anul 2010, explodează în confirmarea CNSAS a suspiciunilor Goma, percepute cândva, la 1990, ca nebuneşti, privind megaintelectuali turnători sau răsverificate cadre ale Free Europe agenţi bolşevici şi, mai cu seamă, o simţim noi cititorii în rodul derizoriu al marasmului, în Biafra spirituală a ultimilor 20 de ani, de nu prea ai ce listă de lecturi să-ţi storci de la contemporani, nici o sutime din pibul spiritual al României Regale Mari în tot atât de scurte două decenii.

Tot ce e rău, poate chiar controversatul derapaj, s-ar fi evitat dacă viaţa noastră intelectuală n-ar fi derapat ea însăşi, la colţul de cotitură din blestematul an 1998, care începe la 5 martie cu asasinarea mitului eminescian (prin celebra Dilemă 265) şi sfârşeşte la 2 decembrie, prin numărul 48 presupus aniversar 80 ani de la Marea Unire al României Literare, acolo unde e strecurat celebrul mesaj *Adio, domnule Goma!*, pare-se titlu re-scris postmodern după o despărţire *Adio, Grobei!* adresată de Dorin Tudoran prin 1991, în Revista 22, criticului virulent al exilului de atunci, Nicolae Breban.

E adevărat că din 1990 până la 1996 unii dintre intelectualii publici valorificaseră deja, în Occident sau în RO, capitalul de notorietate cucerit civic, proces de instituţionalizare desăvârşit la 1997 sub regimul Emil Constantinescu, şi că nu mai era nicio nevoie de acele marşuri şi mitinguri grandioase la care gloata, cât se practica Luminarea Poporului, nu adera totuşi decât sub lozinci de un radicalism Goma, dar rămâne suspect faptul că nimeni nu s-a gândit, la colţul de cotitură din 1998, că prin batjocorirea Poetului Naţional, cu efecte devastatoare pentru unionismul basarabean, şi prin interzicerea, doar pentru că era incomod, practic în toate publicaţiile Uniunii prin contagiune, a scriitorului Paul Goma, care era simbolul nostru al rezistenţei la bolşevism, vor conduce în scurtă vreme la prăbuşirea dramatică a statutului Cărturarului în societate, la subsalarizarea lui şi la însăşi dispariţia sa de pe micul ecran al conştiinţei publice.

De notat că nu exista în Textul său vreo suspiciune de antisemitism la 1998, iar ce scrie Paul Goma în *Jurnal pe sărite* la 10 martie 1984 (!), despre laşitatea politicienilor români în vara lui 1940 şi despre *răzbunarea pe evrei nevinovaţi după trecerea antonesciană a Prutului* anticipează vorbă cu vorbă ce vor scrie megaintelectualii demitizatori după 1997 despre istoria recentă a românilor!

Învăţând cele bune de la Moscova, încă înainte de anul de cotitură 1998 mai marii noştri trebuia să facă pentru Soljeniţîn al nostru ce au făcut ruşii pentru Goma al lor la Troiţe-Lîkovo, dovedind seriozitate profesională şi patriotism până şi la nivelul serviciilor secrete.

Dacă Paul Goma ar fi primit (şi acceptat) pe undeva pe la Snagov o dace

modestă, cu grădiniță pentru leuştean şi cu un coridor patriarhal ca la Mana lângă Orhei, atunci multe s-ar fi schimbat pe la noi!

În primul rând, ar fi crescut prestigiul scriitorilor în RO, Literatura ar fi redevenit funcțională, cetită de norod, concret televiziunile ar fi cerut şi părerea cărturarilor despre tâmpeniile zilnice, iar ierarhia valorilor ar fi fost ameliorată, pentru că în lupta sa pentru democratizarea României, Paul Goma a scris, a acumulat vrând-nevrând, şi un Text critic est-etic ce s-ar putea numi „*O istorie interesantă a literaturii române din țară şi din exil*“, consultarea sclipitoarei memorialistici-publicisticii a exilatului fiind de mult o mai plăcută zăbavă decât răsfoirea monotonului instrument de lucru întocmit de universitari ca pentru uz intern.

În al doilea rând, s-ar fi remodelat geografia turistică concentraționară. Pe lângă Memorialul de la Sighet, care păcătuieşte prin elitism şi poziție ex-centrică la ce şosele sunt, am mai fi avut altele, de pildă la Piteşti (cu Reeducarea era logic a se începe), la subsolul Ceceului, la Jilava, la Canal, la Salcia, la Periprava, la Râmnicu Sărat, la Aiud şi la Gherla. Astfel, occidentalul călător cu dare de mână nu numai că ar fi avut ce vedea în RO, confirmându-şi închipuirile de după un coşmar cu Dracula, dar ar fi şi înțeles din Industria Mancurtizării de ce România are dificultăți în construcția societății civile, deci în integrarea europeană, cu totul altele decât inferioritatea rasială a locuitorilor ei sau un trecut istoric excremențial, cu radiografie de fecală.

În fond, Programul politic al candidatului la preşedinție Paul Goma din *Scrìsuri II*, sprijinit cumva şi de criticul Nicolae Manolescu, este impresionant şi azi, este cel mai pur din câte am citit în 20 de ani de pluralism. Pare scris de un Rege!

E de anticipat că nimeni nu va putea ignora această Operă, cu mult mai importantă pentru români decât e a lui Céline pentru oceanul literar francez.

Nu avem literatură pe subiect concentraționar mai bună decât a lui Paul Goma şi, cumva surprinzător, Marin Preda încă le pare actual cititorilor, deşi „Istoria critică a literaturii române“ canonizează bizareria implicită că securitatea lui Pleşiță, Achim şi Enoiu a evaluat corect lipsa de talent literar a lui Goma, uzurpatorul calității de *scriitor* dovedindu-se cel mult un *memorialist* în exilul său „autoimpus“, iar pentru cine şi-ar bate capul să-i citească pdf-urile „evident că Goma, arestat şi apoi silit să se expatrieze, îşi confecționează o biografie de rezistent şi martir al comunismului“!

Dacă într-o zi Europa se va descotorosi de România, poate cu ceva şpagă pe la politicieni şi complicii lor intelectuali, cum procedează Nicolas Sarkozy cu romii noştri chiar în aceste zile de toamnă, atunci viitorul politic bucureştean ar putea fi controlat de o emanație dincoace de Prut a partidului marxist-leninist al lui Voronin sau al lui Smirnov şi nu e deloc un exemplu bun pentru tânăra generație idealistă ingratitudinea că numai îl criticăm şi îl criticăm pentru exces de temperament şi personalitate pe curajosul scriitor Paul Goma, fără a ne mai aminti nici măcar cu o placă memorială în Aleea Compozitorilor că a pătimit 75 de ani pentru noi.

După atâtea notații de genul „cred că eu ar fi trebuit să mă nasc evreu!“ şi nenumărate replici şi proteste şi procese, percepția multor cititori rămâne-va că Paul Goma, în opera controversată, e mai degrabă antiholocaustolog decât antisemit, ceea ce nu-i totuna, şi multă îngăduință vine şi din situarea scriitorului, ca şi Soljenițîn, dinaintea unui vid de cercetare istorică, încât el se pronunță din auzite nu din arhive când se grăbeşte a descrie literar invazia sovietică stalinistă din iunie 1940, înainte ca dnii Andrei Cioroianu, Armand Goşu, Lucian Boia, Neagu Djuvara sau alți profesionişti sau măcar nişte cercetători oarecum privați ca Stoenescu, Cartianu şi

Moraru să canonizeze adevărul istoric.

În plus, se poate citi în retorica controversată a lui Paul Goma şi o contracarare a expulzării, la 2 decembrie 1998, practic prin contagiune din toate revistele Uniunii, o încercare ultimă de a rămâne în conştiința publică atunci când ți se răresc prietenii literari: fără astfel de excese, cine ştie dacă am mai fi auzit de scriitorul care nu s-a temut de Ceauşescu!

Tăcerea este arma feroce prin care se ucid scriitorii români între ei, mai ales când e vorba de a desemna intelectualul dominant.

Căci forța unei astfel de cenzuri este devastatoare, invidiabilă până şi de securitate sau postsecuritate. Ce exemplu mai sugestiv avem în acest sens decât publicarea degeaba la Bucureşti, nu de o editură de autor ci de puternica Editură Corint la recentul Bookfest, a cărții *Idolii forului*, coordonată de un universitar American (!), Sorin Adam Matei, şi având printre colaboratori pe însuşi Michael Shafir de la Europa Liberă, fără ca punerea în discuție a structurării criptonomenclaturiste a vieții noastre megaintelectuale să declanşeze obligatoria dezbatere cu adevărat publică?...

Sunt, aşadar, bănuite interese scriitoriceşti şi postsecuriste în menținerea lui Paul Goma *extra muros*. Dar ce e mai rău e că ele ne sunt şi ne vor fi prezentate într-un ambalaj ciudat.

Evreii au pătimit Holocaustul şi comportamentul lor e firesc, el e natural chiar atunci când apar exagerări. Pur şi simplu, n-au chef să li se mai repete istoria, şi avem de învățat de la ei!

Anormal e comportamentul românesc. În Opera lui Paul Goma, momentul „Săptămâna Roşie“ şi celelalte intervenții controversate nu ocupă o pondere mai mare decât texte similare în cea a Soljenițînului rus! Şi totuşi, astăzi, Paul Goma împlinind 75 de ani la Paris, este un Dante al României acesteia mancurtizate, de la Strehaia la Soroca, iar izolarea în care îl țin românii lui din două capitale este, de regulă, pe tăcute, subînțeles, azvârlită exclusiv asupra evreilor. Ştiți, noi am vrea să rezolvăm, dar ei se opun sau se vor opune...

Despre măreția rezistenței sale la ceauşism istoria nu poate să tacă, iar exilarea sa completă, definitivă, nu numai din reviste ci şi din literatura română pe motiv că n-ar fi suficient de scriitor este infezabilă pentru simplul motiv că, la Paris, altă treabă n-are, decât să fie scriitor, pe când filologul universitar îşi ocupă memoria cu mii de nimicuri, iar cel instituționalizat manager nu mai poate conta pe creativitatea fondului său afectiv. Se va mai vorbi multă vreme, de bine sau de rău, despre ampla sa Operă şi nu e nevoie a repeta că nu se va admite scuză mâine cum că nu ştiu ce holocaustologi s-au opus întoarcerii lui Paul Goma, iar scriitorii şi politicienii români (unii bănuiți a fi emanația structurilor postsecuriste) nici usturoi n-au mâncat.

De aceea, nu e chiar aşa de rău a reaminti cititorilor săi şi beneficiarilor întru Libertate ai luptei sale necurmate, că la 2 octombrie 2010 Paul Goma împlineşte tot la Paris 75 de ani.

Mai mult încă, deoarece tocmai s-a votat 15 ianuarie drept Zi oficială a culturii naționale, adică să nu-l mai serbăm fățiş pe Eminescu, ne aşteptăm ca senatorilor să le dea Dumnezeu gând bun şi imbold la a examina virtualitatea ca 2 octombrie, ziua lui Paul Goma, să devină cumva „Ziua intelectualului român membru sau fost membru al unei uniuni de creație“, motivația fiind că, în sensul lui Émile François Zola, intelectualul nu poate fi decât incomod, disident sau opozant.

S-o serbeze cine are curaj!

Bucureşti, 20 septembrie 2010
[Metaliteratura, nr. 5-6/2010], GO, curaj.net, Asymetria, Σ

Aveau cumva dreptul de a semna angajamente

Dacă eram eu dna Herta Müller, însoţeam câteva ore pe dl Patapievici la inaugurare, grăbind politicienii basarabeni să găsească un sediu pentru ICR Chişinău!

Despre Oscar Pastior şi alţi trecători prin Gulag sau Romlag se poate spune că *aveau cumva dreptul de a semna angajamente,* spre deosebire de cei care au turnat din carierism sau măcar au fost fericiţi sub stalinism.
2010 09 24, ObsC

Un bun succesor dlui Patapievici la preşedinţia ICR

E posibil ca dl Ioan T. Morar, cu CV de consul la Marsilia şi cu imagine publicitară de om cu cărţi Cotidianul, să fie un bun succesor dlui Patapievici la preşedinţia ICR, mai ales întorcându-ne la argumentul că s-ar asigura poate şi continuitatea în valorificarea şanselor româneşti de a obţine Nobelul pe care îl merită pentru *Orbitor* dl Mircea Cărtărescu!
2010 09 24, Rev22

Monitorizarea serviciilor secrete interne sau externe

Scriitorii şi artiştii, afiliaţi sau nu uniunilor de creaţie, precum şi universitarii, ca beneficiari pasivi ai comunităţii de informaţii, ar trebui să se implice mai activ în monitorizarea serviciilor secrete interne sau externe, în scopul civic ca să ne asiguram că se furnizează *informaţii utile* mai degrabă puterii executive şi burgheziei de merit decât cleptoxenocraţiei.
2010 09 24, EvZ

A face multă vorbire de *suspendarea preşedintelui*

A face multă vorbire de *suspendarea preşedintelui* e a recurge la un eufemism pentru a sugera cleptocraţiei, tehnocraţiei şi xenocraţiei *revenirea la monarhie*, care era însăşi arta conducerii societăţii unui stat complex ca cel lăţit de la Nistru pân' la Tisa în scopul atingerii masei critice teritoriale de seriozitate, după care Marile Recuperări ale istoriei culturale netrăite se ţin lanţ.
2010 09 24, Σ

Utilitatea anti-corupţie a interceptării tuturor comunicaţiilor noastre

Decizia criptomonarhistă de a-l suspenda pe preşedintele Băsescu este evident emoţională şi nu ţine seama că din noul context rezultă că doar a vrut să arate că îl poate reţine oricând pe SOV, ca pe orice mogul, conte sau baron, iară nu chiar să-l aresteze, rezultatul profund şi cert al mediatizării reţinerii finanţatorului neexecutării pedepsei colaboratorului din Indonezia fiind deocamdată că niciun editorialist civic nu va mai putea clătina vreodată convingerile teleelectoratului privind *utilitatea anti-corupţie a interceptării permanente obligatorii a tuturor comunicaţiilor noastre pe mobil sau pe mess*!
2010 09 24, EvZ

Seismologii marii cetăți ortodoxe a Kievului

Mai bine confiscăm câteva averi inexplicabile şi înălțăm degrabă Catedrala Mântuirii Neamului decât să vorbim cu păcat când tocmai ne paşte Marele Cutremur Catastrofal anunțat de seismologii marii cetăți ortodoxe a Kievului.
2010 09 25, Σ

Pleaşca imobiliară

Oricum RO se afla de pe timpul lui Marga, de la eclipsa din 1999, *în colaps educațional* (colaps oligopedagogic, K.O.), nemaiputându-se practica în sistemul nostru de învățământ decât oligopedagogia, adică pedagogia puțină, concret însăşi lipsa de educație câtă vreme profa noastră jerpelită poate instrui cum e cu matematica şi gramatica dar, *ca antimodel de reuşită în viață*, nu mai are cum predica tineretului idealismul, virtutea!

Măsura desființării unei şcoli din patru (!), eliberându-se clădiri şi obținându-se creştere economică la transportatorii auto ai micilor navetişti, ar fi cât de cât benefică doar dacă eventualii beneficiari din clientela politică s-ar filantropi să transforme în biblioteci-mediateci, rurale sau de cartier, cel puțin 25% din pleaşca imobiliară disponibilizată.
2010 09 25 Puterea

A supraviețui în mizerie a devenit o abstracțiune

Băsescu, în simplitatea sa, pur şi simplu nu a înțeles întrebarea profesorului clujean Cornel Costea, cum să te descurci cu un sfert din 927 lei. Pentru ghiftuita noastră clasă politică şi intelectuală *a supraviețui în mizerie* a devenit o abstracțiune, ca pentru oligarhia ceauşistă, încât ne cam îndreptăm *spre o nouă revoluție sau măcar explozie socială*. De aceea, nu e o exagerare a observa că ar fi mult mai bine pentru popor dacă, mai bine informat despre starea celor mulți şi umili, dl profesor Cornel Costea ar munci 16 ore pe zi, în locul şi în jilțul băsescian!
2010 09 25 Ştiri de Cluj, Adevărul

Intelectualitatea se pomeneşte însărcinată

Primejdia în RO e ca lumea politică să nu poată rezolva problema economică, creată şi rezolvabilă, poate, doar de către capitalul străin. Iar intelectualitatea se pomeneşte însărcinată să evite extremismul şi explozia socială.
2010 09, Σ

S-o scoatem din criză!

Dacă Opoziția, în loc să se milogească de tineretul român cu studii la Harvard să-i scrie un program de redresare economică, mai emană scrisori care nu amintesc de condamnarea solemnă a bolşevismului şi alte merite, se va trezi cu dl Traian Băsescu prim-ministru ca Putin, şi cu Videanu, Udrea, Anastase sau Voinescu în suspendare la Cotroceni.
2010 09 25, Cotidianul

Pentru că le dau educație străină

Demonstrația polițiştilor subsalarizați, la Cotroceni, e o catastrofă pentru combaterea

corupției şi, ca şi oligopedagogia, se explică prin faptul că mai marii noştri au armate de bodigarzi să le apere averile, iar pentru copii n-au nevoie de şcoli *pentru că le dau educație străină*, cum recurg şi la serviciile medicale din străinăte.
2010 09 25, Σ

Placa lui Corneliu Coposu

Nerecuperarea Basarabiei slăbeşte legitimitatea posesiunii Ardealului. Uimitor e că, de regulă, pubintelectualii noştri critică doar pe naționaliştii români, nu şi pe horthiştii recenți, ca cei de la Miercurea Ciuc, care au aniversat seducător Dictatul de la Viena.

Altminteri, Corneliu Coposu, ca şi Dinu Noica, nu a avut urmaşi.

Placa memoriala spartă nu va fi repusă aşa curând şi oricum nu cu aceeaşi devoțiune.
2010 09 25, Rev22

Războiul Sfânt pentru dezrobirea acelor români

Cum-necum, generația Răpirii Basarabiei şi Bucovinei, a Năpastei din 1940, a declanşat şi purtat până la Volga şi Caucaz Războiul Sfânt (1940-1945) pentru dezrobirea acelor români, de îndată ce s-au găsit nişte aliați, fie ei şi fascişti, pe când nechezolii noştri din 1992, de exemplu, nici măcar n-au fost în stare să lumineze poporul ceas de ceas despre Războiul din Transnistria, darmite să alerge ca voluntari la Tighina sau să adopte consecvent idealuri monarhiste ori unioniste, cari ar fi dat un sens idealist concret şi condamnării solemne a bolşevismului.

Am auzit şi un mare meloman distilând la radio explicarea laşităţii civice de azi tocmai din Cedarea Basarabiei, nu din neluminarea poporului, şi mă mir cum de nu este analizat în profunzimea urmărilor *exemplul dubios al polonezilor* care la 1 septembrie 1939 n-au cedat pretențiilor puterilor revizioniste, aşa că s-a văzut pe viu la ce ne-am fi expus rezistând cu nesăbuință, mai ales că n-aveam sprijin franco-britanic. Polonia interbelică, a ofițerilor cu fumuri nobiliare, privea cu trufie spre noi, îngăduindu-şi a boicota livezile şi podgoriile basarabene pentru că după grevele din 1929 noi am preferat cărbunele din Valea Jiului. Şi, previzibil, şi-a aparat demonstrativ *onoarea*, numai că în trei săptămâni şi-a refugiat Tezaurul şi conducătorii peste Ceremuş spre sud! Neignorând Holocaustul nostru din Transnistria, constatăm totuşi că românii regali, conservând cam balcanic Armata şi ființa Statului, au evitat prin cedări şi o diplomație învățată supraviețuind sub trei imperii, câteva catastrofe: un masacru al elitelor ca cel de la Katyn, o exterminare în totalitate a evreilor de dincoace de Prut ca a celor polonezi şi, în fine, o configurare de către alții, artificial deplasată spre vest, a granițelor, *necontestată doar atât cât va dura prosperitatea în Germania*.
2010 09 25, Rev22, Dobrincu

Răpirea Basarabiei

Titlul expoziției de la Arhivele Naționale, *Cedarea Basarabiei*, este incorect româneşte şi duce la pierderi de fonduri pentru cercetări istorice. Generația Marii Uniri ar fi vorbit, ca întotdeauna, de Răpirea Basarabiei sau de Năpasta din 26 iunie 1940 şi de Hiatusul istoric ce a urmat până prin 1989 şi chiar 1996.

Între 6 ianuarie 1940, când exprima la Chişinău hotărârea de a nu ceda, şi 26 iunie 1940, când a început bolşevizarea României, Carol al II-lea (care a avut curajul să ordone în 1938 sugrumarea conducerii legionare!) a constatat incredibila prăbuşire a Franței şi a Angliei, pentru ale căror garanții privind România Regală Mare sancționa orbitor Titulescu de la Societatea Națiunilor pe ulterior răzbunătorii Hitler şi pe Mussolini.

E un miracol că acest impulsiv Hohenzollern, Regele Carol al II-lea, nu a tras sabia la obrăznicia lui Molotov, spre a o lua apoi la sănătoasa cu Lupeasca lui, de îndată ce tancurile şi desantul Armatei Roşii ar fi ajuns la linia încă nefortificată Focşani-Nămoloasa-Galaţi. Prin extinderea pretenţiilor asupra Bucovinei, prin termenul sufocant, prin umilirea militarilor noştri şi mai ales prin incitarea cekistă a civililor neromâni la provocări, puterea sovietică a căutat tot timpul acel *casus belli* care să-i permită fixarea graniţei Republicii Sovietice Moldova pe Carpaţi şi pe Milcov.

Şi nimeni n-ar fi prelungit Al Doilea Război Mondial numai ca să-i restituie României măcar o graniţă pe Prut sau pe Siret.
2010 09 25, Rev22, Dobrincu

Solidaritatea Bugetară

Partidul Cadrelor Didactice, care este cel mai puternic, mai numeros, mai inteligent şi mai frumos, ar trebui să ia sub protecţia sa sindicală poliţiştii, punându-se bazele unei centrale de nivel occidental, de temut în oligopedagogia noastră, Solidaritatea Bugetară, imitaţiune levantină după a lui Walesa. S-ar reabilita astfel statutul ambelor profesii în societate, după atâtea critici aneantizante, indiferent cine, în ordinea naturii, are prioritate, dacă *Homo sapiens* a simţit mai întâi nevoia de învăţătură sau nevoia de ordine!
2010 09 25, Σ

Şi nu se poate da vina pe comuniştii lui Voronin!

Iar importanţa acestui ICR este colosală pentru stabilitatea în Est: elitele bucureştene vor descoperi Basarabia în toată complexitatea ei, pe când cele rusofone vor afla de privilegiile din RO ale UDMR!
2010 09 25, Fbk

N-a pus nimeni presiune pe ei

Ca OPOZANT la totalitarismul ceauşist, Paul Goma nu poate fi ignorat nici măcar de manuale, oricât de alternative, aşa că orice român liber dator e, în 2 octombrie 2010, cu un *La mulţi ani!* proscrisului, scriitorului încă exilat la Paris!

Mai importantă însă este DISIDENŢA sa, în raport cu restul intelectualităţii, **după 1989**: o intransigenţă totală în chestiunea compromisului cu securitatea şi nomenclatura. Pe când, tacit sau prin operă şi fapte, megaintelectualii au cam aderat la manifestul capitulard *Imposibila lustraţie* (v. online *România Literară*, 8 ianuarie 2003, N. Manolescu). Tâlcuiesc: nu numai că-i infezabilă lustraţia, dar nici nu-i est-etică, deoarece pe motiv că securiştii, numai şefi de promoţie, *Ei au făcut Revoluţia, nu poporul de patibulari*, şi acum tot Ei sunt factorii activi ai Tranziţiei, ai Integrării Europene, ai progresului, ai tuturor libertăţilor liberale, şi atunci mai degrabă s-ar desfiinţa CNSAS-ul decât să deviem de la acest sens DAT al istoriei!

Demascarea în forme incomode a derapajelor capitularde a necăjit pre mulţi intelectuali publici, iar cenzurarea sau persiflarea aniversării lui Paul Goma la 75 de ani îşi are temeiul mai degrabă aici decât în justificarea subtilă că au pus holocaustologii presiune pe dânşii.
2010 09 25, Σ

Efervescență spirituală

Viața noastră spirituală e în efervescență. Turneul dnei Herta Müller în 27-28 septembrie, inaugurarea ICR Chişinău la 29 septembrie, plus febra publicațiilor scriitoriceşti şi civice pregătindu-se *numărul omagial Paul Goma 75 de ani* pentru 2 octombrie.
2010 09 25, Σ

Subminarea autorității prin subsalarizare

Subminarea autorității prin subsalarizare e comună cadrului didactic şi polițistului. Ambii nu pot sancționa educativ un puştan care are pentru cheltuieli zilnice un card mai plin *decât al lor în ziua de salarii*. De aceea, polițiştii trebuie să se asocieze spontan când demonstrează Partidul Cadrelor Didactice şi invers.
2010 09 28, Σ

Şocul maturizării – Sibiu 1989

Eroarea de analiză, anticiparea că polițiştii vor demonstra cuminți ca oile, pleacă din ignorarea acelui şoc al maturizării de la Sibiu, în decembrie 1989, când cu scenele de totalitarism sălbatic din sala de sport şi de la bazin, vizând inventarea sângeroasă de terorişti, pe care nu le-au răscolit încă nici istoricii, nici scriitorii.
2010 09 28, Σ

Herta Müller la Chişinău

Ar fi fost minunat dacă dna Herta Müller însoțea câteva ore pe dl Patapievici, miercuri 29 septembrie 2010, la inaugurarea ICR Chişinău!
2010 09 28, Σ

Critica „rezistenței“ prin cultură şi a Imposibilei Lustrații

Ironizarea Amărâților de la cozi de către dl Pleşu la librăria Kretzulescu se cuprinde fractalic într-o ironie mai mare: critica dnei Herta Müller vizând rezistența prin cultură şi Imposibila Lustrație a securiştilor *este identică celei exercitate de Paul Goma din exil* şi oarecum ține loc prezenței acestuia la Ateneu acum când împlineşte 75 de ani.

Altminteri, l-am zărit pe Eminescu surâzând: Ateneul s-a întors la conferințele pentru care a fost proiectat întru Luminarea Poporului.
2010 09 29, Σ

Şefii de promoție

Şefii de promoție cărora noi intelectualii le datorăm Revoluția şi occidentalizarea sunt optimişti după o analiză precum *Imposibila lustrație* (v. online România Literara, 8 ianuarie 2003, N. Manolescu) şi nu au de ce să se uite urât la ceea ce percep profesional drept nişte banale prezentări comerciale cu inofensiv ambalaj civic. Poate la Paul Goma s-ar încrunta un pic.
2010 09 29, Adv, George Cartianu

Ura împotriva miliardarilor din Top 500

Ura împotriva miliardarilor din Top 500 nu e doar invidie sau prostie. Sunt zgârciți! Nu-şi fac imagine de filantropi: *nu arată* că investesc în Infrastructura Intelectuală întru Luminarea Poporului. Avem nevoie de câte un Muzeu Guggenheim în fiecare sector al Capitalei. Numai atunci ne vom putea avânta în Marea Recuperare.
2010 09 29, Adv

Într-adevăr, cartea trebuie să fie arătată pentru a fi citită!

Tematici precum Paul Goma 75 de ani, Eusebiu Camilar (cu mişcătoarele sale *Povestiri istorice*), Maria – regina a României, Zilele Holocaustului, Educatorului sau Mării Negre, nu au cum să nu sporească numărul cititorilor.
2010 09 30, Bibl Oneşti

Prima vizită în Republica Moldova a dlui Patapievici

ICR Chişinău, prilejuind prima vizită în Republica Moldova a dlui Patapievici, salutată de presa locală, întrevedem deja că mulți intelectuali publici din dreapta Prutului se vor elibera de clişee prin contact direct cu realitățile.
2010 09 30, Σ

Viața spirituală româneasca pulsează mai degrabă la Chişinău

De la 7 aprilie 2009 încoace (de fapt de la cutremurul de conştiință care a fost înălțarea lui Grigore Vieru la Eminescu), viața spirituală româneasca pulsează mai degrabă la Chişinău decât la Bucureşti.
2010 09 30, Σ

Instrucție minimalistă, fără educație

Decât să-l expună pe maidanul parlamentar de la Izvor, măcar să-l ascundă municipalitatea pe Mihai Viteazul la Mănăstirea Mihai-Vodă, între blocuri!

S-ar desăvârşi SEMNIFICAȚIA acestui sacrilegiu.

Clasa politică, pe când cea intelectuală a tăcut, a ratat recuperarea Basarabiei, deci re-Unirea, şi a reuşit reducerea Luminării Poporului la oligopedagogie (instrucție minimalistă, fără educație) risipind efortul Lazăr, Eliade, Haret de a europeniza conservând românismul.
2010 10 01, blog Roncea

Mircea Cărtărescu şi referința sa la Paul Goma

Trei români sau trei autori formați de realitatea românească aveau şanse aproape egale la Nobel în 2007: Mircea Cărtărescu, Herta Müller şi Norman Manea.

Statul român, prin instituțiile şi diplomațiile sale, trebuia să-i sprijine egal pe toți trei. Faptul literar că Mircea a împins postmodernismul demitizant până la un fel de *postromânism* nu justifică absurditatea că, născut la 1 iunie 1957, *încă nu este, nu academician, ci preşedintele Academiei Române*, scoțând această instituție supremă din inexistența ei publică de azi.

Sunt puternic impresionat de referința sa la Paul Goma ca disident: tocmai împlineşte 75 de ani, neserbat în România de Vest, ci doar, cât de cât, la Chişinău.

Ca OPOZANT la totalitarismul ceauşist, Paul Goma nu poate fi ignorat nici măcar de manuale, oricât de alternative, aşa că orice român liber dator e, în 2 octombrie 2010, cu un *La mulţi ani proscrisului!*, scriitorului încă exilat la Paris!

Mai importantă însă este DISIDENŢA sa, în raport cu restul intelectualităţii, după 1989: o intransigenţă totală în chestiunea compromisului cu securitatea şi nomenclatura.

Ca o ironie, critica dnei Herta Müller, recent la Bucureşti, vizând aşa-zisa rezistenţă prin cultura şi Imposibila Lustraţie a securiştilor este IDENTICĂ celei exercitate de Paul Goma din exil şi oarecum ţine loc prezenţei acestuia la Ateneu acum când împlineşte 75 de ani.
2010 10 01, EvZ, Cărtărescu

Numai sentimentele te consumă

Nu numai femeile ci şi bărbaţii se îngraşă când fac prea mult sex. (Un fel de a zice, fiindcă nu e niciodată suficient!) Este vorba însă de sex ca sport, ca performanţă. Altminteri, numai sentimentele te consumă! Şi pot sau nu să aducă *un fel de mântuire, fericirea*. Deci, înapoi la marii autori lirici! Shakespeare şi Eminescu au avut dreptate.
2010 10 02, Gnd Md

TVR Cultural lansează emisiunea *Rezistenţa prin Cultură*

Ca OPOZANT la totalitarismul ceauşist, Paul Goma nu poate fi ignorat nici măcar de manuale, oricât de alternative ar fi. Mai importantă însă este DISIDENŢA sa, în raport cu restul intelectualităţii, după 1989: o intransigenţă totală în chestiunea compromisului cu securitatea şi nomenclatura.

Ca o ironie, critica dnei Herta Müller, recent la Bucureşti, vizând aşa-zisa rezistenţă prin cultură şi Imposibila Lustraţie a securiştilor este identică celei exercitate de Paul Goma din exil şi oarecum ţine loc prezenţei acestuia la Ateneu, acum când împlineşte 75 de ani iar TVR Cultural lansează emisiunea *Rezistenţa prin Cultură*, titlu perceput ca o sfidare chiar dacă ar urma motto-ul Gombrowicz: „literatura voastră amplifică fenomenul comunismului, construiţi cu imaginaţia un comunism atât de puternic, încât sunteţi cât pe ce să va lăsaţi în genunchi în faţa lui".

O asemenea emisiune ar fi putut fi însă lansată simultan cu *Memorialul Durerii*, în 1991, evident cu rezistentul Adrian Marino realizator!
2010 10 02, ObsC

Un izolat Şalamov

Românii aveau un Soljeniţîn al lor şi au făcut din el nu un biruitor întors acasă ci un izolat Şalamov.
2010 10 02, Σ

Monumentul Memorialul Holocaustului din România

Joi, 8 octombrie 2009, la Bucureşti s-a inaugurat monumentul Memorialul Holocaustului din România. A trecut aproape un an şi cred că trebuie asociat un site, pentru menţinerea în actualitate.
2010 10 02, Σ

Iată o ştire adevărată!

De ce nu, pentru Breaking News:

Episcopia Ortodoxă Română a Italiei în parteneriat cu Asociaţia româno-italiană „Dialog" şi cu Biblioteca Judeţeană Alexandru şi Aristia Aman (Dolj) vor semna sâmbătă, 02 octombrie 2010, un protocol de colaborare pentru înfiinţarea celei mai mari biblioteci româneşti din Occident.
2010 10 03, Σ

Să-l păzim neabuzând de elitism

Să nu uităm că până nu demult un ICR Chişinău părea un vis foarte îndepărtat.

Acum, acest vis împlinit să-l păzim neabuzând de un elitism care ar difuza doar o anumită parte a culturii româneşti din ţară şi din Diasporă.

Şi chiar dacă Institutul se cheamă *Mihai Eminescu* şi nu *Dimitrie Cantemir,* cum l-aş fi denumit eu, trebuie să ne aşteptăm la o mai bună informare a comunităţilor rusofone privind realităţile politice româneşti, insistându-se de pildă asupra prezenţei Uniunii Democrate a Maghiarilor din România în mai toate coaliţiile de guvernare.
2010 10 03, blog Stela Popa

Abia acum Neamul Românesc este indestructibil

Experimentul pe români de care vorbeşte dl Florin Cârlan în scrisoarea deschisă adresată lui Paul Goma poate că e mai vechi, etern. Nicolae Iorga îl descria astfel:

„Neam părăsit, la răscrucea furtunilor care bat aici din veac în veac, şi vor bate întotdeauna în aceste locuri de ispititor belşug şi de trecere a oştilor... Copil al Romei, pierdut în pustiul veşnic înnoit al barbarilor. Aşa de puţini între aşa mulţi. Cu fraţii la celălalt capăt al Europei şi cu străinii de noi în toate părţile. Apţi pentru cea mai înaltă civilizaţie şi siliţi a trăi de la o bejenie la alta. Oricare s-ar fi risipit în lume. Pentru mai puţin se părăsesc şi cele mai dulci patrii. Noi am rămas! (...)"

Eu cred că prima parte a experimentului s-a sfârşit. Am cedat. Ne-am cam risipit. Dar, paradoxal, abia acum Neamul Românesc este indestructibil: pentru că *am învăţat să avem o Diasporă!* Fie în RO, fie folosind Infrastructura Intelectuală a altora întru Marea Recuperare, avem ce exprima în universal şi o vom face precum italienii, francezii sau spaniolii.
2010 10 03

A riposta la un adevăr incomod

Ca o ironie, critica dnei Herta Müller, vizând aşa-zisa Rezistenţă prin Cultură şi Imposibila Lustraţie a securiştilor este identică celei exercitate de Paul Goma din exil şi oarecum ţine loc prezenţei acestuia la Ateneu acum când împlineşte 75 de ani.

Ar fi nedelicat ca o intelectualitate care nu şi-a occidentalizat încă Biblioteca Naţională, ridicată de Ceauşescu în 1986-1989, să se grăbească a riposta la un adevăr incomod cu un nou embargo, *Adio, Doamnă Herta Müller!*
2010 10 03, Σ

Nu se judecă niciodată popoarele, ci doar elitele.

Nu cred că eminentul critic Nicolae Manolescu a ajuns aşa de rău încât să fie apărat sub un titlu criptorasist: „Laşitatea poporului român". Nu se judecă niciodată popoarele, ci

doar elitele. Nu poporul trebuia să se alăture în 1977 Mişcării Goma, ci intelectualii.

Poporul român a mers împotriva bolşevismului până la Volga şi în Caucaz, iar în 1989 a doborât sângerosul totalitarism ceauşist.

Nechezolii noştri însă, decât să lumineze masele largi populare, să le arate Calea, au proclamat Imposibila Lustrație şi au înlocuit un stăpân cu altul.
2010 10 05, ReTV, Cristi Rogozanu – Laşitatea poporului român, ZP

O anchetă independentă

Partidul Cadrelor Didactice a protestat ineficient de Ziua cea ploioasă a Educației.

Strategia corectă era indirectă şi consta în a solicita Parlamentului o anchetă independentă spre a se stabili *dacă România se află cu adevărat în criză* şi nu cumva într-un pompaj de resurse de la amărâți spre magnați (români sau străini).

Iară dacă RO se află în criză, atunci să se stabilească procentual, cât e criză mondială, cât e culpă a clasei politice şi complicitate a celei intelectuale.

Pentru recomandări privind Lista de experți nepătați, sub 30 de ani, formați la Harvard şi în alte sanctuare, se poate apela la *Liga Studenților Români din Străinătate.*
2010 10 05, Σ, PN

Mai toți derobându-se la un semn

În afară de Cărtărescu, Tismăneanu şi Puric, ce alt megaintelectual sau seismectual ar fi putut susține la nivelul Liiceanu dialogul de la Ateneu cu Herta Müller? Poate doar Mihaela Rădulescu! S-a descurcat perfect când, pare-se că mai toți apropiații derobându-se la un semn, a dat cuvânt în țara tatălui batjocorit fiicei, Marie France Ionesco.
2010 10 05, GO

Cu 150 euro salariu

Am demonstrat în romanul *Oligopedagogia* că încă în anul eclipsei 1999 învățământul românesc nu mai era capabil să *educe* elevi. Şi azi, manualele de educație plastică sunt ilizibile, presupun asistența expertului, iar canal TV Didactic nu avem. Cu 150 euro salariu nu poți însă angaja un tânăr Dan Hăulică. De aceea, e de mirare că mai există români care trec prin Luvru.
2010 12 05, Historia

Despre derapaje

Ca să derapezi trebuie să ai cu ce. A te mira de unele derapaje ale unui megaintelectual pe autostrăzile informaționale nu trebuie să însemne intenție de a-l desființa. Iar cititorul nici nu trebuie să ia în serios asemenea deşertăciune.

Nu oricine are cu ce derapa.

A fi acuzat de unele derapaje înseamnă că eşti Cineva.
2010 10 05, GO

Despre desființare

Fie în RO, fie folosind postcolonial Infrastructura Intelectuală a altora întru Marea Recuperare, noi românii avem ce exprima în universal şi o vom face precum italienii, francezii sau spaniolii.

De aceea, nicio critică a unui scriitor asupra altuia nu e bine să fie aneantizantă, cum fac politicienii. *E loc pentru toți în Literatura Română*, observa Adrian Păunescu.

Față de populație, numărul scriitorilor, cu bloggeri cu tot, rămâne neglijabil.

Plus că, înjurați de Vadim, îngerii lui Pleşu îşi intensifică orbitor fosforescența, fără însă a ne compensa deficiențele din Luminarea Poporului.

2010 10 07, GO, faq

Uniunea Scriitorilor pe austeritate

Statul român trebuia mai degrabă să sprijine orbitor Nobelul dlui Cărtărescu decât să mai finanțeze pe austeritate Uniunea Scriitorilor, care oricum nu l-a serbat pe disidentul Paul Goma la 75 de ani, eroare pe care dna Udrea, comasându-se Cultura la Turism, e de extrapolat că n-ar fi comis-o.

2010 10 07, Ctd, ZP

Premiul Nobel s-a depărtat

Mergând în exil la Llosa, Nobelul s-a depărtat iar de *Orbitorul* românului Cărtărescu, dând idei kitsch la guvern de să nu mai finanțeze pe austeritate Uniunea Scriitorilor, care oricum nu l-a serbat orbitor pe disidentul Paul Goma la 75 de ani şi nici geniul critic înaripat al Hertei Müller nu l-a primit cu ovații respectuoase la Ateneu sau la sediu.

2010 10 07, PN

Mircea, Herta şi Rezistența prin cultură

Şi Mircea Cărtărescu, şi Herta Müller erau în 2007 candidați Nobel la fel de serioşi, cu oarecare avantaj moral Mircea. Scrisese ca bucureştean despre Revoluția Română, pe când Herta nu valorificase *Reportajul cu sufletul la gură* al lui Titus Suciu, nici site-ul lui Marius Mioc, pentru a revela Occidentului amestecul de eroism, solidaritate şi crimă bolşevico-fesenistă de la Timişoara, prin care s-a recuperat decalajul de Rezistență Antibolşevică. Nu cred că statul german nu a sprijinit cariera internațională a Hertei Müller şi ştiu că Mircea în RO, în Epoca Mooye (cum am citit pe un forum), nu e nici măcar academician, deşi deține toate validările ce se pot închipui.

Iată de ce sper ca, din aceasta dispută, cei doi excelenți scriitori ai noştri să nu aibă decât câştig EGAL, anume unul publicitar. Altminteri, e absolut natural pentru orice Elită sau Autoelită frecuşul ce desemnează Intelectualul Dominant. După ce Herta a punctat împotriva lui Horia valorificând Afacerea Antohi, n-a găsit alt punct vulnerabil în *Orbitor* decât lipsa vocației de martir a autorului, deşi V.I. Lenin ne învață că nu sacrifici aiurea avangarda, cele mai promițătoare cadre, – laşi pe Dinescu şi pe Deşliu să se avânte!

Cum nu fusese nici Herta o Doamnă Cornea în Banat, singurul scriitor îndrituit să-i probozească p-amândoi pentru limitarea la Rezistența prin Cultură, este dl Paul Goma, care n-a prea făcut-o cu toate că a apreciat, cum se prea poate şi Herta Müller, cele 587 pagini din studiul meu de fezabilitate „Kitsch orbitor şi geniu înaripat – Nobelul românului Cărtărescu“, unde nu opțiunile morale sau politice interesează critic, ci doar micile derapaje ținând de *postromânism*, de a persifla Piața Universității şi mai ales de bizareria cu securistul ăla *recuperator de manuscrise confiscate*, stinsă şi aceea complet prin exemplarul gest civic de azi, al Solicitării Dosarului de la CNSAS – drept cucerit cu atâta trudă de intelectualii noştri. Nu m-aş

mira să i se răspundă lui Mircea că nu s-a găsit!
2010 10 08, GO, EvZ

Despre geniul obligat

A avea geniu obligat înseamnă uneori a-ți da seama de Marea Complexitate şi de tragedia că o parte a acesteia, Epoca, îți impune asemenea sarcini idioate, încât nici măcar un geniu în sens clasic nu ar ieşi biruitor din sordida încleştare. Cert este, de pildă, geniul Amărâților de a se descurca printre limuzinele îmbuibaților, traversând criza bugetară administrând în limita matematică a investiției eficiente salarii sau pensii derizorii.
2010 10 08, GO

De observat tenacitatea intelectuală

De observat tenacitatea intelectuală cu care Mircea Cărtărescu îşi apără valorile, în perfectă consecvență cu excelenta şi încă nedepăşita monografie *Postmodernismul românesc*: „Nici Dimov, nici Gellu Naum, nici Radu Petrescu, nici Mircea Horia Simionescu, nici Mircea Ivănescu, nici cei mai mulți optzecişti n-au vorbit direct împotriva sistemului". Un altul ar fi exemplificat cum stăm cu Rezistența prin Cultură, făcând trimitere la scriitori mult mai accesibili marelui public, ieri şi azi: Nichita Stănescu, Eugen Simion, Gabriela Adameşteanu, Nicolae Manolescu, Augustin Buzura, Paul Everac, Petru Popescu şi mulți alții.
2010 10 09, EvZ

Rezistența prin cultură, oximoron

Teamă mi-e de impropria folosire a... oximoronului „Rezistență prin Cultură"!

A citi cărți rare şi a scrie cărți rare e mai mult o Rezistență Aristocrată decât o Rezistență prin Cultură. Aşa şi este perceput epistolarul ce ar rezulta din practicarea acestui nobil viciu: plăcere solitară cu gust oximoronic fin, dulceață de cireşe amare. Important în istorie şi în soteriologie este însă dacă ți-ai adus sau nu obolul la Luminarea Poporului, spre a-l convinge să se jertfească întru Marea Recuperare. Clasa financiară, politică şi intelectuală interbelică nu a desăvârşit acest proces de răspândire a culturii până în ultimul cătun şi, în consecință, din punct de vedere al lui Sirius şi-a cam meritat analfabetismul torționar al Romlagului. Sub ceauşism, Rezistență prin Cultură o au făcut cei ce semnalau Neamului Românesc că mai există pe lume şi altceva decât hrana şi căldura. Sunt mii de contributori, amintesc ce-mi vine imediat în minte: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Dan Hăulică, Dan Grigorescu, A.E. Baconsky, Zigu Ornea, Constantin Noica, Anton Dumitriu, Ovidiu Drimba, Nicolae Mărgineanu, George Bălan, Iosif Sava, Mircea Malița, Victor Săhleanu, Edmond Nicolau, Grigore C. Moisil şi chiar Alexandru Mironov sau însuşi Adrian Păunescu atunci când silea un stadion ceauşist să asculte *Sonata Lunii* în plin răsărit de lună!

Paradoxal, *adevărata Rezistență prin Cultură a început la noi abia după 1989,* la 5 martie 1998, când lupta în stradă era terminată şi a fost jertfit Eminescu tocmai pentru accesibilitatea sa zâmbitoare ca Grigore Vieru, preferându-se un îngrețoşat elitism, eolic şi fără şanse în vacarmul torențial al tembeliziunilor subculturale şi al presei asociabile lor.
2010 10 09, ZP

E adevărat că am scris un roman *Muşcătura*

[Jalnic mai eşti, băi Corcodelian Prostipatiu! Îl tot muşti tu, orbitor de subtil, pe Cărtărescu, de buca stângă, poate-poate te-o băga în seamă. Şi el, canci ... . Greu cu geniile astea, dom le!]

E adevărat că am scris un roman *Muşcătura*, ilizibil, dar n-are nicio legătură cu Mircea Cărtărescu, neacademicianul încă al cărui Nobel îl apăr, poet deplin despre care ştiu bine că nu mai are anatomie de pe când citea la Cenaclul de Luni nepământescul poem *Elementele*!!!

[Ia-l şi pe M.M. Lovişte şi mergeţi să vă-mbătaţi de supărare.]

Asta e ca oiştea-n Kierkegaard! deşi PROPINATIO înseamnă *invitație la băutură*, eu mă prenumăr printre scriitorii români care s-au lăsat de alcooluri după ce au buchisit tratatul dlui Andrei Oişteanu despre paradisurile artificiale.
2010 10 09 EvZ

Excelente note de lectură!

Înainte de a ne amuza cu o dispută ivită din senin la Ateneu, important e ca Herta Müller, Mircea Cărtărescu, Gabriel Liiceanu şi Nicolae Manolescu să fie citiți în marile lor texte nu în efemeride.
2010 10 10, blog Mikael Eon Muntyanu

Aş fi construit TVR Didactic

Dacă eram eu Emil Boc sau Traian Băsescu, păstram doar TVR Cultural, iar cu restul TVR aş fi construit TVR Didactic, în scopul consolidării egalității de şanse, atât pentru elevii din România cât şi pentru cei din Diasporă. Totodată, mă zbăteam pentru recepționarea gratuită în RO a canalului franco-german ARTE, în scopul sincronizării vieții noastre culturale cu cea occidentală, ca să se poată viziona drept model Autoelitei că Luminarea Poporului plătită de stat nu constă în dialoguri înalte dintre megaintelectuali, adesea în campanie publicitară pentru ultima carte a vreunui seismectual, ba chiar nechezol.
2010 10 11, PN

Surâsul lui Paul Celan

Într-o înserare de august, rătăcind prin plinul de umbre oraş multicultural de pe Prut, am întâlnit coborând pe *Holovna* Street, puțin înainte de Parcul Şevcenko, bustul lui Paul Celan. În 1992, acesta a fost întâiul monument nesovietic din Cernăuți. Nu atât armonia cu amurgul a secerii lunii m-a surprins cât surâsul poetului, pe care ulterior l-am redescoperit pe *Google images* sfidând constant o biografie amară care pe oricare altul l-ar fi îngenuncheat zi de zi, oră de oră.

Le poème est au plus fort quand il est au bord de lui-même. Nu ştiu dacă, aruncându-se în Sena, Paul Celan se va fi gândit la alt răsăritean, unul distrus de primul război, Guillaume Apollinaire, al cărui aparent copilăresc poem **Pont Mirabeau** leagă derizoriul amorului pierdut de mutenia profundă a lui Heraclit, de ființă şi de timp.

Nu ştiu cum să explic presimțirea din duioşia că primul său poem, intitulat „De ziua mamei" (1938), este o declaraţie de iubire a lui Paul Celan pentru mama sa.

Nu ştiu ce alt poet definitoriu secolului XX a mai citit atât de adânc textul filozofiei, într-o limbă germană cum-necum Heidegger atât de dureros de maternă.

Şi nu mai puțin firesc la atâta zbucium, pe Freud*: FRANKFURT, SEPTEMBER'/ linde, licht-Zbärtige Stellwand./ Ein Maikäfertraum/ leuchtet sie aus.// Dahinter,*

klagegerastert,/ tut sich Freuds Stirn auf,/ die draußen/ hartgeschwiegene Träne/ schießt an mit dem Satz :/ «Zum letzten-/ mal Psycho-/ logie.»// Die Simili- /Dohle/ frühstückt.// Der Kehlkopjverchlußlaut/ singt.

Nu ştiu dacă Poezia lui Paul Celan ar mai fi fost tot atât de esenţializată dacă o bună parte din nevoia de confesiune nu s-ar fi detensionat în corespondenţa cu Ingeborg Bachmann, graficiana Gisèle *Celan*-Lestrange, aleasă soţie, şi Nelly Sachs. După cum o altă bună parte a tensiunilor s-a dizolvat în ceea ce era rostit deja, întreaga viaţă Paul Celan fiind un neobosit traducător (nu din oricine: Guillaume Apollinaire, Antonin Artaud, Charles Baudelaire, André Breton, Emily Dickinson, Serghei Esenin, Stéphane Mallarmé, Ossip Mandelstam, Gérard de Nerval, Fernando Pessoa, Arthur Rimbaud, William Shakespeare, Giuseppe Ungaretti, Paul Valéry, Tudor Arghezi, Gellu Naum, Virgil Teodorescu...).

Nu ştiu cum ar arăta o copertă cenuşie, înfăţişând la un colţ de cotitură parizian pe Virgil Ierunca, Emil Cioran şi Paul Celan sfătuindu-se dacă este posibilă în secol traducerea germană pentru *Précis de décomposition* (*Lehre vom Zerfall*).

Ne-a rămas vocea lui Celan citind versurile altora (*Paul Celan liest Gedichte von Sergej Jessenin und Ossip Mandelstam*) şi, urmărind adaptarea intonaţiei la autor şi la poem, nu te mai îndoieşti de eternitatea lirismului când poeţii se ajută unii pe alţii aşa.

Nu ştiu dacă Claire Goll prin acuzaţia de plagiat după soţul ei, Yvan Goll, absurdă stăruitor, a generat depresiunea nervoasă a lui Paul Celan sau mai greu va fi apăsat amărăciunea că Epoca îi face agresivi chiar şi pe cei care ar trebui să fie apropiaţi.

Nu ştiu cum se vor descurca în vremurile ce vin generaţiile needucate, care nu vor mai lua decât în răspăr Poezia. Le doresc să nu aibă nevoie de o limbă de doliu.

Nu ştiu dacă Jean Ancel, autorul cumplitei monografii privind *Transnistria* – 3 vol. (Ed. Atlas, 1998), avea vreo legătură de rudenie cu Paul Ancel (Antschel). (Nu e rău să amintesc că Celan însuşi sublinia cu un surâs cât de apropiat de al său era numele evreu al lui Kafka, Amschel!)

Recent, la 8 octombrie 2010, Norman Manea a lansat la Suceava, la Biblioteca Bucovinei, o carte rod al unui zbucium îndelungat, asupra căreia reflectând, Angela Furtună avertizează că: „Norman Manea actualizează pentru memoria colectivă amprenta pusă de *civilizaţia traumei Shoah* asupra *evreului universal*; obiectul uman supus tuturor excluziunilor poate deveni, însă, în cadrul antisemitismului generic (cf. Lévinas, *ura omului faţă de ceilalţi oameni*), atât evreitatea, cât şi orice altă etnie desemnată în mod circumstanţial ca vinovat de serviciu."

Titlul cărţii apărute la Editura Hasefer este *Laptele negru*, şi chiar are ca motto un fragment din **Die Todesfuge**: *Lapte negru din zori te bem când e noapte/ te bem la amiază e moartea un meşter german/ te bem dimineaţa şi seara te bem şi te bem…*(fragment din

Tangoul morții, „Contemporanul“, 2 mai 1947, trad. Petre Solomon). Dealtfel, Simpozionul O CULTURĂ A SUPRAVIEŢUIRII în cadrul căruia a fost lansată cartea lui Norman Manea, a fost prilejuit de Ziua Holocaustului din România (9 octombrie) şi de o sesiune generică a manifestării 2010 – Anul Paul Celan

Observ că Norman Manea este un scriitor suficient de *bine* definit pentru o carieră mondială şi totuşi îşi pune o culegere de articole şi interviuri definitorie sub un titlu datorat Poetului cernăuțean, adică alesului care a slujit adevărul printr-un limbaj situat mai aproape de exprimarea originară, completă.

Vedem mai sus, chiar în obsedantul motto, că uneori nu e aşa de greu a rosti adevărul: *der Tod ist ein Meister aus Deutschland!* Iar traducătorul Celan concretizează într-un loc, din franceză în germană, tot atât de tăios – expresia alambicată *„Transports noirs“ qui partent à la nuit et dont personne ne saura jamais rien* devine *Die „Dunkeltransporte“ — ihr Ziel sind die Krematorien.*

Să-l ascultăm pe cel trecut prin istorie şi prin lume rostindu-şi fără ură *Die Todesfuge*:

http://www.lawrenceglatz.com/germ3230/texte/todesfuge.mp3

Acum, nu ne rămâne decât să ne cutremurăm de cât de puternic străbate prin timp surâsul de copil al lui Paul Celan.

2010 10 14, GO

Ipoteza asasinatului reuşit de unul sau mai multe servicii secrete

Neelucidarea în 20 de ani a cazurilor Nicolae Labiş şi Marin Preda va constrânge cercetătorii occidentali ai literaturii române să înceapă obligatoriu cu ipoteza asasinatului reuşit de unul *sau mai multe* servicii secrete.

2010 10 14, blog Liviu Ioan Stoiciu

N-au ales tactica autodeconspirării

E de neînțeles cum mulți intelectuali inteligenți, care au colaborat cu securitatea partidului, se vor fi încrezut în promisiuni privind protecția la CNSAS şi n-au ales tactica autodeconspirării, care le-ar fi adus nu numai larga iertare civică de azi ci şi sporul de imagine cuvenit tuturor temerarilor.

2010 10 14, Ziarul de Iaşi, Luca Pițu

Nu există niciun conflict

Nu există niciun conflict între Gabriel Liiceanu şi Herta Müller. Când intelectualii unei epoci caută să se înțeleagă în public asupra modului eficient în care trebuia acționat într-un anume moment istoric, exprimarea unor opinii tăioase le pare multor spectatori un război de exterminare, cataclism pe care viața noastră spirituală nici nu şi-l poate permite dată fiind lista foarte scurtă a personajelor cu adevărat importante.

2010 10 14, Σ

Clişeul *Noi am tras în noi*

Nu e bine să se înțeleagă că ar fi fost sub bolşevism *Colegul* mai periculos decât *Securistul*. O asemenea teză ar fi o variațiune la justificarea iliesciană a terorismului de după 22 decembrie prin clişeul *Noi am tras în noi*.

2010 10 15, RLb Angela Mungiu-Pippidi

Supraviețuire prin Cultură şi Rezistență prin Cultură

Nu am găsit în recenta emisiune TVR Cultural despre nimicirea sistemului filosofic al lui Lucian Blaga justificarea denumirii *Rezistența prin cultură* – nici în documentarul asociat, nici în convorbirea dlor Stejărel Olaru şi Alex. Ştefănescu. Cred că termenul corect este *Supraviețuirea prin cultură*. Omul Blaga a mai trăit, Opera a fost însă decapitată de bolşevism, de torționarii culturali ai acestuia.

Şi totuşi Lucian Blaga s-a implicat zgomotos în Rezistența prin Cultură! Traducând *Faust* şi oferindu-l *maselor largi populare*! Un popor deştept e cel mai periculos pentru politicieni.

Rezistență prin Cultură o au făcut, din această perspectivă, cei ce semnalau Neamului Românesc că mai există pe lume şi altceva decât hrana şi căldura. Sunt mii de contributori, amintesc ce-mi vine imediat în minte: Monica Lovinescu, Virgil Ierunca, Dan Hăulică, Dan Grigorescu, A.E. Baconsky, Zigu Ornea, Constantin Noica, Anton Dumitriu, Ovidiu Drimba, Nicolae Mărgineanu, George Bălan, Iosif Sava, Mircea Malița, Victor Săhleanu, Edmond Nicolau, Grigore C. Moisil şi chiar Alexandru Mironov sau însuşi Adrian Păunescu atunci când silea un stadion ceauşist să asculte *Sonata Lunii* în plin răsărit de lună!

După 1989, Rezistența prin Cultură, în vacarmul torențial al tembeliziunilor subculturale şi al presei asociabile lor, s-a diminuat drastic. Gloata nu poate înțelege nimic din conversația publicitară asupra unei cărți recente. Impacientați, mulți diplomectuali desperează atunci de popor, aderă la *postromânism*. Pentru prostime este nevoie nu de televiziune redusă la audio-şanț, ci de *filmul documentar*. Iată de ce TVR Cultural trebuie dublat de un TVR Didactic şi toate rețelele telecablu trebuie să difuzeze, obligatoriu şi gratuit, cu finanțare Boc din fonduri europene, măcar programul franco-german *arte*, să existe un etalon de calitate privind Luminarea Poporului.
2010 10 16, ZP, Dlm

Fără opoziție ascultată

Nu există la noi decât tandemul Băsescu-Boc. În supărătoare analogie cu un cuplu de dinainte de 1989.
2010 10 19, Σ

Natalia Gherman, preşedintă a României

Ratând 20 de ani fără Regele Mihai, bogații noştri s-ar putea gândi la o asemenea soluție, pentru a se progresa spre un etalon de comportament prezidențial respectabil. Totul este posibil, inclusiv schimbarea stăpânului de către mulți postaci.
2010 10 21, Gnd [Natalia Gherman, fiica preşedintelui Mircea Snegur, viceministru la Ministerul Afacerilor Externe şi Integrării Europene a Republicii Moldova]

Interzicerea retragerii din activitate neuzat complet

Interzicerea retragerii din activitate cu trei ani mai devreme decât vârsta la care e dat afară cadrul didactic dezvăluie intenția legiuitorului de a fi sigur de *uzura completă* a viitorului pensionar. Era limpede că nimeni nu se grăbeşte spre o pensie de mizerie fără motive medicale serioase.

„Legea Educației Naționale şi învățare pe tot parcursul vieții" sună ca dracu, vorba

unui universitar la Revoluție: nu avem nici TVR Didactic, nici Bibliotecă Națională occidentalizată, nici voința politică de a investi în Infrastructura Intelectuala, iar educația *întru patriotism* ar reduce veniturile Autoelitei asigurate de bestsellerurile postromânismului.
2010 10 21, Adv

O problemă de comunicare Autoelită-Gloată

Herta Müller a pus la 27 septembrie megaintelectualilor o întrebare mai profundă decât mica problemă morală privind o opoziție de tip ungar, ceh sau polonez, posibilă doar acolo unde nu e totalitarism, ci dictatură, însuşi partidul bolşevic având măcar o dată patriotismul inițiativei reformei. (Ceauşescu merita împuşcat tocmai pentru că n-a lăsat intelectualilor decât două opțiuni: *exilul*, dacă erai cunoscut ca Paul Goma, sau *lichidarea* dacă te-a denunțat vreun coleg înainte de a fi apucat să faci carieră literară – cazul Gheorghe Ursu.) La recitire, constați că esența conflictului de la Ateneu se referă la comunicare, la interogația incomodă: ce au făcut elitele pentru Luminarea Poporului înainte de 1989 şi mai ales după? *De ce astăzi mişcarea civică nu mai poate conta pe sprijinul străzii?*

Pentru că nu e destul a-ți scrie cărțile şi articolele! Mai trebuie şi să le „traduci“, să le tâlcuieşti tu însuți pe înțelesul gloatei câtă vreme nu avem infrastructură intelectuală (TVR Didactic, Biblioteca Națională occidentalizată, Arte TV, profesorime liceală capabilă de a comenta cărțile Autoelitei în recreații, în contradictoriu).
2010 10 22, Σ

Dacă ai angaja un cioban

„Dacă ai angaja un cioban, ar trebui să scoți din buzunar pentru salariu şi mâncare în jur de 1.500 de lei pe lună“.

De ce să angajezi un cioban, când poți salariza cu aceeaşi sumă doi profesori?
2010 10 23, EvZ

Banală problemă de comunicare didactică

V. I. Lenin, strofocându-se să ne lămurească războiul mondial care l-a desemnat țar roşu, vorbea de *corabia imperialiştilor ajunsă neîncăpătoare pentru toți*. Criza bugetară Boc-Băsescu va fi exacerbat activitatea demolatoare intelectual-intelectual, disputându-se puținele resurse, iar vizita Hertei Müller nu fu decât ocaziunea pentru atacuri pesemne din vreme pregătite!

Retrospectiv, după o lună atenuându-se suprainterpretarea, constatăm că bătăioasa bănățeancă n-a venit să demoleze pe nimeni dintre ai ei (demers dealtfel infezabil) şi nici măcar să impute cuiva că nu s-a angajat bezmetic în opoziția deschisă când Ceauşescu tocmai de-aia a şi fost împuşcat: pentru că n-a lăsat intelectualilor decât două opțiuni: *exilul*, dacă erai cunoscut ca Paul Goma, sau *lichidarea*, dacă te-a denunțat vreun coleg înainte de a fi apucat să faci carieră literară – cazul Gheorghe Ursu.

Cea mai gravă problemă pusă de Herta Müller obligă mai degrabă la o interogație privind comunicarea: *de ce mişcarea noastră civică a pierdut, după colțul de cotitură din 2 iunie 1997 definitiv, contactul cu masele*? Ce au făcut elitele pentru Luminarea Poporului înainte de 1989 şi mai ales *după*? De ce astăzi mişcarea civică nu mai poate conta pe sprijinul străzii *în caz că ar fi izgonită din localurile ei*? Cum au consiliat juridic intelectualii noştri pe muncitori şi țărani, să nu le fure fabricile şi pământurile nomenclatura în cârdăşie cu interlopii şi *aventurierii* atraşi de peste tot?

Posibile cauze: a) într-adevăr, neasistarea amărâţilor şi înainte de 1989; b) lipsa preocupărilor privind Infrastructura Intelectuală (Biblioteca Naţională, TVR Didactic, Arte TV); c) nesprijinirea emancipării cadrelor didactice încât ele să poată comenta în recreaţii cărţile Humanitas, Polirom şi Apostrof, funcţionând astfel ca o curea de transmisie a ideilor mai principale, după extragerea lor.
2010 10 24, GO

Praxiologia muncii intelectuale

Însăşi alegerea citatului concursului „Cartea cu autograf", tema *Heimat*, este un elogiu exilului nostru, pentru care trebuie să mulţumim Hertei Müller, *Dilemei* şi organizatorilor.

În ce priveşte regulamentul, aş aminti un aspect legat de praxiologia muncii intelectuale: chiar cei mai înflăcăraţi cititori pe care îi cunosc au două treimi dintr-o respectabilă bibliotecă trist depozit de *carte încă necitită*! Sau începută şi abandonată, inclusiv lecturi obligatorii precum *Arhipelagul Gulag* sau *Orbitor*-ul cărtărescian.

Iată de ce aş completa în glumă regulamentul concursului cu o clauză privind returnarea din proprie iniţiativă a celor două cărţi premiu ale Hertei Müller în caz că ele n-au fost până la capăt citite în 100 de zile de la primirea lor!
2010 10 24, GO, Dlm

Către o nouă revoluţie

Acumularea bogăţiilor şi a elitelor la un pol al societăţii şi a mizeriei materiale şi spirituale la celălalt pol poate conduce nu numai la scârbirea UE de RO ci şi la recluziunea temporară benevolă a ţării noastre, pe termen limitat desigur, cu scuze că *noi avem de săvârşit o nouă revoluţie.* Totul depinde de intelectuali, de *enciclopedişti*, de Luminarea Poporului.

În acest sens, dezvăluirea apucăturilor de păianjen ale lui SOV este un pas uriaş către adevăr. Nimeni nu se mai îndoieşte azi în mişcarea noastră civică de *utilitatea şi legitimitatea interceptării corespondenţei şi a oricăror conversaţii, colocvii sau cenacluri*, de către postsecuritate şi serviciile secrete *ale Puterii noastre intelectuale*, în scopuri nobile, judiciare sau de ecarisaj politic!!! A înmugurit aşa speranţa că ne vom delecta cu geografia completă despre *cum se discută* în presa noastră de la investitor la editorialist. Abia aşteptăm analiza originalităţii discursului din stenogramele *Adevărul* (Patriciu, Pleşu, Manolescu, Cartianu, Drăgotescu, Iaru, Paraschivescu), *Evenimentul zilei* (Cărtărescu, Mihăieş, Tismăneanu), *Gândul* (CTP), *România Liberă* (Angela Mungiu-Pippidi, Sabina Fati), *Jurnalul Naţional* (Păunescu, Matei Vişniec, Andrei Bacalu) şi alte ziare sau televiziuni.
2010 10 24, ZP, EvZ

Cercul vicios al subsalarizării meritate

Încă în anul eclipsei 1999, sub Marga, sistemul de învăţământ românesc a intrat în colaps oligopedagogic (K.O.), nu mai putea să practice decât OLIGOPEDAGOGIA, adică să-l înveţe pe cimpanzeu matematică şi gramatică, dar nu şi bazele educaţiei sau culturii, deoarece profa era deja subsalarizată prea jos ca să mai aibă, cu exemplul personal de *poveste de insucces*, autoritate în faţă elevei pline de fiţe. Acum, presa ar câştiga mult rating senzaţional dacă ar facsimila statele de plată pe luna septembrie, luminând poporul că predomină în învăţământul preuniversitar salarii (ajutoare sociale) de 6-900 lei, *ceea ce va izgoni din sistem ultimii profesionişti*, iar alţi *fraieri* nu vor mai putea fi atraşi. Furnizarea de generaţii nu numai needucate ci şi neinstruite va mări încă şi mau mult dispreţul şi ura întregii

societăți pentru corpul didactic, sentimente de care sistemele mediatice de educație nonformale vor ști, ca și până acum, să profite sub lozinca *Moarte intelectualilor care nu dau produse de calitate*, alimentând multă vreme *cercul vicios al subsalarizării*.
2010 10 24, PN, EvZ

Institut pentru Studiul şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR) acum

E inacceptabil să nu faci nimic după ce ai ajuns să vezi pe *YouTube* cum e ucisă o tânără la Roma şi bănuieşti, văzând solidaritatea tineretului italian cu ucigaşul, că brutalitatea pumnului localnic s-a datorat condiției de imigrant a româncei noastre.

Nu e prea devreme să înființăm Institutul pentru Studiul şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), măcar semnalizându-se pe un site prin voluntari diferitele vexațiuni din presă, politică sau societate, nu să ne îngrijorăm doar atunci când se ajunge de la demonizarea imigrantului la crimă. Dacă ne vom convinge că nu există antiromânism, nici măcar în RO, cu atât mai bine!

Mai ales profesorii internauți din ariile curriculare ce cuprind limbi străine şi discipline socioumane, mulți plictisiți sau indignați de ideologia postromânismului, ar putea colecta linkuri spre exprimări sau situații încadrabile la antiromânism, ceea ce după analiza lor de către specialişti ar putea contribui la prevenirea şi dezamorsarea conflictelor într-o lume tot mai debusolată de criză.
2010 10 24, PN, Σ [infirmiera Maricica Hăhăianu, ucisă la Roma în stația de metrou, cu ulterioare zgomotoase manifestații de antiromânism].

Contradicția lui Manolescu la nivelul Autoelitei

Este sau nu este comandă politică îngrijorarea megaintelectualilor privind *forumismul*? Dacă e să te iei după obscenul nostru internet, afli că, abia din 2007 în PSD, doamna inițiatoare a Legii Botniței, că să fim supravegheați de CNA noi postacii, fu membră fondatoare 1991 a Partidului România Mare, căruia în 2000-2004 îi era şi purtătoare de cuvânt, fără a lua poziție *contra* față de pamfletele organului acestui viguros partid european.

În actualele vremi de *criză bugetară cenzurată ca subiect electoral de cine ştia totul despre ea*, este exemplar că ce mai contează e doar Pertinența Ideilor ca atare şi atunci e şi normal că e subiectiv paradoxul că dnii Mihăieş, Tismăneanu, Andrei Cornea, psihiatrul Ion Vianu şi alți respectați intelectuali publici, acum însuşi dl Nicolae Manolescu, deci toți scriitorii „unionişti" USR, *autorizați*, achiesează la inițiativa Pertinentă ca Idee a doamnei parlamentar privind băgarea cenzurii la mizeriile forumiste, care incomodează etic-estetic clasa politică şi civică. Cât despre anonimat, mă nedumereşte un fel de *Contradicția lui Manolescu la nivelul Autoelitei*, deoarece eminentul critic îi somează pe contestatari la declararea identității ca pe maşinile de scris, pe când dl Pleşu în pamfletul „Cine pe cine beşteleşte", la care tocmai face link *Adevărul*, nici nu le dă *numele* lu' care l-au supărat luându-se de dl Liiceanu, pesemne nişte observatori culturali, cărora evită astfel să le facă fie şi o fărâmă de publicitate pe negativ!
2010 10 24, GO

Magistrala 7 Alexandriei-Unirii-Voluntari

Este o magistrală de o utilitate evidentă. Cu timpul va putea fi extinsă până la Platforma de Fizică Măgurele. Profesorul navetist ar putea citi netulburat de la Măgurele până la Voluntari şi ar putea medita balzacian asupra condiției umane, cu specimenul de față.

Şi elevul sau studentul ar citi ostentativ, ca în metroul din Madrid!

2010 10 24, JN

Marea Recuperare. Reconstituirea

Nimic nu împiedică peisagiştii noştri să reia demersul plastic început de *Şcoala de la Balcic*.

Bulgarii sunt mai europeni ca noi să înțeleagă beneficiul turistic al unei asemenea cooperări transfrontaliere.
2010 10 24, JN

La Ciudad de las Artes y de las Ciencias de Valencia

Dl. Marian Vanghelie a înțeles importanța investițiilor în educație şi ar putea da de ruşine pe rivalii săi candidați la Primăria Capitalei, fie ei şi megaintelectuali sau seismectuali, dacă ajutat de dl Nicky Scorpion şi de alți filantropi din Sectorul 5, ar ridica între cartierele Rahova şi Ferentari primul Mall Cultural din Capitală, prevăzut cu mediatecă, bibliotecă, săli de expoziții, spectacole şi conferințe, un bun model putând fi „La Ciudad de las Artes y de las Ciencias de Valencia", pe care l-au vizitat deja mulți magnați din Top 300-500, să se documenteze ca Dinicu Golescu despre cum în ce mod se implementează într-o monarhie Luminarea Poporului.
2010 10 24, PN

Pastorul László Tőkés, multă vreme ca un bun şi brav român

Domnule, sunt cât se poate de îngrijorat de naționalismul cu nuanță iredentistă şi de influența europeană a episcopului László Tőkés, mai ales că politicienii şi pubintelectualii români, exprimându-şi douăzeci de ani dezinteresul pentru Basarabia, au creat un precedent periculos şi pentru Ardeal. Chiar la Revoluție, ştiu bine că pastorul Tőkés se cam mulțumise cu promisiunile privind anularea evacuării din locuință şi îndemna mulțimea să se ducă liniştită acasă, speriat de amploarea şi caracterul *anticomunist* pe care îl luase protestul timişorenilor la 16 decembrie 1989.

Cu toate acestea, riscându-şi viața opunându-se distrugerii satelor şi militând pentru respectarea Drepturilor Omului, nu pot să nu recunosc că pastorul László Tőkés s-a comportat multă vreme ca un bun şi brav român.
2010 10 25, ZP

Imposibila desființare

A-i ataca pentru opiniile lor politice pe megaintelectualii noştri (Liiceanu, Pleşu, Patapievici, Manolescu, Cărtărescu, Tismăneanu) presupune *optimismul că influența lor electorală ar exista*. Or, tocmai asta e tot ce li se poate imputa: că între 2 iunie 1997 (nediscutatul Tratat cu Ucraina) sau 5 martie 1998 (*Dilema* 265 antieminesciană) şi 8 ianuarie 2003 (*Imposibila Lustrație*), Autoelita n-a desăvârşit o vastă politică de creştere şi occidentalizare a Infrastructurii Intelectuale, spre a asigura prin malluri culturale, TVR Didactic, Arte TV şi profesori respectați, ce? Luminarea Poporului!

Paradoxal, desființarea acestor megaintelectuali de către veleitari şi diferite javre e imposibilă, pentru că tocmai acea infrastructură, mai jalnică decât cea rutieră, nu avea cum genera înlocuitori serioşi prin *fondul de carte jerpelită rămas ceauşist-dejist* cât nu se importă masiv *carte universitară occidentală, netradusă*.

Incredibil, clasa politică e mai integrată în UE decât aia intelectuală deoarece, dacă n-

a ajuns încă la democrație, ea şi-a însuşit măcar *pluralismul*.

Or, noi, se vede şi cu ochiul incult că n-avem mai multe Autoelite în RO!

2010 10 25, PN

[27.Oct.10-15:18hs]

Auzi, cica megaintelectuali, mai să fie, dar dacă sunt niste megafrustrati?

Ia uite ce se mai vede pe aici, cica cine nu este cu noi este impotriva noastra, adica dacă nu esti de acord cu ce scrie Plesu esti javra. Mai să fie!

S-ar putea, nu, nu s-ar putea, sunt convins ca Javre sunt aceia care ataca în mod nejustificat forumistii.

Pai dacă Contele de S.G. mai scrie un asemenea coment il baga pe Plesu în spitalul de psihiatrie.

O. K. Conte!

Amintind de viața intelectuală din România Regală

Amintind de viața intelectuală din România Regală, Conferințele pot contribui imens la Luminarea Poporului. Dl Pleşu în 27 la Iaşi, dl Liiceanu în 28 la Brăila! Bine ar fi însă dacă, de pildă, ce spune dl Pleşu despre Iisus ar putea fi coroborat cu ce spun domnii Puric, Bădiliță sau Neamțu, să-ți faci o idee proprie. De aceea, sarcina care revine GDS este a aduna *o bază de pdf-uri accesibilă online*, după cum se pot pune şi clipuri pe *YouTube*, întru Luminarea Poporului.

2010 10 26, Σ

Reacții curajoase după vizita Hertei Müller

Un exemplu de mare curaj este şi episodul 2 al emisiunii ostentativ intitulate *Rezistența prin cultură*, difuzat de TVR Cultural de Sfântu Dumitru blajinul. În culori, a fost prezentată dna Gabriela Adameşteanu şi piesa de teatru, iar în alb-negru subliminal câte un citat din Dorin Tudoran, Paul Goma (!) sau Monica Lovinescu (victima unui cumplit atac terorist comandat de la Bucureşti).

Dacă ne gândim la asociațiile de maidanezi ai lui Pavlov, e de aşteptat că vor exista numeroşi telespectatori tineri, care cum vor vedea pe tarabă *Dimineața pierdută*, vor încadra maşinal autoarea la Disidenți Foarte Opozanți, precum Gheorghe Ursu, Paul Goma sau Monica Lovinescu!!!

Semn bun că după vizita nobilei doamne, se vor fi şmecherit şi intelectualii noştri, încât le va fi mult mai greu politicienilor să-şi facă de cap.

2010 10 27, Σ

1) Activistul, 2) Securistul, 3) Mitläuferul, 4) Turnătorul

Toată admirația pentru curajul dlui Dorin Tudoran de a scrie. Altul ar fi împins voma până la abandonarea oricărei lupte, siderat la imaginea de coşmar cu tomurile operei turnătorilor abia încăpând în cărucior, cum baxurile fomiştilor la supermarket.

Şi cât de firav îmi apăruse Dorin Tudoran! La o lectură demult, la Cenaclul Revistei *Luceafărul*, condus de un Adrian Păunescu încă necompromis, prin 1971, cam când citeau Ioan Alexandru din *Imnele Bucuriei* şi Marin Preda din *Marele singuratic*, iar Partidul îşi implementa şovăitor estetica kimirsenistă.

Da, Partidul! Mi-am amintit de Centrul Vital! De aici şi posibila ierarhie a vinei îndepărtate pentru actuala criză bugetară: 1) Activistul, 2) Securistul, 3) Mitläuferul, 4) Turnătorul. De examinat. Ceea ce nu înseamnă că nu există vocație şi chiar un fel de geniu Iago în a turna.

2010 10 27, Rev22

Agravarea situației financiare

Domnii Ponta şi Antonescu au ratat Moțiunea pentru că au pus masile să ceară creşteri de salarii, nu o Anchetă privind *cauzele* crizei bugetare, care ar fi zdrobit şi legitimitatea preşedintelui, biruitor în alegeri tocmai pentru că *a ascuns gloatei agravarea situației financiare țării după primul său mandat*.
2010 10 28, Σ

Conferințele şi Luminarea Poporului

A-i ataca pentru opiniile lor politice pe megaintelectualii noştri (Liiceanu, Pleşu, Patapievici, Manolescu, Cărtărescu, Tismăneanu) presupune optimismul că influența lor electorală ar exista. Or, tocmai asta e tot ce li se poate imputa: că între 5 martie 1998 şi 8 ianuarie 2003 Autoelita n-a desăvârşit o politică de creştere şi occidentalizare a infrastructurii intelectuale spre a asigura prin malluri culturale, TVR Didactic şi profesori respectați, ce? Luminarea Poporului! Paradoxal, „desființarea“ acestor megaintelectuali de către veleitari şi diferite javre cu sau fără Stăpân, nici Dumnezeu, e imposibilă pentru că tocmai acea infrastructură mai jalnică decât cea rutieră nu a generat înlocuitori serioşi!

Amintind de viața intelectuală din România Regală, Conferințele pot contribui imens la Luminarea Poporului. Dl Pleşu în 27 la Iaşi, dl Liiceanu în 28 la Brăila! Bine ar fi însă dacă, de pildă, ce spune dl Pleşu despre Iisus ar putea fi coroborat cu ce spune dl Puric, să-ți faci o idee proprie. De aceea, sarcina care revine GDS este a aduna *o bază de pdf-uri accesibilă online*, după cum se pot pune şi clipuri pe *YouTube*
2010 10 28, PN

Către o nouă TV-revoluție

Sa ne amintim:

– D-le Codreanu, eşti pregătit d-ta să vii la putere'?

– Nu doresc acest lucru acum!

– Atunci de ce agiți masele? Cine să ia puterea? Dacă împingi țara la revoluție, vei avea roadele culese de Kerenski, fără ca d-ta să fii un Kerenski; nu ai nici cultura şi nici talentul lui oratoric.
2010 10 28, ZP

Situațiunea e un pic mai sumbră

Situațiunea e un pic mai sumbră, e mai gravă decât în 1937, iar avem o sinucidere a partidelor, *noroc că ne păzeşte UE de o nouă revoluție*! Nu numai toate vipurile politice sunt compromise, ci şi *maimarii intelectualității* au probleme cu popularitatea, ea le atârnă tot sub 10 la sută, dacă e să te iei după explozia contestatară declanşată din nimic de nevinovatul dialog de la Ateneu, dintre Gabriel şi Herta. Eroarea reformiştilor din PDL şi chiar a dlui Băsescu e că, având inspirația de a câştiga populist alegerile cu sloganuri postiliesciene (să trăiți bine!), nu au format la instalare o comisie din tineri români nepătați, de la Harvard sau chiar londonezi, care să expertizeze dacă țara se află într-adevăr în criză bugetară sau numai a căzut pradă *unui mecanism de pompaj de resurse, dinspre amărâții expuşi la quasi-genocid spre marii deținătorii de capital români sau străini*, cari pot cumpăra până şi conştiințe.
2010 11 03, Σ

Viața spirituală românească pulsează mai degrabă la Chişinău decât la Bucureşti

De la 7 aprilie 2009 încoace (de fapt de la cutremurul de conştiință care a fost înălțarea lui Grigore Vieru la Eminescu), viața spirituală românească pulsează mai degrabă la Chişinău decât la Bucureşti.

Să nu ne mirăm că după ce şi-a avertizat la 21 iunie contemporanii, că se duce de la noi, pe când bucureştenii, fie ei şi de-ai dlui Ponta, au dat din umeri, poetul Adrian Păunescu a primit în 30 august Ordinul Republicii – distincția supremă a Republicii Moldova, „în semn de profundă recunoştință pentru contribuția remarcabilă adusă la dezvoltarea literaturii române, la promovarea valorilor naționale şi a adevărului istoric şi la consolidarea conştiinței şi solidarității naționale". Totodată, poetul Adrian Păunescu a devenit membru de onoare al Academiei de Ştiințe din Moldova („prim-ministrul poeziei române!" l-a prezentat academicianul Mihai Cimpoi), da, aceeaşi Academie care a cutezat să-l omagieze la 4 octombrie, în sala cea azurie, e drept în lipsă, şi pe disidentul Paul Goma la împlinirea a 75 de ani, pe când intelectualitatea din dreapta Prutului a tăcut mâlc, spre marea satisfacție a ucenicilor regretatului general Pleşiță.
2010 11 06, EvZ

Layout macabru, vesel

Faptul că Adrian Păunescu piere tânăr la Floreasca, deloc protejat de emisfera aurie azvârlită autopublicitar peste cartier în *Orbitor* 3, de candidatul nostru Nobel, este o surpriză de imagine, pentru că mulți se aşteptau să se trateze băsescian, pe la Viena.

Rareori îți păstrezi mintea limpede la doliu.

Totuşi, *a alinia cu poza dlui Pleşu*, pe orizontală, enunțul „Grăsimea în exces este unul dintre motivele care l-au îmbolnăvit pe Adrian Păunescu de diabet, curmându-i viața la doar 67 de ani" pare un avertisment macabru!

În schimb, pe verticală, citarea declarației preşedintelui Mihai Ghimpu, plasată abuziv într-o coloană cu titlul „Obezitatea l-a doborât pe poet" poate fi interpretat de cârcotaşii analişti străini ca exprimând ostilitate față de frumosul gest de la Chişinău că poetul Adrian Păunescu a primit în 30 august 2010, adică încă *în viață* cum nu se obişnuieşte la noi, Ordinul Republicii – distincția supremă a Republicii Moldova.
2010 10 06, Adv

Texte de un *postromânism* deşănțat

Fără îndoială că Adrian Păunescu a contribuit la cultul personalității lui Ceauşescu, iar cititorii n-au uitat. Indulgența multora nu vine însă din a recunoaşte valoarea operei poetice, jurnalistice sau cenacliere. Ceea ce a relativizat vinovăția a fost apariția după 1989 a unor texte de un *postromânism* deşănțat, perceput a fi *mai grav decât pupincurismul ceauşist*, deoarece dărâmându-se de către intelectuali mituri unioniste, precum Eminescu sau Ştefan cel Mare, am irosit precum atâtea alte mari resurse, fără a recupera Basarabia, o excelentă educație patriotică, realizată de o profesorime încă nebatjocorită şi risipită azi prin subsalarizare.

În plus, rog a se consulta Catalogul Humanitas: o singură carte despre Basarabia în 20 de ani (vechea *Istorie* a lui Nistor), iar dl Patapievici, conform presei locale, a făcut *prima* vizită la Chişinău abia la 29 septembrie 2010, ca *obligație de serviciu*, la inaugurarea ICR!
2010 10 06, Σ

Este incorect româneşte

Enunţul din interviul dlui Ujică „Ceauşescu a fost o sumă a românilor din cei 25 de ani cât a stat la putere" este incorect româneşte. Repetat din exterior cu finanţare, l-am percepe ca ţinând de antiromânism şi chiar poate fi un derapaj rasist, pentru că nu se judecă niciodată popoarele (decât nazist pentru Soluţii Finale), ci doar elitele financiare, politice şi intelectuale. Nu vorbeşti de complicitatea victimei fără a sublinia expres omnipotenţa activiştilor şi securiştilor, ca şi tragerea bolşevismului românesc dintr-o ocupaţie sovietică în urma pierderii Războiului Sfânt (1940-1945).
2010 11 06, ReTV, blog Constantinovici, film Ujică

Doliu naţional pentru Adrian Păunescu?

Privesc fără de ţintă-n sus.

E ceva mioritic în acest cer de munte, niciodată aşa de albastru în noiembrie la Bucureşti, făcând să pară de gust fascist băşcălia privind preţul unui sicriu supradimensionat sau obezitatea care l-ar fi doborât pe poet. Discreţie. Demnitate consternantă în moarte. Sau inconştienţă: „Eu vă salut de-a dreptul cordial, de-a dreptul cardiac." Da, impresionantă plecarea, parcă fără niciun regret, a lui Adrian Păunescu, desigur într-o Românie mai bună.

Pare că din peisaj a dispărut un munte întreg.

E ca şi cum ar fi preferat cu voioşie dislocarea de aici, un fel de voluntar exil, un refuz al inactivităţii la care-l condamnau nu numai uzura în ură după o viaţă mistuitoare, ci şi apropiaţii politici şi puternicii zilei, din lipsă de programe necesitând intelectuali, cu atât mai puţin artişti.

Şi-a anunţat din timp, ţărăneşte, gravitatea finalului bolii (puţini l-au ştiut suferind, puţini i-au descifrat zâmbetul) şi rareori am asistat la o asemenea desfacere în părţile alcătuitoare a unui biet trup uman, parcă explozivă.

Iar bizareria că Adrian Păunescu piere la Floreasca, în populara Urgenţă, deloc protejat de emisfera aurie azvârlită copilăreşte peste cartier în *Orbitor* 3 de Mircea Cărtărescu, este o surpriză, o lovitură de imagine, pentru că alţi cărturari e de presupus că îşi vor aranja pe la Viena sau încă şi mai spre Vest vreun sfârşit de fiţe.

Un gest superb al poetului este şi, pe vecie, neîmpovărarea anemiatului stat român de azi cu o pensie, ciuntită sau nu, iar o larg difuzată satiră anti-portocalie îţi vine să crezi că a fost dinadins devreme gândită pentru a fi sigură acoperirea de către televiziunile antibăsesciene a celor două-trei zile şi nopţi dintre deces şi înhumare, cât Adrian Păunescu va fi omagiat numai de ai săi: pesedişti, cenaclişti, gazetari, consăteni, fotbalişti, câţiva literaţi sau actori şi, ceea ce puţini intelectuali de azi pot spera la moartea lor de mâine, o mulţime de cetăţeni simpli!

Mă uimeşte disciplina breslei scriitoriceşti, naivitatea ei. Prin boicotarea colaboraţionistului fericit, e lăsat să ocupe întreg culoarul C. V. Tudor, a cărui deosebire faţă de defunct e colosală. Adrian Păunescu are totuşi operă lirică şi operă didactică, i-a învăţat pe nişte copii şi chiar pe adulţi să respecte Poezia şi valorile naţionale. Iar ca politician, a susţinut principiul toleranţei: e loc în Literatura Română pentru toţi! N-a desfiinţat prin pamflet securistic pe nimeni. Poate şi de aceea, a rămas în sondaje cel mai apreciat scriitor român.

Mda, se vede limpede că televiziunile nu pot invita alţi scriitori decât clienţii obişnuiţi, să-şi amintească întâmplări cu Adrian Păunescu. Iar în presă şi pe bloguri

nu găseşti mai multe reacții, de unde oftatul că ce greu este, în RO, să-ți plăteşti viu fiind pe cineva să scrie despre tine (orice, numai să scrie), darmite mort!

Altminteri am în față şi îi privesc chiorâş sumarul, „Poezia unei generații“ a profesorului Ion Pop, primul meu lepturariu, de prin 1973, asupra resurecției lirismului după asasinarea lui Nicolae Labiş. Plecarea lui Adrian Păunescu o percep ca o tragere a cortinei. E un sfârşit de epocă, chiar dacă poetele longevive rămân pe scenă cu Ion Gheorghe şi, sub titlul „Octombrie, noiembrie, decembrie“, Ana Blandiana a adunat cel mai dens volum de poezii de dragoste din lirica feminină universală.

Cum tot văd la televiziuni documentarul „Te salut generație în blugi“, semnat şi de Sorin Ilieşiu, parcă-s transportat în timp, am ciudatul impuls de a căuta pe Google Europa liberă, să urmăresc negreşit Masa Rotundă de la „Realitatea Românească“, prilejuită doamnei Monica Lovinescu şi invitaților săi (Virgil Ierunca, Mircea Iorgulescu, Gelu Ionescu) de moartea bardului ceauşist Adrian Păunescu. Să mă dumiresc dacă a apărut o pauză în lupta ideologică, perfect fezabilă după ce anul revoluționar 1989 a permis intelectualilor deconstrucția tuturor valorilor naționale, ceea ce norodul percepe ca fiind *un mod demolator tot atât de abject precât pupincurismul ceauşist*.

Aceasta este, în fond, marea contribuție păunesciană la cultura română, rodul cel mai prețios al dansului său de pachiderm pe sârmă sub totalitarism, a dovedit experimental, pavlovian sau didactic, că Luminarea Poporului e un proiect fezabil, a confirmat fără putință de tăgadă că gloata, mai ales cea tânără, poate recepta din plin Poezia, dacă îi este oferită în modalități fericite: muzică, eveniment, aglomerație, sentimentalism, ultrasentimente şi ultrasentimentul ultrasentimentelor – Simțământul Național!

Eu, mai degrabă atras de, să zicem, Radu Lupu, Iosif Sava şi George Bălan (*Muzica şi marile întrebări ale omului*) n-am participat la niciunul din cele 1615 spectacole de-ale Cenaclului Flacăra (17 septembrie 1973 – 15 iunie 1985), disprețuind pe atunci o muzică atât de simplă ca folkul, iar partea de manipulare totalitară bolşevică socotind-o pe vecie impardonabilă. Am urmărit câte ceva la televizor, la radio. Am frecventat însă Cenaclul Revistei Luceafărul, condus de poetul Adrian Păunescu, prin 1970-1971, cu un profesionalism impecabil, ucenicit probabil la Cenaclul Labiş, ținut tot în Sala Oglinzilor încă de prin 1963 de Eugen Barbu, altă personalitate controversată. Secvența debutanților era dedicată unor nume care rareori n-au confirmat, iar secvența consacraților cuprindea momente de istorie majoră, nu doar literară: Marin Preda citind din *Marele singuratic,* Ioan Alexandru din *Imnele Bucuriei*...

De aceea, primul meu gând e a sublinia contribuția lui Adrian Păunescu la promovarea poeziei generației sale, a Poeziei în general.

Să ne amintim de sărbătorirea la Polivalentă a lui Nichita Stănescu la 50 de ani, Cenaclul Flacăra nefiind ore întregi numai cântec, ci şi recitare.

Cine n-a vibrat ascultând *Mistrețul cu colți de argint* şi, dimpotrivă, cât tineret manelist de azi a auzit de balada lui Ştefan Augustin Doinaş?

Risc ipoteza că, fără Cenaclul Flacăra, decesul instituției Poeziei contemporane, concret refuzul editorilor serioşi de a o mai tipări şi al Cititorului de a o mai consuma, s-ar fi produs imediat după 1989, iară nu abia în trena numărului antieminescian 265 al *Dilemei* dlui Pleşu.

De fapt, s-a derulat, în favoarea disculpării colaboraționistului Păunescu, de la 1989 încoace, o întreagă istorie intelectuală abjectă, anostă pentru străini, de interes vital pentru români, va veni dinspre Atlantic vreun profesionist ca Zigu Ornea să ne-o scrie, anexându-i ca Virgil Ierunca şi vreo nouă Antologie a Ruşinii, una a *postromânismului*, a considerării Neamului Românesc deja o făptură a neantului.

Astăzi, presa internațională, etalând iarăşi nuanțe de vesel antiromânism, ignoră că după împuşcarea Ceauşeştilor, într-o eroică Revoluție, şi scuiparea poetului Curții lângă un grilaj de ambasadă, s-au petrecut în literatura şi cultura română, sub soarele libertății, bizarerii d' ale *postromânismului* percepute de norod ca imprescriptibil mai murdare decât pupincurismul, îndeosebi între 5 martie 1998, când a apărut numărul antieminescian al *Dilemei* dlui Pleşu şi 8 ianuarie 2003 când a publicat dl Nicolae Manolescu în România literară manifestul capitulard *Imposibila Lustrație*.

Ceea ce legitimează, relativizează colaboraționismul!

Iar întoarcerea din senin a maselor largi populare, sub pretextul crizei bugetare despre care nu ştim dacă nu e doar un mecanism de pompaj, la tehnicile de supraviețuire în mizerie probate sub ceauşism, blochează orice finalizare a procesului comunismului şi fac absolut indiferentă judecata asupra a ce-a făcut sau n-a făcut intelectualul nostru român înainte de 1989!

De luminosul 15 ianuarie 2008, după un 100%, celebra emisiune cu bile, atunci la Realitatea TV acum la B1 TV, mi-am notat sub puternica impresie a încleştării antieminesciene, urmărite cu sufletul la gură, fiindcă se împlineau în martie 10 ani de la imprescriptibilul nr 265 *Dilema* din 1998 şi mă aşteptam la demolarea de-a binelea a statuii de la Ateneu, următoarele impresii:

– Va fi rău pentru vânzările către români ale domnului Mircea Cărtărescu dacă va prinde la manipulatori strategia, practic de denigrare a Poetului Național, propusă la *Sută la sută* de domnii Robert Turcescu şi Costi Rogozanu, bazată pe pamfletul-colaj postmodernist din *Dilema* 265, intitulat FAPTE, titlul unui nevinovat poem în care postmodernul Gary Snyder plânge de mila SUA.

Deocamdată, tocmai hulitul Adrian Păunescu a reuşit să ne readucă aminte *Doina*, de 15 ianuarie, recitând-o integral în toată frumusețea ei răzeşească, interlocutorilor parcă pietrificați, spre marele necaz al prigonitorilor limbii române de peste Prut.

Da, în acea noapte, am uitat de pupincurismul ceauşist, de PSM-ul lui Verdeț, de proiectatul partid radical iliescian şi mai ales de infamia tipic bolşevic-dejistă pre-ceauşistă de a-l demasca pe Seniorul Corneliu Coposu că ar fi fost turnător, luându-se ca argument declarațiile stoarse de Securitatea noastră, cea mai bună din lume, compusă numai din şefi de promoție!

I-am îngăduit atunci lui Adrian Păunescu, în sufletul meu, iluzia unei insule, de îndată ce a terminat recitarea din lirica eminesciană.

Obsedantul, isteric, goebbelsiano-maiakovskian urlet, repetat întocmai de copiii folkişti, trăiască-n sănătate cârmaciul țării noastre, memoria l-a înlocuit creştineşte cu scena fabuloasă a unui stadion fermecat de poet să asculte Sonata Lunii în plin răsărit de lună!

O noapte de insomnie totuşi rău prevestitoare. Unde am ajuns!

Într-adevăr, la următorul 15 ianuarie, în 2009, noi românii l-am pierdut pe

Grigore Vieru, iar în 24 iunie 2010, alertat asupra dispariției iminente a muntelui din peisaj, a trebuit să protestez:

– Nu Adrian Păunescu e bolnavul!

Este înduioşător şi ține de buna cunoaştere Negruzzi a fiziologiei provințialului curajul dovedit de, cum l-a catalogat un megaintelectual la o aniversare, „abominabilul sicofant ceauşist Adrian Păunescu“, de a-şi turna publicului propria maladie gravă, avertizându-l că se apropie finalul unei vieți spectacol, adică nişte amănunte scutind pe necititori de osteneala de a le mai afla.

Boala poetului Adrian Păunescu, purificat de toate păcatele ceauşiste când i-a recitat Doina eminesciană lui Costi Rogozanu pe un prea mic ecran, constă în insuficiența patriotismului clasei noastre politice şi intelectuale. Ăla da cancer!

România recentă n-a avut nevoie de poeți ca Adrian Păunescu şi Grigore Vieru.

Şi totuşi, bate un vânt de libertate dinspre Răsărit!

De la 7 aprilie 2009 încoace (de fapt de la cutremurul de conştiință care a fost înălțarea lui Grigore Vieru la Eminescu), viața spirituală românească pulsează mai degrabă la Chişinău decât la Bucureşti.

Să nu ne mirăm că după ce şi-a avertizat la 21 iunie contemporanii, că se duce de la noi într-o Românie mai bună, pe când bucureştenii, fie ei şi de-ai dlui Ponta, au cam dat din umeri, poetul Adrian Păunescu a primit în 30 august Ordinul Republicii – distincția supremă a Republicii Moldova, „în semn de profundă recunoştință pentru contribuția remarcabilă adusă la dezvoltarea literaturii române, la promovarea valorilor naționale şi a adevărului istoric şi la consolidarea conştiinței şi solidarității naționale“. Totodată, poetul Adrian Păunescu a devenit membru de onoare al Academiei de Ştiințe din Moldova („prim-ministrul poeziei române!“ l-a prezentat academicianul Mihai Cimpoi), da, aceeaşi Academie care a cutezat să-l omagieze la 4 octombrie, în sala cea azurie, e drept în lipsă, şi pe disidentul Paul Goma la împlinirea a 75 de ani, pe când scriitorimea din dreapta Prutului a tăcut mâlc, pentru a mia oară, spre marea satisfacție a ucenicilor regretatului general Pleşiță.

Atari evoluții îndreptățesc aprecierea că Cenaclul Flacăra ar fi putut fascina şi aduce pe stadion zeci de mii de tineri chiar după 1989, lămurindu-ne că substratul aderenței de masă nu era utecist sau ceauşist, ci patriotic. Cu o singură condiție: clasa politică şi intelectuală să fi valorificat printr-o politică de recuperare paşnică a Basarabiei EXCELENTA educație patriotică primită parcă anticipând destrămarea URSS, de la o profesorime încă nebatjocorită, de *acel irepetabil tineret care au făcut şi Revoluția, şi Manifestația din Piața Universității*.

Misterele Revoluției Române sunt nimic față de enigma refuzului elitelor româneşti financiare, politice şi intelectuale, de a urma exemplul aliatului german în reunificarea patriei, refuz care poate fi uşor interpretat de europeni ca dezinteres şi pentru Transilvania!

Dispariția în plină putere creatoare a poeților Grigore Vieru şi Adrian Păunescu, fără a apuca vremuri unioniste, în care şi-ar fi putut etala adevărata măsură a talentului de a însufleți masele, pare a ține de însuşi Nenorocul românesc.

Dacă România nu a declarat doliu național pentru Grigore Vieru, la 20 ianuarie 2009, iar televiziunile au preferat a transmite instalarea preşedintelui Obama la Casa Albă, nu funeraliile de la Chişinău, nu văd de ce s-ar face gestul suprem pentru Adrian Păunescu, într-o țară tot mai mică, a cărei limbă vorbită în anul 2222

pesemne nu va mai fi cea română şi în care clasa financiară, politică şi intelectuală n-are nicidecum intenția fermă de a visa la vreo oricât de îndepărtată Reîntregire a Neamului.

Dimpotrivă, viitorul e deja prezent şi se cheamă *postromânism,* tot ce mai avem de făcut pe această galeră ecologică, RO, înainte de a o părăsi, fiind a reevalua cu greață trecutul, cam cum îi evaluează deşertificarea acest postac cult la ştirea din Adevărul, „Păunescu, lipit de marii clasici“:

> George 06.Nov.10-22:38hs
> „trebuie să recunosc ca nu mi-au placut niciodata poeziile d-lui Păunescu, individul mi-a creat mult prea multa greata ca să ma prefac a fi un «arbiter elegantiarum». Se pare ca de fapt a fost un geniu literar care apare meteoric o data la *n* sute de ani. Despre morti, numai de bine, cum se zice. Care bine? *Cântarea României*? Sau poate marile capodopere literare de care eu inca nu am habar?? Ce ma infioara cel mai mult este gindul ca poate şi Eminescu a fost tot un fel de Păunescu. Orice este posibil în aceasta gura de rai de pe malul Dimbovitei!“

2010 11 07, Agn, RetL

Elitele de azi nu prea găsesc calea spre popor

Expresia „folkişti de adunătură“ e neclară, măcar pentru faptul că însăşi economia de piață n-a prea scos la lumină alții mai grozavi. Iar folkul rămâne destul de popular.

Oricum, poate că ar merita analizate ştiințific tehnicile de comunicare păunesciene cu gloata, deoarece elitele de azi nu prea găsesc calea spre popor, pentru un echilibrat taifas. Intelectualii pălăvrăgesc mai mult între ei, *sunt foarte sus şi se validează numai reciproc,* rezultând o Autoelită asupra sponsorizării căreia din pibul său contribuabilul nu prea are cum să-şi dea feed-backul pe secțiuni. E chiar de mirare fenomenul, cum de reuşea Adrian Păunescu să îmbrobodească mulțimea.
2010 11 07, Rev22, Rodica Palade

Păunescu e frate cu Grigore Vieru, nu şi cu C. V. Tudor.

Lozinca călăuzitoare în actuala fază a luptei ideologice ar trebui să fie „Să facem totul pentru a împiedica confiscarea patrimoniului patriotic şi nostalgic al Cenaclului Flacăra de către PRM!“, rezemându-ne în Luminarea Poporului pe stânca realității basarabene şi propovăduind adevărul istoric şi literar că Adrian Păunescu este frate cu Grigore Vieru, nu însă şi cu C. V. Tudor.
2010 11 07, Σ

Infamii intelectuale mai grave decât pupincurismul ceauşist

N-am devenit noi mai omenoşi, ci perspectiva critică s-a schimbat radical, pentru că după 1989 s-au produs *infamii intelectuale mai grave decât pupincurismul ceauşist*!

De exemplu, demitizarea lui Eminescu şi a lui Ştefan cel Mare, simboluri ale unui unionism activ, pentru care s-a şi murit dincolo de Prut.

Este înduioşător şi ține de buna cunoaştere Negruzzi a fiziologiei provințialului curajul dovedit de, cum l-a catalogat un megaintelectual la o aniversare, „abominabilul sicofant ceauşist Adrian Păunescu“, de a-şi turna publicului său, din timp, propria maladie gravă, avertizându-l că se apropie finalul unei vieți spectacol, adică nişte amănunte scutind pe necititori de osteneala de a le mai afla. Boala poetului Adrian Păunescu, purificat de toate păcatele ceauşiste când i-a recitat *Doina* eminesciană bloggerului Costi Rogozanu pe un prea mic ecran, după o vastă activitate în Basarabia, constă în insuficiența cardiacă a patriotismului clasei noastre politice şi intelectuale. Prima vizită la Chişinău a dlui

Patapievici, obligație de serviciu, fu abia la inaugurarea ICR, în 29 septembrie 2010, conform presei locale. În plus, rog a se consulta Catalogul Humanitas: o singură carte despre Basarabia în 20 de ani (vechea Istorie a lui Nistor)! Lasă că nici alți mari importatori de carte nu excelează în Luminarea Poporului...

Vasăzică, România recentă n-a avut nevoie de poeți ca Adrian Păunescu şi Grigore Vieru, ultimul – cel mult poet *de dicționar*, nu de istorie literară, zice Stăpânul Canonului, însă aiasta nu-i desființare critică, ci doar o crudă ironie.
2010 11 08, Σ

Imperfecția lumii libere

Pentru supraviețuitorii sistemelor totalitare, este o surpriză neplăcută însăşi imperfecția lumii libere. A mai descoperi şi practica manipulării e parcă prea mult!
2010 11 08, blog constiinte, Operațiunea Hollywood

Stânca realității basarabene

A şocat pre mulți cititori şi, se va vedea efectul la apropiatul Târg de Carte Gaudeamus, disciplina probabil nonformală arătată de scriitorii noştri români din RO în ceea ce priveşte executarea vreunor ipotetice directive, apropouri, indicații şi orientări, dar eu cred că avem nefericita rezultantă vectorială, precum recent la aniversarea Paul Goma 75 de ani, a comportamentului fiecăruia după cum i-a dictat-o conştiința, anume să nu se afişeze. Tare neplăcut este că au fost lipsiți de vizibilitate tocmai scriitorii (a se inventaria numele din relatările de presă!) atât la una din ultimele activități literare din sediul pierdut, Casa Monteoru simbol pe legitimațiile USR, priveghiul, cât şi la funeraliile poetului Adrian Păunescu, precum Goga sau Vieru posibil Poet Național pentru urmaşi, pe care l-au lăsat astfel pradă discursului lăbărțat al politicianului Corneliu Vadim Tudor, cu primejdia de a se lăți până la Atlantic şi Atlantida ocara de naționalism extremist pentru o Operă Completă pur patriotică de o viață cât mai multe vieți ale altora.

Toată stima pentru emoționantul discurs funebru al revoluționarului Varujan Vosganian, delegatul USR (vicepreşedinte), preşedinte al Uniunii Armenilor din România şi autor al unei lecturi obligatorii – *Cartea şoaptelor* (Polirom, 2009), distins orator care şi-a atenuat pentru multă vreme adversitățile adunate ca ministru de finanțe liberal.

Şi nesfârşită uimire şi admirație pentru miracolul care a luminat parcă şi mai mult această însorită zi de noiembrie: stânca realității basarabene!

Îi reamintesc pe înalții oaspeți: preşedintele Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, academicianul Mihai Cimpoi, academicianul Gheorghe Duca, preşedintele Academiei de Ştiințe a Moldovei ((născut ca şi Adrian Păunescu în Copăceni!), poetul Nicolae Dabija (din marea generație a bătăliei pentru Limba noastră cea română, purtată ca redactor şef al săptămânalului Literatura şi Arta), membru de onoare al Academiei Române, şi, nu ştiu de ce, nu uit să amintesc aici şi pe prietenul nostru poet din Serbia, inconfundabilul Adam Puslojić, membru de onoare al Academiei Române, căruia îi înțelegem dezolarea de a-l vedea pe Adrian Păunescu acum nedespărțit de Nichita Stănescu într-o Românie mai bună.

Aceşti oaspeți dragi au deschis ochii cârcotaşilor asupra unei virtuți a Cenaclului Flacăra complet uitată în valul de obiecții şi denigrări legate de slujirea statului totalitar ceauşist. (Da, a existat şi această funcție! Spectacolele aveau o secvență de bolşevism asiatic pe care o înghițeai cu scârbă, cam cum înghiți azi atâta

publicitate, dar mai aproape de vomă! Dacă decupai această concesie obligatorie finanțatorului, obțineai însă lamura unui document acceptabil, cum avem filmul „Te salut generație în blugi“ sau grupajul de trei viniluri Electrecord despre Cenaclul Flacăra, din care suntem uluiți şi azi cum a fost posibilă atunci la montaj purificarea de pupincurism!).

Puțini contemporani se vor fi gândit la efectul ca de Europă Liberă în R.S.S. Moldovenească al educației patriotice desfăşurate de *Cenaclul Flacăra* străbătând țara în lung şi-n lat, tulburând locurile unde nu se întâmpla nimic altceva decât propagandă ceauşistă care, aşadar, preexista, nu o aduceau folkiştii!

Noi bucureştenii care ajunsesem de înțelegeam de pe micul ecran bulgăreasca „vorbită“ de un Alain Delon, ne putem închipui emoția de peste Prut când radioul românesc îl aducea într-o multaşteptată seară de luni, de pildă pe vecinic tânărul Tudor Gheorghe cântând: „A fugit pe sub fereastră/ Rusul cu Moldova noastră“, şi atâtea vechi cântece naționale, inclusiv viitorul imn al lui Alexei Mateevici, *Limba noastră*!

Pe stânca realității basarabene, s-au rezemat, aşadar, funeraliile de posibil Poet Național (certitudinea nu o poate aduce decât posteritatea) ale lui Adrian Păunescu, altfel multe suflete prozaice de observator neimplicat n-ar fi văzut la Cimitirul Bellu decât un politician printre politicieni, într-o zi în care nebucureştenii sosiți la Ateneu au mai avut o consolatoare surpriză: statuia ecvestră a Regelui Carol I, realizată de Florin Codre respectând monumentul realizat cândva de marele sculptor croat Ivan Mestrović şi topit de bolşevicii noştri ca să-l toarne pe Leninul din Piața Scânteii, se află deja pe soclul din dreptul Bibliotecii Fundațiilor Regale, în ciuda opoziției unei părți a societății civile, preocupate de... fluidizarea circulației în Piața Palatului Regal.
2010 11 08, Agn, GO

Nenorocul românesc

Cenaclul Flacăra ar fi putut fascina şi aduce pe stadion zeci de mii de tineri chiar după 1989, lămurindu-ne că substratul aderenței de masă nu era utecist sau ceauşist, domnilor tovarăşi! Cu o singură condiție: clasa politică şi intelectuală să fi valorificat printr-o politică de recuperare a Basarabiei EXCELENTA educație patriotică primită, parcă anticipând destrămarea URSS, de la o profesorime încă nebatjocorită, de acel irepetabil tineret care făcut şi Revoluția, şi Manifestația din Piața Universității.

Misterele Revoluției Române sunt nimic față de enigma refuzului elitelor româneşti financiare, politice şi intelectuale, de a urma exemplul aliatului german în reunificarea patriei, refuz care poate fi uşor interpretat de diplomații europeni ca dezinteres şi pentru Transilvania!

Dispariția în plină putere creatoare a poeților patrioți Grigore Vieru şi Adrian Păunescu, fără a apuca vremuri unioniste, în care şi-ar fi putut etala adevărata măsură a talentului de a însufleți masele, pare a ține de însuşi Nenorocul românesc.
2010 11 09, ZP

De la maidan spre înalta societate

Şi scriitorii de literatură ar trebui să se preumble în smerenie aşa: de la maidan spre înalta societate. Nu să privească numai de sus în jos.
2010 11 10, Cartea ortodoxă, Îndumnezeirea maidanului

Criteriul estetic hiperfilologic, până la urmă cumva fascist

Un necrolog tot atât de devastator propune Ovidiu Ivancu, sub titlul *Cazul Adrian Păunescu: supărătorul obicei de a fabrica genii*, pe site-ul *Acum*:
http://www.acum.tv/articol/19953/comment-page-1#comment-15826

Un necrolog aproape tot atât de devastator propune şi Claudiu Târziu, sub titlul cărtărescian *O statuie de pixeli*, pe site-ul *Ştiri Ortodoxe*:
http://stiri.ortodoxe.org/site-uri-personale/claudiu-tarziu/o-statuie-de-pixeli

Dar cel puțin nu-l ia la mişto pe teologul Alexei Mateevici, acel erou al Războiului pentru Întregirea Neamului care culegea folclor, slăvea Limba noastră (azi pe cale de dispariție) şi habar n-avea de criteriul estetic hiperfilologic, un criteriu până la urma cumva fascist, deoarece privează de Poezie şi literatură 98,3% din populație, *lăsând pe filologi să se admire între ei,* eventual premiindu-se reciproc rebusurile din banii contribuabilului gestionați de amărâtul, distroficul Minister al Culturii.

Plus că ermetica poezie de dinainte de 1989 a fost profund colaboraționistă în sensul că a permis totalitarismului ceauşist să se laude cu „mari realizări literare“, care nu luminau însă pe inginer, muncitor şi țăran cu nimic civic pe înțeles.
2010 11 10, RetL, obiceiul de a fabrica genii

Se reazemă pe stânca realității basarabene

Scriitorimea/Uniunea Scriitorilor a cam greşit lăsându-l pe Adrian Păunescu pradă politicienilor: lui Iliescu la Ateneu, lui Vadim la Bellu sau lui Bebe Ivanovici în strada Dionisie Lupu, unde nu l-a declarat genial, ci a extrapolat consecințele demitizării lui Eminescu în1998 prin *Dilema* 265: „Am făcut împreună cu Adrian mormintele de la Chişinău ale soților Ion şi Doina Aldea. (...)Pe cinstea mea de revoluționar, vă spun că Păunescu va fi mai mare ca Eminescu.“

Ce s-a putut salva la cimitirul Bellu se reazemă pe stânca realității basarabene!

Îi reamintesc pe înalții oaspeți: preşedintele Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova, academicianul Mihai Cimpoi, academicianul Gheorghe Duca, preşedintele Academiei de Ştiințe a Moldovei (născut ca şi Adrian Păunescu în Copăceni!), poetul Nicolae Dabija (din marea generație a bătăliei pentru Limba noastră cea română, purtată ca redactor şef al săptămânalului *Literatura şi Arta*), membru de onoare al Academiei Române, şi, nu ştiu de ce, nu uit să amintesc aici şi pe prietenul nostru poet din Serbia, inconfundabilul Adam Puslojić, membru de onoare al Academiei Române, căruia îi înțelegem dezolarea de a-l vedea pe Adrian Păunescu acum nedespărțit de Nichita Stănescu într-o Românie mai bună.
2010 11 10, PN

Citarea opozantului Paul Goma

Citarea opozantului Paul Goma este remarcabilă, când doar chişinăuienii l-au serbat, împlinind exilatul 75 de ani la 2 octombrie curent, iar scriitorimea dlui Manolescu a dovedit atunci aceeaşi unitate de monolit a poziționării ca şi acum, la decesul „poetului notabil“ care a fost Păunescu.

Ce surprinde la un megaintelectual angajat în munci de răspundere ca dl Tismăneanu este însă nediplomația de a alege, din mii de opțiuni, tocmai un postac cu următoarea caracterizare „excelentă“ a operei dispărutului: „Versurile lui sunt un fel de semințe de floarea soarelui/bostan pentru neamul românesc: ceva foarte național, care se consumă în masă, pe stadioane, un obicei pe care intelectualii rasați nu îl au, dar care e foarte răspândit în

rândul claselor de jos şi de mijloc (ultimii cu pretenții foarte clare de intelectualism)."

Or, tocmai printr-o anume răceală de sus şi de afară, față de durerile şi însăşi istoria Neamului Românesc, caracterizează veleitarii şi javrele *Autoelita rasată*, anexând şi impardonabile excese retorice demitizante din operele megaintelectualilor mai cunoscuți, Patapievici sau Cărtărescu.

2010 11 11, EvZ, Tismăneanu

Decât să pamfleteze un cadavru proaspăt

Decât să pamfleteze un cadavru proaspăt, de la dl Tismăneanu, de ale cărui cunoştinţe privind istoria şi mecanismele bolşevismului sunt convins că îl fac neînlocuibil, mă aşteptam mai degrabă SĂ EXPLICE cum a reuşit Adrian Păunescu să-şi păstreze atâția fani!

Oare nu şi exploatând unele omisiuni din strategia mişcării noastre civice?

Una orbitor de evidentă este dezinteresul Autoelitei pentru Basarabia, manifestat inclusiv acum, în ignorarea sfidătoare a prezenței la funeralii a unei delegații a intelectualilor de peste Prut, una la cel mai înalt nivel! Nimeni nu i-a intervievat pe academicianul Mihai Cimpoi, academicianul Gheorghe Duca, preşedintele Academiei de Ştiinţe a Moldovei (născut ca şi Adrian Păunescu în Copăceni!), poetul Nicolae Dabija (din marea generație a bătăliei pentru Limba noastră cea română, purtată ca redactor şef al săptămânalului *Literatura şi Arta*), la ce-au venit?

Nimeni nu examinează audiența sub bolşevism a Cenaclului Flacăra în RSS Moldovenească, celebra *seară radiofonică de luni*, influența sa, fie şi „tribalist paseistă", asupra Cenaclului Mateevici, călăuzitor în bătălia pentru Libertate. Nimeni nu vorbeşte de curajul lui Adrian Păunescu în timpul războiului de pe Nistru. Aflu de la Bebe Ivanovici că „am făcut împreună cu Adrian mormintele de la Chişinău ale soților Ion şi Doina Aldea Teodorovici". Se mai găseşte pe net relatarea „Vieru a trecut prin moarte" (Aflăm că de operația pe cordul poetului basarabean s-a ocupat tot cardiacul Păunescu!).

Prin contrast, rog a se consulta Catalogul Humanitas: *o singură carte* despre Basarabia în 20 de ani (vechea *Istorie* a lui Nistor), iar dl Patapievici, conform presei locale, a făcut *prima* vizită la Chişinău abia la 29 septembrie 2010, ca obligație de serviciu, la inaugurarea ICR!

2010 11 11, EvZ, Tismăneanu

Adrian Păunescu şi Rezistența prin cultură

Enunțul globalizant „Cenaclul la gura gropii bardului de la Bârca, din cimitirul Belu, a fost o nouă probă (la scară redusă) de românism 100%." [*Rev 22,* Dorin Teodorescu, *Adrian Păunescu, activistul public*] ignoră academicienii basarabeni prezenți şi ne reaminteşte paradoxul că tocmai *postromânismul* megaintelectualilor l-a condus pe Adrian Păunescu spre funeralii aproape naționale în vremuri de întoarcere la Mizerie, cu datorii externe sporite față de ceauşism. Atacat la TVR de un filozof, poporul îl vede azi şi ca filozof! Precum iertatul Sartre, Păunescu gândea în USA, în preajma lui Mircea Eliade, că nu are decât viața aceasta, şi că nu poate face din ea o figură caricată, vorba Maiorescului, mormintele fiindu-le azi apropiate. Talent, ajunge a avea *geniu obligat* prin donquijotesca sarcină de *a reforma PCR din interior, ca în Cehoslovacia, Ungaria sau Polonia, negociind direct cu Dictatorul.* Un eşec previzibil, dar rămâne singurul meteor utopic care a brăzdat totalitarismul, o neomogenitate publică în 1973-1985.

Luminarea Poporului (adevărata Rezistență prin Cultură!): de prisos a explica ce însemna Cenaclul Flacăra ca eveniment în atâtea localități în care nu exista decât propagandă cenuşie. Efectul de luni, când antena TVR le aparținea şi basarabenilor, e mai important

pentru masele largi populare decât Cenaclul de luni – un rafinament filologic! Secvența histrionică de pupincurism nu bolşeviza pe nimeni, era înghițită cu noduri sau cu veselie, cum azi publicitatea!

Volumul liric profețind postromânismul, *Deromânizarea României*, cu texte introductive de Nichita Stănescu, Fănuş Neagu şi Grigore Vieru, apare chiar în 1998, adică anul demolării mitului eminescian prin celebrul nr *Dilema* 265, care exprimă subtil refuzul politic al Autoelitei de a se angaja într-o mişcare unionistă, spre marea consternare a basarabenilor. Ulterior, a fost batjocorit cu asupra de măsură, inclusiv în *Orbitor* 3, şi Ştefan cel Mare, celălalt simbol unionist basarabean.

In 25 decembrie 1989, mulți contemporani l-ar fi vrut judecat pe Adrian Păunescu, la Târgovişte, odată cu Ceauşeştii şi alți trei făuritori ai cultului personalității: Dumitru Popescu-Dumnezeu, Eugen Barbu şi C. V. Tudor.

Dacă mişcarea civică nu eşua în *postromânism*, oricâtă manipulare mediatică s-ar fi încercat, Păunescu ar fi dispărut discret cum Eugen Barbu în septembrie 1993.

Culmea e că erorile sau abuzurile enervante continuă. Emisiunea *Rezistența prin cultură* a TVR a reuşit recent performanța de a echivala sub acest generic nivelator ce a făcut sub ceauşism *supraviețuitoarea* Gabriela Adameşteanu (26 octombrie 2010) cu ce a făcut *opozantul* Paul Goma înainte de 1989 şi mai ales după (16 noiembrie 2010)!

2010 11 18, Σ, PN, [Rev22, Dorin Teodorescu, *Adrian Păunescu, activistul public*]

Execuția publică a poetului Adrian Păunescu

Masele largi populare şi cărturarii au luat notă cu nelinişte şi oroare de *Execuția publică a lui Adrian Păunescu*, prima, de la *a lui Ceauşescu* încoace.

Din câte stă în puterile omeneşti a prognoza, următoarea Execuție publică va fi a dlui *Ion Iliescu*, acel candidat la preşedinție sprijinit cu fervoare de Autoelită la alegerile din 2000, deşi ea nu mai acoperea atunci decât 0.8% din electoratul derutat de derapajele țintătoare de postromânism.

Întrebarea e de ce, pentru ce atâta risipă de energii intelectuale azi, pe aşa criză? Fiindcă noi românii suntem creştini, nu suntem păgâni şi dacă omului i-a luat Dumnezeu zilele, încetăm urmărirea penală din pricina decesului învinuitului, nu ne războim cu morții. Nu este în firea poporului nostru să permită fie şi intelectualilor să pamfleteze un cadavru proaspăt.

Cine şochează aşa, îşi apropriază o ieftină autopublicitate (am aflat pe această cale macabră, de la TVR, în ziua funeraliilor poetului, că dl Liiceanu e, în sfârşit, substituibil: *avem alt filozof*, dl Andrei Cornea), dar în detrimentul simpatiei populare pentru mişcarea civică, de care e atâta nevoie într-o țară devastată de politicieni.

Când în septembrie 2006 a decedat Silviu Brucan, îndrumătorul spiritual al gazetarului Lucian Mândruță de la *Dilema* şi, cum mulți analişti webari susțin, întemeietorul mitic al GDS cu Revista *22* cu tot, nu s-a organizat nicidecum, la incinerare, o asemenea Execuție publică, deşi fostul şef al *Scânteii* a cerut (şi a cam obținut) condamnarea la moarte a multor politicieni români sub Dej, unii prețuiți măcar până la colțul de cotitură din 2 iunie 1997 chiar de pubintelectuali, iar sub regimul Iliescu s-a implicat atât în a acoperi cu idei rumegate pentru *stupid people* masacrele terorismului nedovedit din Decembrie cât şi în a batjocori pe greviştii foamei din Piața Universității, contribuind la înfurierea minerilor.

Nu l-am auzit pe anticomunistul Sorin Ilieşiu, a cărui carieră începe cu filmul Cenaclului Flacăra dedicat generației în blugi, să se fi luat cumva de Brucan, oricum nu într-o retorică iresponsabilă precum cea care îl compară pe Adrian Păunescu al nostru cu Goebbels, atrăgând organizațiile luptărilor din revoluție în capcana

echivalării României paşnice, ba chiar mare negociatoare pentru pace, cu Reichul, tocmai când lăţirea termenului Naţional-Comunism pentru ceauşism năuceşte complet pe naivul euroatlantic care ar vrea să ajute cu ceva cărturarii români lipsiţi de Bibliotecă Naţională occidentalizată.

Lucrul cel mai îngrijorător în această Execuţie publică este însă utilizarea Raportului Tismăneanu ca biblie a anticomunismului. Majoritatea luărilor de poziţie s-au bazat, ca la uitatele congrese, pe un enunţ-citat, cum că Adrian Păunescu a creat cultul personalităţii lui Ceauşescu deoarece aşa scrie Raportul Final! Este parcă prea mult această întoarcere la opiumul etnobotanic al intelectualilor, care este dogmatismul eliberator de obligaţia întoarcerii la argument!

În fine, până în ziulica de azi, ştiam că numai tabloidele şi televiziunile rău famate scormonesc în gunoiul menajer al mariajelor, nu şi cotidienele cu pretenţii privind Luminarea Poporului, europenizarea lui. Cine mai citează din jurnalul poetei Constanţa Buzea, *Creştetul gheţarului* (1969-1971), să aibă precauţiuni că şi megaintelectualii pot avea celebre eşecuri în doi, şi mai ales să nu cenzureze luminoasa secvenţă Mircea Eliade, Adrian Păunescu croind drumul spre valorificarea de către Humanitas a operelor acestui exilat, deci având abia acum a pătimi şi din acest motiv de mulţi uitat, dar nu şi de cadrişti!

Nu mai înţelegi atunci deloc această Execuţie publică, ce ţintă reală are o campanie demolatoare atât de zgomotoasă şi parcă fără de sfârşit!

Pe moment, evident, presupui că a vizat a distrage atenţia populaţiei de la permanentizarea şi agravarea crizei bugetare Boc-Băsescu.

Pe termen lung însă, când va vorbi Istoria punând vină cui va fi drept, desfiinţarea poetului patriot Adrian Păunescu credem că este esenţială pentru Autoelită, dintr-o vulnerabilitate absolut limpede, fiindcă Neamul Românesc se va întreba mâine de ce totuşi reunirea cu Basarabia nu s-a făcut?

Cum a fost posibil să nu se facă ceva atât de firesc şi de simplu?

Această Basarabie, reprezentată la funeralii de cei mai înalţi reprezentanţi academici ai ei, a fost în centrul preocupărilor româneşti ale lui Adrian Păunescu în mod absolut incontestabil încă de la publicarea năucitorului volum de poezie cu adevărat patriotică şi deloc naţionalistă *Istoria unei secunde*. Toate cântecele patriotice ale Cenaclului Flacăra treceau radiofonic Prutul, precum înainte de Unirea de la 1918 emisarii Ligii Culturale, consolidându-se astfel pregătitor conştiinţa de neam, într-o Uniune Sovietică a cărei destrămare se vedea cu ochiul liber, iar Andrei Amalrik o întrevăzuse a se produce chiar înainte de anul 1984!

Nu cunoaştem niciun mare demers intelectual civic care să explice românilor de ce recuperarea Basarabiei ar fi fost imposibilă! Şi în acest caz, nesusţinerea unionismului e o pată de dezonoare. Nu UE şi nici măcar Rusia sau Ucraina au zădărnicit acest demers, ci mai degrabă comoditatea Autoelitei, care nu s-a învrednicit de a fi educat patriotic, ca Moş Ion Roată, clasa noastră politică după 1989.

Fără îndoială că Adrian Păunescu a contribuit la cultul personalităţii lui Ceauşescu, iar cititorii n-au uitat. Indulgenţa multora nu a venit însă numai din a recunoaşte valoarea operei poetice, jurnalistice sau cenacliere. Ceea ce a relativizat până la albire vinovăţia a fost apariţia după 1989 a unor impardonabile texte de un postromânism deşănţat, perceput de popor a fi mai grav decât aportul la ceauşism, deoarece dărâmându-se de către megaintelectuali mituri unioniste, precum Eminescu sau Ştefan cel Mare, am irosit precum atâtea alte mari resurse, fără a recupera Basarabia, o excelentă educaţie patriotică, realizată până în 1989 în primul rând de către acea profesorime încă nebatjocorită şi risipită azi aiurea prin subsalarizare. În

plus, rog a se consulta Catalogul Humanitas: o singură carte despre Basarabia în 20 de ani (vechea *Istorie* a lui Nistor), iar dl Patapievici, conform presei locale, a făcut *prima vizită* la Chişinău abia la 29 septembrie 2010, ca obligație de serviciu, la inaugurarea ICR!

Să sperăm totuşi că aşa cum despărțirea de Grigore Vieru a sporit acea jale deznădăjduită din care va fi izvorât la Chişinău Revoluția din 7 aprilie 2009, nici despărțirea de poetul Adrian Păunescu şi revoltătoarea Execuție publică ce a urmat nu vor fi mai puțin un cutremur de conştiință peste Prut, cu ecou în, hotărâtoare pentru destinul comun european, evoluții politice imediate.

2010 11 18, GO

Presa comunistă nu-l laudă pe Adrian Păunescu, dimpotrivă

„Adrian Păunescu – un tiran care a semănat şi moarte." Ecouri ale presei anticomuniste (= anti-„naționaliste") din RO în presa comunista din Republica Moldova:
moldova-suverana.md/?subaction=showfull&id=1290102711&archive=&start_from=&ucat=13
2010 11 19, Σ

Noua Zi Națională, 2 iunie 1997

Însuşi faptul că punem în discuție 1 Decembrie 1918 ca Zi Națională e un mod de a accepta ca nouă Zi Națională 2 iunie 1997, când s-a semnat la Neptun Tratatul cu Ucraina, clasa politică şi intelectuală acceptând, fără dezbatere publică, nici referendum, noile realități şi abținându-se ulterior de la recuperarea Basarabiei chiar şi pe plan cultural.

2010 11 19, JN, Cu sinceritate despre Ziua Națională

Concesii privind statul național unitar

1 Decembrie 1918, ca zi a Marii Uniri, era serbată şi de comunişti.

A reveni la 10 Mai după ce nici țărăniştii, nici liberalii n-au preluat modelul monarhic spaniol de reconciliere națională, ne expune batjocurii extremiştilor vecinilor.

Chiar dacă România a rămas în urmă din cauza ortodoxiei, cum cred unii fără a se face imediat bahai, nu din cauza strivirii între imperiile țarist, habsburgic şi otoman, Catedrala Mântuirii Neamului tot trebuie înălțată, pentru a adăposti în anexele sale Uniunile de creație fără sedii în New Age.

Cât despre Basarabia şi recuperarea ei culturală, a se pune *search* pe Catalogul Humanitas, găsim doar vechea *Istorie* a lui Nistor. Nici alți mari importatori de carte nu sunt mai generoşi.

Iar dezinteresul nostru pentru Basarabia măreşte altora interesul pentru Ardeal!

2010 11 21, Σ

Mai occidental cu 2-300 km

Când încă se mai trăgea în Tineretul Idealist, scos în stradă de TVR şi presă pentru a i se rări rândurile, a venit *André Glucksmann* cu nişte „ajutoare" şi nimeni nu părea să înțeleagă importanța acestui oaspete, duş rece că truda Monicăi Lovinescu de a ne binevesti demarxizarea stângii s-ar fi putut să fi fost deja uitată.

Poate că dacă Noul Filozof rămânea în România, să ne organizeze ca un nou Berthelot, mişcarea civică n-ar fi pierdut masele, deci rezistența de stradă, prin 1997-1998.

Şi cunoscând slăbiciunile Rusiei, cum vedem mai sus, *André Glucksmann* i-ar fi

consiliat pe ai noştri să privească spre Basarabia cu îndrăzneală, iar spre basarabeni cu mai puțină trufie de nechezol mai occidental cu 2-300 km.
2010 11 16, Rev22

Munca la seral a postacului

Principalele mijloace de Luminare a Poporului sunt: articolele din ziar, ştirile televiziunilor, tâlcşourile, zvonurile rețelelor de socializare, munca de la om la om pe principiul antropic că RO e a clanului, articole şi comunicări ştiințifice (eventual radiodifuzate cum dă la popor Academia Franceză sau televizate sau subtilizate didactic dupe webul american), conferințe, documentare tv, prezentări în PowerPoint, sesiuni ştiințifice pentru elevii supradotați, şedințe cu părinții şi cu autoritățile locale, clipuri, baze de date, platforme de e-learning, portable ebooks, audiobooks, cărți online *na haleavu*, torrente tot gratis, bannere, postere afişate, pliante şi fluturaşi.

Toate aste mijloace subțiri, deşi apetisante, nu folosesc însă la nimic fără dumirire (*insight*), fără lămuriri şi lămuritori, fără munca la seral a postacului, care nu trebuie să se descurajeze şi să se îndărăpteze de la Luminarea Poporului atuncea când, lansându-se zgomotos vreo „carte ca şi de Nobel" şi căutând el ecouri pe la cunoscuți, dă-n revelația că dintre toți ai lui nu citeşte mai nimeni *până la capăt* aparițiile, ba nice măcar pân' la pagina 420 cărțile bune de mare preț ale megaediturii celei mai norocoase. Tare fiindu-i lui teamă că, adresate unui public obez de bogat, dar nefilantrop, componenții acestuia le cumpără, ce-i drept, pe produsele promovate de promoteri, dar le amână şi le uită-n biblioteca de nuc de import, ca pe nişte trofee intuşabile.

Există atunci o diviziune a muncii: promoterul laudă pe bani de la editură noua apariție, criticul o include sau nu în domeniul canonic, făcând-o susceptibilă de a fi o lectură recomandată şcolar, ambiguă sau obligatorie, iar postacul duce în subterană tot greul Luminării Poporului, printr-o comemorare a apariției în acelaşi ritm logaritmic ca al parastaselor, determinând câteodată lecturarea efectivă a itemului de la prima la ultima pagină de către consumator şi adiacenții acestuia.
2010 11 30, PN

Clasa politică şi formatoarea ei, clasa intelectuală

Las la o parte faptul că anii estici 1956, 1968, 1980 au pornit la *dictaturile* vecine de la partide reformiste, pe când PCR practica un *totalitarism* aproape kimirsenist şi nu poți face deosebiri rasiale între coreenii de nord şi cei din sud. Remarc doar că Olga Tokarczuk observând, imediat după asasinarea mitului eminescian prin *Dilema* 265 la 5 martie 1998, că „voi, românii, sunteți singurii care vorbesc mereu negativ despre propriul lor popor", avea de a face nu cu ura de sine a unui român amărât, ci cu un megaintelectual cu bursă la Berlin.

Românul de rând se exprimă în busturile de la Alba Iulia pentru singurii unionişti, Păunescu şi Vieru, şi prin respect necondiționat pentru voievozii neamului, pentru marii clasici, pentru Sfânta Biserică (cu popii ei), şi pentru scriitorii din exil!

POSTROMÂNISMUL, adică disperarea de viitor pe motiv ca nu avem decât cel mult trecut, şi încă unul de să te pişi pe el, cum se face în „Politicile" dlui Patapievici, este o creație rentabilă măcar publicitar a intelectualității noastre postmoderne, care nu a creat după Revoluție decât acest curent de gândire, nu unul monarhist, nu unul unionist, nici măcar unul anticomunist, până şi istoria Revoluției fiind scrisă de un excelent romancier postmodernist ca Stoenescu şi de marele gazetar sportiv Cartianu, iară nu de profesionişti de-ai elitei precum Andrei Cioroianu, Lucian Boia, Neagu Djuvara sau Zoe Petre. Recent, extremiştii unguri au cenzurat ICR-ului serbarea lui 1 Decembrie la Budapesta. Ministrul de externe PDL, Teodor

Baconschi, care are în colecția *Cotidianul* multă delimitare umoristică de românism, a glumit, însă tocmai *Jurnalul Național* s-a pus cu hărnicie pe discutat „cu sinceritate“ mutarea Zilei Naționale (vara, cum o au popoarele latine, cere dl Cioroianu, istoric român membru GDS, fost ministru de externe, colaborator al *Dilemei*). *România Liberă* consideră că „e timpul“ pentru grătarele din mai, scriind aşa chiar de posomorâta Zi Națională, iar dl Popescu în *Gândul* ne-o trage tot posteminescian că: „eu îi doresc ei, României dulci, să obțină statutul de colonie a unei țări adevărate. Să ne guverneze alții, iar noi, românaşii, să ne putem împlini vocația de băştinaşi cu talent“ – ca şi cum vinovați de marasm ar fi doar politicienii, nu şi, sistemic, cei care îi formează ideatic, analiştii şi atitudinarii.
2010 12 05 EvZ, Cărtărescu, Despre ura noastră de sine

Învățământul românesc nu mai e capabil *să educe*

Am demonstrat în romanul *Oligopedagogia* că încă în anul eclipsei 1999 învățământul românesc nu mai era capabil *să educe* elevi. Şi azi, manualele de educație plastică sunt ilizibile, presupun asistența expertului, iar canal TV Didactic nu avem. Cu 150 euro salariu, nu poți angaja un tânăr Dan Hăulică sau Andrei Pleşu. De aceea, e de mirare că mai există români care trec prin Luvru.
2010 12 05, Historia, Cristoiu, Gioconda, o Lady Gaga a Muzeului Luvru

Dispariția cititorului

Literatura basarabeană riscă prin profesionalism filologic să „recupereze“ față de cea română de azi mai ales handicapul în ce priveşte Dispariția Cititorului! Sau anemierea acestuia, incapacitatea lui de a rezista până la sfârşitul lecturii.Deja Labiş observa că ne cam citim între noi, profesioniştii.

Ca fan al lui Mircea Cărtărescu, eu m-am abătut de la trebi combătând următorul derapaj pus în gura Omului-cu-două-mame: „Căci Ştefan cel Mare, mărunt de statură dar mare figură este cel care, inspirat de Duhul Sfânt (…), a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toți voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toți moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarități ideologice, i-a legat pe țărani de glie, dar a şi unit cele trei țări Româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăți de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Țara Românească». (*Orbitor* 3, p. 420)“ Ei bine, am avut surpriza că unii dintre interlocutorii mei ulteriori, destul de mulți şi de agresivi, mi se mirau, nu au ajuns cu lectura atât de departe, abandonaseră, frunzăriseră, deşi erau şi ei fani cărtărescieni!

Faptul că nici măcar Mircea Cărtărescu nu este citit complet, după o enormă publicitate, ci doar frunzărit, aproape că-ți taie curajul de a scrie. De aceea, verificarea acestei ipoteze merită un studiu serios. De fapt, în postmodernism, textul este o marfă şi, înainte de a şti ce producem în 2011-2015, noi ar trebui să dispunem de sociologia corectă a cititorului real, care nu e doar profesionist, ci şi amator. Numai politicienii pot însă finanța o asemenea costisitoare investigație. Şi nu o vor face!
2010 12 05, PN, Cf. Noua proză după Mircea V. Ciobanu:
http://erizanu.cartier.md/noua-proza-dupa-mircea-v-ciobanu-2384.html/comment-page-1#comment-2900

Rolul capitalului străin în actuala criză bugetară

La 3 decembrie, dl Mircea Cărtărescu publica aici „Despre ura noastră de sine“, iar acum vine dl Mircea Mihăieş în nici zece zile, să detalieze: „Ura de sine a întregului popor“.

A transfera în nesimțirea ideatică de la noi conceptul de *Selbsthass*, este o ipocrizie azi, când nu numai îmbogățiții şi etnobotanicii se simte bine pe criză, ci şi megaintelectualii îşi etalează orbitor „ce îşi poate permite ei“, ba chiar fac o chestiune de dreaptă valoare a cărții din lansarea ei la Marriott, în lux, iară nu într-un împuțit de cămin studențesc sau proletar. În plus, se poate citi în demers şi o ofensă comparatistă adusă sensibilității evreieşti, căci sub teroarea istorică a antisemitismului evreii au ajuns primii la *Selbsthass*, dar chiar şi la dânşii fenomenul descris de Theodor Lessing (asasinat de nazişti la Marienbad) se limita doar la clasa intelectuală, care totdeauna e mai slabă de înger.

Or, nu avem astăzi în RO asemenea tragism şi motive de *Selbsthass*, de ură de sine impusă de asuprirea națională, decât poate dacă s-ar acorda o mai mare atenție de către Autoelită rolului capitalului străin în actuala criză bugetară din România, cam cum îl subliniază reputatul analist economic Ilie Şerbănescu de la *22*!

După cum se ştie, un pamfletar nu gândeşte obiectiv, deci nu se poate aştepta adevăr autocritic de la el, anume recunoaşterea importanței unei intelectualități de mijloc între Autoelită şi gloată. Trebuie atunci reamintit că sistemul nostru de învățământ preuniversitar a intrat în colaps educațional prin subsalarizarea cadrelor didactice sub chiar guvernarea CDR, cea corect politic votată de popor la colțul de cotitură din 1996-1997! De prin anul eclipsei 1999 încoace, nu se mai practică la noi decât oligopedagogia şi e firesc să apară numeroşi tineri needucați, cu cozoroc pe ceafă. Iar explicația e că megaintelectualii, mai toți universitari, nu s-au solidarizat atunci, la „cea mai gigantică grevă“, cu Partidul Cadrelor Didactice, practic preuniversitar, deoarece se preocupau sus de demolarea lui Eminescu, a Exilului şi a Voievozilor.

2010 12 13 EvZ, Mihăieş, Ura noastră de sine a întregului popor

Mod de ierarhizare în vederea stabilirii intelectualului dominant

A comenta complet răspunsul Doamnei Noastre, dna Ana Blandiana, la critica G.M. Tamás că intelectualii nu au ştiut să facă din revoluția română „un mit fondator“, presupune un text enorm, cât 4 teze de doctorat.

1. Corect româneşte, mitul fondator trebuia întemeiat pe Reînnodarea firului istoric exact de unde a fost forfecat, de la Năpasta din 26 iunie 1940, când prin agresiunea din Basarabia şi Bucovina, URSS a început bolşevizarea probabil ireversibilă a României Regale Mari. Cât se mai putea reconstitui din ce n-a fost să fie (recuperarea măcar a Basarabiei, revenirea la Monarhie, Reprimarea comunismului) conta mai puțin. Un mit fondator arată doar direcția drumului, cu atâta claritate încât să merite *să te jertfeşti* pentru un asemenea ideal.

2. Alianța Civică s-a prăbuşit politic pentru că deşi a avut curajul să critice Emanația contrarevoluționară (care şi-a putut vinde astfel Occidentului pluralismul însângerat drept democrație!), s-a sfiit să practice tocmai idealismul, pierzând astfel elementele radicale, singurele capabile să-şi apere ideile în stradă: anticomuniştii viscerali, unioniştii şi monarhiştii.

3. Spre deosebire de activişti şi securişti, elementele neradicale, superculte, au fost incapabile să dialogheze cu masele largi populare pentru bizarul motiv că discursul elevat funcționa ca mod de ierarhizare *în vederea stabilirii intelectualului dominant,* ce va profita publicitar şi instituțional de statutul său. Cum democrația este emanația clasei de mijloc, aşa trebuia să existe şi o curea de transmisie a ideilor de la Autoelită la gloată, anume Partidul

Cadrelor Didactice, al celor preuniversitare, de care universitarii s-au delimitat întotdeauna tocmai pentru că erau capabile profesional să simplifice ideile complicate.

4. Nu pentru că era naționalist a meritat execuția Ceaușescu, ci pentru că a fost bolșevic marxisto-kimirsenist și a distrus Uranusul cu magnolie cu tot. Megaintelectualii, în loc să valorifice unionist educația patriotică, EXISTENTĂ la 1989, fie și în clișee kitsch păunesciene, s-au pus pe demolarea lui Eminescu, a Exilului și a Voievozilor, generând în stabilitatea valorilor confuzia care în zece ani l-a adus pe Vadim în finala prezidențială.
2010 12 13, 22 plus nr 311, interviu Ana Blandiana

Oligopedagogia pe termen lung

Oligopedagogia, incapacitatea de a educa, e implementată pe termen lung, deoarece *sistemul* nu mai are profesori, ci *fraieri*. Programele de occidentalizare pot stimula însă fuga creierelor la universități străine, salvându-le.
2010 12 15, RLb, Marian Staș

Cine sunt luminătorii poporului (ledurile)

Cel mai dureros ghes de a se manifesta ca postaci, în contra editorialiștilor cu Stăpân, îl au profesorii preuniversitari de gimnaziu rural sau liceu periferic și chiar cei din mediul superior dacă se simt persecutați, umiliți, mențiunuți deliberat de maimarii lor în poziții neconvenabile privind dominanța și ierarhizarea în catedră, în facultate, în institutele de cercetare. Dealtfel, <u>*orice*</u> *cadru didactic trebuie să fie și un bun postac român* în condițiile sinuciderii mișcării civice la colțul de cotitură teritorial din 2 iunie 1997, cu pivotul acesteia, golirea de conținut a mișcării sindicale „Împărat și proletar“ odată cu mușcătura antieminesciană din 5 martie 1998, care a precedat dureros diseminarea pe vecie-n sistem a oligopedagogiei la anul eclipsei 1999.

Dar cea mai întinsă arie de recrutare a postacilor de valoare perpetuu adăugată vine din puțina, eroica noastră viața culturală. Scriitorul de succes, cel promovat de promoteri, de editurile cleptoxenocrației, dar uneori și de ale burgheziei de merit, *își proiectează textul ca pe o nouă specie de pivă/bere*: cât hamei, cât mălai, câte spume, în sensul că dacă unionismul sau monarhia sunt cauze pierdute, atunci ei nu, nu se mai bagă. Dimpotrivă, fac mișto de moldoveni, de extinderea Casei Regale, de combaterea bolșevicilor de către cocalari fără eleganța de a sublinia *părțile bune, postmoderne, voiajate, ale profesorilor foști staliniști cât a trăit Stalin*. De aceea, segmentul cel mai activ al populației de postaci o constituie tocmai *scriitorii de insuccesuri certe*, încremeniți în proiecte infezabile, în idealism.

Aceștia sunt chiar postacii ideali, pentru că ei *renunță adesea la literatură*, fie pentru că se simt mai exprimați în subterana subcomentariului, fie că primesc *like*-uri convingătoare de la rețeaua lor de socializare, însă – presupunem! – cel mai adesea *din necesitatea acută de a avea timp liber pentru a se documenta în biblioteci* pentru topicurile cele mai frecventate.

Altminteri, trendul spre nimicirea idealismului, prin conduita sălbatică a unor intelectuali față de valori, face de să nu mai ai pentru ce te jertfi, domnule! Un chin gratuit ca al lui Eminescu nu mai e posibil. În RO, azi, *nu mai există decât libertatea de a te vinde unui îmbuibat, nu și libertatea de a te dărui unui ideal*. Ești pierdut și ești ridicul! De aceea, viitor de aur postacul nostru are. Să citească liste de cărți bune și să combată *gratuit* insuficiențele editorialiștilor – aceasta va fi până în 2112 sau chiar 2222 singura și cea mai comodă formă de idealism aici.

Căci postacul ideal este chiar *cititorul ideal*, acela care dovedește că deși ar fi capabil să încropească una sau mai multe cărți mediocre, se abține, *se autosuspendă* de la a-și mai chinui cu *lansări* familia, prietenii, domnița leneșă pe canapea și *friends*-ii.

2010 12 16, PN

Să vorbim de aceste practici esențiale chiar la şcoală

Adevărul este ca suntem suficient de europeni ca să vorbim de aceste practici esențiale chiar la şcoală.

Ne lipseşte cultura sex-shopului şi, de aceea, avem atât probleme familiale cât şi probleme de inserție pe piața muncii!

2010 12 18, Domino, [Kandariya Mahadeva – templul plăcerilor interzise]

@ Țăranu:

Răspuns corect! În latina vulgară, *camelianus* = nu camilă, cum s-ar crede, ci cameleon, iar *propinatius* = popândău. Deci: Camelian Propinatiu = Cameleon Popândău

Quod erat demonstrandum.

2010 12 18, Domino

Institutul Mihai Dulea

Aha, înşişi megaintelectualii cer CNA să bage Cenzura, institutul Mihai Dulea, finanțat de la buget, aplicând pe bază de proiecte euroatlantice, întâi la postaci, apoi la emisiuni cu profesionişti, pe când alea tv culinare, mortale la care n-are, rămâne!

2010 12 17, Adv, Manolescu, *O emisiune TVR care nu trebuia difuzată*, [*Profesioniştii*, Ion Cristoiu amintind de „romanticul“ Căpitan]

Mai grav decât pupincurismul ceauşist, *postromânismul*

Sancționarea de către CNA a emisiunii *Profesioniştii*, unde Ion Cristoiu a început să vorbească despre Corneliu Zelea Codreanu fără a termina, a atras şi reacția a zece megaintelectuali în apărarea dnei Eugenia Vodă, pe motiv că nu s-au certat la fel necrologurile prilejuite de funeraliile poetului ceauşist Adrian Păunescu.

Dacă era un superprofesionist, dl Ion Cristoiu scotea cartea aia despre „romantismul“ Căpitanului până-n Crăciun, în mai multe exemplare decât a lui Cartianu despre sfârşitul lacrimogen al Ceauşeştilor, valorificând astfel, ca mai bine vândut autor decât Cărtărescu, extraordinarul tsunami publicitar format dintr-o frază neterminată şi îngăduind analiza pe text, este sau nu o apologie a fascismului.

Iar dacă eram eu dna Eugenia Vodă, îl întrerupeam dacă nu cumva ideea bestsellerului nu i-a venit vindicatv când au vrut să-i execute silit casa pe procese de calomnie, întâi dna Adameşteanu de la GDS, apoi dl Mititelu din CNA + Alianța Civică:
http://www.jurnalul.ro/special/special/ion-cristoiu-risca-sa-ramana-fara-casa-print-117045.html

Nobilă-mi pare apărarea unei doamne, aş semna şi eu, dar nu-s megaintelectual, ci numai cărturar, iar argumentul cu Adrian Păunescu e ca nuca-n termopan, deoarece după Revoluție poetul a înțeles mai bine decât monarhiştii băsescieni importanța recuperării Basarabiei şi s-a împrietenit cu Grigore Vieru, pe când alți intelectuali publici, scriind abject în contra simbolurilor unioniste Eminescu şi Ştefan cel Mare, au comis păcate de-ale *postromânismului* mai impardonabile istoric decât pupincurismul ceauşist.

2010 12 18, ZP, Σ

Franța şi Germania aliate contra României şi Bulgariei

Este trist că tocmai când câțiva comemorăm, după 21 de ani, eroii Baricadei de la Inter, aflăm cu durere că cleptocrația noastră nu e primită în Spațiul Schengen!

Că Germania se va alătura Franţei împotriva României se putea anticipa analizând interviul din 14 noiembrie 2010, acordat către ProTV de ambasadorul german la Bucureşti, Andreas von Mettenheim. Întrebat dacă este posibilă unirea Republicii Moldova cu România, după modelul celor două Germanii, domnia sa a declarat, subliniază presa chişinăuiană, că cele două situaţii *nu sunt comparabile*, că avem doar calea unionistă UE în 10-20 de ani, însă aderarea Moldovei nici măcar *nu e pe ordinea de zi acum* – ceea ce a avantajat comuniştii lui Voronin.

Surprinzătoare este doar vulnerabilitatea francezilor la populism. Amânarea aderării României la Spaţiul Schengen nu rezolvă nimic din chestiunea balcanizării Parisului. Ea va aduce la noi perpetuarea şi chiar creşterea mizeriei, deci a emigraţiei. Ba chiar şi a corupţiei! În plus, prin mascarada cu returnarea romilor, marea Franţă a ajuns să alimenteze curentele noastre extremiste.

Antonescu şi Ponta, lovind în Preşedintele Băsescu tocmai acum, după inubliabila scenă mediatică de umilinţă naţională creată de Sarközy probozindu-l cu gesturi ample, nu se comportă ca nişte buni români.

Românii trebuie să rămână uniţi. Şi să-şi coordoneze cu fraţii noştri bulgari rezistenţa diplomatică.
2010 12 22, GO

Nu este corect româneşte ca intelectualii noştri să se dezică

Nu este corect româneşte ca intelectualii noştri să se dezică, lăsându-l pe dl preşedinte Traian Băsescu singur cu doamna ministru Elena Udrea, să suporte uzura guvernării. Tot ce se poate reproşa celui mai informat cetăţean al ţării, mai ales de când rivalii Ponta şi Antonescu *au dovedit că n-au alte soluţii*, este că *a ascuns electoratului criza bugetară în care se afla deja România la alegeri*, şi tocmai această fisură o lărgeşte maşinăria propagandistică, speculând impresia gloatei că secătuirea finanţelor a apărut din seninul recent, iară nu din luxul de douăzeci de ani de a voi criptocomunism nu lustraţie, preşedinte suspendabil nu monarhie ca în Spania, migraţia căpşunarilor iară nu unionism.
2010 12 17, EvZ

O Statuie a Recunoştinţei în dreptul fostei Direcţii V

["Ce se mai afirmă azi? Că serviciile secrete sovietice (şi ale Ungariei comuniste) au provocat Miliţia, Securitatea şi Armata de la Timişoara…"]

Merită o reproducere articolul „Imposibila lustraţie"; dl Nicolae Manolescu susţine că revoluţia ar fi făcut-o „şefii de promoţie"!!! (Să le ridicăm o Statuie a Recunoştinţei în dreptul fostei Direcţii V!) COLECŢIA „România literară", 2003 1/8.01:
http://old.romlit.ro/

Pentru Revoluţia de la Timişoara, a se citi măcar:
+ *Banaterra cărţi online. Procesul de la Timişoara* (5 volume):
http://www.banaterra.eu/romana/taxonomy_vtn/term/64
+ Blog Marius Mioc, adevărat Institut Virtual al Revoluţiei:
http://mariusmioc.wordpress.com/
2010 12 18, Σ

Revoluţia a fost Revoluţie

La mulţi ani fericiţi Grupului pentru Dialog Social, Revistei *22* şi tuturor celor ce gândesc civic!

A accesa „22“ din RO sau din Diasporă e un puternic argument că Revoluția a fost Revoluție.
2010 12 22, Rev22

Poezia amatorilor

Citesc publicistica dlui Paul Cernat de la începuturile *Observatorului Cultural*. Unul din primele sale articole m-a indignat. Lua la mişto poezia amatorilor, inclusiv în ce priveşte sacrificiile prin care aceşti *nenorociți* scot cărți (= plachete).

În acest moment de istorie literară, cazul funerar Păunescu este doar ocaziunea manifestării maturității criticului: a pus mucul condeiului pe rana ruşinoasă care face din intelectualitatea noastră o adunătură de nechezoli, anume comoditatea creatorilor de a nu practica Luminarea Poporului, preferând a scrie *până şi bestselleruri numai pentru filologi*.

Dl Mircea Mihăieş, ca timişorean, are simpatia mea necondiționată şi tocmai de aceea nu pot să nu fiu îngrijorat: făcându-l PROST pe Paul Cernat, pamfletarul se comportă ca un inconştient, fiindcă cel mai apreciat nou critic şi promoter poate ajunge Director atât la Institutul Cultural Român, cât şi la România literară!
2010 12 28, ObsC

Herta Müller a observat mizeria clasei muncitoare

Îmi scrii că Herta Müller nu e un prea grozav scriitor profesionist, *Călătorie într-un picior* fiind o cărticică care nu-ți solicită nicidecum capacitatea de a ghici în meandrele palimpsestului.

„E de nivel Françoise Sagan – *Bonjour Tristesse*.“

Or, acest text nu e unul postmodernist, iresponsabil, să ghiceşti în el şi enunțul A, şi enunțul non-A, de să se simtă bine citind, ca în *Patul conjugal* al lui Daneliuc, şi securistul, şi disidentul, – securistul, din anticiparea comercială, consumator tipic, cu dare de mână, din structurile cărora le-a mers bine după Revoluție.

Dimpotrivă, acest roman este instructiv, pentru *intelectualistul* român, prin privirea pe care Autoarea catadicseşte să i-o arunce Muncitorului! Şi nu e nimic artificial aici. Herta Müller a observat mizeria clasei muncitoare chiar înainte de a emigra.

Singura mirare e legată de bizareria că Irene, draga de ea, venind din „cealaltă țară“, nu e deja imună la mizeriile birocratice!

Ea îşi pierde timpul ducând Acolo tot o viață de amărât, în loc să valorifice facilitățile Infrastructurii Intelectuale din Vest: de pildă, să stea mai mult în catedrală, să contemple statui şi vitralii ascultând totodată orga.

A emigrat degeaba.

De aceea, tot *Der Fuchs war damals schon der Jäger* ne e mai aproape, idealul încă nefiind compromis ca ideal printr-un contraexemplu.

Ceea ce nu înseamnă că nu trebuie citit totul.
2010 12 29, GO

Extrapolabilă

Megaintelectualii de la rubrica Expectativă nu sunt în expectativă.

N-au apucat să semneze într-o poziție onorabilă din capul citibil la ştiri al Listei sau n-au fost contactați.

Opțiunea fiecăruia e perfect extrapolabilă.
2011 01 01, Σ

Memorialul Canalului Morții

Memorialul Canalului Morții este o datorie pentru Luminarea Poporului, mai ales că ex-centricul Memorial de la Sighet se adresează mai mult clasei politice, ca un fel de avertisment.
2011 01 01, RLb

Ideea frânării aderării Croației

Reacția dlui Teodor Baconschi este în concordanță cu publicistica acidă din anii 2006-2009. V. *Cotidianul*:
http://old.cotidianul.ro/autori/teodor_baconsky-328.html

Dincolo de protejarea cleptocrației de toate culorile, prin respingerea acțiunii moralizante UE, mai grav e că deja ideea frânării aderării Croației creează un precedent periculos ce poate aduce stoparea noii politici proeuropene din Republica Moldova.
2011 01 04, Rev22

Serbarea zilei de 1 Decembrie la Budapesta

Unionismul la noi nu poate fi decât de carton/cartoon, adică idealist, pentru că după 1989, imprevizibil deci nenatural, n-am avut doctrină nici unionista, nici monarhistă, ceea pune sub semnul întrebării chiar radicalismul anticomunismului. Dezinteresul intelectual pentru Basarabia este însă interpretat europeneşte ca o lehamite integrală de fosta Românie Regală şi nu e exclus un viitor *cool*, în care politicieni eficienți îmbină simultan Ungaria cu Ardealul şi România cu Basarabia, *probând tocmai vitalitatea ideii unioniste*!!! Un asemenea trend megaregionalist nu e elucubrația clujeanului Funar, ci observarea banalității că iredentiştii, față de care suntem complet dezarmați, au interzis ICR-ului serbarea zilei de 1 Decembrie la Budapesta, iar mass media din RO a reacționat umil şi mancurt prin ample dezbateri privind... avantajele devansării Zilei Naționale, să se poată face grătar populist în natură!
2011 01 04, ZP

Elite incapabile de a se înmulți

Clasa politică e oricum iresponsabilă, certată doar de capitalul autohton românesc sau străin care o finanțează electoral. Înfrângerea e a pubintelectualilor.

Declararea nostalgiei ceauşismului 61% este o formă de protest la pălăvrăgeală şi mizerie, a cărei noutate stranie constă în faptul că azi răspunderile sunt percepute de masele largi populare nediferențiat: burghezia de merit şi de şpagă, clasa politică, analiştii şi chiar intelectualii publici părând a sluji împreună acelaşi sistem exploatator, un mecanism ultraliberal de pompaj al resurselor, de la amărâți la cleptocrație.

Elitele au pierdut bătălia cu antielitele pentru c-au fost incapabile de a se înmulți (!) şi înnoi, n-au emancipat corpul didactic întru difuzarea ideilor şi nici nu şi-au adaptat limbajul la destinatar, practicând mai mult conversația de separeu şi lista de protest *în frunte cu*, adică autopublicitatea, decât Luminarea Poporului.

De aceea, condamnarea solemnă a bolşevismului nu s-a putut săvârşi cu poporul şi pentru popor.
2011 01 04, Rev22, Ion Vianu

Eclipsa parţială de Soare şi Catedrala Mântuirii Neamului

Cărtărescolog şi fan al lui Mircea Cărtărescu, consider că în anexele Catedralei Mântuirii Neamului pot fi adăpostite lejer Uniunile de Creaţie rămase fără sedii sigure, deci a contesta utilitatea acestui Templu încăpător şi necropolă prezidenţială e un mare păcat.

Totuşi, cotidianul *România liberă* speculează soteriologic în 4 ianuarie 2011 despre MÂNUIRE.
http://www.romanialibera.ro/opinii/editorial/catedrala-manuirii-neamului-211888.html

Dar sub exact motamo acelaşi titlu publicase şi Mircea Cărtărescu în *Jurnalul Naţional*, la 6 noiembrie 2005, protestul **Catedrala Mânuirii Neamului**:
http://www.hotnews.ro/stiri-arhiva-1211313-catedrala-manuirii-neamului-mircea-Cărtărescu.htm

În *Revista 22*, 10 noiembrie 2006, dl Silviu Petre ne aduce aminte că: „Proiectul în sine nu a fost conceput de epoca noastră. Cel care l-a sugerat pare să fi fost nimeni altul decât... Mihai Eminescu, acum 130 de ani, în preajma Războiului de Independenţă. Proiectul trebuia să jaloneze un nou început pentru tânărul stat român şi pentru tânăra naţiune care tocmai îşi câştigase independenţa pe dealul de la Plevna.“ (*Mântuire de mântuială*)

O fi Eclipsa de Soare din 4 ianuarie 2011 un semn de la Arhanghelul Metatron să nu ne mai lăsăm ispitiţi în trup, suflet şi duh, că ni se strică hardul dacă mai facem pe cârcotaşii?
2011 01 04, GO

Nici măcar cititorul cărtărescian nu rezistă

Dacă mi-aş fi imaginat că nici măcar cititorul cărtărescian nu rezistă şi nu duce cărţile *până la capăt*, adică O3 până la pagina 420, nu mai m-aş fi abătut de la trebi pentru această polilogie imprescriptibilă, **Trilogia obligatorie** *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, nedorită de nimeni, ca un copil dintr-un viol, o sarcină greţoasă şi grea, un geamăn necalculat şi încă unul, despre strategia şi tactica dobândirii unui Nobel pentru România, circa 1500 de pagini de re-scriere post-postmodernistă în azotatul de argint cel periculos al jocului ielelor!

Unii s-au delimitat până la evaporare, alţii au luat distanţă când au înţeles ce fac, dar fiindu-le teamă că mă pierd, sau lăsându-se convinşi că *Revoluţia poporul a făcut-o,* nu Securitatea sau Armata, nici Lădarii – spionii aduşi cu Lada, câţiva binevoitori m-au avertizat ameninţător că *poate nu ştiu la ce represalii mă expun*, punându-mă rău cu Autoelita qua Autoelită, cu Uniunea Scriitorilor şi cu toate publicaţiile ei, cu Asociaţia Scriitorilor Profesionişti, cu Humanitasul, Poliromul şi toţi editorii din AER, cu Filologia bucureşteană şi cu toţi universitarii ţării, autori de manuale sau nu, cu Colegiul Noua Europă, deci cu toţi doctoranzii de export, cu Societatea Academică Română, deci cu toţi academicienii, cu agregatul mediatic Realitatea TV – Cotidianul, cu Dilema şi Idei în dialog, cu Academia Caţavencu şi cu Caragiale însuşi, cu Senatul Evenimentul Zilei, cu întreg GDS-ul, cu Revista 22 şi suplimentul ei bucureştean, cu Observatorul Cultural, cu TVR Cultural, dar şi cu Institutul Cultural Român, cu Translation and Publication Support Programme, cu Adevărul şi foştii cititori ai Scânteii, cu nenumărate fundaţii şi organizaţii neguvernamentale, cu o vastă concentrare a capitalului aşadar, cum şi cu o parte din Guvern, ceea ce nu mă va scuti de ostilitatea instituţiei Prezidenţiale, la care se vor adăuga şi *alte* forţe, multe din Diasporă, ceea ce înseamnă că vei fi monitorizat şi aici, şi în străinătate, *de nu şi eşti deja* la cum te mişti pe Google, multe fiind structurile de interese privind dizolvarea Neamul Românesc în detergentul beznei globale, inclusiv cosmice, când se vede fosforescent scara de păianjen pe care urci la Bibliotheca Akasia, atât de uşor după ce ai înţeles că nimeni nu se va mai obosi a combate o critică venită de pe fruntariile vădit intenabile în contra celor două totalitarisme muncitoreşti de la 26 iunie 1940.

2011 01 05, GO

Al doilea job, băsescian

Dacă o promulgam eu, mă exprimam mai băbeşte, întru Luminarea Poporului, dat fiind că mâine reîncep şcolile şi discuţiile din cancelarii în contradictoriu:

„Sistemul de educaţie avea nevoie de reformare, deoarece România ajunsese pe ultimul loc în UE sub guverne care îşi permiteau să dea cum-necum salarii la profesori, dar Legea Educaţiei va mări totuşi performanţele elevilor la competenţe prin justeţea ei, biruind oligopedagia chiar dacă se mai dă, vremelnic, ca înlocuitor de salarii numai un fel de ajutoare sociale, pe care însă cadrele didactice asistate le pot suplimenta luându-şi al doilea job de pe la patronii domni generoşi!"

2011 01 04, EvZ

Sincronic şi diacronic

Un zek silit să colaboreze la trecerea din lagărul mic în lagărul mare avea oarecare drept câtă vreme cei ce se credeau liberi au dus-o bine.

După Revoluţie, s-au comis abjecţii mai scârboase decât a fi fost turnător *înainte*.

2011 01 07, ObsC

Arată documentu'!

Chiar certaţi, intelectualii din RO şi DRO (Diaspora) au prea mulţi neprieteni ca să nu continue apărarea idealurilor fiecare de capul lui! Împăcarea rămâne oricând posibilă.

Intelectualii nu se pot desfiinţa reciproc. Ca şi Ideile. Lichidarea, falimentarea, demonizarea vin din exterior, de la şmecheri, de la spiritul primar agresiv.

Jalnic ar fi să nici nu existe „documentu" care a opus două liste de mari români!

Dacă era un superprofesionist, dl Ion Cristoiu scotea cartea aia despre „romantismul" Căpitanului până-n Crăciun, în mai multe exemplare decât a lui Cartianu despre sfârşitul lacrimogen al Ceauşeştilor, valorificând astfel, ca mai bine vândut autor decât Cărtărescu, extraordinarul tsunami publicitar format dintr-o frază neterminată şi îngăduind analiza pe text, este sau nu o apologie a fascismului.

2011 01 08, Dlm, Andrei Pleşu, Ion Vianu

Întru Luminarea Poporului, vorba „tombatere"

Aşa a fost scris, să treacă şi Crin prin ce-a trecut Geoană. E o demonstraţie de forţă a cleptocraţiei.

Ca mare romancier, sau înţelept păţit ca Paul Goma, te prinzi imediat că s-ar fi putut etala funeralii naţionale pentru generalul Pleşiţă în 30 septembrie 2009, dar s-a renunţat!

Întru Luminarea Poporului, vorba „tombatere" este fără sens. În etimologia trivială, trimite la gunoieri sau la morminte pariziene. Iar dacă bagi „tombateră" pe Google.ro la imagini, vezi deja pe candidatul nostru Nobel cel mai bine plasat.

2011 01 08, EvZ, Un partid de tombatere

Vadim cu ghipsul, o statuie POSTROMÂNISMUL

De când a apărut PRM (revista cam odată cu Mineriada din 1990, lângă *Adevărul, Azi, Dimineaţa*), compromiţând idealul fie şi cultural al României Mari Regale, „tribun"

înseamnă pamfletar *care nu se teme* de tribunale.

Mulți așteptau să fie bărbat președintele Emil Constantinescu și să-l amuțească după ce a fost reclamat gloatei la teveu, maculându-se Alianța Civică, drept amant al poetei Ana Blandiana. Dimpotrivă, i-a permis să ajungă finalist!

Furia lui Vadim acum, la pierderea sediului, trimite la bănuiala sa că e un persecutat, într-o anumită conjunctură: mai sunt și alții neevacuați! Oare nu cumva executarea aia silită o fi fost vreo concesie portocalie către UDMR, odată cu Legea Educației? Și, brusc, uite, dom'le, justiția funcționând în RO! Cu un cunoscut, precum Le Pen, europarlamentar! N-o fi ăsta un semnal că vrem Schengen, către noua președinție *ungară* a UE?

Ar trebui imortalizat Vadim cu ghipsul, o statuie POSTROMÂNISMUL, pentru că ar fi chiar imaginea decrepită și nerespectată a cât naționalism și chiar patriotism a mai rămas în RO, exact când alții îl impun Europei și Ardealului pe al lor!

Cu ochii pe circul lui Vadim, analiștii, intelectualii și megaintelectualii români încă nu au organizat nicio dezbatere publică serioasă privind Chestiunea Secuiască.

Măcar să-l fi sfătuit pe eroul Revoluției de pe malurile Begheiului să nu mai folosească în evocări, și el, degradarea pro-bucureșteană, clișeul „răscoala de la Timișoara".
http://tokeslaszlo.eu/ro/

Și, odată scăpați de bruiajul Cuțaridei Mari, să silabisim cu toții documentele de pe acest site, că sunt multe de aflat, de învățat și, eventual, de îmbunătățit sau prevenit.
2011 01 09, GO

Cel mai occidental loc din București

Anunțata inaugurare în septembrie 2011 a noii Biblioteci Naționale este o mare bucurie pentru români, umbrită doar de părerea de rău că mișcarea civică a intelectualilor nu s-a bătut îndeajuns pentru terminarea cel mai târziu în 1996 a clădirii lăsate dusă până la acoperiș de Ceaușescu. Nu există vreun un dubiu că acesta va fi cel mai occidental loc din București, poziție deținută deocamdată de modern reconstruita, după incendierea la contrarevoluție, Bibliotecă Centrală Universitară, a cărei funcționare perfectă te face să te simți om, chiar dacă ești numai cititor de carte nu baron, mogul sau shogun în RO.
2011 01 13, Adv

Agent formator ideologic

Căsătorit cu o englezoaică, agent formator ideologic al Intelligence Service, instigat să formeze un număr de zece propagandiști ai sistemului de valori occidentale, iar cei zece alți zece, și tot așa, filozoful Noica trebuie să fi fost un sceptic, deoarece suprastructura ideologică este o reflexie a bazei economice, iar o creștere în progresie geometrică cu rația 10 a numărului cadrelor ar fi intrat repede în contradicție antagonistă cu posibilitățile de ieri și de azi ale bibliotecilor noastre.
2011 01 13, JN, Gl. brg.(r) Aurel Rogojan – *Cazul Noica și școala de la Păltiniș*

Partidul Securiștilor Democrați Europeni

Nu e bun Crin de președinție, îl bate și Elena Udrea, dacă e bine consiliată!

Dacă eram eu Dan Voiculescu, nici nu mă mai încurcam cu el și nici nu căutam denumiri fanteziste pentru partidul meu: umanist, conservator, chestii... Eu aș fi inventat ceva în genul Partidul Securiștilor Democrați Europeni și aș fi recoltat mai multe voturi decât PNL, fiindcă la criză decidentul devine nostalgic la urne și vede în securiști numai șefi de promoție competenți, apărători ai interesului național împotriva capitalului străin.

2011 01 13, Rev22, Cum a pus Antonescu pe liberali şaua lui Voiculescu

Traian Săvulescu a ajuns lângă Eminescu

Cred că Traian Săvulescu a ajuns lângă Eminescu preţuindu-i-se cunoştinţele de biologie aplicată, fiind ministru al agriculturii sub Groza şi preşedinte al epuratei Academii RPR, precum şi deputat în Marea Adunare Naţională bolşevică!
2011 01 14, RLb, [Mihai Eminescu, Ion Luca Caragiale, Nichita Stănescu, Eugen Barbu, Gheorghe Pituţ, Ion Iuga, Marin Preda, George Călinescu, Laurenţiu Ulici, Mircea Nedelciu, Zaharia Stancu, George Coşbuc, Traian Săvulescu, Adrian Păunescu. Marii scriitori (!) enumeraţi sunt înmormântaţi în cimitirul Belu, pe celebra „Alee a scriitorilor".]

O gaură cat Kosovo

O gaură cât Kosovo în teritoriul nostru fiscal ar reactualiza imediat amorul de Eminescu şi ar curma oligopedagogia.
2011 01 14, RLb, Mihai Eminescu, poet naţional iubit şi nu prea

Denigrarea lui Eminescu este rentabilă, ajută la carieră

În Bucureşti nu avem o casă memorială, iar ce s-a întâmplat recent cu cea locuită de poet în strada Buzeşti nu e un subiect de Breaking News.
2011 01 14, RLb

Există şi alte atacuri

E poate o consecinţă, dar există şi alte atacuri, teoretice şi rentabile, la mitul eminescian.
2011 01 14, Ziarul de Iaşi, vandalizarea repetată a statuii lui Eminescu de la Galaţi

Ba chiar ignorând criza!

În pofida crizei, ba chiar ignorând criza! Lipseşte reacţia instantanee la provocările realului. Autonomia aeriană a esteticului este incontestabilă. Omul de pe stradă, liceanul căruia i s-a spus că literatura şi arta răspund la problemele lui fundamentale, nu pot constata decât că mai toate aceste cărţi, cu mici intervenţii, *ar fi putut fi tipărite şi sub un bolşevism luminat* prelungit până azi, nu l-ar fi *deranjat* cu nimic.
1011 01 14, ObsC, Paul Cernat, În pofida crizei: un an literar foarte viu

Creşterea ocaziilor de a da şpagă

Legea, măcar prevăzând TV Didactic şi ebooks online, măreşte simţitor numărul ocaziilor de învăţare temeinică a competenţelor, dar nu va curma oligopedagogia, nefiind vasăzică şi o lege a educaţiei fezabile, deoarece pe criză bugetară stimulează antideontologic creşterea ocaziilor de a da şpagă, adăugând la cele deja binecunoscute în Arhipelagul Şcolar unele inovaţii rentabile: către noul director (şi factorii politici locali) la selectarea resursei umane transparent ca la licitaţii, către evaluatorul extern al calităţii, către formatorul privat care va explica resursei umane pasive Legea sau instrucţiunile şi când îţi muţi copilul la o şcoală declarată mai de calitate decât a ta, dar vor acolo-şa toţi părinţii simultan.
2011 01 14, Rev22, Mircea Miclea

Literatura minorităților

Cum necum, în *Geniu pustiu*, găsim sclipitorul îndemn: „Senina dicțiune a lui Dumnezeu: .. .trăiți în pace, căci sunteți singurele națiuni eterogene în oceanul panslavismului". Eminescu, poetul național al minorității majoritare, nu s-ar fi supărat dacă de Ziua Culturii Naționale s-ar fi recitat şi din Attila József, nici dacă în programa şcolară s-ar cuprinde şi literatura minorităților. Poate de 11 aprilie, când ziua de naştere a lui Attila József e serbată în Ungaria ca Zi a Poeziei.
2011 01 15, Σ

S-a muncit mult şi cu inteligență

S-a muncit mult şi cu inteligență ca Eminescu să nu mai facă rating.
Prăbuşindu-se mitul, dispărând recitatorii, s-au fript însă şi intelectualii. Statutul actual în media aproape că le e unul de reptilieni tolerați. Scriitorii cel puțin, nu mai sunt vipuri de top.
2011 01 15, EvZ, Mihai Eminescu nu face rating

Întâi unitatea culturală!

În august 1871, la Serbarea de la Putna (act energic al tineretului român amintind de Manifestația din Piața Universității, Bucureşti, mai 1990), Eminescu a contribuit hotărâtor la fixarea strategiei unioniste corecte, mature politic**:** *întâi unitatea culturală!* Slavici în *Amintiri*, vorbeşte chiar de „Congresul de la Putna" şi detaliază aşa: „Noi ziceam că propaganda politică e de prisos, căci românii nu vor respinge unirea într-un singur stat – când va fi cu putință.
Eminescu îndeosebi era de părere că propaganda politică ar fi chiar primejdioasă, căci prin ea le-am da nemților, ruşilor şi maghiarilor dreptul de a înăbuşi orişice mişcare făcută în vederea unirii sufleteşti."
2011 01 15, Σ

Batjocorirea primei statui

Se vor lămuri lucrurile cu batjocorirea primei statui înălțate de gălățeni acum 100 de ani pentru Eminescu. (Asociindu-i-se atunci un album, un celebru *Omagiu* poetului.) Ea însăşi obiect de patrimoniu: Frederic Storck!
Pe scurt, cronologia într-o încântătoare revistă şcolară:
http://liceulcfrgalati.licee.edu.ro/Revista_OK.pdf
Cine trece prin Galați să nu uite că Muzeul de Artă Vizuală e unul dintre cele mai bune din acest Est al nostru:
http://www.mavgl.ro
2011 01 15, Σ

Accent pe intelectuali

Ziua Culturii Române, deja un succes, când nu prea se mai pune la noi accent pe intelectuali.
2011 01 15, Ctd

Tânăr scriitor necriticat

Adică se ştie la cel mai înalt nivel că literatura română e nefuncţională, un fel de n-ar mai fi rentabil între nişte filologi, deci nu se va schimba nimic!

Sa vină minerii sau oricari alţii, să ajute intelectualii să facă ordine!

2011 01 16, Fbk, [Petru Cimpoieşu – Scrisoare către un tânăr din provincie, RoLit]

Această hartă a prostituţiei

Această hartă a prostituţiei focusată pe Gara de Nord, Piaţa Romană şi Zona Obor dovedeşte fie că moralitatea în zonele rezidenţiale bogate este exemplară, fie că burghejii noştri preferă a se desfăta în Apus.

2011 01 16, blog B365

Simpla normalizare

Daca eram eu Dinu Patriciu, aş fi dăruit cât trebuia la înfiinţarea partidului bazat pe expertiza de la universităţi de prestigiu din întreaga lume, propus de vorbitorii Ligii Studenţilor Români din Străinătate, anticipând ca *voi dobândi* prin simpla normalizare a vieţii noastre economice, politice şi intelectuale.

2011 01 16, ReTV, blog Goţiu, salam cu soia

Gradul de occidentalizare al Bibliotecii Judeţene

E uşor de anticipat criteriul după care vor fi repartizate municipiilor cele 30 de săli polivalente: gradul de occidentalizare al Bibliotecii Judeţene!

2011 01 16, JN, Sali polivalente pentru Udrea

Un moment cosmic istoric

Reducerea acum, indiferent din ce motive, a pensiei cosmonautului Dumitru Prunaru, e pagină de istorie şi literatură.

Vai de imaginea României în caz de proteste Houston-Baikonur!

2011 01 20, Gnd

Pensii mai mari oamenilor de cultură

Cu timpul pensii comparabile cu pensiile militare vor fi date la oamenii de cultură, asupra cărora va apăsa tot mai mult povara apărării identităţii româneşti sub tăvălugul global.

2011 01 20, RLb

Eminescu şi Shakespeare

Eminescu a fost un excelent promoter al lui Shakespeare la noi şi a intuit că istoria românilor poate inspira o dramaturgie de interes universal.

Bustul lui Eminescu din Timişoara e de Oscar Han şi s-a pripăşit acolo refugiat din Oradea Mare când a luat amiralul Horthy Ardealul în 1940.

2011 01 20, RLb, Gabriela Lupu, [Eveniment. Cântarea lui Eminescu. Români, vă ordon recitaţi Eminescu!]

O statuie a lui Eminescu

Timişorenii merită o statuie a lui Eminescu tot atât de frumoasă precât cea înălțată de sculptorul Dumitru Gorşcovschi la Cernăuți în 15 iunie 2000.
2011 01 20, Agenda, M. Cernicova: Hyperion, Luceafăr, Poet şi Simbol – Eminescu a marcat Timişoara

Cel mai greu de explicat

Cel mai greu de explicat e că a plăti un prof numai pentru orele la clasă e ca cum ai plăti pe Sharon Stone doar pentru două ore de muncă cât durează filmul ei.
2011 01 20, EvZ

Ruşinea de a fi Româncă

Pe ce şi-a bazat şi-şi va baza Vadim dezgustătorul circ? Pe ostilitatea populației față de o justiție crezută garant al corupției, de la care pătimim blocajul Schengen. Săritura executoarei direct la clişeul *Ruşinea de a fi Româncă* (!) este un exemplu tipic de POSTROMÂNISM, de subînțeles că s-a terminat istoriceşte cu RO şi cu românii. Pe când jenantă e mai degrabă îngălarea că inexistența unei ample mişcări civice anti-corupție, emanate din chiar sânul parfumat al Justiției, nu e percepută ca o ruşine cu preeminență față de cea de a fi român!
2011 01 21, RLb, Fbk

Primul semn de Apocalips

Primul semn de Apocalips e când ai într-un municipiu mai multe bănci decât biblioteci sau librării.
2011 01 21, ReTV, [ÎNGRIJORĂTOR: Primele semne ale apocalipsei mayaşe din 2012 au apărut la Cercul Polar?]

Pierzându-se rezistența în stradă

Activiştii şi securiştii nu reuşeau ei să castreze anticomunismul dacă n-ar fi exploatat mulți intelectuali atitudinea civică doar *în scop autopublicitar*. Să-şi vadă numele în capul listei de protest şi atâta tot! Pierzându-se rezistența în stradă.

Aşa se şi explică de ce anticomuniştii bogați nu l-au scos din mizerie pe omul-simbol Cristian Pațurcă.
2011 01 21, Ziare.com

Renunțarea la elitism şi *postromânism*

La o audiență în 2010 cam cât ar fi orăşelul Urlați, TVR Cultural într-adevăr merita desființat, importându-se însă pentru cărturari canalul franco-german ARTE.

Tabloidizarea propusă nu este o soluție, dar este una renunțarea la elitism şi *postromânism*. Nu pot face rating nişte dialoguri în limbaj postuniversitar. Şi nu e firesc să găseşti istoria sau geografia noastră mai degrabă pe Trinitas TV! Dincolo de obligatoria adecvare a ştirilor, parcă ostentativ, de 1 Decembrie, programul TVR Cultural a fost anost, iar de 15 ianuarie, *legal* Zi a Culturii Naționale, se difuza ostentativ un western vechi!!!
2011 01 21, Adv, Salvați cultura!

Programa bestială

Nu profesorii de română, ci universitarii, funcționarii ministeriali, inspectorii şi alți necunoscători ai elevului real elaborează programa bestială care cere pentru bac doar *memorarea de competențe* din *culegeri de comentarii*! Adolescentul miop cult, care a citit 1001 cărți fundamentale, n-are niciun avantaj în învățământul românesc.
2011 01 21, RLb

Precum Daladier la 1 octombrie 1938

Ca scriitor cu lecturi vechi, socot că pentru succesul diplomatic de a asocia Finlanda la blocarea accesului României şi Bulgariei în spațiul Schengen, condamnând amărâții acestor țări la perpetuarea crizei, ministrul francez al Afacerilor Europene, Laurent Wauquiez, merita primit pe Le Bourget de parizieni cu cel mai mare fast, cum premierul Édouard Daladier la 1 octombrie 1938, după ce a „salvat" la München pacea în Europa!
2011 01 21, Σ

Centenarul Emil Cioran

E de extrapolat că în 2011 vom rata Centenarul Emil Cioran, cum nu ne-am bătut capul nici să achiziționăm mansarda pariziană, pierzând şi manuscrise.

Nimeni nu îşi mai aminteşte, aşa şterse au fost manifestările, că în 2007 am avut un Centenar Mircea Eliade, ratându-se simultan un altul atunci, al prietenului său, Mihail Sebastian!
2011 01 21, EvZ

E suficient deocamdată curajul civic

Ce te nelinişteşte când te apuci de Doris Lessing este surpriza că amestecul de catolicism, comunism, sufism, SF şi multe altele nu îndrumă spre un mesaj definitiv. Şi nu e nici căutare a Nobelului cu lumânarea. O femeie are curajul să sugereze că *nu e prea mare lucru de spus*, că e suficient deocamdată curajul civic.
2011 01 21, ObsC

Ocrotiți pe Eminescu

Titlul festivalului-concurs de la Blaj, OCROTIȚI DE EMINESCU,
poate fi citit şi:
OCROTIȚI PE EMINESCU!
în valul de demitizări care nu se mai termină.

Cum la Blaj a răsărit soarele Românismului, această Mică Romă e tot atât de îndreptățită precât Ipoteştii în a apăra şi cultiva respectul tuturor pentru Poetul Național, care l-a Bucureşti n-are vreo garsonieră memorială.

Eu aş deschide concursul, l-aş extinde dacă nu la această ediție (şi tot cred că nu e prea târziu) atunci la următoarea, pentru elevii şi studenții români *de peste hotare*, cu deosebire pentru cei din stânga Prutului!

În plus, aş face un apel insistent la burghezia noastră de merit, cam necăjită în ultimul timp de capitalul străin, să-şi arate patriotismul făcând cât mai respectabile acele Premii.
2011 01 24, Fbk

Mai mult decât ruşii, turcii sau austriecii

România (compusă interbelic din 30-40% minorităţi) nu a avut ambiţii imperiale, deşi le meritam mai mult decât ruşii, turcii sau austriecii, şi nu a fost agresor împotriva bolşevicilor, care ne-au răpit Basarabia şi Bucovina după ce patru cincinale au investit poate mai mult şi decât se investeşte azi, în subminarea integrităţii teritoriale a României Mari, paradisul nostru pierdut.

Mărturia Hertei Müller e mai aproape de calmul evocator al lui Virgil Lazăr decât de abordarea radical soteriologică a lui Toma Radu.
2011 01 25, Σ, Ovidiu Pecican, Vinovăţii istorice

Nobeluri pierdute şi la fizică

De câte ori admirăm pagini elegante scrise de fizicieni publici care ne clatină încrederea în valorile româneşti, regretăm Nobeluri în fizică pierdute, mai abitir când vocaţia ştiinţifică sare în ochi la tratarea, cu ajutorul Securităţii, ca pe un gândac a filozofului Noica.
2011 01 25, Ctd, Gabriel Andreescu

Deosebirea dintre marxism şi fascism

Deosebirea dintre marxism şi fascism e că primului cu greu i se pot contesta bunele intenţii: situaţia clasei muncitoare în secolul al XIX-lea justifica replici dure la egoismul capitalist! Nu numai Holocaustul e altceva decât Gulagul.

Eşecul utopiei marxiste e şi *o înfrângere a omului*. Bine era dacă Freud ar fi apărut pe la 1820, fiind al 4-lea izvor al doctrinei. Acum, ne întoarcem la o democraţie fără iluzii, cu oamenii aşa cum pot fi, cu legi aşa cum sunt. Dezastrele fascismelor nu ţin de universalitate. Li se putea anticipa deznodământul.

Nu este prea fericit termenul „naţional-comunism“ pentru ceauşism, termen folosit din abundenţă în bogatele materiale istorice de pe site-ul Corvinus Library (hungarian-history.hu), de unde pare a se inspira şi respectatul opozant László Tőkés. Căci nu toţi istoricii noştri au lucrat cu ginerele generalului Guşe, tracologul Iosif Constantin Drăgan!

Anul 1989 ne-a găsit cu o istorie naţională suficient de bine scrisă pentru a putea fi valorificată unionist. Iar volumele 2 şi 3 despre România interbelică, semnate odios activistic Muşat şi Ardeleanu, dau *imagine aproape corectă* despre PC din România şi despre nimicirea României Mari Regale, foarte puţin adăugită după Revoluţie.

Generaţiile active în 1991 erau formate în spirit unionist pe ambele maluri ale Prutului, dar intelectualii Autoelitei au preferat a dialoga doar între ei, pe limba lor, sus, prea sus, pierzând contactul cu, vorba ceea, masele largi populare.

Iar acum par a denumi orice unionism naţional-comunism!
2011 01 27, EvZ, Tismăneanu

Seducătoarea Chestiune Secuiască

Dacă arătam eu ca László Tőkés, aş fi fost poate şi mai infidel, deoarece nu m-ar fi lăsat în pace deloc cititoarele, cam mirate că visul de a ferici atât Ungaria cât şi România prin proiectul de pe site-ul tokeslaszlo.eu nu atrage pubintelectualii, seismectualii, microintelectualii, cărturarii, megaintelectualii, nechezolii şi diplomectualii noştri la o dezbatere publică serioasă privind seducătoarea Chestiune Secuiască.
2011 01 28, Adv, Infidelităţile pastorului Tőkés

Ministerele de forță

A tăia pensiile nesimțite e un act eroic, iar a fi bun român înseamnă a recunoaşte că ministerele de forță sunt, sub globalism, *cele care pot apăra identitatea națională*, tocmai primele batjocorite în oligopedagogia noastră, al Educației şi al Culturii.

În *postromânism*, după subminarea valorilor româneşti (istorie, patrimoniu, Eminescu, Voievozi, Exil, ortodoxie), a da şi Armata pradă tonomatelor editorialişti sau postacilor tonomate e periculos, poate aduce aliați extremiştilor, la modă în UE, în vremuri de incapacitate a democrației de a lumina civic poporul cum să reprime corupția şi incompetența. (Preşedintele Partidului *Totul Pentru Țară* fu un general Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul!)
2011 01 29, ZP, Σ

E molipsitor

Reurmărită emisiunea la adresa:

http://www.tvr.ro/inregistrari.php?file=DATA-2011-01-23-17-49.flv&id=50%20de%20minute%20cu%20Plesu%20si%20Liiceanu
aspectul desuet piere. E ca şi cum ai citi dialoguri.

Pur şi simplu, îți vine şi ție să gândeşti! Adică, eventual şi de dorit, *altfel*!

Au fost momente când ne enervau şi Iosif Sava, Alexandru Paleologu sau Octavian Paler.
2011 01 31, Agn, reacție la *Destul cu Pleşu şi Liiceanu!*

Un moment de prescripție

A da glas regretatului Radu Săplăcan în polemică, doar ca să echivaleze cu devorarea unor cârnați farsa lugubră cu „două tigve aduse de la morgă, unde fuseseră conservate spre uzul studenților medicinişti" ține la foştii colegi ai dlui Groşan de un umor cazon macabru concentraționar, gen Maromet-Goiciu.

Asemenea încrâncenare ignoră dezastrul *intelectual* că există azi *un fel de moment de prescripție în chestiunea colaborării cu Securitatea*, iar Adrian Marino tocmai văzurăm că a beneficiat total de el*: it's complicated*.

Acest moment e bine datat, 31 ianuarie 2008, anume linşarea mediatică a poetului Cezar Ivănescu, concurent la şefia USR, Mircea Dinescu şi scriitorii care i s-au asociat neaducând nici până azi probele privind colaborarea Cezarului cu Securitatea. Cine l-a întâlnit atunci pe poetul Baaadului, fost boxer şi karatist ajuns în baston, stingându-se pe picioare, a înțeles că a fost *o lovitură cauzatoare de moarte*!

De atunci, văzându-se atari consecințe, pozițiónările radicale s-au rărit drastic.

În plus, după Revoluție, s-au acumulat în presa română atacuri extrem de eficiente la valorile şi interesul național, atât de orbitoare încât e o nimica toată să le antologhezi şi să arăți că legea de conservare a Răului tot se respectă: nota informativă smulsă cu cleştele sau derizoriu plătită a devenit fapt divers față de ce poate scrie în *postromânism* un intelectual liber pe placul unui Stăpân intern sau extern, real sau potențial.

Aş mai remarca că gestul Cameliei Tabacu de *a lua apărarea altui intelectual* e total neobişnuit după ce la 26 iunie 1940 a început bolşevizarea noastră ireversibilă.
2011 01 31, forumuri, Σ

Abjecții ascensionale

Am avut o presimțire ascultându-i la radio cândva amintiri pariziene. Despre Monica Lovinescu, deci despre Exil, reținuse obiecții de genul „ce-ai căutat să-i vezi pe ăia?“, ceea ce mi s-a părut mai mult decât optzecist de vesel, ireverențios.

Dl Ioan Groşan îşi poate însă argumenta apărarea pe faptul statistic că cine nu şi-a croit, fie şi prin abjecții ascensionale, cariera literară înainte de 1989, n-a prea reuşit nici după Schimbarea Stăpânului să iasă din anonimat.

2011 02 01, Fbk, Alexandru Petria despre Ioan Groşan

Muşcătura amenință pe toți

Muşcătura amenință pe toți, de la prunci la pensionari, iar guvernul nu e exclus să profite de jocul presei, punând taxe de lux pe proprietarii de câini şi pisici, motivând cu reducerea maidanezilor prin intermediul ong-urilor protectoare a animalelor fără stăpân, ceea ce poate că va consolida societatea civilă şi, deci, democrația.

2011 02 01, Σ

Muşcătura maidanezului alungă democrația

Muşcătura maidanezului e profitabilă pentru unii, financiar sau ca confort de suflet, dar impune la aproape toți îndoieli periculoase dacă protecția cetățeanului în RO se mai poate realiza cu mijloacele democrației corupte.

2011 02 01, Σ

Supliciul etern de a fi sfâşiat de câini

În cazul în care C.V. Tudor comite „minciună în falş“, cu conotații criptorasiste, declarând electoratului că Taniuşa Statchievici nu se afla în timpul serviciului, ci la furat de cupru şi alte metale, oare nu riscă el ca pe lumea cealaltă, pentru a nu da ochii cu martira, să pătimească nu o muşcătură, ci supliciul de a fi sfâşiat etern de câini?

2011 02 01, Σ

Cea mai uşoară activitate civică

FEMEIA SFÂŞIATĂ DE CÂINI are un nume, probabil Taniuşa **Statchievici**, la 1 februarie, pe Google.ro găsindu-se egal 1500 referințe pentru Taniuşa **Stachievici**, oricum extrem de puțin interes la atâtea zile de la un asemenea supliciu.

Într-o societate nebolnavă, ar trebui să se constituie imediat *Asociația „Taniuşa Statchievici“ pentru protecția omului de muşcătura maidaneză*.

Dar muşcătura asta e profitabilă pentru unii, financiar sau ca confort de suflet, deşi impune la toți îndoieli periculoase dacă protecția cetățeanului în RO se mai poate realiza cu mijloacele democrației şi nu în exclusivitate cu ultrasunete de import.

Nu se va rezolva nimic în general şi sectorial, dată fiind atotputernicia asociațiilor protectoare de câini față de primării, care e cea mai uşoară activitate civică să-ți donezi în pungi neguvernamentale la maidanezi ce nu mai poți tu înfuleca, şi ținând seama că pe femeia sfâşiată de cățeluşi o chema Taniuşa Statchievici, nu Elena Udrea, Monica Columbeanu, Loredana Groza, Paula Iacob, Gabriela Adameşteanu, Zoe Petre, Eba, Despina Petecel-Theodoru sau Angela Mungiu-Pippidi, ca să nu citām decât nume de intelectuali publici filocanini, iar restanța la întreținere la bloc la Crângaşi era de 5.915 lei, care s-ar putea

acoperi, odată cu înmormântarea în cimitirul Străuleşti cunoscut de la Mineriadă, doar cerând în justiție de către familie şi Partidul Poporului daune morale postacilor care au făcut-o hoață, evitându-se astfel chiar damnarea eternă, ca în cazul în care C.V. Tudor ar fi comis „minciună în falş“, declarând la popor că Taniuşa Statchievici nu se afla în timpul serviciului, ci la furat de cupru şi alte metale, ceea ce l-ar expune pe lumea cealaltă, pentru a nu da ochii cu martira, să pătimească nu o muşcătură, ci supliciul acela de a fi sfâşiat etern de câini, anticipat de romanul *Vânătoarea regală* al academicianului D.R. Popescu încă din 1973.
2011 02 02, ZP

Rusificarea presupusă

Dacă „presa română“, adică o mână de ziare care n-au prea anunțat dezvelirea bustului poetului național Grigore Vieru de 24 ianuarie în Parcul Herăstrău, ştia că 4 din 10 basarabeni au acces la internet, atunci e dubios patriotic că n-a făcut totul pentru a evita rusificarea presupusă de *Gândul* a 50% din eroica Generație Twitter!

Altminteri, numai voronienii îşi închipuie că tineretul rus nu este interesat de integrarea europeană! Tocmai acestui tineret instruit, frumos şi foarte occidentalizat trebuie să i se adreseze ICR Chişinău, pe înțeles nu elitist, arătându-i de pildă privilegiile UDMR-ului ca argument că România este o democrație funcțională.
2011 02 02, Gnd, Generația twitter din Basarabia s-a rupt în două: jumătate s-a rusificat, jumătate a fugit în Vest.

Când vrei să intri în UE conservând prezentul

Un titlu precum „Românii din Bugeac pe cale de dispariție“ era de prevăzut încă de la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când noi românii diplomați ai CDR ne-am rugat insistent de ucraineni să ne ia necondiționat Bucovina şi Bugeacul, dând o lecție Occidentului de cum se poate renunța la un trecut istoric când vrei să intri în UE conservând prezentul: *cleptocrația de origine activisto-securistă revigorată pe un portaltoi sălbatic, interlop cu ramificații transfrontaliere*.

Cum ne preocupa civic în organizațiile neguvernamentale mai mult protecția maidanezilor decât a românilor, e fezabil *să şi serbăm 2 iunie 1997 ca noua Zi Națională*, bună să faci grătar în pădure, cum şi cer unii nechezoli mai populişti.
2011 02 03, PN

Ocrotitoarea învățământului românesc

Eu cred că Sfânta Muceniță Filofteia – Fecioara, de peste Dunăre şi de la Argeş, ar trebui să fie patroana spirituală, Ocrotitoarea învățământului românesc!
2011 02 05, Σ

Un radical pachet de legi de combatere a corupției

Füzes Oszkár, ambasadorul Ungariei la Bucureşti, afirmând că România ar putea fi primită în martie 2011 în spațiul Schengen, dă o şansă de resurecție electorală Puterii, care ar trebui să răspundă imediat cu un radical pachet de legi de combatere a corupției, tăind multora pofta de alegeri anticipate.
2011 02 05, Σ

Profesori, nu fraieri

Pe vremea aceea, şcolile aveau profesori, nu fraieri, aşa că nu se practica oligopedagogia.

Zece era o notă pentru Dumnezeu, iar nouă pentru cadrul didactic, rămânea opt pentru olimpici.

Prin urmare, Marin Preda, întâiul nostru prozator postmodern dacă vedem în Moromete un intelectual, a fost un elev fruntaş la învăţătură!

2011 02 05, Adv, Marin Preda avea nota 6 la compunere

O explozie socială

Egiptul seamănă prea mult cu RO, inclusiv în trendul de a cenzura internetul.

Capitalul nostru român şi străin e atât de lipsit de inteligenţă politică încât va avea parte şi el de o explozie socială dacă nu va şti să practice Luminarea Poporului, investind masiv în Infrastructura Intelectuală: malluri culturale, tv didactic.

Opoziţia discută şi mediatizează împărţirea zonelor de jaf, nu programul de redresare economică şi morală.

2011 02 05, RLb

România mediatică

România mediatică acordă Egiptului o atenţie disproporţionată, ca şi cum ar avea acolo interese de supraputere. Când a fost revoluţia din aprilie 2009 la Chişinău, s-a relatat doar ca o mare încăierare, iar funeraliile poetului naţional Grigore Vieru nu s-au transmis deloc, fiindcă prioritară era instalarea lui Obama la Casa Albă! Nici măcar recenta dezvelire în Parcul Herăstrău a bustului basarabeanului „poet de dicţionar“ nu s-a mediatizat.

Dacă eram eu CTP, aş fi scris mai degrabă despre politicianul postmodernismului unguresc antieminescian Csibi Barna şi despre publicistica noastră dezromânizantă care l-a precedat, decât despre nu ştiu ce mumie politică, contestată abia când au secat ajutoarele occidentale.

2011 02 05, Gnd, CTP despre situaţia din Egipt

România ca o pradă!

Opoziţia discută şi mediatizează împărţirea zonelor de influenţă, nu programul de redresare economică şi morală.

Nu e bună subestimarea unui electorat înţelepţit de mizerie.

2011 02 05, Σ

Clasa politică şi justiţia au scăpat de Vasile Paraschiv

E o pierdere de doliu naţional.

Nici sistemul nostru mediatic degenerat, nici clasa politică şi justiţia ei nu pot măcar înţelege ce înseamnă pentru viitorul moral al României înfrângerea definitivă a acestui Luptător.

Ar fi trebuit să ne fie tot atât de familiar precât Paul Goma sau Doina Cornea.

Fiecare din firava noastră mişcare civică să-şi ţină doliul său, băgând însă de seamă că disidentului Vasile Paraschiv adunătura noastră de nechezoli nici măcar nu i-a făcut rubrica în Wikipedia RO, sau i-o fi fost ştearsă!

Dumnezeu să-l odihnească printre eroii Neamului Românesc!

[Interviu cu Vasile Paraschiv, 21 FEBRUARIE 2008, Observatorul Cultural: http://www.observatorcultural.ro/Nu-e-suficienta-condamnarea-teoretica-a-comunismului.-Interviu-cu-Vasile-PARASCHIV*articleID_19262-articles_details.html]

2011 02 05, GO, Σ

Capacitatea de a genera literatură

Aici este şi sarcina care le revine de la popor scriitorilor profesionişti sau amatori, instituţionalizaţi sau vagabonzi: a dovedi capacitatea de a genera literatură pentru orice localitate cu români şi chiar pentru orice cartier.

2011 02 05, Revista Cultura, Cătălin Sturdza şi Medgidia lui Cristian Teodorescu

Importantele evoluţii de la Budapesta şi Chişinău

E cam straniu, într-adevăr, să ai reporteri expuşi pe Nil şi nu în jurul României, importantele evoluţii de la Budapesta şi Chişinău, de exemplu, rămânând în afara interesului opiniei publice, interes care *este sau nu este creat* de stăpânii mediilor de informare.

Cum s-a evaluat despre presa noastră că e un pericol pentru siguranţa naţională, poate că SRI şi SIE ar trebui să verifice acoperit dacă, prin absurd, se pot sau nu publica la noi, comandate de unii duşmani cu caracter mai duşmănos din Duşmania, materiale demolatoare demitizant privind valorile româneşti culturale sau istorice, în scopul subminării moralului populaţiei cu ocazia actualei crize bugetare în sensul că neavând noi trecut, nu avem nici dreptul la un viitor.

2011 02 05, Ziua Veche, Alo, mai există SRI şi SIE?

Despărţirea de Vasile Paraschiv

Singurătatea cumplită a Eroului. Lipsa de acoperire mediatică a funeraliilor. Impresia ca n-avem mişcare civică, sau e bună doar de protecţia maidanezilor. În timp ce pe TVR1 se pălăvrăgeşte vesel şi autopublicitar filozofic despre Ură!

2011 02 06, blog Mircea Stănescu

Jubilaţia activisto-securisto-cleptocrată

Eh, nu numai autorităţile l-au uitat pe Vasile Paraschiv!

Impresia finală este jubilaţia activisto-securisto-cleptocrată ca n-avem mişcare civică, sau e buna doar de protecţia maidanezilor. Articol de circumstanţă sau obligaţie profesională găseşti şi în *Jurnalul Naţional*! Fapt este că Generaţia Pupici n-are de unde afla DIMENSIUNEA pierderii, faptul că Vasile Paraschiv era în Est aproape tot atât de important precât Corneliu Coposu. Tocmai de aceea, să nu se mai întâmple ca cu Marin Constantin, Autoelita ar fi trebuit să fi fost toată la Casa Sindicatelor din Ploieşti şi la Viişoara, la funeralii, lângă *Ana Blandiana, Romulus Rusan, Doina Jela, Gabriel Andreescu, Mihail Neamţu, Mircea Stănescu*, şi atunci televiziunile s-ar fi mişcat şi ele! Dar în semiîntunericul plasmelor, dnii Liiceanu şi Pleşu apăreau la fel de bine dispuşi precât Dan Diaconescu, Iliescu, Crin şi Ponta. Şi mai e şi bănuiala că alţi megaintelectuali nu s-au mişcat din motive de criptobăsescianism.

Ingratitudinea cu care românii, atitudinarii mai ales, s-au despărţit de Vasile Paraschiv anticipează cum se vor despărţi şi de Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu sau Radu Filipescu, ceea ce din aceste păcate va grăbi asupra României Marele Cutremur Catastrofal

anticipat statistic.
2011 02 06, blog LIS

S-au făcut postaci cu toată familia

Virulenţa cu care e atacată de sconcşi memoria eroului Vasile Paraschiv pe toate forumurile, în timp ce mişcarea civică pare bună doar de protecţia maidanezilor, te face să crezi că toţi turnătorii voluntari de odinioară au fost dotaţi cu laptopuri şi s-au făcut postaci cu toată familia.
2011 02 06, Σ

Soclul lui Lenin

Soclul lui Lenin a mai fost propus pentru o statuie a Elisabetei Rizea, ca simbol al rezistenţei anticomuniste.

Teamă îmi e, cum merg trendurile politice, că în loc de Vasile Paraschiv, să nu se pomenească acolo cu Adrian Păunescu (poet şi gazetar!) dl. Sorin Ilieşiu, căruia îi datorăm excelentul documentar *Te salut generaţie-n blugi*.

Casa Scânteii este însă un viol arhitectural sovietic asupra Bucureştiului, capitala României Regale ocupate când am pierdut Războiul Sfânt, dus împotriva ambelor totalitarisme.

De aceea, soluţia corectă urbanistic ar fi a pune acolo pe Soljeniţîn, românii dând astfel o lecţie de cultură şi inteligenţă nu numai Estului:
http://propinatiu.weblog.ro/2008/08/28/statuia-lui-soljenitin-pe-soclul-lui-lenin/
2011 02 09, blog L.I. Stoiciu

Funeralii neatente rău prevestitoare

Doamnei Mungiu-Pippidi îi ies „necroloagele“ care te înveselesc prin *postromânism*: „o ţară în care oamenii, ca şi azi, se numărau pe degete“, „în România bărbatul care nu e un animal cu femeia lui e ţinta dispreţului public“, Vasile Paraschiv „întrucât nu a fost nici apostol, nici legionar, nici poet şi nici propagandist, moartea lui nu a strâns lumea la cimitir şi nici nu a făcut audienţă“.

Dar poate că totuşi gloata nu reţine în creieraşi decât ce bagă televiziunile sau intelectualii în ea! Şi cândva Europa Liberă: unor vârstnici, numele Vasile Paraschiv le aminteşte nu numai de sindicatul liber sau de abuzurile psihiatrilor Securităţii, ci şi de colaborarea cu Paul Goma, omisă dintre nebuniile atribuite de articol defunctului, căruia mişcarea civică, ea însăşi aproape defunctă, sau bună numai de protecţia maidanezilor, i-a făcut nişte funeralii neatente rău prevestitoare.
2011 02 10, RLb

Impresionanta Szent István-bazilika

Catedrala Mântuirii Neamului ar trebui construită numai din fonduri de la buget. Ea nu trebuie privită ca obiectiv religios, ci ca atracţie turistică. Mulţumită Partiiidului, avem Parlament ca la Budapesta, acum ţine de Marea Recuperare a avea şi un echivalent la impresionanta Szent István-bazilika.

Retorsiune

Oricum, de când Franța şi Germania s-au coalizat împotriva României şi Bulgariei, noi românii nu-i mai citim nici pe Céline, nici pe Grass!
2011 02 12, Σ

Momentul publicitar

În lipsa unui Institut Cultural al Republicii Moldova, de fapt multicultural, prin care să se exprime şi populația rusofonă, Centrul cultural restaurant-muzeu Vatra Neamului ar trebui clonat pentru toate sectoarele Bucureştiului şi capitalele de județ, fiind o inițiativă interesantă pentru o apropiere nonformală mai ales a adulților care, atraşi de mediatecă şi vinotecă, ar prinde din urmă cluburile tineretului iubitor de poezie.
2011 02 15, Σ, [Când s-a deschis la Baloteşti, Ilfov, pe DN1, Centrul cultural & Restaurantul-muzeu Vatra Neamului, lăcaş destinat susținerii, promovării şi perpetuării valorilor naționale culturale din RO şi MD.]

Stabilirea răspunderilor

Explicația că băncile străine, acordând la discreție credite de consum, au făcut din RO o anexă bananieră la UE de Vest, poate deveni tema viitoarei campanii electorale. În special partidul averescan al poporului poate agita chestiunea răspunderilor: CINE şi de ce n-a practicat cu supramediatizare Luminarea Poporului, să nu se împrumute, şi nici n-a luat măsuri de punere sub curatelă?
2011 02 16, RLb, Ilie Şerbănescu, Exporturile nu pot fi motor pentru economie

Lipsa cronică de educație

Dar cine este vinovat de lipsa cronică de educație în familie şi în şcoală? Poporul? Cleptocrația? Iarăşi, nu poate fi judecată decât elita intelectuală, cu pivotul ei organizat elitist rinocereşte, Autoelita! Care n-a dezvoltat nici Bibliotecă Națională, nici Partid al Cadrelor Didactice, abandonând Neamul Românesc să orbecăie ca handicapatu' *în semiîntunericul televiziunilor,* pradă uşoară pentru politicienii cleptocrației şi xenocrației atâta vreme cât până şi literatura e mai puțin funcțională decât economia de piață, adică decât repartitoarele, compostoarele şi apa caldă, iar viața intelectuală este înapoiată boiereşte față de cea politică, *neatingând încă nici măcar pluralismul*.
2011 02 16, Σ

Deviația împăciuitoristă

Adevărul este că deviația împăciuitoristă cu nomenclatura, a eminentului disident Adam Michnik, era binecunoscută şi răspunsurile, cam previzibile. Şi acceptate cu inima uşoară de atitudinari, un exemplu clasic de *stalinist democrat* fiind regretatul Silviu Brucan!

Cu atât mai interesant ar fi un al treilea dialog la Ateneu, cu un tandem aleatoriu format, de pildă o confruntare pe aceeaşi temă, a Rezistenței prin Cultură, între Gabriel Andreescu şi Paul Goma!

Altminteri, iertarea bolşevicilor e un colț de cotitură care cere dezbateri naționale, referendum, cum trebuia inițiat către 2 iunie 1997, la cedarea Cernăuților, Bugeacului şi Insulei Şerpilor către frații ucraineni, în loc să le dăm Transnistria!
2011 02 16, RLb, Dialog Pleşu-Michnik: Cum să îi ierți pe comunişti

Stadiul culinar casnic

Legalizarea prostituției e urgentată doar din considerente bugetare şi implicit de turism sexual, dar ea nu poate schimba mare lucru, decât poate recuperator, în ce priveşte praxisul erotic din RO, rămas tot atât de înapoiat, de monoton şi de naiv ca pe vremea comuniştilor, din lipsă de Infrastructură Intelectuală.

De fapt, datorită ceauşismului încuiat, România nu s-a bucurat intens ca Occidentul de *revoluția sexuală din secolul XX* şi azi, când lustrația, monarhismul şi unionismul sunt eşecuri care trebuie uitate, este bine să marşăm cu o Mare Recuperare măcar pe acest deficit de inițiere. La noi, în *postromânism*, televiziunile, presa, blogurile şi chiar importul de carte au rămas la *stadiul culinar casnic* de înțelegere a bucuriilor vieții. Legalizarea prostituției rămâne doar demagogie murdară dacă nu se corelează, pe toate canalele mediatice, începând din anii de şcoală şi continuând pe tot parcursul vieții, cu un vast proiect de Luminare a Poporului privind ENORMA diversitate a practicilor şi a *accesoriilor* erotice de care beneficiază azi, în societatea cunoaşterii, aproape numai egoista omenire civilizată.

2011 02 16, RLb, Mircea Kivu, Prostituatele

Criza e numai pentru proşti, dar e mult mai mare

Românii, ca şi kurzii, nu sunt mai prejos decât nemții sau alți căpoşi, lăudați aici de unii postaci ca supraoameni. Cât despre a încredința capitalului străin conducerea țării, tocmai mecanismul actualului dezastru financiar mânărit de clepto- şi xenocrație, ne îndeamnă la un patriotism prudent.

Paradoxal, taxa pe prostie, solicitată de dl Cărtărescu, ar trebui impusă de UE, NATO şi FMI numai pubintelectualilor noştri, chiar dacă au ieşit de sub şenila totalitară ca nişte mâți ogârjiți. Pentru că *inteligența unui popor e atâta inteligență câtă a injectat intelectualitatea în creierii lui*, nu de alegător (căci n-ai din ce s-alegi: încă n-au înviat Bălcescu şi Eminescu!) ci de cetățean, de *luptător civic*. Prostia e concentrată la noi tocmai la nivel civic, cleptocrația îşi face de cap pentru că *mişcarea civică pare a fi bună doar de protecția maidanezilor ucigaşi*.

Intelectualii n-au găsit limbajul comunicării cu gloata, s-o învețe să combată corupția/incompetența, şi nici nu l-au căutat. Mai rău încă, ei nu s-au zbătut pentru o Infrastructură Intelectuală firească, necesară când ai ca ideal Luminarea Poporului: mediateci, muzee, TVR Didactic, carte ieftină, şcoli deservite de profesori culți, nu de fraieri manelizați, malluri culturale etc.

De aceea, *criza e numai pentru proşti*, dar e mult mai mare, şi nu numai politicienii se fac vinovați, ci şi analiştii, seismectualii şi chiar postacii, dintre care desantații, cocalarii şi sconcşii!

2011 02 18, EvZ, Cărtărescu, Taxa pe prostie

Ce zace-n creierii gloatei

Forumismul românesc trebuie, eventual cu ajutorul statului, menținut intact în autenticitatea lui folcloristică, deoarece dă imagini perfecte privind *ce zace-n creierii gloatei*. E un feedback chiar mai bun decât procesul electoral pané, încremenit cocalat pe proiect ca mistrețul în răcituri şi ca somonul în aspic.

Analizele şi sintezele pe care le primeşte în fiecare dimineață Duşmania, ca şi Xenia, pe biroul oval sau octogonal, e de presupus că *iau mai degrabă pulsul postacilor decât pe al editorialiştilor*, ca mai îndrituiți să defileze sub lozinca de post-week-end *Wir sind das Volk!* De aceea, unii ratoni face şi mişto că inițierea de legi în contra postacilor ar fi o chestiune patriotică de contrainformații, de intoxicare.

Va veni însă vremea, e drept că abia în Epoca Wash, când Inversiunea Valorilor nu va mai fi rentabilă nici pentru cleptocrație, nici pentru xenocrație, nici pentru burghezia de merit, iară din catacombele postacilor se vor recruta personalități şi vipuri viguroase compatibile-n păreri cu ce dă Neamului Românesc tagma editorialiştilor de la balcoane. Deja numeroase analize de nevoi au devenit azi pertinente, ca Infrastructura Intelectuală, Sincronismul *Dacă-ai-la-ce*, Marea Recuperare şi Mântuirea Neamului.

Întrebarea mileniului rămâne dacă omul recent mai poate trăi şi citi sub fluxul perturbațiilor cărți, cărți bune, în avantajul importatorilor de lux, căci surpriza de a lua atitudine întru Luminarea Poporului e privită deja, de mulți investitori, potențiali filantropi, ca o obligație morală susceptibilă a ameliora exploatarea, rata profitului.

Dimpotrivă, cine nu le bagă pe forum, se *obsearvă* că nu le prea activează nici civic!
2011 02 26, GO

Să înființeze celebrul *Komitet Obrony Robotników*

Rostul regal european pentru Ateneu a fost Luminarea Poporului. Dacă discuta geograful Simion Mehedinți cu Adam Michnik, lăsa baltă obiecțiile Hertei Müller, pentru că degeaba le-a făcut şi Paul Goma în atâtea *scrisuri*, de la Paris, Rezistenței prin Cultură! (Dovadă consensul sălii că nu s-a întâmplat înainte de Nobelul literar ca un disident să critice pe alți disidenți!) Marele luminător regal şi creştin al poporului ar fi profitat de prezența experimentatului luptător civic Adam Michnik, canalizând conversația pe cu totul alt făgaş, *al lipsei de comunicare de la noi, dintre Autoelită şi Gloată*.

Adică ar fi cerut unele precizări despre cum a fost posibil în Polonia ca nişte înalți intelectuali să-şi piarză timpul cu nişte muncitori, să înființeze celebrul *Komitet Obrony Robotników* (KOR, Comitetul de Apărare al Muncitorilor, de care tot auzeam cu toții la Europa Liberă). De asemenea, s-ar fi milogit pentru detalii, fie şi anecdotice, despre activitatea de consilier pentru *Solidarność* a veselului domn Michnik (de pildă, cât de receptiv la nou era electricianul Walesa, în 1980 şi mai ales după 1989!!!). Aşteptată era şi o evocare a regretatului istoric şi ministru Jacek Kuroń. Aşa, unii au avut dezamăgirea, care l-a indispus şi pe Dinu Patriciu, că *s-au vânturat probleme româneşti cu o personalitate neinițiată în teoria complexității*.
2011 03 05, Rev22

Importanța electorală a investițiilor în educație

Est-etica postmodernistă anticipa, într-adevăr, şi o re-scriere a *Satyriconului*.

Pâinea lui Vanghelie nu e însă mai neagră decât a altora şi tot ce trebuie adăugat e doar că Satyriconul postromânismului e mult, mult mai mare!

Altminteri, omul politic Vanghelie nu trebuie descurajat, deoarece a înțeles din start importanța electorală a investițiilor în educație – caz singular – şi ar putea, academic consiliat, da de ruşine pe rivalii săi candidați la Primăria Capitalei, prin transfer de proceduri la Infrastructura Intelectuală, dacă ajutat de dl Nicky Scorpion, să zicem, şi de alți filantropi din Sectorul 5, ar ridica între cartierele Rahova şi Ferentari primul Mall Cultural din Capitală, prevăzut cu mediatecă, bibliotecă, săli de expoziții, spectacole şi conferințe, un bun model putând fi *La Ciudad de las Artes y de las Ciencias de Valencia*, pe care l-au vizitat deja mulți magnați din Top 300-500, să se documenteze ca Dinicu Golescu despre cum în ce mod se implementează într-o monarhie Luminarea Poporului.
2011 03 05, EvZ

Sacrificiul suprem al protestului prin renunțarea la rubricuță

Din păcate, intelectualii noştri au ieşit de sub şenila totalitară ca nişte mâţi ogârjiţi şi nu s-au întremat nici până azi. Ei nu pot renunța la Stăpân, ca instituție, nu numai din considerente privind calitatea vieții, ci şi pentru că riscă în RO a fi azvârliți în anonimat, la condiția de blogger sau postac disprețuit şi de îmbuibați, şi de gloată, şi de breaslă. Un pamflet-capodoperă, *Satyricon*, cum numai Mircea Cărtărescu poate scrie la nivelul Fellini-Petronius, comparând ospățul lui Vanghelie cu al lui Trimalchio, ne-a adus aminte de reacția din 22 februarie a dnei Rodica Palade la „obscenitatea publică“ a exprimării magnatului Dinu Patriciu în termeni zootehnici, că „deşi se sculase ca şi coada vacii, verticală uneori, filosofeanu s-a scurs moale şi s-a împrăştiat pe scaunul lui“.

Ei bine, accesând la 5 martie *Adevărul* opinii-comentarii, constați cu jenă că nu s-au solidarizat cu dl Gabriel Liiceanu până la sacrificiul suprem al protestului prin *renunțarea la rubricuță*, nume uriaşe precum Florin Iaru, Nicolae Manolescu, Radu Paraschivescu, Andrei Pleşu, Stelian Tănase, Radu Călin Cristea, Mircea Vasilescu, Liviu Antonesei, Dinu Flămând, George Stanca sau Ion Cristoiu, deşi poate că fiecare ar fi vrut în sinea lui să-l consoleze cumva printr-un gest de Solidarność, dacă nu pe singurul nostru filozof de azi, măcar pe directorul Humanitas, căruia unii îi sunt vădit îndatorați!

Nu ne rămâne, vasăzică, sub vremi, decât să ne rugăm, să ne tot rugăm ca bunul Dumnezeu să dea gând bun Patriciului, ca şi lui Vanghelie, şi preafericiților din Top 300-500, să ne lase ca Bill Gates 80% din averi pentru investiții în Infrastructura Intelectuală, chestii monarhice întru Luminarea Poporului, cum ar fi *La Ciudad de las Artes y de las Ciencias de Valencia*, de care să beneficieze profesional toți oamenii noştri de cultură *ca şi cum ar avea* facilități occidentale.
2011 03 05, Σ

Important nume al Rezistenței

Sub titlul *Octombrie, noiembrie, decembrie*, Ana Blandiana a adunat în 1972 cel mai dens volum de poezii de dragoste din lirica feminină Universală.

Sconcşii români n-au nicio putere asupra unei imagini literare ce nu se poate întuneca decât pentru rozătoarele din semiîntunericul televiziunilor.

Formula „important nume al rezistenței prin cultură“, potrivită mai degrabă, să zicem, pentru Maica Benedicta sau pentru prozatorul George Bălăiță, dacă nu şi pentru Gabriela Adameşteanu, este net dezavantajoasă.

Ana Blandiana, prin chemarea explicită la revoltă şi atacul devastator la cultul personalității, îşi are locul printre marii opozanți la totalitarism: Paul Goma, Doina Cornea, Dan Petrescu, László Tőkés, Vasile Paraschiv sau Radu Filipescu.
2011 03 06, PN

Mânca-o-ar câinii pe RO!

Ține de *postromânism* sadea sancțiunea ucigătoare decisă de protectorii animalelor, pe criză de credit şi de inteligență: „Transmiterea către ONG-urile şi către iubitorii de animale din străinătate a îndemnului de a boicota România şi produsele româneşti, în special produsele turistice promovate de Ministrul Elena Udrea“. Boicotul, perfect fezabil, va lovi amărâții, nu îmbuibații clepto- sau xenocrației şi, dacă va duce la explozie socială, e ca cum ai zice „Mânca-o-ar câinii pe România ca pe Taniuşa Statchievici!“.
2011 03 07, Σ

***Asta e România*, un clişeu incorect civic**

Oricum l-am privi, experimentul publicitar bazat pe clişeul „Asta e România!“ generează pasivitate civică şi dispersează răspunderea politică şi penală, perfect individualizabilă, pentru nefuncționarea serviciilor sociale sau a unor structuri ale statului.

Folosind clişeul „Asta e România!“ contribuim la consolidarea cleptocrației şi xenocrației, întârziind biruința burgheziei de merit, Luminarea Poporului, occidentalizarea Infrastructurii Intelectuale, Marea Recuperare, ba chiar Mântuirea Neamului.

Niciodată o țară sau o națiune nu se expun blamului, totdeauna se judecă şi se pedepsesc, chiar la Nürnberguri, doar clasa politică şi complicea ei intelectuală, prin privilegiații ce „nu muncesc“ tocmai pentru a gândi şi a conduce!

Colac peste pupăză, lansarea tocmai acum, pe criză bugetară, a unei campanii stradale, evident costisitoare, sub sloganul incorect civic *Asta e România*, cu panouri publicitare citite ca ofensatoare pentru români, de Ziua Femeii, că ei n-au valoare şi că nu e buni la pat în *postromânism*, fără mărci lămuritoare că e vorba de un sondaj, indiferent ce folos se anticipează prin proiectul finanțatorului, deocamdată funcționează ca o solidă investiție în curentele naționaliste, prin resentimentele fireşti, plus exploatarea logicii imediate că dacă s-ar afişa astfel de enunțuri despre minoritari, atunci ar protesta asurzitor toate mediile euroatlantice!

2011 03 08, ZP

CODUL DEONTOLOGIC AL POSTACULUI

Preambul

În cyberspațiul public românesc, **postacul** poate îndeplini un rol iminent [cum zic chişinăuienii] de factor activ în domeniul mass-media numai după asumarea liber consimțită prin jurământ a normelor *Codului deontologic al ziaristului* de pe site-ul Clubului Român de Presă.

Postacul este subcomentatorul webistic al **editorialistului**, un rău totuşi necesar, **cine îşi cenzurează feedbackul de la cititor riscând falimentul**.

Scopul exercitării pasiunii de **postac** este acordarea de *asistență hermeneutică*, adică să înțeleagă corect dedesubturile hipertextului, tuturor persoanelor fizice, juridice şi morale care navighează pe internet mai mult pe site-urile periodicelor cu variantă online, precum şi pe ale televiziunilor sau ale unor personalități, instituții, partide ori grupări cu caracter privat, implicate efectiv în *informarea* sau în Luminarea Poporului.

Pasiunea de **postac** nu poate fi îngrădită de Declarația Universală a Drepturilor Omului, de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, de Constituția României sau de Codul Deontologic al Jurnalistului/Ziaristului, ci doar canalizată spre armonizarea liberă şi independentă a dreptului la *liberă exprimare* cu dreptul oricărui cetățean la *informație corectă* online.

Norme

ARTICOLUL 1

Postacul nu are voie să relativizeze, să nege sau să aburească (să distorsioneze) ADEVĂRUL relatat de un **editorialist**, ci doar să-l completeze şi cel mult să-l exprime mai clar, bazându-se pe contribuții proprii sau trimiteri relevante la surse

serioase.

ARTICOLUL 2
Postacul, ca şi **editorialistul**, poate da publicităţii numai informaţiile de a căror veridicitate este sigur, după ce în prealabil le-a verificat, de regulă, din cel puţin 3 surse credibile.

ARTICOLUL 3
Nici **postacul** nu are dreptul să prezinte *opiniile sale drept fapte* sau să se folosească *neautorizat* de diferite surse şi materiale sub protecţia anonimatului.

ARTICOLUL 4
Postacul va respecta şi el identitatea, viaţa privată şi prezumţia de nevinovăţie.

ARTICOLUL 5
Postacul trebuie să facă pe site-urile de socializare o *declaraţie de interese* şi o mărturisire privind orice *angajamente* care i-ar putea afecta imparţialitatea, credibilitatea, patriotismul sau independenţa.

ARTICOLUL 6
Postacul nu poate pretinde unui **coleg** adeverinţe medicale cu conţinut narcologic sau psihiatric, nici cazierul judiciar.

ARTICOLUL 7
Postacul îşi va păzi sufletul şi, acolo unde a învinuit sau a înjurat pe nedrept un **editorialist** sau un **coleg**, respectiv familiile sau morţii acestora, va ieşi din clandestinitate, declarându-şi numele şi adresa, cerându-şi online iertăciune pentru păcatul săvârşit şi prezentând totodată aprecieri corecte, precum şi adevărata stare de fapt, într-o modalitate neechivocă ca şi cum ar fi dat drept la replică părţii vătămate.
2011 03 08, Agn

Ţine de *postromânism* ca mentalitate

Ţine de *postromânism* ca mentalitate a lua în serios estimarea unor americani că în caz de cutremur bucureştean ar pieri 500 000 de cetăţeni, care ştire spărgătoare de rating nu s-a atins nici la Revoluţia lui Brucan şi a lui Brateş!

Străinii introduc totdeauna o mare marjă de eroare pentru că subestimează capacitatea de adaptare la orice a românului, probată de o istorie multimilenară.

Iar dacă totuşi vor fi 500 000 de cadavre, va fi o problemă cu maidanezii obezi.

2011 03 12, Σ, Oprescu: «Vom avea un cutremur cu 500.000 de morţi în Capitală»

E o bizarerie

La mulţi ani Ungariei!

Vacanţa e o bizarerie care trebuie explicată având în vedere câtă ostilitate arată o parte a presei zilei de 1 Decembrie 1918, convingând observatorii că în RO oricine oricând publică orice!

Bineînţeles, parlamentarii opoziţiei antibăsesciene tac, profită.

2011 03 14, Ctd, Vacanţă parlamentară românească de Ziua Ungariei

Stimularea legală a Inversiunii Valorilor

Niciun istoric nu poate contesta *valoarea* scrierilor dlui Lucian Boia, ci doar *oportunitatea demitizărilor acum,* la care se pricepe şi gazetarul Ion Cristoiu. Adică: să evităm comicul de situaţie că o generaţie de „secături“, care suntem ratând civic recuperarea Basarabiei, Monarhia sau Reprimarea Bolşevismului, ne consolăm cu speculaţia că şi generaţiile care au săvârşit câte Ceva prin mit ar fi fost tot nişte adunături de pigmei!

Crima epurării politicianiste de azi a universităţilor e o provocare pentru capacitatea intelectualilor noştri de a reînvia mişcarea civică.

Ce m-a înspăimântat în gestul profesorului Michael Shafir de a returna medalia Preşedintelui a fost că acest analist superinformat a recurs la protestul individual, fără nicio iluzie că s-ar putea organiza vreun eficient comitet de acţiune cetăţenească sau universitară împotriva stimulării legale a Inversiunii Valorilor.

2011 03 14, Dlm, Adrian Cioroianu, sarcastic: Jos cu Boia! Trăiască reforma [despre izgonirea profesorilor din universităţi la 65 de ani]

Centrala Cernavodă poate că nu e cea mai periculoasă

Dacă n-ar fi în capul listei o centrală nucleară din Armenia, ai zice că e un banc cu Radio Erevan.

Ceauşescu a ales soluţiile CANDU impresionat de catastrofa de la Cernobîl.

Iar creierele încă nu plecaseră din România!

În actuala isterie antinucleară ce zguduie populist Occidentul, experţii în energetica nucleară cei numeroşi de la Radio Europa Liberă/Radio Libertatea (RFE/RL), printr-un *comunicat anonim ca la pos*taci impun guvernului Boc o reacţie imediată, o ieşire din *postromânism* şi letargie, altfel tot efortul turistic al dnei Udrea de a atrage străini nu va mai da roadele anticipate pentru apropiatul sezon estival.

Dar ce e mai jalnic e că dacă Cernavoda nu explodează conform Topului, securiştii lui Ceauşescu obţin, în „naţional-comunismul“ lor, o neaşteptată victorie morală în prelungiri asupra unui adversar de cel mai înalt profesionalism.

2011 03 17, ZP, EvZ, 22, RLb, HN – Radio Europa Liberă: Centrala de la Cernavodă, a treia cea mai periculoasă din lume

Postromânism din ce în ce mai vesel!

Micul eşec că Barna Csibi sau Garda Secuiască sau Garda Maghiară l-a judecat, condamnat şi spânzurat în linişte, fără scandal mediatizabil, pe Avram Iancu, se explică prin necunoaşterea de către românii de azi a personajului paşoptist, din motive de dispreţuire postmodernistă demitizantă a istoriei naţionale în şcoală, presă şi viaţa culturală, iar TVR Didactic neexistând. Marele succes al operaţiei este că mediul politic antiromânesc olandez, francez şi german sau postsovietic va reţine, pe lângă termeni precum *atrocităţile valahilor,* crimă împotriva umanităţii şi genocid, impresia că românii s-au resemnat deplin cu autonomia teritorială secuiască, precum au renunţat la Basarabia, postaderând în 2 iunie 1997 la Pactul Ribbentrop-Molotov.

Respinsă de YouTube, scena educării copiilor privind *cum se spânzură valahul* e adăpostită nu întâmplător de un site din Basarabia noastră, care preia – integral – materialele lui Barna Csibi:

http://www.patriotism.md/?p=7518

Tot în perspectiva unei găuri fiscale cât Kosovo de la o băşcălie la alta, de remarcat că, oricât de inculţi suntem, nu e bine că farsa lui Buzdugan (radiovedeta amendată în 2009 pentru obscenităţi antieminesciene de 15 ianuarie 2009!) a avut tocmai de Ziua Maghiarimii

tema colateral vădit aleasă demitizant: *Şcoala Ardeleană transformată în Mall*!
http://www.romanialibera.ro/actualitate/eveniment/radio-zu-si-radio-21-amendate-de-cna-144125.html
http://www.radiozu.ro/farse/farsa-scoala-ardeleana-187
2011 03 17, Σ

Camelian Propinaţiu

POSTROMÂNISMUL

Editura Virtuală AGO
2011

Între Potop şi Apocalips

Sang Kim, un economist coreean creştin din California, umblat prin lume, îmi/ne oferă cu generozitate un excelent hipertext privind Dezastrul Seismic din 11 martie 2011 produs întâmplător în nordul Japoniei:
shineyourlight-shineyourlight.blogspot.com

Nu am întâlnit nicăieri atâta meticulozitate, corectitudine şi decență extrem orientală în alegerea relatărilor,imaginilor, videoclipurilor.

Îți trebuie cel puțin un week-end pentru a parcurge întreg acest hipertext, slujindu-te din când în când de Google Translate pentru enunțurile în limba coreeană.

Cheia în care trebuie citit acest hronic rău prevestitor e profund biblică.

Mai întâi, neomenescul demonic tsunami (intrând din Ocean în golfuri şi estuare, zidul de apă a crescut până la 23 m) a purtat navele pescăreşti cu el, aşa că teatrul dezastrului e supravegheat pretutindeni, în plan apropiat sau depărtat, de *un fel de Arcă* (vezi mai ales Kesennuma), mai mare sau mai mică, iar aşchiile civilizației se încurcă în plasele pescăreşti – motiv evanghelic!

În plan secund, e de urmărit tema „Apocalypsis cum figuris“: e mai rău decât în liniile şerpuite ale lui Albrecht Dürer! Un Dragon mânios, o Godzillă, *pare a-şi bate joc de toate obiectele/nimicurile unei civilizații infatuate*: automobile, ambarcațiuni, containere care în prima clipă le iei drept cartuşe de țigări, trenuri, avioane (inclusiv supersonice militare), monitoare şi televizoare, clădiri şi temple sau cimitire, autostrăzi, căi ferate, centrale nucleare.
2011 03 17, GO, Agn

Violența discursului şefului scriitorilor uniți

Violența discursului şefului scriitorilor uniți e o abatere de la capacitatea postmodernismului, în *postromânism*, de a împăca la bac matematica şi comentariile literare.
2011 03 19, Adv, N. Manolescu – Povestea morarului cel prost [timbrul literar şi Grigore Arsene, ed. Curtea veche]

Iarăşi incalificabil!

Nu e bine să ne obişnuim cu postromânismul, cu doctrina nechezolilor că istoria ni s-a terminat şi că oricum n-am făcut nimic în ea! Modul în care fotbalul din Bosnia l-a învins pe cel din România cu 2-1 (0-1), dovedindu-l iarăşi *incalificabil*, a fost în primul rând o lecție de patriotism. Ai lor au gândit şi s-au bătut ca leii, cum făceau şi ai noştri înainte de postromânism, când niciun sponsor n-ar fi cutezat să ceară Federației să accepte chiloți cu găurele pentru domnişoarele din teren sau tricouri de altă culoare decât galbenul auriu amintind de clasicii Constantin, Dobrin şi Hagi.

Privatizarea fotbalului românesc şi a presei sportive seamănă cu acapararea României de către şmecheri, iar fraierii şi intelectualii n-au altă soluție decât încă o revoluție. Concret: dizolvarea FRF, cu Ligă cu tot, şi reconstrucția lor pe alte baze, ca-n Occident, unde demisiile vin de la sine.
2011 03 27, ZP

După alfabetizarea digitală şi închiderea televizorului

Chiar dacă nu te pregăteşti pentru o carieră de *postac profesionist*, după alfabetizarea digitală şi închiderea televizorului, ca şi a paginilor presei centrale, odată ajuns în faza a doua de iluminare, esențialul în viață e să fii om, deci datoria ta de postac român care vei să te

exprimi pe web, deci în universal, este *să citeşti cărţile esenţiale ale umanităţii*, concret ai a te duce cu sacul la o mediatecă dotată cu fişier bine actualizat, ca să verifici item cu item tot ce au tipărit edituri consacrate, care le au cu sacrul, ca Humanitas şi Herald. (Să nu te sperii niciodată: *densitatea* spirituală, poate şi filozofică, a Humanitasului s-ar putea să o percepi că nu e cert superioară Heraldului, dar acesta e un exerciţiu de a te descurca, la care au cele mai bune scoruri nechezolii. Treaba ta cum faci, dar nu te băga dacă n-ai nimic de spus!)

Oricum, *aceasta* este Calea. Tu trebuie să râzi, gândindu-te că o iluzie nu poate dăuna unei deziluzii. Totul dezinteresat. Fără carierism. Şi totuşi, muncă, muncă şi iar muncă. Intelectuală.

Dar parcurgerea unor cărări precum întrerândurile din cărţi trebuie să o faci cu detaşare balcanică mai mult decât yoghină, tăind cu brutalitate de kătană fructul faptelor, nepropunându-ţi a fi un cetăţean alegător cult doar pentru a ajunge megaintelectual, şi nici măcar pentru a penetra ca seismectual în Autoelită.

Şi mai ales la serviciu, păzeşte-te de efecte magice, nu fi fraier, nici nesimţit, să te lauzi *că citeşti cărţi*, pentru că poate ai colege şi colegi şi şefi de altă părere, mai rozătoare de timp ca de seminţe în semiîntunericul parcului şi al patului pe eclipsă spirituală.

Conştiinţa gloatei e televiziunea, iar un eveniment există atâta vreme cât poate scoate presa bani din el. Cum ecranul şi hârtia sunt scumpe, un mare scandal, oricât ar fi de grave dezvăluirile, se va stinge de la sine, de îndată ce finanţarea încetează.

De aceea, oricât de înalt copleşitor fie vreun tsunami mediatic, postacul român civic trebuie să stea deoparte şi să glosseze dezinteresat pe spuma valului.

Acesta e un scop nobil şi a fi postac român e azi, printre baroni, moguli şi shoguni, ca şi cum ai aspira la un titlu de nobleţe, *acela de călugăr sălbatic*, că altceva decât postări şi semeseuri nu mai lecturează nimeni nimic în ziulica de azi, de marasm bugetar, chiar dacă downloadează câte unul pdf-uri torenţial sau vrăfuieşte cărţi cu nemiluita pentru a citi *mâine,* mâine când vine Doamna de-ţi taie lumina!

Nu un *postac de seară de seară,* ca sconcsul, ci doar *postac de ocazie* să fii, tinere idealist, deplângând absenţa geniului în societate, sub stele sudice. Căci Geniul, vedem la Christ, Michelangelo, Beethoven sau Eminescu, este nu numai înnăscut, *este şi predestinat*. Nimeni om nu se poate pune cu semizeii!

Or, pentru România Epocii Mooye, vai, nice un *geniu natural* nu fu trimis!

Abia în Epoca Wash profeţia este că ni se vor livra mari cantităţi, în tranşe dependente karmic *de cum ne vor ieşi* Biblioteca Naţională „Neterminata“ şi Catedrala Mântuirii Neamului „Neînceputa“, evaluate după caietul de sarcini privind Marea Recuperare a trecutului cultural oprimat şi comprimat colonialist de imperialişti.

Vasăzică, ne descurcăm sintetic, cu surogate, *geniul obligat* fiind un nechezol fin mai androgin, ambidextru de ambe speţe, care însă refuză a fi doar nechezol de succes, conştient de ce *front de muncă spirituală vast* ai în RO şi DRO, pentru ca Neamul Românesc să-şi îndeplinească Misia Istorică printre gorilieni fie şi prin postaci sintetici, apucându-se cât mai grabnic de ea.

De aceea, postacul trebuie să fie pe fază şi *să se exprime repede*, fiindcă mai târziu lumea nu mai ştie la ce se referă el cu ideile constructive pentru care s-a documentat în biblioteci ca să dea Ţării cele mai bune soluţii sau ca să poată, pe bază de statistici, să verifice *dacă este cu adevărat criză*, iar dacă e, atunci câtă e din vina recesiunii mondiale, câtă din vina clasei politice, câtă din cauza imperialiştilor străini şi câtă din jocul cleptocraţiei bolşevico-interlope când cochetează cu postromânismul.
2011 03 31, GO

Nobelul pentru Pace

Postacul care cunoaşte pe Sarközy fie şi din Wikipedia Franceză, ca fiind un Nicolas Sarközy de Nagy-Bocsa de-al nostru, întrucât se aştepta să aibă mai multă milă de românii de rând când cu Schengenul, împărtăşind o istorie comună, nu-i va ierta impulsivitatea că s-a purtat mediatic în două rânduri cu Preşedintele nostru *ca un grof cu un iobag*, deşi poate că meritau amândoi împreună Nobelul pentru Pace.
2011 03 31, RLb, Alina Mungiu-Pippidi

Centenarul sexy al lui Emil Cioran

Centenarul Emil Cioran (8 avril 1911 Răşinari en Roumanie – 20 juin 1995 Paris) se celebrează discret mai mult la export, ca sub ocupaţia bolşevică. Pe plan intern, se practică în principal *demitizarea pe bază de oglindirea unor intimităţi*, cum ar fi multinvidiatul exerciţiu de admiraţie cu diavoliţa Friedgard Thoma, care e limpede azi că n-a fost totuşi suficient de irezistibilă sexy încât pesimistul *să se sinucidă cu ea,* extenuându-se, cum desigur îşi propusese acceptând-o în aleasa-i biografie.

Vine 8 aprilie şi editorii români de cărţi şi amatorii de filozofie poate că se preocupă un pic mai practic de Centenar, anume juisând cu poporul la ieşirea cu bocănituri a României din recesiune. Iar partea franceză a moştenirii filozofice cioraniene pare a fi anticipat şi ea plăcerile noastre.

Eseistul Stéphane Barsacq, editor la Robert Laffont şi Albin Michel, carele a mai publicat *Simone Weil, Le Ravissement de la raison*, Le Seuil, 2009, iar în 2010 a prefaţat Romain Rolland – *Vie de Tolstoï,* a scris tot cam în stil *déboulonnage de la statue* o investigaţie perfectă tehnic, dar cu titlu foarte sexy, *Cioran, éjaculations mystiques,* Seuil, 2011.

Ecoul cărţii e în *Le Monde*, 25 Février 2011, îl găseşti *free* pe Scribd, 470 cuvinte. Cronicarul Didier Cahen alege previzibil, atent la *keywords*, tot un titlu postmodern, *Jouissances de Cioran*, subliniind că Barsacq evidenţiază descendenţa românului din ortodoxie, gnostici şi Dostoievski.

Cu atâtea ejaculări şi juisări, o să-mi aduc eu aminte de centenarul din 2011, ca de *dublul centenar ratat* din 2007, al celor doi mari prieteni, Mircea Eliade şi Mihail Sebastian, 100 de ani şi de la o mare Explozie Socială, an 2007 când măcar am avut consolarea cu Mircea Cărtărescu – *Orbitor. Aripa dreaptă*, aşteptând înnobelarea.
2011 04 04, GO

Lista celor 50 de cărţi obligatorii pentru liceeni

Temă pentru acasă pe 4 ani

Plecând de la un site abandonat, *Liceanul Neascultător*, un elev a socotit că dacă ar citi câte o carte pe lună (ceea ce ar reprezenta un mare efort), atunci în 4 ani de liceu s-ar acumula 48 de cărţi citite, la care se adaugă Eminescu şi Caragiale, doi autori pe care orice român îi cunoaşte în detaliu din auzite de pe la tembeliziuni, fără niciun fel de efort. A circulat astfel în unele colegii, licee şi chiar grupuri şcolare, următoarea *Temă pentru acasă pe 4 ani*, cu unele variaţiuni ţinând de subsidiaritate, de inspectorat şi de eternele discuţii:

Lista celor 50 de cărți obligatorii

1. Liviu Rebreanu – *Ion*
2. George Călinescu – *Enigma Otiliei*
3. Mihai Eminescu – *Opere*
4. Eugen Ionescu – *Rinocerii*
5. Henry Fielding – *Tom Jones*
6. Charles Baudelaire – *Florile Răului*
7. Lev Nikolaevici Tolstoi – *Anna Karenina*
8. Feodor Mihailovici Dostoievski – *Crimă şi pedeapsă*
9. Aleksandr Soljenițîn – *Arhipelagul Gulag*
10. Gustav Flaubert – *Doamna Bovary*
11. Ioan Slavici – *Amintiri*
12. Cervantes – *Don Quijote de la Mancha*
13. Shakespeare – *Hamlet*
14. Jean-Jacques Rousseau – *Confesiuni*
15. Franz Kafka – *Procesul*
16. Mihail Sebastian – *Jurnal*
17. N. Steinhardt – *Jurnalul fericirii*
18. Ana Blandiana – *Octombrie, noiembrie, decembrie*
19. Monica Lovinescu – *Unde scurte*
20. Samuel Beckett – *Aşteptându-l pe Godot*
21. Virginia Woolf – *Spre far*
22. Marcel Proust – *În căutarea timpului pierdut*
23. Albert Camus – *Mitul lui Sisif*
24. Louis-Ferdinand Celine – *Călătorie la capătul nopții*
25. Andre Malraux – *Antimemorii*
26. Irving Stone – *Agonie şi extaz*
27. Nichita Stănescu – *11 elegii*
28. Ioan Alexandru – *Imnele bucuriei*
29. Lucian Blaga – *Poemele luminii*
30. James Joyce – *Ulysses*
31. Thomas Mann – *Muntele vrăjit*
32. Horia Roman Patapievici – *Zbor în bătaia săgeții*
33. James Clavel – *Shogun*
34. Marin Preda – *Moromeții*
35. Alexandru Vlahuță – *România pitorească*
36. Norman Manea – *Întoarcerea huliganului*
37. Mateiu Caragiale – *Craii de Curtea-Veche*
38. Robert Musil – *Omul fără însuşiri*
39. Herta Müller – *Încă de pe atunci vulpea era vânătorul*
40. Andrei Pleşu – *Despre îngeri*
41. Gabriel Liiceanu – *Jurnalul de la Păltiniş*
42. Garabet Ibrăileanu – *Adela*
43. Nicolae Iorga – *O viață de om – aşa cum a fost*
44. Iurie Colesnic – *Basarabia necunoscută*
45. Mircea Eliade – *Maitreyi*
46 Mircea Cărtărescu – *Orbitor*
47. Titus Suciu – *Reportaj cu sufletul la gură*
48. Paul Goma – *Din calidor*

49. Ion Luca Caragiale – *Opere*
50. Radu Mareş – *Caii sălbatici*

Se pare că parcurgerea acestei liste generează competenţe privind întocmirea unui plan de lecturi personalizat.
2011 04 05, RetL, GO

Impotenţă parlamentară cronică

Parlamentul este incapabil să redreseze economia şi corupţia, sau să combată incompetenţa, şi se ţine de bancuri senile, când aveam legile 196/2003 şi 496/2004. Dealtfel, e o instituţie decorativă, poate fi desfiinţat, chiar este, fiindcă legile reale şi le asumă guvernul şi Stăpânul acestuia.

Vai, vai di ţară! Ce vremi cumplite au agiunsu şi la ce cumpănă au cădzutu, vorba cronicarului, vai di ţara în care Comisia de cultură a Senatului se ocupă de pornografie! Citeaşte soacra şi muiarea nefu factura internet a capului de familie!

Totuşi, ne aşteptam ca legea fiscalizării valorificării casnice a pornografiei dupe web să vină de la un expert ca soţii Prigoană sau de la un familist ortodox ca Becali, iară nu de la cinefilul Radu F. Alexandru, un scriitor de dicţionar, cum ar zice Stăpânul Canonului, după Wiki începător cândva ca redactor la copii, la *Cutezătorii*!

Pentru protecţia progeniturii, soluţia şade nu în parolare ci în sfatul părintesc: explică-i că dacă se masturbează excesiv, riscă s-ajungă kilointelectual în RO!
2011 04 06, GO

Efecte ale fugii creierelor

Aşa păţeşte mai târziu care-şi bate intelectualii.
2011 04 06, EvZ, [copil născut în toaletă confundat medical cu o tumoare]

Ni-l vor lua!

Altfel spus, Cioran nu e citit în RO şi atunci Franţa trebuie să ni-l ia ca pe Eugen Ionesco!
2011 04 06, Adv, Nu sunt bani pentru Cioran

Dl George Brăiloiu, patronul KDF Energy, întâiul nostru filantrop cultural

Dl George Brăiloiu, patronul KDF Energy, cumpărătorul manuscriselor Cioran întru a le dona statului, începe o nouă istorie culturală pentru românii liberi, reparând onoarea pierdută de politicieni şi pubintelectualii lor, care au cam fugit de Centenarul Cioran, neimplicându-se prin a exprima ceva esenţial nou, deşi nimeni nu l-a umbrit reamintind chestiunea derapajelor după clarificarea ei de către Alexandra Laignel-Lavastine sau Marta Petreu.

Urmând mediatizării scenelor de umilinţă naţională cu Sarközy gesticulând la Băsescu precum un *grof* la un *iobag*, această nobilă replică românească e, desigur, o mare surpriză pentru parizieni.

În plus, avem *o lecţie de filantropie pentru bogătaşii noştri* din clepto- sau xenocraţie, care nu mai pot întârzia la nesfârşit explozia socială generatoare a unui partid justiţialist crescut din demagogia confiscării averilor *inexplicabile*.

S-a şi criticat aiurea participarea TVR şi BCU la pariziana licitaţie, unde firesc era să avem Humanitasul. În schimb, Ministerul Culturii trebuie făcut departament la al Educaţiei

sau la al Turismului. Şi nu de azi, de ieri. Pentru că nu numai *Manuscrisele* contau, ci a achiziţiona în anii 90 MANSARDA!

Fără gestul dlui George Brăiloiu am fi ratat Centenarul Cioran, cum în 2007 pe al lui Eliade şi al prietenului său Mihail Sebastian, când pubintelectualii noştri tot cam ca azi s-au derobat şi s-au ascuns.

Despre KDF Energy aflam din Ziarul Financiar:
http://www.zf.ro/companii/cine-a-sfidat-criza-si-cine-a-incasat-din-plin-lovitura-recesiunii-top-50-companii-in-crestere-versus-top-50-companii-in-scadere-6753743

„Firma al cărei business a crescut de peste 100 de ori este KDF Energy, unul dintre cei mai importanţi brokeri de certificate de emisii de gaze cu efect de seră din România. Astfel, dacă în 2008 afacerile companiei erau de aproximativ un milion de euro, anul trecut acestea au ajuns la circa 100 de milioane de euro. Compania controlată de un român a început să funcţioneze încă din 2002, fiind specializată în domeniul consultanţei pe probleme de energie. Din 2008, KDF Energy intră pe un nou segment de piaţă, cel al tranzacţiilor cu certificate de emisii de gaze cu efect de seră, lucru care va sta la baza creşterii accelerate a afacerilor companiei."
2011 04 08, GO

Te face mistic

Te face mistic minunea că prin filantropul George Brăiloiu s-a întors în Ţară tocmai manuscrisul „Lacrimi şi Sfinţi", în care geniul tânăr al lui Cioran aproape că se apropie de al lui Eminescu.
2011 04 09, Σ

Republicarea romanului *Biserica Neagră*

Republicarea romanului Biserica Neagră este un eveniment editorial remarcabil.

Pentru o mai bună imagine despre scriitor, a se reciti în *România literară* nr 40-41/2009 articolul Ioanei Diaconescu – *A. E. Baconsky urmărit de Securitate*:
http://www.romlit.ro/a._e_._baconsky_urmrit_de_securitate
http://www.romlit.ro/a._e._baconsky__urmrit_de_securitate_ii
2011 04 11, Fbk

Aveţi... N-avem!

Nu deranjaţi! Aici se gândeşte.
N-AVEM!
2011 04 11, Dilema, Fbk [Mircea Vasilescu – Soluţii de la intelectuali]

O adunătură de paraziţi incompetenţi, leneşi şi hrăpăreţi

Orice profesor de gimnaziu sau liceu a trecut sau va trece, în oligopedagogia noastră, prin astfel de scene umilitoare, deoarece elevii interiorizează şi imită o întreagă societate adultă manipulată politic şi mediatic să gândească dispreţuitor despre corpul didactic, ca fiind o adunătură de paraziţi incompetenţi, leneşi şi hrăpăreţi. În consecinţă, profesorii ăştia de la munca de jos nici nu prea sunt recunoscuţi ca intelectuali de categoriile socioprofesionale mult mai realizate băneşte: avocaţi, doctori, ingineri, universitari, economişti, publicişti, scriitori, artişti sau filozofi.
2011 04 11, Adv, Fbk, Un elev îşi ameninţă profesorul cu pumnul

Or, tema era o schimbare la faţă

Centenarul Cioran a constat în RO din chestiunea unor documente deja copiate în anii 90 şi care cum-necum, printr-un miraculos act filantropic, s-au întors să zacă iar acasă. Or, tema era *o schimbare la faţă*, dacă nu şi a României, măcar a intelectualităţii. Abia intervenţia de azi a dlui Vladimir Tismăneanu aduce puţină normalitate.
2011 04 13, EvZ, vânzătoarea lui Cioran

Doctrina *Moarte intelectualilor!*

Rezultatele sondajului sunt procentual surprinzător de bune în sistemul educaţional românesc bazat pe televiziuni, presă, biserică şi internet.

Credeam că stăm şi mai rău. Avem noroc. Puteau fi total îngrijorătoare dacă se mai şi făcea propagandă politică naţionalistă permanentă, ca în Ungaria ultimilor ani.

În anii Hiatusului 1940-1989, de când au început încă în Basarabia bolşevizarea românilor, profesorul, utilizat abuziv ca activist, a primit şi ceva autoritate, printr-o salarizare cât de cât decentă. După 1990, surprinzător, nu i s-a atribuit cadrului didactic statutul social interbelic regal, ci toate guvernările au aplicat doctrina *Moarte intelectualilor!* practicând cu o neobişnuită consecvenţă subsalarizarea, din motive electorale, mizându-se pe dispreţul primitiv pentru fraieri, poate şi din interesul clepxenotocrat de a avea o populaţie total incultă civic.

Deja în anul eclipsei 1999 sistemul de învăţământ a intrat în colaps oligopedagogic (K.O.): un amărât care nu se poate prezenta pe sine drept exemplu de reuşită în viaţă, mai ştie să dea lecţii sublime de matematică sau comentarii literare, dar nu mai poate şi *educa*, e luat la mişto şi de elevi, şi de părinţi, şi de autorităţi.

De aceea, educaţia efectivă în şcoli o fac astăzi mai degrabă preoţii decât diriginţii! Şi nu mai vorbim de fuga creierelor sau de fenomenele de minicorupţie aduse de subsalarizare, nici de apariţia de resurse umane cu diplome procurate de la universităţi aflate la limita autorizării.

Ar fi relevant în oligopedagogia noastră un sondaj privind existenţa sau inexistenţa de cadre didactice care-şi mai fac proprii copii tot profesori sau care ar avea cruzimea orientării şcolare şi profesionale a elevilor capabili de performanţă spre o carieră de nota zero, atât de dispreţuită câtă vreme capitalul nostru român şi străin nu va înţelege că a exploata o forţă de muncă înalt educată măreşte rata profitului mai mult şi mai sigur decât şpaga.
2011 04 13, EvZ, Portretul elevului român: rasist şi dornic de dictatură

În România republicană

Cum tot suntem în climax cu Centenarul Emil Cioran ca sterilitate RO, fără a fi luminată cu ceva Mizeria, gândim că politicienii nu pot pauperiza gloata fără complicitatea intelectualilor şi că sătulul nu crede la silogismele amărâtului.

Cu rare excepţii.

Dl George Brăiloiu este deja un personaj istoric: întemeietorul filantropiei culturale în România republicană.
2011 04 13, Rev22

Viaţa noastră intelectuală a derapat prin 1997-1998

Nu e vorba doar de incurie. După ce ne-au părăsit fraţii Cioran, viaţa noastră intelectuală a derapat prin 1997-1998 spre un *postromânism* care explică prietenia româno-

franceză Eleonora Cioran – Laurence Tacou.
2011 04 13, Rev22

Ca la Statuia Leul

Dacă s-ar reedita Constantin Kirițescu – *Istoria războiului pentru întregirea României (1916-1919)* am vorbi ca la Statuia Leul de Catedrala Reîntregirii Neamului.
2011 04 14, RLb, Catedrala Încoronării versus Catedrala Reîntregirii

Îmi vindeam Mercedesul

Dacă eram eu filozof deştept, îmi vindeam Mercedesul şi cumpăram de la dna Eleonora Cioran documentele cu 36 000 euro la 9 august 2010.
2011 04 14, RLb, Sabina Fati – Cum l-au cumpărat băieții deştepți şi pe Cioran

Să nu se poată angaja în altă parte

Una dintre cele mai eficiente metode să atragi tinerii talentați în educație, pe criză bugetară, este a crea condițiile economice ca ei să nu se poată angaja în altă parte!
2011 04 14, Fundația Patriciu

Acțiunea unionistă 2012

Clasa politică şi intelectuală din RO a ratat orbitor în iunie 1990, când cu organizarea Mineriadei, aniversarea a 50 de ani de la Răpirea de către URSS a Basarabiei, iar în martie 1998, cu liberalo-țărăniştii CDR la putere, anticipând cei 80 de ani de când Sfatul Țării a declanşat Marea Unire, a scos bine pregătitul număr 265 anti-Eminescu al *Dilemei* ministrului Andrei Pleşu, reuşind să-l demitologizeze (vorba lui Paul Cernat) pe Poetul Național prin semnături prestigioase (Zigu Ornea, Nicolae Manolescu, Mircea Cărtărescu, Cristian Preda, T.O. Bobe, Răzvan Rădulescu, Ion Bogdan Lefter...).

De recentul 15 ianuarie 2011, explicarea de către dl Marius Chivu a rațiunii demitizării s-a republicat, ornată cu reuşite caricaturi ale brandului eminescian.
http://www.dilemaveche.ro/sectiune/dileme-line/articol/mitul-lui-eminescu-contemporanul-nostru

Acțiunea 2012, implicând unionist tineretul, poate conduce totuşi la o resurecție a mişcării civice, pe ambele maluri ale Prutului.

Bine ar fi să luăm în seamă realitatea geopolitică de azi, că *şi tineretul rusofon este interesat de integrarea europeană!* Tocmai acestui public instruit şi occidentalizat ar trebui să i se adreseze în primul rând ICR Chişinău, pe înțeles, nu elitist, etalându-i de pildă privilegiile UDMR-ului ca argument că în România democrația e funcțională, fără discriminări.
2011 04 15, PN

Stat național, suveran şi independent, CULTURAL, unitar şi indivizibil.

Art. 1, aliniatul (1) cel mult poate fi adăugit după cum urmează:
România este stat național, suveran şi independent, CULTURAL, unitar şi indivizibil.

O asemenea europenizare a Constituției ar permite miniştrilor să ieie măsuri eficiente, cum ar fi *retrogradarea* municipiilor fără librării la statutul de oraşe, sau comasarea județelor fără librării, aşa cum se operează deja în educație cu şcolile nefrecventate.
2011 04 20, petitiionline, România – stat național şi unitar

Ca să înțelegi pe românul interbelic

Ca să înțelegi pe românul interbelic, trebuie să răscolești arhivele nu cât Ion Cristoiu, nu cât Marta Petreu, ci cât Zigu Ornea. Productivitatea românilor regali, de 100:1 față de noi, în tot 20 de ani, vine din *teroarea istoriei*, din atmosfera de *țară pândită*.

Odată sfârtecați teritorial, spaima de a fi ocupați de ruşi sau de germani (pentru petrol!), lor nu le lăsa loc pentru lehamitea şi băşcălia de azi, pentru acest postromânism în care ne răsfățăm sub umbreluța NATO. Trebuia neapărat să optezi pentru indiferent ce se găsea organizat pe scena politică. Timpul nu mai avea răbdare. Aşa a greşit atâta elită.

2011 04 20, blog Mofturi de ochelarist – Emil Cioran, militant al mişcării legionare

Starea de adormire mancurtă

Starea de adormire mancurtă e mai degrabă în RO decât în Basarabia.

Vasăzică mâine e deja 22 aprilie (ziua lui Lenin!) şi sunt nişte zile bune din Săptămâna Patimilor de când se ştie de *Acțiunea 2012*, menită a resuscita un curent unionist perfect asimilabil realist politic unei cooperări regionale paşnice, deplin europene. Ca metodă ştiințifică din era cuantică, de investigare a Sistemului prin perturbații, se poate deja evalua, googlând „Acțiunea 2012“, cât de cenzurată este, sau mai rău, autocenzurată, atât presa centrală cât şi excrescența ei ştiristă, colonia televiziunilor care au şi site.

Când se mişcă ceva în puțina noastră mişcare civică şi nu e vorba de protecția maidanezilor, de regulă nu taci fără motiv.

2011 04 21, Acțiunea 2012

Un discurs deocheat

Acum e indecidabil dacă Biblioteca ASTRA din Sibiu, chiar recurgând la avocați incisivi, ca Paula Iacob când a mai apărat un sibian distins la revoluția câştigată de TVR-ul lui Brateş şi al lui Brucan, va reuşi sau nu să recupereze de la Biblioteca Academiei manuscrisele Cioran.

Tipul de apărare al dnei Eleonora Cioran se poate baza pe precedentul cu supărarea pe intelectualii noştri manifestată de Marie-France Ionesco, luând aminte la modul nerespectuos în care îl tratăm pe *Eugène Ionesco*. De la dispariția fraților Cioran, s-a ajuns până la performanța că 87 la sută din discursul despre Emil Cioran în România trimite la trecutul lui „deocheat“, cum dealtfel face subtil şi titlul acestui interviu. De 8 aprilie centenar, cine deschidea *Observatorul Cultural* avea impresia că e ostentativ *un număr special Marta Petreu*, iar în rest, se discuta prin cafenelele literare nu de lacrimi şi sfinți ci de întemeietorul filantropiei culturale la românii republicani, George Brăiloiu, ca negustor de aer.

2011 04 20 Rev22, Posteritatea deocheată a manuscriselor lui Cioran

A colabora cu magnatul mogul Dan Voiculescu

Crin Antonescu e un ciudat, încă n-a înțeles că Geoană a pierdut alegerile fiindcă Băsescu s-a bazat pe intelectuali mai mari, *unicate,* de nesubstituit cu nechezoli. Principala sa slăbiciune e de fapt abaterea de la etalonul I. I. C. Brătianu. Ar trebui *să fie chiar național liberal, adică unionist, monarhist şi obsedat de reprimarea bolşevismului*!

A colabora cu magnatul mogul Dan Voiculescu poate fi doar o tovărăşie de drum. În politică, se poate orice, întru Luminarea Poporului, pentru bunăstarea lui şi a cadrelor didactice, curmându-se cu subsalarizarea Boc, pentru că azi o profă de liceu din RO nu şi-ar putea permite, ca Simone Boué, să întrețină din leafa ei pe un Emil Cioran.

Depinde de câtă independenţă a avut grijă să-şi rezerve Crin. Chiar dl Cărtărescu poate da lecţii în acest sens: l-a pulverizat pe Adrian Năstase scoţând volumul „Baroane!“ dintr-o experienţă existenţială şi etică acumulată în 2004-2005 chiar în *Jurnalul Naţional*.
2011 04 20 EvZ

N-ar costa prea mult un TVR Didactic

N-ar costa prea mult un TVR Didactic, adresat adulţilor care vor să se realfabetizeze. Sunt mai mulţi decât s-ar crede. Decisiv e accesul comod la resurse.
2011 04 20 Fbk, Alexandra Martin

Lista de cărţi facultative pentru liceeni (50)

Temă pentru acasă pe 4 ani

1. Dante Alighieri – *Vita Nuova*
2. Zoe Dumitrescu-Buşulenga – *Eminescu. Viaţă, Creaţie, Cultură*
3. Constantin Noica – *Eminescu sau gânduri despre omul deplin al culturii româneşti*
4. Eugène Ionesco – *Regele moare*
5. Tudor Arghezi – *Vântule, pământule*
6. Lucian Blaga – *Spaţiul mioritic*
7. Lev Nikolaevici Tolstoi – *Război şi pace*
8. Feodor Mihailovici Dostoievski – *Fraţii Karamazov*
9. Aleksandr Soljeniţîn – *Pavilionul canceroşilor*
10. Sorin Dumitrescu – *Chivotele lui Petru Rareş şi modelul lor ceresc*
11. Mihail Sadoveanu – *Viaţa lui Ştefan cel Mare*
12. Goethe – *Faust*
13. Shakespeare – *Romeo şi Julieta*
14. Nicolae Iorga – *Sfaturi pe întunerec*
15. Franz Kafka – *Metamorfoza*
16. Serghei Esenin – *Omul negru*
17. George Orwell – *Ferma animalelor*
18. Ana Blandiana – *Ghicitul în mulţimi*
19. Hermann Broch – *Moartea lui Vergiliu*
20. *Jurnalul Annei Frank*
21. Virginia Woolf – *Orlando*
22. A. E. Baconsky – *Biserica Neagră*
23. Albert Camus – *Ciuma*
24. Marguerite Yourcenar – *Memoriile lui Hadrian*
25. Yasunari Kawabata – *Sembazuru*
26. Nicolae Labiş – *Baladă*
27. Nichita Stănescu – *Noduri şi semne*
28. Balcica Măciucă – *Balcic*
29. Cezar Ivănescu – *La Baaad*
30. Mircea Cărtărescu – *Postmodernismul românesc*
31. Emil Cioran – *Schimbarea la faţă a României*
32. Horia-Roman Patapievici – *Politice*
33. Max Blecher – *Vizuina luminată*
34. Marin Preda – *Cel mai iubit dintre pământeni*
35. Zaharia Stancu – *Pădurea nebună*

36. Jean Ancel – *Transnistria*
37. Mircea Eliade – *Memorii*
38. Ernesto Sábato – *Despre eroi şi morminte*
39. Paul Goma – *Scrísuri*
40. Andrei Pleşu – *Chipuri şi măşti ale tranziției*
41. Gabriel Liiceanu – *Uşa interzisă*
42. Dan Petrescu – *În răspăr*
43. Gabriel García Márquez – *Un veac de singurătate*
44. Paul Morand – *Bucureşti*
45. Jorge Luis Borges – *Cartea de nisip*
46. Ion Gavrilă Ogoranu – *Brazii se frâng dar nu se îndoiesc*
47. Ion Cârja – *Canalul Morții*
48. Dumitru Bacu – *Piteşti*
49. Thomas Mann – *Doctor Faustus*
50. Érico Lopes Veríssimo – *Incident la Antares*

Se pare că parcurgerea acestei liste generează competențe privind întocmirea unui plan de lecturi personalizat.

2011 04 22, RetL, GO

Bărbații s-au rărit în RO după Mineriade

Folosirea de către colegii unguri a megatoponimului Transylvania în loc de România e o insultă involuntară adusă publicului californian, tratându-l ca cititor doar de bestselleruri, cum ar fi *Dracula*.

Curajul Ioanei Moldovan străluceşte orbitor fiindcă bărbații s-au rărit în RO după Mineriade.

2011 04 26 Rev22

Şi-au conectat, cu sau fără şpagă, dejecțiile la apa potabilă

Ehei, câți amărâți din RO or fi bând zilnic aghiazmă din asta, cadou şmecheresc de la noii Stăpâni! Fiind şi o indicație teroristă NKVD din 2 iunie 1947, relativă însă la ape reziduale din industrie.

Râsul lumii că vilele de lux din Popeşti-Leordeni şi-au conectat, cu sau fără şpagă, dejecțiile la apa potabilă a localnicilor nu trebuie însă nici dezbătut civic mediatizat şi nici anchetat penal, deoarece este interpretabil filozofic ca *pedeapsă cerească* coprotranscedentală pentru negăsirea fesenistă 20 de ani a soluției pentru terenul Bisericii Martirilor Timişoarei, a căror cenuşă a fost deversată la o gură de canal locală, lăcaşul pentru pelerinaj fiind abia din august 2010 în construcție, evident din lemn.

2011 04 26, Σ

Inventând conceptul de național-comunism

Nu văz chiar deloc de ce-ar fi naționalistă vizitarea Muzeului Satului! Nu pentru că a fost naționalist era rău Ceauşescu, ci pentru că gândea ca Marx.

Inventând conceptul de național-comunism, clasa politică şi intelectuală împrăştie o subtilă dezvinovățire pentru nerecuperarea Basarabiei.

2011 04 26 Flikr, „1975 – serbări la grădi, naționaliste"

Fior naratologic

Nu e o joacă. Mi-e frig! Orwell în „1984“ anticipează aşa ceva, iar literatura vândută azi în lume, statistic, formal, poate fi descrisă de un asemenea model.
2011 04 26, blog Singur pe bancă, Tabelul periodic al poveştilor

Le-au făcut românii înşişi

Nu s-a pus statuia lui Soljeniţîn pe soclul lui Lenin, ceea ce ar fi desovietizat semnificaţia colonialistă a Casei Scânteii. Încă mai putem înălţa acolo pe Monica Lovinescu şi Virgil Ierunca sau pe Emil Georgescu sau pe Noel Bernard şi Ioana Măgură, că tot datorăm un monument amplu Europei Libere, îmblânzindu-se măcar trecutul (şi cumva prezentul) infam ideologic de tâmpire a gloatei de către marele Combinat Poligrafic.

De îndată ce intelectualii noştri nu vor mai vegeta prin cultură, va reieşi limpede în evidenţă banalitatea că Revoluţia din 1989, ca şi Contrarevoluţia sângeroasă de după elicopterizarea Ceauşeştilor, le-au făcut românii înşişi, indiferent cât se va mai investi în abureli al căror invariant convenabil e că îi scapă zâmbitori pe marii vinovaţi, inventându-se terorişti care trag din toate poziţiile şi zeci de mii de kaghebişti din Lăzi visate *de amatori, după sabordarea istoriei profesioniste*.
2011 04 26, EvZ

O listă echilibrată

Vă propun o listă echilibrată pe literaturi şi epoci, aproape profesionistă.
Constrângerea Numai Zece este cumplita! Iar pe insulă nu te dezromânizezi.

Biblia
Homer – *Iliada*
Dante – *Divina Commedia*
Shakespeare – *Hamlet*
Cervantes – *Don Quijote de la Mancha*
Johann Wolfgang Goethe – *Faust*
Lev Nikolaevici Tolstoi – *Anna Karenina*
Mihai Eminescu – *Lumina de lună. Versuri lirice*
Marcel Proust – *În căutarea timpului pierdut*
Iasunari Kawabata – *Sembazuru* (tradus: *Zbor de păsări albe* sau *Thousand Cranes*)
2011 04 28 blog Haioase, top-10-cele-mai-bune-carti-din-toate-timpurile

Lista lecturilor suplimentare (50)

Lecturi sugerate pentru ratrapaj în afara plajei orare

1. Kornei Ciukovski – *Doctorul Aumădoare*
2. Charles Perrault – *Les Contes de ma mère l’Oye* (*Motanul încălţat* + Σ)
3. Petre Ispirescu – *Legende sau basmele românilor*
4. Mihai Eminescu – *Făt-Frumos din lacrimă*
5. Hans Christian Andersen – *Mica Sirenă* + Σ
6. Brüder Grimm – *Märchen* (*Albă ca Zapada* + Σ)
7. Wilhelm Hauff – *Märchen* (*Muc cel Mic* + Σ)

8. Gianni Rodari – *Le avventure di Cipollino*
9. Nikolai Nosov – *Aventurile lui Habarnam şi ale prietenilor săi*
10. Carlo Collodi – *Le avventure di Pinocchio. Storia di un burattino*
11. Petre Dulfu – *Isprăvile lui Păcală*
12. Anton Pann – *Povestea vorbei + Năzdrăvăniile lui Nastratin Hogea*
13. Dumitru Almaş – *Povestiri istorice*
14. Ana Blandiana – *Întâmplări de pe strada mea*
15. Ada Orleanu – *E pace noaptea asta-n codru*
16. Cezar Petrescu – *Fram, ursul polar*
17. Rudyard Kipling – *The Jungle Book (Cartea junglei)*
18. Jack London – *The Call of the Wild (Chemarea Străbunilor) + White Fang (Colț alb)*
19. Herman Melville – *Moby Dick*
20. Hector Malot – *Sans Famille* (*Singur pe lume*)
21. Edmondo De Amicis – *Cuore*
22. Maxim Gorki – *Copilăria*
23. Charles Dickens – *David Copperfield* + Σ
24. Constantin Chiriță – *Cireşarii* + Σ
25. Mihail Drumeş – *Elevul Dima dintr-a şaptea*
26. Gib I. Mihăescu – *Zilele şi nopțile unui student întârziat*
27. Erich Kästner – *Emil und die Detektive* (*Emil şi detectivii*)
28. Arthur Conan Doyle – *The Adventures of Sherlock Holmes*
29. Oscar Wilde – *The Happy Prince* (*Prințul fericit*) + Σ
30. Antoine de Saint-Exupéry – *Le Petit Prince (Micul Prinț)*
31. Lewis Carroll – *Alice's Adventures in Wonderland (Alice în Țara Minunilor)*
32. J.K. Rowling – *Harry Potter*
33. Bram Stoker – *Dracula*
34. Mark Twain – *The Adventures of Tom Sawyer + Adventures of Huckleberry Finn*
35. Daniel Defoe – *Robinson Crusoe*
36. Radu Tudoran – *Toate pânzele sus*
37. Rafaello Giovagnoli – *Spartacus*
38. Mihail Sadoveanu – *Frații Jderi*
39. Alexandre Dumas – *Le comte de Monte-Cristo*
40. Victor Hugo – *Notre-Dame de Paris*
41. Walter Scott – *Ivanhoe* + Σ
42. James Fenimore Cooper – *The Last of the Mohicans (Ultimul mohican)*
43. Karl May – *Winnetou*
44. Henri Charrière – *Papillon*
45. Ilf şi Petrov – *Douăsprezece scaune*
46. Jules Verne – *Vingt mille lieues sous les mers (Douăzeci de mii de leghe sub mări)* + Σ
47. H. G. Wells – *The Invisible Man (Omul invizibil)* + Σ
48. Pierre Boulle – *La Planète des singes (Planeta maimuțelor)*
49. William Golding – *Lord of the Flies (Împăratul muştelor)*
50. Ray Bradbury – *Fahrenheit 451*

Se pare că parcurgerea fie şi în secret a acestei liste formează prin descoperire sau regenerează prin anamneză plăcerea supremă, de a citi.
2011 04 28, RetL, GO

Generația Pupici este prima generație tranșantă

Generația Pupici este prima generație tranşantă, care nu mai admite să fie mințită. Deci, didactic, trebuie separat *Lista de cărți obligatorii – Lista de cărți facultative*!
2011 04 29, Σ

Nimic despre monarhie

Nimic online despre monarhie în revistele intelectuale: *22, Observatorul Cultural, Dilema*! Măcar Luminarea Poporului, *de ce, dom'le, n-am avut nicio şansă la modelul de reconciliere spaniol, cum nici la cel de reunificare german*. În schimb, în *Revista 22* îți cad ochii pe un titlu „Patrihoții şi reîntregirea neamului", ambiguu adică vă recuperează Băse hoții de prin Indonezii fiindcă vă trageți din tâlharii Romei, un titlu tăios ales să maculeze formula *Reîntregirea Neamului*, oricum unul ținând de *postromânism* şi aducător de voturi antiintelectuale, prin care elitele răspund nevoii gloatei de a înțelege, în context *royal wedding balcony kiss*, de ce clasa noastră politică şi intelectuală *a ratat* revenirea RO în familia monarhiilor europene.

Titlu plasat sub avertismentul dlui Kelemen Hunor că „Odată aprinsă, flacăra naționalismului e greu de stins!" pe un interviu mai mult despre demolări, admis ca şi cum românii ar fi inițiat autoenclavizarea, nu maghiarii!

Altminteri, se discută balzacian de virginitate la 30 de ani în alt ziar de elită, în *România liberă*. Iar în *Evenimentul zilei*, editorialul cel mai aşteptat, al lui Mircea Cărtărescu, se termină aşa: „Deocamdată mă pregătesc însă pentru voiajul norvegian. Mi-a cam ajuns: Copenhaga, Cordoba, Budapesta, New York şi Oslo în numai trei săptămâni."

Vasăzică, sfatul „Închideți televizorul!" e azi dublat de un „Nu mai citi presa!", fiindcă mai toată s-a tabloizat. Ne aflăm deplin sub vremi, ne putem face timp pentru cetitul cărților întocmind liste lungi.

Ci mulți cărturari au zapat pe CNN, pe Euronews şi pe TV 5, agasați de incapacitatea republicanilor noştri, de a acoperi fără băşcălie un eveniment monarhic. Plus autocenzura la un semn: parcă i-a convocat Dulea sau Chişinevschi, avertizându-i pe toți să nu se acorde atenție Casei Regale a României în context britanic *royal wedding balcony kiss*.

Iar ce va rămâne în creierii electoratului e spusa finală a lui CTP: „Privind ca un profan pot spune că am văzut un plăvan alături de o «pisi» britanică ce aduce mai mult cu o fată de la pagina 5".

Aşa se formează opinia publică fără replică intelectuală.
2011 04 29, ZP, Prince William and Kate Middleton kiss on the balcony of Buckingham Palace

A obosi sconcşii degeaba

Sunt convins că Amélie Nothomb, Péter Esterházy, Charles Simić, Alessandro Barrico şi chiar Salman Rushdie nu au fost mai puțin onorați să stea de vorbă „peste o porție de friptură" cu Mircea Cărtărescu, autor român supervalidat în Occident până la serioase calcule Nobel, pe când în RO, la venerabila vârstă de 55 de ani, nu e nici măcar academician, pironiți în nimicnicie cum am ajuns.

În ce priveşte viitorul nostru cultural, e de jale incompetența opoziției nu numai în a identifica cifra exactă a datoriei externe enunțând şi soluții, ci şi în a estima influența efectivă a elitelor asupra electoratului. Dacă absolut toți intelectualii presupuşi băsescieni ar trece la Ponta şi Crin, spectrul sondajelor ar rămâne cam acelaşi, fiind o crasă încremenire în proiect a obosi sconcşii degeaba, când toate escadroanele de postaci e deja momentul să fie desantate

pe site-urile cu adevărat portocalii.
2011 04 30, EvZ, Întâlniri de gradul trei

Impresionant

Eu n-aş fi riscat să cumpăr o televiziune de ştiri într-un moment în care trendul e apolitic, consumatorii optând mai degrabă pentru cititul cărților.
2011 04 30, RLb, Elan Schwartzenberg preia postul de televiziune Realitatea

Sub Prince Harry of Wales

Nivelul teoretic la care se discută de către Laura Ştefănuț şi Cristian Câmpeanu forma de stat depăşeşte funcțiile presei. Mai sugestivă ar fi o prognoză băbească, dacă nu cumva RO şi-ar achita mai repede datoria externă sub Prince Harry of Wales decât sub nişte preşedinți suspendabili.
2011 05 02, RLb

Lista lecturilor propuse de liceeni profesorilor (100)

1. Fénelon – *Les Aventures de Télémaque*
2. Samuel Richardson – *Pamela, or Virtue Rewarded*
3. Pierre Choderlos de Laclos – *Les Liasons Dangereuses*
4. D. H. Lawrence – *Lady Chatterley's Lover* + *Women in Love*
5. Vladimir Nabokov – *Lolita*
6. Marguerite Duras – *L'Amant*
7. Raymond Chandler – *The Big Sleep*
8. Margaret Atwood – *The Blind Assassin*
9. Willa Cather – *Death Comes for the Archbishop*
10. Dashiell Hammett – *The Maltese Falcon*
11. Charlotte Brontë – *Jane Eyre*
12. Harriet Beecher Stowe – *Uncle Tom's Cabin*
13. Henry James – *Portrait of a Lady*
14. Robert Graves – *I, Claudius*
15. Augusto Roa Bastos – *Yo el Supremo*
16. W. M. Thackery – *Vanity Faire*
17. Harper Lee – *To Kill a Mockingbird*
18. Theodore Dreiser – *An American Tragedy*
19. F. Scott Fitzgerald – *The Great Gatsby*
20. John Steinbeck – *East of Eden* + *The Grapes of Wrath*
21. John Fowles – *The Magus*
22. Joseph Conrad – *Heart of Darkness*
23. Henry James – *The Portrait of a Lady*
24. Nathaniel Hawthorne – *The Scarlet Letter*
25. Iris Murdoch – *The Black Prince*
26. Roger Martin du Gard – *Les Thibault*
27. Romain Rolland – *Jean-Christophe*
28. Boris Vian – *L'écume des jours*
29. Maurice Druon – *Les rois maudits*
30. Françoise Sagan – *Bonjour tristesse*
31. John Updike – *Rabbit* (4 vol.)

32. Graham Greene – *The Heart of the Matter*
33. John O'Hara – *Appointment in Samarra*
34. Judy Blume – *Are You There God? It's Me, Margaret*
35. Alfred Jarry – *Ubu roi*
36. Georges Bernanos – *Journal d'un curé de campagne*
37. Maurice Barrès – *Le Roman de l'énergie nationale + Les Bastions de l'Est*
38. Octavio Paz – *El laberinto de la soledad*
39. Miguel Angel Asturias – *El Señor Presidente*
40. Lu Xun – *La Véritable Histoire de Ah Q*
41. Junichiro Tanizaki – *The Makioka Sisters*
42. Kenzaburo Oe – *A Personal Matter*
43. Haruki Murakami – *The Wind-Up Bird Chronicle*
44. Kazuo Ishiguro – *Never Let Me Go + The Remains of the Day*
45. Gao Xingjian – *Escape + Soul Mountain*
46. Tsering Woeser – *Mémoire interdite. Témoignages sur la Révolution culturelle au Tibet*
47. Dai Sijie – *Balzac et la Petite Tailleuse chinoise*
48. Heinrich Böll – *Die verlorene Ehre der Katharina Blum*
49. Reiner Kunze – *Die wunderbaren Jahre*
50. Bohumil Hrabal – *Une trop bruyante solitude (Příliš hlučná samota)*
51. Venedikt Erofeev – *Moscova-Petuşki (Moscou-sur-Vodka)*
52. Vladimir Sorokin – *A Day in the Life of an Oprichnik + Dimineața lunetistului*
53. Victor Pelevin – *Babylon (Generation П, Homo Zapiens) + Mitraliera de lut*
54. Nadine Gordimer – *The Conservationist*
55. Chinua Achebe – *Things Fall Apart*
56. Wole Soyinka – *Season of Anomie*
57. Naguib Mahfouz – *Children of Gebelawi*
58. Orhan Pamuk – *My Name is Red*
59. Ivo Andrić – *Povestea cu elefantul vizirului (*short stories*)*
60. Ismail Kadaré – *Les Tambours de la pluie*
61. Luigi Pirandello – *Sei personaggi in cerca d'autore*
62. Bertolt Brecht – *Aufstieg und Fall der Stadt Mahagonny*
63. Jean-Paul Sartre – *La nausée*
64. Georges Bataille – *Le bleu du ciel*
65. Antonin Artaud – *Le Théâtre et son double*
66. Dino Buzzati – *Il deserto dei Tartari*
67. Kobo Abe – *The Woman in the Dunes*
68. Samuel Beckett – *Molloy*
69. J. M. G. Le Clézio – *Poisson d'or*
70. Milan Kundera – *L'Insoutenable Légèreté de l'être*
71. James Dickey – *Deliverance*
72. Kurt Vonnegut – *Breakfast of Champions*
73. J.D. Salinger – *The Catcher in the Rye*
74. Jack Kerouac – *On the Road*
75. Thomas Pynchon – *The Crying of Lot 49 + Gravity's Rainbow*
76. Saul Bellow – *Herzog*
77. Thornton Wilder – *The Bridge of San Luis Rey*
78. José Saramago – *O Evangelho segundo Jesus Cristo*
79. Italo Calvino – *Invisible Cities*
80. J.M. Coetzee – *Disgrace + Waiting for the Barbarians*

81. Toni Morrison – *Beloved*
82. Dušan Charles Simić – *Weather Forecast for Utopia and Vicinity*
83. Philip Roth – *American Pastoral + The Plot Against America*
84. Alessandro Baricco – *Castelli di rabbia*
85. Horacio Quiroga – *La gallina degollada*
86. Amélie Nothomb – *Robert des noms propres*
87. Isaac Bashevis Singer – *Enemies: A Love Story*
88. Salman Rushdie – *The Satanic Verses*
89. Imre Kertész – *Fatelessness*
90. V.S. Naipaul – *An Area of Darkness*
91. Péter Esterházy – *Kis magyar pornográfia*
92. Philip Pullman – *His Dark Materials*
93. Doris Lessing – *The Golden Notebook*
94. George Eliot – *Middlemarch*
95. Isaac Babel – *Red Cavalry Stories*
96. Patrick White – *The Vivisector*
97. Michel Houellebecq – *Les Particules élémentaires*
98. Witold Gombrowicz – *Ferdydurke*
99. Peter Matthiessen – *The Snow Leopard + At Play in the Fields of the Lord*
100. Eckhart Tolle – *The Power of Now. A Guide to Spiritual Enlightenment*

Se pare că parcurgerea fie şi în secret a acestei liste formează prin descoperire sau regenerează prin anamneză plăcerea supremă, de a citi.
2011 05 10, RetL, GO

Colaboraționismul ca dezinteres pentru dosarul CNSAS

Scriitorii şi-ar fi purificat foarte repede rândurile dacă îşi cerea fiecare dosarul de la CNSAS de îndată ce această instituție a început să funcționeze.

Frica de a-şi pierde prietenii şi relațiile i-a oprit pe mulți să dea cititorilor această lecție civică. Aşa sporovăiesc ei.

Iar acum, e speculată antiintelectual tocmai această comoditate.
2011 05 13, EvZ

Preotul din şcoală, singurul factor educativ respectabil

Încă din anul eclipsei 1999, subsalarizarea face improprie denumirea „profesor“, termenul corect fiind „fraier“ sau „salariat“. De aici şi oligopedagogia: sistemul mai poate învăța pe elev nişte exerciții sau comentarii, dar nu-l mai poate educa. Profesorul, batjocorit de inspectoare, primar, părinte şi chiar de elevi (nu neapărat de cei bogați), nu mai are autoritate şi, ca ratat, e şi primejdios pentru optimismul noilor generații. Tocmai de aceea nu trebuie deocamdată alungat preotul din şcoală, ca fiind singurul factor educativ respectabil.
2011 05 13, EvZ

Prezentul Basarabiei şi viitorul Ardealului

Nu e bine să facă tocmai Fundația Soros astfel de cercetări, pentru că dezinteresul clasei politice şi intelectuale din RO pentru recuperarea Basarabiei este implicit unul şi pentru păstrarea Ardealului.
2011 05 13, Adv – *Românii vor unirea, basarabenii – ba*

Preşedinte secretar general nejucător

Participarea dlui Băsescu la congresul PDL, cum nu s-au implicat preşedinții Iliescu şi Constantinescu de frica presei, este curată pierdere de timp dacă nu va fi ales *secretar general*, cu precauțiunea constituțională... să nu se amestece în treburile politice ale partidului propriu, împăcându-se astfel şi tabăra Blaga, şi tabăra Boc!
2011 05 13, Adv

Nivelul de trai al întregii clase intelectuale

Avantajul guvernării Antonescu-Ponta e pentru unii că, spre deosebire de Băsescu, fiind „doi oameni iresponsabili, (semi)analfabeți economic şi politic, lipsiți de dimensiune europeană sau internațională, extraplați intelectual", ei nu se vor putea sluji de pubintelectuali pentru a înjumătăți *inteligent* nivelul de trai al *întregii* clase intelectuale!
2011 05 13, RLb – Chiar vă doriți o guvernare Antonescu-Ponta?

Traseismul, sabotarea democrației

E cam infezabil ce vrea generalul Oprea. Ca potențial preşedinte al RO, Dan Diaconescu se teme că politicienii migratori de la UNPR ar putea intra în Parlament cu Poporul şi apoi ar fugi la Ponta sau la Crin.
2011 05 13, EvZ – Dan Diaconescu are uşa deschisă în UNPR

Varanul evadat

Varanul evadat a vrut să-i sensibilizeze pe români că a venit momentul când s-a suit scroafa în copac.
2011 05 13, Adv

Şampania boierească

Este electorat care n-are după ce bea apă, iar stăpânirea crede că are după ce bea şampanie.
2011 05 14, EvZ – Paleologu: „Dacă mă votați vă dau la toți şampanie"

Solidaritatea intelectuală

Nu putem percepe decât ca dureroasă, în avanpremiera Bookfestului, înfrângerea candidatului Paleologu şi de Blaga, şi de Boc.
2011 05 14, Rev22

Începutul mondialismului

Facerea justiției mute la 2 mai 2011, lichidarea fără proces a lui Bin Laden, e şi un reper convențional pentru sfârşitul postmodernismului şi începutul *mondialismului* – curent unic. Perfecta evoluție a Azerbaidjanului în concurs, la Eurovision, este o paradigmă pentru cum se va occidentaliza lumea arabă.

Englejii nu ne-au dat puncte din cauza îngrijitorului român care a maltratat recent un elefant.
2011 05 15, Σ, Eurovision

Forumul Educației 2011 şi oligopedagogia

La ROMEXPO, în intervalul 12-15 mai 2011, cadrele noastre didactice necuprinse în reciclări privind evaluarea pe bază de platforme de teste deprimante pentru elev, au putut admira în Pavilionul C1, EDU – Expoziție de oferte educaționale şi pregătire profesională, documentație, cărți şi material didactic, echipamente şi mobilier şcolar, rechizite. Deci Forumul Educației 2011 nu s-a mai desfăşurat ca în 2010, în condiții perfecte de invidiat, la Hotel Marriott, ci în cadrul acestui EDU-expo, seducătorul program deplin occidentalizat, putându-se încă citi pe site la pagina Înscrieri.

Iacă dar că profesorul cu liceeni bogați sau performanți a putut afla ce bine e să studiezi în France, Netherlands, Denmark, Sweden, UK, Germany. Şi că se poate cumva importa sistemul, dovadă exemplele de buna practică pentru toate nivelele preuniversitare: Grădinița Little London, Şcoala Internațională Cluj, Colegiul Național „Barbu Ştirbei“ Călăraşi (bacalaureat internațional).

Alte incitante seminarii: *Start your IT Career. From zero to hero!; Importanța studiilor în străinătate pentru dezvoltarea personală; Programul ERASMUS în România; Eliminarea examenului de admitere la facultate; Internationalising student experience: global understanding, global connections; Valențe socioeducaționale ale şahului; Cum putem schimba prin voluntariat sistemul educațional românesc?; Ora de Ştiință cu Profesorul Trăsnit; Ceea ce nu ştiai despre procesul Bologna.*

Presa centrală, cu televiziuni cu tot, ignorân până şi soluția cu voluntariatul, s-a focusat însă pe alegerile din PDL, al căror rezultat era dealtfel previzibil, necandidând şi dl ministru Funeriu. Doar la TVR1, emisiunea „50 de minute cu Pleşu şi Liiceanu“, din 15 mai 2011, s-a dedicat oligopedagogiei, reieşind că dl Liiceanu *ştia* de Spiru Haret şi Luminarea Poporului, având milă până şi de salariile mici de azi, din educație şi sănătate.

Dar dl Pleşu a citat, totodată, din *Dilema* sesizări de cazuri de manuale şcolare, evident nu de la Humanitas, cu diferite perle, sau de acțiuni extracurriculare de pe *didactic.ro* cu titluri neeuropene, cum ar fi „Doamne, ocroteşte-i pe români!“, ceea ce structural e cam cum cerea finanțistul Varujan Vozganian, CALITATE, dacă vrea corpul didactic salarii nu ajutoare sociale, interesantul dialog, în care s-a vorbit şi de performanțele *finlandeze* (fără a se descrie recrutarea profesorilor, pe bani, dintre cele mai performante elemente, care la noi pleacă la export) spulberând astfel în memoria gloatei titlul de presă de săptămâna trecută *Profesorii, cei mai săraci angajați din România*, ceea ce ne împinge să credem că oligopedagogia instalată în anul eclipsei 1999 încă este suportabilă şi, chiar dacă profesorul o fi cel mai lacom consumator de carte, ea va hălădui multă vreme, cât burghezia de şpagă se va baza pe mai mulți băieți deştepți decât burghezia de merit.

Pentru aceiaşi iubitori de educație şi cultură, reamintim că urmează, tot la ROMEXPO, a şasea ediție a prestigiosului Salon internațional de carte, țara invitată fiind Ungaria (25-29 mai 2011), iar ca un fel de avanpremieră bacoviană de plumb la Bookfest, nu trebuie să scăpăm Târgul de articole şi servicii funerare, 19-22 mai 2011, Centrul Expozițional ROMEXPO:

„EXPO FUNERARE, eveniment destinat industriei de profil, îşi propune să ofere o imagine completă a sectorului, un târg dedicat producătorilor, importatorilor şi distribuitorilor de articole funerare, prestatorilor de servicii funerare, lucrătorilor în administrarea cimitirelor, prestatorilor de servicii complementare în domeniul funerar, vizitatorilor specialişti şi publicului larg“.

2011 05 15, PN

Reclamația de neprobat instantaneu a unei cameriste

Vedem bine ce e aia democrație: reclamația de neprobat instantaneu a unei cameriste poate scoate din lupta electorală pe rivalul lui Sarközy şi poate înlocui un şef de FMI din UE cu unul din SUA în câteva minute. Veni-va zi când şi poliția română va îndrăzni, pe bază de ADN şi CNP, să-i coboare din avion şi să-i poarte în cătuşe ca pe moguli pe unii financiari care se tot fâțâie pe-aici. Depinde şi de hotel.
2011 05 16, Σ

Computerul din experimentul imaginar

E adevărat că Dumnezeu face economie nu de structuri fundamentale, ci de principii, dar fizicienii n-ar trebui să uite *Principiul lui Peter*. Cei ce se consideră megaintelectuali se pronunță *acolo unde nu mai sunt competenți*. Computerul din experimentul imaginar al lui Stephen Hawking moare de tot odată defectat, dar este similar omului ateu tocmai în neştiința că este creat şi pus sub observare!
2011 05 16, EvZ – Stephen Hawking: „Nu există Rai, după moarte nu mai urmează nimic"

Dantura fioroasă a cameristei

Dacă eram eu Dominique Strauss-Kahn, m-aş fi uitat mai atent la *dantura* cameristei ofensate şi m-aş fi gândit şi la interesele FMI înainte de a o înfuria la paroxism, încredințându-i viitorul meu politic pentru partida de sex oral.
2011 05 19, VxPb

Subsalarizarea profilor afectează siguranța națională

Nu numai ministrul Sănătății trebuie să intre în CSAT, ci şi ministrul Educației, deoarece subsalarizarea profilor afectează siguranța națională cel puțin tot atât de primejdios precât subsalarizarea medicilor.
2011 05 19, EvZ

Fără un Congres al Intelectualilor, ne mai paşte o Revoluție

Desigur, RO s-ar putea direcționa şi spre *o Nouă Revoluție*, chiar şi fără creiere, fără soft, fără rețea neuronală, deoarece viața politică dispare complet când ți se strică televizorul/calculatorul, dar e nasol că Autoelita nu se preocupă radical agrar şi justițiar, ci doar anticlerical, de să organizeze un *Congres al Intelectualilor*, la Băile Herculane sau, în exil, la Augsburg, în scopul unei decizii capitale dacă *suspendăm democrația vremelnic*, cu o retragere pe termen scurt, câteva luni, din UE, pentru marile judecăți şi prefaceri privind Corupția, Incompetența, Subcultura şi Nesimțirea, sau dacă mai *continuăm să ne milogim de megaciocoi* ca să permită, fie şi în ultimul ceas, despărțirea vizibilă a oilor de capre (brânza de capră fiind interzisă la dineu din raționamente de cost ecologic ca iarba de-acasă să n-ajungă gazon de arenă), adică să se respecte regulile unui joc democratic de tip european civilizat, în care se disociază foarte vizibil cleptoxenocrația de burghezia de merit sau compradoră inclusiv şi incluziv, iar forța de muncă se educă pentru a i se spori bestial rata plusvalorii când o exploatezi, rezultând pe termen lung miracolul că tipul dominant în societatea noastră va ajunge, spre bucuria Profesorului Ştiecarte chinuit de *Selbsthaß* ca bugetar, Filantropul Mizericordios, în beneficiul creativ al Liceanului Neascultător care va beneficia de Infrastructura Intelectuală dorită atunci când se va inițializa asupra lui

Luminarea Discipolului/Ortacului chiar cu riscul că, *ajungând cult*, de aceea poate că el nu va mai lua bacul de la prima încercare, şi nici măcar nu se va califica, la *Vrei să fii milionar*, în fazele superioare ale testării, unde prenumele clăparului de la formaţia Mă-ta e tot atât de important cât al iubitei romanticului Novalis.
2011 05 20, ZP

Când benzinăriile vor şoma trei săptămâni

Când benzinăriile vor şoma trei săptămâni, abia atunci se va verifica fiabilitatea sistemului democratic european, rod al prosperităţii. Iată de ce nu trebuie să ne jucăm cu antiromânismul, ci să-l semnalăm şi să-l monitorizăm din faşă, evitând agresiuni masive. Trebuie înfiinţat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului. Evident, putem acoperi această activitate susţinând că noi ne ocupăm de xenofobie şi extremism, obiective oricum monitorizate foarte strict de serviciile altora, de unde însă ne vin probabil şi atacurile sistematice la istoria, personalităţile şi valorile româneşti, preţul intelectualului român fiind momentan foarte redus din cauza subsalarizării.
2011 05 23, Lib

Prezentarea ideilor politicienilor ca emanate de la intelectualitate

Periculozitatea spectacolului „Blonda, chiorul şi piticul“ stă în pierderea monopolului PDL în prezentarea ideilor politicienilor ca emanate de la intelectualitate.
2011 05 23, EvZ

Eu aş ajuta Israelul să nu dea faliment

Dac-aş fi eu Emil Boc, eu aş ajuta Israelul să nu dea faliment.
2011 05 24, *Capital*, Israel, pe lista ţărilor care ar putea da faliment

Alianţa PSD-PNL permite

Alianţa PSD-PNL permite *a ocoli* spre stânga sau spre dreapta, potrivit condiţiilor de pe carosabil. Mai e de învăţat doar, tot de la PDL, prezentarea ideilor politicienilor ca fiind emanate de la intelectualitate.
2011 05 22, Σ, Patriciu, PSD-PNL, ulei, apă, clăbuci

Lungirea anului şcolar

Vestea buna e că nu se învaţă mai nimic până la 22 iunie, din cauza caniculei şi pentru că profii se implică în examenele terminatoare.
2011 05 24, Σ, lungirea anului şcolar

Deconspirările aproape că n-au schimbat nimic

Paradoxal, deconspirările aproape că n-au schimbat nimic, rezultând impresia că mai supărător a fost discursul dur al lui Paul Goma împotriva unora pentru care nu s-a obţinut decât confirmarea că aşa a fost. Cât despre adevărata problemă, bine este a se reciti articolul dlui Nicolae Manolescu, **Imposibila Lustraţie,** din 8 ianuarie 2003, *România literară* online: din moment ce securiştii, numai şefi de promoţie, ne-au scăpat de comunism, au făcut

Revoluția şi ne dau economia de piață, cu democrație cu tot, atunci, vorba ceea, care-i problema?
2011 05 26, ObsC

Diplomatic, clasa politică şi intelectuală din RO

Diplomatic, clasa politică şi intelectuală din RO, exprimându-şi timp de 20 de ani dezinteresul unionist față de Basarabia, şi l-a exprimat şi față de integritatea Ardealului! Demitizarea Poetului Național Eminescu, a lui Ştefan cel Mare şi a lui Mihai Viteazul ne fac să ne simțim bine în *postromânism*. Este limpede că un destin Kosovo pentru Ținutul Secuiesc, dacă ni-l impun alianța franco-germană, SUA şi Rusia, n-ar mai stârni oroarea din 30 august 1940. Partea din 26 iunie a acelui tragic, pentru românii regali, an 1940, am şi suportat-o excelent din august 1991 încoace!
2011 05 31, EvZ, Inaugurarea Ambasadei Ținutului Secuiesc la Bruxelles

Mircea Cărtărescu, neacademician

Lista celor 6 romancieri români care ar putea răspunde acestei vizite, începe probabil cu autorul trilogiei Orbitor.

Astăzi, 1 iunie 2011, candidatul nostru Nobel Mircea Cărtărescu, neacademician, împlineşte incredibila vârstă de 55 de ani, fără să avem ştire să fi organizat cineva ceva omagial.

La mulți ani zen creatori!
2011 06 01, ObsC, Fbk

Cocalarii se înmulțeşte

Era cat p-aci să nu citesc materialul, deoarece am interpretat instinctiv titlul ca pe o manipulare tipic preelectorală, cică: „Nu guvernu' ne fugăreşte din țară... ci cocalarii intelectuali."

Dar *apropou dă* limbajul fecund fertil la organe, merită observat că *cocalarii se înmulțeşte* deoarece tocmai guvernul nu se preocupă de Infrastructura Intelectuală de care să beneficiem toți şi, deşi se sprijină pe intelectualitate, Autoelita totuşi nu prea *serveşte* la noi Luminarea Poporului.
2011 06 04, RetL

Poetul Pavel Şuşară

Dacă eram eu Nicolae Manolescu, puneam pe alții să înjure pe poetul Pavel Şuşară.
2011 06 04, RetL

O soluție mai rea şi decât Dictatul de la Viena

Nechezolii noştri, exprimându-şi dezinteresul unionist față de Basarabia şi l-au exprimat şi pentru integritatea Ardealului, fiindcă România Regală Mare n-a fost decât una. Neavând intelectualitate la standarde occidentale, România nu are nici politicieni, deci secesiunea secuilor e perfect fezabilă, eventual sprijinită de alianța franco-germană, de SUA, Rusia sau Ucraina, precum şi de mulți formatori de opinie din RO, pe şpagă sau din convingeri ținând de *postromânism*.

Problema e viitorul economic. Demagogii n-au patrie. Enclava secuiască va aduce

beneficii mari unor şmecheri, dar pentru cei mulți e o soluție mai rea şi decât Dictatul de la Viena. Relația Secuimii cu Ungaria agrară nu va semăna nici măcar cu cea dintre SUA şi Israel.

Nimic nu împiedică pe naționaliştii Budapestei să facă deja, în ultimii 20 de ani, raiul pe pământ din cele trei județe româneşti revendicate.
2011 06 05, EvZ

De ce se anticipează intelectualiceşte

Şocant e că şocul şi mai ales groaza se măresc îngrozitor când te întrebi şi înțelegi *de ce* se anticipează intelectualiceşte că poporul va vota Antonescu-Ponta.
2011 06 05, Rev22, Andreea Pora: Antonescu-Ponta, şoc şi groază

Logică feminină tipică

Logică feminină tipică, ar zice pitecantropul mizantrop: anticipăm că dl Boc nu va face remanierea, fiindcă *nu are cu cine* să îmbunătățească echipa!
2011 06 05, EvZ Elena Udrea: Premierul va face remanierea dacă va considera că echipa sa poate fi îmbunătățită.

Antroposceptic

E vorba de om, de homosap, aşa că nu cred că homosexualii, dacă ar ajunge ei majoritari cu 80-85%, s-ar arăta atunci mai toleranți cu minoritatea heterosexuală!
2011 06 05, Σ

Mai bine clonăm pe contemporanii noştri

Nu mă gândesc numai la Mircea Cărtărescu, ci şi la personaje istorice: Ion Iliescu, Gelu Voican, Petre Roman...
2011 06 05, Dan Diaconescu vrea să cloneze pe Eminescu

Dacă luăm la mişto 1 Decembrie 1918 ca Zi Națională

În asemenea context, avem formatori de opinie care cred că putem trăi mai liniştiți dacă luăm la mişto 1 Decembrie 1918 ca Zi Națională. Din convingerea că fiind toți în UE, nu contează o gaură fiscală cât Kosovo în Ardeal.
2011 06 05, RLb

Cel mai mare bou din istoria umanității

Ca român, capacitatea tranzacțională al dlui Gáspár Miklós Tamás îți este familiară şi nu te miri decât că nu acceptă un fapt evident. Marx a fost cel mai mare bou din istoria umanității, deoarece gândind pe documentația uriaşă din Reading Room of the British Museum, n-a anticipat că din Dictatura Proletariatului se va naşte Gulagul, adică Stagnarea.
2011 06 05, ObsC

Oligopedagogia, şmecheri şi fraieri

Oligopedagogia cu băgarea de videocamere la fraieri şi nebăgarea lor la şmecheri dă

educație neconstituțională la elevi, obişnuindu-i că se poate încălca egalitatea de şanse chiar la examenul de maturitate.
2011 06 05, JN

Superjudețe, regiuni sau voievodate, adică gubernii

Este limpede că „aducerea administrației mai aproape de cetățeni“ nu vine de la sine dacă în loc de 41 de județe şi 6 sectoare ai numai 8 regiuni sau „superjudețe“ sau „voievodate“. Din motive politice, birocratice şi mai ales de şpagă, până la urmă vom avea 41+6+8 concentrări ale clientelei politice.

Românul regal vorbea de „ținutul“ Cutare, dar noii istorici vigilenți se exprimă pe Wikipedia noastră românească aşa: „în anul 1938 în Regatul României a fost reintrodus ținutul ca unitate teritorial-administrativă, în contextul dictaturii regelui Carol al II-lea, după modelul *Gau*-ului nazist, devenind, astfel, o unitate teritorial-administrativă de tip fascist.“

Iată de ce termenul final la care ne vom opri va fi probabil „gubernie“.

Cât despre cei ce se tem că va urma secesiunea Ținutului Secuiesc, ar trebui consolați întrebând pe experții imobiliari dacă 10 miliarde de euro, cât ne oferă UE dacă ne regionalizăm, e un preț bun.
2011 06 06, PN

RO e mereu luată prin surprindere

Ar fi instructiv un studiu comparativ între sprijinul mediatic, financiar şi politic primit de cele două tabere: de peste Prut şi respectiv de peste Nistru.
2011 06 07, RLb, De ce revin comuniştii la putere în Moldova

Un periodic de nişă, *Magazinul Funerar*

Primul număr din *Magazinul Funerar*, revista profesioniştilor din domeniu, lansat joi 19 mai 2011 la Centrul de presă ROMEXPO, cumva ca avanpremieră Bookfestului, surprinde prin calitatea promisă de chiar coperta sobră, cu un desen dureros de Dorel Zaica amintind cuiele lui Christ, încadrat de recomandări din Sumar – Arany Levente: *Îmbălsămarea înseamnă civilizație, Legea cimitirelor, Deputatul Lakatos Péter: Cimitirele sunt oraşe fără partide politice*.

Profesioniştii din domeniu pot fi „producători, importatori sau distribuitori de sicrie, accesorii, articole funerare, obiecte bisericeşti, organizatori de evenimente specifice, restaurante şi servicii de catering, instituții sau organizații din domeniu şi lista poate continua“.

Pe lângă actualitatea funerară, prezentări de produse, ştiri despre firme sau publicitate, vom găsi noutăți din domeniul economic, legislativ, medical. Dar ce ne fascinează la viitorul periodic, de care suntem siguri că nu va sucomba, este promisiunea unor pagini dedicate „literaturii, muzicii, picturii, toate făcând, evident, referire la domeniul funerar.“

Alte titluri incitante sunt:

Elisabeth Taylor, divă şi după ce şi-a dat ultima suflare
Caligrafiile Morții sau Viața după Zaica
Cimitirele evreieşti din România, un dosar sensibil
Funeralii New Age: americanii îşi expun rudele decedate în vitrină
Când eroii mor... Onorurile militare

Pedeapsa capitală – istoric şi perspective
Prevederi testamentare atipice şi aberante
Cimitirul Bellu, un loc de regândire al propriului rost.

Dintre noutăţile de la Expo Funerare 2011 semnalăm: capace de sicrie cu aer condiţionat, sisteme de asigurare împotriva jafurilor, sicriele din metale şi lemn de esenţă tare. Pentru clienţii conştienţi ecologic este atractiv sicriul uşor din *fibrotec*, care emite la ardere cu până la 75% mai puţin dioxid de carbon decât cele din lemn clasic.

Cine a avut curaj să caute la Romexpo pavilionul F, a putut constata că spaima o dau nu lucrurile, indiferent de simbolismul lor, ci prezenţa decedatului.

Altminteri, maşinile funerare de la intrare păreau primitoare, iar obiectele din interior nu arătau mult altfel decât cele de la un Salon Auto (care au şi acelea încărcătură funerară), judicios proiectate pentru îndeplinirea funcţiei lor.

Acoperindu-se şi această nişă, ne-am înmormântat în normalitate.
2011 06 07, GO, Agn

Îşi asumă pentru istorie acest titlu

Istoricii Adrian Cioroianu, Alexandru Manafu şi jurnalistul Ion Cristoiu, îşi asumă pentru istorie acest titlu: „Iunie 1941: România atacă URSS“.
2011 06 13, Adv

Banii europenilor, banii voştri!

Fiinţa noastră etnică ca poporaţie orbecăieşte fără a se căi în cea mai cumplită primejdie de bejenie posibilă, deoarece pentru prima oară în istoria Levantului Mare de Nord, din vina nechezolilor, dar şi a cleptocraţiei care n-a ţinut seama de slăbiciunea/fragilitatea tipică vieţii intelectuale, desantaţii asistă la *o compromitere simultană şi a partidelor sau sindicatelor, şi a analiştilor pe bani, şi a seismectualilor Autoelitei, şi – ceea ce e alarmant – a mişcării civice*, ale cărei singure realizări notabile este, din punct de vedere al raportorilor Duşmaniei, Salvarea Maidanezilor şi, imobiliar, a Mausoleului Bolşevic din Parcul Carol, precum şi, reducţionist dar semnificativ, focusarea *în centrul vieţii politice cu chip uman de genul feminin* a liberal-democratei Elena Udrea (necompromisă) în locul liberalei Mona Muscă (intelectual angajat) ca compensaţie sonoră la *Imposibila lustraţie*, orice alt bilanţ, inclusiv înzecirea pibului pe cap de locuitor în Epoca Mooye, fiind irelevant, deoarece acel cap e relativ nemobilat complex, nefiind olomorf cu turbinca cu cărţi, de unde şi pericolul că asudatul pib este *extremist* feliat, la megaciocoime *extrem* de mult, iar la popor *extrem* de puţin.

Dar a protegui cu orice preţ uman de jure şi de facto muşcătura stradală a pneurilor merţanului epitomizează pervaziv o premiză semantică la Marea Recuperare, cu trimitere cinică la democraţia ateniană autentică, unde când lupta contra demagogiei se învârtoşa, deasa întrebuinţare socratică a jurământului pe câine în agora nu putea fi decât un angajament pe maidanez, câtă vreme fiarele de apartament erau aşa de rare atât în sânul cleptocraţiei cât şi în siliconul xenocraţiei.

Substituirea cu doamna Udrea a doamnei Muscă a fost însă un regres de securitate identitară, cu cele două componente ale sale – informaţii şi contrainformaţii – deoarece Duşmania, a cărei logică este de regulă „tipic feminină“, adică alambicat incorectă politic, a interpretat de astă dată bărbăteşte, simplist, că vom pune accentul mai degrabă pe turism decât pe cultură, şi noi uite c-am pus pe sport, care era de la educaţie, principiul *Banii europenilor, banii voştri!* mergând mai mult în stadioane şi săli de forţă ca pompe de

absorbție, combătându-se obezitatea şi sedentarismul, *decât în malluri culturale şi în mediateci vizând Luminarea Poporului*, adică *antrenarea sufletului* pentru o viață corectă, incoruptibilă, şi pentru nemurire, vasăzică pentru *Mântuirea Neamului*.
2011 06 15, ZP

Cu insolență marinărească

Declarația preşedintelui Băsescu că Regele Mihai a fost un trădător şi o slugă a ruşilor, era previzibilă, ulterior pe B1 tv apărând şi familia Lambrino.

Ca şi negocierile privind regionalizarea, filozofia acestor istorii e garantată de unii megaintelectuali şi de o anumită parte a Autoelitei. Tocmai de aceea, cade în umbră mediatică antologica lecție de băsescianism „O nedumerire“ dată aproape simultan în *Adevărul* de ministrul Pleşu, cu insolență marinărească, tocmai doamnei Doina Cornea într-un moment în care mişcarea noastră civică pare a fi sucombat prin înregimentare politică sau privată.
2011 06 22, Σ

Colacul de salvare al dlui Băsescu

Pesemne Preşedintele nu se aştepta să mai apere cineva pe Rege.

Autoelita a cochetat cu monarhismul doar în trena promițătoare a Paştelui din 1992.

Cum n-am avut curent unionist, aşa n-am avut intelectualiceşte nici curent monarhic serios. Certarea preşedintelui Băsescu de către mega-dezamăgiți ține mai mult de autopublicitate şi deja au început vecinii să pescuiască în ape tulburi.

Ne-am pomenit cu o declarație rusească de o violență care va întări curentele naționaliste, deja excitate de chestiunea regionalizării şi de trendul extremist de la Vest.

> „Rusia este indignată de recentele afirmații ale preşedintelui României, Traian Băsescu, potrivit cărora «în locul mareşalului Ion Antonescu în 1941 şi el ar fi trimis soldați români peste Prut» pentru participarea la agresiunea Germaniei hitleriste împotriva URSS. Asemenea declarație – făcută mai ales în ziua celebrării a 70 de ani de la începutul celui de-al doilea război mondial, în timpul căruia poporul nostru a pierdut 27 milioane de locuitori – nu poate fi explicată prin circumstanțe de politică internă sau prin referiri la întrebări provocatoare ale ziariştilor. Este absolut evident că o asemenea bravadă neruşinată care justifică agresiunea fascistă şi întinează memoria a milioane de victime este de neadmis şi trebuie să primească o apreciere adecvată din partea Europei civilizate“. (v. Rev22 online)

E posibil ca întârzierea acestei declarații ruseşti de ecou NATO să fi venit din faptul că idei similare antibăsescian s-au exprimat deja în RO cu asupra de măsură.

Trebuie însă reamintit mereu cititorului occidental că Al doilea război mondial nu a început la 22 iunie 1941, acum 70 de ani, pe Prutul cel blestemat, ci la 1 septembrie 1939, *după ce Rusia stalinistă a împărțit frățeşte Europa de Est (Vostocinaia Evropa) cu Germania nazistă* prin Pactul Ribbentrop-Molotov.

Românii Regali de rând nu au făcut, cum se numea atunci, *Războiul Sfânt*, pentru a cuceri Ucraina, sau pentru a extermina alte popoare, ci pentru a răspunde ca europeni demni unei agresiuni şi unui început de bolşevizare ireversibilă declanşat prin Năpasta din 1940.

Fără această exprimare energică a unității naționale, e aproape sigur că Stalin nu i-ar mai fi constrâns pe Aliați să ne redea Ardealul cel căzut sub teroarea horthystă – „Transilvania vecino (pe vecie) na Rumînie!“

Cele 27 milioane de victime evocate în declarație nu le-au făcut numai românii şi nici măcar germanii, ci în primul rând *modul stalinist de a purta războiul cu exces de sacrificii*.

A se reciti măcar Soljenițîn.

Luând apărarea Rusiei, dl Ponta riscă să devină colacul de salvare al dlui Băsescu de îndată ce va fi arătat cu degetul drept tonomat al lui Iliescu.

2011 07 01, ZP

Desemnarea succesorului dezirabil

Reticența intelectualilor adevărați de a semna pentru demisia de onoare se explică prin colacul de salvare aruncat de dl Ponta dlui Băsescu, declarând papagaliceşte că are dreptate Rusia protestând energic la invadarea teritoriilor ei de către români!

În plus, teoria mişcării civice spune că atunci când te adresezi gloatei, ceri demisii în abstract, dar când ai ca public țintă cărturari, desemnezi şi succesorul dezirabil.

2011 07 02, ObsC, Sorin Ilieşiu, listă

Inegalitatea de şanse de a frauda

Bacul 2011 nu e mai bac decât Bacul 2010 fiindcă orice bac în RO e o iluzie statistică, Sistemul putând obține orice procent de promovabilitate propus, prin manevrarea dificultății subiectelor şi a stricteții supravegherii. Comic e că presa speculează din redacții pe nişte procente oferite de ministerul însuşi, neobservând *inegalitatea de şanse de a frauda*, atât între centrele de examen cât şi în cadrul aceluiaşi centru, de la sală la sală, eventual în funcție de repartizarea piloşilor, a fiilor cleptocrației.

Electoratul este, ca şi la Mineriadă, *ostil intelectualilor şi tineretului*, deci câştigul politic al severității e cert, dar, paradoxal, Egalitatea de Şanse era mai respectată înainte, când se copia fără reținere mai *peste tot,* decât acum, când la unii s-au băgat videocamere şi la alții nu, după cum pentru Supracontrol n-avem, culmea, atâta birocrație cât să nu rămână destule Insule Fericite, de unde să fie apoi privite cu milă nefericitele licee unde s-a instalat câte-o Tornadă. Saltul de la 17%, cât este probabil promovabilitatea reală pentru acest grad de dificultate-ambiguitate al subiectelor, la 44% reflectă tocmai *inegalitatea de şanse de a frauda*. Curtea Constituțională, presa şi mişcarea civică s-ar putea amuza verificând dacă acest bac a mai respectat Egalitatea de Şanse, în sensul că oligopedagogia noastră permite ca unii liceeni să fie examinați în condiții de supracontrol mult mai dure decât alții, pe baza rezultatelor astfel viciate aranjându-se apoi şi accesul la facultăți!

Poate abia Bacul din 2012 se va baza pe Toleranță Zero peste tot.

Până atunci, să reparăm nedreptatea de a se premia numai cei 65 elevi de nota zece. Credibilitatea acestui Bac 2011 n-ar avea decât de câştigat dacă ar fi convocați la Cotroceni şi decorați toți directorii liceelor cu promovabilitate de peste 90%, precum şi inspectorii şcolari generali de pe podium, din județele fruntaşe Suceava, Harghita şi Constanța, libere de videocamere conform ştiriştilor!

2011 07 06, PN

Nelucrând efectiv cu elevul real

Concluziile că la catedră ajung dascăli lipsiți de vocație şi că rateul la bac e din vina lor, deoarece, cum cuvântează lidera studenților, „ei nu încurajează seriozitatea elevilor de la început, ci copierea, nu le insuflă un comportament etic şi moral“, sunt evidente şi orizontul părinților aşteaptă electoral unele măsuri urgente, curmând oligopedagogia, cum ar fi reducerea cu 25% a salariilor „profesorilor vechi“, măcar până la apariția în 2013 a primelor

manuale „inteligente şi revelante“, descongestionate, la a căror elaborare acestor mari vinovați să li se interzică prin însăşi metodologia a se băga, neputând fi autori decât universitarii, inspectorii şi orice alți *specialişti* care, nelucrând efectiv cu elevul real, ei pot asigura la maximum corectitudinea ştiințifică academică a conținuturilor!
2011 07 06, EvZ, *Primele manuale inteligente şi relevante intră în şcoli din 2013*

Opțiunea pentru Zen

De regulă, la cumpăna apelor, scriitorul devine superstițios şi m-a surprins şi pe mine, în contextul ridicării Catedralei Mântuirii Neamului, opțiunea pentru Zen în titlul jurnalului cărtărescian.
2011 07 06, ReTv, C. Rogozanu

Boxul în sprijinul cărții

E benefic, în perspectiva Târgului de Carte Gaudeamus 2011, că atâta lume bună sau cu posibilități a învățat, grație profesionistului Lucian Bute, drumul Pavilionului Romexpo.
2011 07 10, Fbk

În Colaps Oligopedagogic (K.O.)

De câte ori o zbârceşte, ca la intrarea sistemului educativ în Colaps Oligopedagogic (K.O.), intelectualitatea are obicei de aruncă răspunderea pe umerii masilor largi populare, pe conştiința nației, uitând cine sunt maidanezii de pază ai democrației şi ai corectitudinii!

Analizând literar-artistic colapsul bacului, cum ai scrie o dramă, istorioara apare cam aşa: în anul eclipsei 1999, profii preuniversitari au terminatără până-n eclipsa din 11 august lefurile care trebuia să le ajungă până-n 11 octombrie, aceşti amărâți nemaicăpătând niciodată autoritate pe carduri cât SĂ EDUCE elevi, instaurându-se în Sistem OLIGOPEDAGOGIA, care nu excludea încă performanța de a-i mai învăța *comentarii* sau *ecuații*... Dar politicienii continuând încă 12 ani, pe principiul electoral Moarte Intelectualilor, subsalarizarea, în lehamite-complicitate uneori cu universitarii şi megaintelectualii nesolidari cu fraierii inferiori aşa-zişi tot intelectuali, Sistemul a intrat sub dl. Funeriu în Colaps Oligopedagogic (K.O.), adică nu numai că nu mai e în stare a fi capabil A EDUCA educabilii noştri în 2011, dar nu-i mai poate pregăti nici măcar de examene terminale sau de teste PISA (*Programme for International Student Assessment*). Exploatarea politică urmând a fi, pe bună dreptate, că dl. Boc, profitând de reculul sindicalismului, va congela de tot salariile sau le va reduce cu încă 25%, diseminând retribuirea „după calitatea rezultatelor“, iar părinții se vor orienta rapid că în 2012 nu mai dai şpagă la bac ci investeşti în Industria Meditațiilor!

Altfel spus, nația se autoreglează de două milenii făcând abstracție de cărturari şi de salarizarea lor, care nu se mai poate să nu crească prin ieşirea din recesiune şi intrarea în dârdora electorală, dar uite că totuşi se poate.
2011 07 10, ZP

Bâjbâieli şi răutăți

Tocmai neunanimitatea părerilor critice din România a dat Nobelul Hertei Müller, în loc să-l ia pentru *Orbitor* Cărtărescu, bine situați fiind şi Norman Manea, Grigore Vieru sau Paul Goma.
2011 07 10, ReTv, Cristian Theodorescu: Costi, ce haz ar mai avea Cărtărescu dacă am fi de acord cu el?

Războinic Chiricahua

Mândrie, mefiență, sentimentul deşertăciunii, senzualitate şi cruzime, bucuria înțelepciunii, mizantropie până la neîncrederea în om ca specie. Realiştii n-au terminat explorarea a ce poate spune chipul uman. Nici Bach n-a scris toată muzica.
2011 07 11, Fbk, Liviu-Adrian Sandu – *Războinic Chiricahua*, Galați

Faraonul Bacului

Scopul suprem al deconspirării fraudării masive a bacului în RO, cu deosebire de la 11 august 1999, de când s-a instaurat la Eclipsă oligopedagogia, este a lăsa electoratului ce va pătimi curând sub USL o amintire pioasă a luptei PDL pentru muncă, onestitate, perseverență şi modestie. Plus să le rămână salariile tot congelate profesorilor preuniversitari, a căror imagine a fost vitriolată pe câțiva ani de zile: ei îmbină azi armonios corupția cu incompetența pentru *a produce numai tâmpiți*.

Altminteri, sistemic, ministerul, ca Traian Pisică din... drama Moromeții, i-a „amendat“ pe părinții mai conştienți să plătească meditatori, şcoala privată urmând astfel a sălta performanțele celei de stat, inclusiv la testele PISA, care ar impresiona pe UE, înclinând-o spre salvarea regimului Băsescu-Boc.

Deconspirarea fraudării masive a bacului a dezvăluit însă şi şubrezenia la cutremur a scheletului democratic românesc, care a reacționat deplorabil la nerespectarea egalității de şanse de... a copia.

1. Părinți şi elevi, cei care s-au considerat păgubiți, nedreptățiți de supravegherea inegală, constați pe Facebook că n-au competențe lingvistice să-şi exprime oful, iar oligopedagogia noastră nu le-a dat nici cuvenita educație civică SĂ SE ORGANIZEZE. Pe cunoscutul site petiionline, cererile *Semnați destituirea ministrului Funeriu – SOS – Învățământul românesc*, respectiv *Petiție pentru anularea examenului de bacalaureat sesiunea iunie-iulie 2011*, n-au adunat împreună nici 30 de semnături, din câteva sute de mii expectate!

2. Teroarea antifraudă a fost diseminată nu de reprezentanții societății civile invitați insistent la voluntariat, ci de o înflorire a comerțului cu videocamere.

3. *Şandramaua sindicală s-a prăbuşit imediat*. Liderii ăia vehemenți s-au ascuns ca şobolanii în loc să detalieze presiunile statistice prin care profesorul preuniversitar e silit să supraevalueze tot anul elevii, nu numai la bac, precizând şi obligațiile lui birocratice: lista nesfârşită borgesian a documentelor cerute de minister, inspectorat şi diverse aracipuri.

4. Mediile de informare nu numai că s-au complăcut două decenii cu fraudarea examenelor terminale, dar nici măcar nu i-au detaliat *mecanismul*, din creierii gloatei lipsind cu desăvârşire şi azi modelul piramidal că *Faraonul Bacului este prin metodologie un profesor UNIVERSITAR*, ca şi la examenele de grad cu lucrări adesea cam identice, şi că toate neîmplinirile par a se trage din *ASUPRIREA învățământului preuniversitar de către cel superior*, de unde vin şi liste de competențe absurde, precum şi *manualele intangibile pentru elev*.

Tocmai Faraonul Bacului, întrucât e aşa de bine protejat de presă, are acum obligația morală să solicite mass mediei, cu toată autoritatea sa de universitar ca mulți politicieni sau megaintelectuali, să repare de urgență *imaginea profesorului preuniversitar*, de pildă sugerând a se investiga dacă nu cumva directorii de licee şi inspectoratele au de regulă de fapt mari dificultăți tocmai cu *sustragerea* cadrelor didactice de la cronofaga şi stressanta obligație de a participa cu câştig neglijabil, ca supraveghetor/paznic sau corector, la corvoada examenelor terminale!
2011 07 11, GO

Se sinucide învăţământul

Gabi, tocmai pentru că nu am vreo aversiune pentru acest nume angelic, eu cred că, pentru noi păcătoşii, însuşi Domnul nostru Iisus Christos a comis un fel de sinucidere tocmai întru ca să ne dea povaţă a nu răbda strâmbătatea, eroarea judiciară sau birocratică. Chiar şi un zeu poate fi nimicit de mahalagii şi mahalagioaice. De aceea, noi trebuie să ne reculegem şi să privim cu mult mare milă la priveliştea a ce mahala au agiuns învăţământul românesc, încât dacă te confrunţi şi cu oligopedagogia, primul gând care-ţi vine, preoteasă sau nu, e că într-adevăr îţi cam vine să te sinucizi, cum se sinucide, vedem la bac, în duh Sistemul însuşi, *dar însă*, teologal vorbind, una e să ameninţi cu sinuciderea ceea de enorm interes mediatic şi alta e bioetic să o şi practici.
2011 07 13, Ziarul de Iaşi [Gabi: **Lectora C. te porti nedemn pentru o preoteasa.** Din cele ce am citit eu, am aflat ca pentru un crestin autentic singura şi cea mai sigura cale de rezolvare a tuturor problemelor este rugaciunea. Dacă ai avea credinta mai multa şi te-ai ruga duduie preoteasa, Dumnezeu ar rezolva aceasta nebuloasa. Coana C., dacă sotul dumitale este preot, el nu stie să se roage? sau să te indemne să pui mana pe psaltire şi pe ceaslov decât să tocesti inutil scarile tribunalului. Atitudinea dumitale este una nedemna şi chiar smintitoare pentru Ortodoxie. dacă o familie de preot este atat de labila psihic inseamna ca noi mirenii ar trebui să ne aruncam zilnic inaintea trenurilor sau să ne incendiem. Atitudinea domniei tale de nesfarsita razvratire este mai degraba lucrarea dracului mândriei care te-a orbit şi nu te mai lasa să vezi lucrurile asa cum sunt. Spune la Scriptura ca cel care se inalta pe sine se va smeri. şi mai spune un proverb: cine seamana vant culege furtuna. Conformandu-ma acestei ziceri din popor iti urez să culegi o „roada“ imbelsugata caci multa discordie şi rautate ai mai semanat.]

Să-mi raporteze de unde vine *postromânismul*

Dacă eram eu Traian Băsescu, nici nu mă băgam în viesparul corupţiei, fiindcă e treaba intelectualilor să instige populaţia la *o nouă revoluţie* paşnică, civică, democratică, justiţialistă, anticlericală, radical-agrară. În schimb, aş fi pus *serviciile* să se preocupe şi să-mi raporteze de unde vine Postromânismul, *ideologia asta că România n-are viitor, deci nici trecut*, în aflux tocmai când nervozitatea unor puteri ne arată că recuperarea Basarabiei după 1990 nu era chiar de tot infezabilă. Cât despre britanici, sunt poate mai interesante subiecte precum minarea sondelor prahovene şi a Porţilor de Fier, sprijinirea revizionismului horthist sau stalinist (fie şi procentual), bombardarea oraşelor şi târgurilor noastre ca să ne bolşevizăm ireversibil mai repede...
2011 07 16, ReTv, Cristian Theodorescu: O Românie mare la dl. Băsescu, sir!

Greaua răspundere patriotică să dea educaţie

Notele sub aşteptări la titularizare *transferează* totalmente de la şcoală şi profesori la presă şi oamenii de televiziune greaua răspundere patriotică să dea educaţie la copii şi la popor.
2011 07 18, Lbt, *Dezastru şi la titularizare*

Declaraţia unei cunoscute prozatoare

Acum vreo 10 ani, am citit tot în *Revista 22*, tot cea dintâi şi atunci, declaraţia unei cunoscute prozatoare că nu şi-ar fi dorit să vieţuiască în România Regală Mare, deci confuzia persistă. Problema nu este a ne întoarce în timp, ci a reînnoda firul istoric de la 26 iunie 1940, când a început Năpasta – agresiunea sovietică şi bolşevizarea noastră ireversibilă.

Altminteri, incursiunile în creierii gloatei nu măsoară decât deficienţele muncii intelectuale privind Luminarea Poporului.

Cititorul serios cunoştea adevărul despre economia interbelică din monumentalele

două tratate „România după Marea Unire“, semnate de detestații activiști istorici Mușat și Ardeleanu, paradoxal *obligatorii*, nedepășite nici azi, fie și întrucât reliefau ca pe un fel de scuză fantasticul efort economic de care a fost capabilă acea generație care făcut Războiul pentru Întregirea Neamului.
2011 07 20, Rev22, Dragoș Paul Aligică – *Economia României interbelice: mit sau tabu?*

Dirijarea oprobiului public băsescian spre dăscălime

Încă din anul eclipsei 1999, subsalarizarea face improprie denumirea „profesor“, termenul corect fiind „fraier“ sau „salariat“, dacă nu chiar „martir“. Un asemenea specimen nu mai poate da educație oricât și-ar bate joc de el presa, clasa politică, întreaga societate.

Amuzant e însă a găsi aceleași perle în tabloide și în revistele de elită, generându-se suspiciunea că, de la bac și titularizări încoace, este dirijat de mari manipulatori oprobiul public spre dăscălime într-un moment european în care problema fundamentală a României băsesciene este corupția cu C mare, adică avem pe tapet o uriașă chestiune a justiției, ceea ce însă, în contextul diminuării averilor inexplicabile, cine ar avea curajul să scrie un rând despre oamenii acesteia fără a întreba pe patron, acolo i-ar îngheța mucul condeiului.
2011 07 20, Rev22, Andrea Pora – *Titularizare. Virgula, ca o întrerupere de sarcină*

Muzeu-hală al comunismului

La Budapesta, de la Szent István-bazilika (un fel de Catedrala Mântuirii Neamului) până la Casa Terorii (sediul securiștilor) e vreun sfert de oră de mers pe elegantul Andrássy út. Hala Filaret e și ex-centrică și, ca hală, nici nu are încărcătură istorică antibolșevică, să faci pelerinaj. Vecină înghesuitului Muzeu Tehnic, percepută deja confuz ca fostă primă gară a Regatului, ar aminti mai degrabă ostilitatea eminesciană ecologistă pentru modernitate: și cum vin cu drum de fier, toate cântecele/păsările pier. Halele sunt predestinate transformării în mediateci, cum poate mărturisi cine s-a închinat la Lourdes.

Mult mai potrivit ca Muzeu al Bolșevismului, și guvernul nostru poate orice, ar fi localul ultracentral al fostei Burse, unde se mai află niște cărți, ale Bibliotecii Naționale, fără firmă azi, candoarea cu care cărturarii au pierdut clădirea fiind tot atât de dezonorantă precât neterminarea nici până azi a celei ridicate de Ceaușescu la Mănăstirea Radu Vodă. Mai rău e că dacă tot sunt bani pentru antibolșevism în regiunile de dezvoltare sudice, înainte de un cam artificial muzeu-institut stau cel puțin alte trei priorități certe ca efect educativ: Memorialul Reeducării de la Pitești, Memorialul Canalului Morții și Memorialul Fortului 13 Jilava.

Nu e bună nici comasarea instituțională a specialiștilor: comunism, totalitarism, muzeu, rezistență, exil, revoluție. Aduce deja a Academie Jdanov, cu unitate ideologică de monolit, generatoare de limbă de termopan și de adevăr definitiv anchilozat.
2011 07 20, PN

Incultura elitelor, în raport cu Marea Complexitate

Chestiunea lecturilor insuficiente trebuie dusă obligatoriu până la... incultura elitelor, în raport cu Marea Complexitate, cu lipsa de praxiologie a muncii intelectuale. Dacă eram eu Mircea Cărtărescu, clacam, nesuportând nici atacuri, nici apărări de la filologi care fie s-au informat pe diagonală, fie vorbesc *din auzite*.

Cea mai mediatizată carte, vulnerabilă *ideologic* nu artistic, de după Revoluție, a fost *Orbitor 3,* prin extraordinara campanie publicitară din vara lui 2007, fără seamăn până azi... Cred că ar fi tot atât de șocant ca bacul lui Funeriu un sondaj care să deconspire ponderea, mult inferioară promovabilității sub videocamere, a cumpărătorilor culți ai capodoperei, *care*

au şi citit-o măcar până la pagina 420, unde unui personaj Iliescu i se atribuie enunţul rasist că moldovenii, lui Ştefan cel Mare şi Sfânt, **îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat**.
2011 07 20, ReTV, Costi Rogozanu

@Radu

Faptul literar că Mircea Cărtărescu a împins postmodernismul demitizant până la un fel de *postromânism* nu justifică absurditatea că încă nu este, nu academician, ci preşedintele Academiei Române, scoţând această instituţie supremă din inexistenţa ei publică de azi. Dar va îndeplini criteriile curând: provocarea de a se raporta la oamenii de cultură Dâncu, Atanasiu, Năstase sau Iliescu îl va ambiţiona să se ia la întrecere ei, cu atât mai mult cu cât bunul sfătuitor Radu are Nickname parcă din *Orizonturi Roşii* v. Wiki (en) *Radu* (codename).
2011 07 23, Adv

Breivik, neonazistul începutului de mileniu

Nu avem toate datele şi interpretările. Nefiind neonazist pur, cazul Anders Behring Breivik e greu încadrabil. Trebuie adaptate şabloanele, nu să fie exploatat masacrul norvegian în lupta dintre grupările ideologice: e al tău, ba al tău.

Periculozitatea ţine de aşezarea doctrinei teroriste din *Manifesto* („A European Declaration of Independence“) pe probleme controversate, rău puse sau insolvabile, exprimate în sinteze propagandistice simple, memorabile, şi într-un limbaj iconic Photoshop banal sugestiv, fascinant pentru generaţiile care cred că învaţă Istoria din jocuri Kitsch pe computer.

Un manifest de 1500 de pagini fără a cita vreo carte, ci numai adrese web.

Precauţiunea că ţinta atacului este musulmanul imigrant, iar Israelul e văzut ca un aliat, nu ne poate înşela prea mult în bănuiala că acest text e compilat cu ochii pe al lui Hitler, în lipsa unui partid propriu, adresantul fiind teroristul potenţial.

Tocmai prin simplitatea discursului ca sumă de adevăruri „evidente“, avem un fel de Mein Kampf II antiislamic, mai mult manual de terorism din plictiseală, neexistând în Norvegia, nici în UE, *mizeria* Germaniei pedepsite pentru La Grande Guerre.

Fără situaţie revoluţionară, se obţine atunci artificial mediatizare, prin atentat şi masacru, chit că Justiciar Knight Commander Anders Behring Breivik devine un altul, un profitor de globalizare (!), un renegat care abandonează prin heteronim propria identitate nordică, un anume Andrew Berwick, patru silabe tot atât de uşor de pronunţat precât Adolf Hitler. Dar în condiţiile de prosperitate şi mondializare ale mileniului trei! Idolul măcar se purtase cu vitejie pe frontul de vest, era să orbească gazat şi să nu mai vadă melancolicul Schwartze Sonne. În plus, teroristul norvegian construieşte fără să clipească doctrina, din copy-paste şi cu enormităţi demne de un Goering (cel cu formula: vechii greci erau germani veniţi din nord). El încrucişează multiculturalismul cu Political Correctness inventând un adversar fantomă, Cultural Marxism, care s-ar trage din Antonio Gramsci, György Lukács şi Şcoala de la Frankfurt. Nimic mai simplu: Civilizaţia Europeană, ameninţată de infiltrarea musulmană, se va salva ca la Poitiers, prin 2083, după ce vor fi lichidaţi de către terorişti nu intruşii, ci toţi trădătorii multiculturalişti, luându-se în considerare şi unele mărunţişuri colaterale, precum întoarcerea protestanţilor la catolicism.

De aici şi dificultatea wikipediştilor de a clasifica aberaţia.

Ar trebui să ne îngrozească cel puţin cât masacrul de pe insulă curajul ăsta de a lăsa urmaşilor întru terorism, pe lângă manualul tehnic, apelându-i stalinist *fraţi şi surori*, un program de lichidare sau deportare a multiculturaliştilor, nu al musulmanilor, care sună la

pagina 1436 mai mult a istorie care se repetă decât a Ginghis Han dotat cu telegraf:

„we should limit the executions of category A and B traitors to 200 000 in Western Europe. A better alternative than execution of the remaining, the category C traitors, would be to establish a large multiculturalist zone in southern/eastern Europe, perhaps Anatolia, or on other territories which has been invaded and occupied by Muslims. In these newly created zones; the cultural Marxists category C traitors and those of the non-Europeans considered as politically disloyal will be deported to and allowed to live and create their imaginary utopia."

Ciorba de valori a doctrinarului e ea însăşi „multiculturală": de la Vlad Ţepeş la Fidel Castro, Churchill, Francmasonerie, Papă şi Putin, dar parcă e mai bine să fii incapabil să iei bacul decât să ai competențe digitale doar cât să tastezi halucinant de, iarăşi nazist, îndemnul demografic de la pagina 1413:

„another much underestimated task is procreation. By having as many children as possible and «moulding them into conservative warriors; to fight with the pen or the sword» will be the key to our future victory. We need a new generation who has been shielded from the cultural Marxist/multiculturalist indoctrination campaigns and we need brothers and sisters who parent these future Europeans heroes. If you are not willing to sacrifice your own life, then I would strongly advise you to make babies and ensure that they will be willing to sacrifice theirs when the time is right."

Incontrolabil ca efect e precedentul că, reuşind monstruos mediatizarea mondială, Anders Behring Breivik lasă tuturor frustraților mesajul: răzbunați-vă pe soartă ca mine! Viața voastră lipsită de senzații tari va dobândi un sens! Iată ce poate face un SINGURATIC cu credință! Să compileze o doctrină salvatoare de civilizație şi să bricoleze bombe. Să spargă apoi geamurile guvernului şi să vâneze copii pe o insulă.

Aici e şi mitul mediatic al lupului singuratic, care trebuie anihilat. Măcar prin plagiat din nenumărate surse web, inclusiv după Ted Kaczynski, acest lung Manifesto, exprimat într-o engleză bine verificată, *nu este opera unui SINGUR fanatic*.

Şi totul se întâmplă exact când nu trebuia, pe criză, iar mefienții extremişti islamici vor citi în parodia norvegiană un fel de continuare a marii contraofensive occidentale după lichidarea lui Bin Laden.

2011 07 26, GO, RetL, Agn

Băsescu a condamnat şi bolşevismul, şi imperialismul sovietic

Explicația dlui ambasador Rogozin că una dintre cauzele propagării fascismului în Europa este şi declarația preşedintelui României, Traian Băsescu, care a afirmat că, dacă ar fi fost în locul mareşalului Antonescu, în 1941, şi el ar fi ordonat armatei române să treacă Prutul, este pertinentă dar nu îl dumireşte pe observatorul occidental de ce Justiciar Knight Commander Anders Behring Breivik, pe la pagina 662 din Manifesto bagă următoarea directivă:

We must spend the next 20 years wisely and continue our work on creating a pan European conservative consolidation (...). In order to do this we have to agree on a consensus for creating a modern, „un-tainted", cultural conservative, patriotic youth movement (...). This movement should be somewhat like the equivalent of Russias Nashi movement (Putins youth movement – 120,000 members aged between 17 and 25). They are anti fascist/anti Nazi, but still patriotic conservatives.

2011 07 26, Rev22, *Rusia îl vede pe Băsescu ca fiind una dintre cauzele atacului de la Oslo*

Amintiri plăcute de la Budapesta şi admirație pentru Putin

Teroristul Anders Behring Breivik nu spune decât atât: „Vlad the Impaler was a genius of psychological warfare. His legacy deserve to be studied in modern-days schools of PR, political sciences, military, social psychology etc . Like any other ruler, he had two enemies: internal disorder or treason and external Islamic agressors threatening his country. He managed to defeat his external enemies, using same level of cruelty like any other ruler of his times, but he was a real master of STAGING the cruelty to obtain maximum effect. He was the greatest master of imagology, hundreds of years before this science to be discovered and theorised“. Dimpotrivă, norvegianul are amintiri plăcute de la Budapesta şi admirație pentru Putin: „We must spend the next 20 years wisely and continue our work on creating a pan European conservative consolidation (...). This movement should be somewhat like the equivalent of Russias Nashi movement (Putins youth movement – 120,000 members aged between 17 and 25). They are anti fascist/anti Nazi, but still patriotic conservatives.“
2011 07 26, JN, *Extremistul norvegian, inspirat de România. Ucigaşul din Norvegia a vrut să decimeze, ca Vlad Țepeş, Partidul Laburist*

Nu se mai merită a muri pentru RO

Mi-e greu să cred că dintre liceenii incapabili să ia bacul lui Funeriu se poate ivi vreunul capabil să scrie un Manifesto de 1500 de pagini. În plus, în *postromânism*, nu se mai merită a muri pentru RO. Care a luat bacul achiesează la ce zice Pascal Bruckner în **Tentația inocenței,** că *niciun ideal nu merită să te sacrifici pentru el, nimic nu se află deasupra vieții.*
2011 07 24, AcumTV, Petru Clej, *E posibilă apariția unui Anders Breivik român?*

Îl va deprinde pe ucenic să se descurce pe web

Cu deosebire, profa noastră de *meditații la comentarii*, care nu citeşte nici ea, trebuie să se abțină de la a recomanda cărți, din anticiparea pericolului că devotul citit, cult, va fi rejectat de colegi, de rude şi vecini, de electorat şi, în administrația locală, el va fi cel mai rău văzut de ierarhii lui, care au înțeles periculozitatea pentru comunitatea educațională de informații a elucubrațiilor lui Noica că *cărturarul de performanță nu poate fi decât autodidact*. Ştiut fiind că nu există mântuire în afara bisericii, nici competențe în afara şcolii, cum ar fi de pildă competența de a pălăvrăgi despre Shakespeare fără a-l fi citit. De aceea, un guru conştient, la capătul meditației, nu trebuie să excludă comicul de situație că cele mai agresate personaje dintr-o societate *deşchisă* la firul ierbii ar trebui să fie arbitrii de fotbal, analiştii publici, mijlocitorii de căsătorii şi antrenorii culturali, crescând ca un bulgăre de zăpadă prognoza că moşul nu-şi va împrumuta propriile *documente* din bibliotecă, dvd-uri sau cărțoaie, dar *îl va deprinde pe ucenic/ortac să se descurce pe web* vânând oportunist ce pică la ambuscade cu vorbe cheie în tufişuri cum ar fi mai întâi şi întâi:

> *Arte Thema, Ulisse Super Quark, Denker des Abendlandes, BBC, Palettes, Un soir au musée, Genios De La Pintura, El Pintor Y su Obra, Passepartout (Philippe Daverio), Arquitectures Arquitecturas Baukunst, Megastructures, Iskusstvo, Città del Mondo Ciudades del Mundo, UNESCO (Il Patrimonio Dell' Umanità Tesoros del Mundo), Echappées Belles, Viajar, Lonely Planet, Palais d'Europe, Thalassa, Ushuaia, Bilderbuch Deutschland, History Historia Histoire Storia Geschichte Istoria, Discovery, National Geographic.*

După care, se merge la subtila şi instructiva vânare pescuit culinar în posibile *torente româneşti*, de regulă răbdări prăjite, nişte inexistenţe acum, cu mari contribuţii cândva la Luminarea Poporului, care e forma cea mai înaltă, şi singura recunoscută soteriologic, de **Rezistenţă prin Cultură la Rezistenţa la Cultură**: Iosif Sava – *Invitaţiile Eutherpei*, *Serata muzicală TV*; Dan Dediu – *Aventura sunetelor, Muzici dintr-o expoziţie*, George Bălan – *Muzica şi marile întrebări ale omului*, A. E. Baconsky – *Panorama Poeziei Contemporane Universale* în format radiofonic mp3, **Teleenciclopedia**, *Spectacolul lumii* (Ioan Grigorescu), *Profesioniştii* (Eugenia Vodă), Lucia Hossu-Longin – *Memorialul Durerii* (peste 120 episoade), Marilena Rotaru – *Memoria exilului românesc* (sunt aproape tot atâtea episoade cât pentru *Memorialul Durerii*, dar mai greu de procurat), *Înapoi la argument* (Horia-Roman Patapievici), *Garantat 100%* (Cătălin Ştefănescu), Mircea Maliţa – *Aurul Cenuşiu,* Solomon Marcus, Dan Hăulică, Dan Grigorescu, Virgil Ierunca – *Povestea Vorbei*, Monica Lovinescu – *Teze şi antiteze la Paris*, Vlad Georgescu – *Din istoria României*, Dan Manolache – *Pagini de istorie*; *Arhiva de istorie orală* (Mariana Conovici); Universitatea Radio, Planeta Radio, Grigore C. Moisil, Edmond Nicolau, Victor Săhleanu, Alexandru Mironov, Andrei Bacalu; *Cultură şi civilizaţie; Mioriţa; Revista literară Radio; Poezie românească*; Titus Vîjeu – *Dicţionar de literatură universală, Din marea poezie a lumii*; Dan Verona – *Poezie universală*, *Meridianele poeziei*; *Fonoteca de Aur, Seară de operă, Teatru Radiofonic, Bună seara, copii!...* Plus imensitatea ostenitorilor uitaţi!

2011 08 02, PN

Bibliothèque publique d'information

Iacă dar de ce reiterat citează Profesorul Ştiecarte pe Einstein (*I never teach my pupils. I only attempt to provide the conditions in which they can learn*), să audă Liceanul Neascultător şi să se inspire Filantropul Mizericordios, că e cel mai dezirabil să citim noi elevii cărţi în biblioteci: a şcolii, a parohiei, a căminului cultural, eventual comasate de guvern într-un centru de documentare publică: *Bibliothèque publique d'information*. Nimeni particular nu deţine la domiciliu *toate* cărţile trebuitoare. Iar editorul care-şi confecţionează itinerariul spiritual, pe-al lui, pe-al amicilor şi pe-al colaboratorilor, *doar din operele străine pe care le importă el*, nici nu se va mântui cu certitudine, căci proiectul soteriologic se pilotează şi se implementează *pe Neamuri*. Dealtfel, întru Luminarea Poporului, ca să-l convingă să-şi aducă obolul la Marea Recuperare, fie scriind nişte opere, fie contribuind la infrastructură, primarii şi prefecţii care gestionează pluriversul democraţiei ca terminal al Tranziţiei au construit vreme de două decenii mari temple bisericeşti prin firmele sprijinitorilor, iar acum ei vor trebui să le anexeze în duh, fiindcă *Luminarea Poporului* e plăcută Sfinţilor şi Domnului, un ansamblu de *Mediateci parohiale* de nivel occidental până-n ultimul cătun, dotate subsidiar cu minimum un calculator legat la internet şi cu baze de date locale aduse la zi. Iar după modelul de la Culte trebuie să se ia şi ministrul Culturii milogindu-se ca, oriunde se ridică o sală de sport, să i se adauge şi o atenansă de citit cărţi.

Evident, mediatecile parohiale conectate la internet vor multiplica simţitor numărul postacilor creştini ortodocşi, reducând elanul desantaţilor/racolaţilor care trăiesc spiritual din defăimarea dreptului Neamului de a avea o Catedrală, de a se Mântui şi de a fi Românesc.
2011 08 05, PN

În postromânism, Luminarea Poporului

Încă mai existăm, deci trebuie să fim cartezieni.

Asta înseamnă să simplificăm ideile complicate şi să identificăm tagurile, numai

scriitorul care iubeşte din inimă pe popor dumirindu-se cum e cu Emanciparea Cadrelor Didactice şi însufleţirea instant a centurilor autostrăzilor informaţionale.

Dacă scriem opere de elită şi ele sunt citite doar de către elită, degeaba sunt scrise!

Chiar nu văd niciun rost să fii Pleşu, om vesel, şi să te citească Teodor Baconschi, tot om vesel, sau Robert Turcescu, Monica Macovei şi Sebastian Lăzăroiu.

În postromânism, Luminarea Poporului e o afacere de eroism, *qui démonte les clichés de l'afropessimisme.*

2011 08 08, ZP

Muzeul Sfârşitului Comunismului

Cred că un specialist ca Vladimir Tismăneanu trebuie lăsat în pace, să valorifice absolut liber enorma informaţie de care dispune. Dacă alte grupări se pot organiza să realizeze totodată Memorialul Jilava (dealtfel datorie obligatorie pentru români), cu atât mai bine.

Pentru Mausoleul stalinist negru-roşu din Parcul Carol, a cărui salvare de la demolare e una dintre puţinele mari reuşite civice ale intelectualilor noştri, propun transformarea în Muzeu al Sfârşitului Comunismului, cu nădejdea îngropării definitive a acestei ideologii, printr-o biruinţă în războiul simbolurilor. În deambulatoriul acestui altar negru s-ar putea reconstitui balaurul cu o mie de cozi roşii al vieţii cotidiene bolşevice şi totodată Baricada şi alte convingătoare exponate ale Revoluţiei, eroism curat fiind a te duce cu pieptul gol să aperi o televiziune criminală, în care vezi pe moment Libertatea. Trebuie însă concurs internaţional, nu ca la Catedrala Mântuirii Neamului.

Şi mai sunt două Memoriale cumplit de obligatorii pentru români, fiind de mirare că nu s-a început chiar cu ele, cu atât mai mult cu cât ţin oarecum de patrimoniul universal al abjecţiei umane: Canalul Morţii, unde au pătimit nu doar elitele, ci şi masele, şi Reeducarea de la Piteşti, a cărei originalitate în oroare ar fi putut fi de mult valorificată la scară europeană de localnici, dacă aveau fler turistic.

2011 08 15, Contributors

Ornând bacul dur al dlui Funeriu

Ornând bacul dur al dlui Funeriu, megaintelectualii au sprijinit şi *subsalarizarea pe termen lung a profilor*, cărora serbarea bacalaureaţilor de nota zece nu le-a acordat nicio atenţie, ca unor loaze puse la colţ de societate, cu genunchii pe coji de nucă. Totodată, a primit un sprijin de prestigiu programa actuală, supraîncărcată cu sarcini cronofage, care te împiedică să fii cult. Termini liceul fără să auzi de Huysmans, de Satie şi de Modigliani!

Pentru ca învăţământul nostru să mai genereze cândva personalităţi Humanitas, ca Mihail Şora, Ana Blandiana, Mircea Cărtărescu, Radu Paraschivescu, Doina Jela şi Gabriel Liiceanu, ar trebui ca adolescentul miop să zboare împotriva săgeţii curriculare, cetind o mie de cărţi bune în anii de liceu, nu să-şi propună idealul în viaţă de să tocească permanent de nota zece.

2011 08 15, EvZ

Postromânismul în 16 teze definitorii

1. Românica şi Basa niciodată nu se vor reuni. Transprutenii de azi sunt comunişti corciţi cu ruşii sub poalele Matrioşkăi. N-avem nevoie de ei! Nici ei de noi. Poate alţii. Transnistria e cedată de euroatlantici Dumei precum enclava Kaliningrad.
2. Monarhia nu va reveni niciodată la Cotroceni sau la Băneasa, e un ideal atât de

fragil că se poate poticni până şi dacă nu vrea soacra lu' cutare mare financiar, interlop sau imperialist pripăşit p' aici. Oricărui nou Rege Mihai îi este de preferat un preşedinte suspendabil, de să te pişi mediatic pe el pe mai multe canale uretrale inflamate, şi apoi să-l trimeți întru *ca sî reprizinte* România şi interesele *Pulimii* în UE, poate şi pe ale plutocrației, dar nu contează.
3. Anticomunismul trebuie să fie politicos, civilizat, necocalar şi constructiv, *bazat pe documente şi personalități care să le semneze orbitor*, şi pe principiul democrat al conviețuirii corecte democratic, fără a deranja pe moştenitorii foştilor torționari. Victimei care-şi îmbrățişează călăul i se va face mediatizare maximă.
4. România nu va mai exista ca țară, poate nici ca amintire regională, după 2112. Dar cine-i nechezol lucid profită, are mereu dreptate şi se fuduleşte cu această execuție a dreptății naturale cosmopolite după două milenii de trecut de kkt.
5. Limba română, cu sărăcia ei de termeni, va fi cel mai târziu în 2222 o limbă moartă, iar cel mai devreme în 2112, o limbă omorâtă. (Se va vorbi la noi în casă doar limba Uniunii Europene, anume *English USA*.) În general, culturii române trebuie să i se prohodească la ureche, ca lu' tac-su lu' Hamlet, sutre ecleziaste din *Bardo Thodol*, din Cartea Tranziției, cu predilecție versetele specializate în informarea şi convingerea mortului că a decedat, implorându-l să nu tulbure ospățul pomanagiu al biruitorilor.
6. Desantaților şi, evident, dar nu-n evidențe, racolaților – românii de la confluența Epocilor Mooye şi Wash le apar deja atât de degenerați rasial încât *ei nu mai e capabili de să se euroatlantizeze singuri*, această sarcină revenind nababilor capitalului străin şi nechezolilor de speța a doua, precum şi poliției transnaționale de proximitate, eventual prin *capitularea necondiționată a suveranității*, care e tot atât de uşor de pierdut precât orice virginitate organică când, brusc, e socotită de prisos.
7. Poporul român e foarte nedemn de intelectualitatea sa. Nici n-ar trebui să o aibă. E chiar mai sănătos să i se confişte de tot, ca oricărei seminții de distrugători de cultură. Şi n-are nimica dacă-l ia naiba de tot chiar în RO, *bătrân neasistat medical*, iar în DRO se dezromânizează nu de la a treia generație ca până-n 2 iunie 1997, ci chiar de la prima, râzându-se apoi ca postac renegat de postacii patrioți rămaşi acasă.
8. Nechezolimea era de preferat să se nască în *adevărata ei patrie*, care nu mai e URSS, ci Occidentul, fie şi Occidentul Apropiat, de să citeşti *The Pisan Cantos*, *Cațavencu*, *Urzica* şi mai cu seamă *The Onion* fie şi-n Țara Cepei cu capitala Makó, cea ocolită de noua noastră autostradă spre Metz. Chiar dacă nici usturoi n-ai mâncat, *e un blestem să te naşti român*. Şi e cel mai trist lucru dupe lume să-ți iubeşti poporul ca pe un plod handicapat, s-ajungi tocmai tu, idealistule, salcia aia plângătoarea pur, ca o sălcioară, la vărsarea Potomacului în Topolog.
9. Este minunat că Balcicul a ajuns la bulgari, fiindcă ei au avut ev mediu şi se pricep să facă turism. Noi românii ne-am bătut joc de Litoral. La fel am fi făcut cu Hotinul, Herța, Cetatea Albă (al cărei pisoar central cu diagonală era la 2010 vizibil din satelit) şi Cernăuții (de la care trebuie să luăm model igienic de Bazar şi exemplul că găseşti ca turist mai multe semne de prețuire pentru Eminescu decât la Bucureşti, unde nu i s-a reconstituit pentru pelerinaj nici măcar chițimia gen Noica, Țuțea, Cioran, unde primi cândva pe Veronica).
10. Poetul Național nu ne mai poate zice astăzi chiar nimică, fiindcă el glossa la un Neam Românesc june, care se întregea, *corsi e ricorsi storici*, pe când Autoelita parazitează pe o populație pensionară-n descompunere pelagroasă, cu ofițeri în retragere – *în declin*, de unde şi întunericul sfatului „ascundeți geniile!" în debara.
11. Catedrala Mântuirii Neamului e o escrocherie a „hienelor din altare", iar BOR-ul este catastrofa națiunii române; ar fi fost infinit mai mişto dacă Neamul Românesc se

naştea mult mai târziu, ca dreptcredincios New Age, bivolar sau ateu. Lucrările vor dura mai mult şi decât la Biblioteca aia Națională. Bucureştenilor nu le arde a se întrece cu ivorienii, care au terminat în 3 ani (1986-1989) la Yamoussoukro, în viitoarea lor capitală, celebra Basilique Notre-Dame de la Paix, un alt San Pietro:
http://www.ndpbasilique.org
12. Ştefan cel Mare, oricâte biserici ar fi înălțat, n-au fost sfântu, ci curvariu violator şi n-au apăratu Creştinătatea, ci național-comunismul, iar tâlhariul de Mihai Viteazul n-au fost conştient că jefuind, ca un corupt, cât cuprinde, însăila prin fuziuni o Unire Mare. E şi incorect politic ca o generație de fameni să fie pusă nemilos în situațiunea istorică de a se compara cu nişte bărbați atât de viril activi încât nu pot fi concepuți, în imaginarul bananier efeminat al postmodernismului românesc, decât ca violatori!
13. Ăia din exil au fost mai toți legionari („mai bine comunist decât legionar!“) şi exemplul lor de deștărați nu e bun de urmat, *supradotații mai fraieri fiind chemați să creeze plusvaloare numai aici*, capitalului autohton român sau autohton străin. Cel mai bun e un guvern constituit din copilaşii cleptocrației care au studiat la universități străine, consiliați de samsari să învețe acolo, şi se întorc miniştri ca paşoptiştii, să salveze România de ei înşişi.
14. Tudor Vladimirescu, Dinicu Golescu, Alecu Russo, Nicolae Bălcescu şi Avram Iancu (*Historia*: erou sau criminal?) erau nişte nespălați romantici. Noi suntem minimalişti: *avem obligații minime moral privind Luminarea Poporului sau, cum i se zicea înainte vreme, Rezistența prin Cultură*. (Că Rezistența din munți era cam legionară, deci incorectă.) *Lasă-i să moară proşti!* Marea Recuperare n-are niciun rost pentru că Neamul Românesc a îmbrăcat cămaşa morții, anume cămaşa de mire a ciobanului mioritic împins cu baltagul în vidanja globalizării.
15. Curvele nu impune respect decât dacă e scumpe. Aşa-i şi cu viața spirituală în cavernă sau în salon. Ori cu pedefeurile. Cine vrea să aibă senzații de nechezol cu fumuri megaintelectuale, care e cele mai costisitoare, să facă bine să trăiască în lipsuri sau să fure cărțile scumpe sau să se prostitueze, şi să le plătească! Iar dacă nici aşa nu şi le permite, meargă la mănăstire, pe canonul că postmodernitatea e prin definiție impură, un fel de Albă ca Zăpada de şapte ori postvirgină.
16. Nimeni nu trebuie să observe la un text **abjecții ascensionale** provenite din calculul că, cititorul consumator fiind fesenist cu dare de mână la carte scumpă, trebuie să inventezi *activişti idealişti marxişti* şi *securişti de omenie*, sau că ai fost dezvirginat de o securistă, iar perspectiva de a fi tradus aduce naratorial *perspectiva canonică occidentală despre români, ca neam de nimic*, ale cărui femei țărănci muncitoare la oraş *meritau* a fi bombardate şi sfârtecate la 4 aprilie 1944 chiar sub pretext că te-au excitat feromonic ca pilot american, că nu se sesizează nimeni de o aşa mai mult decât ploconire dinaintea inamicului terorist până la genocid.
2011 08 18, ZP

Orientare profesională, nu idealuri

Dacă eram eu Mircea Cărtărescu, lăsam baltă starea presei şi antiintelectualismul, ştiut fiind că „intelectualii“ nu se confundă cu „intelectualii lui Băsescu“, dovadă că nu atacă niciun editorialist sau postac la rupere pe Răzvan Theodorescu, Radu F. Alexandru, Adrian Cioroianu, Varujan Vozganian, Andreea Pora, Ion Cristoiu sau pe Tudor Octavian. În schimb, eu aş fi dedicat editorialul în totalitate tocmai ştirii despre falsificarea unor obiecte de patrimoniu de la Ipoteşti, evidențiind deznădejdea că 20000 euro față de cât o fost recuperarea manuscriselor cioraniene pare un fleac, în schimb e deosebit de grav, în contextul integrării europene a basarabenilor, prejudiciul intelectual că a rămas de la nr 265 *Dilema* din

5 martie 1998 până în ziulica de azi falsificată însăşi imaginea Poetului Naţional în cărucior cu rotile, ca inactual şi după fapte nici genial, nici măcar geniu sintetic, ceea ce a dat şi mai dă aripi la flagelul *postromânismului,* iar *oligopedagogia oferă liceenilor orientare profesională, nu idealuri*.
2011 08 19, EvZ

Paradoxul postromânismului

Rolul hotărâtor al postacilor creşte în subterana lor din cauza „paradoxului postromânismului“, manifestat mai mult la balcoanele termopanate ale editorialiştilor şi de aceea păstrat în cel mai mare secret:

Clasa noastră intelectuală este mai proastă decât clasa politică!

Iată unul dintre cele mai bine păzite secrete, dar adevărul e evident: de bine de rău, aleşii noştri ne-au dat economie de piaţă de ne-am săturat, canale TV, paşapoarte, şi au pus România pe butuci sub umbrela NATO în UE, pe când Autoelita n-a reuşit nici măcar să aducă în 22 de ani vreun Nobel, măcar unul de sământă, dezamăgind tot atât de mult precât fotbalul nostru incalificabil, plus că ea nu s-a bătut nici pentru Infrastructură Intelectuală, de să ne bucurăm citind toţi, nici pentru Emanciparea Cadrelor Didactice, nici pentru o justiţie dreaptă, care să disocieze între *revoluţionarii anticomunişti* (care au făcut Baricada, au negociat ca timişoreanul Ioan Savu cu predecesorul lui Petre Roman sau au declanşat fenomenul Piaţa Universităţii protocronistic faţă de americanii de azi) şi *revoluţionarii fesenişti*, o ţâră cam împuţiţi, care s-au aflat în stradă doar ca informatori să-ţi ia faţa, sau au fost băgaţi ulterior în organizaţii ca cârtiţe de-ale puterii.

Mai rău încă, Autoelita, după ce că n-a avut nevoie de Biblioteca Naţională vreme de 22 de ani şi s-a validat singură pe ea însăşi, fără niciun control din partea poporului, s-a dovedit incapabilă şi de a-şi exercita funcţiile e-le-men-taaaare, cum ar fi descâlcirea problemelor controversate, adică misterele Revoluţiei (teroriştii), ratarea recuperării Basarabiei şi a Monarhiei (nefiind capabilă a genera un curent unionist-monarhist), rasolirea reprimării bolşevismului şi, recent, *creşterea demenţială a datoriei externe datorită postromânismului* că, fiind noi românii de la sine înţeles inferiori rasial balcanic grecilor, ca să evităm o prăbuşire 100% cert anticipată de trei ori mai catastrofală ca a lor, altă soluţie decât renunţarea la suveranitate nu exista, ceea ce trebuie însă expertizat, dacă-i aşa, de o comisie cel puţin cât a dlui Tismăneanu (bancheri + oameni de informaţii + tineri tehnocraţi români formaţi la Harvard, Frankfurt, Londra, Beijing, Shanghai, Hong Kong sau Tokyo).
2011 08 22, PN

Către un viitor ce se prevede cianotic

Felul în care presa din RO şi intelectualii s-au derobat, s-au făcut că plouă după anunţul prezidenţial de ieri, neechivoc, că Afacerea Roşia Montană e tranşată, merită câteva teze de doctorat sau de Nobel, una din ipotezele de lucru putând fi că democraţia pe-aici, în Primul Stat Unit al Europei, e garantată de UE, nu de societatea civilă.

Dealtfel, e prea târziu pentru dezbateri, şi în Frigmania, şi în Bovenia. Apare riscul acuzaţiei regizării ipocrite. Nu ştiu cine s-ar îndoi că Germania poate proiecta centrale nucleare sigure şi totuşi opoziţia civică a impus acolo alte opţiuni energetice.

În RO, dezbaterea privind jocul cu cianurile a fost mai puţin observabilă şi decât Rezistenţa prin cultură sub ceauşism. Romanul lui Alexandru Vakulovski a fost executat în chiar *Dilema*, de Marius Chivu, expert în literatură basarabeană. Curajosul interviu al lui Mircea Cărtărescu din *Formula As* nr 938 n-a avut niciun ecou. Iar dezbaterea Monicăi Macovei văz că se face cu comentariile închise!

De aceea, în caz că peste zece ani vom avea probleme ecologice, intelectualii românilor vor fi sub aceleaşi acuzaţii de tip Mitläufer ca în ziulica de azi, spre marea satisfacţie a politicienilor şi a stăpânilor mai bogaţi ai acestora dintr-un viitor ce se prevede cianotic.
2011 08 23, GO, VxPb, *Mihai Goţiu – Boul şi vulpea. O fabulă cu Traian Băsescu şi Roşia Montană*

Semnificaţia întoarcerii armelor la 23 August 1944

România a fost după 1989 ţara *cea mai generoasă cu teritoriile ei,* nici măcar pubintelectualii nefiind unionişti după modelul aliatului german, iar prin declaraţia prezidenţială din 18 august 2011 de la Sulina ea şi-a anunţat recent disponibilitatea de a-şi jertfi până şi suveranitatea pe altarul Statelor Unite ale Europei!

Aceasta, de la Sulina, este o declaraţie care încheie o epocă de 22 de ani (cât timpul de viaţă al României Regale Mari) şi prin *triumful postromânismului* începe o alta, a fărâmiţării şi dizolvării noastre line şi fericite în vidanja globalizării eterne.

Totuşi, deocamdată nu trebuie să fim generoşi până şi cu cedarea semnificaţiei zilei de 23 august 1944, chiar dacă serbăm şi noi, odată cu doamna Viviane Reding, vicepreşedinte al Comisiei Europene, Ziua Europeană a Comemorării victimelor tuturor regimurilor totalitare şi autoritare.

Să nu uităm că aşa numitul *Război Sfânt* (1940 -1945) a fost purtat împotriva *ambelor* totalitarisme participante la sfârtecarea teritorială din 1940.

Actul de la 23 August a presupus organizare, îndrăzneală şi patriotism lucid. Dacă n-am fi fost a patra putere în 1944-1945 pe frontul antihitlerist, după ruşi, englezi şi americani, nu i se mai restituia MS Regelui Mihai Ardealul.
2011 08 23, EvZ, PN

Să înceapă, ca şi Eminescu, în provincie

Capitala e concepută pentru şmecheri. Un seismectual, un intelectual capabil să declanşeze cutremure de conştiinţă, e mai bine pentru ţară să înceapă, ca şi Eminescu, în provincie. Dl Cristian Preda ar putea face un rai din Roşia Montană, cu şanse de a candida ulterior chiar la preşedinţie.
2011 09 03, HN, Cristian Preda vrea să candideze la Primăria Capitalei

Biruinţa OTV-iştilor peste pragul parlamentar

Ideea dlui Traian Ungureanu de a da la tineretul PDL sloganul „Smart and Right“ atribuind celui PSD-ist formula „Inapt and Left“ exprimă *în limbi străine* tocmai îndepărtarea de popor a celor două mari partide deja uzate şi parcă prevesteşte biruinţa OTV-iştilor peste pragul parlamentar, contra ciocoilor, superciocoilor şi megaciocoilor.
2011 09 03, HN

Auri sacra fames!

Marasmul, presimţirea, *postromânismul* că, la aur, toţi, sau aproape toţi cei pe care îi respectai, de toate culorile politice sau televizionare, AU PUS BOTUL: politicieni, gazetari, intelectuali publici, inclusiv tinerii! Unii ca să pledeze pentru cianuri, alţii ca să tacă. Viziunea lacului cu cianuri, ca în Cezar Petrescu, finalul orbitor din *Întunecare*. Pe fund,

cimitir, ca în ceauşist bucureşteanul lac al Dâmboviţei. Cimitirul mişcării noastre civice otrăvite! Datoria intelectualilor băsescieni, era să ceară ferm premierului Boc să estimeze câştigul net, iar ministrului Elena Udrea să cartografieze pierderile anticipate pentru turism în Transilvania, în condiţiile în care serviciile secrete ale concurenţei nu vor sta degeaba. Acum, politic, e deja prea târziu. Tot căuta dna Udrea o culoare nouă drapelului PDL. S-a implicat preşedintele, a ales: roşu montan!

Paradoxal, cunoaştem poziţia Academiei, a grupului disident Răzvan Theodorescu, iar GDS-ul nu s-a întrunit încă! E mai uşor să distingi socratic între dezagreabil şi comestibil. Nu avem *avizarea intelectuală* a proiectului. Inteligentsia nu a funcţionat nici de astă dată. Neamul Românesc nu e călăuzit.

Cea mai importantă voce care s-a exprimat civic *contra cianurilor* rămâne a dlui Mircea Cărtărescu, în interviul din *Formula As* nr 938 din 2 octombrie 2010 şi chiar în *Evenimentul zilei*, 8 ianuarie 2010. Neechivoc. Spre ştiinţă, Hertei Müller. Iar acum, când doar semnalează PDL-ului dinamita afacerii, bine face că e prudent. Să nu se trezească părăsit de cititori, poate chiar cu tiraje topite. Maşinăria denigrării oponenţilor duduie ca în 1990.

A se studia imaginarul auriu al postacilor de pe Vox Publica, asmuţiţi asupra lui Remus Cernea. Acelaşi discurs ca la Mineriadă: ce loc de muncă ai, vinzi ţara homosexualilor, exmatriculatule, ce te bagi, lasă pe *specialişti* să decidă! Şi ceva în plus, ameninţarea „Te anunţ din start că eşti în pericol de dispariţie, copilule".

2011 09 03, VxPb, Remus Cernea

Cum Bucureştiul n-are!

Modelul de „mall" e de pe Google Images: Szent István-bazilika, Esztergom. Dunărene *obiective turistice* prin grandios, cum Bucureştiul n-are! E un sacrificiu ca cu Roşia Montană, o investiţie. Ţine de *postromânism* anticiparea că nu se va găsi arhiereu care să îndemne turma ortodocşilor să zapeze pe Trinitas la calupurile publicitare de pe Realitatea TV!

2011 09 04, ReTV, Megastory: *Catedrala care arată ca un mall, dar e de trei ori mai scumpă*

Cine face analiză romanescă, balzaciană

Cine face analiză romanescă, balzaciană, nu poate decât să laude ca pe un duş mediatizarea acestei nunţi dinamovist steliste în trena a două nunţi regale (Westminster, Monaco). Aceasta este azi aristocraţia noastră reală, una a banului. Aşa a vrut clasa politică. Şi chiar cea intelectuală – negenerând un curent monarhist, ci emiţând doar intervenţii de efect cel mult autopublicitar.

2011 09 04, Contributors, *Branduşa Armanca: Nimic despre nunta lui Borcea*

Marea Recuperare a istoriei netrăite

Pe Google Images: Szent István-bazilika, Esztergom. Dunărene *obiective turistice* prin grandios, cum Bucureştiul n-are!

De ce n-avem? Ne-am mulţumit cu puţin pentru că ne-au jefuit şi împilat imperiile vecine. Acum ortodocşii, adică majoritatea contribuabililor, s-au angajat în Marea Recuperare a istoriei netrăite. Statul are mai degrabă beneficii. Presa germană ar trebui să vorbească şi de nimicirea bisericuţelor ortodoxe din Ardeal sub austrieci.

2011 09 04, RLb

Înfrunzirea veniturilor turistice din pelerinaj

Referendumul contra Catedralei e curat pescuit în ape tulburi din iazul de la Roşia Montană, cel mult va readuce pe Vadim şi pe Funar în Parlament, mai ales când conduce la comentarii ale fanilor cu enunțuri care țin de *postromânism,* precum la nr 43: Catedrala Mântuirii Neamului Prost. Sau va sista sprijinul guvernului pentru TOATE cultele! Dl Remus Cernea trebuie că s-a speriat de postacii neglumeți care l-au încolțit apropo de suspendarea preşedintelui, preferând mieluşeii ortodoxiei.

Replica academicianul Bălăceanu-Stolnici la lipsa de profesionalism a videoclipului Realității TV este intelectualiceşte devastatoare.

Francezii de după 1870 au ridicat cu mari sacrificii *Basilique du Sacré Cœur de Montmartre* şi Dumnezeu i-a ajutat să se revanşeze asupra germanilor de la DW, rămânând şi cu un obiectiv turistic de top. Dar să circulăm la vecini. Pe Google Images: Szent István-bazilika, Esztergom. Dunărene *obiective turistice* prin grandios, cum Bucureştiul n-are! De ce n-avem? Ne-am mulțumit cu puțin pentru că ne-au jefuit şi împilat *imperiile* alea atâtea veacuri! Presa germană indignată ar trebui să vorbească şi de nimicirea bisericuțelor ortodoxe din Ardeal sub austrieci. Acum ortodocşii, adică majoritatea contribuabililor, s-au angajat în Marea Recuperare a istoriei netrăite.

Statul va avea mai degrabă beneficii, cam tot atâtea locuri de muncă precât la Roşia Montană, plus înfrunzirea veniturilor turistice din pelerinaj.
2011 09 04, VxPb, Remus Cernea

Îngrijorarea că în RO opoziție nu prea mai există

Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte!

Depinde şi de ajutorul lui Dumnezeu să iasă cât mai repede Realitatea TV din insolvența abia anunțată astăzi. Nu neapărat pentru a reuşi să împartă la amărâți fondurile Catedralei Mântuirii Neamului, cât pentru că, în lipsă, ni s-ar accentua îngrijorarea că în RO opoziție nu prea mai există.
2011 09 05, VxPb, Remus Cernea

Generația 2011 e o generație sacrificată

Până la urmă, adulții vor impune tineretului blamul că ar fi principalul vinovat de rezultatele la bac. Bogații vor recurge la industria meditațiilor, iar impulsul ceauşist de a băga armata în scopuri educative se va menține şi în 2012, conservându-se toată *oligopedagogia*. De fapt, generația 2011 e o generație sacrificată, tot atât de ciomăgită de incompetența, corupția şi incultura adulților precât eroica generație din 1990, a Revoluției şi a Manifestației din Piața Universității.

A avea parte în Europa de un sistem de învățământ preuniversitar *care îți garantează* 80% accesul la învățământul superior este un DREPT al liceanului ascultător sau neascultător.
2011 09 05, Gândul

314 tone de aur şi 1.480 tone de argint!

Până la desecretizări, acesta pare să fie cel mai bun dosar al Afacerii Roşia Montană, dovedindu-se că RO nu şi-a pierdut încă toți intelectualii. Truda este, în gratuitatea ei, de-a dreptul eminesciană. Cârcotaşii pot deplânge doar lipsa geniului național, acea intuiție pătimaşă a sensului istoric care exclude prudența, neutralitatea.

Paradoxal, neîncrederea în cianuri a fost amplificată de chiar uriaşul efort lobbystic al investitorilor, dus de la şomeri la preşedinţi şi de la batalioanele de postaci la conclavurile de academicieni. După atâţia ani, e ca şi cum n-ar exista nicio şansă azi ca proiectul să nu se implementeze, bun sau rău!

Mai toate obiecţiile cresc însă straniu din argumentul ecologic, când problema problemelor este contabiliceşte mult mai simplă, de tip colonial est-etic: generaţia noastră este incapabilă tehnologic de minerit şi atunci decide ea să permită unor străini deştepţi, în condiţii de pace eternă, sub umbrela NATO, extragerea şi scoaterea din ţară a 314 tone de aur şi a 1.480 tone de argint!
2011 09 08, Rev22, Lidia Moise

Destinul României e ce fac românii cu soarta lor

Ziua care a schimbat destinul României este 22 decembrie 1989, încheierea printr-o Revoluţie, declanşată la Timişoara şi împuşcată la Bucureşti, a Hiatusului bolşevic început la 26 iunie 1940 prin invazia sovietică în Basarabia şi Bucovina.

Anglo-americanii nu numai că i-au cedat lui Stalin pe estici, dar i-au returnat cu zel Căgăbăului pentru Gulag milioanele de transfugi sovietici din raiul marxist. Un 11 septembrie important pentru cultura noastră este şi cel din anul antieminescian 1998, când poeţii Marius Ianuş şi Dumitru Crudu au lansat *fracturismul*, un curent literar româno-basarabean dintre puţinele bazate pe adevărul dureros al vieţii, adică al străzii.
2011 09 09, RLb, Ziua care a schimbat destinul României, 11 septembrie 2001

Împotriva tineretului nedemn de adulţii acestei ţări

Oligopedagogia ne învaţă că, la noi, *scopul educaţiei e să iei bacul*. Şi nu atât rezultatele au impresionat gloata, cam ca în 1990 când cu golanii lui Iliescu, cât tehnica civilizată, faptul că ministrul a băgat videocamere împotriva tineretului nedemn de adulţii acestei ţări.

Acum, sub imn, deschiderea anului şcolar a prilejuit savurarea ameninţării băgării de carduri care să monitorizeze absenţele nu numai ale elevilor, *ci şi ale profesorilor* – care se înţelege că sunt tot atât de chiulangii precât derbedeii, tonomatele din presă neştiind că cataloagele are încă de sub bolşevici rubrici de absenţe, şi că condicile conţine nu numai semnătura de prezenţă, ci şi ce-a predat fraierul de la catedră!

Iar unii elevi mai şmecheri au întrebat dacă pot trimite la şcoală numai cardul când aleargă la antrenament.
2011 09 09, PN

Asimilarea maoistă a elevilor cu profesorii

Asimilarea maoistă a elevilor cu profesorii e frecventă în oligopedagogia noastră. Ca şi neînţelegerea consecinţei politicii economice că absenteismul e o problemă socială.

Pentru analiştii din cancelarii, nu toţi olimpici la socioumane, dar oameni experimentaţi în truda cu elevul, părintele şi primarul, a lăsat o impresie de ameţeală de pe urma succeselor faptul că ministrul cu şanse de a fi prim-ministru n-a avut alt mesaj pentru corpul didactic, în afară de imnul Traian, decât asimilarea maoistă, întru combaterea absenteismului, a elevilor cu profesorii, spre marea satisfacţie a electoratului rămas tot atât de antiintelectual ca în 1990.
2011 09 10, Σ

În roluri inversate

În roluri inversate, nici dl Funeriu nu l-ar demite pe dl Boc.
2011 09 13 Σ, Boc: Funeriu nu va fi demis

Un local compatibil acustic cu sala elvețienilor

Dintre aleşii întru norocul de a fi marți 13 septembrie la Sala Palatului (proiectată să se aplaude-n ea cel mai asurzitor din lume), cu ocazia concertului Staatskapelle Berlin, cel puțin un suprasensibil dintre năuciții de după Mozart Concerto 24 Barenboim Bruckner 7. Sinfonie E-Dur, 1883 (când a înnebunit Eminescu), a vibrat că vor urma miercuri Mozart 22 şi Liszt (Eine Symphonie zu Dantes Divina Commedia), exultând zgomotos la viziunea de după predică a întunecatului adăpost muzical Kultur- und Kongresszentrum Luzern (KKL, arh. Jean Nouvel), unde se va relua mâine-poimâine *cam acelaşi program*, ceea ce la o recitire din Traumdeutung e însăşi confirmarea celestă a zvonurilor de vis că un local compatibil acustic cu sala elvețienilor va fi dat şi la melomanii Capitalei, demarându-se proiectul imediat după încheierea finisajelor la Polivalenta de 61 de milioane euro datorată şi aceea dnei ministru Elena Udrea.
2011 09 13, EvZ, Festival Enescu

Izgonirea religiei din şcoli

Izgonirea religiei din şcoli e o agitație populistă a îmbuibaților occidentali civilizați, care se încearcă diavoleşte şi în România amărâților, neobservându-se oligopedagogia ce se naşte aici prin renunțarea la preot ca autoritate educativă, când dirigintele clasei sau învățătorul, ca om neînstărit, ca jeg, nu poate fi un model de reuşită în viață pentru elevi. Ce să-i consilieze?

Atitudinarii care prigonesc religia şi icoanele din şcoli pesemne huzuresc şi nu cunosc sau nu-i interesează cum o duce Poporul, adevărata lui situațiune.

Deocamdată, e bine să nu se schimbe nimic! Salariile Băsescu-Boc fac ca proful şi diriga să fie percepuți de elevi, părinți, autorități şi gazetari ca nişte FRAIERI. Ce să înveți de la nişte amărâți despre cum să fii mai şmecher îi viață? Ce educație să-ți dea la copii nişte fraieri sau chiar nişte ratați?

Pe când preotul, dacă are şi burta ceea de iapă, are şi Autoritate, ca un fel de om de afaceri... De aceea, provizoriu, până când cleptocrația va fi învinsă de burghezia de merit, avem de ales doar între educație religioasă şi NICIUN FEL de educație!
2011 09 14, PN

Inimă de câine

Mă tot uit la ei, ce frumoşi sunt liceenii municipiului nostru, şi mă cutremur ce inimă de câine poți avea, să nu le dai bacul!
2011 09 15, Fbk

Generațiile care chiar au făcut Istorie

Demolarea umbrei voievodului Doinei eminesciene e o practică de succes şi în România de Vest, nici în dreapta Prutului Autoelita neputând genera unionism. A se deschide măcar *Orbitor 3* la pagina 420. Peste un veac (şi nu e mult până acolo), cronicarul care va răscoli arhivele va zâmbi a râde, apropo de excremente, că noi, o generație de kkt, care n-am

reuşit Unirea, ne consolăm cu gândul că putem batjocori nepedepsiţi *generaţiile care chiar au făcut Istorie*!
2011 09 16, Curaj.Net. A defecat vreodată în viaţa sa de domnitor Ştefan cel Mare şi Sfânt?

N-are ce arăta din Războiul ăla Sfânt

Numai RO, fără Biblioteca Naţională în deplinătatea funcţiilor sale, n-are ce arăta din Războiul ala Sfânt.
2011 09 16, RLb, poze sovietice

Orgoliul de supraputere

E regretabil că orgoliul de supraputere va fi oprit Rusia de la gesturi care să sporească încrederea reciprocă. Românii sunt foarte grijulii cu independenţa lor şi, precum alţi europeni, mulţi ar fi preferat să nu fie nevoie de acest scut.
2011 09 16, VxPb Md, presa rusă cum că hoţii vor fura scutul antirachetă

Veneţia de lemn a Vâlcovului

Nu numai politica internă este ignorată de călătorul britanic, ci şi ameninţarea revizionistă care apăsa strivitor asupra acestei Românii Regale Mari determinând opţiunile mai mult sau mai puţin norocoase ale celor ce o iubeau şi se angajaseră în Marea Recuperare a istoriei culturale netrăite sub teroarea imperiilor din jur.

Tot cam atunci Oficiul Naţional de Turism a realizat scurtmetrajul de vis despre Veneţia de lemn a Vâlcovului. Ar merita pus pe YouTube.

Poate vom scotoci vreodată arhiva fotografică Lee Miller, 1937-1947.
2011 09 17, Rev22, Sir Sacheverell Sitwell – *Călătorie în România,* 1938

Mircea Cărtărescu rămâne în cărţi

Mircea Cărtărescu rămâne în cărţi pentru Nobel şi merită sprijinit nu numai prin ICR ci şi prin lectură. Atacul său la televiziunile mogulilor denotă necunoaşterea realului politic din ţară, cum trăieşte poporul de care intelectualii s-au îndepărtat. Fără pluralism televizionar, fără scene chiar deplasate ca anchetarea filozofului Andrei Pleşu de către ieşitul din laptop Stan de la A3, RO ar da o senzaţie de unitate de monolit în jurul liberalismului sălbatic cum că toţi bugetarii e paraziţi, în particular pensionarii şi profesorii meritând chiar să li se dea cafea cu cianuri obosite de la Roşia Montană.
2011 09 18, Σ

Ca să nu râdă iar de noi în Europa
.
Ca să nu râdă iar de noi în Europa, cea monarhică în primul rând, poate că intelectualii de curte ar trebui să-i atingă coarda umanitară, amintindu-i dlui preşedinte Traian Băsescu că are şi dânsul fete băgate în politică.
2011 09 19, Regele Mihai I, interzis în Parlament de către PDL

Pas cu pas

Postromânism: de la denigrarea voievozilor s-a ajuns pas cu pas la batjocorirea istoriei recente. Cu acceptul intelectualilor de curte.

2011 09 19, Σ

N-are cu ce-şi trimete plozii la studii

Mişto e că tocmai cadrele didactice n-are cu ce-şi trimete plozii la studii în străinătate.
2011 09 19, Ministrul Funeriu zice că dac-ar avea 18 ani şi posibilităţi ar pleca

Batjocorirea aniversării MS Regelui

Fără întoarcerea armelor (volte-face) în august 1944, graniţa RSS Moldovenească s-ar fi pus pe Siret, iar anglo-americanii nu mai întorceau Ardealul răpit prin Diktatul de la Viena.

Batjocorirea aniversării MS Regelui e regretabilă şi pentru că aduce pierderi de tiraj vândut intelectualilor afirmaţi ca băsescieni.
2011 09 20, Adv

Ceva masochism

E ceva masochism în a citi reacţii atât de negative. Intuiţia mea e că s-ar dubla colecţia dacă dl Cernea ar milita şi pentru Aniversarea Regelui Mihai la 90 de ani.

Sau pentru menţinerea videocamerelor în licee între bacuri.
2011 septembrie 20, VxPb, Moarte Remus Cernea! Plus reacţii la "România va fi cu adevărat liberă şi democratică atunci când va avea preşedinte o femeie romă, lesbiană şi atee"

Iniţiativa cea spurcată a Olandei

O reacţie intelectuală tot trebuie opusă la iniţiativa cea spurcată a Olandei de a ne goni din Schengen, fiind loviţi doar amărâţii, nu baronii sau corsarii noştri. Trebuie înfiinţat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului. Dar până atunci bun e şi protestul individual.

Eu mi-am schimbat wallpaperul: în loc de Boul Jupuit (Flayed Ox) al lui Rembrandt, am acum pe parizianul Chaim Soutine cu o apetisantă Carcass of Beef.
2011 09 20, VxPb, Deplorabilul război al lalelelor

Little Free Library

Iniţiativa Little Free Library trebuie dezvoltată şi în România, unde probabil se citeşte mai puţin decât în Republica Moldova.
2011 09 20, VxPb Md, cărţi în cutii stradale accesibile oricui

O iluzie optică

Mare dobitoc trebuie să fie ăla carele, din invidie literară sau din fanatism politic, îşi subminează prietenia cu un scriitor român ce rămâne în cărţi pentru Nobel!

Poate că fenomenul social al ruperii prieteniilor într-o ţară neieşită complet din Hiatusul bolşevic trebuie abordat nu puricând fapte izolate metafizic, ci contemplând întreaga complexitate dialectică a despărţirilor.

E posibil ca nu Textul cărtărescian să conteze aici şi nici măcar maximul din ce i se poate reproşa, dacă e cetit până la capăt, anume *postromânismul*, ci mai degrabă neprobatele abjecţii ascensionale ce ar explica în mentalitatea multor veleitari notorietatea autorului.

Concret, există la ageamii prejudecata că Mircea a beneficiat de sprijin pentru atâtea traduceri şi atâtea şederi în spaţiul Schengen numai în virtutea orientării sale politice exprimate în editoriale şi interviuri. Ceea ce este o iluzie optică chiar dacă toţi candidaţii noştri cu şanse Nobel din ultimii ani (Mircea Cărtărescu, Ana Blandiana, Paul Goma, Grigore Vieru, Norman Manea şi Herta Müller) trebuia să fie sprijiniţi NECONDIŢIONAT cu întreaga putere internă şi externă a Statului.
2011 09 23, EvZ

O replică populistă la alte populisme

Ţine de *postromânism* lehamitea opiniei publice de parcă umilinţa blocării Schengenului ar privi doar pe bulgari! Războiul lalelelor e o replică populistă la alte populisme, care şi-au închipuit ca dau lecţii triburilor din Balcani. Şi e firesc ca cine a stăpânit Indonezii sau Indii să aibă etern pretenţia de a civiliza.

Soluţia corectă era demisia ministrului nostru de externe. Iar restul privea pe intelectualii publici. Oricum, nu vom uita că Olanda şi Finlanda au comis o agresiune de imagine asupra României, alungându-ne o seamă de investitori, ceea ce va lovi în masele largi populare, iar amărâţii se ştie că nu se pot organiza civic nici măcar împotriva corupţiei. Nu ne va ajuta cu nimic oligopedagogia asta a discriminării. Grav este că ni s-au administrat loviturile fără nicio teamă de retorsiune. Evident, observatorii olandezi sau finlandezi au informat din timp că nu există în România societate civilă capabilă să organizeze un boicot.

Trebuia să avem deja înfiinţat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului. Constatând că avem duşmani, boicotarea produselor olandeze sau finlandeze s-ar fi putut realiza de către fiecare român după conştiinţa sa încă înainte de a fi umiliţi, iar duşmanii ar fi chibzuit de două-trei ori înainte de a lovi un popor obişnuit să încaseze vexaţiuni de la imperii gigantice, nu de la nişte minigubernii.
2011 09 24, ZP

Atelajul eterogen

Poetul, publicistul, europarlamentarul şi apărătorul maidanezilor C. V. Tudor nu se poate depărta de popor, de Partidul Poporului, de OTV, indiferent ce reacţii emoţionale îl încearcă, temându-se la senectute de calomnii uşor decredibilizabile.

Mata Hari şi Ana Pauker nu s-ar fi uitat la el, percepându-l ca prea român. Doamna Chiajna însă ar fi profitat poate de idealismul, de competenţele lui, şi l-ar fi escrocat cu sânge rece, vânzându-i apoi darurile pe tarabă la Alep, dacă e să frunzărim C. Gane – *Trecute vieţi de doamne şi domniţe*. Cât despre regretata Elena Ceauşescu, chiar dacă va fi sărutat pe obraji mai apăsat vreun licean olimpic chimist, ea respecta neabătut *Codul eticii şi echităţii socialiste*, avea alte preocupări şi e norocul preşedintelui Băsescu ghinionul nostru că nu i-a dat prin gând să încredinţeze Institutului de Chimie Roşia Montană, evitându-se scoaterea din ţară a 314 tone de aur şi a 1.480 tone de argint sub pretextul ca suntem o generaţie incapabila de minerit!
2011 09 24, Σ Vadim supărat că OTV l-a făcut amant al Elenei Ceauşescu

Rotativa guvernamentală firească stânga-dreapta clasică PNŢ-PNL

Partidul Poporului se va intelectualiza în scurtă vreme, prin mobilitatea adaptivă tipică persoanelor capabile de orientare prin cultură şi să nu ne mirăm dacă va salva PNŢcd-ul după cum feseniştii au salvat PSD-Cunescu.

Lansarea Mişcării Populare odată cu Partidul Poporului, în contextul exprimărilor şi retractărilor nesigure ale parlamentarilor PDL despre MS Regele Mihai, nu poate fi interpretată decât ca o RECUNOAŞTERE OFICIALĂ aproape, de către intelectualii publici băsescieni, a compatibilității nomenclaturilor celor două mari partide. Cât de curând, un val de aderări de specialişti valoroşi şi de nume uriaşe ale culturii noastre va inunda ca un tsunami OTV-ul, cum se poate anticipa consultând monografia *România după Marea Unire*. Dar dacă eram eu Iuliu Maniu, l-aş fi consiliat pe Dan Diaconescu să se cramponeze de criteriul sugerat de Andreea Pora, că *Albă ca Zăpada trebuie să fie virgină*, şi n-aş culege din oferta Mişcării Populare decât PNȚcd-ul, pe care l-aş absorbi cu lăcomie prin fuziune, expropriindu-i după un timp numele istoric şi asigurând României, dimpreună cu PNL, rotativa guvernamentală firească stânga-dreapta clasică PNȚ-PNL, în perspectiva redresării țării prin strategia radical-agrară evidentă pentru orice patriot care se uită cu jale la pământurile nemuncite, lăsate pârloagă în timp ce noi importăm lalele şi mobile de la duşmani, iar prețul pâinii se scumpeşte tocmai când se diminuează al grâului abia recoltat.
2011 09 25, ZP

Îmbunătățirea compoziției intelectuale a Partidului Poporului

Apropo de coexistență sau confruntare, ceea ce surprinde plăcut la Partidul Poporului este natura sa neconfruntațională în raport cu alte partide de pe eşichierul politic, ca şi încurajarea filantropiei, să doteze bibliotecile locale cleptoxenocrația dimpreună cu burghezia de merit. Adversarul său nu e alt partid, ci mulțimea transpartinică a ciocoilor, care uneori migrează de la un clan parlamentar la altul! Spaima acestor ciocoi, megaciocoi şi superciocoi de unele răspunderi generează deja acuzația, din ce în ce mai larg mediatizată, că Partidul Poporului ar fi „partidul prostimii".

Dar cam tot astfel de injurii se debitau inițial şi despre PDL! Trebuie învățat de la PDL cum se atrag intelectualii sau măcar simpatiile şi tăcerile lor într-un partid. Însă cu precauțiunea că megaintelectualii şi seismectualii au temperament dificil, au ceea ce poporul numeşte *pârțaguri*, iar gândirea lor verticală e prea subtilă pentru a fi pusă în practică orizontal, fapt care şi explică de ce, în marile decizii, ca în poziționarea recentă față de monarhie, n-a contat filozoful Toader Paleologu, ci Secretarul general al PDL, Ioan Oltean, care i-a asimilat ontologic pe Regele Mihai şi pe Regele Cioabă.

Dealtfel, pubintelectualii, adică intelectualii publici, care au publicat cărți, adesea pe banii lor, ceea ce numai universitarii îşi permit, vor face nazuri să se implice politiceşte lângă poporul care doar trebuie să le cumpere şi, eventual, să le citească măcar până la pagina 420. Iată de ce, Partidul Poporului, coexistând paşnic dar complementar cu PDL, trebuie să profite de uriaşa spărtură creată între învățământul universitar şi cel preuniversitar, adresându-se sutelor de mii de cadre didactice cu o Foaie De Parcurs Politic, în care nici nu e nevoie de promisiuni greu de ținut privind salarizarea, ci e deja prea destul omeneşte a le asigura profesorilor noştri disprețuiți restituirea acelei demnități fără de care nici nu-şi pot exercita meseria de educator, evaluarea reuşitei simbolice fiind dacă ajunge vreunul demnitar.
2011 09 25, PN

Dispariția UDMR din parlament

Dispariția UDMR din parlament ar fi o pierdere inacceptabilă pentru democrație şi multiculturalism, cum în definitiv este şi eşecul că am fost dezuniți şi n-am reuşit să aducem la Casa Poporului o Uniune Democratică a Rusofonilor din Basarabia. În plus, ar dezvolta curentele separatiste.
2011 09 25, Σ

Hiatusul bolşevic

Cine nu înțelege istorie orbit de postromânism, să vadă măcar investiție într-un obiectiv turistic.

România trebuie să reia firul istoric de unde a fost forfecat în Anul 1940.

2011 09 25, Bihoreanul, Statuia Reginei Maria

Intelectuali sau numai nechezoli?

Poporul care merge la munci adesea necalificate în Occident se uită cu jind nu numai la obiective turistice ca stadioane săteşti cu nocturnă, parcuri pe islazul comunal, piscine sau chiar porturi cu bărci private, ci şi la căminele culturale cu bibliotecă, numite deja MEDIATECI, care la noi se mai bazează uneori pe fondul de carte veche de la editura Cartea Rusă, de sub ocupația sovietică, încât te întrebi la o asemenea infrastructură jalnică dacă se mai pot forma la noi INTELECTUALI sau numai NECHEZOLI!

Dacă ne-ar vizita azi Mareşalul Averescu, cel care a dat pământ la eroi, s-ar indigna chiar în Capitală de cum a fost posibil şi *cui revin răspunderile?* Ce elită e aia să n-aibă ea nevoie 22 de ani de Biblioteca Națională moştenită aproape terminată de la Ceauşescu. O mare dezbatere privind *răspunderile* astea, de ce n-a fost nevoie de o Bibliotecă Națională în țara noastră dragă, iubitoare de carte şi de cinstirea cui a scris-o, se impune tuturor televiziunilor înainte de fastul inaugural.

2011 09 26, site PPDD

Lipsa de reacție a seismectualilor

Sunt atitudini la vârf față de istoria recentă. Lipsa de reacție a seismectualilor, a intelectualilor capabili să genereze cutremure de conştiință, duce la decredibilizarea condamnării bolşevismului!

2011 09 26, blog Marius Ghilezan, atitudinea băsesciană față de Rege

Mobilier nou, fără rafturi de cărți

Eminescu şi Creangă au fost dosiți în debara prin 1998, din cauza recitatorilor.

Acum s-au aruncat, occidentalizându-se mobilierul, cărțile de la Polirom, Humanitas, Curtea Veche, Nemira, Paralela 45, Rao ...

2011 09 27, EvZ, Eminescu şi Creangă dați afară din sufragerie

Confiscarea averilor ilicite obținute din afaceri cu statul

Chiar în postromânism, tinerii capabili s-ajungă la origine citesc *Septuaginta* şi *Vulgata* în format pdf cum fură scrise, pe când bătrânii de-au ratat recuperarea Basarabiei, Monarhia şi Dezbolşevizarea, îngroapă tot mai adânc generațiile care chiar făcură Istorie. Ei ia la mişto pelerinajele cu îngeri şi izmenele eroilor de la Mărăşeşti, dirijând voturi nouă la Partidul Poporului care obligă bogătaşii la filantropie prin punctul 5 – confiscarea averilor ilicite obținute din afaceri cu statul.

2011 09 28, Adv, Andrei Pleşu – Un alt fel de români

Un fel de dispreț populist republican pentru monarhie

Alegerea Atelierului Brâncuşi pentru ilustrarea articolului (ce joc de linii!) exprimă perfect prețuirea virtuală certă a francezilor pentru orice român de geniu pe care îl vom mai livra Parisului. Tot fotografic, diferența de nivel dintre Franța şi țara nenumită ar putea fi măsurată cu cele 4 blocuri-cărți de culoarea pergamentului ale Bibliotecii Naționale de la Tolbiac, când noi, pe Dâmbovița, în 22 de ani (cât România Regală Mare!), n-am terminat ce dusese Ceauşescu până la acoperiş. Şi o asemănare cumva recentă: un fel de dispreț populist republican pentru monarhie. Mai ales la Bazilica Saint-Denis, relativ oropsită necropolă (infiltrații, vitralii de plastic), acele morminte *regale* oricum profanate la Revoluție, pustii, arătate acum *fără niciun însemn de prețuire (floare, tricolor, candelă), nici măcar la osuar sau la efigia fără lumină a Regelui-Soare*. Aşa le-or fi obiceiurile parizienilor periferici, dar parcă preferi pustia noastră ortodoxă călduță de la Probota.
2011 09 28, ObsC, Daniel Cristea-Enache – *Experiența franceză*

Mommsen – *Istoria romană*

Dacă eram eu varanul Voiculescu, frunzăream Mommsen – *Istoria romană* şi mă aliam cu Dan Diaconescu.
2011 09 28, Adv, Udrea, destrămarea USL

Unirea televiziunilor

După aparenta desfacere a USL, un subiect interesant pentru analişti ar putea fi acum apariția unui pol Voiculescu-Diaconescu în România pitorească, propovăduind îmbuibaților nu caritatea, mila de amărâți, ci filantropia, creşterea peste tot a Infrastructurii Intelectuale.
2011 09 28, Σ

A guverna cu specialişti formați în Occident

Proiectul Partidului OTV de a guverna cu specialişti formați în Occident va fi hulit de unii nechezoli, dar poporul ar preamări construirea unui vehicul care să aducă la putere elitele care înțeleg prioritatea Infrastructurii Intelectuale față de infrastructura rutieră.
2011 09 30, Σ

Conform teoriei jocurilor şi pariurilor

Conform teoriei jocurilor şi pariurilor, Mircea Cărtărescu are şanse mai mari cu o cota 21/1 decât a avut Herta Müller când a luat Nobelul, creditată de Ladbrokes Nobel Odds 2009, cum încă se mai vede pe web, cu doar 50/1.
2011 09 30, Σ

Un oraş important

Timişoara este un oraş important pentru popor.
2011 10 01, Adv, Domnu' Dan este aşteptat la Timişoara

Pentru poporul care ar lipsi de la vot

Pentru un parlamentar, 1000 lei or fi bani de buzunar la beizadea, dar pentru poporul

care ar lipsi de la vot, intenția legiuitorului devine nu *a amenda* ci *a condamna la pușcărie*, fiindcă 80% din devaforizații lui şi ai lor n-ar avea din ce da guvernului o asemenea sumă.
2011 10 01, ZiareCom

Intelectualii publici de partea poporului

Promisiunea Domnului Dan către timişoreni de a adopta punctul 8 ca punct 8 va convinge tot mai mulți intelectualii publici anticomunişti să treacă de partea poporului în contra ciocoilor, megaciocoilor şi superciocoilor care nu-şi justifică averea prin acte filantropice.
2011 10 01, Σ

Compararea candidatului cu marele Messi

Compararea candidatului cu marele Messi e deplasată. Se justifica, poate, dacă Facultatea de Filozofie a Universității din Bucureşti îl angaja prin concurs pe Husserl.
2011 10 01, Rev22, Scrisoare deschisă a lui Gabriel Liiceanu către Daniel Funeriu, ministrul Educației. Balta stătută a facultăților noastre

Având prioritate stadioanele pentru un fotbal incalificabil

Punctul de încolonare al romilor demonstranți, Biblioteca Națională, a lăsat-o poporului regretatul Ceauşescu aproape terminată şi 22 de ani, cât România Regală Mare, diplomectualii şi seismectualii n-au avut nevoie de ea, neglijându-se Infrastructura Intelectuală chiar şi azi, având prioritate stadioanele pentru un fotbal incalificabil.
2011 10 02, Adv

Înainte de a ofensa Levantul româno-bulgar

Că țările sunt interdependente şi că războiul e fratricid, trebuia să citească Finlanda cu Olanda, înainte de a ofensa Levantul Mare de nord, româno-bulgar.

Trebuie înființat, întâi virtual, pe web, apoi cu un buget cu 33% peste al ICR, un institut nou, ISMAR, adică Institutul pentru Semnalarea şi Monitorizarea Antiromânismului. Când românii şi bulgarii de peste tot le-ar boicota coordonat mărfurile, duşmanii noştri s-ar lăsa de un populism crezut ieftin.
2011 10 02, Adv

În UE e turistică infrastructura intelectuală

Poporul înțelesese că sportul parcă e pe foaia de parcurs a altui ministru, iar la Paris obiectivul turistic nu e Stadionul lui Zidane de lângă necropola regală Saint-Denis, ci gigantica mediatecă Centre Pompidou. Înainte de a avea stadioane, fie şi cu gazon ca la Cluj Arena, trebuie să investim regional în *mediateci*, înviind şi europenizând fostele case de cultură sau cămine culturale, unde finanțatorii, jucătorii şi antrenorii să citească şi să învețe cum se reabilitează un fotbal incalificabil.

Seismectualii, adică intelectualii capabili să genereze cutremure de conştiință, au cam zbârcit-o în 2004-2005, salvând Nu Parcul Carol, ci Mausoleul de estetică sovietică al lui Petru Groza, rămas în picioare cu vechea semnificație dejistă PENTRU POPOR, decredibilizând, ca şi întoarcerea armelor antimonarhic de către Preşedinție recent, însăşi condamnarea solemnă a bolşevismului.

Trendul e că totul le merge de-a-ndoaselea seismectualilor! În loc de 5 ha, uite că terenul s-a dublat, plus că e ultracentral înzecindu-şi preţul! Pesemne din grija providenţială a îngerilor dlui Pleşu, filozof creştin de Nobel care totuşi nu se afla pe ilustra listă de pe humanism.ro din 19 aprilie 2004, când mişcarea noastră civică încă nu se redusese la protecţia maidanezilor, reuşind să adune atunci nume de tot respectul: Gabriel ANDREESCU, Claudiu BLEONŢ, Mircea CĂRTĂRESCU, Remus CERNEA, Doina CORNEA, Alexandru DARIE, Smaranda ENACHE, Sabina FATI, Dinu C. GIURESCU, Armand GOSU, Ioan GROŞAN, Stere GULEA, Emil HUREZEANU, Dan IANCU, Florin IARU, Ioana IERONIM, Liviu MIHAIU, Dan C. MIHĂILESCU, Lucian MÂNDRUŢĂ, Emil MOISE, Andrei OIŞTEANU, Mihai OROVEANU, H.-R. PATAPIEVICI, Dan PETRESCU, Cristi PUIU, Victor REBENGIUC, Şerban STURDZA, Stelian TĂNASE, Mircea TOMA, William TOTOK sau Cristina ŢOPESCU:
http://www.humanism.ro/articles.php?page=69&article=69
2011 10 02, VxPb, Remus Cernea: Peste 7.000.000 de români nu vor bani publici pentru Catedrala Mântuirii Neamului! Astfel că aceasta nu se va mai putea construi…

Preşedintele Poporului e ca deobicei sibilinic

Preşedintele Poporului e ca deobicei sibilinic în silogismele generate de Matricea celor 4 certitudini de la Timişoara: Traian Băsescu este preşedinte, Dan Diaconescu a fost la puşcărie, Dan Diaconescu va fi preşedinte, Traian Băsescu va fi la puşcărie. Nu rezultă din această matrice de o clasică simetrie că se va ocupa vreodată personal de actualul preşedinte, să-l dea în gât, şi nici măcar că-l va graţia dacă-l va găsi în recluziune băgat de Ponta, Antonescu, Vântu, Patriciu, de Varanul doamnei Udrea sau chiar de unii pedelişti mai trădători.
2011 10 02, Σ

Dl Ponta n-avea de ales la Suceava decât pe dna Udrea

După ce Preşedintele Poporului s-a exprimat recent la Timişoara sibilinic în silogismele generate de Matricea celor 4 certitudini: Traian Băsescu este preşedinte, Dan Diaconescu a fost la puşcărie, Dan Diaconescu va fi preşedinte, Traian Băsescu va fi la puşcărie, dl Ponta n-avea de ales la Suceava decât pe dna Udrea, care oricum s-a depărtat de mulţime exprimându-se-n intelectualisme exotice, cum ar fi „varan“.
2011 10 02, Ziua Veche, *Ponta ameninţă că o bagă pe Udrea la puşcărie*

Faptul că o sectă se roagă la sfântul Vladimir Putin

Perpetuarea vieţii spirituale în Rusia se explică prin puritatea de mujik a omului simplu şi prin vrednicia clerului, care a reconstruit până la 9 august 2000 Catedrala Hristos Mântuitorul, votivă relativ la retragerea lui Napoleon, pe când noi încă ne ciorovăim cu ecologiştii şi cu pubintelectualii, cu A Neamului.

Faptul că o sectă se roagă la sfântul Vladimir Putin e jenant doar pentru intelighenţie, a cărei deviaţie postmodernă iniţial veselă de la narodnicism a depărtat-o cosmic, ca şi la noi, de Luminarea Poporului.
2011 10 02, EvZ

Să dezbată la OTV scenariile

O soluţie ar fi înscrierea dlor Cristoiu şi Berban în PPDD, să dezbată la OTV

scenariile, cu poporul şi pentru popor.
2011 10 02, Adv, Ion Cristoiu, comentând pe Breban apropo de repetabilitatea Mişcării Legionare

Către armonizarea televiziunilor şi a formelor de stat

Dacă România se găsea încă din 2004 în familia monarhiilor europene, noi evitam Ratarea Schengenului, Olanda delimitându-se net de Finlanda. După ce dna Udrea s-a depărtat stilistic de mulţime, exprimându-se-n intelectualisme exotice, gen CTP, cum ar fi „varan“ despre preşedintele fondator al Partidului Conservator, fezabilitatea unui pol popular PC-PPDD, cu armonizarea televiziunilor şi a formelor de stat, a crescut suficient pentru ca megaintelectualii, seismectualii (intelectualii capabili să genereze cutremure de conştiinţă) şi mulţi diplomectuali excelenţi tehnocraţi, cu simpatii pentru Casa Regală sau patrioţi luminaţi, să treacă de partea poporului, înscriindu-se masiv, până la 25 octombrie, în partidul PPDD, care şi-a asumat recent Punctul 8 de la Timişoara, iar mâine va defila sub lozinca redegistă de post-week-end *Wir sind das Volk!*
2011 10 03, ZP

Dacă bolşevicii noştri

Dacă bolşevicii noştri (activişti, securişti, gestionari, magistraţi sau propagandişti) acceptau revenirea la monarhie cam când ne făcea proşti Brucan, ei ar fi fost la 25 octombrie 2011 de 6-7 ori mai bogaţi decât sunt, dar şi poporul ar fi dus-o de 2-3 ori mai bine!
2011 01 03, EvZ

O demonstraţie anti-BOR la Izvor

O demonstraţie anti-BOR la Izvor, sprijinită de 7 000 000 de români, evident genul adult de trăieşte senzaţional, poate crea nelinişte Parlamentului, Doamne fereşte! Ar fi mai indicat dacă s-ar solicita mai întâi, de către dl Remus, o dezbatere la Televiziunea Poporului OTV, cu participarea dlor Cristoiu şi Breban, evitându-se procesele de intenţii.

Poporul riscă să se vadă iar cu Catedrala Întreruptă şi cu Mântuirea în pioneze, scenă de un gothic lugubru care sugerează un joc al minţii sub genericul „Intelectualii, ciocul mai mic!“, contraîntrebând tupeist că ce elită e aia de să n-aibă ea nevoie 22 de ani de Biblioteca Naţională moştenită aproape terminată de la Ceauşescu! Numai o zgomotoasă dezbatere averescană privind *răspunderile* astea, de ce n-a fost nevoie 22 de ani de o Bibliotecă Naţională în ţara noastră dragă, purtată la televiziuni înainte de fastul inaugural, poate asigura liniştea noastră să ne lase să muncim, să parlamentăm la Izvor.
2011 01 03, ZP

Să adoptăm imnul basarabenilor

Această serioasă dezbatere este receptată de popor în trena studiului dlui Pleşu „Psihologia imnului naţional“, tot astfel cum pamfletul „Recitatorii lui Eminescu“ va fi atras la 5 martie 1998 celebrul număr Dilema nr 265, care a demolat mitul Poetului Naţional. Astăzi însă, poporul are ca popor o televiziune a poporului proprie şi un partid proaspăt legalizat pentru popor, aşa că tot ce se poate câştiga prin postromânism nu poate fi decât *Limba Noastră* a lui Alexei Mateevici, adică să adoptăm imnul basarabenilor, ceea ce nici nu este chiar aşa de rău! Felicitări de la popor ex-ministrului de externe!
2011 01 03, Adv

A refuza abdicarea echivala cu un semnal către Rezistență

Chestiunea abdicării de la 30 decembrie 1947, despre care se face vorbărie, trebuie abordată ținând seama de realitatea bine probată istoric că *românii regali numai laşi nu erau*! Abia combătuseră cu asupra de măsură cele două totalitarisme muncitoreşti, întâi la Est, apoi la Vest.

Tânărul Rege Mihai se lămurise, după lungi scrisori fără replică şi vizitând Londra, că anglo-americanii i-au cedat fără milă pe est-europeni lui Stalin, dintr-un fel de criptorasism stăruitor şi azi, măcar față de Levantul Mare de Nord.

A refuza abdicarea echivala cu *un semnal de iresponsabilitate iliesciană*, către Mişcarea Națională de Rezistență şi către tineretul patriot, să se jertfească zadarnic, să-şi verse sângele aiurea, luptându-se fără şanse cu ocupantul sovietic şi slugile acestuia, nici măcar televizat. A semna actul abdicării a fost, aşadar, un act de înțeleaptă responsabilitate politică.

În schimb, spectacolul cu ampla complicitate de monolit a Autoelitei la insultarea prezidențială a Regelui, la 90 de ani, reduce drastic jena de a te înscrie în Partidul Poporului sau în Partidul Conservator.
2011 01 04, ZP

Să încheie un pact de neagresiune!

Vechile formațiuni, nesigure pe bazinele lor electorale, nu pot vedea cu ochi buni apariția unor concurenți redutabili. PNL şi UNPR, erodate la guvernare, nu pot ceda prea mult electorat Mişcării Noua Republică, chiar dacă fondatorul, dl. Mihail Neamțu, cunoscut ca director ştiințific până la 15 septembrie al Institutului de Investigare a Crimelor Comunismului şi Memoria Exilului Românesc, este un eminent filosof, teolog şi eseist, care nu încape vorbă c-ar găsi, ca specialist cu expertiză germană şi britanică, o deosebită considerație apropiindu-se de Partidul Poporului, cum era cât pe-aci să se întâmple pe GPS şi la Timişoara, de 1 octombrie 2011. Păcat că cele două noi formațiuni preocupate cu adevărat de înnoirea vieții noastre politice nu s-au armonizat pentru un Summit istoric pe Bega! Ele era ideal să încheie *un pact de neagresiune*!
2011 01 04, Σ

Şpaga la căminele studențeşti

Eforturile politice privind readucerea în Liga I a echipelor de mare istorie Politehnica Timişoara şi Universitatea Craiova pot fi combinate cu dezbaterea populară de mare actualitate a condițiilor de cazare a studenților (şpaga pentru cămin), a relației lor DEMNE, civilizate, cu secretariatele facultăților, şi mai ales trebuie ridicată chestiunea decongestionării bibliotecilor, îndeosebi la Bucureşti în sesiune, unde poporul trebuie să se preocupe să urgenteze aducerea la standarde occidentale a Bibliotecii Naționale începute de Ceauşescu.
2011 10 04, PP

Lovindu-ne imaginea cu Schengenul

Lovindu-ne imaginea cu Schengenul, Finlanda ne-a alungat nişte investitori, păgubindu-ne poporul. O reacție instituționalizată cum fu contra Olandei întoarcerea TIR-urile cu lalele bolnave e delicată, dar patrioții români pot inventa destule jocuri de retorsiune atingând imaginea Finlandei. Nu este exclus ca gazetarii, forumiştii şi postacii să se întrebe

insidios dacă nu cumva, agresând România exact după ce s-a aranjat chestiunea scutului atomic de la Deveselu, *neutrii finlandezi nu fac cumva jocul enormului lor vecin* jenat strategic de îndrăzneala noastră!
2011 10 04, Σ

Duritatea uneltelor lui Miron Cozma

De fapt, seria 2011 e o generație sacrificată, tot atât de ciomăgită de incompetența, corupția, incultura şi insensibilitatea adulților precât eroica generație din 1990, a Revoluției şi a Manifestației din Piața Universității. Plus că se încalcă dramatic egalitatea de şanse a poporului, iar discursul universitar al domnului Mihăieş are pentru părinții deprimați duritatea uneltelor lui Miron Cozma din abataj, în loc să se fi organizat pe 1 octombrie curent, la Orizontul de la Timişoara, o dezbatere populară pe tema copiilor îndemnați de neofesenişti LA MUNCĂ! la patroni, un fel de Summit, cu participarea liderilor de noi formațiuni politice neîntinate la guvernare, preşedintele Diaconescu şi fondatorul Mişcării Noua Republică, filozoful Mihail Neamțu.
2011 10 04, EvZ, Mircea Mihăieş

Un sistem educativ din UE

Ar trebui investigată de către Olanda şi Finlanda (al cărei sistem de selecție şi salarizare a corpului didactic va fi importat în RO când va ajunge poporul la putere!) banalitatea că se puteau lua bacul sau testele PISA şi prin implementarea riguroasă a practicilor ARACIP, nu neapărat traumatizând jumătate din copii, numiți LOAZE şi opunându-li-se incorect politic exemplul celeilalte jumătăți. De fapt, seria 2011 e o generație sacrificată, tot atât de ciomăgită de incompetența, corupția, incultura şi insensibilitatea adulților precât eroica generație din 1990, a Revoluției şi a Manifestației din Piața Universității. Un sistem educativ din UE nu poate fluctua de la un an la altul cu 30% în ce priveşte promovabilitatea la bac! Se încalcă dramatic egalitatea de şanse a fiilor poporului. În plus, uităm în oligopedagogia noastră că profesorul de matematică nu e doar matematician, e şi pedagog obligat *să motiveze* elevul să învețe chiar în postmodernitatea Generației Pupici! Or, la noi, nu e sancționat sistemul ca sistem, ci contribuabilul! Consiliați de jurişti ca Paula Iacob sau Monica Macovei, părinții care şi-au încredințat de bună-credință copiii unui asemenea sistem educativ represiv, pomenindu-se cu ei şomeri, ar merita să câştige în justiție tot ce le dă dna Andronescu şi chiar mai mult decât atât, *uriaşe despăgubiri*, dacă ajung până la CEDO.
2011 10 04, EvZ, Adrian Pătruşcă

Cea mai bună Securitate din lume

Părerea mea, concepția, viziunea mea e că viața politică e mai dificilă. Şi pentru popor, şi pentru politicienii inflexibili.

Există un consens megaintelectual că, din păcate pentru noi, Ceauşescu a fost servit de *cea mai bună Securitate din lume*, numai şefi de promoție. De unde şi Imposibila Lustrație! Să fim sobri, Elena Ceauşescu nu putea avea amant principal sau secundar nici măcar un spion sovietic, savant la Dubna ori Maiak, darămite un spion american, care nici până în ziulica de azi în Cuba, sub nasul SUA, n-a reuşit CIA să plaseze o amantă care să-i scape de Fidel Castro pe imperialişti!
2011 10 04, EvZ, Amantul principal al Elenei Ceauşescu era spion american

Ne aflăm sau nu în postromânism?

Soluționarea acestei petiții, care-i implică pe românii de pretutindeni, e şi un test de identitate: ne aflăm sau nu în postromânism?
2011 10 04, petiție pentru cetățenia Paul Goma

Cu condiția să nu fie nechezoli

E de sperat că Partidul Poporului îşi va diminua drastic populismul pe măsură ce Dan Diaconescu va face tot mai multe băi de mulțime. Dealtfel, mizează pe tehnocrați de import, eventual români. Nu poți privi în ochii pensionarei care a coborât de la stadiul în care n-avea bani de medicamente la stadiul în care n-are ce mânca, fără să te maturizezi politic. Într-un fel, principala misiune a acestui partid a şi fost îndeplinită: a adus în focarul vieții politice şi intelectuale o entitate evidentă dar cenzurată inconştient de toți. Poporul! Aşa *elodiac* cum o fi el, expus extincției. Iar nomenclatura PPDD, ca orice elită, inclusiv Autoelita, abia aşteaptă să i se alăture oricâți kilointelectuali, cu condiția să nu fie nechezoli formați pe apucate *aici, fără de toate cărțile universale, sau afară, fără de cărțile româneşti*. Un front unic intelectual, dacă reflectăm la unionismul aliatului nostru german, care şi-a recuperat Basarabia sa, e de prognozat că va reuşi să valorifice pe un plan superior lozinca redegistă de post-week-end *Wir sind das Volk!*
2011 10 05, ZP

Nobelul pentru pace

România, ca să intre cu TIR-ul şi tractorul în satul Schengen, are nevoie de un Nobel, fie el şi ăla pentru pace, cel mai şmecher şi mai cu şanse concurent putând fi Domnul Dan, dacă publiciştii ultraliberali n-ar mai face politica băsesciană a darwinismului social, ci pe a poporului, înscriindu-se masiv, aproape toți, în PPDD, unde sunt atât de aşteptați de nomenclatura vizibilă pe micul ecran, bucuroasă de oaspeți la ciolan cum sunt toate grupările intelectuale!

Contextul fiind că după Declarația prezidențială din 18 august 2011 de la Sulina, privind disponibilitatea RO de a-şi jertfi până şi suveranitatea pe altarul Statelor Unite ale Europei, compromişi sunt nu numai politicienii, ci şi seismectualii şi megaintelectualii momentului, cum nu s-a mai întâmplat în istorie decât la colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când cu postaderarea la Pactul Ribbentrop-Molotov în sensul afirmării dezinteresului nostru pentru românii risipiți.

De aceea, dacă Mircea Cărtărescu, Andrei Pleşu sau Petru Clej iau Nobelul literar, confirmând speculațiile presei şi ale blogosferei, nu se schimbă prea mult situația cum ar schimba-o Domnul Dan, pentru că Autoelita a greşit în trei probleme strategice simple: Luminarea Poporului pe înțeles, Infrastructura Intelectuală pentru toți şi Emanciparea Cadrelor Didactice (preuniversitare) ca pe o curea de transmisie între aforismele de Sus şi eresurile de Jos!

Să nu uităm că Dan Diaconescu a condus la o fragedă vârstă *Jurnalul Național* şi *Cotidianul*. Deci prin Domnul Dan vin înşişi analiştii, gazetarii, publiciştii, intelectualii la putere, să arate la popor *ce pot*! El îi epitomizează, îi condensează pe înțeles pe toți. Dacă Domnul Dan ratează, atunci toată presa noastră va fi blamată de popor, va fi ignorată, va fi necitită, nemaisupraviețuind decât tabloizându-se..

Adică postromânismul se va adânci fără Nobelul pentru pace în Epoca Wash.
2011 10 05, PN

Manuale intangibile pentru elev

Bine, dar *inexactitudine* este un cuvânt CERUT de limba română, măcar ca replică la certitudinile inebranlabile ale cocalarilor şi superciocoilor noştri! Nu la amănunte e vulnerabil dl Funeriu, ci la linia generală, la reținerea intelectualistă de a face apel la inițiativa creativă a maselor largi populare, cum ar fi să interzică generarea de manuale pentru gimnaziu şi liceu, intangibile pentru elev, universitarilor, inspectorilor, cercetătorilor şi birocraților care nu parcurg personal *cu normă întreagă* traseul inițiatic descris de foaia de parcurs şi nu cunosc userul real, elevul, educabilul.
2011 10 05, Adv

Daca te gândeşti ca popor

Daca te gândeşti ca popor la ce a transmis televiziunea poporului, chestiunea Goma se va rezolva oricum, dacă şi când va ajunge poporul la putere.

În ce priveşte întoarcerea din Montparnasse a osemintelor lui Brâncuşi, e posibil ca România intelectuală de azi, cu Biblioteca Națională începută de Ceauşescu acum 22 de ani (cât România Regala Mare şi neurgentată de nimeni), să nu merite această ceremonie.

La Père-Lachaise, m-a îndurerat pelerinajul polonez la Chopin cu flori şi panglicuțe, în disonanță cu pustietatea ca în *Vox Maris* de la Enesco.
2011 10 05, blog Liviu Ioan Stoiciu

În atenția a 7 milioane de români

Creştinii ortodocşi, greco-catolicii şi filantropii cu preocupări soteriologice care se retrag de la finanțarea Catedralei Mântuirii Neamului, pot reinvesti contribuțiile lor generoase în proiectele editoriale de pe platforma *Teologie pentru azi*.
2011 10 05, demonstrație ASUR, Remus Cernea zice că sprijinită de 7 000 000 de români

Neacademician în RO

Neacademician în RO, Mircea Cărtărescu rămâne în cărți pentru Nobel şi merită sprijinit nu numai prin ICR, ci cu întreaga putere internă şi externă a Statului.

Nu vom mai avea curând o asemenea şansă.

Frumos ar fi acum ca cititorii să felicite pe Mircea Cărtărescu, pe Andrei Pleşu, pe Petru Clej şi ce alți români au intrat, conform presei şi blogosferei, în bursa pariurilor de la Londra şi din alte capitale mondiale.

Să fii în prognoze Nobel deasupra lui Thomas Pynchon, adică să epitomizezi postmodernismul, e mai mult decât ar fi visat orice romancier!
2011 10 07, Σ

Fără efect demagogic

Mă cam mir că Mircea Cărtărescu, bijutier, nu s-a mirat de numele ales, Noua Republică, – fără efect demagogic, cum n-are nici Noua Dreaptă.
2011 10 08, site Noua Republică

Ține de postromânism pesimismul

Ține de postromânism pesimismul că Radio Chişinău va fi un radio slab.
2011 10 08, Evenimentul Iaşi, Radio Chişinău: o insultă pentru basarabeni

Răzvrătirea tinerilor

Spre amuzamentul sau satisfacția poporului, răzvrătirea tinerilor ar putea zdruncina şi alte partide.
2011 10 08, Σ, PRM fără site

Institutul pentru Studiul şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR)

Nu e prea devreme să înființăm Institutul pentru Studiul şi Monitorizarea Antiromânismului (ISMAR), măcar semnalizându-se pe un site prin voluntari diferitele vexațiuni din presă, politică sau societate, nu să ne îngrijorăm doar atunci când se ajunge de la demonizarea imigrantului la crimă. Dacă ne vom convinge că nu există antiromânism, nici măcar în RO, cu atât mai bine!
2011 10 08, Σ

Fiii Calafatului deja celebri şi bogați

Fiii Calafatului deja celebri şi bogați pot găsi sponsori să facă din Biblioteca orăşenească, oricum cuprinsă în Proiectul Biblionet, o mediatecă la standarde occidentale, pe care nu numai tineretul, ci orice localnic să o poată folosi ca *centru public de informare*.
2011 10 08, Calafatlive

Scumpind cafeaua ca Ceauşescu

Scumpind cafeaua ca Ceauşescu, guvernul ungar vrea să reducă Rezistența prin Cultură, dar va diminua şi creativitatea elitelor, populându-le cu specii noi de nechezoli.
2011 10 08, Σ

Criza constituțională

Intelectualii publici, care au publicat cărți, trebuie să treacă cu patriotism şi corectitudine politică peste unele resentimente şi să monitorizeze atent rezolvarea legală, democratică, a crizei constituționale create prin sabordajul organelor partidului doctorului Corneliu Vadim Tudor, punându-se în locul dumnealui, ca să vază cum ar fi dacă s-ar da lovituri informatice şi la site-urile pe care postează ei.
2011 10 08, blog . Corneliu Vadim Tudor

Armata Roşie n-a tras în norod la puci!

Nu Căgăbăul, ci refuzul inteligheniei noastre de a crea un curent unionist a fost decisiv. Dar precum Armata Roşie merită respect pentru că la puciul din august 1991 *nu a tras în propriul popor*, trebuie invidiat şi patriotismul KGB-ului, chiar dacă ne e adversar în Basarabia. Imaginile cu Putin vizitând pe Soljenițîn la Troițe-Lîkovo n-au corespondent în RO. Perpetuarea religiozității se explică însă prin vrednicia clerului, care a reconstruit până la 9 august 2000 Catedrala Hristos Mântuitorul, gigantică, votivă relativ la retragerea lui

Napoleon, pe când noi încă ne ciorovăim dacă s-o începem sau nu pe A Neamului. În plus, la Mănăstirea ortodoxă Donskoi, ruşii îl au pe Soljeniţîn acasă, în acelaşi cimitir cu Ceaadaev şi Denikin. Să învăţăm, deci, de la această vizită ceea ce e de învăţat!
2011 10 08, Adv, Vizita Patriarhului Kiril la Chişinău

Întoarcerea lui Soljeniţîn la Troiţe-Lîkovo

Amintiţii parlamentari şi ţuţări nu trebuie măcar să gândească. Avem modelul rus pentru întoarcerea lui Soljeniţîn la Troiţe-Lîkovo şi modelul maghiar pentru relaţia noastră cu românii din jurul României.
2011 10 09, Ziarişti online, Dreptul lui Goma

O politică atât de subtilă

Franţa duce în ultimul timp o politică atât de subtilă încât ea însăşi n-o mai poate înţelege.
2011 10 09, Z, Jean Michel Boucheron, vicepreşedintele AP NATO contra scutului.

Vechile formaţiuni, nesigure pe bazinele lor electorale

E regretabil că dl Lăzăroiu nu a putut comunica în Era Gates cu dl Neamţu, măcar pentru a-l consola pentru cedarea unor domenii fascinante intelectual precum Investigarea Crimelor Comunismului şi Memoria Exilului Românesc, ca să se apuce de politică, fie şi într-o formaţiune bine primită, nu numai de observatori mai umblaţi prin lume, ca Monica Macovei şi Mircea Cărtărescu, ci şi de Andreea Pora, chiar dacă a pus banala condiţie că *Albă ca Zăpada trebuie să fie virgină*. Acum, de dorit este ca Partidul Poporului şi Noua Republică, singurele grupări de oameni politici care promovează Noutatea, să încheie un pact de neagresiune căci vechile formaţiuni, *nesigure pe bazinele lor electorale*, nu pot vedea cu ochi buni apariţia unor concurenţi redutabili.
2011 10 09, EvZ, Lăzăroiu, scrisoare deschisă: Noua Republică este Albă ca Zăpada

În proprietate străină

Dacă tot ne preocupă pentru Wikipedia Recensământul Populaţiei, poate că ar interesa şi Suprafaţa. Câţi kilometri pătraţi din RO s-or fi aflând deja în proprietate străină?
2011 10 09, EvZ, cumpărarea RDG

Prea mică plasma!

A se reciti Lenin, cum e cu yachtul imperialiştilor, s-a umplut şi nu mai e loc pentru toţi!
2011 10 10, Adv, Radu Moraru îl ameninţă pe Badea că-l dă în judecată

A sublinia doar momente de aparentă dezbinare

Ţine de postromânism a sublinia doar momente de aparentă dezbinare din istoria noastră. Nu văd cum se putea face monolit în spatele controversatei politici a Mareşalului Antonescu, mai ales că jucase doar cartea Axei.

Finlanda a scăpat fiindcă de acolo merg renii spre Pol, nu se puteau lua, ca din RO, Bulgaria, Budapesta, Albania şi Belgradul.

Carol al II-lea nu s-a dus la Hitler pentru a avea mâini libere, ci pentru a cumpăra armament, umilindu-ne cu refuz Anglia şi Franța după atâta efort Titulescu!

Dimpotrivă, asasinarea lui Codreanu şi proiectul spionajului britanic de a dinamita Porțile de Fier şi sondele au atras duritatea, ba chiar duşmănia Reichului în prăbuşirea teritorială de la 1940.

2011 10 11, Adv, Ion Cristoiu – Iresponsabilitatea dezbinării

La muncă, băi, la muuuncă!

Profeția percepută sau bănuită a fi de coloratură rasistă a lui Brucan era de fapt o promisiune fermă a capilor FSN-ului către nomenclatură, că *prin politici limitând Luminarea Poporului*, vor întârzia cel puțin 20 de ani democrația, ceea ce s-a şi reuşit.

Aşa le strigau şi fesenistele, golanilor, la Piața Universității: *la muncă, băi, la muuuncă!* Curioasa transmitere către elitele intelectuale amatoare de caragialism a fanteziilor ceauşiste despre un popor alcoolic, milog şi leneş se datorează faptului că nici ele n-au devenit libere după Revoluție, ca mică burghezie măcar, *ci doar şi-au schimbat Stăpânul*, mizând acum pe un ultraliberalism de stat care nu observă că deocamdată încredințează prin austeritate întregul capital către o CLEPTOCRAȚIE, iară nu către o *burghezie de merit* care să ştie şi altceva decât să fure, anume *să producă*. Izgonind poporul de la consum, în ideea că va munci la un întreprinzător, privat şi acela de legi bune, vom avea în viitorii 20 de ani mai degrabă o Explozie Socială decât un nivel UE de visată bunăstare materială şi spirituală.

2011 10 11, EvZ, *Baconschi, noul Brucan*

Unde dai şi unde crapă

S-a încercat nu numai manipularea că violența e firească, deoarece se întâmplă şi în Ungaria (cazul handbalistului Marian Cozma), ci şi a opune asasinarea baschetbalistului Chauncey Hardy, ca pe un fel de revanşă, accidentului în care un soldat american l-a omorât pe basistul trupei Compact, Teo Peter. Tragedia de la Giurgiu a arătat observatorilor capacitatea nouă a clanurilor, implicate sau nu, de a se apăra nu numai prin justiție, ci şi prin presă, televiziuni şi parapresă (postaci, bloggeri).

2011 10 11, RLb

Păuliş, Budapesta, Tatra...

Se putea găsi şi altă modalitate de a-l insulta pe Regele Mihai. Românii au făcut sacrificii enorme în Războiul Sfânt (1940-1945), purtat împotriva AMBELOR totalitarisme. A nu mai serba, consiliați de istorici postmoderni de telenuvelă, întoarcerea armelor la 23 august 1944, înseamnă a pierde foloasele diplomatice şi de imagine ale unei faze a războiului în care eram împotriva Wehrmachtului a patra putere efectivă după ruşi, americani şi britanici!

2011 10 13, Σ, [când s-a votat, în interes UE, 23 august – Ziua Comemorării Victimelor Fascismului şi Comunismului, iar 21 decembrie – Ziua Memoriei Victimelor Comunismului din România]

O sărbătoare a poporului

Liderii partidelor compromise rând pe rând la guvernare e firesc să se ferească de popor şi de sfintele moaşte ale Cuvioasei Paraschiva. Se vor înghesui, poate, la Târgul de carte Gaudeamus de la Iaşi.

2011 10 15, Σ

Topul Filantropilor

Ce contează pentru popor e dacă Topul Miliardarilor coincide cu Topul Filantropilor, care ar trebui să se facă tradiție să fie citit în fiecare an pelerinilor Cuvioasei Paraschiva.
2011 10 15, Σ

Cine disprețuieşte profesoraşii

Cum democrația este emanația clasei de mijloc, aşa trebuia să existe şi o curea de transmisie a ideilor de la Autoelită la gloată, anume Partidul Cadrelor Didactice, al celor *preuniversitare*, de care universitarii s-au delimitat întotdeauna tocmai pentru că erau capabile profesional să simplifice ideile complicate, practicând Luminarea Poporului. Cine disprețuieşte profesoraşii nu poate înțelege de ce România Regală Mare era de zece ori mai productivă spiritual decât România ultimilor ani, unde citim mai toți liste de cărți bune numai din import!
2011 10 16, Ziare.com, Pleşu, despre Crin Antonescu: Un profesoraş surescitat care nu ştie să-şi facă lecțiile

Muşcătura e muşcătură

Important e că indiferent ce organizație gestionează câinii comunitari, comunizați sau comunişti, legea să precizeze cine despăgubeşte pe popor pentru muşcătură. Câine comunitar înseamnă câine al nimănui. E ca la colhoz, difuzarea răspunderii.
2011 10 17, Σ

Dumnezeu a creat politica pentru manageri săraci

Dumnezeu a creat politica pentru manageri săraci şi pentru intelectuali, rezervând la bogați, ca să se afirme, Filantropia, Topul Filantropilor, al donațiilor culturale, ăsta fiind singurul care interesează pe popor!
2011 10 17, EvZ

Le-a luat Schengenul mințile!

Protocronistic față de practicile securității de a folosi psihiatria, ca în cazul opozantului Vasile Paraschiv, după unii istorici literari recenți l-ar fi internat abuziv pe Eminescu tocmai binefăcătorii săi, în frunte cu Titu Maiorescu, aberație ce elitele au tolerat să se răspândească în popor, total indiferente la senzaționalul ştirii că înşişi românii şi-au anihilat propriul Poet Național!

Olandezilor, le-a luat Schengenul mințile de-au ajuns să imite o cultură din Est!
2011 10 17, RLb, Van Gogh ar fi fost ucis accidental

Faptul că idealul comunist n-a funcționat

Un filozof conversațional ar zice că Marx a fost cel mai mare bou din istoria umanității, deoarece a citit la British Museum toate cărțile, inventând... marxismul fără a anticipa totuşi Gulagul. Oricum, recomandând călduros Dictatura Proletariatului, n-a impus precauțiuni suficiente. Poate că era mai bine dacă Freud îl preceda şi atunci psihanaliza ar fi fost acel izvor antropologic, total sceptic față de homosap, care lipsea doctrinei.

Altminteri, din păcate, faptul că idealul comunist n-a funcţionat e şi un eşec al speciei umane. După Kolîma, nu se mai poate scrie aşa uşor utopie.
2011 10 18, Rev22, Andrei Cornea

Când pleacă de la iluzia greşită

Intelectualii sunt cei mai idealişti când pleacă de la iluzia greşită că cine le cumpără cărţile scumpe, le şi citeşte.

Nu, oamenii cu bani sunt foarte ocupaţi, ei le depun în raft pentru mai târziu, dar le comentează din auzite, în localuri de lux, de preferinţă *afară*. De aceea, ierarhiile în societatea valorilor se stabilesc sprijinindu-ne unii pe alţii. Ca să iasă din anonimat, tinerii Pleşu şi Liiceanu s-au sprijinit pe Noica de la Păltiniş, care la rândul lui se sprijinea pe Eminescu. După 5 martie 1998 s-au prăbuşit însă, sub lovituri măiestre ca ale boxerului Lucian Bute, şi mitul Poetului Naţional, şi mitul antrenorului cultural.

Această pierdere de recomandări celebre este singura explicaţie ştiinţifică de ce înainte de nr 265 *Dilema* oricât i-ar fi înjurat presa fesenistă şi Tribunul, cei doi mari oameni de cultură n-aveau nicio treabă, pe când azi au ajuns de au nevoie să fie apăraţi de alţi intelectuali publici dinaintea trecătorilor prin iarmaroc.
2011 10 21, EvZ

Apariţia acum a lui Miron Cozma

Ca shaormerie totuşi selectă capabilă şi de 7 stele, Noua Republică riscă a fi strivită între Partidul Poporului şi Noua Gândire de dreapta, care în îngâmfarea ei dispreţuitoare de orice demagogie parcă trimite poporul să pască *grassroots*.

OTV-ul a adus degeaba în focarul vieţii noastre politice, intelectuale şi culinare o entitate evidentă dar cenzurată inconştient de toţi. Poporul! Aşa elodiac cum o fi el, expus extincţiei. De care seismectualii se depărtează din lux în lux, simptomatic nu într-un club muncitoresc organizându-se lansarea Bibliei ce ne va scoate din criză, „Noua şcoală de gândire a dreptei“ (Humanitas), ci la Hotelul Athénée Palace-Hilton, în Sala Le Diplomate, anunţaţi la dezbateri fiind Monica Macovei, Sever Voinescu, Teodor Baconschi, Cristian Preda, Traian Ungureanu, Ionuţ Popescu, Dan C. Mihăilescu, Ioan Stanomir, Cristian Ghinea, Radu Paraschivescu, Cristian Pătrăşconiu, Valeriu Stoica, Mihail Neamţu de la Noua Republică, Sebastian Lăzăroiu şi Albă ca Zăpada. Apariţia taman acum a lui Miron Cozma, ridicându-se din rândurile Partidului Social Democrat al Muncitorilor la Târgu Jiu, e ca un avertisment către intelectualii capitaliştilor ca să aibă fie şi vremelnic mai multă milă de populaţia de la firul ierbii, nemaifiind timp ca să şi gândim.
2011 10 21, Rev22, *Noua Republică nu este basm devenit realitate. Este invers*

O iresponsabilitate ca la kolhoz

Postmodernismul s-a vărsat în mondialism, nimeni nu mai are patrie, născându-se de aici o iresponsabilitate ca la kolhoz. Nu numai politicianul s-a compromis, ci şi intelectualul.

Pericolul stă în explozia socială, intelectualii inhibând firesc dezastrul spiritual că mefienţa gloatei îi cataloghează în clasa politică, percepându-i ca slugoi ai capitaliştilor.

Rumegătorul de *grassroots* nu mai cască gura nici la analiştii politici, nici la intelectualii publici. Statul asistenţial nu poate fi nimicit de pe o zi pe alta. Înţărcarea e totdeauna o traumă. Pentru bugetarul fără medicamente, sfatul să privească în el însuşi sună ca o justificare ideologică a Represiunii, recent pregătită şi aceea dincolo de restrângerea drastică a dreptului la demonstraţii, care funcţionează de asemenea ca obturare a dialogului

dintre opulență şi mizerie, accelerând tensionarea situației.
2011 10 21, Blog Alin Fumurescu

O poziționare defensivă a BOR

O pistă poate fi că atacurile terifiante conduse de Remus Cernea din Bucureşti şi de la Bruxelles ar explica o poziționare defensivă a BOR lângă preşedinte şi intelectualii care au devenit noi republicani.
2011 10 23, VxPb, De ce îl ignoră Patriarhia pe regele Mihai

Combaterea corupției, incompetenței şi nesimțirii

E de anticipat acum că preşedintele Crin Antonescu va solicita megaintelectualilor să psihanalizeze dedesubturile calchierii interogației „A primit Regele Mihai bani la abdicare?“ după titlul „Istoricul Alex Stoenescu a primit bani de la Securitate“ folosit de Dan Zavaleanu la 14 decembrie 2010, conform arhivei Cotidianul. ro.

Se putea formaliza politicos aniversarea şi se concentrau apoi parlamentarii şi presa pe combaterea corupției, incompetenței şi nesimțirii. E de neînțeles pentru observatori de ce ținem neapărat să ne punem rău cu familia monarhiilor europene.
2011 10 23, EvZ, A primit Regele Mihai bani la abdicare?

Mai ales în subterana postacilor

Nu trebuie să ai în cercetarea presei acribia unui Zigu Ornea ca să confirmi ipoteza din titlu, ghicind eforturi suspecte de influențare a cititorului, atât la nivelul unor articole cât şi în subterana postacilor, mai ales, ba chiar şi pe rețelele de socializare!
2011 10 23, RLb, Operațiile de spionaj împotriva României s-au înmulțit în ultimul an

După spânzurarea televizată a valahului

Dacă eram eu Csibi Barna, m-aş fi simțit recunoscător că după spânzurarea televizată a valahului la 15 martie, magazinul istoric *Historia*, nr 113 din mai 2011, a acceptat dubii precum „AVRAM IANCU/erou sau criminal?“ lipite chiar pe celebrul portret realizat de Barbu Iscovescu, aşa că m-aş fi declarat la recensământ român!
2011 10 23, ReTV

Din câini de pază, în câini de companie

Chestiunea Transnistriei e prea serioasă pentru a o târî în războiul intelectualilor băsescieni cu nonagenarul Rege Mihai. Şi în niciun caz nu îți permiți ironii criptorasiste la adresa poporului român, într-un moment de criză nu numai bugetară ci şi morală, în care intelectualii publici s-au transformat, cum zice Vasile Ernu, *din câini de pază, în câini de companie*. Capabili de aceeaşi unanimitate ideologică de monolit, precum sub Marele Cârmaci, fie şi prin lașitatea derobării.

Nu am găsit în cele trei volume ale monografiei regretatului istoric Jean Ancel despre *Transnistria* vreo abatere de la culpabilizarea *bine individualizată şi bine documentată*. Nu se judecă popoarele, ci doar personajele momentului istoric.
2011 10 24,VxPb, Costi Rogozanu, Regelui Mihai şi blândului său popor

Spațiul limbii române nu ține seama de frontiera de pe Prut

Pe internet, spațiul limbii române nu ține seama de frontiera de pe Prut şi mulți români cunosc activitatea civică a ONG-ului Hyde Park, înființat la 11 mai 2003.

Apariția la Bucureşti ai unei platforme de analize şi comentarii *cu nume similar* şi de o coloratură politică orbitor *orientată* poate slăbi eficacitatea eforturilor basarabenilor pentru integrare europeană.

2011 10 25, EvZ, Tismăneanu

Câini de pază/companie şi companioni/mitläuferi

Atacarea Regelui Mihai cu argumente răsuflate, culminând cu *gogorița armistițiului impus de Antonescu lui Stalin la Stockholm* (când Armata Roşie trecuse de Iaşi!), s-a mai organizat în RO, cu huiduieli cu tot. Noutatea constă în implicarea făţişă a şefului statului, ca istoric postmodern beneficiind de unitatea ideologică de monolit a Autoelitei, de această dezgustătoare tăcere a megaintelectualilor, deşi sar în ochi consecința politică (ne-am pus rău cu *familia* monarhiilor europene) şi consecința morală (suspiciunea că atitudinarii s-au implicat în mişcarea civică nu pentru un ideal, ci pentru o publicitate utilă cumulard).

Acum, parcă am aştepta un anunț cam aşa: Monarhist dezamăgit, donez cărți semnate Liiceanu, Pleşu, Cărtărescu, Patapievici, Tismăneanu, Blandiana şi Cristoiu. Uşor uzate, bine citite. Plus colecțiile revistelor *Dilema* şi *Historia*. Poate şi *22*, care s-a trezit prea târziu cu un ... Omagiu. De nu şi *Ziarul Lumina*, Preafericitul Părinte Patriarh *Daniel* apărând acum observatorilor ca un *necontinuator* al predecesorului.

Circumstanțele sunt agravante pentru că abjecția derobării s-a produs după celebra obiecție a Hertei Müller relativă la Mitläuferi şi după recentul, antologic, articol al lui Vasile Ernu, *Dreapta intelectuală conservatoare: de la câine de pază la câine de companie*:
http://www.criticatac.ro/10846/dreapta-intelectuala-conservatoare-de-la-ciine-de-paza-la-ciine-de-companie/

Fiind limpede că actuala garnitură de megaintelectuali şi seismectuali ai Autoelitei e din ce în ce mai puțin admirată, aşa că bine e să asculți şi de bănățenii plecați în Germania, şi de românii născuți în URSS.

Retrospectiv, e ca şi cum un serviciu al Duşmaniei a examinat după Revoluție valorile românilor şi a pornit macularea lor succesivă: Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Mihai Eminescu, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, acum Regele Mihai.

De ce atât de târziu, Regele? Macabră explicație! Pentru că ăia nu se aşteptaseră să ajungă la această frumoasă vârstă!!!

Oricum, nu va fi bine de România. Căci sunt fapte eroice pe care nu le poate nimeni plăti sau comanda. În schimb, nerecunoştința le răreşte. Nu mai poți face eforturile unui Eminescu de a munci cât zece pentru o adunătură de ingrați.

Neprietenii noştri, implicați sau nu, au reuşit!

Are de ce să le spumege pocalul!

2011 10 25, ZP

Dacă România a şi început să dispară

Dacă România a şi început să dispară, cauza nu e natalitatea (că bagi armata sau intelectualii şi rezolvi!), ci postromânismul acestei Epoci Wash – neîncrederea că după macularea de către nechezoli a valorilor (Mircea Eliade, Emil Cioran, Eugen Ionescu, Mihai Eminescu, Ştefan cel Mare, Mihai Viteazul, Avram Iancu, haiducii, disidenții şi opozanții, Ziua Națională, Imnul, acum Regele Mihai...) mai are sens a miza pe vreun viitor pentru români în vatra lor.

2011 10 25, Σ

Ca beneficiar număr de număr

Ca beneficiar număr de număr încă din ianuarie 1990, mă bucur că *Revista 22* şi implicit Grupul pentru Dialog Social, după atâta suspans, şi-au afirmat încă o dată independenţa faţă de orice Putere! Răspunsurile impecabile ale dlui Adrian Cioroianu, înghesuite în format SMS dar cu atât mai consistente, la interogatoriul recent din *Evenimentul zilei*, au prevestit ceva, însă mărturisesc că nu speram atât de mult!

Principalii perdanţi ai crizei aniversare rămân intelectualii publici cu trecut civic uriaş – Liiceanu, Pleşu, Cărtărescu, Patapievici, Tismăneanu, Blandiana, de la care mulţi admiratori, nu doar Crin Antonescu, au aşteptat o reacţie fermă la derapajul puterii. Chiar dacă această reacţie ar fi fost exploatată de USL şi PC, poate că tot era necesară: fiindcă în puţul gândirii politice a masilor, s-a cuibărit (şi va fi valorificat electoral) raţionamentul că cine n-a priceput de ce n-a fost Regele Mihai o slugă a ruşilor, nici condamnarea comunismului nu putea s-o facă în deplină înţelegere a documentului, şubrezindu-se astfel un moment al Procesului Comunismului care ne diferenţia pozitiv în bietul Est.
2011 10 25, Σ

Prin suprainterpretare

Prin suprainterpretare, tocmai dl Cristoiu criptează un discurs regal cât se poate de neechivoc.
2011 10 25, Adv

Cetitul cărţilor nu foloseşte la nimic!

Ci ţie, naivule, nice nu-ţi vine a gândi toxic când priveşti distrat în gondolă sau în galantar la *inofensivitatea* cărţii, ca la făina grâului sau la iarba sa înspicată!

Doară nişte litere şi atât! Este însă absoluta, aspra superioritate a textului asupra audiovizualului. El te condamnă de-a dreptul *să gândeşti şi să imaginezi*!

Şi *să te protejezi*! Numai citind cărţi, liste de cărţi şi pdf-uri bune, poţi opune tu însuţi ceva interior solid acestui tsunami de vulgaritate care te copleşeşte mediatic ca o lavă jilavă pe Grivei, maidanezul din Pompei!

Antrenorul tău cultural, dacă vrea el ca guru sau ca bivolar, te poate face cel mai creator creator, de să te simţi ca senzaţie chiar asemenea Creatorului la bursele de pariuri Nobel agonizând *există, nu există*, după o îndelungată muncă silnică, efectiv fenomenologică, asupra spiritului şi mai ales asupra deficitului de spirit care să armonizeze pe toată durata mandatului restructurarea bugetară cheltuieli-salarii-disponibilizări.

Căci acele personaje şi chiar naratorul, naratara sau autorul sunt de fiecare dată *exact* aşa cum ţi le imaginezi tu, rostind memorabilele cuvinte, dăltuite în piatră.

Eternă fiind şi fie superioritatea romanului şi nuvelei asupra filmului. Numai TU ştii dacă fiica voastră, *Anna Karenina a ta*, se epila!

Lasă însă pe alţii să se afirme! Tu să rămâi smerit în lecturarea-ţi şi să nu spui la nimeni la sirvici de viciul tău. Că imediat te toarnă masile sau te trosneşte şefimea.

Gândeşte pozitiv, domnule, dar zen: *cetitul cărţilor nu foloseşte la nimic!*

Pentru că orice om poate fi postac, ba chiar editorialist, şi fiind aproape nimic.
2011 10 26, GO

Familia monarhiilor europene

Tare mă tem că megaintelectualul Ion Cristoiu nu se mai poate decripta nici pe sine însuşi rămânând în istorie ca istoric pentru *Historia*, nr 113 din mai 2011, tolerând postromânismul, dubii precum „AVRAM IANCU/erou sau criminal?“ lipite chiar pe celebrul portret realizat de Barbu Iscovescu. Nu e nimic de decriptat în discursul regal, iar contextul e că laptopintelectualii au profitat de timiditatea că seismectualii Autoelitei n-au avut curajul să explice că atacarea Regelui la aniversare ne pune rău, pe criză, cu familia monarhiilor europene.
2011 10 26, Ctd

În anii Contrarevoluției, 1990-1992

Păcat! Pentru călătorul singuratic, care îşi proiecta în anii dezghețului ceauşist itinerariul spiritual, volumul *Euphorion* al lui Nicolae Balotă a deschis multe uşi de bibliotecă. Cu atât mai odios sistemul securistic bolşevic! Indiferent cine va fi pe locul 1 în topul celor mai scârboşi informatori, aş rezerva un loc zero **Turnătorului Necunoscut**, fiind greu de crezut că în anii Contrarevoluției 1990-1992 nu s-a comis şi abjecția de a albi complet sau pentru zeci de ani dosarele unor mari privilegiați.
2011 10 26, Rd Europa Liberă, N.C. Munteanu

Două revelații au luminat în duh

Două revelații au luminat în duh azi trecătorii meditativi pe la colina sacră a Patriarhiei: 1) că grecii au intrat în necaz de când au renunțat la monarhie; 2) dar ei s-au rugat la Dumnezeu prin prelații, clericii şi călugării lor în număr fără egal în UE, iertându-li-se astfel miraculos datoriile!
2011 10 26, Σ

A-i scoate din cap românului că a făcut o Revoluție

Ține de fanatism şi a-i scoate din cap românului că a făcut o Revoluție, ca să aducă prinos de vecinică recunoştință ruşilor din Lăzi.
2011 10 28, Σ

Dar au rămas cu Heideggerul!

Din comoditate (= lene), seismectualii Autoelitei au cedat lui Vadim conceptul de România Mare, lui Păunescu Basarabia, lui Diaconescu Poporul şi lui Voiculescu Monarhia. Au mai pierdut Revoluția şi chiar Procesul Comunismului, dar au rămas cu Heideggerul!
2011 10 28, Σ

Este un simptom

Revenirea pe platouri a celebrei bănățence Sandra Romain, care după 5 Oscaruri Adulte se retrăsese apucând calea bisericii şi investind în imobiliare, este un simptom că ori biserica e în criză, ori sectorul imobiliar.
2011 10 28, Σ

Gineri megaintelectuali

Poate că nu s-ar mai fi pus chestiunea prizonieratului dacă Pronia făcea ginere MS Regelui pe dl Patapievici sau pe dl Cărtărescu!
2011 10 28, RLb, Sabina Fati, Majestatea Sa prizonierul lui Duda

Să genereze un curent monarhist

Un vechiu înrăit luptător național din Basarabia ar citi mult mai subiectiv *Izvestia*: ruşii iştia, voindu-le numai şi numai răul românilor, e şi normal să compromită pe Rege, în scopul secret de a le perpetua ruinător regimul Băsescu-Boc!!!

Curios însă că România a ratat monarhia pentru că formatorii de opinie n-au prea înțeles ce e un monarh şi de-aia n-au fost capabili să genereze un curent monarhist. Henric, Marele Duce de Luxemburg nu va răspunde niciodată *Izvestiei*. Cei ce se autosesizează sunt întotdeauna megaintelectualii. Dar ai noştri n-au avut nici măcar curajul să treacă Prutul. În schimb, s-au luat critic de Păunescu şi de Goma! De câte ori i-ați văzut în 22 de ani la Chişinău? Presa chişinăuiană a observat că dl Patapievici a apărut prima oară întâiaşi dată abia la inaugurarea ICR, miercuri 29 septembrie 2010, cam când cu show-ul Hertei Müller la Ateneu. Dar nu cunoaştem dezmințire.
2011 10 28, Σ

De 7 ori mai bogați decât sunt

Este înspăimântător cât de repede pot fi formate cadrele! Am regresat brusc în presă ideologic până pe la 1970-1972, când scria antimonarhic Eugen Teodoru în *Săptămâna*, răscolind scrinurile regilor, dacă nu şi spre Scânteia jdanovistă. Se naşte astfel, ca retorsiune, teza că dacă bolşevicii noştri (activişti, securişti, gestionari, magistrați sau propagandişti) acceptau revenirea la monarhie cam când ne făcea proşti Brucan, ei ar fi fost la 25 octombrie 2011 de 7 ori mai bogați decât sunt, dar şi poporul ar fi dus-o de 3-4 ori mai bine.
2011 10 28, RLb

Optimism ponderat

Faptul că preşedintele Băsescu doar l-a înjurat, fără însă a-l îmbrânci, pe Rege se datorează garantării libertății noastre de către UE, nu forței societății civile! Intelectualilor publici le-a fost frică să-l contrazică pe Conducător şi până şi BOR-ul s-a derobat de odăjdii, revenind la normalul obedient.
2011 10 29, Contributors, Miron Damian

După ce că nechezolii au permis Englezei

După ce că nechezolii au permis Englezei să ne invadeze, să mai fim şi corecți cu ea!
2011 10 30, Adv, Chirița din Lipscani

Întrebuințarea ocarei

Dacă pentru jignirea dnei Rodica Culcer, cramponarea de o expresie băsesciană mai avea o logică, în schimb întrebuințarea ocarei *Ratat* de către... un politician român este inacceptabilă, indiferent împotriva cui, exceptând desigur alți politicieni.

Totuşi, în oligopedagogia noastră de azi, eu zic că e mai bine, ca rentier sătul, să mi se

strige Băi Ratatule, decât să fiu făcut Profesoraş, cum l-a făcut dl universitar Pleşu de foarte sus în jos pe Crin!
2011 10 31, Hydepark, Mircea Marian

Evaluarea daunelor de imagine

E posibil ca ultrasul, bine consiliat să se drogheze înainte de a acționa, să nu rişte penal mare lucru. Pentru a descuraja astfel de violențe se poate însă exploata faptul că atacul s-a produs dinaintea publicului de pe stadion sau de la televizor, cu efecte devastatoare asupra minorilor, iar imaginile s-au răspândit în lume, existând şi grupuri antiromâneşti interesate să le difuzeze masiv. Nu e exclus ca ministrul sportului şi ministrul turismului să solicite experților evaluarea daunelor de imagine cauzate şi să deschidă acțiuni separate privind despăgubirea contribuabilului român.
2011 10 31, GSP, lovirea jucătorului de către ultras la Ploieşti

Rechizitoriul bărbatului român ca mojic

Rechizitoriul bărbatului român ca mojic place sexului perfect, dar este contrazis chiar şi în postromânism de cele mai bune poeme de amor din Europa, de răcnetul de durere manelist, de nenumărate sinucideri, ruinări, crime pasionale... După războaiele dacilor sinucigaşi cu romanii, la noi femeile au fost la cel mai mare preț prin raritatea lor, secole în şir. A trebuit să le răpim sau să le cumpărăm de la slavii rătăcitori. De aici şi paza exagerată a acestui giuvaier, tipic levantină. Faptul că ministrul Elena Udrea s-a lăsat sedusă de *Tabu,* contează electoral doar întrucât un segment de public țintă masculin resimte frustrarea că nu prea are ce vedea! Decât ironie ludică într-un pictorial parodic, armonizat deplin esteticeşte cu postmodernismul românesc. Poate va mai face pictoriale şi va îndrepta, dar Marea Greşeală a doamnei Udrea, despre care nu-mi place că va vorbi urât istoria (şi literatura), e ireparabilă: că a băgat o groază de bani în orice altceva decât Infrastructura Intelectuală, cum ar fi Pompidou-uri, case de cultură, cămine culturale, cluburi pentru tineret, biblioteci municipale, orăşeneşti şi comunale (ca mediateci şi centre publice de informare), săli de expoziție sau de concert şi altele, care unele localuri mai spirituale se puteau integra ca-n Occident chiar la stadionul conceput ca Mall Cultural, fără cheltuieli insuportabile.
2011 11 04, EvZ

Să invadeze celălalt totalitarism muncitoresc

Slăbiciunile Armatei Roşii în războiul din Finlanda şi insolența lui Molotov de a răpi austriacului Hitler Bucovina noastră au decis Reichul să invadeze celălalt totalitarism muncitoresc, în loc să împartă cu el lumea într-o îndelungată coexistență paşnică.
2011 11 04, Adv

Gând bun şi spor în toate

Deie-i Dumnezeu gând bun şi spor în toate dlui Remus Cernea, că mă făcu de recitii Giovanni Papini – *Viața lui Iisus*.
2011 11 05, VxPb

Apariția istoricului hoției la români

Apariția istoricului hoției la români Marius Ghilezan pe platforma Hydepark, lângă

dnii Tismăneanu şi Cărtărescu, cu această credibil bine argumentată pledoarie, *Statul român câştigă mai mult decât canadienii la Roşia Montana*, poate trezi monarhiştilor noştri noi speranțe într-o reconciliere între preşedintele Băsescu, intelectualii băsescieni şi Alteța Sa Regală Prințul Radu al României.
2011 11 05, Fbk, Hydepark

Topul celor mai reuşite pledoarii intelectuale

Acum, parc-ar merge şi un Top al celor mai reuşite pledoarii intelectuale pentru Afacerea Roşia Montana!
2011 11 06, Rev22, Neculai Constantin Munteanu – Top 5, cei mai scârboşi informatori

Crin, ca fost ministru la sport

Crin, ca fost ministru la sport, ar trebui să se ia de Funeriu, actualul, că de ce a ajuns fotbalul nostru incalificabil!
2011 11 08, JN

Ar putea ieşi un bestseller de aici

Asta e drama profesorilor de sport mai atractivi, până ajung de regulă obezi şi alcoolici. Spre deosebire de cei de Ştiințe sau din aria curriculară Om şi societate, ei pot ridica ochii la colege, la directoare şi chiar la inspectoare, însă pot avea necazuri cu elevele în excursii sau turnee. Totuşi, azi, rar părinte patron de mall să vrea ginere un profesor! De aceea, se pot imagina în acest caz şi unele tangențe cu romanul *Ion,* scris pentru bac de Liviu Rebreanu. Ar putea ieşi un bestseller de aici.
2011 11 08, CanCan, De ce a fost reclamat la poliție profesorul de sport de la „Jean Monnet"! Deranjată doar de sexul anal!

Concordă cu manifestul capitulard

Merită dezvoltat într-o carte întreagă pasajul: „dosarele CNSAS reprezintă VERSIUNEA SECURITĂȚII ASUPRA FAPTELOR, şi aceea cenzurată şi „pieptănată". (...) În al doilea rând, ofițerii sub acoperire ai Securității din interiorul USR au fost preluați, în bună parte, de către SRI şi unii dintre ei sunt activi în continuare în interiorul breslei, (neputând, aşadar, să fie deconspirați, din motive de securitate națională), până în structurile din vârful ierarhiei, una dintre mizele importante ale activității lor fiind scrierea istoriei, inclusiv a celei literare, în acord cu interese netransparente, inclusiv prin instalarea unei stări de confuzie morală aparent fără ieşire."

Concordă cu manifestul capitulard „Imposibila lustrație" al dlui Manolescu, România literară, 8 ianuarie 2003, deci probabil nu va exista niciun dialog, fiind vorba de a clătina sau clăti nişte convingeri.
2011 11 09, blog Adrian Suciu – Manolescu, Securitatea şi Bianca Drăguşanu

Un fel de viol publicistic

Cât priveşte macularea Veronicăi Micle (un fel de viol publicistic), scriitori universitari care s-au căsătorit cu studente mai cunoaştem, or fi şi printre antieminescienii canonici, tot ce contează în postromânismul curent e a se reciti în biblioteci: nr 265 *Dilema,* 5 martie 1998 şi, obligatoriu, Augustin Z. N. Pop – „Mărturii. Eminescu – Veronica Micle"

(1967) sau „Pe urmele Veronicăi Micle“ (1981).
2011 11 09, EvZ, Idila elev-profesor. De la Veronica Micle la Oana de la *Jean Monnet*

Un consens în interesul poporului

Dacă eram eu Victor Ponta, răsculam tineretul şi curățam PSD-ul, excluzând nu numai pe Geoană, ci şi pe Iliescu şi Năstase, toți trei înfățişați masilor ca reprezentând trecutul corupt, sistemul ticăloşit al baronilor. Totodată, ceream public sprijinul PDL, un consens în interesul poporului, să mențină culoarea politică PSD la conducerea Senatului pe timpul acestor frământări înnoitoare din clasa politică. Preşedintele Băsescu n-ar fi putut refuza fără a-şi înstrăina intelectualii progresişti.
2011 11 09, EvZ

E un vis chimeric

E un vis chimeric că relațiile RO cu familia monarhiilor europene mai pot fi cum erau înainte de insultarea Regelui Mihai la aniversarea a 90 de ani. E ca şi cum ai crede că Mitul Eminescian mai poate fi resuscitat după demolarea reuşită prin nr. 265 *Dilema* din 5 martie 1998.
2011 11 09, Σ

Un viol arhitectural sovietic

Casa Scânteii este un viol arhitectural sovietic asupra Bucureştiului, capitala României Regale ocupate când am pierdut Războiul Sfânt (1940-1945), dus împotriva ambelor totalitarisme.

De aceea, soluția corectă urbanistic ar fi a pune cândva în locul lui Lenin pe Soljenițîn, un bronz perfect clasic, românii dând astfel o lecție de cultură şi inteligență nu numai Estului.
2011 11 15, Σ

Media pe țară a bugetelor Direcțiilor județene pentru cultură

Dacă Centrul de Cercetare şi Consultanță în Domeniul Culturii (CCCDC) şi-a permis să realizeze un studiu şi un dvd, se naşte întrebarea: oare nu cumva are un buget mai mare decât media pe țară a bugetelor Direcțiilor județene pentru cultură, culte şi patrimoniu din 2005 încoace?
2011 11 20, JN

Căsătoriile dintre patricieni şi plebe

„Tot conform procurorilor, proful i-ar fi spus elevei că o iubeşte şi că vrea să întemeieze cu ea o familie, să aibă copii.“ Prin urmare, proful nu prea i-a citit pe istoricii Romei antice, de actualitate întrucât şi la strămoşii noştri erau interzise căsătoriile dintre patricieni şi plebe.
2011 11 20, Click

Nu e corect româneşte

Nu e corect româneşte a duce bătălii ideologice demolatoare în context funerar.

Paradoxal, Adrian Păunescu şi Grigore Vieru vor supravieţui în anii de criză ce vin, când opera de recenzii mişto a multor aşi ai postromânismului de azi nu va mai interesa pe nimeni.
2011 11 25, EvZ

Ocupați Istoria, dar...

Momentul ales pentru ocupare nu e prea fericit din punct de vedere al stării opiniei publice, care e contra Generației Pupici aproape ca în 1990, fiind gata să aplaude măsuri disciplinare aspre, cum ar fi uniforma, arestul în unitatea de învățământ şi chiar bătaia. Poate că s-ar mai domoli această ostilitate dacă, fiind vorba de Facultatea de Istorie, studenții s-ar gândi şi la eventuala ieşire din postromânism, adică din presupunerea multor publicişti că Neamul Românesc e o adunătură pe cale de dispariție. Nimeni nu s-ar opune dacă tineretul ar revendica mai multă grijă din partea autorităților pentru patrimoniu şi simbolurile noastre, reglementându-se unele reacții la asocierea în vederea denigrării sistematice a trecutului, protejându-ne astfel şi de naționalismul în creştere al multor europeni, manifestat printr-un antiromânism tot mai corosiv.
2011 11 26, Σ

Inaugurarea noului sediu al Bibliotecii Naționale

Inaugurarea noului sediu al Bibliotecii Naționale n-a beneficiat de manifestații intelectuale care s-o urgenteze din 1989 încoace.

Lesne se poate verifica pe net că fondurile sunt europene, peste 100 milioane euro, meritul guvernului fiind paradoxal eroismul că le-a acceptat! Împotriva unei posibile opoziții a oligarhiei, interesate să n-aibă până în 2089 un electorat deştept, şi chiar a Autoelitei, care riscă să nu i se mai cumpere unele cărți de import, plus apariția concurenței altor elite sau pierderea pretextului de a călători. E ruşinos că NU a existat mişcare civică nici pentru grăbirea lucrărilor (22 ani e timpul de viață al României Regale Mari), nici pentru păstrarea în folos măcar studențesc a sediului din Lipscani, după modelul parizienilor, care înălțând cele patru turnuri ale BnF din Tolbiac, n-au renunțat la sediul Richelieu.

Reținerea filantropilor noştri de a se băga este încă şi mai stranie, ei nefiind consiliați că nişte forțe de muncă mai culte ar fi mai creative şi mai aducătoare de profit postmodern pentru cleptoxenocrație şi burghezia de merit.
2011 11 27, PN

Care se râde de ea, c-a fost fraieră şi n-a avortat

Care se râde de ea, c-a fost fraieră şi n-a avortat, nu va avea noroc nici în dragoste, nici în mariaj, nici de copii!
2011 11 27, Σ

Nu mai ştim să citim Semnele

Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâi cu piatra în ea. (Ioan 8,7)

Nu mai ştim să citim Semnele, ci doar nodurile. Nu e nimic de râs. Ar fi fost mult mai grav păcatul avortului. Şi ipocrizia cea de obşte, a multora, neiertată de Sfântul Apostol Andrei, cel dintâi chemat, Ocrotitorul României.

Cine n-are noroc în dragoste, să facă pelerinaj la Tăriceni, că se va lumina contemplând din acele singurătăți gloata municipală!
2011 11 30, RLb, Starețа Mănăstirii Tăriceni spune că tatăl copiilor ei nu este nici preot, nici călugăr

Nu numai serviciile altora, ci şi particularii

O excepţie, *Jurnalul Naţional*. Probabil jumătate din presa online, singura accesibilă României Risipite, ia la mişto Ziua Naţională: lehamite, fasole, parăzi, deranj... Iar presa culturală o ignoră: Platforma *România culturală* a ICR, *Revista 22*, *Dilema*, *Observator Cultural*...

O fi mare preţul Unirii, dar şi preţul intelectualului român formator de opinie e foarte mic. De la cine să învăţăm unionismul? Câte cărţi despre Basarabia aduc editurile marilor importatori de carte la Bookfest şi la Gaudeamus?

În mizeria ceauşistă generam mult mai mult patriotism. Nu e niciun paradox, dacă te gândeşti că bugetul culturii e azi atât de mic încât *nu numai serviciile altora, ci şi particularii pot dirija opinia noastră publică*, inclusiv în ce priveşte unionismul.

Şi nu mai vorbim de oligopedagogie.

Ar merita evocat refugiul de la Iaşi, tifosul, celebrul discurs al lui Iorga, preţul Războiului pentru Întregirea Neamului. De republicat Kiriţescu.

În mizeria ceauşistă aveam, săraci sau gestionari, infinit mai mult patriotism.

Postromânismul stradal şi al transportaţilor în comun vine de la subminarea sistematică a valorilor româneşti, de către o intelectualitate ale cărei lichele nu s-au eliberat în decembrie 1989 ci, ca tip uman, doar şi-au schimbat Stăpânul.
2011 12 01, ZP

Noul Radio Chişinău

Din fericire, din vara anului 2000 am avut postul de radio Vocea Basarabiei.

Noul Radio Chişinău trebuie să asimileze experienţa acestuia în toată complexitatea ei. În primul rând, trebuie subliniată importanţa difuzării pe internet, mulţi basarabeni tineri robind, ca şi românii din dreapta Prutului, foarte departe de baştină. În al doilea rând, trebuie reexaminat domeniul multiculturalităţii, mergându-se până la difuzarea unor programe în limba rusă, 1 Decembrie 1918 fiind o Mare Unire născută din renunţarea la exclusivismele naţionaliste.
2011 12 01, Basarabia91.net

Intelectualii lui Ceauşescu

Într-adevăr, când intelectualii lui Ceauşescu îl comparau pe Cârmaci/Cârpaci cu făuritori de istorie naţională precum Ştefan cel Mare şi Mihai Viteazul, ei lucrau cu emulaţie tocmai la subminarea mitului acestor voievozi patrioţi. A continua însă după Revoluţie această ridiculizare a valorilor trecutului, cu gândul acum că loveşti în bolşevism, este ineficient, duce mai degrabă la postromânism şi lehamite decât la simpatie bucureşteană de 1 Decembrie pentru idealul unionist al tinerilor basarabeni: „Căci Ştefan cel Mare, mărunt de statură dar mare figură este cel care, inspirat de Duhul Sfânt (…), a rostit o zicală nemuritoare, ce i-a servit drept deviză, şi care-apoi s-a dovedit o lege-a pământului pentru toţi voievozii ce i-au urmat: «În duşmani cu hula, în popor cu sula!» Nu-i de mirare că toţi moldovenii de azi îi seamănă ca două picături de apă: pitici, peltici şi degrabă vărsători de sânge nevinovat. Apoi, Mihai Viteazul. A avut, ce-i drept, neclarităţi ideologice, i-a legat pe ţărani de glie, dar a şi unit cele trei ţări Româneşti, cum mai târziu, în mod simbolic, istoricii au unit trei bucăţi de hârtie ca să alcătuiască faimoasa lui frază-testament: «Pohta ce-am pohtit: Moldova, Ardealul, Ţara Românească».“ (Orbitor 3, p. 420)

Tocmai contextul financiar european nu ne mai permite continuarea fazei demolatoare

a Revoluției.
2011 12 03 EvZ

Abia occidentalizarea Bibliotecii Naționale

Dilema postromânismului e că Orizontul 30 n-are a alege decât între a scrie românește folosind infrastructura intelectuală a altora și a slugări aici la Orizonturile 50, 70, ba chiar 90, înregimentându-se instituțional și politic. Refuzul bătrânesc al polemicii îngroapă repede orice demers critic. Iar dintele vremii este exploatat strategic. Un Sorin Adam Matei se apropie de 50 de ani fără ca truda de a îngriji cărți precum *Boierii minții*, *Idolii forului* sau *Idei de schimb* să fi clătinat cu ceva establishmentul Autoelitei. Abia occidentalizarea Bibliotecii Naționale (cu mediatecile județene cu tot) și emanciparea Corpului Didactic (cu implementarea învățării centrate pe profesor!) vor aduce pluralismul.
2011 12 03 RLb, Camil Roman, Ce a rămas din 1 Decembrie?

Institutul pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR)

Viața e prea scurtă să permită bietului om să se exprime în forme memorabile lungi, a căror valoare să iasă în evidență și să sară orbitor în ochi publicului chiar fără agitația promoterului sau reflecția criticului adesea referent la aceeași editură.

Mai mult încă, nu toate subiectele, ideile, experimentele sau nișele artistice sunt potrivite puținului public existent, îndopat cu bestselleruri proiectate de colective pluridisciplinare anticipând gastronomic exact ceea ce-ar râvni cititorul virtual să servească cel mai tare în unitățile de consum literar-artistic. De aceea, multe opere sunt abandonate de autorul de viața aici scârbit până la postromânism sau refuzate de editor, numărul acestor opusuri întrecând copleșitor pe al textelor periate și spilcuite care văd așa-zisă lumină a tiparului, dominându-le nu numai cantitativ ci și calitativ, conform legii numerelor mari, unele având a rezista cu certitudine la dintele vremii și la malaxorul mondialist al identităților.

Noile tehnologii permit însă ca asemenea opere abandonate sau refuzate să vadă totuși lumina blândă a monitorului și să ajungă în cabinetele de lectură ale tuturor celor interesați. Și e providențial bine, pentru că am avut în secolul XIX experiența pilduitoare a triumfului Impresionismului și apoi impunerea Experimentalismului și a Avangardei Academice, pornind tocmai de la un celebru Salon al Refuzaților.

Bine ar fi ca statul, prin Biblioteca Națională sau printr-un institut special să se ocupe de conservarea acestui patrimoniu tot atât de valoros ca zăcămintele aurifere, deoarece strălucirea excelenței lui spirituale poate conta enorm în Marea Recuperare și în concurența cu celelalte Nemuri când se va pune, s-ar părea că mai devreme decât se prognoza, chestiunea Mântuirii la apropiata Judecată de Apoi.

Ca pdf-uri, dar și în alte formate, aceste opere abandonate sau refuzate trebuie stocate oficial, cu un fel de CNP, o declarație (neobligatorie) de itinerariu spiritual care le-a inspirat și o descriere (obligatorie), spre a le proteja împotriva contrafacerilor și pirateriei.

Cine a riscat să-și plaseze deja pe diferite site-uri operele, să fie accesate *free,* chiar înainte de înființarea dorită de toți a *Institutului pentru Valorificarea Operelor Abandonate sau Refuzate (IVOAR)* din Parcul Carol, care în mausoleul bolșevic ar putea depozita cândva, în viitoarele decenii, nu numai un eșantion filologic autentic

printat al fiecărui pdf de-al nostru, ci şi artă plastică sau multimedia de amatori, este chemat să folosească pagina de față pentru:

1. semnalarea adresei unde poate fi citită de către cei interesați opera proprie: pe domeniul propriu, pe scribd, calameo sau pe alte site-uri ale unor grupări sau morule literare, artistice, filozofice, religioase.

2. semnalarea de adrese unde pot fi accesate online alte opere valoroase abandonate sau refuzate sau pur şi simplu nepropuse, concepute pentru a fi difuzate free online.

3. emiterea de comentarii pertinente despre diferite astfel de pdf-uri, semnalându-le pe cele care s-ar putea să aparțină unor creatori al căror geniu nu s-a putut impune în epocă aşa cum s-a întâmplat şi cu Franz Kafka, Urmuz, Țuculescu sau Van Gogh.

2011 12 03, pagină Facebook IVOAR abandonată

Detectivii lui Ernest

Lăudăroşenia Durex a bărbaților cu 17 partenere de sex, în timp ce româncele nu declară decât şase relații amoroase e contrazisă de emisiunea *Trădați în dragoste*, care-i educă pe cetățeni să se lase filați, filmați şi ascultați obiectiv până şi la intimități. Detectivii lui Ernest par solicitați mai degrabă-ntr-o proporție inversă, cum e şi titlul viril, tolerat cu un fel de mândrie de mişcarea feministă.
2011 12 03, One

Coexistența mai multor Autoelite

Din păcate, înlocuirea dlor Patapievici şi Tismăneanu nu rezolvă problemele structurale. Ideală este coexistența mai multor Autoelite, după înflorirea Infrastructurii Intelectuale, emanciparea Corpului Didactic şi proclamarea RO stat național unitar, CULTURAL şi indivizibil.
2011 12 03, Ctd, Pe când Patapievici se năştea

Aşteptăm lista locală

Nu toți scriitorii şi artiştii români au în agendă contacte aşa de sus. De aceea, aşteptăm lista locală.
2011 12 03, RLb, TOP 10 femei celebre care au boli cu transmitere sexuală

Stagnare cu război cibernetic

Putin, Medvedev, Ziuganov, Jirinovski... Din păcate nu numai pentru ruşi, aceleaşi nume = stagnare.
2011 12 03, RLb

Prostimea îşi generează propria cultură

Reducționist dar semnificativ: Modernitate = Aufklärung. Intelectualii s-au temut că specializarea îi depărtează de gloată şi au încercat să facă pe apostolii. Postmodernitate = comoditatea de a renunța la Aufklärung, sub corectitudinea sofismului multiculturalității, cum că prostimea îşi generează propria cultură, suficientă, televizionară, de respectat. Critica de întâmpinare este, fără iluzii, un discurs de la filolog la filolog. Deci trebuie să semnaleze

specialiştilor ce e nou şi bun pe planetă, în diasporă şi în ţară. Că mai trag cu ochiul şi amatorii, e altceva. Rău e doar că a sista Luminarea Poporului conduce la mineriade şi subfinanţarea culturii. În plus, nu numai la noi, critica de întâmpinare se exercită pe un material furnizat de edituri, practic de marile edituri, deja selecționat pe criterii de criză şi de piaţă, nu neapărat pe cele ale adevărului şi valorii.
2011 12 03, blog Alexandru Matei

Iar ledurile postmoderniste pe Eminescu

Voican pleacă de la iluzia greşită eronată despre sine că-l poate cuprinde şi înțelege pe Goma, cum Stoenescu şi Cartianu Revoluția Română în toată complexitatea ei, iar ledurile postmoderniste pe Eminescu.
2011 12 03, Fbk, Marius Mioc

Putea fi de 2-3 ori mai mică

Nu ne vindem ţara! poate deveni un slogan eficient doar dacă USL ar dispune de intelectuali specialişti capabili să demonstreze electoratului că datoria externă contractată de guvernarea Băsescu-Boc putea fi de 2-3 ori mai mică.
2011 12 06, EvZ

Ştefan cel Mare înjura ruseşte

Nu numai pe Vlad Ţepeş îl vom pierde. Din câte am auzit eu, Ştefan cel Mare înjura ruseşte, deci va fi revendicat de transnistreni. Soarta trecutului românesc depinde de cât investim în ea. Bugetul culturii e azi atât de mic încât nu numai serviciile altora, ci şi particularii pot dirija opinia noastră publică.
2011 12 06, EvZ

Semne

Ştirile din ultima vreme conţin din ce în ce mai des Semne!
2011 12 06, Adv, Răzbunarea porcului. Godacul şi-a sacrificat stăpânul

Scopul poeziei, esența ei, e să ai ce mânca

Scopul poeziei, esența ei, e să ai ce mânca. Ca şi al Revoluției.
2011 12 11 Adv OK, Mircea Dinescu, boierul de la Cetate

Autopublicitar

Un fel de banalități subtile, care nu deranjează pe nimeni şi vorbesc mai mult despre excelența sinelui intelectual, autopublicitar.
2011 12 11, VxPb, Rogozan, citate din Hurezeanu

Ipocrizia cărturarilor

Eroarea Antonescului e că nu şi-a luat toate gradele universitare la fabricile de diplome şi a rămas profesoraş, să râdă de el orice specialist în religii.

Dl Djuvara zicea anul trecut c-ar candida la preşedinție *să ia Basarabia*, dar pentru a

contracara suspiciunile poporului sătul de postromânism privind ipocrizia cărturarilor, trebuie mai întâi ca o comisie cât a dlui Tismăneanu (istorici + oameni de informații) să studieze de ce clasa noastră politică şi complicea ei intelectuală nu au creat, în 22 de ani (cât timpul de viață al României Mari Regale), un curent unionist în RO cât de cât similar celui din Basarabia. Cartea Dezunirii s-a jucat nu la Chişinău, ci la Tiraspol şi mai ales la Bucureşti.
2011 12 11, blog Alexandru Petria

Leonida Lari

Regretăm nu numai pierderea unei luptătoare neînfricate, pentru limba noastră cea română (grafia latină) şi pentru reunire, cu gândul cernit că existau forme progresive de integrare, dar Autoelita a respectat cu sfințenie granița influențelor de pe Prut. Păcat! Ne va fi mult mai greu să achităm datoria externă înzecită față de fleacul ceauşist, decât să ne fi reuşit Unirea. Toate se plătesc şi răsplătesc pe lumea asta!
2011 12 12, Σ

Căpriana, ca o geamănă a Probotei

Biserica Adormirii de la Căpriana, a fost înălțată de vrednicul voievod Petru Rareş ca pe o geamănă a Probotei, simetric față de Prut, cum vedem în cercetarea arheologică din 1996 a istoricilor Gheorghe Postică şi Nicolae Constantinescu. Chiar desfigurată de noii veniți, nu trebuie confundată cu Biserica Sf. Gheorghe.
2011 12 12, Σ

Şi l-ar fi inventat singuri

Fisura: Năpasta din 1940.

Metoda istorică e şi ea semnificativă. Ține de postromânism a decupa ignorând ostentativ Năpasta din 1940, care împarte istoria românilor într-un hal în care conduita oamenilor nu se mai ceartă cu aceleaşi unități de măsură. O Franță liberă diferă de infernul Franței ocupate. Orice scrie dl Lucian Boia este remarcabil, dar „Capcanele istoriei. Elita intelectuală românească între 1930 şi 1950“ – o cursă pentru vânătorul de derapaje occidental. Ignorând Yalta, ăsta ar putea concluziona că dacă nu le-ar fi adus Stalin şi slugile lui bolşevismul, atunci românii şi l-ar fi inventat singuri, printr-o intelectualitate creativă în obediență şi azi.
2011 12 12, ObsC

Chestiunea biografiei poetului moşier

Petru Romoşan e bine mersi. Chestiunea biografiei romanțate sau chiar televizate/ecranizate a poetului moşier de la CNSAS este nimicirea lui Cezar Ivănescu.
2011 12 12, blog Liviu Ioan Stoiciu, [Romoşan n-a fost turnător; lui Dinescu i-au furat caprele]

Poeții Neamului au totdeauna dreptate

Simplificând: există poeți filologi, care scriu pentru filologi, şi poeți care, în anumite situații istorice, dau glas simțirii poporului pentru poporul însuşi, încurajându-l într-o iluzie sau într-o faptă uriaşă, după Noroc.

Leonida Lari îşi merită funeraliile naționale la Chişinău şi cel puțin tăcerea respectului la Bucureşti.

Adevărul pare să fie singurul ziar care înțelege dimensiunea simbolică a pierderii. Momentan, este singurul ziar românesc.

E aceeaşi situație cu apropierea lui Grigore Vieru de Adrian Păunescu. Mai degrabă decât înscrierea în PRM, ceea ce justifică tratarea Leonidei Lari ca ciumată este însuşi unionismul, niciunul dintre superintelectualii bucureşteni neîmpărtăşind asemenea idealism. De pildă, din calculele *Cotidianului* (Doru Buşcu, 1 octombrie 2006, v. *Basarabia costă bani grei*), prețul de început al omogenizării ar fi fost 30 miliarde euro. Poeții Neamului au însă totdeauna dreptate: în ultimii 5 ani datoria externă a României a crescut cu exact 60 miliarde de euro şi efortul e perfect suportabil!
2011 12 12, Σ

Funeraliile de la Chişinău ale ideii unioniste

Din păcate, au şi ruşii manipulanți care depăşesc planul. Provocarea e superfluă, neprofesionistă (uimitor). Abia sparge dezinteresul din RO pentru funeraliile de la Chişinău ale ideii unioniste, tulburând o mancurtizare deplin funcțională, postromânismul exportându-se-n Basarabia prin chiar o parte din tineretul format de nechezolii noştri.
2011 12 13, Adv, Leonida Lari, atacată post-mortem de un site rusesc

Economie la cultură

Leonida Lari, înmormântată cu bani din fondul de rezervă al guvernului moldovean! Iată un titlu românesc sugerând fraților de peste Prut să facă economie la cultură, ca la Bucureşti.
2011 12 13, Lbt

Ana Ipătescu a Basarabiei

Puşkin, Tolstoi, Dostoievski, Goncearov, Cehov, Esenin, Şalamov şi Soljenițîn mă asigură că nu toți ruşii gândesc aşa. E însă o ruşine durabilă, cu serioase pierderi de cititori, absența scriitorimii din dreapta Prutului, fie şi pe web, la funeralii. Să mulțumim însă inteligheției bucureştene că, respectând zona de influență, măcar n-a pamfletat-o pe Ana Ipătescu a Basarabiei, cum făcură acum un an cu poetul național Adrian Păunescu!
2011 12 14, Timpul.md, Ruşii se bucură că am pierdut-o pe Leonida Lari

Mediocritatea nu doare deloc pe opinia publică

Tragedia e că, în penuria de infrastructură intelectuală şi de profesori, nu poți înlocui pe Andrei Pleşu decât cu un domn Gâdea care ar fi jucat cartea băsesciană. De observat că fără vreun preaviz, s-a retras din publicistică şi dl Patapievici, dar mediocritatea nu doare deloc pe opinia publică.
2011 12 14, Adv

Şi minimum trei mediateci de provincie

Nu e o pagubă dacă din rezervele guvernului s-ar finanța oricărui ministru, înainte de a depune jurământul, o excursie în Franța, să viziteze Beauburgul (doar **Bibliothèque publique d'information)** şi minimum trei mediateci de provincie.

Starea bibliotecilor noastre, încă nemediateci, ar trebui să fie rubrică permanentă pe agenda Consiliului Suprem de *Apărare* a Țării.

Iar pentru a explica poporului neterminarea Bibliotecii Naționale în 22 de ani (cât timpul de viață al României Mari Regale), ar trebui o comisie de anchetă cât a dlui Tismăneanu, cum a fost posibilă atâta incurie.
2011 12 14, Contributors, Biblioteca publică în criză, Constantin Bălăşoiu

Biblioteca Națională!

Biblioteca Națională! Iată visul nostru realizat! Avem clădirea! Mai bine mai târziu decât niciodată. 22 de ani de la Revoluție, exact timpul de viață al României Regale Mari, dar efectul intelectual al posesiei unui asemenea instrument de lucru la standarde occidentale îl vom arăta curând.
2011 12 14, Fbk

Camelian Propinațiu

Marea Recuperare

Reacții și deflagrații alese

Editura Virtuală AGO

În pregătire: MAREA RECUPERARE
Reacții și deflagrații alese
(*Studiu de nefezabilitate,* ca prozator român contemporan autosuspendat)

Lista lui Propinațiu

BAZINUL DE SPIRITUALITATE
AL CELOR 1001 FRENEZII DEZIRABILE
întru un prim itinerariu spiritual de 100

Literatură şi Arte
ŞTIINȚE
Istorie, Cultură, Civilizație
PRESA INTERNAȚIONALĂ
Listă de site-uri bune să navighezi în Bazinul de Spiritualitate
Câteva site-uri ARTE, MUZICĂ
Feedback, FAAQs, Propuneri

Lista celor 100 de cărți şi trăiri obligatorii pentru postaci, începătură la *Itinerariul Spiritual al postacului român profesionist*, nu e bine să ți-o dea nimeni, ci precum Prometeu focul, aşa şi tu trebuie *s-o furi* de la mai mulți. Toate miturile formează astfel de **cleptocrații spirituale** fiindcă donorul poate *manipula* chiar şi fără să şi-o propună, iar acceptorul nu se cunoaşte pe sine *înainte* de a citi cărți serioase.

Lista lui Propinațiu este încifrată aici *sub o formă implicită*, în sensul că *poate fi ghicită*, cam cum ar arăta întocmită de el numai pentru tine, şi combătută, eventual îmbunătățită moral pe calea divinației şi actualizată, mulți ucenici din catacombele subteranei blestemând că dezvelirea şi publicarea tainei ei sacre esoterice i-ar lăsa descoperiți, neprotejați față de alți postaci din RO şi DRO, interesați să se perfecționeze, unii din Xenia, nu puțini desantați de-ai Duşmaniei şi, după anumite Semne, câțiva rătăcitori recuperatori până-n smogul de azi desprinşi din senina şi clara Antichitate.

Important e să ştii că s-a deschis bazinul, că *există* 1001 frenezii spirituale, dintre care plăcerea ta e să alegi pe primele 100 şi să le consumi cu lăcomie, să ai poftă fiind şi singura satisfacție pe pământ a postacului mai amărât, *dobândind aici* cât timp ne plătim **datoriile**.

Căci rezultă din acest nărav, eroic şi totuşi electoral selectiv, *al alegerii,* că practici antrenându-te *ca postac* un exercițiu axiologic de a vota *durabil şi sustenabil,* propus în peştera lui Zamolxe ca *marcă a superiorității aristocratice pe spirit față de editorialist* (şi de Stăpânul acestuia pe meleag), chiar dacă-i nu nechezol, ci un celestin seismectual/ megaintelectual. Şi cum Epoca Wash au năboit ca un tsunami nesimțit peste Epoca Mooye, nu mai e timp de visat itinerariul, ci numai să şi-l completeze ca foaie de parcurs toți care nostalgeşte, după cum şi-l poate personaliza fieştecare ortac, selectându-şi item cu item de valoare adăugată esenței omului din subterană, ca subcomentator webistic (*Notes from the Underground*), cam tot ce-i trebuie la minimul moral, ca la mall, din mai jos anexata numai pentru români, în particular pentru buni români protectori, ofertă de titluri obligatorii, suplimentare sau facultative.

Bazinul de Spiritualitate al celor 1001 frenezii dezirabile

Σ Literatură

Vasile Alecsandri – *Poezii poporale. Balade (Cântice bătrâneşti)*

Ion Creangă – *Amintiri din copilărie. Poveşti. Povestiri*

Mihai Eminescu – *Poezii* (Ediția D. Murăraşu)

Proza literară (Ediția E. Simion)

Opere I, II, III, VIII-XIII, XV (Ediția Perpessicius, unde se vede că şi ciornele erau natural geniale)

Eminescu – Opera Completă
http://eminescu.petar.ro/

George Călinescu – *Viața lui Mihai Eminescu*

Opera lui Mihai Eminescu, 5 vol. 1934-1936

Istoria literaturii române de la origini până în prezent

Viața lui Ion Creangă

Ioan Slavici – *Amintiri* [imaginile corecte pentru Eminescu şi Caragiale]

Lumea prin care am trecut

Dumitru Caracostea – *Creativitatea eminesciană*

Ion Negoițescu – *Poezia lui Eminescu*

Zoe Dumitrescu-Buşulenga – *Eminescu. Viață, Creație, Cultură*

Augustin Z. N. Pop – *Mărturii. Eminescu* - *Veronica Micle*

Dr. Ion Nica – *Eminescu. Structura somato-psihică*

Constantin Noica – *Introducere la miracolul eminescian*

Jean Defradas – *Literatura elină*

Eugen Cizek – *Istoria literaturii latine*

Michel Prigent – *Histoire de la France littéraire*

Pierre Labracherie – *La Vie quotidienne de la bohème littéraire au XIXè siècle (Parisul literar în veacul al XIX-lea)*

Pierre de Boisdeffre – *O istorie vie a literaturii franceze de azi*

Adolphus William Ward – *The Cambridge History of English and American Literature*

Serge Fauchereau – *Introducere în poezia americană modernă*

Richarda Huch – *Romantismul german*

Hertha Perez – *Antologia poeziei romantice germane*

Dan Grigorescu – *Istoria unei generații pierdute: Expresioniştii*

Fritz Martini – *Istoria literaturii germane*

Francesco de Sanctis – *Storia della letteratura italiana*

Francisco Rico – *Historia y crítica de la literatura española*

Efim Etkind, Georges Nivat, Ilya Serman,Vittorio Strada – *Histoire de la littérature russe*

Arthur Anthony MacDonell – *A History of Sanskrit Literature*

Octavian Simu – *Dicționar de literatură japoneză*

The Cambridge History of Arabic Literature

The Cambridge History of African and Caribbean Literature

Ovidiu Drimba – *Istoria culturii şi civilizației* (13 vol.)

*Istoria literaturii universale (*2 vol.)

A.E. Baconsky – *Panorama poeziei universale contemporane*

Meridiane

Biserica Neagră (roman)

Ştefan Augustin Doinaş – *Atlas de sunete fundamentale*

Petre Stoica – *Roza vânturilor. Poeme din lirica secolului XX*

Antologie de poezie modernă. Poeți moderni despre poezie [Selecție coordonată de Romulus Bucur, Rodica Ilie, Alexandru Muşina]

Nicolae Manolescu – *Poezia româna modernă de la George Bacovia la Emil Botta. Antologie*

Zahu Pană – *Poezii din închisori*

Ioana Cistelecan – *Antologia poeziei carcerale*

Laurențiu Ulici – *Nobel contra Nobel*

O mie şi una de poezii româneşti

*** *Constelația lirei. Antologia poeților din R.S.S. Moldovenească*

Dumitru Crudu – *Noua poezie basarabeană* (antologie)

Alexandru Muşina – *Antologia poeziei generației ’80*

Dumitru Chioaru – *Noua poezie nouă. O antologie a poeziei române postmoderne*

Tudor Vianu – *Arta prozatorilor români*

Idealul clasic al omului

Epopeea lui Ghilgameş

Homer – *Iliada*

Odiseea

Panciatantra

Esopia + Arnolt Bronnen – *Esop*

Publius Ovidius Naso – *Ars amandi*

Longos – *Daphnis şi Chloe*

Poemele epice ale Evului Mediu. *Cântecul lui Roland – Tristan – Cântecul Cidului – Perceval*

Dante – *Vita nuova*

Divina Commedia
http://dante.ilt.columbia.edu

Francesco Petrarca – *Canțonierul*

Giovanni Boccaccio – *Il Decamerone*

Niccolò Machiavelli – *Il Principe*

Erasmus din Rotterdam – *Elogiul Nebuniei sau Cuvântare spre Lauda Prostiei*

1001 de nopți
http://www.wollamshram.ca/1001/index.htm

Francois Rabelais – *Gargantua şi Pantagruel*

Marcus Aurelius – *Meditationes* (*Către sine*)

Michel de Montaigne – *Essais*

La Rochefoucauld – *Maximes*

Cervantes – *Don Quijote de la Mancha*

Cervantes
http://bib.cervantesvirtual.com/bib_autor/Cervantes/o_completas.shtml

Shakespeare – *Hamlet*

Sonete

Romeo şi Julieta

Regele Lear

Macbeth

Othello

Timon din Atena

Neguțătorul din Veneția

Furtuna

Charles Lamb, Mary Lamb – *Tales from Shakespeare*

http://www.opensourceshakespeare.org/

Jonathan Swift – *Gulliver's Travels*

& A Modest Proposal for Preventing the Children of Poor People in Ireland From Being a Burden to Their Parents or Country, and for Making Them Beneficial to the Public

Johann Wolfgang Goethe – *Faust*

Poeziile

Suferințele tânărului Werther

Poezie şi adevăr

Johann Peter Eckermann – *Convorbiri cu Goethe în ultimii ani ai vieții sale*

Friedrich Gundolf – *Goethe*

Louis de Rouvroy, duc de Saint-Simon – *Mémoires* (éd. Boislile, 43 volumes)
http://rouvroy.medusis.com/infos/tomes.html

Voltaire – *Zadig*

Candid

Giacomo Girolamo Casanova – *Histoire de ma vie*

Donatien Alphonse François, marquis de Sade – *Justine ou les Malheurs de la vertu*

Leopold von Sacher-Masoch – *La Vénus à la fourrure*

Henry Fielding – *Tom Jones*

Nikolai Vasilievici Gogol – *Suflete moarte*

Ivan Alexandrovici Goncearov – *Oblomov*

Lev Nikolaevici Tolstoi – *Război şi pace*

Anna Karenina

Învierea

Feodor Mihailovici Dostoievski – *Crimă şi pedeapsă*

Demonii

Fraţii Karamazov

Omul din subterană

Eternul soţ

Aleksandr Soljeniţîn – *Arhipelagul Gulag*

Primul cerc

Pavilionul canceroşilor

Stejarul şi viţelul

Roata roşie

http://solzhenitsyn.ru

Varlam Şalamov – *Povestiri din Kolîma*

http://shalamov.ru/en/

Râmâyana

Mahâbhârata

Luo Guanzhong – *Histoire des Trois royaumes*

Shi Nai'an – *Au bord de l'eau*

U Ceng-en – *Călătorie spre soare*-*apune*

Cao Xueqin – *Visul din Pavilionul Roşu*

Wu Jingzi – *Întâmplări din lumea cărturarilor*

Murasaki Shikibu – *Genji monogatari*

Iasunari Kawabata – *Zbor de păsări albe (Sembazuru)*

James Clavel – *Shogun*

Léopold Sédar Senghor – *Anthologie de la nouvelle poésie nègre et malgache*

Jean-Jacques Rousseau – *Confesiuni*

Honoré de Balzac – *La Comédie humaine*

Charles Baudelaire – *Florile Răului*
http://baudelaire.litteratura.com

Gustav Flaubert – *Doamna Bovary*

Educația sentimentală

Novalis – *Hymnen an die Nacht*

Emily Dickinson – *Poems*

Georg Trakl – *Dichtungen und Briefe*

Serghei Esenin – *Omul Negru*

César Vallejo – *Los heraldos negros*

Marcel Proust – *În căutarea timpului pierdut*
http://www.page2007.com/news/proust

Joris-Karl Huysmans – *À rebours*

André Gide – *Les Nourritures terrestres*

Louis-Ferdinand Céline – *Voyage au bout de la nuit*

Marguerite Yourcenar – *Memoriile lui Hadrian*

Albert Camus – *Mitul lui Sisif*

Străinul

Ciuma

Giovanni Papini – *Un uomo finito*

Julius Evola – *Metafisica del sesso*

Cesare Pavese – *Meseria de a trăi*

Giuseppe Tomasi di Lampedusa – *Il Gattopardo*

Franz Kafka – *Metamorfoza*

Scrisoarea către tată

Castelul

Procesul

Jurnal

Robert Musil – *Omul fără însuşiri*

Thomas Mann – *Muntele vrăjit*

Nuvele

Doctor Faustus

Herman Broch – *Moartea lui Vergiliu*

Günter Grass

Danziger Trilogie: Die Blechtrommel [Toba de tinichea], Katz und Maus, Hundejahre

Im Krebsgang

Virginia Woolf – *Spre far*

Valurile

Orlando

James Joyce – *Ulysses*

George Orwell – *Ferma animalelor*

1984

Samuel Beckett – *Aşteptându-l pe Godot*

Eugène Ionesco – *Rinocerii*

Marie-France Ionesco – *Portretul scriitorului în secol. Eugène Ionesco 1909-1994*

Monica Lovinescu – *Unde scurte*

Virgil Ierunca – *Româneşte*

Magda Ursache – *Pe muchie de hârtie*

Petru Ursache – *Istorie, genocid, etnocid*

Σ: Literatură română: Lucian Blaga, George Bacovia, Ion Barbu, Tudor Arghezi, Nicolae Labiş, Nichita Stănescu (*11 elegii, Noduri şi semne*), Ioan Alexandru (*Imnele Bucuriei*), Marin Sorescu (*La Lilieci)*, Cezar Ivănescu (*La Baaad*), Ana Blandiana (*Octombrie, noiembrie, decembrie*), A. E. Baconsky (*Corabia lui Sebastian Brandt*), Adrian Păunescu, Grigore Vieru, Ion Stratan.

Ion Luca Caragiale, Liviu Rebreanu (*Ion, Răscoala, Pădurea spânzuraţilor, Jurnal*), Mateiu Caragiale, Mihail Sadoveanu, C. Stere (*În preajma revoluţiei*, 8 vol.), Hortensia Papadat-Bengescu, Camil Petrescu, Gib Mihăescu (*La Grandiflora, Rusoaica*), Max Blecher, Marin Preda (*Moromeţii, Delirul, Cel mai iubit dintre pământeni*), Ion Druţă (*Clopotniţa*), Eugen Barbu (*Principele*), Nicolae Breban (*Bunavestire*), Norman Manea, Augustin Buzura (*Orgolii*), Octavian Paler (*Viaţa pe un peron*), Radu Mareş (*Caii sălbatici*), I. D. Sîrbu (*Şoarecele B),* Mircea Cărtărescu (*Orbitor*), Alexandru Vakulovski (*Pizdeţ),* Nicolae Dabija – *Temă pentru acasă*.

**** Dicţionarul General al Literaturii Romane (7 vol.)*

Zigu Ornea – *Junimea şi Junimismul*

Sămănătorismul

Tradiţionalism şi modernitate în deceniul al treilea

Anii treizeci. Extrema dreaptă românească

Marin Mincu – *Avangarda literară românească*

Ov. S. Crohmălniceanu – *Literatura română între cele două războaie mondiale (3 vol.)*

Eugen Negrici – *Literatura română sub comunism (Proza; Poezia)*

Ana Selejan

> *România în timpul primului război cultural* (1944-1948), vol. I: *Trădarea intelectualilor*, 1992, vol. II: *Reeducare şi prigoană*, 1993
>
> *Literatura în totalitarism* (1949-1960), vol. I-VI, 1994-2000

Eugen Simion – *Scriitori români de azi (4 vol.)*

Monica Spiridon, Ion Bogdan Lefter, Gheorghe Crăciun – *Experimentul literar românesc postbelic*

Mihai Cimpoi – *O istorie deschisă a literaturii române din Basarabia*

Marian Popa – *Istoria literaturii române de azi pe mâine* (2 volume monumentale, scumpe insa pentru un student).

Nicolae Manolescu – *Istoria critică a literaturii române*

Mircea Zaciu, Marian Papahagi, Aurel Sasu – *Dicționarul Scriitorilor Români (4 vol.)*

Florin Manolescu – *Enciclopedia exilului literar românesc: 1945-1989*

Σ: Poezie universală: Poezia africană, Poezia amerindienilor, Poezia polineziană, Kalidasa, Li Tai-pe (Li Po/Li Bai), Du Fu, Tagore, Khalil Gibran, Omar Khayam, Saadi, Bashō, Pindar, Sapho, Vergiliu, Horațiu, Ovidiu, Villon, Góngora, Leopardi, Schiller, Hölderlin, Heine, Byron, Puşkin, Hugo, Whitman, Mallarmé, Rimbaud, Verlaine, Lautréamont, Rubén Darío, Rilke, Apollinaire, Lorca (şi alți spanioli), Pessoa, Ezra Pound, Robert Frost, Carl Sandburg, T. S. Eliot, Kavafis (şi alți greci), Else Lasker-Schuler, Anna Ahmatova, Ossip Mandelstam, Paul Celan, Saint-John Perse, Allen Ginsberg.

Σ: Marea proză: Petronius (*Satyricon*), Apuleius (*Asinus aureus*), Demostene, Cicero, Bossuet, Racine, Corneille, Molière, Stendhal, Dumas (*Cei trei muşchetari*), Dumas-fiul (*Dama cu camelii*), Maupassant, Zola, Jules Verne, Laurence Sterne (*Tristam Shandy),* Thackery, Dickens, Wilde, Jack London, Galsworthy, Dreiser (*Sister Carrie*), Cehov, Gorki (*Viața lui Klim Samghin*), Şolohov (*Pe Donul liniştit*), Bulgakov (*Maestrul şi Margareta),* Pasternak (*Doctor Jivago*), Fadeev (*Tânăra Gardă*), Vasili Grossman (*Cer şi destin*), Aleksandr Zinoviev (*Homo sovieticus*), André Malraux, François Mauriac, Hermann Hesse (*Das Glasperlenspiel*), Alfred Döblin (*Berlin Alexanderplatz*), Elias Canetti (*Orbirea + Masse und Macht*), Edgar Allan Poe, Kipling, Hemingway, Margaret Mitchell, Henry James, Henry Miller (*Sexus*), Malcolm Lowry (*Under the Volcan),* William Faulkner (*The Sound and the Fury, The Hamlet, The Bear),* Georges Perec (*La Vie mode d'emploi*), Alain Robbe-Grillet, Borges, Gabriel García Márquez, Ernesto Sabato (*Sobre héroes y tumbas, Abaddón el exterminador*), Érico Veríssimo (*Incidente em Antares, O Tempo e o Vento*), Julio Cortázar, Adolfo Bioy Casares, Mario Vargas Llosa, Léopold Sédar Senghor, Chinua Achebe, Wole Soyinka, Naguib Mahfouz, J. R. R. Tolkien (*The Lord of the Rings*), Frank

Herbert (*Dune*), William Gibson (*Neuromancer*), Thomas Pynchon, Orhan Pamuk (*My Name is Red)*, Herta Müller (*Der Fuchs war damals schon der Jäger, Herztier).*

Σ: Marea critică + eseuri: Nicolas Boileau, Diderot, Sainte-Beuve, Émile Faguet, Emerson, Wilhelm Dilthey, Francesco de Sanctis, Benedetto Croce, Hermann Graf Keyserling, Miguel de Unamuno, José Ortega y Gasset, Giovanni Papini, Antonio Gramsci, Paul Valéry, Julien Benda – *La Trahison des Clercs*, Axel Munthe – *Cartea de la San Michele*, Ilya Ehrenburg – *Oameni, ani, viață*; Ráth-Végh István – *Istoria culturală a prostiei omeneşti/Az emberi butaság kultúrtörténete*, René Wellek, Austin Warren – *Theory of Literature*; Erich Auerbach – *Mimesis: The Representation of Reality in Western Literature*; Albert Béguin – *L'Âme romantique et le rêve*; R.-M. Albérès – *Histoire du roman moderne*; Hugo Friedrich – *Die Struktur der modernen Lyrik*; Marcel Raymond – *De la Baudelaire la suprarealism*; Waine C. Booth – *Retorica romanului*; Northrop Frye – *Anatomy of Criticism*; Mihail Bahtin, Gérard Genette**,** Roland Barthes, Julia Kristeva, Tzvetan Todorov – *Introduction à la littérature fantastique*, Maurice Blanchot, Jacques Derrida, Jean Baudrillard, Seymour Menton – *Historia verdadera del realismo mágico*; Jean-François Lyotard – *The Postmodern Condition*; Umberto Eco; Harold Bloom – *The Western Canon: The Books and School of the Ages*; Adrian Marino – *Biografia ideii de literatură*.

Σ Arte vizuale

Mihail Alpatov – *Istoria artei*

Elie Faure – *Istoria artei*

Ernst Gombrich – *The Story of Art*

Constantin Prut – *Dicționar de artă modernă şi contemporană*

Vasile Drăguț, Vasile Florea – *Arta Românească*

Ionel Jianu – *Constantin Brâncuşi*

Petre Pandrea – *Brâncuşi. Amintiri şi exegeze*

Radu Varia – *Brancusi*

Romain Rolland – *Viața lui Michelangelo*

John Rewald – *Istoria impresionismului*

Postimpresionismul

Henri Perruchot – *Viața lui Van Gogh*

Viața lui Gauguin

Viața lui Cézanne

Viața lui Toulouse-*Lautrec*

Vincent van Gogh – *Scrisori*

Irving Stone – *Agonie şi extaz* (Michelangelo)

Bucuria vieții (Van Gogh)

Σ: Albumele altor mari pictori, sculptori sau arhitecți:

Bosch, Botticelli, Rafael, Leonardo, Bernini, Rembrandt, Breugel, Hokusai, Vermeer, Goya, Delacroix, Daumier, Monet, Renoir, Bourdelle, Rodin, Barlach, Giacometti, Ensor, Munch, Kirchner, Picasso, Matisse, Modigliani, Dalí, Rouault, Kandinsky, Mondrian, Grigorescu, Andreescu, Luchian, Petraşcu, Şirato, Steriadi, Tonitza, Iser, Pallady, Lövendal, Paciurea, Baba, Brauner, Țuculescu; Vitruvius, Andrea Palladio, Walter Gropius, Le Corbusier, Antoni Gaudí, Frank Lloyd Wright, Mies van der Rohe, Alvar Aalto, Oscar Niemeyer, Renzo Piano, Jørn Utzon, Kenzo Tange, Hiroshi Hara, Toyo Ito, Jean Nouvel, Santiago Calatrava.

Σ Filme de Artă

Fritz Lang – *Metropolis*

Charles Chaplin – *Modern Times*

Victor Fleming – *Pe aripile vântului*

Akira Kurosawa – *Rashomon*

Luchino Visconti – *Ghepardul*

Aleksandr Zarki – *Anna Karenina*

Carol Reed – *The Agony and the Ecstasy*

Franco Zeffirelli – *Iisus din Nazareth*

Romeo şi Julieta

Peter Brook – *The Mahabharata*

Bernardo Bertolucci – *L'ultimo imperatore*

Federico Fellini – *La Dolce Vita*

Michelangelo Antonioni – *Blow-Up*

Luis Buñuel – *Viridiana*

Farmecul discret al burgheziei

Anatol Litvak – *Vă place Brahms?*

Kon Ichikawa – *The Makioka Sisters*

Andrzej Wajda – *Cronica adolescenței*

Omul de marmură + Omul de fier

Gheorghi Senghelaia – *Munții albaştri*

Tenghiz Abuladze – *Căința*

Mircea Daneliuc – *Glissando*

Lucian Pintilie – *De ce trag clopotele, Mitică?* (Lasă-i să moară proşti!)

Emil Loteanu – *Poienile Roşii*

Paul Barba-Negra – *Architecture et Géographie sacrées, du tourisme au pèlerinage*

Zhang Yimou – *Raise the Red Lantern (Wives and Concubines,* Su Tong*)*

Teatru memorabil

Lucian Pintilie – *Revizorul*

Dinu Cernescu – *Hamlet*

Liviu Ciulei – *Furtuna*

Silviu Purcărete – *Danaidele*

Andrei Şerban – *Trilogia antică*

Gábor Tompa – *Aşteptându-l pe Godot*

Σ MUZICA (minimal)

Romain Rolland – *Beethoven*

Goethe şi Bethoven

Beethoven. Marile epoci creatoare:

De la Eroica la Appassionata

Cântecul învierii (Missa Solemnis şi ultimele sonate)

Catedrala întreruptă

(Simfonia a IX-a

Ultimele cvartete

Finita Comoedia)

Ludwig van Beethoven – *Missa Solemnis*

Simfoniile 3, 5, 6, 7, 9

Sonatele – pian, vioară, violoncel

Cvartetele 7, 10, 15

Triplul Concert

[Nota bene. *Numărul revelațiilor la un concert din muzică de Bach, Haendel, Mozart, Beethoven, Schubert creşte convenabil, după cum te adânceşti în muzică, astfel încât tocmai de la acest potențiometru spiritual se reglează de să ne iasă exact 1001 de itemi frenetici la Bazinul de Spiritualitate, ca şi cum ai dispune oricând de un* samadhi tank, *de acea imponderabilitate necesară în terapiile postmoderne pentru uşurarea sufletului prin însăşi plutirea în iezerul cu endorfine*.]

Johann Sebastian Bach – *Clavecinul bine temperat, Caietul 1*

Toccata şi fuga în re minor

Passacaglia în do minor

Concertul pentru două viori Stradivarius

Concertele Brandenburgice

Matthaeus Passion

Georg Friedrich Haendel – *Messiah*

Muzica apelor

Wolfgang Amadeus Mozart – *Simfoniile 40, 41*

Concertele pt. pian 20, 21

Concertele pt. vioară 3, 5

Concertul pentru flaut, harpă şi orchestră

Marea Missă în Do minor

Requiem

Franz Schubert – *Simfonia 8 Neterminata*

Sonata Arpeggione

Cvartete: Moartea şi fata, Rosamunda

Cvintete: Păstrăvul; Cvintetul cu două violoncele op.163

Trio:op. 99 şi op. 100

Robert Schumann – *Märchenbilder for viola & piano, Op. 113*

Franz Liszt – *Via Crucis*

Rapsodia ungară nr. 2

Rapsodia română

Poemul simfonic Preludiile

César Franck – *Sonata pentru vioară şi pian* Proust-Enesco

Erik Satie – *Gnossienne nr. 1*

Gustav Mahler – *Simfoniile 1, 3, 5, 9*

Dmitri Şostakovici – *Trioul nr. 2 pentru vioară, violoncel şi pian nr. 2, opus 67*

George Enescu – *Rapsodiile române*

Sonata 3 pt vioară, în caracter popular românesc

Sonata 1 pt violoncel

Oedip, Vox Maris

Paul Constantinescu

Patimile şi Învierea Domnului, oratoriu bizantin de Paşti

Naşterea Domnului, oratoriu bizantin de Crăciun

Carl Orff

Carmina burana

Trionfo di Afrodite

George Bălan – *Muzica şi lumea ideilor*

Meditații beethoveniene

Misterul Bach

Inspirierte Musikhörer

Ioana Ştefănescu – *O istorie a muzicii universale* (4 vol.)

Dumitru Bughici – *Dicționar de forme şi genuri muzicale*

Charles Rosen – *The Classical Style*

Sonata Forms

The Romantic Generation

Robert Morgan – *Twentieth-century Music: A History of Musical Style in Modern Europe and America.*

Σ: Alți compozitori inconfundabili: Vivaldi, Schumann, Berlioz, Chopin, Mendelssohn-Bartholdy, Ceaikovski, Brahms, Dvořák, Verdi, Wagner, Debussy, Rahmaninov, Prokofiev, Sibelius, Stravinsky, Arnold Schönberg, Alban Berg, Anton Webern, Olivier Messiaen, Karlheinz Stockhausen, Pierre Boulez, Edgard Varèse, György Ligeti, Iannis Xenakis, Tōru Takemitsu, Heitor Villa-Lobos, Ástor Piazzolla, Krzysztof Penderecki.

Σ: Ştiințe (de urmărit la zi)

http://scientia.ro

Popular Science
http://www.popsci.com/
Science
http://www.sciencemag.org/
Science et Vie
http://www.science-et-vie.com/
La Recherche
http://www.larecherche.fr/
Ciencia – Madrid
http://www.madrimasd.org/
Nature
http://www.nature.com/
Spektrum
http://spektrum.de/
Science Focu
http://sciencefocus.com/
New Scientist
http://www.newscientist.com/
France 5

http://www.france5.fr/
Scientific American
http://www.scientificamerican.com/

[Pentru început:]

A. Hellemans, B. Bunch – *Istoria descoperirilor ştiinţifice*

Isaac Newton –*Principiile matematice ale filozofiei naturale*

Richard P. Feynman – *Lectures on Physics*

George Gamow –*30 de ani care au zguduit fizica*

Biografia fizicii

Albert Einstein – *Cum văd eu lumea*

Boris G. Kuzneţov – *De la Galilei la Einstein*

Albert Einstein

Steven Weinberg – *Primele trei minute ale Universului*

Simon Singh – *Big Bang. Originea Universului*

Paul Davies – *Ultimele trei minute*. *Ipoteze privind soarta Universului*

Stephen Hawking, Leonard Mlodinow – *A Briefer History of Time*, 2005

Brian Green – *The Elegant Universe*

Charles Darwin – *Evoluţia speciilor* + *Originea omului şi selecţia sexuală*

http://darwin-online.org.uk/

Richard Leakey – *Originea omului*

Jane Goodall – *Through A Window: Thirty Years with the Chimpanzees of Gombe*

Richard W. Wrangham – *Chimpanzee cultures*

Frans de Waal – *Chimpanzee politics*

Alain Daniélou – *L'érotisme divinisé*

Michel Foucault – *Histoire de la folie à l'âge classique. Folie et déraison*

Histoire de la sexualité (3 vol.)

Konrad Lorenz – *Das sogenannte Böse. Zur Naturgeschichte der Aggression*

Cele opt păcate capitale ale omenirii civilizate

Sigmund Freud – *Interpretarea viselor*

Introducere în psihanaliză

Prelegeri de psihamaliză

Psihopatologia vieții cotidiene (după care vei citi totul în nemțeşte, precum la Nietzsche)

Alfred Adler – *Practica şi teoria psihologiei individuale*

Carl Gustav Jung – *Tipuri psihologice*

Nicolae Mărgineanu – *Condiția umană*

Abraham Maslow – *Motivation and Personality*

Religions, Values and Peak-experiences

William James – *The Varieties of Religious Experience*

Carl Philipp Gottfried von Clausewitz – *Despre Război*

Paul Keres – *Teoria deschiderilor în şah* [unde cetind în Semnele maestrului său, postacul începătoriu se convinge că o deschidere păguboasă e ca o tinereață de rață, ratată la derută pe apă, neavându niciun Itinerariu Spiritual]

V.N. Panov – *300 partide alese ale lui Alehin*

Tadeusz Kotarbinski – *Tratat despre lucrul bine făcut*

Hans Selye – *De la vis la descoperire*

Thomas Kuhn – *Structura revoluțiilor ştiințifice*

Edward S. Herman, Noam Chomsky

Manufacturing Consent: The Political Economy of the Mass Media

Alan D. Sokal – *Transgressing the Boundaries: Towards a Transformative Hermeneutics of Quantum Gravity*

http://www.physics.nyu.edu/faculty/sokal/transgress_v2/transgress_v2_singlefile.html

Σ Istorie, Cultură, Civilizație

Andre Bonnard – *Civilizația greacă* (3 vol.)

Theodor Mommsen – *Istoria romană* (4 vol.)

Herodot – *Istorii*

Thucydide – *Războiul peloponeziac*

Polybios – *Istorii*

Plutarh – *Viețile paralele*

Titus Livius – *Ab Urbe Condita*

Dio Cassius – *Istoria romană*

Suetonius – *Viețile celor doisprezece cezari*

Tacitus – *Istorii*

Anale

Edward Gibbon – *The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*

Lucien Musset – *Les invasions: les vagues germanique*

Les invasions. Le second assaut contre l'Europe Chrétienne (VII-XI siecle)

Charles Diehl – *Figuri bizantine*

D. Sourdel, J. Sourdel Thomine – *Civilizația Islamului clasic*

André Vauchez – *La spiritualité du Moyen Âge occidental*

Jakob Burckhardt – *Cultura Renaşterii în Italia*

Andrei Oțetea – *Renaşterea şi Reforma*

Giorgio Vasari – *Vite de' più eccellenti pittori, scultori e architettori italiani, da Cimabue insino a' tempi nostri*

Chaunu Pierre – *Civilizația Europei clasice*

Edgar Papu – *Barocul ca tip de existență*

Hazard Paul – *Secolul luminilor*

Marcel Brion – *L'Allemagne romantique*

Jean-Clément Martin – *La Révolution française*

François Furet, Mona Ozouf – *Dictionnaire critique de la Révolution française*

Andre Castelot – *Bonaparte*

Napoleon

Edmund Burke – *Reflections on the Revolution in France*

Alexis de Tocqueville – *De la démocratie en Amérique*

Max Weber – *Die protestantische Ethik und der Geist des Kapitalismus*

José Ortega y Gasset – *La rebelión de las masas*

Serge Tchakhotine – *Le Viol des foules par la propagande politique*

Ernst Nolte – *Der europäische Bürgerkrieg 1917–1945. Nationalsozialismus und Bolschewismus*

Robert Conquest – *La Grande Terreur: les purges staliniennes des années 30*

Raul Hilberg – *The Destruction of the European Jews*

Jorge Semprún – *Le Grand Voyage*

Alain Besançon – *Le Malheur du siècle: sur le communisme, le nazisme et l'unicité de la Shoah*

Harry Wu – *Laogai: The Chinese Gulag*

Jean-Luc Domenach – *Chine: L'archipel oublié*

Ben Kiernan – *The Pol Pot Regime: Race, Power and Genocide in Cambodia under the Khmer Rouge, 1975-1979*

Stéphane Courtois – *Le Livre noir du communisme. Crimes, terreur, répression*

Marx, Engels, Lenin, Stalin, Mao, Kim Ir Sen, Fidel Castro, Pol Pot – *Lozinci*

Raymond Aron – *L'Oppium des intellectuels*

André Glucksmann – *La Cuisinière et le Mangeur d'Hommes – Réflexions sur l'État, le marxisme et les camps de concentration*

Françoise Thom – *La Langue de bois*

Simon Leys – *Les Habits neufs du président Mao. Chronique de la Révolution culturelle* (v. *Essais sur la Chine*)

Jean-Philippe Béja, Michel Bonnin, Alain Peyraube – *Le tremblement de terre de Pékin*, (Manifestations de la place Tian'anmen)

Liu Xiaobo – *La Philosophie du Porc et autres essais*

Francis Fukuyama – *Our Posthuman Future: Consequences of the Biotechnology Revolution*

Mircea Malița – *Zece mii de culturi, o singură civilizație + Zidul şi iedera*

Doina Ruşti – *Enciclopedia culturii umaniste pentru oamenii grăbiți*

Sorin Pârvu – *Dicționar de postmodernism: Monografii şi corespondențe tematice*

Cronicarii moldoveni şi munteni

Şcoala Ardeleană

Dinicu Golescu – *Însemnare a călătoriei mele*

Alecu Russo – *Cântarea României*

Nicolae Bălcescu – *Românii supt Mihai-Voievod Viteazul*

Mersul revoluției în istoria românilor

Ion Ghica – *Scrisori către Vasile Alecsandri*

Eusebiu Camilar – *Povestiri eroice*

Ion Nistor – *Istoria Bucovinei*

Ion Drăguşanul – *Mărturisitorii. O istorie a scrisului bucovinean*

Zamfir Arbore – *Basarabia în secolul al XlX-lea*

Iurie Colesnic – *Basarabia necunoscută*, vol. I-VIII

Titu Maiorescu – *Critice*

Constantin Dobrogeanu-Gherea – *Neoiobăgia*

Garabet Ibrăileanu – *Spiritul critic în cultura românească*

Eugen Lovinescu – *Istoria civilizației române moderne*

Ştefan Zeletin – *Burghezia română: originea şi rolul ei istoric*

Iordan Chimet – *Dreptul la memorie (4 vol.)*

Mite Kremnitz – *Regele Carol al României*

Hannah Pakula – *Ultima Romantică (The Last Romantic: A Biography of Queen Marie of Roumania)*

Guy Gauthier – *Missy. Regina României*

Maria, Regina României – *Povestea vieții mele*

Principesa Ileana – *Trăiesc din nou*

Nicolae Iorga – *Cugetări*

Oameni cari au fost

O viață de om aşa cum a fost

Sfaturi pe întunerec

Istoria Românilor, vol. I-X

Henry de Montherlant – *Chant funèbre pour les morts de Verdun*

Vasile Pârvan – *Memoriale*

Constantin Kirițescu – *Istoria războiului pentru întregirea României (1916-1919)*

Adrian Pandea, Ion Pavelescu, Eftimie Ardeleanu – *Românii la Stalingrad*

Gheorghe Brătianu – *O enigmă şi un miracol istoric: poporul român*

Dimitrie Cantemir – *Descrierea Moldovei*

Alexandru Vlahuță – *România pitorească*

Calistrat Hogaş – *Pe drumuri de munte*

George Vâlsan – *Frumusețea pământului românesc*

Geo Bogza – *Țări de piatră, de foc şi de pământ*

Paul Goma – *Cutremurul oamenilor. Cod „Bărbosul“*

Gherla

Scrísuri

http://www.paulgoma.com

N. Carandino – *Nopți albe şi zile negre*

Dumitru Bacu – *Piteşti*

Ion Cârja – *Canalul Morții*

Ion Gavrilă Ogoranu – *Brazii se frâng dar nu se îndoiesc,* vol. I-VII

Aurel Sergiu Marinescu – *Prizonier în propria țară*

O contribuție la istoria exilului romanesc, *Vol. I-XI*

Ioan Ioanid – *Închisoarea noastră cea de toate zilele* (5 vol.)

N. Steinhardt – *Jurnalul fericirii*

Richard Wurmbrand – *Cu Dumnezeu în subterană*

Romulus Rusan – *Cronologia şi geografia represiunii comuniste în România*

Vasile Paraschiv – *Aşa nu se mai poate, tovarăşe Nicolae Ceauşescu!*

Marius Oprea – *Banalitatea Răului + Moştenitorii Securității*

Lucia Hossu-Longin – *Memorialul Durerii* (peste 120 episoade)

Marilena Rotaru – *Memoria exilului românesc* (sunt aproape tot atâtea episoade cât pentru *Memorialul Durerii*, dar mai greu de procurat).

Stelian Tanase – *Elite şi societate. Guvernarea Gheorghiu-Dej 1948–1965*

Şerban Orescu – *Ceauşismul. România între anii 1965-1989*

Titus Suciu – *Reportaj cu sufletul la gură*

Marius Mioc – *Revoluția din Timişoara*

Doina Marian, Irina Nicolau, Mihail Boitor – *Vom muri şi vom fi liberi*

Irina Nicolau – *Piața Universității*

Mihail Sebastian – *Jurnal (1935-1944)*

Gabriel Liiceanu – *Jurnalul de la Păltiniş*

Horia-Roman Patapievici – *Zbor în bătaia săgeții*

Andrei Pleşu – *Chipuri şi măşti ale tranziției*

Elie Wiesel – *Raport final. Comisia Internațională pentru Studierea Holocaustului în România, 2004*

Vladimir Tismăneanu – *Raport final. Comisia Prezidențială pentru Analiza Dictaturii Comuniste din România, 2006*

Σ Filozofie

Iuliu A. Zanne – *Proverbele Românilor din România, Basarabia, Bucovina, Ungaria, Istria şi Macedonia*

Dumitru Drăghicescu – *Din psihologia poporului român*

Lucian Blaga – *Spațiul mioritic*

Religie şi spirit

Ernest Bernea – *Spațiu, timp şi cauzalitate la poporul român*

Mircea Vulcănescu – *Dimensiunea românească a existenței*

Constantin Noica – *Sentimentul românesc al ființei*

Emil Cioran – *Pe culmile disperării*

Schimbarea la față a României

Lacrimi şi sfinți

Scrisori către cei de acasă

Theofil Simenschy – *Un dicționar al înțelepciunii*

Anton Dumitriu – *Istoria logicii*

Diogenes Laertios – *Despre viețile şi pildele filozofilor*

Platon

Aristotel

Descartes – *Discours de la méthode*

Blaise Pascal – *Pensées*

Spinozza – *Ethica Geometrico Demonstrata*

Leibniz – *Monadologia*

Immanuel Kant

Kritik der reinen Vernunft

Kritik der praktischen Vernunft + Kritik der Urteilskraft

Georg Wilhelm Friedrich Hegel

Prelegeri de istorie a filozofiei

Fenomenologia spiritului

Arthur Schopenhauer

Aforisme asupra înțelepciunii în viață

Lumea ca voință şi reprezentare

Søren Kierkegaard

Furcht und Zittern

Der Begriff Angst

Die Krankheit zum Tode

Friedrich Nietzsche – *Also sprach Zarathustra*

Jenseits von Gut und Böse

Götzen-Dämmerung

Oswald Spengler – *Der Untergang des Abendlandes*

Ludwig Witttgenstein – *Tractatus logico-philosophicus*

Martin Heidegger

Die Grundprobleme der Phänomenologie

Sein und Zeit

Die Grundbegriffe der Metaphysik. Welt – Endlichkeit – Einsamkeit

Erläuterungen zu Hölderlins Dichtung

Der Ursprung des Kunstwerkes

Die Technik und die Kehre

Richard Rorty

Philosophy and the Mirror of Nature

Contingency, Irony, and Solidarity

Σ Religie

Imnuri Vedice

Upanişadele

Baghavad-Gita

Sri Aurobindo – *Sinteza sistemelor de yoga*

Cartea tibetană a morților

Milarepa

Dalai Lama – *Comorile budismului tibetan*

Yi King – *Cartea transformărilor*

Confucius – *Analecte*

Lao Zi – *Cartea despre Dao şi Putere*

Scrieri sacre ale Japoniei *(Kojiki, Nihon shoki, Engishiki)*

Étienne Zeisler, Taisen Deshimaru – *Satori. Mari maeştri Zen*.

Cartea egipteană a morților

Biblia

Filocalia

Patericul

Ernest Renan – *Vie de Jésus*

Giovanni Papini – *La Storia di Cristo*

Henryk Sienkiewicz – *Quo vadis*

Emilian Vasilescu – *Istoria Religiilor*

N. A. Kun – *Legendele şi miturile Greciei antice*

Alexandru Mitru – *Legendele Olimpului*

Din marile legende ale lumii

James George Frazer – *The Golden Bough*

Talmudul

Alexandru Şafran – *Cabala*

Înțelepciunea Cabalei

Pirkei Avot

Haim Bloch – Povestiri hasidice

Coranul

*Ochiul launtric – Perspective islamice asupra Divinității (*Al-Gazali: *Firida luminilor*; Ibn Tufayl: *Hayy bin Yaqzan;* Ibn Rusd: *Cuvânt hotărâtor;* Ibn 'Arabi: *Geneza cercurilor)*

Sf. Augustin – *Confesiuni*

San Tommaso d'Aquino – *Summa Theologica*

Martin Luther – *Tezele, Micul şi Marele Catehism*

Thomas à Kempis –*Imitațiunea lui Cristos*

Ignațiu de Loyola – *Exerciții spirituale*

Santa Teresa de Jesús – *Libro de la Vida*

San Juan de la Cruz – *Cántico espiritual*

Sfântul Ignatie Breanceaninov – *Ofrandă monahilor contemporani*

Nikolai Berdiaev – *Un Nouveau Moyen Âge: Réflexions sur les déstinées de la Russie et de l'Europe*

Vladimir Soloviov – *Îndreptățirea binelui*

Julien Benda – *La Trahison des clercs*

Rudolf Steiner – *Creştinismul ca fapt mistic şi misteriile antichității*

René Guénon – *La Crise du monde moderne*

Georges Dumézil – *Mit şi epopee*

Jacques Brosse – *Maeştrii spirituali* + *Le génie adolescent*

Mircea Eliade – *Yoga*

Itinerariu spiritual

Romanul adolescentului miop

Maitreyi

Istoria credințelor şi ideilor religioase

Secretul doctorului Honigberger (Proza fantastică)

Ioan Petru Culianu – *Expériences de l'extase*

Gnozele dualiste ale Occidentului. Istorie şi mituri,

Dumitru Staniloae – *Teologia Dogmatică Ortodoxă*

Petru Ursache – *Mic tratat de estetică teologică*

André Scrima – *Experiența spirituală şi limbajele ei*

Sorin Dumitrescu

Chivotele ecumenice ale lui Petru Rareş şi modelul lor ceresc

Mircea Păcurariu – *Sfinți daco-romani şi români*

Ioanichie Bălan – *Vetre de sihăstrie românească*

Cristian Bădiliță – *Metamorfozele Anticristului la Părinții Bisericii*

Savatie Baştovoi – *Ortodoxia pentru postmodernişti*

Vasile Andru – *Isihasmul sau meşteşugul liniştirii*

Σ Câteva trăiri revelatorii

Răsăritul şi apusul soarelui nostru

Universul, stelele iarna printr-un rămuriş dezfrunzit

Clar de lună, îndrăgostiți

Calmul Mării Negre în octombrie la Balcic

Învierea la Putna

Blocuri învăluite de fumul tămâios al grătarelor

Rinocerii mărşăluind

Ceahlăul, Rarăul, Omul, Cindrelul

Diferite servicii religioase altele decât al tău

Flori de nuc pe drumul Edineţului, de Sfântul Gheorghe

Chipuri şi figuri ale traficului

Nuntă la maidanezi: căţeaua şi trena ei de followers

Parcare la Mall doar pentru a linge vitrinele

Guri de metrou pe grevă malaxând gloata

Sinagoga din Fabric, la Timişoara

Golul cioranian al Victoriei în nocturnă

Ruinele Romei sub lună cu umbra lui Goethe

Plopi şi sălcii plângătoare, lacrimi şi sfinţi

PRESA INTERNAȚIONALĂ

http://www.arte.tv/fr
http://www.franceculture.fr
http://www.canalacademie.com
http://www.canal-u.tv
http://www.eurozine.com
http://edition.cnn.com
http://www.bbc.co.uk/news
http://www.bbc.co.uk/radio3
http://www.dw-world.de
http://www.rfi.fr
http://www.tf1.fr
http://www.rai.it
http://www.rtve.es
http://rt.com
http://arabnews.com
http://www.china.org.cn
http://www.eluniversal.com.mx
http://www.lanacion.com.ar
http://www.nytimes.com
http://www.washingtonpost.com
http://www.latimes.com
http://www.sfgate.com

http://www.chicagotribune.com
http://online.wsj.com
http://www.foxnews.com
http://www.guardian.co.uk
http://telegraph.co.uk
http://www.independent.co.uk
http://www.thisislondon.co.uk
http://www.ft.com
http://www.haaretz.com
http://www.lefigaro.fr
http://www.lemonde.fr
http://www.lepoint.fr
http://www.lesechos.fr
http://www.leparisien.fr
http://www.sueddeutsche.de
http://www.faz.net
http://www.welt.de
http://diepresse.com
http://www.rundschau-online.de
http://www.repubblica.it
http://www.lastampa.it
http://www.corriere.it
http://www.lanazione.it
http://www.vatican.va
http://www.elmundo.es
http://www.elpais.com
http://www.lanacion.com.ar
http://oglobo.globo.com
http://www3.nhk.or.jp/nhkworld
http://www.asahi.com/english
http://www.abc.net.au
http://english.aljazeera.net
http://www.sptimes.ru
http://moscowpost.com
http://english.pravda.ru

---

http://www.theworldpress.com

Σ Listă de site-uri bune să navighezi în Bazinul de Spiritualitate

http://dexonline.ro
http://www.thefreedictionary.com
http://www.urbandictionary.com
http://wordspy.com
http://www.romaniaculturala.ro
Arts & Letters Daily – ideas, criticism, debate: http://aldaily.com
http://www.signandsight.com
http://www.dmoz.org
Project Gutenberg – free ebooks: http://www.gutenberg.org
http://www.justfreebooks.info

http://onlinebooks.library.upenn.edu
http://books.google.com
http://books.google.co.uk/books
http://www.archive.org
http://www.scribd.com
http://crankylibrarian.com
http://www.onread.com
http://www.bartleby.com
http://www.knowledgerush.com
Library of Congress: http://www.loc.gov/about/sitemap
Biblioteca Digitală Europeană: http://www.europeana.eu/portal
http://www.theeuropeanlibrary.org
http://www.ebooksgratuits.com/ebooks.php
http://www.intratext.com
http://www.bibliomania.com
http://rpo.library.utoronto.ca
http://www.alalettre.com
http://www.themodernword.com
http://www.americanpoems.com/poets
http://www.inschibbolethtv.org
http://www.poemhunter.com
http://www.bl.uk/onlinegallery
http://gallica.bnf.fr
http://www.cervantesvirtual.com
http://cvc.cervantes.es/portada.htm
http://www.badosa.com
http://www.gratislibros.com.ar/libros1.htm
http://www.librodot.com
http://www.italialibri.net
http://www.libeRLber.it
http://gutenberg.spiegel.de
http://www.zeno.org
http://www.literaturnische.de
http://www.literaturwelt.com
http://literaturnetz.org
http://www.textlog.de
http://free-book.ru
http://bestreading.ru
http://www.litera.ru
http://www.jewishvirtuallibrary.org
http://www.chinese-poems.com/
http://thegreenleaf.co.uk/HP/haigapages.htm

http://www.infoplease.com
Texas Research Tools: http://www.lib.utexas.edu/resources
The Online Books Page: Archives and Indexes:
http://onlinebooks.library.upenn.edu/archives.html#foreign
http://dispatch.opac.d-nb.de
http://www.library.ceu.hu
Internet Library For Librarians: http://www.itcompany.com/inforetriever

Alex Catalogue of Electronic Texts: http://www.infomotions.com/alex/authors.shtml
Librarians' Internet Index:
http://www.ipl.org
http://www.ibiblio.org
Encyclopedia Mythica: http://www.pantheon.org
http://www.sacred-texts.com
Christian Classics Ethereal Library: http://www.ccel.org
A searchable online Bible in over 100 versions: http://www.biblegateway.com/
http://www.mlahanas.de
http://remacle.org
http://www.thelatinlibrary.com
http://www.gnosis.org
http://livres-mystiques.com
http://jesusmarie.free.fr
http://www.catho.org
The Catholic Encyclopedia: http://www.newadvent.org/cathen
La vie cultuelle et culturelle de l'Islam: http://oumma.com
http://www.buddhanet.net
http://sivasakti.net
Japan Reference Page: http://www.jref.com
http://www.chinaorbit.com
http://www.africaportal.org
Chabad Lubavitch – Torah, Judaism and Jewish Info: http://www.chabad.org
Esoterismo. Libros y Publicaciones: http://www.2enero.com
Chabad Lubavitch – Torah, Judaism and Jewish Info: http://www.chabad.org
Philosophy: http://philosophy.eserver.org
Stanford Encyclopedia of Philosophy: http://plato.stanford.edu
http://www.philosophie-en-france.net
Philosophy Documentation Center: http://www.pdcnet.org
Internet Encyclopedia of Philosophy: http://www.iep.utm.edu
Humanities and Social Sciences: http://www.h-net.org
The Philosophy Research Base: http://www.erraticimpact.com
A Sociological Tour Through Cyberspace: http://www.trinity.edu/~mkearl
Encyclopaedia and Hypertext: http://www.educ.fc.ul.pt/hyper/eng
Free university lectures: http://lecturefox.com
http://www.openculture.com
http://oyc.yale.edu
http://www.gbacademia.com/lectures/stanford
http://www.extension.harvard.edu/courses
Television Educativa Iberoamericana: http://www.nciwebtv.tv
Canal Savoir Quebec: http://www.canal.qc.ca
http://www.discoveryeducation.com
http://www.learner.org
Lusophonie TV: http://armindo.pedro.free.fr
World Wide School: http://www.worldwideschool.org
http://www.free-ed.net/free-ed
Connexions (Richard Baraniuk): http://cnx.org
Telemática Educativa de Andalucía: http://www.juntadeandalucia.es
Questions de cosmologie: http://www.lacosmo.com/cosmo
http://www.matematicamente.it

http://www.fearofphysics.com
http://www.descopera.ro
Stanford University: A to Z Index: http://www.stanford.edu/atoz/
TrekEarth | Learning about the world through photography: http://www.trekearth.com

http://www.top-biography.com
Fondation Maison des sciences de l'homme: http://www.msh-paris.fr
http://www2.hu-berlin.de/sexology
http://www.psychanalyse-paris.com
Political Science: http://www.library.vanderbilt.edu/romans/polsci
European History Research Guide: http://www.library.yale.edu/rsc/history/european
http://historicaltextarchive.com
Country Studies: http://lcweb2.loc.gov/frd/cs/cshome.html
http://www.southeasteurope.org
Central and Eastern European Online Library: http://www.ceeol.com
Internet Modern History Sourcebook: http://www.fordham.edu/halsall/mod/modsbook.html
Internet Islamic History Sourcebook: http://www.fordham.edu/halsall/islam/islamsbook.html
Gothic & Medieval Art, History & Architecture: http://www.newyorkcarver.com/index.htm
http://www.hoover.org
http://www.history.com
http://www.histoire-image.org
http://video.pbs.org
http://solzhenitsyn.ru
The Artificial Famine-Genocide in Ukraine 1932-33:
http://www.infoukes.com/history/famine
SovMusic.ru – Alphabetical list:
http://www.sovmusic.ru/english/alphabet.php
http://www.osaarchivum.org/gulag

Biblioteca Digitală a României: http://www.dacoromanica.ro

http://eminescu.petar.ro/opera_completa/index.html
http://www.unibuc.ro/ro/biblioteca_virtuala
http://www.biblioteca.ase.ro/ResurseElectronice
Institutul de Memorie Culturala: http://www.cimec.ro
http://www.mnar.arts.ro
http://www.brukenthalmuseum.ro
http://www.muzeul-satului.ro
http://www.muzeultaranuluiroman.ro
http://www.romaniaculturala.ro
http://www.romanianvoice.com
http://romaniainterbelica.memoria.ro
http://anr.infoideea.ro/basarabia1940
http://www.bucurestiivechisinoi.ro

Queen Marie Of Romania Photoalbum Kent:
http://speccoll.library.kent.edu/women/marie/marie.html
Queen Marie Children's Book:
http://www.tkinter.smig.net/ChildrenBookIllusrations/index.htm
Eastman Queen Marie of Romania Series:

http://www.geh.org/ar/celeb/queen-marie_sld00001.html#75:0111:0300
http://www.tkinter.smig.net/map.htm

Revoluția de la Timişoara: http://mariusmioc.wordpress.com
http://www.eroiinumor.ro/respect89
http://www.procesulcomunismului.com
http://romanism.ro
http://roncea.ro/2010/11/21/golgota-basarabiei
http://www.basarabeni.ro
http://www.romanian-portal.com

A R T E, MUZICĂ

Patrimoine culturel français: http://www.patrimoine-histoire.fr/index.htm
http://www.monuments-nationaux.fr/fr
http://www.quaibranly.fr
http://www.louvre.fr/llv/commun/home.jsp
http://www.musee-orsay.fr
http://www.centrepompidou.fr
http://www.centrepompidou-metz.fr
http://www.arte.tv/fr/70.html
http://www.franceculture.com
http://www.ina.fr
Virtual Library museums pages: http://archives.icom.museum/vlmp/
http://www.thebritishmuseum.ac.uk/visit/index.html

The Metropolitan Museum of Art: http://www.metmuseum.org

http://www.guggenheim.org/new-york

San Francisco MOMA: http://www.sfmoma.org
Museu de Arte Contemporânea de Niterói, Brasil: http://www.macniteroi.com.br

21st Century Museum of Contemporary Art in Kanazawa, Japan:
http://www.kanazawa21.jp/en

http://www.abcgallery.com
http://artchive.com
http://www.artcyclopedia.com
http://www.ocaiw.com
http://www.ibiblio.org/wm
http://www.bridgemanart.com
Classical Music Navigator: http://www.wku.edu/~smithch/music
http://www.classicalarchives.com
http://www.classical.net
http://opera.stanford.edu/composers
http://classicalwebcast.com/index.html
http://www.gramophone.co.uk
http://www.dovesong.com
http://www.arte.tv/fr

http://www.franceculture.fr
http://www.canalacademie.com
http://www.canal-u.tv
http://www.eurozine.com
http://edition.cnn.com
http://www.bbc.co.uk/news
http://www.bbc.co.uk/radio3
http://www.dw-world.de
http://www.rfi.fr
http://www.tf1.fr
http://www.rai.it
http://www.rtve.es
http://rt.com
http://arabnews.com
http://www.china.org.cn
http://www.eluniversal.com.mx
http://www.lanacion.com.ar
http://www.nytimes.com
http://www.washingtonpost.com
http://www.latimes.com
http://www.sfgate.com
http://www.chicagotribune.com
http://online.wsj.com
http://www.foxnews.com
http://www.guardian.co.uk
http://telegraph.co.uk
http://www.independent.co.uk
http://www.thisislondon.co.uk
http://www.ft.com
http://www.haaretz.com
http://www.lefigaro.fr
http://www.lemonde.fr
http://www.lepoint.fr
http://www.lesechos.fr
http://www.leparisien.fr
http://www.sueddeutsche.de
http://www.faz.net
http://www.welt.de
http://diepresse.com
http://www.rundschau-online.de
http://www.repubblica.it
http://www.lastampa.it
http://www.corriere.it
http://www.lanazione.it
http://www.vatican.va
http://www.elmundo.es
http://www.elpais.com
http://www.lanacion.com.ar
http://oglobo.globo.com
http://www3.nhk.or.jp/nhkworld

http://www.asahi.com/english
http://www.abc.net.au
http://english.aljazeera.net
http://www.sptimes.ru
http://moscowpost.com
http://english.pravda.ru
http://www.theworldpress.com

Feedback, FAAQs, Propuneri

Cu valorile naționale terfelite, cu 100 miliarde euro datorii (blestem ceaușist?) și cu suveranitatea în pioneze, sub vremi, în *postromânism*, strâmtorați sau măcar neliniștiți, cu televiziuni epuizate și politicieni expirați, fără model paidetic în oligopedagogia noastră, care scopul educației e ca elevul să ia bacul, nu ne-a rămas mai frumoasă și mai de folos în toată viiața omului zăbavă decâtu CETITUL CĂRȚILOR, *în mediateci occidentalizate*. Acesta e progresul!

De ce ÎN BIBLIOTECĂ? Majoritatea titlurilor nu se reeditează din evidente rațiuni comerciale. Și nu ai acasă, și nici prietenii tăi nu au, Totul.

Originea Listei lui Propinațiu (LP): 1983, *Jurnalul de la Păltiniș* nu avea o asemenea anexă, pentru tinerii care n-au avut norocul să întâlnească un „antrenor cultural". Configurarea vine din îndelungate dispute, încăierându-mă ades cu maeștrii/protectorii și discipolii/ortacii mei, fiind scriitor nu profesor, dar rodul priește îndeosebi tinerilor care și-ar dori să-și completeze listele proprii pentru un vast program de lectură.

De ce a fost și este un infern alcătuirea LP: pentru că tu însuți, pentru numai 50 de cărți, la interval de câteva luni îți schimbi părerea.
Și mai sunt și alte motive, uneori am renunțat la anumite titluri pe criteriul intruvabilității, pe care azi îl consider incorect.

Oricum, edagonii buni au smerenia de a le recomanda ortacilor: CITIȚI-I ȘI PE ALȚII!
2011 12 15, GO

==

Apți pentru canibalism, fascism sau bolşevism

Nişte ageamii şmecheri, care se cred biserică. Incapabili a opera cu simbolurile/ valorile. Manipularea gloatei, să confunde sexul cu sacralitatea naşterii.

Apți pentru canibalism, fascism sau bolşevism dacă stau 3 săptămâni cu benzinăriile închise.

2011 12 15, JN, Biserica neozeelandeză, Fecioara cu test de sarcină

După arătarea pereților la presă

Mă aşteptam ca marii intelectuali să salute Biblioteca Națională, însăşi Luminarea Poporului. E drept că n-au fost invitați. Paşii următori pot fi: occidentalizarea masivă a fondului de carte şi digitizarea resurselor, îndeosebi a presei din anii 1912-1956; integrare cu bibliotecile județene şi cu cele din Basarabia sau din Diasporă. Eventual, de creat o sală de lectură „Nicolae Ceauşescu“, cu fierbinte recunoştință, fiindcă o lăsase terminată până la acoperiş, iar 22 ani = timpul de viață al României Regale Mari.

2011 12 15, Σ

Au moldovenii cu ce se mândri!

31 august 1989, victoria limbii române contra rusificării forțate.

7-10 noiembrie, spargerea paradei sovietice la Chişinău, apoi eliberarea preventivă a arestaților, anticipându-se ce a pățit Ceauşescu la mitingul contra Timişoarei.

Despre acțiunea cu proiectul de miting de la Iaşi din 14 decembrie 1989 nu s-a aflat decât după Revoluție.

Mai bine s-ar scrie o carte Humanitas-Polirom despre Dan Petrescu şi grupul disident ieşean!

2011 12 15, Ziua Veche, Iaşul opus Timişoarei ca inițiator al Revoluției

Libertatea nemeritată e mai totdeauna provizorie

Faptul că revoluționarii îşi comemorează eroii singuri e semn rău pentru intelectualitate. Libertatea nemeritată e mai totdeauna provizorie.

2011 12 17, Asociația 21 dec

Ca un dezinteres şi pentru soarta Ardealului

Trăim în postromânism, de 22 de ani tolerăm persiflarea de către nechezolii români a valorilor româneşti, inclusiv a Imnului şi a Zilei Naționale. Bine că măcar aceşti tineri maghiari sunt sinceri! Autoelita noastră nu a creat un curent unionist, de recuperare a Basarabiei, iar această comoditate defensivă funcționează, *e citită* ca un dezinteres şi pentru soarta Ardealului.

2011 12 18, Adv, Hocheiştii unguri din naționala României au cântat imnul Ungariei!

Cele mai bune cărți despre Revoluție

Ar fi benefic să dezbatem cât mai nonconfruntațional, deoarece tocmai istoriograful Stoenescu, cu care se potriveşte-n viziune preopinentul, recunoaşte că cele mai bune cărți despre Revoluție le-au scris timişorenii Titus Suciu şi... Marius Mioc!

2011 12 18, Blog Liviu Ioan Stoiciu

Statuia securistului patriot de omenie

Neculai Constantin Munteanu – *Cel mai scârbos securist*, un articol de pe site-ul Europei Libere, reprodus de *Revista 22*, anticipează această poziție istoriografică ce repetă în fond viziunea criticului Nicolae Manolescu din manifestul *Imposibila Lustrație*, 8 ianuarie 2003, *România literară*. Câştigul pentru popor, intelectuali, activişti şi securişti e tăierea indemnizațiilor revoluționarilor. Vom avea pe soclul lui Lenin la Casa Scânteii statuia securistului patriot de omenie!
2011 12 20, EvZ, Loviturile Securității care i-au fost fatale lui Ceauşescu

Folosul conservării bolşevismului în Coreea de Nord şi Cuba

Folosul conservării bolşevismului în Coreea de Nord şi Cuba e că dovedeşte incapacitatea serviciilor americane şi sovietice de a provoca revoluții, spulberând ipoteza malteză privind Revoluția Româna din 1989, începută la Chişinău şi Timişoara, împuşcată la Bucureşti.
2011 12 20, Adv, Cartianu, Lacrimi pentru călău

Anul Caragiale 2012 fiind şi electoral

Strălucita combinație dintre recunoaşterea de către dl Stoenescu a meritelor revoluționare ale securității şi tăierea indemnizațiilor revoluționarilor de către guvern atrage respectul maselor față de putere, aşa că de la cotidianul perceput ca cel mai prezidențial nu numai că nu va pleca politologul Tismăneanu, ci dimpotrivă, dnii Pătruşcă, Cărtărescu, Mihăieş, Sever Voinescu şi alți intelectuali socotiți ca băsescieni e de prognozat că îşi vor înteți activitatea, anul Caragiale 2012 fiind şi electoral.
2011 12 20, Ziarişti online, Tismăneanu îşi dă demisia de la *Evenimentul Zilei* din cauza lui Alex Mihai Stoenescu anunță Victor Roncea

Biafra spirituală

Deja pare să se fi retras dl Patapievici mai demult, iar dl Pleşu se desparte de *Adevărul*. Am redeveni Biafra spirituală de care se plângea Paul Goma cândva.
2011 12 20, Fbk

Neofesenismul unei Capitale tot mai inculte

E o mare satisfacție pentru neofesenismul unei Capitale tot mai inculte.

Buchiniştii de pe malurile Senei, adaptându-se turismului, vând un fel de suveniruri, nu carte serioasă cum găseai sau comandai pentru a doua zi la Universitate. Curios că primarul, altminteri lăudat de nechezolii bazați pe carte de import, a băgat poliția fără teamă de studenți sau revoluționari, ale căror blesteme solidare cu ale anticarilor nu-i vor aduce noroc nici de Sărbători, nici de apropiatele alegeri.
2011 12 21, Lbt, Au dispărut anticarii de la Universitate. Vânzătorii de cărți au fost săltați de polițiştii locali

Exportând postromânismul şi în Diasporă sau în Basarabia

Postromânismul e principala realizare a nechezolilor noştri în 22 de ani, cât timpul de viață al României Mari Regale. O comunitate se exprimă după cum e manipulată de publicişti. Patriotismul e cum îl formează presa şi şcoala.

Dacă eram eu Lucian Boia, studiam cum demitizările din *Dilema* şi *Historia* ne dezbară de patriotism, exportând postromânismul şi în Diasporă sau în Basarabia.
2011 12 21, Adv, Ungurii ne servesc o lecţie [de patriotism, că naţionala RO de hochei cântă imnul maghiar]

Să scoată încă o poantă

Postromânismul cere ca ministrul de externe Baconschi să scoată încă o poantă adecvată situaţiei. În schimb, americanii trebuie să reexamineze consecinţele balcanice ale amplasării rachetelor în Oltenia.
2011 12 21, RLb, Liderii comunităţilor româneşti din Serbia, atacaţi cu focuri de armă [după ce în 2010 s-a interzis ICR-ului să serbeze Ziua Naţională la Budapesta şi s-a raspuns cu glume.]

Un sacrificiu est-etic întru Luminarea Poporului

Slavă Domnului, politologul Vladimir Tismăneanu nu s-a retras din senatul *Evenimentului Zilei* şi nici măcar nu s-a disociat de atribuirea meritului Revoluţiei către securitate în materialele colaboratorilor Pătruşcă şi Stoenescu. E un sacrificiu est-etic întru Luminarea Poporului, compatibil cu rămânerea dlor Pleşu şi Paraschivescu la *Adevărul*, în martie 2011, după ce mogulul Patriciu, martor la Ateneu, s-a exprimat despre directorul Humanitas în termeni zootehnici, că „deşi se sculase ca şi coada vacii, verticală uneori, filosofeanu s-a scurs moale şi s-a împrăştiat pe scaunul lui".
2011 12 21, Ziarişti online, Fbk

Să-şi asume crimele Contrarevoluţiei

Este bine ca dl Ponta şi partidul să-şi asume crimele Contrarevoluţiei, în caz că l-ar doborî de tot remuşcările pe preşedintele fesenist Ion Iliescu.
2011 12 21, Σ, PSD a părăsit şedinţa după ce Doru Mărieş l-a făcut „criminal" pe Ion Iliescu

Intelectualii noştri n-au reuşit... să se înmulţească

Nu se ceartă decât la Judecata de Apoi popoarele, de aici Catedrala Mântuirii Neamului. În rest – doar clasa politică şi intelectuală. În Cehoslovacia, a fost dictatură păunesciană Flacăra, nu totalitarism ca-n România lui Goma, unde e tragicomic că „idiotizarea" a continuat după Revoluţie, înzecindu-se mijloacele de manipulare şi neopunându-i-se nimic serios. Dezastrul strategic rămânând banalitatea stranie că intelectualii noştri n-au reuşit... să se înmulţească, ci doar să-şi facă civic autopublicitate! Ei n-au avut nevoie 22 de ani (cât timpul de viaţă al României Regale Mari) de occidentalizarea Bibliotecii Naţionale şi a filialelor ei judeţene. Iar universitarilor nu le-a trebuit o profesorime liceală (Eugen Lovinescu, Simone Boué) care să le simplifice aforismele pe înţelesul maselor (apostolii lui Cezar Petrescu).

Mai rău încă, postromânismul generat prin demitizări este exportat masiv în Basarabia şi în Diasporă, pe când cercetătorii au încremenit în proiectul demolării interbelicului, ca să lase de izbelişte poziţia de *istoric canonic al Revoluţiei Române*.

Poate că regretatul Václav Havel, invitat la Ateneu, ar fi întrebat dacă au comandat marile noastre edituri tinerilor cercetători multe, multe cărţi despre Basarabia şi Revoluţia Română, întru Luminarea Poporului.
2011 12 21, Rev22, [Liiceanu: Havel „a fost emanaţia poporului ceh" în timp ce Ion Iliescu „a fost emanaţia unui popor idiotizat de propagandă"]

Cartea Dezunirii, o comisie cât a dlui Tismăneanu

Presa internațională, spre deosebire de prelungirile ei la noi bazate din prudență doar pe postromânism, etalează adesea un *antiromânism* vesel, iar postacii din DRO au datoria sacră să o convingă pe Dușmania că ceva s-a mai schimbat cât de cât la noi în RO datorită Tranziției spre Criză. Dacă e adevărat până şi pentru rozătoare că cleptocrația încă nu s-a omogenizat cu tehnocrația şi cu xenocrația, se ignoră însă *progresiile* că după împuşcarea Ceauşeştilor, într-o eroică Revoluție, şi scuiparea unuia dintre pupincuriştii lirici ai Curții chiar lângă un grilaj de ambasadă occidentală, s-au petrecut în literatura şi cultura din RO, sub soarele cât pentru o insulă al Libertății, ***abjecții ascensionale*** *percepute de norod ca mai murdare decât pupincurismul,* îndeosebi între 5 martie 1998, când a apărut numărul antieminescian al *Dilemei*, care i-a muşcat şi uşuit pe *recitatori* dar l-a făcut pe Vadim finalist cu Iliescu, şi 8 ianuarie 2003, când s-a publicat în *România literară* manifestul capitulard *Imposibila lustrație*, a cărei parte sau bucățică bună critificțional este că de acum înainte dispunem de, bine întoarse din argument, bazele morale pentru a ne milogi de securişti la demersul filantropic cu băieți deştepți şi cultură de securitate care să ne permită orbitor angajarea în Luminarea Poporului şi implicit în Marea Recuperare.

Existând şi suspiciunea că, justiția fiind orbită orbitor de pe orbită, s-a demolat la noi securitatea care *ne mai trebuia*, păstrându-se pentru Mineriade, intoxicări şi construcția capitalismului exact cealaltă, *care nici n-ar fi trebuit să existe*. Uite, extremiştii de nostalgii horthiste interzic în 2010 Institutului Cultural Român să se manifeste de 1 Decembrie la Budapesta, iar presa centrală română de putere şi de opoziție nu numai că ia la mişto ministerial pe cei ce se cred ofensați, dar răspunde cu ce? Cu *punerea în chestiune a Zilei Naționale*!!! Cum că nu mai semnifică nimic Unirea de la 1918, ea ofensează diferite minorități, e de preferat o zi de grătar la loc cu verdeață, pesemne colțul de cotitură din 2 iunie 1997, când ne-am rugat de vecini să ne ia necondiționat Bucovina şi Bugeacul, dând o lecție Occidentului de *cum se poate renunța la o moştenire milenară* când vrei să intri în UE conservând prezentul: prezentul, adică cleptocrația de origine activisto-securistă revigorată pe un portaltoi sălbatic, interlop cu ramificații transfrontaliere imperialiste.

Sau afli că ne opresc Olanda şi Finlanda, nişte non-imperii, la bariera de la Schengen, iar filozofii şi istoricii civici pun imediat, în aşa context, sub semnul întrebării consacratul în două Revoluții *Deşteaptă-te, române*, că ce imn național o mai fi şi ăsta!

Cartea Dezunirii s-a jucat nu la Chişinău, imediat bagă troliul râcă pe forum, ci la Tiraspol *şi mai ales la Bucureşti, unde se mai joacă, poate, şi azi*, cu atâta nesimțire c-ar trebui ca o comisie cam cât a dlui Tismăneanu (istorici + oameni de informații + procurori parlamentari) pentru un *studiu de nefezabilitate*, să investigheze DE CE clasa noastră politică şi complicea ei intelectuală *<u>nu</u> au creat*, în 22 de ani (cât timpul de viață al României Mari Regale), *un curent unionist* în RO cât de cât similar celui basarabean!

Ceea ce, cum vedem şi mediatic, e un fel de a te autosesiza că nici puterea, nici masile nu prea mai pune neam accentul nimeni pe intelectuali, în momentul lansării pdf-ului **Postromânismul** presa deprimându-te tot cu titluri cernite, între funeraliile Leonidei Lari şi ale lui Vaclav Havel: *Au dispărut anticarii de la Universitate. Vânzătorii de cărți au fost săltați de polițiştii locali. Sute de revoluționari s-au îmbrâncit cu jandarmii în fața Guvernului. Hocheişti de origine maghiară din naționala României au intonat imnul Ungariei. Liderii comunităților româneşti din Serbia, atacați cu focuri de armă...*
2011 12 22, ZP

Respect față de marii noştri importatori de carte

Originalitatea acestui clip nu e cum compară Ion Cristoiu pe Gioconda cu Lady Gaga,

ci că prezenţa preşedintelui Ion Iliescu la Gaudeamus vrea să exprime respect faţă de marii noştri importatori de carte şi pentru scriitori, prin contrast cu cine e consiliat să se arate mai mult la shopping la mall.
2011 12 23, EvZ

O explozie socială se poate declanşa şi cu lideri spontani

Nu poate conduce la adevăr comoditatea presei de a explica numai prin tartorul Ion Iliescu (pe care Verdeț îl evalua drept ideolog, nu cap organizatoric!) faptele unei conduceri colective: Brateş, Brucan, Militaru, Stănculescu, Măgureanu, Bârlădeanu, Voican, Marțian, Dumitru Mazilu... Barim Petre Roman în interviuri are statut de istoric sau analist, parc-ar fi Stoenescu sau Cristoiu, nu al doilea om al puterii, inclusiv la Mineriadă!

Nu e bun nici postromânismul cum că poporul român e prea laş să facă revoluții. Ipoteza *Revoluție, apoi Contrarevoluție* e mai bine susținută faptic decât gogorița complotistă, la câtă turnătorie era în nomenclatură la vârf, sau aberația cu ruşii ieşiți din lăzi, pentru care nu există mai multe PROBE decât pentru războiul ăla electronic de pe ecranele radarelor.

E chiar urgent duşul rece al ieşirii din postromânism. Să nu se culce nimeni pe-o ureche că scăderea nivelului de trai poate fi jucată la infinit numai prin pulverizarea sindicatelor sau a organizațiilor de revoluționari. Dacă nu o nouă revoluție, o explozie socială se poate declanşa şi cu *lideri spontani*! Ca în decembrie 1989. Depinde de lăcomia bogaților.
2011 12 23, EvZ

Elita interbelică îşi merita Reeducarea

Focalizarea eforturilor celor mai buni istorici pe inepuizabilul domeniu al dictaturilor României Regale îşi aduce aportul la paradoxul de să tot cimenteze prin noi şi noi contribuții convingerea cititorilor Leonte Răutu şi Alexandru Drăghici că elita interbelică îşi merita cu prisosință Romlagul, inclusiv Reeducarea. Totodată, e un trend pozitiv că istoric canonic al istoriei recente s-a impus definitiv dl Stoenescu, inclusiv la cotidianul *Evenimentul Zilei* acum, în timp ce ştafeta demitizării trecutului a fost preluată cu atâta succes de dl Cristoiu la popularul periodic *Historia*, la însăşi interfața excelenței academice cu marele public.
2011 12 23, ObsC, Lucian Boia

Boierii minții ca consilieri la cum ieşim din Criză

La ciocoi, superciocoi şi megaciocoi, astfel de sume sunt bani de buzunar pentru beizadele. Din păcate, Patapievici şi Mihăieş le-ar putea câştiga oricând şi la o universitate americană, ca Tismăneanu sau Sorin Adam Matei, pe când Diaconescu, Ponta şi Antonescu practică postromânismul de a nu atrage pe *boierii minții* ca consilieri la cum ieşim din Criză.
2011 12 25, Ctd

Demolările să înceapă invers

E mai benefic la Luminarea Poporului ca demolările să înceapă invers, să devină elogii constructive. Adică: dom'le, eu am găsit o personalitate mai potrivită ca şef la ICR. Uite, are următoarele calități *mai superioare* decât ale lui Patapievici: etc. etc.
2011 12 25, Cultureşti, Patapievici – falsificatorul trecutului

Basarabenii sunt mai aproape

Să lăsăm Vestul! Treaba lor. Basarabenii sunt mai aproape şi n-au înţeles deloc ce voia să facă fesenistul Adrian Severin, ca om de externe, cu Transnistria noastră.
2011 12 25, Euractiv, Patapievici

Ţara cea mai generoasă cu teritoriile ei

Fraternizarea de Crăciun 1914 (nu şi 1915!) a franco-britanicilor cu germanii e înduioşătoare, dar apelul la să renunţăm la armata română şi la graniţe e superfluu.

România a fost după 1989 ţara cea mai generoasă cu teritoriile ei, nici măcar pubintelectualii nefiind unionişti, iar prin declaraţia prezidenţială din 18 august 2011 de la Sulina ea şi-a anunţat către toţi şmecherii disponibilitatea de a-şi jertfi şi suveranitatea pe altarul Statelor Unite ale Europei.

Dacă eram eu Remus Cernea, deschideam conturi Facebook şi difuzam versiunile acestui convingător material ultrapacifist, în bulgară, sîrbă, maghiară, ucraineană şi rusă, pentru că la vecinii noştri încă nu se afirmă vreun echivalent la postromânismul din RO!
2011 12 25, VxPb, Cernea

Tare şi-ar mai dori America

Tare şi-ar mai dori America să mai fie ce era pe vremea lui Nixon! Pavăza respectată a Lumii în contra expansiunii bolşevice.
2011 12 28, RLb, Nixon homosexual, îşi bătea nevasta

S U M A R sumar

Camelian Propinațiu

http://propinatiu.ro/carti

Prozator român contemporan *autosuspendat*, născut la 26 octombrie 1951, Titu/ Auvers-sur-Oise, Dâmbovița.

Numele vechiu: Dumitru Sandu. A absolvit Universitatea din Bucureşti, Facultatea de Fizică, specializarea Biofizică. Azi, rentier şi edagon privat.

Debut publicistic cu două poezii, în *Viața Românească*, nr. 1/1986, şi cu o povestire în magazinul SF *Helion*, Timişoara (cetatea preferată!), iunie 1987.

Diverse premii la concursuri de poezie, proză scurtă, anticipație, dramaturgie, roman (Premiul Nemira, 1998, pentru *La un colț de cotitură*, semnat Camelian Propinațiu).

Heteronimul trist „Camelian Propinațiu" vine din limba latină: *propinatio* = „invitare la băutură"; în Bucovina şi-n Galiția, *propinatori* se numeau țiitorii de crâşme. Se identifică literar cu un mazil din Codrii Bâcului. Camelian Propinațiu este nepotul preotului Grigore Constantinescu, profesorul de limba noastră cea română, la Seminarul din Chişinău, al poetului Alexei Mateevici.

Cărți: *La un colț de cotitură*, Ed. Nemira, 1999 (Ed. a doua, Edago, 2006); redactor – opozantul la ceauşism Dan Petrescu, văzând „adevăratul şi unicul până acum roman al tranziției". *Muşcătura* (EvAGO, 2011), romanul imposibilității de a nu „publica", deşi pe Poezie a luat-o dracu'. *Oligopedagogia*, Edago, 2006, roman latino-american şi sovieto-rus despre absurditatea de a învăța pe altul. Având încheiată această trilogie, *Nechezol*, a „înlocuitorilor" de intelectuali, Propinațiu, *intelectual-fără-stăpân* abătându-se de la trebi, s-a impus nu numai ortacilor săi drept întâiul/unicul cărtărescolog din RO, scriind ca *expert basarabean privat* studiul critic de fezabilitate *Kitsch orbitor şi geniu înaripat: Nobel-ul românului Cărtărescu*, (Edago, 2007, 587 p.). Pentru juste aprecieri, v. Paul Goma – *Jurnal 2010*, aprilie. Dl. Cameleon Popândău se va ilustra şi ca *postac profesionist*, teoretizând dinadins prolix unele „Probleme de Bază ale Românilor" în pedefeul *Postromânismul*, Editura Virtuală AGO, 2011, prefațiune la „reacțiile şi deflagrațiile alese" din culegerea de comentarii exemplare, „manual pentru postaci profesionişti", *Luminarea Poporului*, (EvAGO, 2011, 819 p.). La Târgul de Carte Gaudeamus 2006, Camelian Propinațiu a difuzat evocarea: *Puii păsării cu clonț de rubin pe urmele poetului Nicolae Labiş*, Edago, 2006, împlinindu-se 50 de ani sumbri şi rău prevestitori a extincție colectivă şi tăierea limbii, de la acel omor.